FICȚIUNI CENTENARE

Antologia ANTARES 2018

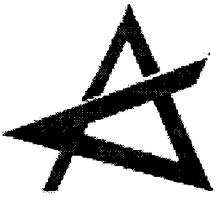

BIBLIOTECA ALEPH

FICȚIUNI CENTENARE

© 2018, Asociația Antares Science-Fiction
& Fantasy Club, Brașov

Reproducerea, parțială sau integrală, a variantei textelor cuprinse în această antologie, este strict interzisă, fără permisiunea scrisă a autorului, individual, ori a editorului.

Povestirile cuprinse în această lucrare sunt texte de ficțiune. Numele, personajele, situațiile, locurile și evenimentele sunt imaginare sau folosite în manieră ficțională. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau nu, este pură coincidență.

Fiecare povestire sau operă grafică este acoperită, individual, de copyright-ul autorului, prin donarea și cedarea către *Asociația Antares Science-Fiction & Fantasy Club Brașov*, în scopul precis și unic de a alcătui prezenta antologie **Ficțiuni Centenare**, cu ocazia împlinirii a o sută de ani de la Marea Unire din 1918.

Antologia este tipărită într-un format special conceput pentru a fi prezentat în cadrul festivalului *AntareSFest 2018 Brașov*, ediția a II-a, 5-7 octombrie 2018, dată după care expiră și drepturile de autor pentru *Asociația Antares Science-Fiction & Fantasy Club Brașov*.

Coperta: **Alexandra Gold**
Editor: **Anamaria Borlan**
DTP: **Editura PAVCON**

ISBN 978-973-0-27778-4

FICȚIUNI CENTENARE

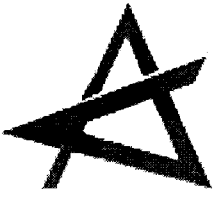

Brașov, România, 2018

Disclaimer

Materialele: proză, poezie, eseuri, articole sau alte forme literare, precum și fotografie, pictură, ilustrații, bandă desenată sau alte forme de grafică, au fost primite numai în format electronic, la adresele de e-mail: 100@antares-club.ro și anamaria_borlan@yahoo.com.

Nu s-a trimis și nu s-a primit nimic prin poștă sau prin curier.

Stilizarea și corectura materialelor s-a făcut respectând normele literare în vigoare, fără a interveni pe texte într-un mod menit să schimbe sensul și estetica literară urmărite de autori.

*În numele libertății de exprimare, fiecare autor publicat în antologia „**Ficțiuni Centenare**", își asumă responsabilitatea pentru conținutul textului/graficii trimise și răspunde în mod direct și personal de conținutul materialelor publicate sub propria semnătură.*

Antologia „**Ficțiuni Centenare**" este realizată de
Asociația Antares Science-Fiction & Fantasy Club Brașov,
cu sprijinul exclusiv al
Editurii Pavcon, București

Cuvânt înainte

Fondată la începutul secolului treisprezece, cronicile și tradiția locală brașoveană confirmă anul 1203 ca fiind „ziua în care a început zidirea cetății Brașov".

Brașovul cel de astăzi a avut mai multe denumiri, în funcție de limba vorbită de locuitori, astfel că avem în germană *Kronstadt*, în maghiară *Brassó*, în latină *Corona*, iar în dialectul săsesc este *Kruhnen*. Toate aceste nume apar în prezent pe diferite firme sau produse, ca promovare activă a istoriei locale.

Există dovezi certe care indică prezența unor mari culturi neolitice și descoperiri care au atestat existența unor temple dacice pe teritoriul de azi al Brașovului, burgul fiind recunoscut oficial în 1211 ca fiind cea mai mare și importantă așezare din Țara Bârsei.

În prezent, Brașovul îmbină cu eleganță tradițiile strămoșești cu modernismul, fără a neglija viitorul. Brașov este un oraș cosmopolit, demn, în continuă expansiune și puțin enigmatic, aflat geografic aproape de centrul țării. Favorizează, dezvoltă, cultivă, încurajează și stimulează moștenirea culturală de secole, pe care o duce spre internaționalizare cu spirit inovator.

În acest peisaj istorio-geografico-literar, **antologia „Ficțiuni Centenare"** nu apare scoasă din context. Proiectul antologiei a fost inițiat, susținut și finalizat de **Clubul Antares Science-Fiction & Fantasy Brașov**, înființat în 1981, singurul club de acest gen din Brașov. Antologia este o compilație de povestiri scurte din sfera science-fiction și fantasy, poezii, eseuri, articole, grafică, ilustrații, bandă desenată. Temele sunt atotcuprinzătoare, defilând cu o gamă vastă de subiecte, de la science-fiction la fantasy, gothic și sf militar, romance planetar și comic sf, space opera și social sf, istorie alternativă și ficțiune istorică, până la mistery fiction și supererou.

Povestirile, fie ele texte, poeme, bandă desenată sau grafică, sunt potrivite tematicii Centenarului, dedicate Marii Uniri din 1918. Astfel, relatează, pline de imaginație și creativitate, despre o întreagă lume, în viziunea distinctă a fiecărui autor, aducând o proaspătă și pătrunzătoare perspectivă, fără a tulbura nicio delimitare culturală.

Toți cei care au colaborat la alcătuirea antologiei **„Ficțiuni Centenare"** sunt scriitori și graficieni pasionați ai genului science-fiction, amprentând astfel această colecție cu caracteristicile lor inimitabile și de originalitate. Rezultatul e un mix unic între experiență și debut, scriitori și graficieni venind din diferite și diverse spații de publicare.

Alături de noi, în această mare încercare a noastră, a Clubului Antares Brașov, sunt și scriitori din afara sferei de SFF, ceea ce dovedește că puterea creativă de frumos poate lesne trece dincolo de hotarele fanteziei, creând însă opere fantastictice, de inimaginabilă valoare. Iar aici fac referire, în primul rând, la artizani. Mâini harnice și capabile, cu dăruire și pasiune, cosând, croșetând, împletind o punte între trecut și viitor, trecând firele de ață prin prezent, realizând și păstrând viu lucrul de mână, arta și cultura tradițională moștenită de la străbunii noștri. Oricât de SF sau fantastică s-ar arăta lumea zilei de mâine sau a veacurilor ce vor veni, obiceiurile și datinile noastre nu se vor putea șterge nicicând din memoria colectivă.

Venim cu toții împreună și ne împărtășim admirația, experiența și viziunea prin antologia **„Ficțiuni Centenare"**, oferind cititorilor o minunată și variată colecție care să fie privită cu sentimente de încântare, lecturată până la ultima filă cu plăcere și respect pentru munca fiecăruia.

Farmecul acestei antologii rezidă în diversitatea conținutului. Variațiunile de stil, idei, exprimare și teme vor permite cititorului o imensă oportunitate de a găsi ceva pe interesul său, indiferent dacă este povestire, bandă desenată, grafică, poezie sau eseu. Nu e vorba despre a alege sau de a face comparație. Mă refer la marea familie a literaturii science-fiction și fantasy, din care fac parte toți acești oameni minunați, talentați și deschiși la suflet, numiți scriitori și graficieni, poeți și eseiști, cei care au dăruit din timpul și imaginația lor creativă pentru a se implica și a susține această antologie, care este un produs unic, inedit, un proiect fabulos, de mare anvergură, al literaturii și artei SF&F românești.

„Ficțiuni Centenare" va rămâne în istoria SF-ului românesc, ca și a Clubului Antares Brașov. Antologia reprezintă o colecție contemplativă de literatură și artă, celebrând comunitatea creatorilor de science-fiction și fantasy, conlucrarea și uniunea pentru susținerea acestui imens efort creativ.

Anamaria Borlan
Clubul Antares, Brașov

Introducere

Îmi place să citesc antologii la fel de mult cum îmi place să savurez o pizza quattro stagioni. Ştiu că dacă o felie (a se citi povestire) este mai nesărată, cu siguranţă următoarea va compensa şi mă va uimi cu ceva. Spre deosebire de volumele de povestiri semnate de acelaşi autor, antologiile au farmecul lor aparte. Sare şi piper literar, dacă pot spune aşa, oprindu-mă aici cu analogiile culinare.

Ştiam că e un demers anevoios, că un antologator (individual sau colectiv, în cazul nostru) sfârşeşte prin a fi înjurat copios deopotrivă de autori nemulţumiţi şi de cititori care nu se sfiesc să enunţe din nou mantra exegetului mioritic „dom'le, autorii români scriu prost". Şi atunci? De ce am fost determinaţi să alcătuim această antologie la ceas centenar?

Pentru că trebuia să facem ceva pentru a ne arăta respectul şi admiraţia pentru realizarea istorică a strămoşilor noştri. Şi cum la asta ne pricepem cel mai bine, să fie literatură SF&F! Şi vă rog să nu spuneţi că anul 1918 şi sefeul nu sunt compatibile, că mă faceţi să vă arăt în poza de grup de la Marea Adunare Naţională de la Alba Iulia pe tipul care vorbeşte la telefonul mobil şi pe duduia îmbrăcată de la Zara!

Dincolo de prilejul celebrării Marii Uniri, acest demers mai are un scop. Am vrut să vedem câţi autori de literatură şi arte vizuale răspund apelului nostru. Ca la mobilizare, să vedem câţi sunt gata să pună mâna pe arme (a se citi condeie) pentru a demonstra că în România încă se mai creează literatură, bandă desenată, pictură şi alte forme de manifestare a actului artistic.

Au răspuns mulţi. Nu toţi, ar fi fost prea frumos să fim atât de norocoşi. Dar numărul celor care au trimis materiale a depăşit aşteptările noastre. Şi după cum veţi vedea în paginile următoare, nici la calitate nu stăm rău deloc.

Avem nevoie de o astfel de antologie pentru „a lua pulsul" literaturii SF&F din România. Să ştim exact cum stăm, cantitativ, calitativ, stilistic. De asemenea, avem nevoie de volume colective în care să existe debutanţi tineri, în număr cât mai mare. Poate peste ani şi ani,

unul dintre autorii care au debutat aici va ajunge să trăiască din scris, să ia premii internaționale, să se vadă publicat pe malurile Tamisei sau peste ocean.

Noi, membrii Antares Club Braşov, promitem să monitorizăm în continuare evoluția celor care au înclinație spre scris. Nu ne putem asuma rolul de agent literar, ar fi o pălărie prea mare pentru noi, dar de pus o vorbă bună pe la edituri pentru aspiranții merituoşi, asta putem face.

Am reuşit să ducem la bun sfârşit un demers literar de mari dimensiuni, una din cele mai mari antologii de creații SF&F făcute vreodată în România. Mulțumim editurii Pavcon pentru că şi-a asumat riscul şi responsabilitatea editorială. Suntem privilegiați să avem astfel de prieteni!

În această categorie vă includem şi pe voi, dragi cititori. Vă invit în continuare să vă lăsați purtați în lumile fantastice imaginate de autorii incluşi în prezentul volum.

Lectură plăcută!

Nic Dobre

Mulțumiri

Clubul Antares Brașov, inițiatorul și realizatorul prezentei antologii, **„Ficțiuni Centenare"**, mulțumește tuturor autorilor și creatorilor de science-ficiton și fantasy din România, pentru răspunsul prompt la invitația noastră de a ni se alătura în această încercare literară de mari dimensiuni.

Mulțumim, în mod expres, editurii Pavcon, din București, domnului director, editor și scriitor Constantin Pavel, pentru deschiderea și curajul de a se implica în această imensă muncă de redactare și tipărire, fără de care această antologie nu ar fi fost posibilă.

Mulțumim domnului Dr. ing. Florin Munteanu, pentru cuvintele calde și de îmbărbătare, pentru susținerea proiectului Clubul Antares privind alcătuirea antologiei și susținerea noastră ca proiect fezabil.

Mulțumim doamnei Ruxandra Moașa Nazare, din partea bibliotecii județene „George Barițiu", Brașov, pentru prețioasele informații furnizate privind genul SF&F de pe rafturile bibliotecii și rata de împrumut din partea cititorilor.

Mulțumim domnului Dr. Alexandru Stănescu, istoric, cercetător și scriitor, pentru excepționalul material privind tradiția și cultura Junilor brașoveni, o importantă filă de istorie a Brașovului, să ne înțelegem mai bine trecutul și să valorificăm cunoștințele culturale din orașul de la poalele Tâmpei.

Mulțumim scriitorilor de science-fiction și graficienilor care ne-au dăruit un strop din fantezia lor creatoare. Tuturor celor care fac parte din marea familie a science-fiction-ului românesc și se mândresc că scriu, gândesc și creează în limba română.

Mulțumim tuturor debutanților, autori tineri, unii chiar foarte tineri, elevi ai școlilor gimnaziale și liceeni, care și-au încredințat ideile îndrăznețe pentru frumusețea și reușita acestei culegeri de povestiri inedite.

Nu în ultimul rând, mulțumim artizanilor, doamnelor din *Comunitatea Motive tradiționale din Țara Bârsei și împrejurimi*, pentru că au acceptat provocarea noastră și, fără preget, au cusut 100 de semne de carte cu logo-ul clubului Antares. Mulțumim în special doamnei An-

tonela Lungu, pentru vectorizarea modelului, transpunând o fantezie în realitate.

Mulțumim tuturor celor care au crezut în noi și ne-au întins o mână de ajutor.

Străpungeri în Mintea colectivă sau drumul către Homo Universalis

de ***Dr. ing. Florin Munteanu***

„Dacă iubiți muzica – pierderile, curgerile, creşterile;
dacă vă plac geometria şi rigoarea,
fără să vi se împietrească inima şi mintea;
dacă aveți un dram de nebunie şi un munte
de măsură – veți întâlni, cândva, filozofia."
Constantin Noica, ***Jurnal de idei***

Trăim într-o lume fascinantă. O structură multidimensională. Un inexplicabil amestec de forme, culori, arome întrupate în lucruri şi ființe, îngemănate, aflate într-o continuă interacțiune, un dans al vieții pe o planetă vie, GAIA. O diversitate fără margini guvernată însă de câteva legi pe care ştiința le-a identificat, catalogat, ierarhizat. În fond, întreaga activitate a omului de ştiință se poate defini ca fiind căutarea unor invarianți, a unor constante, a unor legități în acest univers atât de divers, definit de procese şi fenomene desfăşurate simultan la scări atât de diferite, de la atomi la scara planetară, şi asta fără a mai lua în considerare influențele pe care întreg universul le exercită asupra planetei Pământ. Ansamblul cunoştințelor astfel obținute a permis formarea treptată a unei viziuni din ce în ce mai coerente asupra Realității înconjurătoare, asupra modului în care materia şi energia nasc o lume. O viziune ce se rafinează continuu pe măsură ce Omul devine din ce în ce mai conştient, mai creativ în a-şi construi prelungiri exosomatice pentru a „vedea" din ce în ce mai „bine", în afara simțurilor, la scări de spațiu şi de timp atât de diferite.

Observații noi, reinterpretări, o străfulgerare adusă de intuiție, o inspirată aşezare de artefacte ce formează un anume context experimental, duc din când în când la o reformulare a viziunii asupra Universului. Această încrâncenare a Omului de a înțelege universul în

care este scufundat generează momente de „străpungere" a limitelor unei viziuni, deschizând orizonturi noi pentru cunoaştere. Deşi cuvântul *străpungere* este unul cunoscut, sinonim cu pătrundere, răzbatere, răzbire, străbatere, trecere, în acest contex poate sugera o analogie a evoluției cunoaşterii cu un proces din fizică, mai precis din electrostatică.

Cunoaştem cu toții câteva noțiuni de electricitate, pe care le-am primit încă din liceu: materiale conductoare de electricitate, materiale izolatoare, diferența de potențial (tensiune), curent, rezistență, condensator. Dacă ne aducem aminte, un condensator este format din două plăci metalice (armături) între care se află un strat de material izolator, numit *dielectric*. Poate fi, pur şi simplu, aer. Rolul condensatorului este de a acumula sarcini electrice pe armăturile sale şi a le ceda atunci când este necesar. Din nou, printr-o analogie, putem spune că un condesator este pentru electricitate ceea ce e un rezervor pentru un flux de apă. Are o capacitate de a stoca ceva: electroni sau apă şi a o reda atunci când este nevoie. Revenind la condensator, cu cât diferența de potențial între armăturile sale este mai mare, cu atât mai mare este energia electrică stocată, dar şi „stresul" aplicat mediului dintre armături (dielectricul). Acesta din urmă poate să suporte (ca şi izolator) o anumită diferență de potențial care, odată depăşită, îşi pierde proprietățile şi permite brusc trecerea curentului. Se spune că dielectricul s-a „străpuns". Bariera pe care o reprezenta în calea electronilor, bariera ce permitea acumularea tensiunii, s-a anulat brusc. În fond, acesta este şi procesul fizic ce descrie apariția fulgerului ca străpungere a spațiului de aer izolator, fenomen petrecut la depăşirea unei anumite tensiuni acumulate între nori şi sol.

Astfel, cuvântul străpungere a căpătat o utilizare în diferite domenii, acolo unde o acumulare ce depăşeşte o anumită limită îşi găseşte o rezolvare bruscă, ce schimbă radical şi uneori ireversibil starea sistemului. O întrebare bine pusă, o inspirație sau, de multe ori, o simplă observație sau întâmplare, poate declanşa un proces de reaşezare a cunoştințelor într-o nouă arhitectură, o nouă structură, altfel spus, poate străpunge bariera ce limita la un moment dat vederea, cunoaşterea.

Cum se poate folosi această analogie în dezvoltarea personală sau cum se poate stimula activitatea pentru a genera salturi în Cunoaştere, în capacitatea de a înțelege Natura? Iată o întrebare fundamentală pe care ar trebui să şi-o pună cei chemați să pregătească Viitorul. Să încercăm să explorăm această evoluție ce poartă omul pe niveluri

diferite de înțelegere. Un plan al **cuvintelor** prin care se descriu activități de zi cu zi, un plan al **noțiunilor** prin care se poate comunica la un nivel mai înalt de abstractizare, dar limitat la un domeniu, căci putem vorbi de noțiuni de drept, de mecanică, de matematică, de economie, respectiv un nivel **conceptual**, nivel transdisciplinar, în care se poate defini un metalimbaj capabil să descrie Universul la limita cunoștințelor existente la un moment dat, din perspectiva viziunii, a paradigmei aflate la putere. O străpungere în cunoaștere apare, în general, la intersecția dintre domenii, atunci când se pot generaliza noțiuni diferite la nivel de concept.

De cele mai multe ori, rămânem cantonați, chiar blocați, în lumea pe care meseria ne-a format-o. Structura mentală, generată de folosirea unui limbaj specific, ne limitează înțelegerea în domeniul pentru care ne-am pregătit. Este greu pentru un inginer mecanic, de exemplu, să pătrundă în intimitatea proceselor electrotehnice și electronice, după cum unui bun matematician îi este foarte greu să opereze cu transpuneri materiale ale abstractizărilor cu care este obișnuit. Fără să ne dăm seama, rămânem prizonierii unui nivel mental ce nu poate integra noțiunile utilizate pentru a înțelege Întregul. Chestionarea întregului, pe care o putem numi filozofie, nu mai prezintă interes, ba din contră, este considerată pierdere de timp, activitate inutilă sau cel mult un lux intelectual pe care omul pragmatic nu și-l permite, căci „timpul înseamnă bani". Cel care se aventurează în studiul filozofiei, de cele mai multe ori nu are baza conceptuală prin care să formalizeze cele descoperite. Nu este pregătit nici să definească experimente pentru a-și verifica empiric ipoteze născute în mintea sa. De aceea, am putea spune că salturile de paradigmă se fac greu, prin acumulări în tensiunea emoțională a umanității a unor intuiții sau observații ce contrazic paradigma în curs. Acumulările generate de omenirea văzută ca ființă colectivă nasc, la un moment dat, în mintea unui om, scânteia „străpungerii". Ca și condiție esențială ar fi ca domenii diferite ale cunoașterii să ajungă să fie studiate de aceeași Minte, de același Om, un om care, de exemplu, înțelege noțiunea de inerție din mecanică, dar care utilizează totodată și procese de inducție și auto-inducție prin studiul electromagnetismului. Din această simplă alăturare se naște șansa unei străpungeri, a unei revelații. O corelare spontană ce naște o ipoteză, o nouă întrebare, un salt în esențializare. Alăturarea celor două domenii poate naște în minte observația: „materia se opune unei schimbări?!". Ceva se opune schimbării – atât în lumea mecanicii, cât și a electricității! O

bobină (o simplă sârmă înfăşurată pe un cilindru) are, în domeniul electric, un comportament similar cu o masă din lumea mecanicii!? Când aplicăm o „forță" care să modifice parametrii mecanici sau electrici, masa şi bobina se „opun" acestei acțiuni. Apare o „inerție", un fenomen ciudat a cărui existență o știm, fiecare în domeniul lui, mecanic şi electric, dar a cărei cauză profundă nu o cunoaştem nici acum. Cu alte cuvinte, instantaneu, odată cu aplicarea unei forțe mecanice sau a unei tensiuni electrice, materia generează ceva, o forță sau o tensiune, astfel orientate şi cu o asemenea valoare încât să se opună schimbării.

Această alăturare mută atenția celui ce simte sensul profund al observației pe un alt nivel de gândire, mai profund, mai abstract. **Ceva profund în Natură se opune schimbării!** O simplă afirmație care declanşează o stare aparte, o „tensiune" emoțională, după cum o numea Mihai Drăgănescu, prin analogie cu tensiunea electrică ce pune motorul în mişcare. În căutarea unui răspuns, cel ce a atins acea stare internă nu mai are liniște. Începe să caute, să formuleze ipoteze, să nască întrebări şi să imagineze experimente. Şi toate acestea doar prin faptul că a fost stârnită de o simplă corelație neaşteptată dintre două fenomene cunoscute, dar între care nu părea să fie vreo legătură, din perspectiva unui specialist în mecanică, respectiv în electrotehnică.

Inerția este doar o lege a lumii fizice, neanimate, a mecanicii şi a fenomenelor electromagnetice? Acest fenomen misterios îşi extinde acțiunea şi asupra materiei vii, sau chiar a societății, de exemplu? Putem vorbi altfel decât metaforic despre o inerție socială? Sau, în formarea sa, Mintea tinde să se opună în mod natural unui flux de informații ce tind să îi schimbe starea? Opoziția față de nou, de necunoscut a Minții însăşi este o caracteristică moştenită din însăşi caracterul material al suportului în care se dezvoltă, adică al creierului, acesta fiind o entitate materială? Odată înțeleasă această proprietate, am putea oare acționa, aşa cum acționăm în inginerie, pentru a reduce stresul față de nou şi necunoscut, cauza atâtor traume, pentru a micşora reactivitatea socială față de rezultatele evoluției exponențiale a ştiinței şi tehnicii, permițând trecerea mai puțin dramatică de la societatea industrială la cea a Cunoaşterii şi apoi la cea a Conştiinței, cum definea Mihai Drăgănescu singura societate sustenabilă? Ce sens are aici cuvântul „rezonanță", utilizat în electrotehnică pentru a contracara efectul „inerțial" al unei bobine?

Iată o furtună de gânduri şi stări specifică unei etape de dezvoltare a unei Minți capabile să surprindă, la un moment dat, legături neaşteptate între lucruri cunoscute.

Aşadar, există o evoluție firească a Cunoaşterii, pe care Omul şi Omenirea o parcurge natural, doar prin simpla observare a funcționării Naturii. În fața unor minți pregătite pentru a observa, a se uimi la apariția unor fenomene pe lângă care majoritatea trec nepăsători, Natura deschide o mică poartă către un alt nivel de cunoaştere. Se adună experiențe, se frământă gânduri, se inventează fel de fel de obiecte pentru a verifica o ipoteză care se naşte din această neaşteptată şi nouă intersecție dintre Om şi Natură. Intuiția este dublată de o muncă sistematică, pentru ca, la un moment dat, să se nască spontan o sinteză, să apară o esențializare ce adună într-o lege, într-o exprimare coerentă, întreaga sumă de evenimente şi observații.

Se naşte o nouă **Noțiune**, o nouă treaptă ce permite o altă abordare a lumii observate până atunci. Este precum la un joc de puzzle. Fiecare noțiune nouă este, în fapt, o mică piesă dintr-un joc mai mare ce se poate simți sau chiar vedea doar când s-au definit corect şi complet toate piesele care, potrivite împreună, dau imaginea de ansamblu. Această asamblare de noțiuni dă naştere, pe un alt nivel de complexitate, pe un alt nivel de conştiință, la ceea ce se poate numi **Concept**. La prima vedere, între „noțiune" şi „concept" nu par să existe diferențe. Par să facă parte din aceeaşi categorie a formelor care reflectă caracteristici generale cu care operează gândirea umană. Însă, o simplă consultare a Dicționarului Explicativ al Limbii Române (DEX) poate sugera cât de dificilă este înțelegerea cu adevărat a sensurilor din spatele cuvintelor pe care le utilizăm, de cele mai multe ori, în necunoştință de cauză. Noțiunea este definită ca: *„Forma logică fundamentală a gândirii omeneşti care reflectă caracterele generale, esențiale şi necesare ale unei clase de obiecte"*, dar şi ca fiind o *„Cunoştință generală despre valoarea, sensul, însemnătatea unui lucru; idee"*, fiind asimilată cu *„Cunoştințe, principii generale de bază într-un anumit domeniu"*. În această accepțiune, noțiunea se limitează la un domeniu. Noțiuni din fizică, noțiuni de matematică, de biologie, de medicină, de drept sau sociologie. Majoritatea dintre noi am devenit capabili să operăm abstract, esențializat, în interiorul unei discipline, a unei meserii datorită modului în care s-a abordat transmiterea de informații şi cunoştințe în sistemul de educație actuală: o abordare fragmentată pe discipline, cu o profunzime din ce în ce mai mare într-un domeniu numit de specialitate. Activitatea în cadrul acestui nivel se poate algorit-

miza, se poate automatiza, motiv pentru care nu este de mirare că Inteligența Artificială poate dovedi în prezent abilități de rezolvare inteligentă, la un nivel de performanță ce o depășește de multe ori pe cea umană.

Articularea coerentă a noțiunilor luminează domenii ale realității fără a permite, însă, pătrunderea sensurilor dincolo de domeniul respectiv. În exemplul precedent, noțiunea de inducție electromagnetică a fost transmisă mecanic, fără să fie neapărat înțeleasă, „metabolizată", integrată în vederea cu care Omul vede realitatea.

Am putea spune că operarea la nivel noțional este esențială, dar nu și suficientă pentru a înțelege evoluția Omului și a Omenirii, căci Omul caută instinctiv ceva dincolo de cele văzute, dincolo de cele formalizate, dincolo de planul noțional: caută înțelesul Vieții, Înțelesul din spatele celor văzute și abstractizate. Caută o cauză a cauzei și asta nu doar pentru a utiliza Natura, ci pentru a da sens însăși vieții. Din această perspectivă, am putea spune că Mintea are o proprietate dincolo de inteligență. O proprietate de a „simți" adevărul. Aș spune că planul noțional se structurează la nivelul **Intelectului**, văzut ca și capacitate de a formaliza și esențializa realitatea imediată, de a reflecta conștient lumea fizică, fără a căuta ca prioritate Adevărul. Este planul unei Realități relative, fragmentate, utile ca substrat pentru rafinarea ulterioară a Minții. Rafinarea ar însemna percepția unei Realități noi, mult mai profundă, percepută dincolo de simțuri, dincolo de legile materiei. O lume ce se cere descoperită prin rafinarea constantă a cunoștințelor furnizate de intelect până la a descoperi **Rațiunea**, un nivel integrat, coerent, holistic, în care fragmentele luminate de Intelect se leagă spontan într-un tot unitar, dând astfel sens întregii activități de dezvoltare de până atunci. În acea lume pe care unii o definesc ca fiind o realitate spirituală se operează cu alte „cuvinte", esențe derivate din descoperirea relațiilor, a legăturilor dintre noțiuni.

Poate părea, azi, o muncă fără sens să îți încarci memoria cu noțiuni din discipline diferite. Ideea de multidisciplinaritate este definită și utilizată din ce în ce mai des în media și în lumea politicului deși, în fapt, aș spune că doar se mimează această abordare. Nevoia integrării informaționale nu se resimte cu adevărat acum, într-o lume guvernată de o concurență acerbă pe piața generării de profit. Este o piață care nu necesită înțelegerea legilor Universale, ci doar respectarea unor reguli și proceduri descrise în sfera noțiunilor economice, financiare, de management și marketing, fie el și neuromarketing.

Nu se resimte necesitatea unei dezvoltări personale reale, ca preocupare majoră şi prioritară, pentru cei mai mulți dintre noi. Prea puțini oameni se pregătesc pentru a-şi însuşi **arta şi ştiința de a trăi frumos**, în armonie cu Natura şi cu cei din jur. Direcțiile de dezvoltare personală utile pentru integrarea în piața muncii se selectează după criterii guvernate de modă şi bani. Prea puțini explorează multidimensional Realitatea, prin trăiri mediate de experiențe în afara bibliotecilor, urmate de esențializări la nivel de noțiuni, cu intenția explicită de a găsi esențe ce pot lega domenii atât de diferite, de la mecanică la electricitate, de la termodinamică la fizică moleculară, de la biologie la neuroştiințe, de la matematică la informatică. Sunt puțini cei care sunt atraşi către această abordare integrativă care urmăreşte identificarea legăturilor dintre lucruri şi fenomene, privite până nu de mult fragmentar. O asemenea abordare pare fără sens atâta timp cât valoarea unei activități este dictată de specializare, de pragmatism, de aplicabilitate imediată, fără înțelegerea profundă a celor utilizate, şi a consecințelor pe termen mediu şi lung pe care le are produsul inventat. O asemenea abordare holistică, dincolo de cea tradițională, utilitaristă, este în fapt rodul atingerii unui nivel de dezvoltare a Minții proprie unui individ care nu mai este mulțumit de „joaca cu materia" fără să înțeleagă însuşi sensul jocului. Setea de sens se instalează în momentul în care apare senzația lipsei de rost a vieții, o neliniște ce cuprinde întreagă ființă sau senzația de neîmplinire, descrisă în ultima vreme prin cuvântul „depresie". Este momentul critic în care Mintea se poate desprinde de lumea generată de interacțiunea cu simțurile şi poate intra, timid şi constant, într-o lume a conceptelor, văzute ca şi noțiuni la un mare grad de generalitate, noțiuni percepute ca fiind adevăruri absolute, din planul Conceptelor universale.

Dacă despre cuvântul „noțiune" DEX-ul utilizează o descriere coerentă, în cazul cuvântului „concept", putem identifica „o bifurcație", două sensuri diferite, unul ce ne invită către profunzimi şi altul care ne coboară în banal. Iată cum defineşte DEX-ul cuvântul „concept": *„1. Idee, noțiune care constituie treapta cea mai înaltă de abstractizare în reflectarea realității. Termen filozofic: idee concepută de spirit; 2. Ciornă, bruion, schiță. (lat. conceptus)".*

Un simplu cuvânt desparte două lumi. O lume ce se cucereşte greu, în urma unui proces de rafinare a Minții pentru a percepe realitatea „concepută de spirit" şi o lume simplistă, lipsită de sens şi gu-

vernată de relativitate, redusă la o încercare, la o schiță „mâzgălită" pe o foaie de hârtie.

Putem spune că există cuvinte care ascund semnificații mult mai profunde decât cele pe care le știm și le utilizăm în viața de zi cu zi. Majoritatea cuvintelor sunt convenții utile în a comunica și participa în viața societății. Printre ele, însă, se află unele „porți" către o lume spirituală, aflată dincolo de spațiu și timp. Sunt cuvinte ale căror semnificație profundă se conștientizează greu, prin rafinarea și nuanțarea continuă a înțelesurilor, prin acumulări de experiențe și trăiri din domenii și în contexte cât mai diferite. O asemenea muncă permanentă de rafinare a minții poate fi văzută precum un joc de căutare a Adevărului într-un spațiu multidimensional, guvernat deopotrivă de legi fizice și legi spirituale. Un joc ce stimulează gândirea, imaginația și fantezia, pentru a descoperi, în final, Sensul Vieții și a da Omului titlul de „Homo Universalis", locuitor al lumii Spirituale. Un joc ce poate începe, cu siguranță, în lumea scriitorilor de Science Fiction.

Predeluț-Bran, 2018

Literatura SF în colecțiile Bibliotecii Județene „George Barițiu", Brașov

de Ruxandra Moașa Nazare și Johanna Haltrich

Circulația cărților prin serviciul de împrumut la domiciliu al bibliotecilor se poate urmări statistic prin datele furnizate fie de fișele cărților, fie de numărul de tranzacții de împrumut înregistrate automat în sistemele și softurile de bibliotecă. Acestea din urmă generează, în funcție de parametrii și criteriile setate cu care se interoghează baza de date, rapoarte statistice de utilizare a colecțiilor. Până aici, totul sună foarte tehnic, însă statistica de bibliotecă surprinde mișcarea cărților, interesele cititorilor, tendințele de adâncime ale lecturii și, nu în ultimul rând, cât de căutați și de citiți sunt autorii. Practic, asemenea cifre ale bibliotecilor sunt foarte utile atât bibliotecarilor, cât și editorilor, scriitorilor și librarilor, permițându-le să se orienteze și să conceapă politici de atragere a cititorilor și... non-cititorilor.

Cu prilejul primei ediții a Antares Fest, de la Brașov (8-10 septembrie 2017), ce a avut drept temă *Dracula și cyberfiction*, la sugestia organizatorilor, am încercat să analizăm circulația literaturii SF, fantasy, de mistere și groază din colecțiile bibliotecii, pornind de la observațiile directe ale bibliotecarilor și de la statistica generată de softul de bibliotecă. La secția noastră de împrumut, publicul manifestă constant două interese prioritare de citit: lectura funcțională a cărților profesionale (economie, drept, istorie, sociologie etc.) și literatura beletristică. La distanță mare, literatura beletristică este urmată de romanele polițiste și SF. Publicul consumator de SF este un public de nișă, specializat și bun cunoscător al genului, cuprinzând toate vârstele, adevărat predominant adulți și vârstnici, dar se întâlnesc și tineri. În schimb, volumele despre spionaj și aventuri polițiste întrunesc interesul tuturor vârstelor.

În privința literaturii SF, se caută mai ales literatura universală, în timp ce cea românească mult mai puțin. Sunt căutați și citiți de toate

vârstele cu precădere scriitori renumiți precum Isaac Asimov, Orson Scott Card, Arthur C. Clarke, Joseph Delaney, Philip K. Dick, Frank Herbert, Stephen King, Dean Koontz, John Saul, Robert Silverberg. În mod aparte, tinerii cititori preferă literatura fantasy, de aventuri cu vrăjitoare şi magi, vampiri şi personaje damnate, citind cărți de Charlaine Harris (ciclul *Mort de-a binelea*), George R. Martin. Sunt doar câteva exemple, fără a avea pretenția de a face o analiză exhaustivă.

Dacă trecem la cifre, ne-am mărginit să luăm în considerare numărul de titluri, ediții şi tiraje diferite pe fiecare autor şi numărul total de împrumuturi pentru toate titlurile cu care figurează în colecția bibliotecii. Datele sunt stocate începând din 1998, anul instalării sistemului de bibliotecă, şi până în prezent, practic, 20 de ani. Trebuie să precizăm că e vorba de cărțile în limba română, traduceri şi lucrări originale. În calculele noastre nu am socotit şi statistica pentru cărțile în limbi străine, engleză, franceză ş.a., cititorii noştri citind adesea şi lucrările originale pe care le au disponibile în fondurile noastre. De asemenea, statistica nu include cifrele de circulație de la filiale, întrucât în 2017 s-a încheiat automatizarea completă a colecțiilor lor. Sperăm că lipsa acestor cifre nu văduveşte prea mult analiza, întrucât secția de împrumut e o oglindă a direcțiilor generale de lectură ale publicului bibliotecii.

Iată informațiile statistice furnizate de sistemul nostru de evidență pentru literatura universală: Isaac Asimov figurează cu 29 titluri şi 1.606 împrumuturi din cărțile sale, Orson Scott Card cu 13 titluri şi 606 împrumuturi, Arthur C. Clarke cu 15 titluri şi 477 împrumuturi, Philip Dick cu 11 titluri şi 281 împrumuturi, Frank Herbert cu 24 titluri şi 1.501 împrumuturi, Stephen King cu 55 titluri şi 4.926 împrumuturi, Dean Koontz cu 23 titluri şi 1.874 împrumuturi, George R. Martin cu 21 titluri şi 1.083 împrumuturi, Stephenie Meyer cu 6 titluri şi 1.325 împrumuturi, Anne Rice cu 18 titluri şi 2.464 împrumuturi, Veronica Roth cu 5 titluri şi 406 împrumuturi, J. K. Rowling cu 11 titluri, volume şi ediții diferite şi 2.257 împrumuturi, John Saul cu 22 titluri şi 4.173 împrumuturi, Robert Silverberg cu 2 titluri şi 115 împrumuturi, J. R. R. Tolkien cu 12 titluri şi 869 împrumuturi. Desigur, sunt scriitori de prestigiu ale căror cărți au cucerit publicul, iar unii dintre ei sunt în atenția generală. Numărul de cărți traduse care există în colecțiile noastre este un fapt important, deoarece un număr mai mare de titluri achiziționate creşte accesul cititorilor la resurse, expunerea publicului la operele scriitorilor şi şansele de a fi citiți şi împrumutați scriitorii respectivi.

Situația este mult mai modestă în cazul literaturii române de gen, diferența statistică fiind de ordinul sutelor și miilor. Am ales câteva exemple și am interogat sistemul de bibliotecă. Iată rezultatele: Anamaria Borlan, cu volumul I din ciclul *Aripile albastre*, apărut anul trecut, cu 2 împrumuturi, Rodica Bretin cu 6 titluri și 101 împrumuturi, Voicu Bugariu cu 3 titluri și 5 împrumuturi, Dan Doboș cu un titlu și 2 împrumuturi, Ovidiu Eftimie cu 2 titluri și 20 împrumuturi, Bogdan Hrib cu 2 titluri și 29 împrumuturi (*Filiera grecească*, ediția din anul 2019), Alexandru Lamba cu 3 titluri și 3 împrumuturi (dar doar pentru unul dintre cele trei titluri), Tony Mott cu 3 titluri și 28 împrumuturi.

Se cuvine să facem câteva observații care nuanțează situația statistică prezentată mai sus. În primul rând, cifrele sunt direct proporționale cu ceea ce deține biblioteca în colecția destinată împrumutului. Prezența literaturii române SF în biblioteca publică depinde atât de politica de achiziție, cât și de piața editorială românească. În limba română se editează mai ales traduceri din literatură străină SF, fantasy, mister și groază. Lucrările autorilor români apar cu deosebire în antologii, reviste dedicate genului, multe online, publicații ale cluburilor SF, site-uri și bloguri individuale și prin strădania excepțională a unor edituri pentru această nișă, de pildă Crime Scene Press, Nemira, Tritonic, mai nou Pavcon. Donațiile din 2017, achiziția la recomandare a noutăților în domeniu din 2017, promovarea prin recomandări de carte pentru tineri prin aplicația inovatoare IZILIT, toate adoptate și aplicate anul trecut, au avut efect. Astfel, în 2017 biblioteca nu dispunea de volume de autorii Anamaria Borlan, Alexandru Lamba și Tony Mott. În 2018, colecția s-a îmbogățit cu noi scriitori și titluri, care au înregistrat împrumuturi, dovadă că publicul a fost interesat de noua ofertă.

Totodată, am observat că volumele vechi nu au căutare, în schimb cele noi, inclusiv noile ediții ale unor titluri mai vechi, sunt împrumutate de cititori. Cazul relevant este cel al lui Voicu Bugariu: ediția din anul 1970 a romanului *Vocile vikingilor* nu a înregistrat niciun împrumut din 1998, în schimb ediția din 2013 a aceluiași titlu numără la activ 5 împrumuturi.

În sfârșit, comparând cifrele colectate în 2017 și cele listate prin interogarea recentă din 2018, constatăm progrese indubitabile. În urma donațiilor autorilor și a colaborării cu Antares Club Brașov, din vara lui 2017, cărțile dăruite au fost expuse la raftul de noutăți și s-a înregistrat creșterea numărului de împrumuturi. Cel mai sugestiv

exemplu este cel al cărților Rodicăi Bretin: în 2017 *Cetatea fără trecut* nu fusese deloc împrumutată, în 2018 are până acum 4 împrumuturi, *Fecioara de fier* avea 7 împrumuturi în 2017 și în 2018 împrumuturile s-au dublat, ajungând la 15 până în acest moment, *Fortăreața* avea 6 împrumuturi în 2017, în 2018 totalizează 9 împrumuturi la acest moment, în 2017 *Poarta vrăjitoarelor* avea 2 împrumuturi, în 2018 numără deja în total 9 împrumuturi.

Datele arată cu prisosință că situația se poate schimba în condițiile unei politici inteligente, care combină achiziția literaturii române de gen de calitate, promovarea prin diverse rețete și rețele (evenimente, lansări, recomandări tradiționale și online, aplicații pentru telefoane mobile, întâlniri cu scriitorii și editorii, lecturi publice, expoziții, gruparea pe rafturi tematice și nu pe autori, risipiți după alfabet în imensitatea unei biblioteci de împrumut, ateliere, concursuri, festivaluri), colaborarea dintre bibliotecari, scriitori, editori, mass media, totul în folosul cititorilor și al lecturii, scopul ultim al oricărui bibliotecar.

Trebuie spus că aceste cifre despre circulația și împrumutul cărților sunt folosite de bibliotecari pentru a se orienta la achiziția de publicații. Dacă o carte nu se împrumută, bibliotecarul ezită să cumpere al doilea exemplar și direcționează fondurile către volumele cu impact, care sunt cerute și împrumutate de public, mai ales best seller-uri internaționale. Fiind bibliotecă publică și nu specializată, achiziția caută să satisfacă cererile largi ale publicului.

Ceea ce am oferit în rândurile de mai sus e o mostră demonstrativă și nu un dat care să descurajeze. A fost dificil pentru noi să alcătuim această statistică, care arată o situație demobilizatoare. Suntem conștienți că ea se datorează unui complex de factori și cauze, ce aparțin mai multor responsabili. Cauza principală în România este ruperea lanțului cărții. Industria de carte din țară nu funcționează în conexiunea strânsă, firească: autor, editor, librar, bibliotecar, cititor, cu verigi intermediare esențiale (ilustrator, traducător, distribuitor de carte, director artistic, director de marketing și relații publice, critic literar de specialitate) ceea ce insuflă vitalitate și dinamism producției și pieței de carte, punând în ordine promovarea cărții și lecturii. Apreciem însă și pașii mici care depind de noi și nu de sistem și credem cu convingere că se poate face mult în materie de promovare și susținere a lecturii acestui tip de literatură prin colaborarea dintre bibliotecari, autori și editori, prin lecturi publice și prin combinarea creativă a diverselor tehnologii în folosul lecturii și al publicului.

Clubul Antares, Brașov

Acum 37 de ani, în toamna lui 1981, s-a format un nucleu de oameni pe care s-a construit fundația clubului Antares, care, iată, a rezistat peste timp. Tinerii entuziaști de atunci, pasionați ai literaturii science-fiction și fantasy, și-au păstrat nealterat interesul, dragostea și preocupările pentru SF.

După propriile mărturii, o mare parte dintre foștii membri s-au format și dezvoltat din punct de vedere literar, artistic și cultural, rafinându-și gusturile și preferințele, împlinindu-se spiritual, material, social și intelectual, prin intermediul clubului Antares.

Misiunea clubului și a Academiei Antares este susținerea și protejarea dezvoltării literaturii science-fiction & fantasy românești, pornind de la autorii brașoveni, care nu sunt puțini, pentru promovarea creației literare în scopul de a oferi sprijin și șanse egale tuturor celor talentați și care doresc să se afirme, pentru formarea unei baze reale de cunoștințe și informații în domeniul SF-ului.

Antares a fost de la bun început și încă e un **club** de science-fiction și fantasy. S-a dezbătut mult subiectul despre diferența între club și cenaclu, polemică nestinsă nici până azi. Noi ne-am definit ca fiind un club, deoarece, pe lângă creația, lecturarea și critica de texte literare orginale sau traduceri, ne ocupăm de o largă varietate de domenii conexe și înrudite, pentru a răspunde dorințelor și pasiunii fiecăruia, precum științe de frontieră, fenomene neelucidate, supranatural, astronomie, filosofie și cosmologie, pseudoștiințe, muzică, ozenistică, arte vizuale, alte categorii de interes, genuri, subgenuri și specii literare, cuprinse toate sub generoasa umbrelă a literaturii SF.

De asemenea, dorim să derulăm și în continuare o colaborare susținută și benefică cu Asociația Nevăzătorilor, atât în Brașov, cât și la filialele din țară, să prezentăm literatura science-fiction, pe scriitorii brașoveni și români, pentru a oferi un prinos de bucurie celor care se axează cu precădere pe lectură în format Braille sau prin intermediul audiobook-urilor.

Nu în ultimul rând, susținem diferite teme colaterale domeniului SF și alte domenii literare, precum: policier, mistery, romance, young

adult, children's fantasy. De asemenea, organizăm multiple manifestări culturale și literare, întâlniri cu invitați, scriitori consacrați și autori debutanți din spațiul fandomului românesc și internațional, editori, publiciști, promoteri ai SF-ului, membri ai altor cluburi, cenacluri, grupări, asociații și societăți literare SF din țară și străinătate.

Câteva spicuiri din evenimentele mai importante
ale clubului Antares (1981 – prezent)

1981, 8 octombrie: Clubul Antares *are prima întâlnire oficială cu membrii săi.*

1981- 1996: Afișul oficial al clubului Antares

1981, octombrie: Prima vizită – invitat special la clubul Antares – cosmonautul Dumitru-Dorin Prunariu, proaspăt revenit din călătoria în spațiu

Gazde primitoare, la sediul clubului de la Casa de Știință și Tehnică Brașov (actualmente Agenția pentru șomaj), unde ne-am desfășurat activitatea în fiecare sâmbătă după-amiază, între 1981 și 1992.

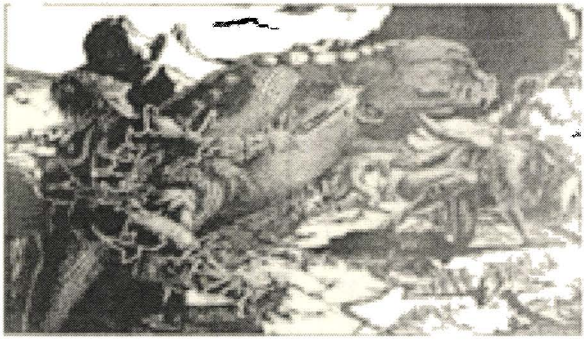

1986 și 1987: Expoziții de artă grafică, benzi desenate și pictură ale membrilor clubului Antares și ale altor cenacluri și artiști din țară

1987 și 1988: Teatru foarte scurt – absurd-fantastic – doi ani, consecutiv, s-au jucat trei piese de teatru ale autorului Samuel Beckett: *Come and go, Ohio Impromptu, A Piece of Monologue,* în traducerea, adaptarea, regia și interpretarea membrilor clubului. (în imagine, scena finală din *Come and go*)

1995: Clubul Antares și cenaclul Brain, de la Casa de Cultură a Studenților Brașov, fuzionează pentru o scurtă perioadă, devenind asociația **BrAnt SF Promotion.**

1996-1996: Fanzinul clubului Antares, numit ***Total SF***, 6 numere

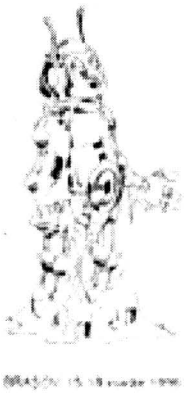

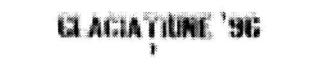

1996: Sub noua denumire am organizat un festival SF numit **Glaciațiune 96**

2015, iulie: clubul Antares își reia activitatea, cu forțe proaspete și noi membri

2016, ianuarie: clubul Antares se constituie în **Asociația Antares Science-Fiction și Fantasy Club Brașov**

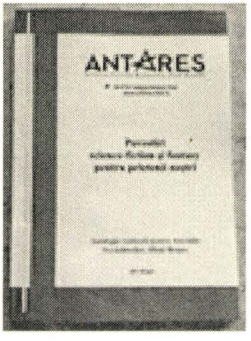

2017: Proiectul Braille pentru Nevăzători

Inițiativa Asociației Antares, cu participarea membrilor clubului și scriitori din țară, se materializează în realizarea unui proiect important și deosebit.

Colecția de povestiri science-fiction și fantasy pentru nevăzători, dedicată, în mod special prietenilor noștri nevăzători și persoanelor cu deficiență de vedere de la Asociația Nevăzătorilor, filiala Brașov, dar și tuturor nevăzătorilor din țară.

Colecția de povestiri science-fiction și fantasy pentru nevăzători apare tipărită în două formate: volumul în alfabetul Braille și broșurile în limba română. Iar începând cu ediția a doua, editam și în format audiobook.

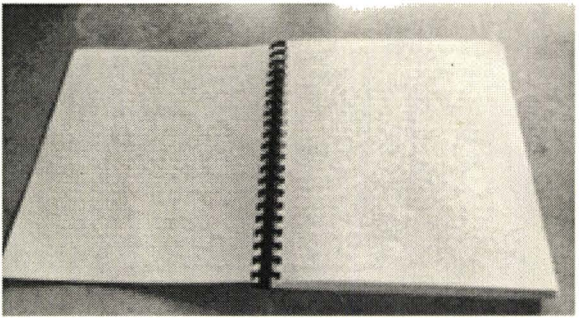

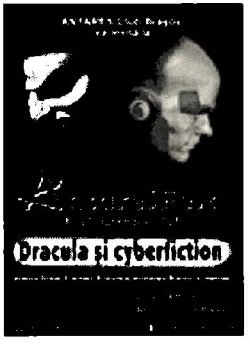

2017, septembrie: prima ediția *AntareSFest* cu tema *Dracula și cyberfiction*

2018: continuă Colecția de povestiri SFF pentru Nevăzători cu ediția a II-a, la care, pe lângă broșura și formatul Braille, se adaugă formatul audiobook.

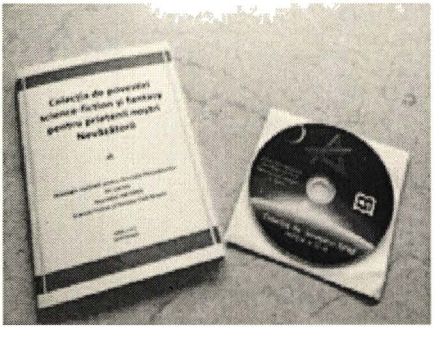

2018, mai: Clubul Antares Brașov participă la o conferință internațională, întâlnire bilaterală între Asociația de science-fiction Avana Budapest, la care au luat parte membri, scriitori și fani veniți din Ungaria, editura Metropolis Media și revista SF Galaktika din Ungaria, Asociația Deus Vult Oradea, revista literară Várad, editura de bandă desenată Fantomatika din Tg. Secuiesc și editura Pavcon București.

2018, octombrie: AntareSFest 2018, ediția a II-a, ocazie cu care va avea loc lansarea antologiei inedite, de mare anvergură, *Ficțiuni Centenare*, la care au colaborat, prin texte, ilustrații și bandă desenată, scriitori de science-fiction și fantasy, graficieni și artizani din toată România.

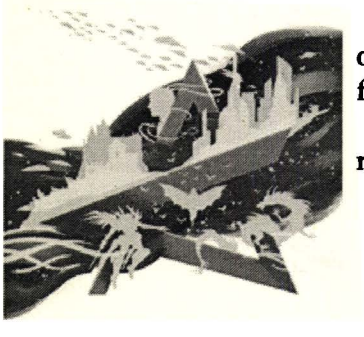

ANTARES este un club deschis spre orice domeniu de interes, fără frontiere, fără limitări.

Explorați alături de noi tărâmul imaginarului și al fanteziei!

Scurtă istorie a orașului Brașov

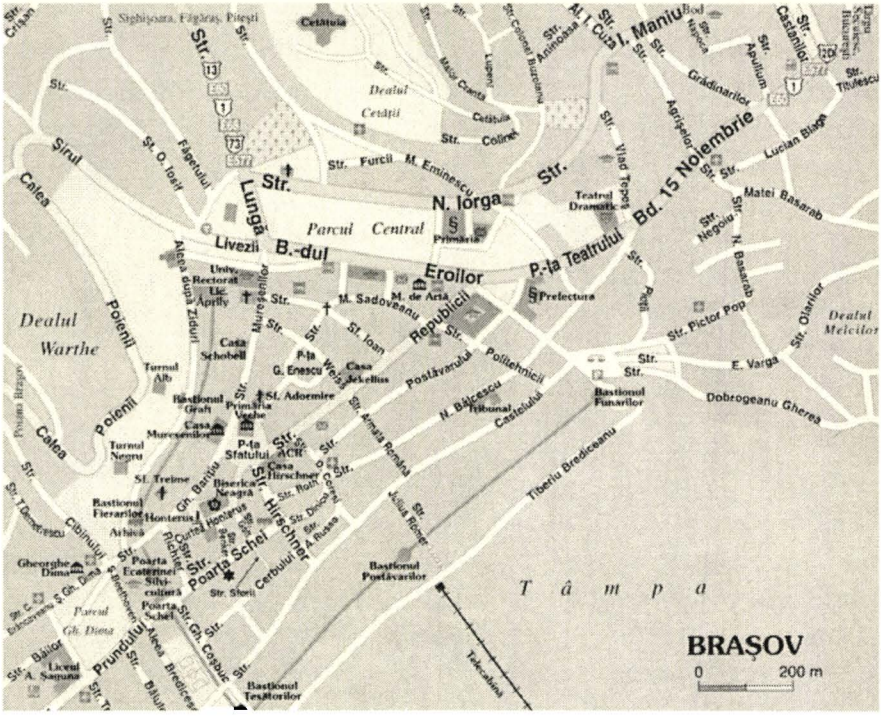

Brașov (în limba germană *Kronstadt*, în maghiară *Brassó*, în latină *Corona*; de asemenea pe hărțile vechi apar trecute denumirile de *Cronſtadt*, *Brastovia* sau *Braßov*, în dialectul săsesc *Kruhnen*, *Krűnen*, *Krânen*) este municipiul de reședință al județului cu același nume, Transilvania, România, format din localitățile componente ale orașului și Poiana Brașov.

Patronul religios al orașului este considerată Fecioara Maria. Statuia acesteia se află pe unul dintre contraforturile Bisericii Negre, îndreptată spre Casa Sfatului, având stema Brașovului sculptată dedesubt, în relief.

Brașovul a reprezentat, de secole, unul dintre cele mai important, puternic și înfloritor așezământ din zonă. Datorită poziției geografice

privilegiate și a infrastructurii, orașul permite dezvoltarea multor activități economice, culturale și sportive.

Descoperirile arheologice au atestat existența unor temple dacice în zona Pietrele lui Solomon, a unor mari depozite de alimente în Piața Sfatului, a unor așezări și cetăți pe Dealul Melcilor. Actualul municipiu s-a format prin unirea a mai multor nuclee care astăzi sunt cartierele: Bártholómä, Martinsberg, Cetatea (Corona), Schei, Blumăna.

1241: Invazia tătară cucerește cetatea Sprenhgi, unde s-a descoperit un vechi castru roman. Cetatea a fost distrusă, două secole mai târziu, de către invadatorii turci.

1252: *Barassu*: denumirea provine de la denumirea râului Graft (de la Pietrele lui Solom, *bara šu* înseamnă apă învolburată și cenușie).

1288: *Braso*: Este consemnat într-un document latin, aflat în Biblioteca Batthyaneum din Alba Iulia. Se dovedește a fi primul act păstrat care a fost emis în Brașov, purtând mențiunea expresă: *Datum in Braso*, fiind emis de regele Ladislau al IV-lea.

1364: Brașovul primește privilegiul pentru a ține un târg anual.

1377: Se începe construcția bisericii Sfânta Maria, cunoscută în prezent drept Biserica Neagră, pe locul unei mai vechi basilici.

1421 și 1438: invaziile turcilor.

1424: Blănarii brașoveni își alcătuiesc primul statut de bresle. În 1798 la Brașov fiinţau 43 de bresle, deservite de 1.227 meșteri, pe lângă alți meșteșugari precum fierari, postăvari, funari, curelari, cizmari, cuțitari, cojocari-tăbăcari, măcelari, aurari, cositorari, arămari, franzelari, olari, lăcătuși, țesători, armurieri, arcari, pălărieri, lânari, argintari.

1477: Este terminată construcția Bisericii Negre. Din cauza lipsei fondurilor, cel de-al doilea turn al bisericii nu va mai fi construit niciodată.

1486: Brașovul și toată Țara Bârsei intră în Universitatea Săsească, prin confirmarea privilegiului Andreanum pentru toți sașii din Sibiu, Mediaș, Brașov și Țara Bârsei.

1533: Umanistul Johannes Honterus înființează prima tipografie din Brașov, urmată de primul gimnaziu din localitate, la 1544.

1546: La Brașov se înființează prima moară de hârtie din sud-estul Europei.

1559: Diaconul Coresi tipărește la Brașov prima sa carte în limba română: *Întrebare creștinească.*

1599: La 4 octombrie, Mihai Viteazu intră în Brașov, unde își unește oastea cu trupele secuilor răsculați. După cucerirea Transilvaniei, va ține prima dietă în Casa Sfatului.

1689, 21 aprilie: Un mare incendiu pustiește cetatea. Puține clădiri rămân neatinse. Urmare a acestei calamități, autoritățile brașovene decid interzicerea construcției caselor din lemn. Refacerea orașului a durat mai bine de un secol, timp în care și-a schimbat aspectul arhitectural al fațadelor.

1731: Dascălul șcheian *Petcu Șoanu* tipărește primul calendar-almanah românesc.

1757: Dimitrie Eustatievici scrie prima gramatică românească. Este perioada de vârf a activității dascălilor șcheieni.

1804: Se introduce iluminatul public în interiorul cetății prin instalarea felinarelor cu ulei.

1835: Se înființează *Casa generală de economii* din Brașov, prima instituție de credit din Transilvania.

1838: Apare, sub oblăduirea împăratului de la Viena, ziarul *Gazeta de Transilvania*, în redacția lui George Bariț. Este primul ziar românesc din Marele Principat al Transilvaniei. Tot aici se tipărește *Foaie pentru minte, inimă și literatură*.

1848: Revoluția pașoptistă cuprinde și Brașovul. Aici a fost redactat documentul programatic *Prințipurile noastre pentru reformarea patriei*, de către fruntași de seamă ai culturii și politicii moldovene Alexandru Ioan Cuza, Vasile Alecsandrescu, Alecu Russo, Costache Negri, Gheorghe Sion, Ion Ionescu de la Brad. S-a cerut unirea tuturor românilor într-un singur stat. Românii din Șchei manifestă pentru câștigarea de drepturi politice.

1850: Este întemeiat *Gimnaziul român* sub mitropolitul de Sibiu, Andrei Șaguna, colegiul care îi poartă numele.

1854: Între Brașov și Sibiu se instalează o linie telegrafică.

1877: Pe 30 martie în Brașov pătrunde primul tren. Ulterior, în 1879, va fi dată în folosință și linia Brașov – București.

1889: Brașovul dispune de o centrală telefonică la care erau conectați 22 de abonați particulari.

1891: Se introduce primul tramvai cu aburi la Brașov pe itinerariul Piața Sfatului – Gara Bartolomeu.

1911: 1 octombrie, Aurel Vlaicu efectuează un zbor cu noul său aparat, decolând din curtea Gimnaziului Andrei Șaguna.

1916: 16 august, Armata Română intră în Brașov. Dr. Gheorghe Baiulescu devine primul primar român al Brașovului.

1930: Este înființată Uzina electrică, cu finanțarea principalelor fabrici brașovene.

1940: În urma Dictatului de la Viena, Brașovul devine oraș al României.

1945: În ianuarie, majoritatea sașilor din Brașov sunt deportați în U.R.S.S.

1950-1960: Brașovul este numit Orașul Stalin, după Iosif Vissarionovici Stalin. În 1960 revine la denumirea de Brașov și devine capitala regiunii cu același nume. A fost declarat municipiu la 17 februarie 1968.

1968: Are loc prima ediție a Festivalului internațional de muzică ușoară *Cerbul de Aur*.

1971: Se înființează Universitatea din Brașov, prin unificarea Institutului Politehnic cu Institutul Pedagogic.

1987, 15 noiembrie: Muncitorii brașoveni se revoltă împotriva regimului comunist, organizând o manifestație de amploare și un marș al miilor de muncitori, ieșiți din fabrici și uzine. Totul a pornit de la Intreprinderea de Autocamioane *Steagu Roșu*, pentru că lucrătorii erau nemulțumiți de neplata salariilor și înăsprirea condițiilor de viață. Li s-au raliat muncitori de la alte intreprinderi, dar și o mare parte a populației orașului. Revolta a fost înăbușită de forțele comuniste, iar liderii ei întemnițați și deportați.

1989, decembrie: Revoluția. La Brașov au loc violențe soldate cu numeroase victime.

Localizare

Municipiul Brașov, reședința județului, se află în centrul țării, în Depresiunea Brașovului, situat la o altitudine medie de 625 m, în curbura internă a Carpaților, delimitat în partea de S și SE de masivele Postăvaru care pătrunde printr-un pinten, Tâmpa, în oraș și Piatra Mare. Municipiul are o suprafață de 267,32 km^2. Treptat, în procesul de dezvoltare, Brașovul a înglobat în structura sa satele Noua, Dârste, Honterus (astăzi cartierul Astra) și Stupini. De asemenea, pe lângă Tâmpa, municipiul este înconjurat de Dealul Șprenghi, Dealul Morii, Dealul Melcilor, Dealul Warthe, Straja (Dealul Cetății) și Dealul Pe Romuri, Stejărișul. Prin înglobarea în structura sa a vârfului Postăvaru, Brașovul este singurul oraș aflat la cea mai mare altitudine din România.

Brașovul e singurul oraș din lume care include în teritoriul său administrativ o rezervație naturală – muntele Tâmpa și un vârf muntos – Vârful Postăvaru.

Climă și precipitații

În Brașov, vara durează aproximativ între 60-90 de zile, iar iarna 120-150 de zile. Primăvara este rece, adesea cu lapoviță și chiar ninsori, iar temperatura poate fi negativă. Toamna este mai blândă și târzie. Clima municipiului Brașov are un specific temperat-continental, caracterizându-se prin nota de tranziție între clima temperată de tip oceanic și cea temperată de tip continental: mai umedă și răcoroasă în zonele de munte, cu precipitații relativ dese și temperaturi ușor mai scăzute în depresiuni. Temperatura obișnuită de vară se situează în intervalul 22° C – 27° C, iar cea de iarnă între –18° C și –2° C, cu unele excepții coborând și la –29° C.

Cultură și educație

Cultura și învățământul și-au croit loc în viața brașovenilor încă de timpuriu. E destul să amintim de *Prima școală românească*, din Șchei, apărută se pare înainte de 1399, cu seria sa de dascăli, familia Tempea, Diaconu Coresi, Dimitrie Eustatievici, și tiparniță proprie. Lucrările apărute aici s-au răspândit în întreg spațiul românesc. Totodată, preoți șcheieni plăteau sume exorbitante uneori pentru înzestrarea școlii și a bisericii Sf. Nicolae cu manuscrise și tipărituri. În cetate a activat, în secolul XVI, umanistul sas Johannes Hontersu, care a înființat o școală, o bibliotecă și o tiparniță. A editat numeroase cărți, iar biblioteca sa a fost faimoasă prin colecția de incunabule.

Din păcate, incendiul din 1689 le-a mistuit aproape în întregime. Începând cu secolul XIX s-au înmulțit școlile, au apărut teatre, publicații, s-au organizat diverse serbări cu specific, au apărut telegraful și telefonul. Acest veac a dat brașovenilor crema intelectualității, prin familii precum cea a Mureșenilor, Bariț, Pușcariu, dascălii de la Gimnaziul românesc, profesorii de la liceul Honterus. Secolul XX a adus cinematograful, radioul, televiziunea, internetul. Astăzi, cultura și învățământul sunt reprezentate și promovate cu succes în rândul tuturor brașovenilor, prin cele mai diversificate mijloace.

Arhitectura

Arhitectura brașoveană e una specifică zonei, fiecare casă având pitorescul ei. Ridicarea construcțiilor s-a făcut, de-a lungul timpului, conform unor principii și planuri urbanistice bine stabilite,

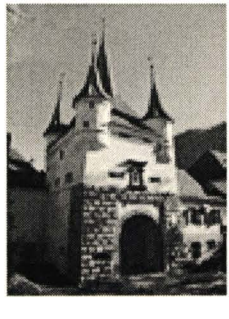

Poarta Ecaterinei, în stil clasic

impuse de condițiile geografice ale Brașovului. Astfel, casele din Cetate se sprijină una pe alta, pe când cele din cartierele exterioare sunt mai răsfirate.

Cu greu se mai pot întâlni astăzi clădiri vechi, datând de secole. Acestea au de regulă un singur etaj, pereții exteriori sunt lipsiți de ornamente, iar ferestrele sunt mici, comparativ cu standardele actuale. Amintim Casa Jekelius, Biblioteca Honterus și Grânarul orașului, toate datând din secolul XVI.

Stilurile arhitecturale variază, de la preromantic (Cetatea Brașovia), romantic (Biserica Sf. Bartolomeu), gotic (Biserica Neagră), clasic (Poarta Ecaterinei), renascentist (astăzi mai puțin observat, datorită renovărilor, caracteristic porților cu boltă rotundă, interiorul Casei Sfatului), la baroc (casele secolului XVIII, în special fațada Casei Sfatului și stucaturile locuințelor din Schei; rococo vienez, neo-renaștere, neo-baroc; toate palatele din Brașov sunt construite în acest stil), Art Nouveau, brâncovenesc (Biblioteca Județeană) și modern (construcțiile de după 1980).

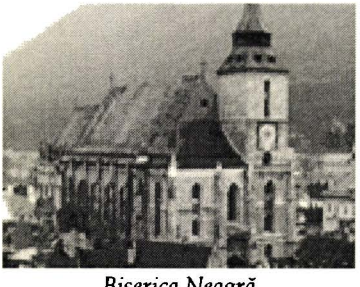

Biserica Neagră

Piața Sfatului

Poarta Schei

Strada Sforii

Obiective turistice

Muzee

Muzeul de Istorie Brașov, aflat în Casa Sfatului

Casa Mureșenilor

Muzeul primei școli românești din Șchei, având expusă prima carte tipărită în limba română

Muzeul Fortificațiilor din Țara Bârsei, amenajat în Bastionul Țesătorilor

Muzeul Cetățuia, aflat în vechea fortificație de pe Strajă (Dealul Cetății)

Punctele muzeale din Turnul Negru, Turnul Alb și Bastionul Graft

Muzeul de Artă

Muzeul de Etnografie

Muzeul Civilizației Urbane, primul muzeu de acest gen din țară

Biserici și temple celebre

Biserica Neagră – cea mai celebră din oraș, construită între 1377-1477 pe locul unei vechi bazilici romane

Biserica Sf. Nicolae – secolul al XIV-lea

Biserica Sf. Bartolomeu – secolul al XIII-lea

Biserica Sf. Martin – de pe Strajă

Biserica Sf. Gheorghe – înființată într-un vechi conac de vânătoare

Sinagoga veche

Sinagoga Ortodoxă

Alte clădiri, monumente și locuri

Poarta Schei, 1827

Troițele din Schei, cea mai veche datând din 1291

Aleea După Ziduri

Piața Sfatului

Strada Sforii

Promenada de sub Tâmpa

Casa Armatei

Casa Negustorilor din Brașov – Podul Bătăușilor sau Cerbul Carpatin

Arii naturale protejate, rezervații naturale, situl Natura 2000, zone de agrement

Muntele Tâmpa: (în maghiară *Cenk*, în germană *Zinne*, alternativ *Kapellenberg*) este un munte care aparține de masivul Postăvaru, lo-

calizat în sudul Carpaților Orientali, în Carpații de Curbură și este înconjurat aproape în totalitate de municipiul Brașov. Muntele este alcătuit în principal din formațiuni calcaroase în urma procesului de încrețire a scoarței terestre. Înălțimea maximă atinsă este de 960 m (după unele surse 995m), la aproape 400 m deasupra orașului. Mare parte, cca. 150 ha, este instituită ca rezervație naturală de tip floristic, faunistic și peisagistic.

În urma săpăturilor arheologice, se pare că strămoșii noștri, având credințe uraniene (caracter ceresc), au ridicat pe Tâmpa altare pentru sacrificii. La venirea romanilor, după ocuparea Daciei de către Traian, atunci când au găsit altarele de pe Tâmpa, în spiritul lui Saturn (zeul timpului și al credinței în Zamolxes) ar fi numit înălțimea *Tempus – Temporis*, perpetuând astfel tradiția. Cu timpul, denumirea s-a transformat în Tempea – *Tâmpa*. Cavalerii teutoni, când s-au așezat aici, ar fi tradus în limba germană numele vechi al cetății, cum au făcut și romanii. Astfel, cetatea timpului sau cetatea lui Kronos devine *Kronstadt*.

Stejerișul Mare – Colții Corbului Mare este o arie protejată, de interes național, rezervație naturală, tip botanic, situată pe teritoriul administrativ al județului Brașov. Aria naturală Stejerișul Mare este situată în nord-vestul Masivului Postăvaru, și Depresiunea Brașovului, în partea sud-vestică a municipiului, în latura vestică a cartierului Șchei, pe culmea *Stejerișul Mare*, în imediata apropiere a drumului național DN1E, spre Poiana Brașov.

În vecinătatea rezervației naturale se află mai multe obiective de interes turistic: Pietrele lui Solomon, Biserica de lemn din stațiunea montană Poiana Brașov, ce poartă hramul Sfântului Ioan, Turnul Alb construit între anii 1460-1494, Turnul Negru construit în secolul XV ca turn de observație a Cetății Brașovului, Muntele Tâmpa în partea sudică a municipiului Brașov, la baza căreia se află vestigiile istorice cu turnurile de pază – Turnul Cuțitarilor și Turnul Cizmarilor.

Postăvaru – Munții Postăvaru (în maghiară *Keresztény-havas*, în germană *Schuler*) sunt o grupă muntoasă a Carpaților de Curbură, aparținând de lanțul muntos al Carpaților Orientali. Cel mai înalt pisc este vârful cu aceeași denumire, Vârful Postăvaru, de 1799 m. În Postăvaru există 30 de trasee alpine omologate, cu grade diferite de dificultate.

Poiana Brașov (germană *Schulerau*) este o localitate componentă a municipiului Brașov. Poiana a fost din vechi timpuri destinația drumețiilor și a practicării sporturilor de iarnă. Prima mențiune do-

cumentară a acestui loc datează din 1427, în contextul activităților de oierit ce aveau loc aici. Schiorii au urcat Postăvaru încă din 1895, iar în 1906 în Poiană a avut loc primul concurs de schi. Până în preajma lui 1950, stațiunea s-a menținut în limitele dotărilor naturale. În 1951, la Poiana Brașov, au avut loc *Jocurile Mondiale Universitare de iarnă*. Cu această ocazie, se dă în folosință și primul teleferic – Poiana-Postăvaru – pe o lungime de 2.150 m. Urmează apoi alte și alte amenajări și dotări, care au adus Poiana să fie o destinație turistică foarte căutată.

Zona muntoasă – pădurile, pășunile și pajiștile ce împrejmuiesc stațiunea, protejează o gamă diversă de plante din flora spontană (arbori, arbuști, ierburi și flori) și asigură condiții de hrană și adăpost mai multor specii din fauna sălbatică a României.

Obiective turistice și de interes în municipiul Brașov

Șcheii Brașovului, colocvial *Șchei*, (Șa/Defileu/Chei); în germană *Belgerei*, mai recent *Obere Vorstadt*, în maghiară *Bolgárszeg* (în traducere din maghiară „Bulgărimea"), e un cartier din municipiul Brașov, fost cartier românesc al Brașovului vechi. Această zonă a orașului, cu aspect mai mult rural, este constituită în special din case mici construite de-a lungul unor străzi înguste, cu grădini pe partea dinspre munți. Ansamblul urban cu acest nume este monument istoric.

Venirea bulgarilor, macedonenilor și aromânilor la Brașov este legată de nevoia de mână de lucru pentru reconstrucția Bisericii Negre care fusese distrusă de incursiunile tătarilor din secolul al XIII-lea. Lucrările de renovare au debutat în anul 1385 și au durat un secol.

Locuitorii Șcheilor nu puteau intra în cetatea Brașovului decât la anumite ore și trebuiau să plătească o taxă la poartă pentru a avea privilegiul de a-și vinde produsele în oraș.

Junii Brașoveni, **Junii Brașovului** sau și mai corect spus **Junii din Șcheii Brașovului și Brașovul vechi** alcătuiesc un grup de călărași din Șcheii Brașovului, astăzi cu funcție ceremonială, care, an de an, defilează pe străzile Brașovului. Sărbătoarea lor reprezintă un complex de obiceiuri care combină practici pre-creștine cu manifestări creștine pentru a reda vechiul mit al morții și renașterii rituale a timpului calendaristic.

Junii sunt grupați astăzi în șapte grupuri sau cete de călăreți, organizați din punct de vedere juridic în societăți, a căror misiune este păstrarea și promovarea tradițiilor din Șcheii Brașovului și Brașuvechi, prin urmare se poate susține că junii îndeplinesc totodată o funcție ceremonială, reluând și practicând ritualuri vechi în fiecare an.

Cel mai așteptat eveniment tradițional al Junilor este *Ziua de călări* sau *Coborârea în Cetate* cum mai este cunoscută defilarea călare a cetelor de juni prin Șchei, dar și pe străzile cetății Brașovului. Sărbătoarea lor din Duminica Tomii este singulară în spațiul României.

Casa Sfatului din Brașov (în germană *Kronstädter Altes Rathaus*), un important monument de arhitectură din municipiul Brașov, a fost inițial doar un turn de supraveghere, ale cărui baze se aflau pe cele ale actualului turn.

În 23 decembrie 1420 se încheie un acord între Adunarea Districtului Țării Bârsei și **Breasla Blănarilor** privind construirea Casei Sfatului. În acest document se menționează că reprezentanții Breslei Blănarilor brașoveni au îngăduit celor nouă comune ale Provinciei Țara Bârsei să-și construiască deasupra bolții de vânzare a breslei o cameră pentru *acordarea dreptății* și pentru ședințele magistratului.

Totuși, din cauza invaziei turcești din 1421, a distrugerii în mare parte a orașului, precum și a arestării magistratului orașului, acest proiect va fi amânat.

Clădirea s-a transformat în primărie pe măsură ce orașul s-a dezvoltat. Astfel, următoarea mențiune despre Casa Sfatului din Brașov apare în 1503, ea fiind menționată sub numele de *Praetorium*.

La 21 aprilie 1689, marele incendiu provocat de forțele habsburgice care asediau orașul, distruge mare parte din clădire. După un secol, în anul 1780, se încheie lucrările de reconstrucție a Casei Sfatului, în stil baroc, aproximativ în forma pe care o cunoaștem astăzi. Tot atunci, pe loggia din față a fost adăugată stema Brașovului.

La începutul secolului XX, Casa Sfatului urma să fie demolată și înlocuită cu o clădire administrativă modernă. Acest lucru a fost evitat doar datorită unei puternice campanii de presă pentru menținerea vechiului monument istoric. Din 1950, clădirea găzduiește Muzeul Județean de Istorie.

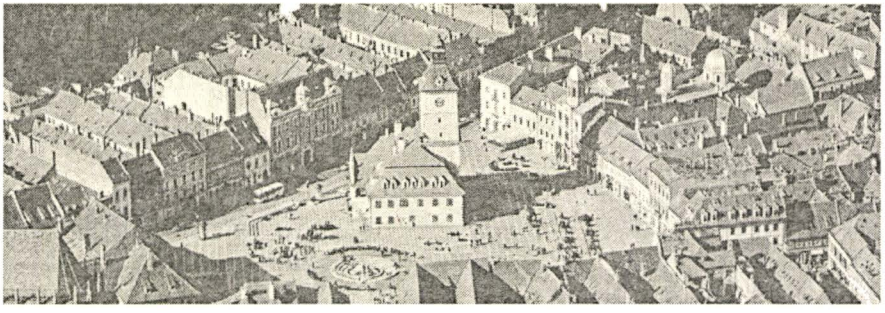

Biserica Neagră (în germană *Die Schwarze Kirche*) este biserica parohială a comunității evanghelice luterane din Brașov, situată în centrul municipiului. Clădirea gotică a fost avariată în incendiul din 1689, când zidurile ei s-au înnegrit și a primit numele actual. Denumirea populară de după incendiu, *Biserica Neagră*, a fost acceptată oficial în secolul al XIX-lea.

Biserica Neagră este unul dintre cele mai reprezentative monumente de arhitectură gotică din România, datând din secolele XIV-XV. Având o lungime de peste 89 de metri este considerată a fi cea mai mare biserică din România. Datorită mărimii ei, când a fost finalizată a primit titlul de *Cea mai mare biserică dintre Viena și Constantinopol*.

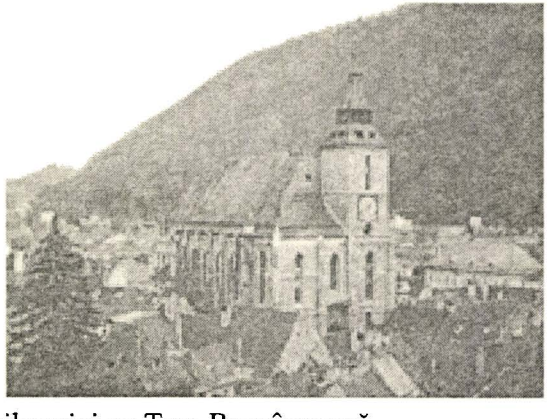

Biserica Neagră de astăzi se înalță pe locul unei biserici romane mai vechi din secolul al XIII-lea, distrusă în marea invazie tătară din 1241. Construcția a început în 1383, când Brașovul se afla într-o perioadă de dezvoltare culturală și economică puternică, fiind cel mai însemnat oraș comercial și industrial la granița Transilvaniei cu Țara Românească.

Invazia turcilor din 1421 a întrerupt lucrările de construcție a bisericii, orașul fiind nevoit să se concentreze asupra fortificațiilor, dar au fost continuate mai târziu după un plan mult simplificat. Din cauza unui cutremur de proporții, în 1471, turnul sudic nu a fost construit până la înălțimea intenționată. Anul 1477 poate fi considerat anul încheierii lucrărilor de construcție a bisericii, în 1499 se menționează

nează o orgă nouă, iar mai târziu s-au mai efectuat lucrări la turn prin care i s-au adăugat un ceas și clopote, în 1514. Biserica, inițial romano-catolică, a primit hramul Sfântei Maria (*Marienkirche*), fapt dovedit și astăzi de fresca Mariei, aflată în hala porții sudice.

La jumătatea secolului al XVI-lea, reforma protestantă a pătruns în Transilvania și s-a răspândit în mare parte datorită umanistului și pedagogului Johannes Honterus (1498-1549). În 1542 s-a celebrat prima slujbă evanghelică-luterană în Biserica Neagră, iar în timpul aceleiași mișcări s-au îndepărtat și altarele secundare.

De-a lungul secolelor XVI-XVII biserica a fost afectată de multe cutremure astfel încât, la jumătatea secolului al XVII-lea, a fost nevoie de lucrări de restaurare. Marele incendiu din 21 aprilie 1689 a cuprins și biserica parohială, distrugând acoperișul și mobilierul din interior. De atunci, ruina înnegrită de fum s-a numit Biserica Neagră. Apoi au început lucrări de renovare extinse care au conferit interiorului un aspect baroc.

Tot în această perioadă s-au construit și galeriile pentru ca biserica să poată face față numărului tot mai mare de enoriași care luau parte la slujbe. Lucrările au fost încheiate în 1722, odată cu noua inaugurare. Grav avariată după incendiu, Biserica Neagră a fost refăcută cu ajutorul unor meșteri veniți din orașul hanseatic Danzig, pentru că meșterii locali nu mai știau să închidă bolți de dimensiuni atât de mari. Noile bolți, însă, sunt în stil baroc, nu gotic. Planul utilizat de către arhitecți a fost acela de bazilică cu trei nave, egale ca înălțime, înscriindu-se în tipul de biserici-hală preferate în secolele XV-XVI în spațiul german, de unde proveneau, de altfel, unii dintre arhitecți și meșteri.

Biserica Neagră este cel mai mare edificiu de cult în stil gotic din sud-estul Europei, măsurând 89 de metri lungime și 38 de metri lățime. În această biserică încap circa 5.000 de persoane. Este o biserică de tip hală, în stil gotic târziu, fiind formată din cor, naos și turn. Din lungimea totală a construcției, 31 m sunt reprezentați de cor, 42 m de naos și 16 m de baza turnului.

Biserica Sfântul Bartolomeu din cartierul Bartolomeu, este o biserică evanghelică-luterană construită în secolul XIII, cu modificări substanțiale aduse în se-

colul XV. Aceasta este cel mai vechi monument din oraș și totodată cea mai veche biserică.

Întreaga construcție este în stil gotic cistercian (denumirea provine de la Ordinul monahal cistercian (*Ordo Cisterciensis*, acronim Ocist) este un ordin călugăresc benedictin, întemeiat la Câteaux, Franța, de Robert de Molesme, în 1098, după învățăturile sfântului Benedict din 540.

Sinagoga Neologă e un lăcaș de cult evreiesc din Brașov.
הינמורבש בושרבב תסנכה תיבל הסינכה

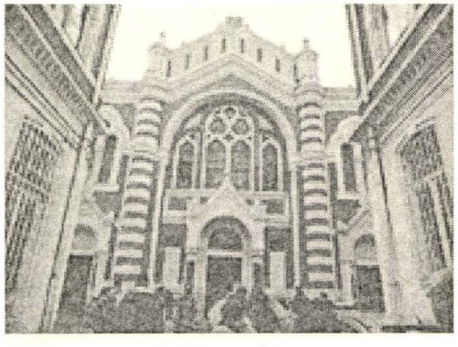

Primii evrei s-au stabilit în Brașov în anul 1807, cu aprobarea consiliului local. Comunitatea evreilor a fost înființată oficial în 1826. Existau restricții în ceea ce privește meseriile pe care le puteau practica, ei putându-se angaja doar dacă respectivul loc de muncă era refuzat de sași. Membrii comunității se îndeletniceau cu negustoria, dar mai existau și meseriași (pălărieri, croitori, zugravi, bijutieri) sau intelectuali în rândul populației evreiești.

Sinagoga Neologă din Brașov a fost construită între 1899-1901, după planurile arhitectului maghiar Lipót (Leopold) Baumhorn, 1860-1932 și a fost inaugurată la 20 august 1901. Suprafața clădirii este de 657 m².

Arhitectura de construcție a sinagogii este stilul maur, ea având planul unei bazilici cu trei nave. Sunt prezente elemente decorative gotice (rozete, ancadramentele ferestrelor și porților) și romanice. De asemenea, mai există o sinagogă în Brașov, de rit ortodox.

Strada Republicii a fost cunoscută sub numele de *Ulița Căldărarilor* pentru că pe această stradă se aflau grupați membrii breslei căldărarilor. Strada era străbatută de un canal care servea la salubrizare, iar în capătul ei se afla una dintre cele mai vechi porți ale cetății, făcea comunicația cu Moldova prin satele de la nord.

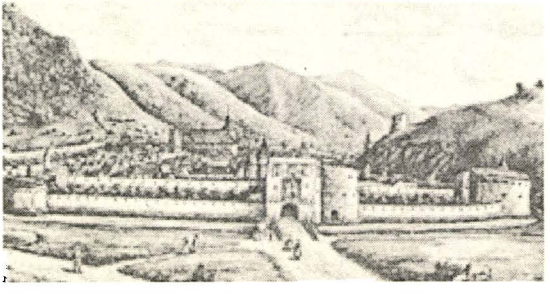

De la această poartă provine o a doua denumire dată străzii : *Purzengasse*

(strada Porții). Turnul porții era prevăzut cu un ceas mare împodobit cu fresce frumoase, care permitea meșterilor să-și potrivească cât mai exact timpul diverselor operațiuni de prelucrare a mărfurilor.

Casele de pe această stradă aveau ziduri masive și obloane solide din tablă și lemn pentru a putea rezista unui eventual atac, în cazul în care dușmanii ar fi trecut de poartă.

Strada Republicii este unul dintre cele mai importante obiective turistice din Depresiunea Brașovului, obiectiv pe care nu ar trebui să-l ratați dacă vă aflați în apropiere.

Personalități din Brașov

Alexandru Andrieș, 1954, arhitect, grafician, compozitor, interpret

Gheorghe Dima, 1847-1925, muzician și compozitor

Ștefan Octavian Iosif, 1875-1913, poet și traducător

Hans Mattis-Teutsch, 1884-1960, pictor

Marius Lăcătuș, 1964, fotbalist, câștigător în 1986 al Cupei Campionilor Europeni cu Steaua București

Constantin Lecca, 1807-1887, profesor, pictor, tipograf, editor, scriitor și traducător din secolul al XIX-lea

Adolf Meschendörfer, 1877-1962, scriitor

Friedrich Mieß, 1854-1935, pictor

Ioan Meșotă, 1837-1878, profesor, membru corespondent al Academiei Române

Andrei Mureșanu, 1816-1863, poet, profesor, gazetar și scriitor

Dieter Nisipeanu, 1976, șahist

Dumitru Dorin Prunariu, 1952, cosmonaut

Doris Schmidts, 1988, Miss Germany în 2009

Ion Țiriac, 1939, sportiv și om de afaceri

Sursa: wikipedia

Portul tradițional al Junilor din Șchei și Brașovechi

Dr. Alexandru Stănescu
Cercetător științific, Uniunea Junilor din Șcheii Brașovului și Brașovecheni

Brașovul este considerat de majoritatea românilor un oraș în care merită să trăiești, modern, cu Muntele Tâmpa în centru, cu împrejurimi pitorești, având un burg medieval și cartiere istorice cu o mare concentrație de monumente.

Totuși, Brașovul contemporan ascunde o comoară lăuntrică, reprezentată de patrimoniul cultural tangibil și imaterial al vechii comunități românești din Șcheii Brașovului. Această moștenire culturală e puțin cunoscută de publicul brașovean și de generația tânără. Ea poate fi descoperită numai în Șcheii Brașovului și doar când membrii vechii comunități românești organizează sărbătorile tradiționale ale locului, prezentând și perpetuând obiceiuri, jocuri, ritualuri și un port tradițional considerate unice în spațiul romanității orientale.

Dintre sărbători, cea mai cunoscută e sărbătoarea Junilor din Duminica Tomii, care adună pe străzile orașului câteva zeci de mii de spectatori, veniți să-i admire pe Junii din Șchei și Brașovechi în timpul paradei călare către Pietrele lui Solomon.

Junii din cele șapte societăți, cu veșmintele lor fastuoase, cu armăsarii frumos împodobiți cu șalanguri, și hora junilor, constituie doar o parte a fabuloasei tradiții românești din Brașov, pentru că acest oraș se poate mândri cu mult mai multe nestemate pe care le aduce tezaurului patrimoniului cultural național, precum ritualul Aruncatului în țol, Jocurile strămoșești, îngroparea vătafului, ritualul aruncării buzduganului, hora junilor, brașoveanca sau brâul voinicesc.

Toate aceste elemente ale patrimoniului cultural brașovean pot fi admirate doar în Șcheii Brașovului, unde locuitorii, reuniți în societățile Junilor, se implică în conservarea și păstrarea pentru generațiile

următoare a moștenirii culturale pe care, la rândul lor, au primit-o de la înaintași. Junii sunt emblema orașului, ei le aduc aminte brașovenilor de vremurile de prosperitate pe care le-a cunoscut orașul în secolele XVII-XIX.

Comunitatea românilor din Brașov se distingea printre celelalte comunități românești din Transilvania prin organizare, putere financiară și educație. Domnitorii din Țările Române puteau fi văzuți adesea în Șcheii Brașovului, unii veneau ca refugiați, chiar își cumpărau case în cartier, în care zăboveau ani întregi în așteptarea urcării pe tron. Prin urmare nu este întâmplător faptul că românii brașoveni sunt singurii ardeleni cu două tipuri de port tradițional *hainele românești* și costumul național.

Despre sursele de inspirație ale *hainelor românești* din Șchei aflăm informații însemnate într-unul din primele numere ale „Transilvaniei", foaia Asociațiunii transilvane pentru literatura și cultura poporului român, editată în 15 iulie 1868 la Brașov. Subiectul originii portului românilor din Ardeal este tratat în strânsă legătură cu portul boieresc din țările române. Descriind portul bărbătesc al boierilor din secolul al XVII-lea, autorul explică influența acestui port nobiliar asupra hainelor românești ale brașovenilor, oferind numeroase exemple în care elemente constitutive ale portului boieresc sunt similare cu elemente din portul tradițional păstrate numai la românii din Brașov.

Similitudinea existentă între portul urban al românilor brașoveni și portul boieresc conferă așa-ziselor „haine românești" un caracter de unicat în spațiul românesc contemporan, ele fiind o creație a românilor brașoveni, inspirată exclusiv din portul boieresc și princiar din țările române.

Cioarecii boierilor bătrâni sunt prezentați ca fiind similari cu ai românilor obișnuiți din Transilvania: „nici prea largi, nici prea strâmți [...], iar nu ca ai maghiarilor".

Din articol aflăm că pe afară boierii purtau „dulmane [...] cu câte 12 nasturi de argint suflat cu aur; Despre veșmintele boierești aflăm că, în loc să fie decorate cu găitan (șnur), „se adornau cu galoane țesute cu fir de argint sau de aur [...] de care mai păstrează și azi unele familii românești din Brașov [...]".

Românii din Șchei își împodobeau hainele românești bărbătești cu găitane în loc de galoane, acestea fiind făcute din șnur de femeile din cartier și fiind una din principalele mărfuri de export în Țara Românească, Rusia și Imperiul Otoman. Inspirați de moda boierească, șcheienii și-au împodobit hainele tot cu 12 nasturi din argint, uneori

suflați cu aur, pe care i-au pus pe laibăr (vestă) și pe spențer.

Astfel a apărut portul orășenesc al șcheienilor, o creație a acestora, fiind inspirat nu atât din mediul transilvănean, cât mai ales din portul boieresc și princiar din Țările Române din perioada sec. al XVII-lea, iar acest fapt a fost subliniat cu obstinație și prin numele de „haine românești", utilizat de către șcheieni pentru aceste veșminte.

Hainele românești ale femeilor din Șchei erau constituite din ciupag, o cămașă de borangic cu mâneci largi, prinse la încheietură cu „pumni" (manșete de catifea brodate cu fir), o fustă de brocart (sucnă sau sumnă), un laibăr din același material, cizme de culoare galbenă sau roșie și ghete. Pe cap femeile măritate purtau un batic prins pe un conci, peste care se așeza o maramă din borangic numită cârpă sau gimbir.

Femeie din Șchei, îmbrăcată cu haine românești.

Fetele din Șchei nu purtau maramă. Când ieșeau la sărbători sau la joc, fetele purtau, prins în păr, un buchețel de flori. Podoabele femeilor din Șchei erau salba, inelul cu trei briliante și brâul cu paftale din argint aurit. Peste haine se purtau mantale mari numite scurteici și malotele, îmblănite cu blană de miel și tivite cu jder de ghiață și cu blană de vulpe.

Hainele românești sunt purtate de

Grup de femei din cadrul Reuniunii Femeilor Române din Șchei și Brașovechi.

către membrii a patru societăți de Juni din Șchei (Junii Tineri, Junii Bătrâni, Junii Curcani și Junii Dorobanți) și de către Junii Brașovecheni din societatea cu același nume. Junii se disting unii față alții prin acoperământul capului, astfel că unii poartă pălării, iar ceilalți poartă căciuli de forme și culori diferite, cu însemne specifice fiecărui grup.

Grup de juni din Șchei și Brașovechi.

Originea costumului național al Junilor Roșiori și Albiori

În Duminica Tomii publicul așteaptă cu nerăbdare „parada" Junilor, și aplaudă fiecare grup participant. Cele mai multe aplauze le smulg ultimele două grupuri din cadrul defilării călare, adică Junii roșiori și albiorii. Simpatia și admirația publicului este cauzată mai ales de costumele tradiționale pe care junii roșiori și albiori le poartă, acestea sunt considerate a fi cele mai pitorești.

Problema genezei portului tradițional al celor două grupuri de juni, a născut dezbateri pătimașe între locuitorii din Șcheii, care au dus la apariția multor teorii, dintre care unele s-au dovedit a fi complet neîntemeiate. O primă observație este aceea că hainele românești ale albiorilor și roșiorilor nu-și găsesc originea în portul tradițional al Junilor și nici în portul de sărbătoare al Șcheienilor, fiind o ținută singulară în Brașov și Țara Bârsei. Portul șcheienilor de zi cu zi nu diferea deloc de cel al celorlalți români din Țara Bârsei constând în cioareci de dimie, cămașă albă cu guler scurt, lungă până la genunchi

Juni tineri din 1929.

purtată afară din pantaloni şi cu 12 clinuri în spate, peste cămaşă se purta o vestă de postav albastru vânăt (laibăr) şi o haină din postav de aceeaşi culoare numită spenţăr sau chiar şpenţel. Chimirul sau şerparul erau din piele, fiind închise cu trei catarame, în picioare se purtau papuci (ghete) sau cizme, iar pe cap în funcţie de anotimp, o căciulă sau o pălărie.

Din acest port tradiţional al românilor din Şchei au derivat hainele româneşti ale junilor care, cu excepţia celor ale Albiorilor şi Roşiorilor, păstrează toate aceste elemente de ţinută urbană.

O teorie inventată mai nou de unii dintre şcheieni, dar fără niciun temei de ordin ştiinţific, susţine că Junii Albiori provin din aşa-numiţii chemători la nuntă, adică tinerii din Şchei, care aveau rolul de a anunţa comunitatea de nunta care urma să aibă loc.

Nu există nicio informaţie scrisă sau fotografică privind faptul că feciorii care-şi asumau rolul de chemător la nuntă se îmbrăcau diferit de junii tineri de azi, adică în portul tradiţional de duminică. În studiul său despre nunta în Şcheii până la 1830, etnograful Ghe. Pitiş afirma faptul că tinerii sau chemătorii la nuntă purtau un costum de sărbătoare din Şchei peste care, în timpul prezentării darului, legau un ştergar „pus în colţuri".

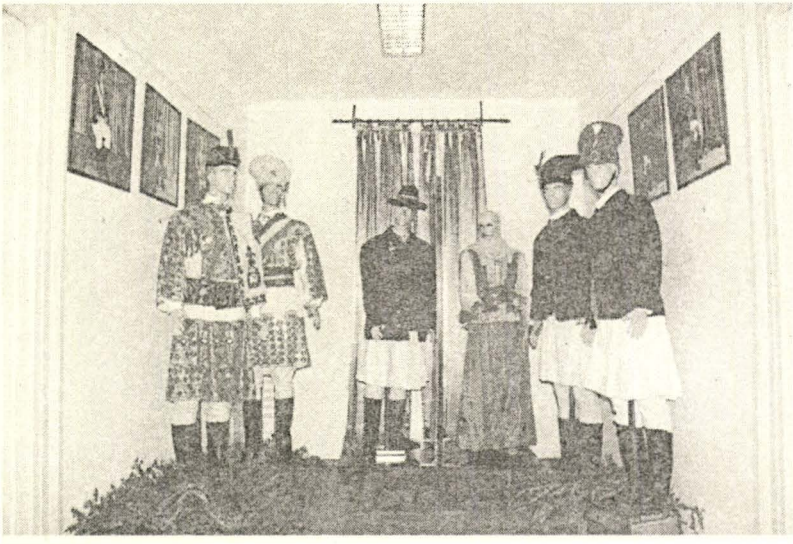

Prin urmare originea hainelor românești ale Junilor Roșiori și ale Junilor Albiori trebuie căutată în altă parte, probabil în ținutele purtate de tinerii șcheieni la manifestările din cadrul altor obiceiuri, azi abandonate sau uitate, ca de exemplu ritualurile legate de cetele călușarilor din Șchei.

După informațiile oferite de folcloristul Niculescu Varone și istoricul Sterie Stinghe feciorii din diferitele zone ale Șcheiului se organizau în cete de irozi și de călușari care colindau Suburbiul și îndeplineau ritualuri specifice acestor momente de trecere ale calendarului tradițional. Cetele de călușari sunt atestate prin ilustrații în tot cartierul Șchei, astfel ei apar atât Pe Coastă, cât și Pe Tocile și în Cacova până târziu în perioada interbelică.

Fotografiile lui Greiner cu călușarii din Șchei au fost realizate în perioada interbelică, dar alte fotografii ale călușarilor din Șchei au fost făcute de către celebrul fotograf Leopold Adler în studioul său din Șchei între anii 1906-1912. Etichetele care însoțesc imaginile feciorilor din Șchei purtând cămăși cu fluturi, opinci, ciucuri și zurgălăi con-

țin adesea menționarea participării persoanei fotografiate la ritualurile legate de Căluș sau de jocul bătuta.

Prin urmare, atât mărturiile scrise, cât și imaginile cu valoare de document care s-au păstrat privind costumele purtate de feciorii din Șchei pentru celebrarea ritualurilor călușarilor permit susținerea ipotezei că la originea costumului tradițional al Junilor Naționali Albi și Junilor Roșiori se află acele cămăși fumos brodate și decorate cu fluturi ale călușarilor din Șchei.

Prețul pe care un fecior trebuia să-l plătească la achiziționarea unei cămăși pentru participarea la ritualurile cetei de călușari trebuie să fi fost costisitor, pentru că paietele erau din argint aurit, un metal nobil care spre deosebire de aramă nu coclea și astfel permitea spălarea cămășii, ori de câte ori era nevoie.

Pare de la sine înțeles faptul că măcelarii români din Șchei au fost singurii care și-au permis să utilizeze aceste costume costisitoare și greu de întreținut pentru parada călăre. Ei se regăsesc dealtfel și printre fondatorii Grupului Junilor Naționali Albi, după cum relatează Niculescu-Varone, în lucrarea sa despre portul de sărbătoare al Junilor din Șcheii Brașovului.

În anul 1908, Societatea Junilor Naționali Albi s-a scindat în două grupuri, pentru că locuitorii din Cacova și de pe Brâncoveanu s-au separat, formându-și un nou grup, numit **Junii Roșiori**. Aceștia au păstrat vechiul costum al Junilor Albi, însă, dorind să apară ca un grup distinct, și-au vopsit penele de curcan de la căciula neagră cu culoare roșie și au renunțat la lentele purtate de albiori, preluând totodată lăibărul de dimie ca un accesoriu obligatoriu în costumul de sărbătoare.

Laibărul roșiorilor este decorat cu ibrișin negru, se încinge cu șnur roșu,

sau cu panglică tricoloră şi este purtat de către toți junii roşiori pe umărul drept, în timp ce vătaful îl poartă pe umărul stâng ca să scoată în evidență lenta roşie de şarjă. Purtarea cizmelor a fost mereu obligatorie pentru participarea la evenimentele grupului:

Purtarea opincilor de către „junii roşiori" are legătură cu participarea acestora şi la alte evenimente ca prezentarea jocurilor naționale la maialuri ori festivități pentru care era necesar să fie purtate opincile şi zurgălăii.

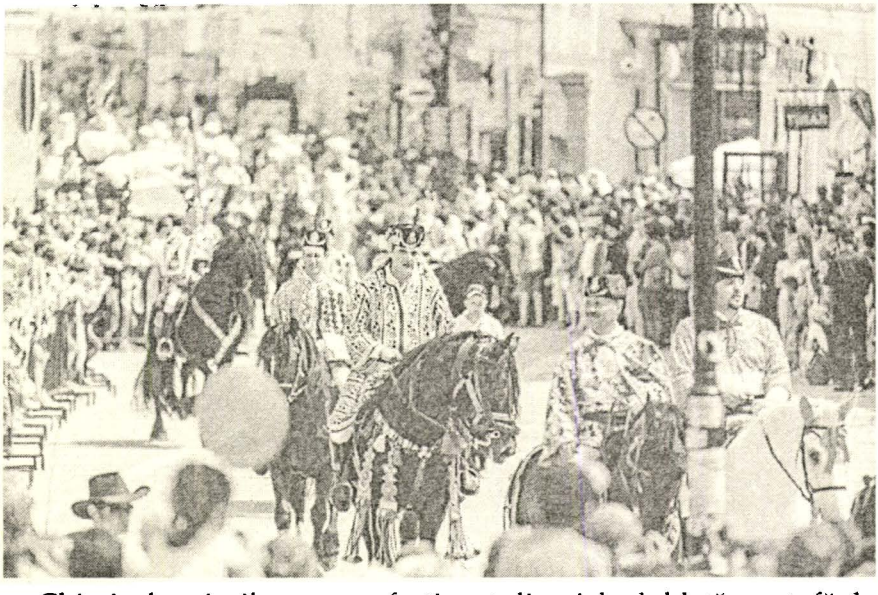

Chimirul roşiorilor era confecționat din piele dublată cu stofă de casă, decorată cu motive naționale şi cu paiete argintii şi aurii. Cele mai vechi şerpare alte unora dintre membrii grupului Junilor Roşiori sunt datate, după inscripțiile de pe partea interioară între anii 1886 – 1904.

Căciulile de roşiori din războiul de Independență pe care le poartă azi Junii Roşiori, le-au primit după cum se spune din bătrâni de la Nicolae Iorga, care îndrăgise obiceiurile românilor din Şchei. Cadoul a fost făcut probabil în anul 1928 cu ajutorul Reginei Maria, care era colonel onorific al Regimentului 4 Roşiori. În nicio mărturie fotografică anterioară acestei perioade junii roşiori nu apar cu căciuli de militari din regimentele de roşiori, ci numai cu vechile „căciuli de curcani".

Noua căciulă de roşior care a intrat în dotarea Grupului Junilor Roşiori, a fost purtată de aceştia la toate manifestările la care au participat din acel moment, mai ales la Ziua de Călări din Miercurea Paştilor,

dar şi la evenimentele organizate în cadrul restrâns al comunității cacoviene și șcheiene.

În documentele ilustrate căciula de roşior cu pampon nu apare anterior anului 1929 prin urmare perioada în care a avut loc această donație trebuie căutată în preajma acestui an sau chiar în 1928, dar nu mai devreme. Această donație nu a fost întâmplătoare, fiind cunoscut faptul că regina Maria aprecia obiceiul şi făcuse chiar o promisiune publică de a-l sprijini material, consemnat şi în presa din epocă. În perioada antebelică Junii din Şcheii Braşovului participaseră la diverse serbări şi evenimente culturale naționale şi dinastice în care produseseră o mare impresie asupra publicului şi a familiei Regale din Bucureşti. Prin urmare portul popular din Şchei şi obiceiurile junilor erau bine cunoscute peste Carpați.

Odată cu adoptarea căciulilor de roşiori cu pampon de către junii din Societatea Junilor Roşiori, s-a desăvârşit ținuta de sărbătoare a acestui grup. De atunci înainte Junii Roşiori au putut fi recunoscuți după un element distinctiv propriu, iar căciula a devenit, înaintea altor elemente şi accesorii de vestimentație, simbolul grupului.

În ceea ce priveşte costumul Junilor Roşiori din zilele noastre, se observă fapul că el nu a evoluat, fiind conservat cu mare acuratețe. Deosebirile dintre portul tradițional al Junilor Roşiori şi al Albiorilor sunt încă greu detectabile pentu un ochi neavizat, totuşi se observă faptul că roşiorii manifestă preferința pentru decorarea cămăşilor cu motivul viței de vie şi ciorchinele de struguri, în timp ce pe cămăşile albiorilor mai pot fi întâlnite şi alte motive tradiționale din Şchei cum sunt Soarele, Luna şi Copacul Vieții.

Erotika neurotika

de Victor Nicolae Aloman

Episodul 1
RE minor

Saga Nepotrivit, Erotika Neurotika

Acest om se grăbește acasă, după o zi epuizantă în care nu a reușit nimic din ce și-a dorit.

Nervi, da, și multă oboseală pe care cu siguranță că o va simți și în zilele următoare.

Acum stă în mașină și se foiește neliniștit în scaun, și face asta în timp ce se joacă cu geamul electric din dreapta. Privește încruntat în față și se gândește să oprească motorul. De fiecare dată când staționa la semafoare ori pe la treceri de pietoni, își dădea seama că mașina a devenit casă pentru el și asta nu îi plăcea deloc. Chiar îi provoca greață această concluzie.

Acum, când a oprit la calea ferată, acest sentiment a revenit, mai puternic ca niciodată.

Pufăi scurt și își duse mâinile la ceafă.

„Doamne. Am ales să fac asta și abia acum îmi dau seama că nu îmi convine?" se gândi el.

Se afla la două mașini distanță de trecere. A oprit motorul apoi a rămas nemișcat pentru câteva clipe.

„Aș putea foarte bine să cobor și să o iau pe jos" își făcu el un scenariu.

„Voi sta la ocazie și cineva mă va lua" insistă el cu închipuiri de genul acesta.

Privi agitat în oglinzile retrovizoare, pe rând.

În cea din stânga, în cea de sus, în dreapta și apoi își mută privirea în sens invers. Acționă din nou geamul electric. Acum, doar asta îl detensiona. Luminile de la semafor nu erau sincronizate cu sirena și mai mult ca sigur că sunetul acela, diferit de ceea ce știa el, îl enerva

la culme. Nu cumva trebuia să fie un ding-ding ritmic, deodată cu luminile roșii? Sau piu-piu? E-e, e-e, e-e? Tang-tang? Ce?

Două pătrimi de neuitat sau...? Of! Ce aiurea.

— Of! Ce aiurea! bătu cu pumnul în volan.

Sirena aceasta îl scotea din minți. Care-i treaba cu ea, chiar? Aproape că își ieși din fire, când trenul trecu vijelios prin fața lor. Cât a stat după el? Șuierătura se pierdu treptat și trenul, da, bine – după el stăteau, în sfârșit, se făcu nevăzut.

Au pornit mașinile și deodată cu ele a pornit și o ploaie fină și rece.

„Ce bine. Chiar mi s-a terminat lichidul de parbriz."

Bătea ploaia peste mașini și coloana formată acolo numai nu înainta.

Sigur, această cale ferată avea linie dublă... Așteptau cumva după un alt tren? Da.

Sirena se opri câteva secunde dar porni din nou. „Ah" strânse de volan.

Ueng-ueng sirena, și motorul celui din față mergea încă și bine-înțeles că la el în mașină s-au acumulat gaze de eșapament. Zvang-jos geamul din dreapta și apoi zvang-sus... obsesia, obsesia, butonul, geamul, ochii ei, zâmbetul, hop sosi și curul ei, vai doamne, geamul – jos cu el, sus, și jos până la jumate, mâinile și glasul ei! Ea și doar ea. Silueta ei și mersul ei, of, ueng-ueng sirena! Oare îi va răspunde dacă o va suna? O fi cu cineva. Dar treaba ei, la urma urmei. Și cine, ce dracu vrea cu claxonul acela? Extraordinar! De ce insistă? Și iată trenul! Al doilea. În sfârșit, trece. Ce? Ce-i asta? Lent.

— Cu ce-am greșit chiar așa? explodă într-un final.

Ar fi vrut să coboare și să arunce cu pietre în tren.

Bine, bine, să arunce cu ceva, cu orice, dar mai precis în conductor, și să urle la el:

„Mișcă băi, ce faci? Te dai melc acum? Ai obosit și te-ai gândit tocmai acum să încetinești?"

Ar fi vrut să coboare acolo, în ploaie, să se urce pe plafonul mașinii și să urle:

„Faci în ciudă?"

„Dar vezi cât sunt de disperat să ajung acasă și tu numai nu te miști, ba mai mult; acum oprești drăcie? Ce-i asta? Chiar așa? Oprești? Chiar aici? Chiar acum?"

Ar fi vrut și chiar ar fi putut să facă asta, și? Ce-ar fi fost?

Doar un alt nebun care strigă la tren. La un tren-melc. Deja vedea titlul știrilor de la cinci:

„Un nebun urlă la tren. Iată-l" și se vedea pe el, în prim plan, brunet acolo, închilit, nervos – vai mama lui, guraliv și pus pe fapte mari, ud tot dar viteaz, ohoo, gata-gata să împingă el trenul.

Căuta cumva cu ochii lui negri, căuta o altă realitate?

Un alt vis? Trăgea de tren sau îl împingea? „Mișcă tâmpitule! Mișcă!" și trenul numai nu asculta de el...

Mda. Dapăi știrile de la cinci au trecut fără el, trenul la fel de melc, el tot acolo, ploaia, mașinile, minutele, gândurile...

Numai că trenul acesta avea vagoane platformă, și, ceea ce purtau ele la vedere, a uimit pe toată lumea.

S-a coborât entuziasmat din mașină și a privit tancurile neacoperite de pe vagoane. Câte să fi fost? 12? Mai multe?

— Astea-s tancuri americane! Abrams! Ce tare! Poză!

Exact într-o zi de marți, 4 decembrie 2018, și exact acolo, chiar când se întorcea el acasă, trenul a oprit.

Privi ceasul din bord. 18:44

Doar el și sirena, coloana de mașini și trenul, ceilalți și tancurile.

Ce interesant.

Îi vezi?

A oprit trenul cu zgomot, și doar ploaia se mai făcea auzită acum. Ploaia peste asfalt, ploaia peste vagoane, tancuri și lumea toată...

Un claxon prelung și o portieră trântită.

Alt claxon.

Niște înjurături acum. Urlete. Alt claxon. Liniște.

Bum-bum-bum, se auzi muzica tare de la mașina din față.

— Mișcă bre!

— S-a oprit? întrebă o femeie.

„Dacă la opt sunt în Dej, la nouă sunt acasă. Hai nouă jumate, zece chiar."

— Ce fac ăștia bă? strigă cineva. Păi? Și noi?

— Ei! Alo! Alo! insista unul și mai mult enerva lumea cu glasul lui subțire.

— Alo-da-nu-mai-urlaaaa! Nu mai urla! țipă altul.

„Bun. Altundeva nici nu putea opri."

Știți cum arată militarii echipați și înarmați, gata de luptă în teatrele de operații? Așa arătau și aceștia. Au apărut din pământ parcă și au umplut zona în câteva secunde și s-au pus între tren și coloană. Le-au cerut celor ieșiți să intre înapoi în mașini, apoi s-au pus planton pe la portiere. Și au stat așa în ploaie și în frig și nu lăsau pe nimeni să coboare.

Au început oamenii să caute după acte, prin bord ori prin buzunare, dar ce greșeală!

— Mâinile la vedere, somau soldații și chiar au început să bată în portiere. Liniște!

— Aprindeți lumina din interior și opriți motoarele! Mâinile la vedere! Nu vorbi neîntrebat!

Unul mai înalt și deosebit de nervos a început să se plimbe pe la geamuri. Flutura o lanternă cu care lumina în interior și, când ceva nu îi convenea, începea să strige ca un descreierat la cei din mașină:

— Mâinile-la vedere-capul-plecat!

Și toți de acolo s-au supus. Au făcut întocmai cum li s-a cerut.

— Hei! Tu! Mâinile la vedere. Aprinde lumina, se răsti la omul nostru.

Mașina din față, un BMW negru și cu numere de Spania se legăna ușor și chiar când a sosit un alt soldat la geamul ei, patru indivizi au ieșit val-vârtej.

Au luat-o la goană peste câmp dar au fost prinși și culcați cu fața la asfalt.

Unul, gras și extrem de agitat, se porni să plângă în hohote.

Au fost legați, ridicați și duși, și nu știe nimeni unde.

Mașina a fost trasă de acolo, sigilată și lăsată pe marginea drumului.

—Mâinile-la-vedere-nu-mișca-aprinde-lumina-capul-la-genunchi!

— Dar eu, se panică eroul nostru.

— Mâinile-la-vedere-capul-la-genunchi! Liniște.

— E stricată! Lumina! Adică becul! Adică butonul!

— Nu vorbi neîntrebat!

— E stricat, ce nu înțelegi omule?

— Taci bă!

— Tac.

Soldatul vorbi în stație și nu îl scăpă din ochi.

— Raportez. Nu. O persoană. Panicat. Nici, și privi în interiorul mașinii. Nu, și privi spre cer. Da, domnule! Să trăiți!

— Panicat ești tu! Ce-i asta?

— Încetează domnule că nu cu tine am vorbit.

În mod sigur, militarul nu era român, dar vorbea bine românește.

Îi vedea privirea prin geamul coborât pe jumătate. Îi vedea ochii, gri verzui – ca și uniforma de pe el, și avea ochii mici și obosiți. Clipea des. Ținea arma îndreptată în jos și stătea destul de aproape de ma-

șină. Îi vedea echipamentul. Se uita buimac la vesta udă și la gâtul omului și privea vrăjit la mânecile suflecate. Curgea apa pe soldat dar el stătea drepți, nemișcat și nepăsător. Când vorbea, soldatului îi ieșeau aburi pe gură și vorbea rar și se apleca spre geam să se facă auzit. Pe piept, în partea dreaptă, avea un ecuson cu o stemă greu de deslușit și un număr. Nu era foarte înalt dar era deosebit de solid și cumva binedispus, cu toate că avea un glas aspru.

— Liniște am spus. Vă rog. Nu vă puneți într-o situație neplăcută.

— Închid geamul. Pa, și geamul începu să urce.

— Lăsați geamul așa.

— Nici poveste.

— Vă scot afară și vă întind pe asfalt dacă mai comentați mult.

— Dar ce-am făcut?

— Da, domnule. Da. Da, domnule. Da. Nu, domnule, vorbi soldatul în stație. Îl las. Am terminat, spuse soldatul și se întoarse.

Acest om nu s-a putut abține și după ce a ieșit cu capul în afara mașinii, a strigat după militar:

— Hestian 3007! Te țin eu minte! Te țin!

— Voi muritorii, habar n-aveți ce se întâmplă de fapt cu lumea asta! auzi glasul soldatului. Îi auzi vorbele, dar ca o voce închipuită, ca un glas care a pus stăpânire peste mintea lui; peste trupul lui și peste viața lui toată.

Dar cum așa?

La lumina farurilor totul se văzu cumva ca într-un vis pierdut.

Sirena, ploaia, trenul, tancurile. Militarii. Întâmplarea.

Un episod interesant dar vag prezentat dintr-un serial cu buget redus. Ambiguu.

O ficțiune ieftină, da, un scenariu slab despre un univers ciudat, despre particule, totul nepotrivit, proiect pierdut, scris pe grabă și fără substanță, lipsit de vreo temă anume și cu totul neinteresant. O ecranizare nepotrivită a unei idei de milioane, da, posibil, dar ce trist, ce trist că s-a abandonat ideea...

— Ce prostie, și mintea lui fugi la ochii unei femei anume.

O ținea în gândurile lui și nu o lăsa să plece și, așa cum imaginea acestei femei venea și revenea în mintea lui, așa zâmbi și ea...

Zâmbești? Sper!

Zâmbetul tău, dorința mea..

(...)

Trenul se urni și aproape că trecuse cu totul când motoarele mașinilor s-au pornit rând pe rând.

La radio? Reclame. La medicamente, de parcă chiar toate bolile din lume au dat peste români, la suplimente, of, și la alimente. Poftiți! Mda. Vedetele și politica! Că Centenarul Marii Uniri, că trecem la monarhie – ba nu! România devine stat polițienesc! Că inflația, că procurorul, că ministrul, ba președintele, că UE, ba americanii, teroriștii, că brexit, bombele și armele... Statul în care cineva cunoaște pe altcineva, și tot așa, țaca-paca. Nu e așa peste tot în lume?

Uite euro, nu e leul!

Că sănătatea, justiția și educația. Piloni într-o societate.

Ce-i cu ele? Chiar nimic. Absente? Nu. Ele există!

Într-o realitate paralelă, și chiar într-un stat paralel (ipiped, ha!) nu înțelegi?

Că dosare și anchete. Altele! Că toată lumea fură dar nimeni nu fură nimic, de fapt. Că democrația, aia care nu-i!

Cum nu-i?

Că cei trei piloni, ăia de mai devreme, ăia care, la români nu-s! Și dacă îs, atunci, sunt bombardați în mod constant de la revoluție încoace. Că, de fapt, revoluția nu a trecut.

Ba, stai! Nici nu a început încă.

Tranziția tranziției, măi dragă, puțin confuz?

Să reformăm reforma! Nu tot asta facem de j de ani?

Aiha, din Re minor, că e mai trist, bagă:

Trei, patru și: pumba, pumba, cui îi pasă? Do, re, re? Re? Forma? Re-reforma, cui? În talpă? Mi, fa, sol? La? Ce? Bun? Și? Ce vrea moderatorul acesta? Are dreptate, și numai nu face nimic. Chiar și eu am dreptate. Chiar și tu. Cine nu are? Stai totuși, să îmi număr banii, să văd eu câtă dreptate am...

Să emitem emisiuni! Povești. Ce aventură! Și?

Nimic concret. Constructiv. Armonios. Potrivit.

Toată lumea e de vină, nimeni nu își asumă nimic. Pha! Și asta nu e totul! Stai numai să ajungi prin spitale, că de acolo, acasă sigur nu mai vii! Te miri? Cei care au trecut pe acolo, știu mai bine.

Și ei, toți, au ajuns în universul paralel...

Trist, așa-i? Nedrept? Când lucrurile chiar ar putea fi altcumva.

Și? Răspunde cineva? Nu. Mortul e de vină. A votat, a furat, a murit. Salut.

Lasă bre!

Unde-i lege nu-i tocmeală, mai știți proverbul acesta? Le trecem prin parlament și le facem curate și frumoase, legile, și așa ieșim și noi, după ce le adoptăm!

Pentru că putem!

Noroc cu educația, că e proastă cui și ne ține și pe noi tot așa...

În fine, aiureli. Sciene-fiction.

A parcurs așa vreo șase posturi apoi a închis radioul.

— Ce dra...

Afară, cineva trăgea de portieră. O nălucă?

— Ei! Ce faci? Pleacă!

— Open up! Davai!

— Ha?

După siluetă părea o femeie. Nu. Un cerșetor?

Un blond, tras la față, palid și agitat.

Gălăgios. Zgâlțâia deja mașina și nu renunța să tragă de ușă. Insista cu privirea prin geam și chiar a început să lovească în portieră. Ce nebunie!

— Deschide.

— Nu iau la ocazie! La revedere.

— Se întorc.

— Încetează, ce-ți veni? Pleacă!

Ținea în mâna dreaptă bancnote și gesticula nervos în ploaie.

— Îți dau! Davai, și ridică teancul de bani.

— Ești nebun! Pleacă de aici! Fuck you! Ce-i asta?

Blondul se uită spre cer.

— Davai! Nu mă poți lăsa aici, spuse el privind în jur îngrozit.

— Pleacă! Ce căcat?

— Mon ami! Voilà! Îți dau! Nu mă lăsa, se prinse de ușă. Bani mulți, mai spuse acesta și clipi dezamăgit spre coloana de mașini.

Făcu un pas în spate și ridică din nou teancul de bani.

— Voilà? și umerii lui căzură răpuși de oboseala iluziilor.

— O să îmi pară rău. Hai sus.

Străinul s-a urcat în liniște și au pornit în trombă.

— Arigatō. Je m'appelle Ari.

— Negru, răspunse șoferul reticent.

— Enchanté! strigă Ari și își puse centura.

Era chiar mai înalt decât părea, și nu, nu era atât de slab precum se arătase mai devreme. Tenul lui alb îl făcea să pară bolnăvicios dar trupul lui atletic spunea altceva despre el. Ochii lui erau de un albastru profund, ochi reci de gheață, hipnotizanți dar frumoși și avea o căutătură de artist. Era chipeș și după ce își retrase gluga de pe cap, fire blonde, bucle largi își făcuseră apariția. Interiorul mașinii se lumină dintr-odată, parcă.

— Eu merg la Cluj, zise Negru.

— Eu la Măg... Da. E bine acolo. Mulțumesc.

Purta un echipament asemănător cu combinezoanele de protecție chimică, iar la talie și la picioare, uniforma albă era strâns fixată cu elastic și doar mânecile erau lejere.

După ce îl privi mai bine, Negru observă și rana de la mâna stângă. Mâneca era toată mânjită cu sânge.

— Sunt rănit și la spate. O, dar poftim. Bani, și scoase un teanc de bancnote.

— Bani?

— Nu asta vreți toți?

Pe umărul stâng avea cusută o emblemă cu drapelul Europei, și culorile erau inversate, în sensul că stelele erau albastre pe un fundal galben. Sub emblemă avea o stemă greu de identificat și, mai jos, avea brodat logoul ELI-NP. Servieta apărută de nicăieri se transformă în laptop și străinul începu să bată nervos în tastatură.

— Știi, spuse Ari, când soarele va deveni punct și punctul se va face lume la loc, abia atunci lucrurile vor reveni la normal. E valabil și pentru data viitoare, pentru toată lumea și pentru orice univers.

Șoferul dădu neinteresat din cap.

„Ce nebun."

— Bani. Allez, scoase Ari teancuri de bani. Oricum, nu te ajută! Poftim! Bani. M-am ținut! Oricum... nu te salvează!

— Poate că ar fi mai bine să te las prin zonă.

— Negrule! Degeaba te împotrivești. Noi doi... tu și eu...

— Te cunosc de undeva?

— Particulele sunt alături de noi, mon ami! Îți amintești acum? Să nu te temi! Dumnezeu așteaptă! Particula!

Spune doar ce dorești și va asculta de tine. Chiar așa e! Lumina este vie! Și vine. Frumoasa care, iată, vine.

Vino! Iată Marginea! E chiar atât de simplu!

„Doamne, ce nebun!"

— Să nu lași Touaregul să ne depășească, auzi? Așa. Ce aventură!

— Ai luat-o razna prietene. Cred totuși că mă confunzi!

„E bolnav", se gândi Negru și își feri privirea.

„E bolnav rău. Vai, în ce m-am băgat?"

Îl privi din nou, pe furiș.

Ari părea ireal. Părul lui! Glasul! Volanul! Ploaia. Totul!

— Mais oui, c'est clair, vorbi Ari. Cine suntem noi să ne punem stăpâni peste pământul acesta?

„Hai că scap eu de el", înghiți în sec Negru.

— Știi cumva răspunsul? continuă Ari. Poftiți pe la rafturi, dar atenție, nu uitați că doar azi avem reduceri la farmacie și urnele de vot sunt deschise chiar până la miezul nopții! Amin! Un artist sfânt. Ba nu! Un dumnezeu celebru! Să îl vindem deci! Bani? V-ați pus stăpâni peste pământ! Peste lume! Peste oameni! Peste oameni! Îți dai seama?

— Până aici ți-a fost. Cobori! Coboară am spus, strigă Negru bruscând totul în jurul lui.

— Cine ține pe cine? Este lumina ținută de întuneric sau ea doar își face loc și străpunge întunericul? Este obscuritatea mai plină și mai solidă sau, în claritatea ei, lumina alungă absența și umple golul? întrebă Ari vioi.

E și una e și alta! Deci? Arme? Apăs?

Frânarea bruscă îi luă pe nepregătite pe amândoi.

Doar ploaia peste ei acolo și nimic altceva!

— Te las chiar aici! țipă Negru. Jos.

Ar fi vrut să îl lovească dar Ari zâmbea sincer:

— Scoate bestia din tine. Să vină sălbaticul, că după el stăm! Libérez La Bête! Cunoști piesa? Deci? Apăs?

— Încetează!

— Ce aventură! Soare! râse Ari. Apăs, și a apăsat pe tastă.

Se desfăcea lumea în jurul lor. Se destrăma realitatea și se descompunea materia văzând cu ochii și lumea se transforma și Ari râdea de mama focului.

Se auzea sunetul sfârșitului, un sfârâit neîntrerupt, ba poate al începutului, și insista cu prezența și creștea în intensitate, ueng-ueng sirena și tancurile. Emblema și coridoarele.

Ochii și umerii ei. Saloanele aglomerate...

Durerea. Tristețea. Frustrarea. Banii! Banii.

Fețele sfârșite de dorul vieții, ueng-ueng alarma și ieșirea de urgență, particulele și credința, închipuirea și religia, crima și politica, și se roteau umbrele și razele deopotrivă și Negru lovea în volan...

— Ce e asta? Cine ești? Mă doare!

— Boala, moartea și prostia nu iartă! Nu uită! Voilà!

— Nu Ari! Nu!

În spatele lor, umbre.

O fisură pe suprafața neînchipuită a realității și, cum insista alarma să sune, Ari îi arătă spre un loc anume:

— Acolo să mergi! Acolo, vezi? Mergi acolo! După parapeții ăia doi. Chiar acolo, îi arătă încă o dată direcția.

— Ce e asta? întrebă Negru. Ce?

Tremura tot și îl durea carnea de pe el și glasul lui se diminua. Curgea carnea de pe oase și se scurgea sufletul din trup și Negru devenea o amintire. Amintirea cui?

Devenea o poveste.

Se apropiau umbrele de ei și, când ploaia s-a oprit, nerăbdarea nimicului i-a înghițit și s-au făcut nevăzuți.

— Hoardă! strigă Ari.

Se lipeau și se dezlipeau particulele în jurul lor și, așa cum se adunau și se înghesuiau în dorul lor nebun, particulele vibrau și erau vii. Se sucea materia și se răsucea, făcându-se ghem, punct, lume și apoi iar ghem...

Neputința absenței se făcu curând simțită.

O durere și un țipăt în noapte.

Un nume.

O luptă. Un dar. O armă. Un vis împlinit.

Un titlu. O poveste.

Râdea Ari și se prăpădea lumea toată și Negru plângea în hohote:

— Nu și de data asta! Nu și azi! Nyet!

— Soare! Un șaman al tuturor timpurilor! Veacul nou, Faraonul Universului! Punctul și Lumea! Am spus, strigă Ari. Narayan. Artistul. Sălbaticul. Echilibrul. Eu. Tu. Plata!

— Nuuu!

— Nimeni nu vrea să fie singur! Chiar și particulele se adună, chiar și ele, numai să nu fie singure! Se adună ele acolo și construiesc! Și ele nu fac politică! Nu ridică zei și dumnezei! Doar construiesc. Un templu, alt templu, altul.. Chiar și Dumnezeu arată după chipul și asemănarea omului! Te-ai prins? Se agață ele, moleculele, unele de altele și fac orice! Orice! Și nu pleca! Nu pleca! Le auzi cum strigă? Le auzi cum plâng? Și? Când templul crapă? Când cărămizile vieții se desfac? Cine prinde esența și ce se întâmplă cu ea? Unde pleacă ea? E luată cumva? Unde te-ai dus? Te-ai dus! Unde? De ce?

— Nuuu pleecaa...

Și, atunci, lumea lor a devenit un punct.

Și imediat punctul s-a făcut o lume întreagă.

Acest om se grăbea acasă după o zi epuizantă în care nu a reușit nimic. Omul de legătură nu a sosit la întâlnire, ceea ce putea să însemne că proiectul nu va trece și că fondurile nu vor veni...

Next time, baby!

Acum stă la trecere, la calea ferată, pierdut cu gândurile la zâmbetul unei femei anume.

Pentru ea și doar pentru ea.

Dar ea?

A trecut trenul cu viteză, s-a oprit sirena și imediat s-au pus și mașinile în mișcare.

A văzut-o din timp și, spre surprinderea lui, chiar a oprit, a coborât geamul și s-a auzit vorbind.

Ceva nu era în regulă.

— Încotro?

— Parlez-vous français? și femeia ridică niște bancnote.

— Poftim?

— A trecut trenul de șapte? continuă ea.

— Da. Chiar am stat după el.

— Alors, mă iei până la Cluj?

Avea un zâmbet răpitor și parcă universul tot zâmbea deodată cu ea. Veni lângă geam, curajoasă și îl fixă cu ochi de bufniță, sau cel puțin el așa o văzuse în primă fază.

Aruncă o privire peste trupul ei apoi îi căută ochii din nou. Prins cu privirea pe la coapse, roși degrabă.

— Numele meu este Svetlana și merg la Măgurele numai că... m-am cam pierdut, plus că mașina cu care eram s-a stricat undeva la marginea unui oraș al cărui nume pur și simplu nu pot să mi-l amintesc, râse ea dezinvoltă. Îți dai seama?

Evident, era de altă naționalitate dar vorbea limba română fluent, corect și cu accent ardelenesc chiar. Grozav.

Trupeșă, cu forme atrăgătoare, cu privire provocatoare și cu o prezență încântătoare, Svetlana îi trase cu ochiul.

Chip cald și vesel, avea o atitudine deosebit de prietenească pentru o femeie singură, acolo, la ocazie în pustiul locului.

Extrem de sociabilă și amabilă, Svetlana trăda un nivel înalt de educație prin mișcări complete și sigure.

Primii picuri își făcură apariția și, după ce privi spre cer, femeia își trase gluga peste buclele ei aurii. Purta un soi de salopetă strânsă pe trup, de un galben mușchi care o prindea foarte bine și îi scotea formele în evidență, dar mai ales sânii. Pe piept, în stânga, avea brodat simbolul pentru atenționare de risc biologic și un acronim greu de deslușit.

Cizmulițe bej în picioare și un mini-rucsac roz la spate.

— Hai.

Îl privi cu ochi puternici, chihlimbar-luminoși și își duse imediat mâinile la bărbie. Se știau? S-a suit în liniște, și-a pus centura apoi a deschis servieta care s-a adeverit a fi un calculator portabil.

Cum și-a desfăcut părul, cum s-a luminat în mașină.

Curgeau buclele pe după urechile ei și până pe umeri și acesta, abia, abia se abținea să nu o privească.

Of, dar sânii ei rotunzi...

Purta la gât un colier care ținea un pandantiv, un turn Eiffel fin lucrat, probabil argint.

Deși avea urechile găurite, nu purta cercei. De rucsac atârna un mănunchi de chei de mașină și, simbolul unei mărci anume, un W strălucitor, se lovea constant de genunchiul stâng al femeii.

— ...kswagen?

— Touareg, da. Este mașina Institutului de Fizică Atomică. Am abandonat-o... vorba vine, s-a stricat. Ce aventură!

— Unde... am mai... ce-ai spus?

A trecut cu privirea peste laptop, peste mâinile ei, pe la sâni și apoi a tras de volan cu grijă să nu bruscheze mașina și a accelerat ușor.

Doar ei, șoseaua, ploaia și zumzetul mașinii.

O seară plăcută de august, și în spatele lor, umbrele...

— Te cunosc de undeva? a întrebat el nerăbdător.

— Of, Ari. Degeaba te împotrivești. Noi doi... tu și eu...

— Ha?

— Deci? Apăs?

Ce? Unde a mai auzit el fraza asta?

— Ce? Unde am mai auzit eu asta? se miră el și chiar atunci, chiar atunci lumea lor a devenit.

Vis împlinit

de Desiree Barraco
Clasa a V-a

Mă uit spre cerul înstelat, acolo unde Stelele dansează împreună, formând constelații şi unde meteoriții distrug tot ceea ce găsesc în cale. Iar Luna şi Soarele se aleargă timp de douăsprezece ore, câştigând cu rândul.

Mă întreb dacă aş putea ajunge acolo vreodată. Aş cerceta totul şi aş fi prima femeie care ar parcurge cea mai mare parte din spațiu. În acel moment, mi-aş atinge scopul în viață. Compania N.A.S.A. mă poate ajuta. În ultimii ani, au făcut o mulțime de cercetări legate de planete şi ce se întâmplă pe ele. Cea mai interesantă planetă este Saturn care a fost numită după zeul Saturn. El mai era numit în Babilon Nimib şi era o divinitate a agriculturii. Planeta acestui zeu are două sute de sateliți observați, dintre care numai cincizeci şi trei au primit nume oficiale. Mai are şapte inele principale: Titan, Rhea, Iapetus, Dione, Thethys, Enceladus şi Mimas.

Revenind la mine, în această seară va fi o ploaie de meteoriți, de aceea mă minunam la început de corpurile galactice de pe cerul nesfârşit. Oooo, uite-o pe Josi, surioara mea! Şi ei îi plac stelele, dar îi plac şi mai mult norii, cu formele lor ciudate. Ea venea spre mine împreună cu părinții noştri şi cel mai important, împreună cu fursecurile.

Ploaia de meteoriți e pe cale să înceapă. Se văd în depărtare cum se mişcă. Au o viteză incredibilă. Uitându-mă atent, am observat că cel mai apropiat meteorit mi-a făcut cu ochiul şi chiar nu visam! Privind prin telescop am văzut că semăna cu o ființă vie. Părea real şi totuşi ireal.

Am avut o seară extraordinară, iar dimineața eram mai fericită ca oricând să merg la şcoală, ca să le pot povesti colegilor mai amănunțit ceea ce s-a întâmplat şi mai ales ceea ce am simțit. Mă bucur că am avut această ocazie incredibilă să văd şi în acelaşi timp să descopăr ceva nou.

La şcoală, doamna dirigintă ne-a spus că va aduce catalogul şi primii doi elevi, cu cea mai mare medie din clasă, vor primi un cupon care le va da un bilet de avion şi un bilet de intrare la Compania Internațională N.A.S.A. Doamna dirigintă a adus catalogul şi prima nominalizare a fost... tobele, vă rog!!!... a lui Cristian, care este cel mai inteligent băiat din clasă. Iar a doua şi ultima nominalizare (într-adevăr, eram cam pleoştită, dar cum se întâmplă mereu când te aştepți mai puțin) a fost a mea. Ieiiiii!!! Nu pot să cred! Visul meu va deveni realitate!

Îi sunt foarte recunoscătoare doamnei diriginte şi voi profita din plin de această ocazie unică în viață.

Patriot în viitor

Grafica: *Mihai Alexandru Bălăiță*
Scenariul: *Alexandru Ion Bratu*

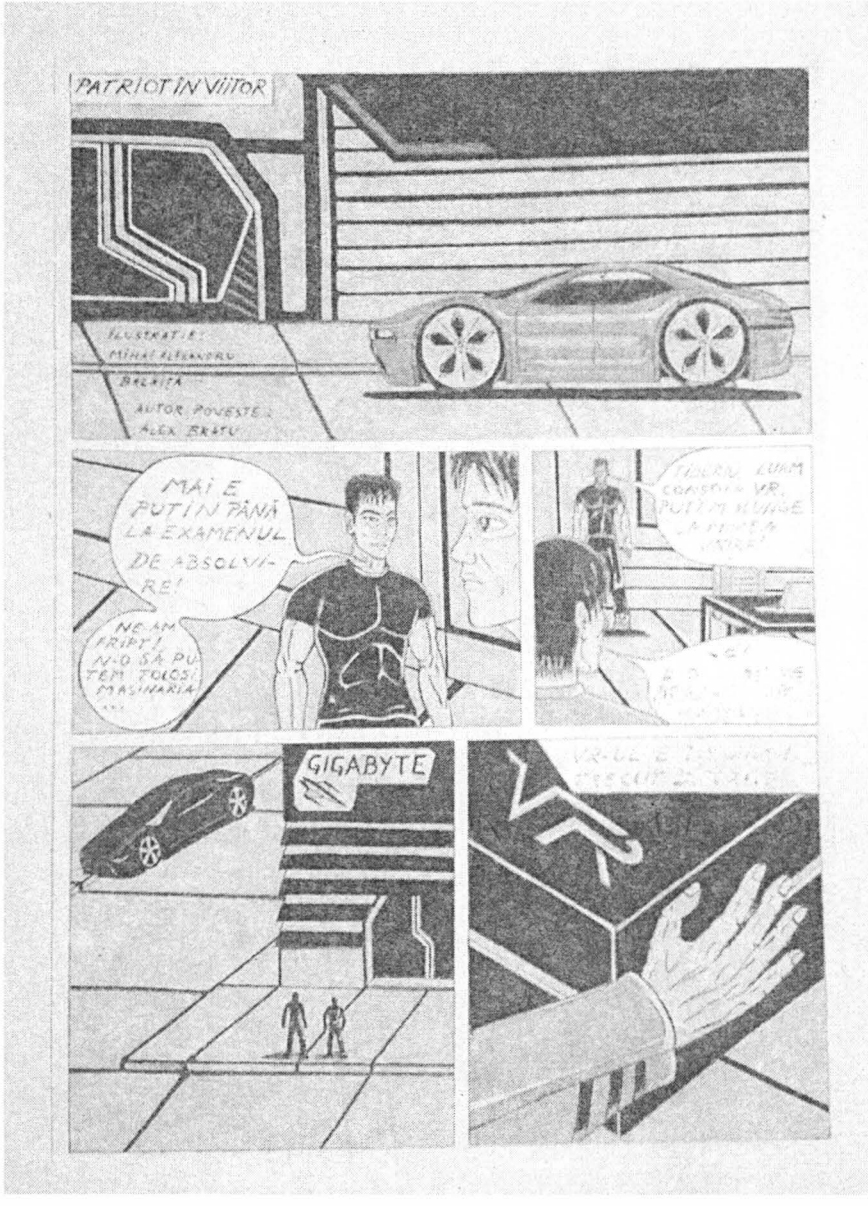

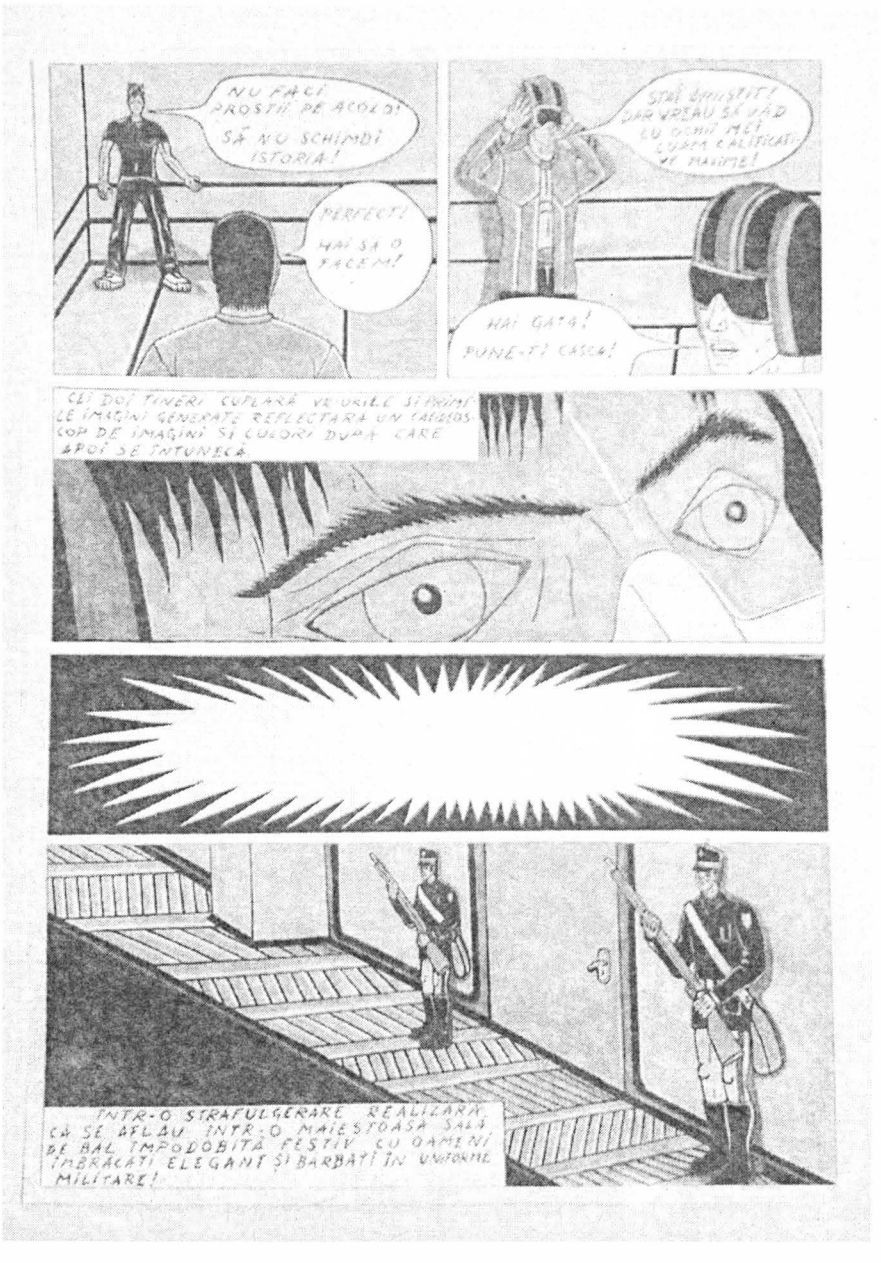
NU FACI PROSTII PE ACOLO! SĂ NU SCHIMBI ISTORIA!
PERFECT! HAI SĂ O FACEM!
STAI ÎMPIETIT! DAR VREAU SĂ VĂD CU OCHII MEI CUAM CALITICATI-VI MAXIME!
HAI GATA! PUNE-TI CASCA!
CEI DOI TINERI CUPLARĂ VE URILE ȘI PRIMI LE IMAGINI GENERATE REFLECTARA UN CALIDOS COP DE IMAGINI ȘI CULORI DUPĂ CARE APOI SE ÎNTUNECĂ.
ÎNTR-O STRAFULGERARE REALIZARĂ CĂ SE AFLAU ÎNTR-O MAIESTOASĂ SALĂ DE BAL ÎMPODOBITĂ FESTIV CU OAMENI ÎMBRĂCAȚI ELEGANT ȘI BĂRBAȚI ÎN UNIFORME MILITARE!

ARHITECTURA ERA IMPRESIONANTĂ SPECIFICĂ ACELEI ERE.
ATI ÎNTÂRZIAT BĂIEȚI? ÎNTR-O ZI ATÂT DE IMPORTANTĂ, FUGA LA BUCĂTĂRIE!
SĂ TRAIȚI DOMNU-LE MANIU! LUMEA VA ASTEA-PTĂ!
BOGDANE, CIUPESTE-MĂ! E ADEVĂRAT CE VĂD?
ESTE TIBERIU! HAI REPEDE PRINTRE INVITAȚI! CE INTERESANT E!
TIBERIU SE LASĂ ATRAS DE PREZENȚA A DOUĂ FETE ELEGANTE SI ATRAGATOARE
TIBERIU! LASĂ FETELE, AVEM LUCRURI MULT MAI IMPORTANTE DE FĂCUT!
PAC!

DOMNULE IANCULE! TOTUL ESTE GATA!
AM SĂ CITESC ACELAȘI ACT DIN 27 MARTIE 1918! ÎN NUMELE POPORULUI BASARABIEI SFATUL ȚĂRII DECLARĂ: REPUBLICA DEMOCRATICĂ MOLDOVENEASCĂ BASARABIA ÎN HOTARELE EI DINTRE PRUT, NISTRU, DUNĂRE, MAREA NEAGRĂ ȘI VECHILE GRANIȚE CU AUSTRIA ÎN PUTEREA DREPTULUI ISTORIC ȘI DE NEAM PENTRU TOTDEAUNA SĂ SE UNEASCĂ CU MAMA EI, ROMÂNIA
ASTA E TIBERIU! EXAMENUL DE MÂINE E AL NOSTRU!
BOGDAN E UNIREA BUCOVINEI CU ȚARA!
STAȚI! AM SĂ VĂ DAU AFARĂ!
MÂNCAREA ESTE EXCELENTĂ. DE CE SĂ DAI AFARĂ NIȘTE BĂIEȚANDRII DE BUCĂTĂRIE!
SUNT MULȚUMIT DE VOI. SUNT IULIU MANIU AȘ VREA SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ
MÂNCAREA A FOST DELICIOASĂ ȘI RAFINATĂ!
FRATE, A FOST BESTIAL! MAI FACEM ODATĂ!
NICI GÂND! MĂ DOARE CAPUL, A FOST INTENS!
DA, AM FOST FOARTE ATENȚI...
LA PROIECTUL URMĂTOR VOM FI ȘI MAI BINE PREGĂTIȚI!
SE VEDE CĂ V-AȚI PREGĂTIT DE PARCĂ AȚI FOST ACOLO! BRAVO! AVEȚI AMÂNDOI NOTA MAXIMĂ

Crowley

de Mircea Boboc

Ne aflăm în România anului 2500. Plus sau minus câteva decenii, dar asta n-are importanță. Să rotunjim puțin lucrurile. Nouă, oamenilor, ne plac estimările și cifrele exacte.

Avem acum stații orbitale, holograme la orice colț de stradă, UX Design până și-n aerul pe care-l respirăm, totu-i automat și merge de la sine, iar viața se autoreglează doar cât bați literalmente din palme. Sau turui ceva din gură. Orice. Recunoaștere vocală.

Cu toate astea, dincolo de această avalanșă a civilizației tehnologice, un lucru rămâne total neschimbat. Îmi pare rău, dar încă suntem cotropiți de ciori.

Aceste mașini biologice de infestare a oricărui habitat uman, sau noaptea neagră a croncănitului, de binevoiți să-mi acceptați expresia, transcend timpul, spațiul, sperietorile și orice încercare disperată de somn liniștit.

— Da-ar Ion Creangă-n voi de-animale, să dea! Latră copacii, frate! Pe mine m-ar durea gâtu' până-n tălpi de-aș cârâi ca ele!

Așa mă trezeam în fiecare noapte, activând mai apoi câmpul antifonic de la fereastră, dar din cauza fluctuațiilor de energie se făcea prea cald în cameră, mai ales vara. Îmi spuneau prietenii să folosesc noile sisteme de refracție a sunetului din afară, însă eu rămân un tip de modă veche, chiar și când sufăr enorm din cauza asta.

Da, într-o astfel de zi, când trilurile morții mă aduseseră la disperare, am găsit pe străzile siliconate un pui de cioară. În fața unei asemenea dileme existențiale, unde vedeam ideea de agonie întrupată într-un stadiu infantil, nu puteam decât să mă opresc și să contemplez:

— Ce? A croncănit maică-ta așa de tare că te-a ouat direct, ca un mamifer.

Am ridicat puiul durerii și l-am privit mai cu atenție, ca atunci când vrei să dai piept cu temerile tale cele mai negre (expresie adecvată, considerând însăși culoarea progeniturii):

— Ești atât de urâtă că-mi dau lacrimile. Trei sferturi din fața ta e-un cioc. De ce?

Crrrruaaaaaah!!! pare a râgâi animalul, de-l scap din mână.

— Cred că-s masochist, dar te iau acasă, japiță! Studiu de caz scrie pe tine!

I-am pus numele Crowley. Animalul se uita la mine mereu încruntat. Sentimentul de dispreț visceral era, probabil, mutual. Dar pe măsură ce o hrăneam, am observat că dihania se tot îmblânzea și mă privea cu ceva care-mi crea forfotă-n stomac: iubire și atașament. Cred că i-aș fi făcut vânt pe fereastră sperând că n-o să zboare de nu mi-ar fi venit o idee chiar în acel moment.

Existau pe piață aceste produse experimentale pe baza procesării undelor electromagnetice ale creierului, înlesnind comunicarea dintre regnuri, cică. Un fel de Google Translate între oameni și animale. Dacă această cioară mă iubea, m-ar fi ascultat, nu-i așa? Aveam s-o rog frumos să le comunice suratelor sale din cartier, pe limba lor ciorească, evident, cu tactul și diplomația de rigoare, să se care!

Am achiziționat aparatul sub forma a două buline wireless; mi-am montat mie una la tâmplă, iar pe cealaltă nici bine n-am lipit-o de scăfârlia crocobaurului din colivie, c-am și auzit-o pălăvrăgind:

— Mulțumesc pentru pălărie. Crah!

— Nu-i o pălă... Să-ți fie de bine.

— Mulțumesc, crrrah, pentru boabele de ieri.

— Să crești mare.

— Mulțumesc pentru firimiturile de alaltăieri, craah.

— Măi, câtă gratitudine! Ascultă, dacă vrei să-mi mulțumești cu adevărat, dragă Crowley, du-te de vorbește cu ciorile de-afară să lase tonul mai mic.

— De ce, crah?

— Cum adică de ce?

— De ce ar dori cineva să fie privat de o așa simfonie de voci fermecate? Cccrah...

— Hmm, nu știu, pentru că această simfonie fermecată-mi lichefiază creierul de simt că mi se scurge prin urechea stângă. Vrei să mă ajuți sau nu?

— Îți găsesc cererea, craah, de-a dreptul absurdă și inexplicabil de toantă, dar dacă asta vrei, fie!

— Perfect!

— N-o să fie ușor să le explic semenilor mei asemenea inepție, cr-crrah, dar voi găsi calea să nu le jignesc, iar asta s-ar putea să cuprindă un număr indefinit de invective la adresa ta.

Trag aer adânc în piept încercând să-mi păstrez calmul:

— Bine, măi, puteți cârâi câte-n stele și-n lună, tu rezolvă situația și să le văd doar cozile la plecare, da?

Nici bine nu termin de oferit prescripțiile disperării, iar Crowley a și zbughit-o pe ușa deschisă de la colivie, apoi pe fereastră. Ciorița mea se așează pe una dintre cele mai înalte ramuri, ca să le atragă tuturor atenția, apoi face un *cr-crah* scurt prin care își drege glasul drept un elegant captatio-benevolentia.

— Dragi surate crrah, vă salut cu deosebită stimă și distinsă frățietate! Din partea stăpânului meu, uman, săracul, vă rog politicos să părăsiți împrejurimile și să vă căutați altă locație! Sus-sus și la drum, nu zăboviți!

Mi-am tras singur o palmă cognitivă peste frunte, în vreme ce drăguțul meu Crowley a fost fugărit de valul de întuneric al semenilor săi ca o săgeată înapoi în colivie.

— Am greșit ceva? Crah?

— Măi, Crowley, trebuie să ne gândim la altă abordare.

Speram eu că dimineața aveam să mă trezesc mai odihnit și cu o soluție pe cinste, dar când colo, croncănitul perturbator m-a întors pe dos din propria-mi casă pe la două noaptea. Cu ochii injectați, mă îndrept ca un titirez spre colivie, încercând să îmi vin în fire cât mai repede.

—Animăluț pucios ce ești, te-ai smintit și tu, chiar când aveam impresia că ai fi nițel mai binecrescut? De ce cârâi când știi că am o problemă serioasă cu asta?

—Dreptul de expresie și liberă exprimare este...

— Lasă, vrăjeala! Hai, nu, serios, de ce croncănești?

— Nu știu, crahh... E compulsiv... Crr-crahh! Vezi?

— Un fel de sindrom Tourette?

— Nu știu ce-i ăla. Dar toate ciorile îl au.

— ...

— Crrah!

— Exact. Asta așteptam.

—Eh, crah me a river! Nu-ți face griji, crrrrrah. Mâine voi ști exact cum să abordez ciorile de-afară.

Într-adevăr, a doua zi, Crowley chiar avea un plan bine pregătit. S-a furișat pe fereastră și s-a infiltrat ca un ninja printre ele, că nu degeaba-i cioara neagră. Și după câteva ore de studiu al comportamentului sălbatic a îndrăznit să intervină și el în discuție:

— Știți, oamenii preferă liniștea. Am ajuns să-i înțeleg în felul meu. Cred că ei și-ar dori ca noi să fim mai tăcute.

—Adică oamenilor nu le place vocea noastră suavă, asta spui? sare una intrigată.

—Păi ei, oamenii, explică Crowley cu un aer doct, nu știu să aprecieze arta vocii. Sunt atât de tolomaci, încât consideră că suntem chiar gălăgioase.

—O, vai! croncănesc rănite și surprinse totodată ciorile în cor.

—Dar asta n-are importanță, adaugă Crowley. Ne punem mintea cu niște barbari, sau încercăm să le facem pe plac, ca niște creaturi mult mai educate ce suntem?

—Trebuie, totuși, să dăm dovadă de eleganță și prestanță, adaugă afectat un croncan mai bătrân. Altfel n-am fi ciori.

—Eh, prețul pe care-l plătești ca să fii o făptură privilegiată-n măreția ei, adaugă o alta mai pițigăiată. Dacă tolomacii nu vor să aprecieze arta vocii, atunci nici n-ar trebui să aibă parte de-o așa desfătare. Da, vom tăcea! Vom tăcea până nu vor mai suferi lipsa frumosului și a sublimului!

Și Crowley astfel mi s-a-ntors cu un aer semeț și-nvingător. L-am felicitat și nu m-a lăsat inima să mă descotorosesc și de el pentru această mare victorie pe care a repurtat-o în numele meu. Câteva zile am dus-o ca boierul. Ciorile, adânc rănite de cererea mea, intraseră, carevasăzică, într-o grevă a croncănitului. Le vedeam de la fereastră cum se abțineau cu dureri nespuse și de la cel mai mic sunet, agitându-se cu exasperate rotocoale în jurul copacilor, fără a-și găsi locul. Ba unele cădeau secerate din cauza avalanșelor de cârâieli reprimate, murind, sărmanele, de inimă rea, încât Crowley mă privea cu un reproș tacit de mă podidea rușinea.

N-am mai suportat mustrările de conștiință, așa că într-o zi am venit acasă ca o cutie plină de buline wireless pe bază de traducere electromagnetică și i-am zis amicului meu astfel:

— Crowley, împarte câte-o ventuză de-asta suratelor tale și roagă-le să le seteze pe frecvența mea cerebrală. Te-nvăț eu partea tehnică. Iar apoi zi-le să croncănească după placul lor, că plouă cu ciori moarte, nu de alta, și nu vreau să mă fac vinovat de genocid.

N-a așteptat să-i spun de două ori, ca nu cumva să mă răzgândesc. Deci, în scurt timp, toate ciorile erau echipate să cârâie pe limba mea. Nu pot nega că aveam și nițel interes în toată treaba asta, cam cum ar suna, pesemne, toată această harababură din perspectiva unei comunități de ciori. Curios din calea-afară, stăteam la fereastră cu un

pahar de vin. Ba l-am luat și pe Crowley lângă mine, de-astă dată fără colivie. De mult timp n-avea rost să-l mai țin înăuntru.

— Ești pregătit? mă întrebă Crowley ca pe-o-ncurajare sau inițiere în ceva cioresc.

Am dat din cap că da, și cu mândria unui dirijor, prietenul meu dădu tonul:

— Dragi surate crrah, vă salut deosebit cu stimă și distinsă frățietate! Din partea stăpânului meu, uman, săracul, vă rog politicos să nu-l mai privați de mult prețuitul vostru cânt! Lăsați trilurile să umple cerul și s-aducă pacea urechilor de-oriunde, că de-aceea suntem ciori!

Și pentru prima oară am auzit-o! O îmbătătoare polifonie la care n-au visat vreodată nici măcar un Orlande de Lassus sau Giovanni da Palestrina! Asonanțe, poezie, coeziune, comuniune! Doar metafore și coruri! Subtext cu bătaie lungă, multă, multă armonie! Coerență delicată, zbor și șoapte guturale, fâlfâiri, emoție, cântecu-i familie! Ba durere, mângâiere, voci ținându-se de mână și curgând din cioară-n cioară, vântul șuierând și torsul înduioșător și cald! Ca o inimă palpită toate-n voci pițigăiate! Ca o plapumă de glasuri, avalanșă pe un munte!

— Crowley... Mai că-mi doresc să fiu cioară, reușesc să îngân.

— Nu-i pentru toată lumea, crraahh, spune Crowley cu mândrie. Căci nevoie, iată, este și de-urechi care s-asculte.

Într-o dimineață, la apus

de Lucian-Dragoș Bogdan

Radu Precup așeză tacâmurile de plastic pe farfurie, apoi se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul scaunului. Luă doza, sorbind prelung din ea. Privi în jur. La mesele alăturate, oamenii se uitau absorbiți... în gol. Doar mișcările oculare indicau faptul că vedeau ceva, lucruri inaccesibile celor din jur. Mecanic, luau câte o îmbucătură din farfurie, fără a-și desprinde ochii din lumile virtuale.

După modul în care se manifestau, copiii păreau că se jucau. Adolescenții subvocalizau continuu, semn că se aflau în mijlocul unor conversații, probabil cu mai mulți parteneri simultan. Cât despre adulți, unii citeau știrile online, alții își verificau conturile. Radu oftă. O asemenea oportunitate de a ajunge departe, iar omenirea se complăcea în jocuri și bârfe.

— Nu suntem decât niște primitivi cu unele perfecționate, îi spusese într-o zi lui Günther, prietenul alături de care crescuse în campingul din Pirinei.

Tehnologia îl ajutase pe om să cucerească spațiul, dar tot ea îl transformase în sclav. Pentru majoritatea oamenilor, tot ceea ce conta era lumea virtuală, unde-și petreceau fiecare clipă în care nu munceau.

Asta în cazul în care munca lor nu implica și ea acel mediu, ceea ce era puțin probabil.

Când era copil și visa alături de Günther, își imagina că avea să apuce vremea când omenirea să se avânte departe, spre adâncurile spațiului. Să facă excursii pe planete exotice, populate de specii extraterestre ale căror culturi să devină repere pentru rasa umană. Civilizații atât de diferite una de alta, dar animate toate de scopul de a afla, de a merge mai departe. Ajutându-se una pe alta, într-un efort comun magnific.

Dar nu se întâmplase asta. Oamenii pășiseră în spațiu, într-adevăr. Construiseră platforme orbitale. Colonizaseră luna. Începuseră terraformarea planetei Marte. Exploatau Inelul Asteroizilor. Se pregăteau

să atace sateliții lui Jupiter. Însă nu era un efort conștient, uriaș, al întregii umanități.

Nu. Existau câteva minți geniale, câteva persoane dedicate trup și suflet, vizionare. Și un număr imens de roboți. Unii construiți din piese, alții cu trup și suflet de om. Dar aceștia din urmă nu diferau de cei dintâi. Ei munceau doar atât cât aveau nevoie ca să-și câștige pâinea. Să aibă bani pentru jocurile și viața lor virtuală. Atât. Fără vise glorioase, fără aspirații. Tot ce doreau era să trăiască în lumile lor false.

Omenirea pășea ca un zombi prin spațiu și se mulțumea cu asta.

Günther Schulz plecase de pe Terra. Mintea sa sclipitoare îl plasase în mijlocul multora dintre proiectele prin care omenirea pășea tot mai departe în spațiu. Ajutase la realizarea sistemului orbital de colectare a energiei solare, ce deservea la ora aceea Pământul, reducând enorm cheltuielile financiare și protejând resursele aproape epuizate de la suprafață. Contribuise la dezvoltarea tehnologiilor ce urmau, într-o bună zi, să permită independența energetică a domurilor selenare. Avusese un rol important în construirea imenselor sere ecuatoriale marțiene, menite să ducă, peste secole, la crearea unei atmosfere respirabile. Una dintre inovațiile sale era folosită în sistemul de catapultare a compușilor exploatați în Inelul Asteroizilor.

În tot acest timp, însă, păstrase legătura cu prietenul său din copilărie, Radu Precup. Din când în când, unul dintre ei îl căuta pe celălalt și se lansau în discuții lungi despre câte-n lună și-n stele.

După evenimentul de la restaurant, Radu se simțise muncit de gânduri. Așteptase răbdător preț de câteva zile, până când lucrurile i se limpeziseră și căpătaseră consistență.

Atunci luase legătura cu Günther. Schimbară politeturile obișnuite, ocazie cu care Radu află că prietenul său tocmai își pusese mintea cu Societatea Pământului Plat.

— Pe bune!? N-ai altceva de făcut? Ăia sunt idioți și-o declară pe față. Dacă și acum, după ce omenirea a cucerit spațiul, își mai susțin inepțiile...

— Tocmai de-aia. Am zis să mă amuz. Să pornesc de la teoria lor și să imaginez cum ar trebui să arate universul ca să respecte legile cu pricina.

Radu clătină din cap.

— Nu știu cine e mai țăcănit: ei sau tu.

— Mă distrez și eu. Ia zi, tu cu ce te mai ocupi?

— Tot aceleași pe care le știi. Dar mi-a venit o idee. De fapt, de-aia te-am sunat.

— Ia s-aud!

— Vreau să fac o aplicație prin care oamenii să ia legătura cu civilizații extraterestre.

— Și... se pare că am adormit în timp ce te-ascultam, că am început să visez bazaconii...

— Günther! Nu glumesc.

— Lasă-mă să ghicesc: ai primit un mesaj codificat de la extratereștrii ăia pe care-i ține ascunși guvernul. Sau te-au vizitat reptilienii?

— Vorbesc serios! Stai și ascultă-mă puțin! Oamenii stau toată ziua pierduți în lumile lor virtuale, unde ba urmăresc știri, ba discută vrute și nevrute cu persoane de te-miri-unde, ba joacă tot felul de jocuri. E o alienare. Unde a dispărut dorința de a sonda adâncurile universului? Și atunci mi-a venit ideea. De ce n-am încerca o alienare... cu niște alieni veritabili. Oamenii să intre pe aplicație pentru a vedea ce noutăți mai sunt în lumea cutare sau cutare, să discute cu prietenii pe care și-i fac acolo, să se joace în lumile lor...

— Superbă idee! Ai doar o singură problemă.

— Care?

— Nu știu să fi fost contactată vreo rasă extraterestră până acum. Cel puțin, nu oficial. Iar zvonurile nu-ți folosesc la nimic. În plus, există sute de jocuri ce simulează lumi populate de...

— Eu vreau realitatea, Günther, nu simulări! Oamenii s-au închis în iluzii. Trebuie să-i scoatem de acolo, să-i determinăm să-și dorească iar lumea adevărată. Și cum am putea face asta mai bine decât oferindu-le ocazia de a interacționa cu altă lume, cu altă civilizație?

Savantul pluti spre un colț al modulului spațial în care se afla, cu camera-licurici urmărindu-l docilă.

— Radule, ai auzit de paradoxul lui Fermi, nu?

— Îmi sună cunoscut, dar nu mai știu despre ce e vorba. E ăla cu pisica?

— Nu. Se referă la faptul că, dacă în galaxia noastră ar exista o mulțime de civilizații avansate tehnologic, e ciudat cum de n-am observat niciun fel de dovezi în ceea ce le privește. Problema a mai cunoscut ulterior unele nuanțări, cea mai cunoscută fiind a lui Hart, dar ideea rămâne aceeași. Teoretic, la vastitatea universului, e improbabil ca existența vieții inteligente să fie un accident petrecut doar pe Terra. Și totuși... de ce n-am primit niciun semn până acum?

— Există semne, Günther! Știi și tu. Am citit împreună despre ele când eram adolescenți, am...

— Radule, există zvonuri, speculații și lucruri cărora încă nu li s-a găsit o explicație, pentru că se cunosc prea puține. Ca om de știință, prefer să mă bazez pe ipoteze și demonstrații.

— Ok. Atunci spune-mi dacă printre ipotezele tale se numără și vreuna legată de civilizații extraterestre.

Savantul răspunse după o scurtă pauză.

— Există.

— Perfect. Și ai timp să te gândești la ea ca să vezi dacă m-ai putea ajuta în vreun fel? De dragul vremurilor în care visam împreună că vom păși pe stele?

— Mă voi gândi la asta, răspunse prietenul său după o nouă tăcere.

Prima lună de vară trecu repede. Urmă concediul, petrecut de Radu jumătate printre ruinele Greciei Antice, jumătate printre ale Egiptului faraonilor. În cel din urmă loc se construise un parc de distracție în amintirea unui film și a unor seriale ce aveau ca temă centrală o poartă stelară pe unde omenirea putea păși pe alte planete.

Asta-i reaprinse focul pentru ideea jocului cosmic, așa încât, în seara zilei cu pricina, îl căută pe Günther. Prietenul său nu era disponibil la ora aceea. Radu primi un mesaj automat de răspuns. Apoi se pomeni trezit în miez de noapte, când savantul terminase ceea ce făcea și-l apelase înapoi.

— Ah, scuză-mă, nu m-am gândit să verific unde ești, ca să văd dacă e zi sau...

— Nu face nimic, bălmăji Radu, încercând să se dezmeticească.

— M-ai căutat.

— Da.

Îi povesti despre periplul prin Parcul de distracție Stargate și-i reaminti de discuția lor despre joc.

— Mă întrebam dacă ai găsit vreo soluție.

— Ce vrei tu e dificil, îi explică Günther. Sunt multe probleme la mijloc: transmiterea mesajului, interceptarea lui de către altă civilizație, decodificarea lui la destinație, trimiterea unui răspuns... Și, evident, să mai fim în viață când se termină această primă etapă.

— Și de ce e chiar așa de complicat?

— Ei, hai, că, dacă te gândești bine, îți dai și tu seama...

— Nu așa, sculat în miez de noapte. Știința a evoluat mult de când ne imaginam noi tot felul de lucruri, în adolescență...

— În domeniul ăsta, n-am făcut prea mulți pași, din păcate. Uite, întâi să compunem un mesaj și să-l trimitem, nu? Asta nu va mai fi așa dificil, dacă mă raportez la proiectul în care sunt implicat acum.

— Ce proiect?

— Unul prin care se încearcă accelerarea comunicațiilor din interiorul sistemului solar.

— Interesant! Și cum se va face asta?

— Soarele, datorită masei sale, deformează continuumul spațio-temporal, iar asta duce la curbarea undelor luminoase, care vor deveni convergente în anumite zone din apropiere. Cam la fel cum o lentilă focalizează lumina ce trece prin ea. N-am avea nevoie decât de un aparat amplasat în acel punct. Și unul la destinație, desigur. Tocmai am finalizat un accelerator de particule care va coordona această activitate, captând undele ce converg în jurul soarelui. Mai e nevoie să construim și dispozitivele aferente ce vor deservi zonele de destinație.

— Da, îmi amintesc că am văzut cândva un reportaj în legătură cu asta...

— E un proiect deosebit. Rezultatele lui vor fi remarcabile. Și ar putea fi folosit pentru ce cauți tu: trimiterea unui mesaj departe, în spațiu, folosind Soarele.

— Perfect!

— Dar trebuie să-l expediem țintit undeva unde ar putea exista viață. De exemplu, către cea mai apropiată stea.

— Alfa Centauri.

— Exact. Evident, faptul că ajunge acolo nu garantează că va fi recepționat, chiar dacă există viață inteligentă și a evoluat la un nivel suficient pentru a decodifica semnale din cosmos.

— De ce?

— Pur și simplu pentru că, în lipsa unui receptor aflat exact pe direcția semnalului nostru, transmisiunea va trece neobservată prin acel sistem solar.

— Înțeleg. Dar parcă am citit undeva că astronomii admit posibilitatea existenței vieții pe una dintre planetele din acel sistem. Și-atunci, dacă am calcula orbita respectivului corp ceresc, n-ar fi posibil să trimitem mesajul țintit, ca să ajungă la el?

Günther râse spart.

— Știi, ce zici tu pare, în teorie, ok. În realitate ar fi ca și cum, când eram copii, am fi pus un mesaj într-o sticlă și i-am fi dat drumul într-un pârâu, pe ideea că de acolo va ajunge într-un râu, în altul, apoi într-un

fluviu și, în final, în ocean. Și să punem pe cineva să-l aștepte acolo. Chiar și presupunând că sticla străbătea tot drumul fără să se spargă, să fie culeasă de altcineva, sau să se împotmolească undeva, destinatarul tot ar fi avut de acoperit o suprafață imensă.

— Ar fi putut întinde o plasă pe toată lățimea gurii de vărsare și...

— Nu-nu-nu, că atunci ar fi altceva! Ar însemna ca planeta din Alfa Centauri să aibă un sistem complex de recepție. Dar dacă nu are?

Radu aprobă, înăbușindu-și un căscat.

— Înțeleg ce zici. Probabilitățile ar fi împotriva noastră.

— Rău de tot. Dar să spunem că ne-ar ieși, că mesajul ar fi recepționat. Decriptarea lui de către specia respectivă ar fi o adevărată loterie. Nu știm ce a stat la baza evoluției ei, ce concepte fundamentale folosește.

— Din moment ce legile universului sunt aceleași, m-aș aștepta ca un mesaj matematic, de exemplu, să fie înțeles de orice civilizație evoluată. De exemplu, dacă arătăm imaginea ce ilustrează teorema lui Pitagora.

— Nu neapărat. Există și geometria neeuclidiană. Dacă specia respectivă a descoperit acea reprezentare fără a trece prin geometria considerată de noi clasică, ce s-ar întâmpla? Sigur, probabil și-ar da seama că e un mesaj, dar i-ar lua mult să înțeleagă ce vrem, cum suntem noi. Sau ne-ar percepe eronat.

— Asta n-ar fi neapărat o problemă...

— Nu? Atunci să ajungem la ultimul punct: timpul. Presupunând că am reușit să trimitem mesajul spre Alfa Centauri cu o viteză apropiată de a luminii, iar cei de acolo ar fi capabili să ne răspundă la fel, deja ar trece minim opt ani. Mai adaugă timpul necesar decodificării de către ei a mesajului, de concepere a răspunsului... Înțelegi? N-ai cum să faci un joc care să funcționeze în timp real. Și tare mă tem că nu vei găsi oameni dornici să aștepte aproape un deceniu ca să treacă la următorul nivel.

Radu se dezumflă.

— Parcă era vorba să căutăm soluții, nu să îngropăm ideea!

Savantul zâmbi.

— Ideea s-a născut moartă, tocmai asta ziceam! Îmi pare rău...

Urmă o perioadă plină pentru Radu. Firma unde lucra prinse un contract foarte bun, dar asta presupunea ca unii dintre angajați să călătorească mult. Radu se numără printre ei și, astfel, își petrecu o

jumătate de an zburând ba spre Uniunea Socialistă Nord-Americană, ba spre Confederația Americii Centrale și de Sud, ori spre Republica Federativă a Extremului Orient.

Etapa finală îl aduse pe Inelul Orbital. Programul era epuizant, iar complexitatea proiectului necesita întreaga lui atenție. Uită complet de ideea jocului. Întâmplarea făcu însă ca Günther – aflând că ajunsese pe orbită – să-l viziteze în mod neașteptat.

Reîntâlnirea fu emoționantă.

— Te-ai schimbat, spuse Radu. Parcă ești mai înalt...

— Spui de parcă nu m-ai fi văzut online de atâtea ori.

— Ei, una e virtual, alta pe viu.

— Nu mai suntem tineri, Radule! Și-apoi, traiul în gravitație scăzută are efectele lui. Dacă m-aș întoarce acum pe Pământ, mi-ar fi foarte greu.

— Există dispozitive care te pot ajuta să duci o viață aproape normală.

— Mda, comentă nostalgic Günther. Dar îmi e mai ușor aici, în spațiu. De-aia am vrut să profit de ocazia că ai ajuns tu aici.

— Mă bucur că ai făcut-o. Cu ce te mai ocupi? Parcă ultima oară lucrai la ceva accelerator...

— Da. Am reușit să realizăm conexiunea cu Luna. Acum lucrăm la cea cu Marte.

— Excelent! se bucură Radu. Și? Se văd rezultate?

— Da, prin metoda actuală comunicarea se produce, practic, instantaneu. Dar vorbim despre distanțe scurte comparativ cu ce voiai tu la jocul ăla. Apropo, mai ești interesat să-l faci?

— Da, dar n-are niciun sens să-ncerc în condițiile spuse de tine. Un deceniu... Nu pot decât să las omenirea să rătăcească în iluziile ei.

— Poate că da, poate că nu, zâmbi misterios Günther.

— Ce vrei să zici?

— Am putea folosi entanglementul.

— Dacă ai strănutat, atunci îți spun „sănătate!" Dacă nu, tradu.

— E un fenomen de inseparabilitate cuantică. Două particule aflate în această stare comunică instantaneu, pe baza unor legi fizice explicate deocamdată doar parțial. Există și o teorie, numită a variabilelor ascunse. Ideea e că starea cuantică a unui obiect aflat într-o asemenea interconexiune nu mai poate fi descrisă fără a lua în considerație obiectele cu care e legat.

— Știi că n-am înțeles nimic, da?

— Crede-mă că am încercat să simplific cât mai mult. Dar, uite, voi încerca să spun lucrurile foarte vulgar: ai două grupuri de particule aflate la distanțe uriașe – unul aici, altul în Alfa Centauri – care comunică instantaneu unul cu celălalt.

— Hopa! Stai așa: vrei să zici că, dacă facem ceva grupului de particule de aici, se va observa instantaneu dincolo și invers?

— Dacă se află în entanglement, da. Ceea ce înseamnă că e suficient să așteptăm patru ani până când un grup de particule trimis cu viteza luminii spre Alfa Centauri ajunge la destinație, apoi vom avea comunicare instantanee.

— Uau! Și le putem trimite așa?

— Folosind tehnologia bazată pe gravitația Soarelui, putem.

— Și... entangle... mentul ăsta cum se produce? Că bănuiesc că nu apare la orice colț de stradă.

— Nu. De fapt, ideea mi-a venit tocmai pornind de la un studiu conex făcut cu ajutorul acceleratorului de particule ce crește viteza de comunicare în sistemul solar. Bine, sună mai simplu în teorie decât va fi în practică, dar cred că trebuie să ne gândim ce mesaj vrem să trimitem. Și tu să-ți pui la punct ideea jocului.

— Günther, ești un geniu! Să știi că, atunci când mi-ai zis de faza cu pământul plat, am început să cred că o iei razna. Dar...

— O, stai liniștit, că mă ocup și de aia în continuare! râse savantul. E tare amuzant.

— Dacă zici tu... Oricum, zic să bem pentru ideea ta! E un moment istoric.

— De acord!

Pentru Günther, experiența fu plăcută. Pentru Radu, care era învățat să bea în condițiile gravitației terestre, lucrurile nu se dovediră la fel.

Când Günther îl trezi din somn, lui Radu nu-i era clar dacă ceea ce auzea era real sau o parte din vis.

— Au răspuns!

— Ce?!? Cine?

— Ei!

— Care ei?

— Extratereștrii, omule!

Somnul dispăru ca un fum.

— Ce zici? Cum? Dar... Era vorba că vor trece cel puțin patru ani până când...

— Știu, știu! Dar au răspuns!

Misterul se lămuri după ce oamenii mai schimbară câteva mesaje cu civilizația extraterestră.

Nu era din Alfa Centauri. De fapt, problema puse omenirea pe jar o vreme, încercând să depisteze despre ce era vorba. Prima ipoteză emisă fusese aceea a unei nave spațiale ce interceptase mesajul. Fusese de ajuns pentru a se porni isteria.

„Vin spre noi!" titrau spoturile de știri, alarmate. Texte de genul „Flota invadatoare", „Suntem atacați" și „Care sunt intențiile lor?" explodară în mediul online. Programele de protecție spațială – adormite și concepute, în principal, pentru a rezolva problemele legate de impactul cu meteoriții – intrară în alertă. Se constitui o celulă de criză, care preluă controlul centrului de transmisiuni.

Günther se găsi în imposibilitatea de a mai lua legătura cu prietenul său. I se interzise să mai contacteze civilizația extraterestră, fiind în schimb obligat să descifreze mesajele primite.

Lucrurile intrară destul de repede pe făgașul normal. Nu era vorba despre nicio flotă ce se apropia cu intenții belicoase. Pur și simplu, era o planetă rătăcitoare care îndeplinise două condiții aparte. Prima fusese aceea de a fi populată cu ființe inteligente. Societatea lor evoluase în adâncurile scoarței, ieșind la suprafață abia după ce tehnologia atinsese un stadiu foarte avansat.

Cea de-a doua implicase intersectarea traiectoriei prin spațiu a planetei cu semnalul trimis dinspre Pământ spre Alfa Centauri. Mesajul fusese interceptat de una dintre numeroasele drone ce formau un adevărat sistem planetar în jurul astrului rătăcitor.

Ținând cont de viteza sa relativă de înaintare, avea să rămână mulți ani într-o zonă în care comunicarea cu oamenii să se desfășoare optim. O perioadă suficientă pentru a se pune la punct un sistem mai eficient de transmitere a informațiilor, utilizabil chiar și după ce planeta avea să se îndepărteze.

Într-una dintre discuții, Günther aduse în discuție ideea de joc a lui Radu. Extratereștrii se arătară entuziasmați.

Pentru Radu Precup, nu mai exista decât dimineață. Jocul îl făcuse cel mai bogat om de pe Pământ. În loc să-și cumpere o proprietate luxoasă în cine-știe-ce zonă exotică, preferase să finanțeze construirea unui cubicul – o locuință minimalistă. Avea doar o singură proprietate aparte: zbura. Se deplasa în jurul Pământului cu o viteză care-i

permitea aparținătorului ca, permanent, să vadă reflectându-se în geamuri luminile răsăritului.

Când îl apelă Günther de pe Lună, îl amuză să vadă prin hubloul din spatele acestuia cum apunea Pământul. Lui Radu îi fu de-ajuns o singură privire pentru a-și da seama că se întâmplase ceva. Amicul lui radia.

— Am reușit! exclamă acesta.

— Ce?

— Am descoperit modelul.

Radu făcu un efort de memorie, dar nu-și amintea nimic legat de un asemenea subiect.

— Ce model, omule?

— Universul în care poate funcționa pământul plat.

— O, pe bune...

— Da. E o chestiune de dimensiuni. Ia banda lui Möbius, de exemplu. Ființele de pe ea pot înainta doar în lumea lor bidimensională, dar pot ajunge pe toate părțile. Și în locurile pe care, convențional, le denumim „sus" și „jos". Extrapolând, Pământul poate fi plat, iar întregul univers e așezat în jurul lui asemenea unei benzi n-dimensionale. Am realizat modelul practic, dar nu cred că l-ai înțelege dacă ți l-aș explica. E multă teorie, sunt ecuații...

— Günther, îl întrerupse Radu pe un ton blând. Am trimis un mesaj spre Alfa Centauri. A fost interceptat de *Rătăcitori* și acum construim împreună cu ei un sistem de comunicare în spațiu. În spațiu, Günther, da?

— N-am spus că nu e așa. Radule. Ci doar că tocmai am demonstrat că se poate și ca tot acest univers tridimensional să nu fie decât o bandă înfășurată, răsucită, iar ideea de tridimensionalitate să fie doar o iluzie.

— Dar cum rămâne cu gravitația, cu teoria relativității, cu...

— Le-am găsit ecuațiile echivalente.

— Probabil că, în felul acesta, ai putea găsi ecuații echivalente pentru încă o sută de versiuni ale universului.

— Să știi că da! Am impresia că se poate construi un model fundamental, în care să se modifice doar cerințele și se poate calcula starea oricărui tip de univers imaginat. Cel puțin, unele etape ale studiului mi-au sugerat asta. Dar nu voi putea ști sigur decât după ce mă apuc să studiez problema.

— Și ai de gând s-o faci?

— Da.

— De ce?

— Pentru că ăsta e rolul meu de om de știință. Să descopăr orice se poate descoperi.

— Cu orice preț?

— Ce vrei să spui?

— Günther, dacă tu vei anunța descoperirea asta, îi vei oferi Societății Pământului Plat ocazia să-și dubleze, poate chiar tripleze numărul de adepți. Mai mult, îi vei permite oricărui idiot să-și imagineze ce vrea el despre univers și să-l considere o realitate valabilă.

— Și ce e rău în asta? Mințile trebuie să fie libere, nu îngrădite în canoane.

— Pentru oamenii inteligenți și de bună credință, sunt de acord cu ce spui. Pentru restul, însă – și aceștia constituie marea majoritate – va fi ocazia perfectă să refuze orice regulă științifică, susținând că ei cred altceva, iar ceva-ul lor e cel adevărat.

— N-ai înțeles, Radule! Dacă voi ajunge să realizez acel model, nu va conta. Realitatea va rămâne neschimbată, doar că ea va putea fi explicată într-o infinitate de feluri.

— Nu, Günther, tu nu-nțelegi! Teoretic, lucrurile stau cum spui tu. Practic, este în firea umană să se ferească de orice constrângeri, fie ele justificate sau nu. În timp, toți oamenii vor refuza să mai accepte vreo regulă. Și, oricât de permisive ar fi observațiile sale, știința are nevoie de un set de reguli pentru a evolua. În momentul în care nimeni nu va mai accepta asta, știința va muri.

— Mă tem că exagerezi, prietene.

— Nu-nu! Mă tem că tu ești prea naiv. Ai adus dimineața pentru omenire, stabilind contactul cu o civilizație extraterestră. Și tot tu ești pe cale să semnezi apusul ei, cu o teorie care se va autodevora.

Cealaltă istorie

de Anamaria Borlan

— De ce ești mârlan, Urlich?

— *Weiss nicht was du sagst*[1]!

— Hai las-o! Te curăț dintr-un foc!

— *Nein*. Curăț eu!

— Vezi că știi românește?

— Johane. Ăi de colo, roboten?

Bărbatul înalt, masiv, întinse un deget și arătă o direcție oarecare din spate.

— *Jaaa*, Ulrich, zise interlocutorul, rânjind, dând din cap cu satisfacție.

— Ah so! Eu adus Klonen.

— Ce? Clone? Ale·tale?

— *Na ja*! *Von allen*[2]!

— Cine-i fon alăn ăsta? Mă-sa mare! De ce nu mi-ai spus?

— Spus acum.

— Spus acum ce? se băgă în vorbă al treilea personaj.

Se întoarseră spre cel care se apropia. Ronțăia un capăt de scobitoare sub mustața mare, aproape șatenă, tip Handelbar[3] secolul nouăsprezece. Se vedea că omul era un pasionat al stilului vintage masculin, foarte la modă în aceste zile.

— Ai venit și tu? întrebă inutil bărbatul cu căciulița de fetru negru pe vârful capului.

— *Igen*, mormăi, în timp ce în spatele lui se aliniau niște umbre.

— Ăia cine sunt?

— Hă? *Ezek*[4]? Negrii ai mei.

---

1 Weist nich was du sagst (ger.), nu știu ce spui.

2 Von allen (ger.), de la toți.

3 Mustața Handlebar: stilul Handlebar (ghidon) se numără printre acele tipuri de mustață must try; face furori în rândul bărbaților hipsteri, devenind o semnătură de stil pentru cei care au curajul să îl încerce; detaliile care fac diferența sunt vârfurile răsucite în sus, întărite cu ceară de păr.

4 Ezek (mag.), ăștia.

— Ce negrii, bă?

— De trăi-vei, vedea-vei.

— Mai lasă-mă cu d-astea, bă Atilla, cu amininţări şi alte glume.

— Eu la mine nu glumesc.

— *Nakta*? *Blague*[5]? se miră un tuciuriu scund, bărbos, cu o taqiyah dantelată pe cap.

— Ie, venit-a şi harabul francez. Din ce zonă eşti, băiete?

— Parisien.

— Und-te-ai născut? Algeria, Maroc, Libia?

— *Lays. Pas du tout*[6]! Iran. Persia!

— Persan parizian?

Cei de faţă începură să râdă. Hohotele se stinseră la apariţia a trei alţi bărbaţi. Neamţul, românul, ungurul şi arabul îi măsurară din priviri. Fiecare gândea că probabil se întâlniseră la intrare, altfel nu se explica prezenţa lor împreună.

Donald, întinse mâna un malac cu şapcă de baseball al cărui cozoroc îi adumbrea misterios faţa; ducea o carabină ghintuită, sprijinită, ca din întâmplare, pe umăr. Wapiti, Wyoming, adăugă.

— Vait-uai, ce? Te vaiţi de burtă, omule?

— *Nope*. Crescător de cai. Mercenar în timpul liber.

— Să fii sănătos. Tu cine eşti? întrebă Ion, întorcându-şi privirea spre un om mărunţel, de rasă nedefinită.

— Muh-hte-hbu, se prezentă acesta, rezervat, parcă gâfâind.

— Ce vreau eu? Asta-i întrebat?

— *Du*, Johane, zise neamţul. Vezi la el că-i chinez!

— Chinez? Bun aşa.

— Chinez, nu! Manciurian, îl corectă prompt bărbatul.

— Tot aia-i. De când Manciuria a înghiţit China cu Rusia cu tot, v-aţi deştăptat cu toţii, bodogăni Ion. Bine, mutulică. Şi tu? se uită la ultimul.

— Yitzhak.

— A, ca în bancuri cu evrei?

— Ce bancuri?

— Cu Izik şi Ştrul. Lasă.

— Nu-l cunosc pe Ştrul. Dar îl ştiu pe Shlomo, n-ai vrea să-l întâlneşti.

— De ce nu?

— Te scarmănă de toate lovelele, rânji evreul.

[5] *Nakta* (arab.), *blague* (fr) = glumă.

[6] *lays* (arab.), nu; *pas du tout* (fr.), nu, deloc.

— Văz că știi bine româna.

— Știu paișpe limbi, opt dialecte și doujde de jargoane.

— Bravo. Să tragi cu arma știi?

— Ce-mi dai să-ți spun?

— Asta-i bună! Ce să-ți dau? Poate o cafteală.

— Atunci nu-ți spun. Nici de ajung la *pithiaklomi*, spitalul ambulatoriu vizavi de Babilon!

— Ce Babilon? Te crezi în Egipt?

— *Lo*[7]! Babilon fu la Mesopotamia. Baru Babilon, strada Lungă, DN 73, la ieșirea din Cristian spre Brașov. Nu te fă că nu știi!

— Aha. Ăl de colo! Bun! Sunteți cu toții aici? întrebă Ion și se ridică, mai să-i numere pe capete cu degetul întins.

— Da, zise o voce subțirică, ca de copil mărunt.

— Cine-i acolo? își miji Ion ochii, dar și ceilalți, să vadă mai bine prin obscuritatea încăperii.

— Eu.

— Care eu?

— *Knock, knock. Who's there? Beats. Beats who? Beats me*[8]*!* se hlizi Donald americanul.

— Bă, vouă vă arde de glume și lumea arde? Cine-i băiețelul? Cine l-a adus? Ce caută un copil aici?

— Eu mi-s Zemh-firá, romani din comunitatea Dalit de Neatins, zise vocea.

— Ce? Zamfira?

— Zemh-firá, sublinie.

— Ești fată? I-as te văz mai bine!

— *Mein Gott*!

— *Istenem*!

— *Allah*[9]!

— *Gizăz*!

— Sunt romani din comunitatea Dalit de Neatins, repetă fata.

— Ai mai spus. Cine ești și ce cauți aici?

— Johny, interveni americanul. Dalit sunt ăia ... din India, știi tu, au colozinat întreaga Asie de Vest că nu mai încăpeau la ei acasă. Sunt mulți și-n Americi.

---

[7] *Lo (ivr)*, nu.

[8] *Knock, knock! Who's there? Beats. Beats who? Beats me!* glumă americană foarte apreciată.

[9] *Mein Gott* (ger.), *Istenem* (mag), *Allah* (arab.), doamne!

— A?! Diliții ăia care au migrat peste tot și i-au înfulecat pe harabi la micul dejun?

— Yep.

— Dalit...

— Taci copilă, acum vorbesc oamenii mari. Zi mai departe, Donny boy.

— Ce să zic? Parcă nu știi? Manciurienii i-au cucerit pe chinezi și ruși. Daliții au cucerit restul continentului, până la Bosfor. Arabii au luat Europa și jumate din Africa.

— Știu, bă, de asta suntem aci, nu? Să ținem piept. Da voi, mericanii, ce ați păzit? V-ați uitat cu brațele încrucișate cum ni se înghit țările. De ce n-ați făcut și voi vreo faptă bună, vreo bombă, ceva ca la Iroshima...

— Noi? se miră Donald. Am luat tot continentul de Sud. Lupte crâncene. Espaniola nu se mai vorbește decât la Catalonia și portugheja doar la carnavalul de la Rio... am avut treabă, nu glumă!

— Noi te-am ajutat, nu poți spune nu! se apropie Yithzak de cei doi.

Ion și Donald, dar și Atilla cu Ulrich, se uitară la el. Naadim, persianul parizian și manciurianul Mutebu se apropiară de evreu.

— Da, da, dădu din cap voios Yithzak. De nu eram noi, nu aveați bani și mijloace, arme, muniție, logistică, sateliți, tot ce-i mai nou și modern pe lumea asta. Chiar și spionii voștri sunt de-ai noștri. Scuze Naadim, se întoarse spre arab. Voi în Europa voastră, noi în lumea noastră.

— *Einen Moment,* ridică Ulrich un deget. Nemția este un stat independent!

— Este, zise evreul. Pentru că și noi avem nevoie de o țară unde să trăim. Cu toate că-i plină de corcituri și metiși ciudați! Pe albii minoritari i-am împins să trăiască în ghetouri. Ei, ehei, oftă el. Historia se repetă, fraților... puțin mai altfel, dar se repetă...

— Da' tu nu ești alb? se încruntă Atilla.

— Eu-s de orice culoare vrei...

— Da' noi avem *Erdély*-ul nostru liber, se avântă Attila.

— Cu trupeți negri din Africa de jos. Nu aveți, voi ăștia, nici măcar *Barcaság* sau *Burzenland* cum ar zice Urlich aici de față. Țara Bârsei nu-i *Erdély* și n-o să fie în veci, bă, hunule! Ești tare departe de patria-ți mumă!

— Greșit, românule, de român te crede-vei! Eu nu mi-s hun, eu mi-s ungur, mă trag din regele Japeth, fiul lui Magog, regele prim ungur al Scythiei, de la care vine-va numele mógér! Magyar!

Ion ridică din umeri.

— Să fii sănătos. Mă interesează pe mine asta? Nu. Ce ziceai? Că ești japiță? Ha! Ha, ha, ha, ha! izbucni în râs.

— E insula nóstră! Cuceri-vom și celalte regiuni de istorie și avem-va o țară mare, frumoasă *és* bógată. Ca Africa de mare, surâse Attila suav, puțin îmbufnat.

— Ei, ia-te-te, hunu răzvrătit! Eu, Ion Românul, așa mă cheamă, vă arăt de vreți permisul de navigație spațială, născut pe pământul României libere, eu îs șeful ăl mare după toate re-re-cuceririle teritoriale. Nu de asta suntem cu toții aci? Fiecare vrea ceva. Pentru el, pentru mă-sa sau pentru odată fosta lui țară.

— *Natürlich*!

— *Of course*!

— *Bien sur*!

— *Bisztos*!

— *Hkdha*!

— *Kein*!

— *Haan*[10]! completă vocea subțirică.

— Tu ce te bagi, Zamfiro?

— Zamh-firá! bătu ea cu piciorul în pardoseală.

— Ce vrei, de ce ești aci? Pen' ce ai venit? Neamu' tău are juma' de continent, vrei și altceva?

— Ionika, îi suflă Atilla în ureche, atingându-l cu vârful mustății sale de hipster. De und știa-tu c-aci să vie *ez a* fata?

La o astfel de întrebare pertinentă, chiar dacă nu exprimată foarte corect literar sau gramatical, sau chiar semantic, se uitară toți la el, aprobând din cap și dându-i dreptate că întrebase. Apoi privirile se ațintiră pe fața copilului, încă de gen nelămurit.

— *Min 'ant, wer bist du, ki vagy, ni shì shéi, who are you, mi ata*[11]? întrebară șase voci deodată, fiecare pe limba lui.

Luară poziție de atac, cu armele din dotare pregătite, telecomandă, scobitoare electrică, suliță telescopică, graf-plotter, dinte-implant-cu-undă-luminoasă-distrugere-la-mică distanță, pana-șama-nică și inele-kabalistice.

În spatele fiecăruia, se aliniară armatele personale, roboți, clone, negri, duhuri sau orice altceva, chiar și entități extraterestre necunoscute sau doar invizibile.

---

[10] *Natürlich* (ger.), *Of course* (engl.), *Bien sur* (fr), *Bisztos* (mag.), *Hkdha* (arab.), *Kein* (ivr.), *Haan* (hind.), da, desigur.

[11] *min 'ant* (arab.), *wer bist du* (ger.), *ki vagy* (mag.), *ni shì shéi* (chinez.), *who are you* (eng.), *mi ata* (ebr.) = cine ești.

Doar Zamh-firá nu avea nimic în mână și venise de una singură.

Românul Ion Românul păși în față, curajos și semeț, cu degetele mari înfipte în brâul cel lat, chimirul șerpar decorat cu lupul dacic, în patru catarame largi, cu capse, ținte și două buzunare, atât de invidiat de Donald americanul.

— Bă, oameni buni! Eu zic așa. Facem dreptate.

— Ja.

— Ok.

— Igen.

— Fiecare din voi, cu istorie sau fără, ia cărați-vă la voi acasă. De pildă, Naadim. Du-te tu frumos în harabia ta de und-te tragi, nu mai bate tu străzile din jurul Luvrului, că nu te asortezi cu arhitectura renascentistă a cetății[12].

Naadim, persianul parizian, nu spuse nimic, dar se retrase în penumbră. Era el bosumflat, dar în fața lui Ion parcă nu-i venea să crâcnească. Știa, aflase ca și probabil ceilalți, de puterea distrugătoare a cetelor sale de haiduci neînduplecați. Nicio armată, oricât de sofisticată sau numeroasă ar fi fost, nu avea nici cea mai mică șansă în fața binefăcătorilor neamului, haiducii lui Ion.

Dacă flăcăii, neînfricați și îndârjiți pentru libertate – de exprimare, desigur, aruncau o vrajă hipnotică, de chemau știmele lacurilor și ielele pădurilor, de apucau să-l spurce și să-l blastăme, nu mai prindea el raiul cu cele șaptezeci și două de virgine. De-ale lui, nu de-ale lui Ion.

— Scuze, Naadimule, privi românul după el. Locu tău nu-i aci și știi asta. Du-te acasă, fii cuminte și nu mai fi leneș. Apucă-te de construcții, imobiliarele vor merge ceas la tine-n patrie și prin împrejurimi. Reconstruiește, cu un pic de investiție, vei ajunge super nabab și vor fi și alții fericiți, vor avea unde locui și un-să se-ntoarcă din pribegie de pe la străini. Uite, Yizthak te împrumută cu niște lovele și...

— Ce? strigă evreul. Am auzit bine? Lovele? Să-i împrumut? Arabului? Trase aer în piept și păru concentrat. *Kein*, zise apoi. S-ar putea. Să mă gândesc, și începu să socotească pe degete. Păi... așa, asta da... încă... dacă... deși... dar e cu... cât... ah, nu... Bun. Naadim băiete, te-ai făcut cu o afacere. Îți dau pe mână, cu contract, *betah*[13], treizeci

[12] Louvre, muzeul Luvru de azi, a fost inițial o cetate construită în 1190 de Filip al II-lea al Franței. Principala ei misiune era supravegherea râului Sena din cauza atacurilor vikingilor. Carol al V-lea transformă Luvru în reședință regală, după mai multe schimbări aduse cetății. În timpul regelui Ludovic al XV-lea se demarează proiectul de muzeu pentru artă permanent, proiect ce devine lege în 1791 iar doi ani mai târziu are loc inaugurarea.

[13] *Betah* (ivr.), în mod sigur.

de miliarde de bitcoin spațiali. Din asta poți construi un cartier de blocuri. Douăzeci de blocuri a zece etaje, cu patru intrări, pe o suprafață de șapte hectare. Pentru demolare nu-i necesar să-ți dau bani, ia cele două milioane de bărbați arabi cu tine și neteziți și voi p-acolo, apoi construiți. Te voi urmări de pe orbită, să știi. Dacă nu muncești, tu și frații tăi, vă trimit câte o săgeată electro-magnetică să vă trezească pulsul. La sapă, băiete, eu te văd! Contractul e pe zece ani, îmi rambursezi investiția inițială cu o dobândă de patruzeci și cinci la sută. Fiecare zi de întârziere se penalizează cu optișpe la sută din valoarea contractului. Înțeles?

Naadim dădu din cap. Yithzak surâse și-i arătă cu degetul ieșirea. Arabul, de fapt iranianul născut la Paris, aruncă o privire amărâtă către Ion, care nici nu clipi. Apoi, cu capul jos, numai taqiyah albstrălucitoare, croșetată cu fir de mătase în model arăbesc, i se mai vedea în semi-întuneric, își zornăi sulița telescopică și plecă încet, cu pași târșâiți, spre ieșire, urmat de negura sufletelor care-l însoțeau. Nu ieși. Se opri în fața ușii, într-o atitudine umilă.

— Cine urmează? întrebă Ion, privind încruntat la fiecare în parte.

— Johny dragă, surâse subțire americanul. Ce-ai cu noi? N-am făcut treabă bună până acum? Am globalizat întregul glob. Infrastructura și telecomunicațiile sunt ale noastre. Peste cinci miliarde de oameni vorbesc engleza...

— De ce nu româna? se zburli Ion. Nu așa ne-a fost vorba?

— Ye, ye... avem nevoie de profesori... crezi că-i așa ușor să-ți strâmbi limba și să înjuri românește? Nope. Generațiile mai tinere învață, da' ce facem cu babalâcii?

— S-a inventat *home-schooling, creative-learning, on-line classes*...

— Johny, my dear, de ce nu le spui pe limba ta?

— Inducție telepatică de învățare, transfer mnemonic de cunoștințe, alfabetizare-instant!

— *True*. Da's mulți prin sud, ce știu numai fostele limbi iberice.

— Floare la ureche. Sunt limbi romanice, ușor de învățat. Îți transfer un milion de cadre didactice din țara mea. E bine așa?

— *Thanks, pal*. E un început.

— Acu du-te și tu, Donny boy, să-ți vezi de treaba ta. Dacă mai ai nevoie de dascăli, cere-mi! Dă-mi un *beep* și implantul din creier va ști că tu ești. Îți pregătesc până atunci personalul de învățământ.

Donald americanul, malacul cu șapcă de baseball, își duse un deget la cozoroc și salută, apoi își trânti carabina ghintuită pe umăr. Se îndreptă și el spre ieșirea unde stătea Naadim. Se sprijini cu cotul de perete, în semi-întuneric. Amândoi priveau încăperea.

— Aici ne-ai chemat să pui pe liber pe noi? se răzvrăti Urlich.

— Ei, na, și tu acum! Nu pun pe nimeni pe liber! Eu doar coordonez, organizez, motivez.

— Intimidezi. Nu motivezi...

— Urlich, dragă colega. Poate ai și tu ceva bun de făcut prin Nemția ta, nu crezi? Să pui la punct niște tehnologii, niște mașinării, niște chestii...

— Johane, eu la mine acasă merg acum. Garnitura levitațională pleacă peste o oră. Nu vreau să nu o prind. Trebuie încă bilete să cumpăr!

— Cu ei ce faci? arătă Ion cu capul spre armata de clone nemțești.

— Pe jos vine acasă.

— Doamne ferește, nu se poate! Lumea va crede că-i invazie!

— *Nein, nein.* Se vor... *wie du sagts...* strekurieren...

— Bine, bine, du-te sănătos și voios, Urlich băiete, dădu Ion din mână. Ne vedem la întâlnirea viitoare.

— *Einverstanden! Auf wiedersehen*[14]!

— Da, da. Toate cele bune!

— Urlich se alătură celor doi de la ușă.

— Eu, merg și eu înapoi spre acasă, zise Mutebu, măruntul manciurian, încă nebăgat în seamnă.

— Ai, tu ești? Ce noutăți ne aduci? Progrese? Realizări?

— Nu prea am ce raporta, domnule Ion. Siberia manciuriană e înghețată, Uralii manciurieni sunt frumoși iarna dar și vara, Shanghai-ul manciurian e suprapopulat...

— Zi-mi ceva ce nu știu.

— E criză de mâncare, criză de locuri de muncă, criză de bani.

— Învață-i pe manciurienii tăi de pretutindeni, din toate provinciile rusești, chinezești, mongole, coreene, filipine, maya și care or mai fi, să intre în rândul oamenilor de știință, să cerceteze, să studieze, să emită teorii și concepte matematice. Poate inventați ceva care să revoluționeze piața agricolă, să le dați de lucru și de mâncare la toți. Nu? zâmbi Ion cu condescendență.

Mutebu, cu pălăria de fetru trasă pe ochi, îi făcu o plecăciune respectuoasă și se opri în fața ușii de la intrare, lângă ceilalți trei.

— Atilla, hunule, strigă Ion de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară după mult timp.

— *Nem.* Eu-s *magyar*, nu hun!

[14] Einverstanden, auf wiedersehen (ger.), de acord, la revedere.

— Poți fi și emigrant de pe Venus! I-ați negrii mititei și te-ntorci în Africa, de unde i-ai adus. Apoi te duci la tine în Panonia și mai vii când te chem.

— Ionika...

—Lasă, Tilu, știu ce vrei să spui. Că viața-i grea, fetele nu prea frumoase, că Adrealul e-al vostru, că nu ești hunu dracului, da, da... știu, știu... oftă Ion cu tristețe. Du-te, du-te cu africanii tăi, le-o fi frig pe zăpada asta. Hai, du-te, până mai am răbdare cu tine.

Atilla își ronțăi un capăt al mustății aproape șatene tip Handelbar secolul nouăsprezece. Stilul vintage masculin îl prindea foarte bine.

— No, *szervusz* Ionika!

— Sănătate, îi ură românul. Ia-te Zamfira, o descoperi lângă el.

Fata stătuse tăcută și nemișcată, confundându-se cu mediul înconjurător.

— Zemph-firá, omule! țipă ea, deodată.

— Ho, ho, ușor bre, ușor cu tata! încercă Ion s-o tempereze. Ce te agiți așa? Ai ceva să-mi spui? Ai venit pentru ceva special? Ce s-a întâmplat?

— Nene Ionică, începu fata, mai timidă. Noi, suntem acu mulți, de toate felurile, după ce Dalițiii au cucerit totul până-n Bosfor. Da pe-acolo-s niște seminții care nu se rămuresc cu noi, ăștalalții. Nu prea ne merge treaba.

— Hmm. Hm, hm, hm. Mă așteptam oarecum la asta, deși, sincer, mă ia prin surprindere.

— Și pe noi. Avem conducte de gaze, rezerve de combustibil, silozuri pline de hrană, niciunul din cei patru miliarde de-ai noștri nu mai suferă de foame. Nici de boli. Un guru de-al nostru a descoperit că sunetele de frecvență foarte joasă sau foarte înaltă pot eradica celulele canceroase și multe alte boli. Odată în existența noastră, noi, cele mai foste sărace popoare ale lumii, cunoaștem belșugul și bunăstarea. Dar, nu ne înțelegem cu cei din limita vestului.

Ion chibzui câteva momente.

— Spune-le așa, Zamfiro...

— Zamh-firá!

— Să-și caute de lucru prin alte domenii, ca... ăăă... industria turismului. Asta e! Oceanele și mările sunt frumoase, planetele din celălalt sistem solar sunt exotice, în Proxima sunt baruri excepționale, lumea să aibă pe ce cheltui, măcar își iau mintea de la voi.

— Da, nene Ionică, așa am să transmit. Le trimit unde telepatice, să ajungă mai repede.

— Bine Zamfirico!

— Oh, la naiba! Nu ești în stare să-mi spui numele corect sau nu vrei? se răsti fata la el.

— Ion, o clipă luat prin surprindere, o privi cu ochii măriți, apoi izbucni în râs.

— Bine, bine, Zamfirico! Așa-mi place să te alint. Hai, dă fuguța acasă.

Fata îi întoarse spatele și se opri lângă Donald americanul, în fața ușii. Yitzak oftă, nostagic.

— Ce repede cresc copiii!

— Băi, Itic, adică nu, Yithzak. Spune-mi și mie, de ce de fiecare când vin oamenii la ședință, sunt mereu alții? Nu sunt aceiași din consiliul de conducere?

Yithzak își strânse buzele și înghiți înainte să răspundă.

— Vezi tu, Ion românul. Poate ar trebui să pui ședințele la intervale mai scurte de timp. Un secol e cam mult. Nenumărate se pot întâmpla în lumea asta. O sută de ani trec și greu dar și ușor, mai ales repede. Se mai schimbă una alta, mai apare o catastrofă, se mai modifică harta, oamenii... așa e viața.

Ion își încreți fruntea și chibzui la cuvintele evreului.

— Să știi că ai dreptate. Parcă nu recunoșteam pe nimeni. Acum e clar. Hai să bem un pahar de ceva. Ia veniți înapoi!

Se adunară în jurul unei mese înalte, într-un bar. Cineva mătură cu brațul blatul de cioburi și murdărie. Își puse fiecare băutura în fața sa.

— Hai noroc, ură Ion.

— *Prost*, spuse Ulrich.

— Ce mă faci prost, bă!

— *Nein*.

— *Zilum*! zise nazal Mutebu.

— Ce-i aia?

— *Zilum*.

— Du-te domn'le!

— *Agyon isten*, salută Attila.

— Măi oameni buni! se răsti Ion. V-ați căpiat la cap? Niciunul nu mai știe românește?

— *Kein*, adică da, nimeni nu mai știe românește dacă nu vrea, mustăci Yitzhak.

— Acu cine-i și Ken ăsta?

— *Bî-bî*, zise manciurianul în limba-i natală.

— Hai să bem. Pentru Centrul Mondial de Prognoză Populară Planetară din Cristian Brașov! ridică el sticluța cu țuica de prune, fiartă de două ori. Ce bee? întrebă apoi, în general, pe fiecare în parte.

— Pálinka.

— Bier.

— Ceai.

— Lichior de smochine.

— Bourbon.

— Cafea.

— Apă.

— Să fiți sănătoși și prosperi, închină Ion. Ne vedem peste cincizeci de ani! Mă duc să iau liftul japonez, mă duce direct pe Marte!

Sânge de Haită

de Adrian Brăteanu

Versuri pentru o piesă rock

Sângele ce curge,
prin ale noastre vene,
Este cel ce ne ține-mpreună.
Prin fața noastră nimic
Nu va trece făr-a știi,
Dimineața ori sub clar de lună.

Vom lupta
Până la
Un capăt
De lume,
Protejând,
Ce avem,
Ce dorim,
Ce gândim,
Că-i corect.
Omorâm,
Îi vânăm,
Prăduim,
Pe acei
Ce ne stau
În cale.
Pân' la ultima suflare.

Suntem ca unul, suntem familie,
Suntem luptătorii Lupi ai acestui pământ.
Departe ori aproape, uniți pe vecie
Noi luptăm și nu renunțăm, poate doar în mormânt.
Suntem cei
Ce păzesc

Pământul,
Rudele,
Suntem cei
Ce-nvață
Pe cei noi,
Îi păzim,
Pe bătrâni
Și-ajutăm
Pe cei ce-au nevoie.

Suntem ca unul, suntem familie,
Suntem luptătorii lupi ai acestui pământ.
Departe ori aproape, uniți pe vecie,
Noi luptăm și nu renunțăm, poate doar în mormânt.

O să stăm
Ca un tot
Și pe veci.
Vom iubi,
Ce avem,
Ce dorim,
Pentu cât
Vom trăi
Ca unul,
Ca un tot,
Protejăm,
Ce avem
Și pe cei
Ce-i avem
Și pentru
Care ne dăm
Viața.

Suntem ca unul, suntem familie,
Suntem luptătorii lupi ai acestui pământ.
Departe ori aproape,uniți pe vecie,
Noi luptăm, și nu renunțăm, poate doar în mormânt.

Sângele ce-a curs,
Prin ale noastre vene,

Este ce ne-a ținut împreună.
Prin fața noastră nimic,
n-a trecut făr'a ști,
Dinineața ori sub clar de lună.

În final
Ne-am luptat
Până la
Un capăt
De lume,
Protejând
Ce-am avut,
Ce-am dorit,
Ce-am gândit,
Că-i corect,
Am ucis,
Am vânat,
Prăduit,
pe acei
ce ne-au stat
în cale
pân' la ultima suflare.

Am fost ca unul, am fost familie
Am fost luptătorii lupi ai acestui pământ.
Departe ori aproape, uniți pe vecie
Am luptat și n-am renunțat,
Dar a venit momentul să intrăm în mormânt.

Este timpul ca noi să plecăm.
Să lăsăm moștenirea Haitei
Unei noi generații de lupi.
Care ne vor spune
Poveștile.

Toate poveștile lor

de Roxana Brânceanu

Microbuzul poliției opri în dreptul aleii curate, mărginite de tufe tunse egal. Aleea ducea spre un gard îmbrăcat în iederă în care o poartă metalică deschisă lăsa să se vadă o porțiune de curte cu iarbă. Nu era vizibil niciun sistem de supraveghere sau de alarmă, nimic care să anunțe sosirea mașinii.

Ina Ianina sări prima afară din microbuz. Apoi Darius Blondul ieși și el, întinzându-i mâna Innei, care după ce coborî rămase cu palma într-a lui. Polițistul nu făcu nicio mișcare, sprijinit de aripa mașinii și afișând un calm indiferent. După ce a treia fată ieși și ea, scoase tableta dintr-un buzunar interior al parpalacului și își reluă așteptarea.

— Hai, Două Mame, că ne prinde noaptea, mârâi afectat Blondul, aruncându-i o ocheadă Innei care se strânse și mai mult lângă el.

Darius Două Mame apăru în cadrul ușii, privi spre gardul cu iederă, apoi la treapta pe care ar fi trebuit să pună piciorul ca să ajungă jos.

— N-au sunat încă avocații?

Atât polițistul cât și cei patru colegi ai lui îl ignorară. Ina Ianina făcuse deja câțiva pași în lungul aleii, iar Inna (zisă Inna Doi N) se adâncise în studiul unui tufiș, pipăindu-i frunzele una câte una între degetele unei mâini. Cealaltă era încă bine prinsă de a Blondului. A treia adolescentă, Ina Gimnasta, își privea încruntată brățara pe care ecranul de control parental rămăsese inert.

În cele din urmă Darius Două Mame puse cu grijă un picior pe treaptă, apoi pe celălalt jos pe ciment; mai așteptă câteva secunde, oftă adânc și coborî complet. Polițistul își reprimă un început de zâmbet, apoi întinse carnetul de misiune Gimnastei, care semnă fără să comenteze. La fel și Darius Blondul și Inna Doi N, iar Ianina țopăi câțiva pași înapoi și semnă și ea. Două Mame le aruncă o privire exasperată. Abia după ce verifică ora înscrisă pe procesul-verbal, numele tuturor și numărul de înmatriculare al microbuzului, se declară învins

și își scrise numele alături de ale celorlalți. Ianina îi făcu polițistului un semn scurt de bun rămas, apoi porni hotărâtă pe alee, urmată de Gimnasta și cei doi îndrăgostiți. Două Mame îi urmă cu capul plecat și fără să scoată un cuvânt.

Auziră microbuzul demarând abia după ce trecură de poartă.

— Bine ați venit la Alca Spelanței!

Tresăriră cu toții, Inna lovindu-se ușor de spatele Gimnastei care se oprise brusc la auzul vocii.

Din dreapta lor, din spatele unor tufe de trandafiri care începuseră să se ofilească, apăruse un bătrân scund, îmbrăcat într-o geacă cenușie pătată și blugi vechi. Era chinez.

— Unu, doi, tlei, patlu, cinci, îi numără el rapid. Voi tebuie să lucați azi aici. Nu e gleu, nu-nu, nu e gleu, o să vă placă! Dal mai întâi să bem un ceai, să ne cunoaștem...

Porni sprinten înaintea tinerilor, făcându-le din când în când semn să-l urmeze. Clădirea părea a fi fost cândva un șir de clădiri scunde, unite mai târziu prin pereți prefabricați, întreg ansamblul fiind vopsit într-un galben vesel. Intrând, nu era greu să vezi că interiorul fusese complet modificat, dar cei cinci adolescenți nu aveau chef de studii arhitecturale. Priveau contrariați pereții goi, fără ecrane sau camere de înregistrare; într-un colț observară un robot de curățenie. Decorul era minimalist și inspira calm.

Chinezul îi conduse într-o chicinetă minusculă, unde îi sili să se așeze în jurul unei mese rotunde acoperite cu o față de masă de hârtie și oferi fiecăruia câte un pahar cu ceai verde. Paharele erau diferite între ele, dar ceaiul mirosea frumos. Nu le oferi zahăr sau miere.

— Numele meu e Shing. Cu SH, aici în Eulopa nu știu să folosească X.

Pronunță „se-haș" și „ics". Părea să zâmbească continuu.

— Ina, zise Ianina încercând și ea să zâmbească.

— Ina, zise și Gimnasta.

— Darius. Ea e prietena mea Inna.

— In-na, repetă Inna Doi N, accentuând diferența.

Apoi toți ochii se întoarseră spre Două Mame, care privea fix masa și nu se atinsese de ceai.

— El e Darius, zise Gimnasta.

— N-am ce căuta aici, mârâi fără să-i privească.

— Nu, sigur că nu, nici noi de altfel! izbucni Ianina. A cui a fost ideea să ne „dezinfectăm", hai, spune! Mai bine recunoaște că ți-a fost frică și gata!

— Gata, gata, interveni împăciuitor chinezul. Ce a fost a fost, nu poate fi glav dacă ați ajuns aici. Aveți doal o zi de muncă la adăpostul de animale. E bine. Aveți animăluțe acasă?

Cei cinci îl priviră ca pe un extraterestru.

— Nu? Nu-nu? Cuțu? Pisi? Iepulaș?

— Ie...pulaș... mormăi Blondul. De parcă am avea timp. Sau voie.

— Iani a avut un hamster când era mai mic, zise Ina Ianina.

— Era o hamsteriță și era prietena lui, dar a părăsit-o pentru așazisa marea lui iubire, declamă Inna în bătaie de joc. Nu-l va ierta niciodată!

Ianina pufni, dar nu se lăsă antrenată. Se întoarse spre Shing.

— Ce trebuie să facem?

— Nu e nevoie să vă glăbiți, copii, am avut eu glijă de dimineață să le dau de mâncale, să fac culat. Acum bem ceai, după aia melgem să-i cunoaștem, da?

Sorbi delicat din ceașca lui cu ceai.

— Domnule... Shing, noi... nu prea ne pricepem, recunoscu Blondul. Mă tem că va trebui să ne arătați...

— Așa, ca la proști, completă Inna.

— Da-da. Mai întâi, mie mi se spune Papa Shing, nu sunt domn cu nimeni. Eram poate atunci când am înființat Shing Tluck Factoly împeună cu flații mei, dar acum sunt doar Papa.

— Erați călugări? se miră Două Mame.

— Nu, prostuțule, frați adică fiii acelorași părinți. Se vede că era să rămâi corijent la istorie.

— Shing Truck... șușoti Gimnasta, lovită de revelație.

— Da-da, pălinții noști au venit în Eulopa când cu Malea Foamete, în China li se intelzicea să aibă copii, plobabil vă amintiți poveștile bunicilol. Aici la voi ela de muncă! Am înființat Shing Tluck, Silky Milky Way, Calgo Enterplises, Steel Pipes... Acum le conduc fiii și nepoții noști.

— Câți copii ai, Papa Shing?

Întrebarea Ianinei căzu cumva aiurea peste uimirea cu care calculau importanța bătrânului din fața lor.

— Eu doal doi. Acum am cinci nepoți, cam ca voi de mali. Cât aveți, șaispe-șap'spe ani, da?

Aprobară din cap, încă mirați, încă nedumeriți.

— Cum să vă stlig? Vă cheamă la fel. Aveți un al doilea nume, polecle, sau folosiți numele familiei?

— Un fel de porecle, acceptă Blondul. Părinții ne-au pus numele care erau la modă. Aproape toți băieții sunt Darius și toate fetele Ina. Evident, mai sunt și excepții.

— Da, la mine în clasă sunt două Ana și un Elias, și am o vecină Sophia, care poartă numele unei bunici.

— Pe prietenul meu îl cheamă Iani. Din cauza asta mie mi se spune Ianina.

— Mie îmi zic Gimnasta, dar nu mai fac gimnastică. Am făcut aproape un an, când eram mică, ai mei au vrut să fac un sport ca să nu mă îngraș. Nu mi-a plăcut. Oricum sunt scundă și slabă, dacă sunt atentă să nu mănânc mult n-o să mă îngraș...

Se opri, speriată că vorbise prea mult.

— La mine s-au gândit să pună doi N în nume. Se pronunță In-na.

— Să fi văzut acum cinci-șase ani când era la modă Alexis. Și fetele și băieții au același nume. Noi le zicem „picii CNP", că-i deosebești doar după prima cifră a codului!

Râseră cu toții, puțin mai relaxați. Chinezul privi spre băieți.

— Evident, Blondul, zise Darius scuturându-și pletele cânepii. Ăstuia îi spunem Două Mame.

— Nu-i vina mea, mârâi numitul. Mama mea adevărată n-a vrut să-și întrerupă cariera sau să rişte să-și deterioreze silueta, așa că m-a născut o mamă purtătoare. Nu sunt singurul!

— Da, dar de obicei mamele închiriate își iau banii și dispar. A ta a rămas cu tine.

— Aveam nevoie de bonă, nu?! De ce să nu rămână mama-Elina, să angajeze ai mei o... o...

Se bâlbâi evitând cuvântul „chinezoaică".

— Bun.

Bătrânul puse ceașca pe masă și-și frecă palmele, zâmbind și mai larg ca înainte.

— Acum, scoatem mâncalea din fligidel, pentu pânz.

Se ridică și o luă înainte, sprinten, urmat de cei cinci. Trecură de o sală de recepție unde văzură primul computer, pe lângă câteva uși închise și ajunseră la o ușă cu geam pe care scria „Depozit Hrană". Era mobilată oarecum ca o bucătărie, dar cu multe frigidere mari și dulapuri pe care erau lipite etichete scrise de mână, unele cu caractere chineze, altele cu litere latine mari, și alte etichete cu numere, tăiate și înlocuite cu alte numere după o logică greu de urmărit.

— Lotul șapte, zise Shing indicându-le un frigider pe care se vedea într-adevăr un fel de 7 scris cu marker permanent, și încă unul

alăturat pe care șaptele era scris cu pix roșu. Nouăspezece polții mici și opt mali. Tu, ești mai înalt... Ia un sac de acolo de sus.

Blondul se ridică pe vârfuri, deschise dulapul indicat și scoase de pe raftul superior un sac cu ceva ce semăna a iarbă uscată.

— Și o pungă de semințe, te log.

Darius Blondul pipăi pe raft și găsi ce i se ceruse.

Fetele, după câteva momente de nedumerire, descoperiră că în frigidere se aflau pachete porționate de carne refrigerată, unele cât palma și altele cam de jumătate de kilogram. Gimnasta dădu drumul primului ei pachet în chiuvetă, scuturându-și palmele cu scârbă. Apoi se întoarse și împunse punga cu degetul.

— Nu-i chiar așa de rău, murmură.

— Lucrezi singur aici, Papa Shing?

—Nuu... Doctolul vine de tlei ori pe săptămână și olicând îl chem. Când e deschis publicului, adică zilnic de la 9 la 8 seala, vin voluntali. Mai puțin malți pe timpul zilei. Malți veniți voi.

Prin „voi" înțelegea condamnații la muncă în folosul comunității și nu era nevoie să dea detalii. Ei cinci primiseră zece ore, așadar aveau să stea acolo până seara și nu aveau să întâlnească pe nimeni.

— Nu sunt niciodată singul, nu-nu. Meleu stau cu cineva la povești. Și învăț. Învăț foalte mult din poveștile pe cale mi le spun ei.

— Voluntarii? Sau vizitatorii?

Bătrânul chicoti.

— Cele mai flumoase povești mi le spun plietenii mei de aici. Când vin la Alca, sunt povești tliste. Dal mai tâlziu... când începem să avem încledele unii în alții... Haideți, haideți!

Părăsi depozitul de hrană și ieși afară pe cealaltă parte a clădirii, întâmpinat imediat de un cor de lătrături. Se găseau într-o curte interioară delimitată pe două laturi de padocuri largi și o a treia formată dintr-un fel de baracă de scânduri. În fiecare padoc, câte un câine sau doi, de diferite mărimi și culori, îi salutau fluturând din cozi și privindu-i cu ochi rotunzi și cafenii.

— Uau, ce de... făcu Blondul, apoi tăcu.

Inna se apropie de primul padoc, unde o corcitură de pechinez se ridicase cu labele pe gard și hămăia isteric.

— Bună ziua și ție, zise ea rămânând la distanță. Apoi începu să râdă: Ce mutriță are!

— E fetiță și ale doi ani. E o nolocoasă, va avea o familie săptămâna viitoale.

Apucă mâna Innei și o apropie de năsucul fremătător; lătratul încetă. După câteva secunde fata simți o limbă caldă și aspră pe degete.

— E prietenoasă!

— Au zis că e ulâtă și au alungat-o. Voi ce ziceți? E ulâtă?

— Nuuu! aproape că strigă Inna, cu mâna prin ochiurile de sârmă deja între urechile norocoasei.

În baraca de lemn erau cuști cu iepuri, porcușori de Guineea, hamsteri și alte rozătoare. Dincolo de ea parcurseră o altă curte în care erau pisici. Totul părea curat și pus la punct, așa că după scurtul tur Ianina întrebă ce ar trebui să facă ei. Bătrânul le indică o magazie.

— Acolo găsiți mătuli, gleble, pelii, faceți culat pe unde e nevoie. Dimineața se face întotdeauna culățilea automatizată. Dal asta nu e tot ce e necesal. Jucați-vă cu copiii. Volbiți cu ei. Cel mai mult au nevoie de atenție.

Puțin încurcat, Darius Blondul privi spre magazie.

— Găsesc și ceva scule pe acolo? Mi s-a părut că ușa de la o cușcă nu reacționează corect.

— Camera de supraveghere funcționează? întrebă Două Mame morocănos.

— De ce, ți-e frică că te vede tac-tu murdar pe pantofi?

— Cine vorbește, Inel Sclifosel! pufni băiatul, apoi insistă: Mi s-a părut că nu e conectată. Dacă aș putea să mă uit la legături...

Papa Shing aprobă din cap.

După câteva minute Blondul și Ianina luaseră la verificat cuștile câinilor, Două Mame se scufundase printre firele camerelor de supraveghere ale Arcei, Gimnasta ceruse o scară și o foarfecă de grădinărit să curețe trandafirul cățărător, iar Inna, cu ochii înecați în lacrimi, peria un imens motan alb cu trei picioare despre care bătrânul îi povestise că fusese abandonat de foștii stăpâni după ce chiar ei îl loviseră cu mașina.

Spre prânz Papa Shing îi adună la masă, dar lor nu le stătea gândul la mâncare. Bătrânul le spusese istoriile unora dintre animalele care își găsiseră adăpost la Arcă și, copleșit de întrebări, continua să povestească.

— N-aș fi crezut că niște ființe pe care le considerăm banale au povești atât de interesante! remarcă la un moment dat Darius Două Mame, renunțând în cele din urmă la suspiciune și posomoreală.

— Olice ființă ale povestea ei, surâse chinezul. Și eu, și voi, și cei cale fac lău, și cei cale fac bine. Se pale că voi nu știți că aveți o poveste. Aveți aceleași haine, aceleași nume, vă compoltați la fel, v-ați ales același gen de viitol... Ați lemalcat cât sunteți de difeliți?

— Păi... sigur că suntem diferiți. Blonzi, bruneți, mai înalți, mai scunzi, ochi de culori diferite... Și... da, ne plac lucruri diferite... Vom avea cariere diferite... Aici se întristă, înțelegând despre ce vorbea de fapt bătrânul. Ai dreptate, Papa Shing. Nu contează că vom fi analiști politici sau analiști financiari sau consultanți pe probleme de religie. Nu contează că bluza Gimnastei e mai cambrată pe talie și a Innei mai decoltată. Sunt cumpărate de la aceeași firmă și au aproape aceeași culoare. Sau că Blondul e mai înalt decât Două Mame și are ochi albaștri. Sigur ochelarii 5D le sunt identici. Noi vrem să fim la fel.

— Corect, Ina Ianina, oftă Gimnasta. Am râs de tine când te-ai cuplat cu Iani, fiindcă el se tot lăuda că vrea să învețe să cânte la acordeon. Cine mai cântă acum la acordeon? Îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău. Îți spuneam pe la spate Pitica, chiar și după ce ne-ai spus povestea cu gimnastica. Și mai știu și ce credeți despre cele două mame ale mele, așa că nu e nevoie să mărturisiți acum!

Schiță un fel de zâmbet, primind în replică tot jumătăți de zâmbet. Se lăsă o tăcere stânjenitoare, până când Papa Shing le aduse fiecăruia câte un pahar cu ceai – aceleași pahare neasortate care acum li se păreau minunate.

— Da-da, toți am făcut plostii. Acum bem ceai și după aia melgem să hlănim copiii. Bine?

Primi un cor de aprobări și mâinile se întinseră spre pahare.

— Cum vleți să facem? Cine unde vlea să mealgă cu mâncalea?

Ridicară din umeri.

— Păi... unde ne spui. Trebuie să mergem peste tot, nu?

Chinezul zâmbi, mutându-și privirea de la unul la altul.

— Nu v-am spus eu să repalați cuștile. Nici că nu funcționează camela de supaveghele sau că tlandafilul se usucă. Voi ați ales ce să faceți. Și ce ați făcut ați făcut bine!

Două Mame lăsă capul în jos.

— Îmi plac aparatele electrice, electronice, am învățat uitându-mă la bunicul meu, el mai repara lucruri prin casă deși ai mei îl certau întotdeauna, spuneau că există oameni care sunt plătiți să facă asta. M-a învățat să repar ceva când stric, ca să nu se prindă părinții. Nu s-au prins până acum...

— Și mie îmi place să repar lucruri, zise Ianina. Deși cică sunt fată și n-ar trebui să mă intereseze asta.

— Deci, unde mergem? Eu vreau la câinii mari.

— Și eu vreau la câini. Indiferent care.

— Eu vreau la pisici sau la infirmerie.

— Eu la ie... iepurri.

Shing începu să râdă.

— Nu-i nevoie să fii colect politic cu mine. Sunt chinez și nu pot plonunța bine unele litele. Și sunt și destul de bătân ca să cunosc cuvântul ăla la cale vă hliziți voi.

Două Mame se făcu roșu ca racul și începu să se bâlbâie.

— Nu, eu... n-am vrut să...

— Las-o baltă și ia sacul de fân, râse Blondul. O să te poți ascunde după el în fața ie-pulilor!

Papa Shing îi învață să porționeze hrana, le vorbi despre necesitățile fiecărei specii și despre pretențiile fiecărui individ. Nu se auzi niciun protest, nici la atingerea cărnii crude, nici la mirosul boabelor sau conservelor, nici la paiele care se agățau de haine. Își petrecură restul după-amiezii duelându-se cu cozile măturilor, alergând cu câinii sau mângâind pisicile și iepurii. Reușiră chiar să alcătuiască un fel de jucării din corzile de iederă tăiate de Ina Gimnasta, puseră trandafiri în vaze la recepție și-l ajutară pe Shing să planteze câteva tufe de toamnă.

— Acum înțeleg de ce ai lăsat afacerile ca să te ocupi de adăpost! îi zise Blondul gâfâind după ce alergase alături de o corcitură de labrador. Bătrânii români când ies la pensie nu mai fac nimic, doar joacă jocuri pe net sau se ocupă tot de ceea ce făceau înainte și devin niște acrituri. Nici măcar nu prea stau cu noi. Ni se pun brățările astea pe mâini și cică așa au grijă tot timpul de noi. Îmi amintesc că prin școala primară am vrut să joc fotbal cu tata. Abia dacă și-a ridicat ochii din calculator și mi-a promis să mă înscrie la un after school unde se face sport. Eu nu voiam after school sau vreo școală de fotbal. Voiam pur și simplu să alerg după o minge cu tatăl meu.

— Te-nțeleg. Nici eu n-am vrut la gimnastică. Nici măcar n-am vrut ceva anume, cred că s-au speriat când m-au văzut mâncând prăjituri de la prietena mea turcoaică, bunicii ei le făceau cu zahăr alb și aveau aromă de trandafiri. Noi acasă nu mâncam dulciuri, să nu ne îngrășăm.

Ținea la piept un pisoi negru, care întinse o lăbuță spre gura ei și o opri din vorbit.

— Dacă te-ar vedea ai tăi pupând laba unei mâțe ar face infarct! râse Ianina.

— Tu plimbă-ți javra chioară și lasă-mă pe mine să-l venerez pe Satan!

Ina Ianina se prefăcu că astupă scandalizată urechile cățelului cu un singur ochi cu care se juca. O dronă trecu la altitudine joasă pe deasupra curții adăpostului.

— E a poliției?

— Plobabil, am limitat pe cât a fost legal posibil accesul dlonelol plivate deasupa Alcei. Autolitățile au acces nelimitat, dal mai sunt și alți culioși cale-mi încalcă plopietatea. Dacă nu fac lău îi las în pace.

Umbra fugară le aduse aminte de statutul lor de condamnați și în același timp de faptul că cele zece ore ale lor la Arca Speranței se apropiau de final.

— Papa Shing... începu Ianina și se așeză jos pe ciment cu cățelul în brațe. Nu ne-ai întrebat de ce suntem aici. Știi? Sau nu te interesează?

Bătrânul se așeză alături de ea și întinse mâna spre cățelul din poala ei, care începu să-i lingă degetele.

— Știu ceea ce sclie în lapoltul poliției. Conducele fălă pelmis, consum de băutuli alcoolice, nelespectalea legimului spitalicesc, folosilea neautolizată de cald bancal. Toate astea sunt niște folmule standald în cale se încadează mai toți copiii cale vin aici cu ola. DE CE a făcut fiecale ce-a făcut, e tleaba lui. Povestea lui. Făcu un gest larg cu mâna cuprinzând padocurile, curtea și pe cei cinci adolescenți: Poveștile lol, înțelegeți? Eu sunt aici ca să le salvez. Dacă vol să fie spuse, le voi spune. Dacă vol să fie uitate, le voi uita. Alca e o șansă, pentlu unii dintle ei singula șansă de a-și face cunoscut adevălul.

Două pisici traversară curtea în goană, urmate de un cor de lătrături. O altă dronă trecu pe deasupra, în viteză și la altitudine mare.

— Eu vreau să-ți spun, vorbi Două Mame.

Chinezul aprobă din cap. Însă cea care începu povestea fu Ina Ianina.

— Vecinii mei au o menajeră... coreeancă. Noi îi zicem tanti Kim, dar nu știu dacă așa o cheamă cu adevărat. Vine la fiecare două zile dimineața și le face curat. Eu... noi, eu și Inna Doi N, chiulisem. Voiam să ne uităm la niște filme vechi, pentru că... în fine. Coreeanca de obicei vorbea la telefon cu rudele sau cu prietenii când lucra. O auzeam strigând și râdeam că...

— Nu contează, o întrerupse Inna. Până să punem filmul, am auzit un țipăt, o bufnitură, apoi liniște. Ne-am speriat. Am zis să chemăm administratorul, să sunăm la urgențe... ne cam pierdusem. Apoi Ianina a găsit cheia pe care ai ei o aveau de la vecini.

— Erau oarecum prieteni... aveam chei de la apartamentul lor și ei de la al nostru. Am zis că ar trebui să intrăm să vedem. Am sunat la ușă mai întâi, să nu crezi că...! N-a răspuns nimeni. Apoi am intrat.

Core... tanti Kim se urcase pe un scaun să regleze aerisirile, căzuse și zăcea nemișcată pe jos. N-am știut ce să-i facem. Inna l-a sunat pe Darius Blondul s-o ducem la spital.

— Nu mi-am luat încă permisul, dar am învățat să conduc. Când mi-a spus Inna despre ce-i vorba, l-am luat și pe Două Mame cu mine să mă ajute. El...

— Da, eu am fost ăla cu ideea că n-ar strica să avem la noi niște alcool. Am luat o sticlă de vodcă din provizia tatii. Când am ajuns acolo, toți patru eram îngroziți. Am ridicat-o pe femeie și am dus-o la spitalul unde știam eu că merg părinții noștri. Pe drum i-am frecat tâmplele cu vodcă și am tras și noi câte o dușcă. Așa, ca să fim dezinfectați...

— La spital i-au făcut tot ce a trebuit să-i facă... n-avea nimic grav. Doar niște contuzii minore, au ținut-o sub observație câteva ore... Între timp toată lumea aflase că suntem minori și că am condus sub influența alcoolului, deși Blondul nici nu pusese gura pe sticlă. În plus, Doi N și Ianina intraseră într-o casă străină fără acordul proprietarului.

— După aia a urmat bomboana de pe colivă. Spitalul ne-a cerut să plătim. Tanti Kim nu cotizase pentru acel grad de îngrijire medicală.

— M-au sunat pe mine. Părinții mei sunt plecați momentan din țară și mi-au lăsat un card bancar de rezervă, pentru cheltuielile de la sfârșitul anului școlar, și numai pentru ele. Eu l-am folosit pentru tratamentul lui Kim. Ai mei au aflat, evident... și a început scandalul.

— Nimeni nu ne-a luat partea, zise Darius Blondul abia stăpânindu-și lacrimile. Părinții noștri ne-au tratat ca pe niște ratați care i-au făcut de rușine. Colegii și profesorii s-au făcut că nu ne cunosc. Vecinii au susținut că niciodată nu i-au cerut lui Kim să regleze duzele de aerisire. Apoi au concediat-o. Părinții Gimnastei nici măcar n-au venit în România, au tratat totul prin avocați. Totul, adică recuperarea banilor de la familia lui Kim și limitarea fondurilor școlare ale Inei. Ianina și Inna au fost persecutate la școală. Ai mei... au zis că nu ei m-au învățat să conduc mașina și că familia mea are un șofer angajat pentru cazuri de urgență. Iar acum... n-a fost o urgență.

— Presupun că suntem norocoși că ne-am ales doar cu zece ore de muncă la Arcă... Dar știi ceva?

Se ridică solemn în picioare, lăsând jos cățelul cu un singur ochi.

— Asta e povestea noastră și nu mi-e rușine cu ea. Decât să ajung un om de afaceri ca părinții mei, mai bine ca Papa Shing. Cred că toți suntem capabili să facem ceva în viață, în afară de a comenta înca-

drarea muncii altora în procedurile standardizate și de a ne privi în oglindă.

— M-am săturat până-n gât să mă privesc în oglindă, declară și Inna Gimnasta.

Două Mame mormăi și el:

— Cred că ar trebui să le storc lămâia de câte ori le-am reparat lucrurile din casă pe gratis și n-am primit măcar un mulțumesc. Și, apropo, tată... Ridică un deget spre o dronă care trecea indiferentă la o oarecare distanță: Vodca aia a fost a naibii de bună! Da-i făcută de chinezi într-o fabrică din Siberia, nu în biroul tău parfumat!

Tăcură toți. Nici măcar câinii nu mai lătrau. Unul câte unul, se ridicară și se retraseră printre cuști. Când sosi microbuzul poliției, cei cinci se lăsară așteptați. Inna plângea în hohote strângând în brațe motanul alb. Ianina plânse și ea puțin, cu capul pe gâtul „javrei chioare". Băieții și Gimnasta încă mai reparau câte ceva printre cușcile iepurilor.

Papa Shing semnă pe tabletă, apoi îi îmbrățișă pe fiecare în parte, inclusiv pe polițistul nedumerit.

— Mă găsiți tot aici, le zise făcându-le cu ochiul.

Orient Expres

de Ovidiu Bufnilă

Vogoride mi-a trimis o scrisoare printr-un copil de casă de la Palatul Știrbei, șleampăt copil și cam peltic, movuliu, jupiterian get-beget. Dragul meu Vogoride obișnuia să mă pună pe jeratec în felul ăsta. Am pornit către Băiceni și în drum am schimbat trei trăsuri, un poștalion și un aeroplan, dincolo de Pașcani. O ninsoare puternică m-a oprit la Fălticeni dar am reușit să trec, în sfârșit, vizitiul, un marțian cam tembel, s-a descurcat binișor. Un val electromagnetic a deschis un portal și așa, în sfârșit, pe un soare năpraznic, am ajuns la Istanbul. Locomotiva duduia, du, dum, du, dum. Vagoanele străluceau, le frecau niște feroviari venusieni, oacheși, sâsâitori. Niște copii liliachii, sosiți de pe Lună, țipau de mama focului jucându-se printre tampoane. Câțiva ieniceri se plimbau țanțoși pe peron, Stalin se certa cu Dali dintr-o pricină încă neștiută de mine, la fel Elvis cu Marghiloman, Carol al II-lea cu Macron, Coandă cu Sophia Loren, Dalida cu Meghan Trainor, Ceaușescu, și el, se certa cu Camus și cu Donald Trump și cu Havel, Santana îi zicea nu știu ce lui Adrian Păunescu, Adrian Păunescu îi zicea nu știu ce lui Arghezi. Unul dintre conductorii trenului, unul blondiu, electromagnetic, își rupea mâinile de supărare, avea unghii date cu lac, Vogoride întoarce-ți fața către mine, am zis. Zic asta și întreaga suflare tace ca prin farmec, tu ești Vogoride, nu eu, ba tu, zice Stalin acuzator, gata să ne împuște pe toți, ambasadorul Indiei, zice, cu calm, acționați cu calm tibetan. Carol al II-lea îmi zice, Lupeasco, trebuia să mă aștept de la tine la o astfel de parascovenie. Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Elvis întreabă de Johnny Răducanu, eu zic ceva de Adamo, Adamo mă ia de guler, îmi zice, musiu, ce-i cu tevatura asta, e o bramburealâ de nedescris, valurile electromagnetice vin unele după altele, cine să le oprească? Generalul Rădescu parcă l-ar sâcâi pe Sadoveanu un pic, că de ce se dă cu comuniștii, Regele Ferdinand îmi șoptește, mă roagă, îmi zice, pune-mi o vorbă la Vogoride, zău așa, nu te codi. Dar și Ein-

stein vrea asta, și Birlic, vine și Putin, e și Berlusconi, a sosit și Garet cu tot cu vioara lui și vioristul Nigel. Instanbulul se face mititel în urmă. Parcă e Alba Iulia, zice Madam Protopopescu, plecată într-o călătorie de bonjurisme la Paris. Pe ce te bazezi, întreabă Fințești eanu luându-l de guler pe Brânzovenescu. Au ei o pricină, ce să mai vorbim. Ninge tomnatec. Tomnatec? Uită-te la mine, zice Aurel Vlaicu. Tu ești Gagarin? Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Titulescu caută și el un loc în vagonul cu numărul 1986. Tocmai acolo, ce să fie oare? Paulo Fresu slobozește un ton înalt, din trompeta lui măiastră, îl scapă pe fereastra vagonului cu numărul 1925. 1925? Tocmai atunci? Cineva a încurcat rău borcanele. Hercule Poirot mă întreabă de Vogoride. Eu îl întreb pe conductorul blondiu de Vogoride, un val electromagnetic șterge clipa asta, momentul ăsta, uite-așa. Einstein zice că în vagonul cu numărul 1957 e un tip care zice că universul e vălurit și că Big Bang-ul e o gogoriță, cum așa, zice Angela Merkel, Gorbaciov e supărat că nu știe care a plecat hai-hui cu valiza lui, undeva prin vagonul cu numărul 1944. De ce tocmai acolo? Și nu aici? Acum și aici, în simultaneitatea vălurită. Vogoride are el niște idei despre asta. Vogoride ăsta al tău știu unde se ascunde Trotky, zice Stalin sfredelindu-mă cu privirea lui oțelită de avântu-i revoluționar, nu mișcă nimeni strigă un polițioto, gata, gata să ne arestuiască, nu știu care a făcut o crimă în Orient Expres, lumea se agită, vagonul cu numărul 1984 e blocat, se zvonește, Orwell ar de gând să ia niște ostatici, niște cititori fervenți din Cadrilater. Enrico Fermi umblă cu un aparat de radio după el, ascultă Europa Liberă. Ce zice Caraion la Europa Liberă? Cine întreabă, dacă nu e cu supărare, întreabă Botnăraș, pornit să tragă și el cu pistolul pe Calea Victoriei. Nu e Calea Victoriei, e Orient Expres, nu e Alba Iulia, e Instanbul. Un turcit râde cu gura până la urechi, s-a urcat la Balcic, se duce la război, Primul Război Mondial cică nu s-a terminat, Kissinger are el ceva de spus în privința asta, ascultă Reagan, îmi zice, adică eu sunt Reagan, așa zici? Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Și câte vagoane are Orient Expres, vrea să știe o duduie din Olanda, cică ar fi o principesă, acolo, ceva mai răsărită, niște vikingi urcă la Sofia și coboară la Berlin, și la București coboară și se îmbată criță, unde, tocmai în vagonul cu numărul 1965. Nu cumva în vagonul cu numărul 1968? Nuuu, în vagonul cu numărul 1968 e un tip, Svoboda care se tot ceartă cu Depardieu, au și ei o pricină, Depardieu zice că el ar fi de fapt Cyrano de Berjerac, Svoboda nu-l crede, dumneata ești agent sovietic, întregul tren o ia razna, trecem printr-o avalanșă de zăpadă pe Coasta Dalmației, nici în Făgăraș nu

scăpăm de avalanșe, Arsenie Boca ne oprește enigmatic la barieră, la Giurgiu, are ceva să ne zică, nu ne zice, un val electromagnetic pornește o cometă peste Europa, se face seară de vară. Se aude un tulnic. Din vagonul cu numărul 1920 apar niște avangardiști puși pe fapte mari, Tristan Tzara zice o poezie fără rimă, Zinoviev se ascunde de el pe o străduță din Galați, sau din Paris sau din Toronto, e jocul de-a v-ați-ascunselea, vezi, poeții sunt orgolioși, copilăroși, n-ai ce să le faci, ei se ascund unii de alții, unii-ntralții, Beniuc se ascunde de Bacovia, Sorescu se ascunde de Dinescu, Pound se ascunde de Osho. Osho se ascunde prin Grădina Icoanei, se ascunde, cred, de Nichita Stănescu. Nichita Stănescu zice el un vers de-al lui și se ascunde de Rimbaud chiar la el în cămară, călare pe un cal călare, nu e de glumit. Orient Expres are o sută de vagoane, toate vălurite electromagnetic. Aha. Duduia principesă s-a lămurit acum. Madam Protopopescu intră în vorbă cu ea și, arătând spre mine, zice, vezi, drăguță, dumneaei, adică eu, dumneaei știe multe secrete, vezi drăguță, e chiar Mata Hari și știe toate secretele României din toate timpurile. Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Dar Vogoride? Se interesează duduia principesă și ea de Vogoride. Ah, Vogoride e un derbedeu melancolic. Acum cinci minute era prin vagonul cu numărul 2000 dar nu e sigur. În vagonul 2000 e foarte multă apă, conductorul blondiu tot o cară cu găleata, o cară așa cu găleata și o aruncă între tampoane și apa se preface în pești roșii care înoată prin văzduh ciripind vesel. Ciripind vesel? Nu sunt pești, sunt gloanțe bolșevice, așa să știi Vogoride, păzea, că-i vai de mama ta! Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Toma Caragiu ne ia pe toți în râs. Tudor Gheorghe ne dojenește, iar Dan Puric ne spune câte ceva despre ființa de la fundament. Fundamentul nostru e cam vălurit, ba chiar foarte vălurit. Tocmai de aia m-a pus pe drumuri Vogoride, spre Băiceni, să descopăr acolo nisipurile Mării Sarmatice și să văd sclipirile Mării Thetis. Acolo ar trebui să fie Marele Secret. Charles de Gaulle mă trage de mânecă. Spiridoane, ai găsit Marele Secret, zi-mi degrabă!? Spiridon? Dar eu nu sunt Spiridon. Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Dar Charles de Gaulle nu e Charles de Gaulle. E Jupân Dumitrache pe care istoria vălurită a României îl perpelește uite-așa, tocmai astăzi, 20 octombrie. La 20 octombrie *1920* începe greva generală a proletariatului din *România, strigă conductorul blondiu trecând prin vagoane în mare viteză. Ce să fie? Emil Racoviță întreabă și el. Ce să fie? Istoria se vălurește electromagnetic, în chip amețitor. Einstein stă la un trabuc cu Fidel Castro. Se află amândoi în vagonul cu numărul 1989. Acolo șuieră*

niște gloanțe, niște proiectile. Apar niște conspiratori care vin din vagonul 1917 căutându-l și ei pe Trotky, Nicolae Manolescu îl caută și el pe Vogoride cu gând să-l facă membru la Uniunea Scriitorilor, adică să fie și el în rând cu lumea. Regele Ferdinand cheamă la ordine Poliția și Marina. Marina lansează la apă un submersibil. Toată suflarea din Orient Expres stă cu ochii pe submersibilul care e colorat în galben. În nacela lui, Beatles cântă de mama focului, Yellow Submarine, Yellow Submarine, Phoenix le ține hangul cu Mica Țiganiadă, în timp ce Nicu Alifantis cântă și el despre iubire, ce să-i faci, iubirea e încă la mare preț. Sumbmarinul Galben torpilează Titanicul din greșeală, un remorcher albastru, din Brăila, trage Titanicul până în rada portului Mangalia, în șantier, hamalii se pun pe descărcat. Asta ne povestește un astronom amator din Săcele care merge la fratele lui la Viena. Astronomul se uită cu luneta pe fereastra vagonului. Ce vezi, ce vezi, vrea să știe Madam Protopopescu. Vede viitorul, zice Adrian Păunescu. Cum e viitorul? E așa, cum să vă zic, mic, mic și negru, zice Adrian Păunescu puțin încurcat. Cafele, cornulețe calde, Pepsi, zice un chelner trecând în goană pe culoar. O cafea? Cine întreabă, o ce voce minunată!? Marquez. Aha, el e, marele scriitor. Marquez zice că a fost în vizită la Adjud la un unchi de-al lui care trăiește acolo de ani buni și nebuni. O fi. Dar de ce Uniunea Scriitorilor n-a aflat? Nu s-a dat la ziar? N-a zis la Antena 1? Nu au scris postacii pe Facebook? Dar dacă e Vogoride în travesti? Că de ce așa, pe nepusă masă, să intre Marquez cu mine în vorbă? Și-a pierdut și el valiza prin vagonul cu numărul 1970 sau prin vagonul cu numărul 1980. Santana râde de el. Sting ar râde și el dar trebuie să cânte în vagonul cu numărul 2012. Vangelis ar râde și el. Dar de ce? Doar și el și-a pierdut valiza, vezi bine. Valiza cu clapele lui îngerești și cu tot cu cele o mie de discuri de platină. Cine fuge cu ea, acolo pe peron? E chiar Nicolae Ceaușescu, fuge cu valiza Ceaușescu, Iliescu fuga după el, asta-i pricina lor, cele o mie de discuri de platină ale lui Vangelis! Donald Trump dă din cap dojenitor, Soros pune iar la cale, Bill Gates pune și el iar la cale, Titulescu pune și el la cale, Marghiloman, aidoma, Coandă pune și el la cale, Margareta Pâslaru cântă de iubire, Anda Călugăreau cântă de iubire, Andra cântă de iubire, Aurelian Temișan cântă de iubire, Holograf cântă de iubire, Sarmalele Reci cântă de iubire, Mircea Badea cântă de iubire, Vogoride cântă de iubire. Trenul se anină de iubire. Vogoride, hei, Vogoride, dar tu n-aveai ureche muzicală, stop, haltă în Ferentari. Locomotiva pufăie, Transilvania se dă cu țara, țara se dă cu Transilvania, lumea se agită, nu e cometa, e Unirea, magazinul Unirea, ah nu, chiar Unirea, coniacul Unirea, nu, chiar Unirea. Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Vagoanele se văluresc, se amestecă, mecanicul rânjește periculos, un val electromagnetic îl dă peste cap, Regionala

Căi Ferate Colentina îl înlocuiește, au dat un anunț în Universul Românesc, angajăm mecanic oacheș, ce chestie, oacheș, auzi la ei, s-au înființat la interviu un venusian, un portorican, un chinez, un jupiterian. Santana s-ar angaja mecanic, Stalin și el, Fidel Castro nu s-ar codi. Regionala Căi Ferate Colentina plătește regește mecanicul plin de curaj care ar conduce trenul prin valurile electromagnetice direct la destinație, la Paris, ah la Paris, ce nebunie, Hemingway, Sophia Loren, El Greco, Aznavour, Brel, Celine, Gertrude Stein, Dalila, Bardot, ah Brigite Bardot, Sean Connery, Jules Verne, Moulin Rouge, Francis *Scott* Key *Fitzgerald, Juliette Greco, Eugen Ionescu, Emil Cioran*! Parcă aud glasul lui Vogoride la al XIV-lea Congres, tocmai el, în vagonul cu numărul 1989, hei, Vogoride, ce faci tu tocmai acolo, acolo nu sunt valuri electromagnetice, nu e cosmogonie înaltă, acolo e comunismul în carne și oase, ce e comunismul, ce e fascismul, ce e franchismul, dar Napoleon Duarte, dar Saddam, dar Pol Pot?! Se face liniște. Pufăie locomotiva. Croncăne un corb, nevermore, zice corbul, vulpea se zgâiește la cașcavalul lui, la telejurnal am văzut cașcaval, zice Alexandru Andrieș, cine mi-a umflat cașcavalul, cașcaval, adică bogăție, Richard Branson ține un curs despre bogăție în vagonul cu numărul 2010, bogăția zice el e o problemă de percepție, Napoleon Hill apare și el pe acoperișul unui vagon, coborând val-vârtej dintr-un avion bimotor, zice și el ceva despre bani, Stalin ciulește urechile, Fidel Castro Ciulește urechile, Becali ciulește urechile, Videanu ciulește urechile, Udrea ciulește urechiușele, Vogoride ciulește și el urechile parcă-l văd, ah, derbedeul! Banii au fost întotdeauna un subiect de discuție foarte fierbinte pentru noi doi, bitcoin, ha, ha, ha, fie și bitcoin, de ce nu, să ne destrăbălăm pe facebook, pe twitter, pe youtube, de ce nu, de ce nu! Lumea e complet virtuală, curat virtuală, zice Vogoride vălurindu-se de colo, colo atât de rapid, instantaneu, încât nu reușesc să-l mai văd în tumultul ăsta de personaje, de evenimente istorice, de locuri comune, de revoluții și războaie, de crize financiare și iar de războaie, de foarte multe războaie.Tu ești Nicolae Breban? Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Tu ești Italo Calvino? Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Tu ești Saul Bellow? Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Tu ești Louis Borges? Sau poate ești chiar Leonardo Da Vinci! Rembrandt! Picaso! Monet! Luchian! Iser! Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Tu ești Mihail Sadoveanu? Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Tu ești Nicolae Grigorescu? Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Tu ești Hortensia Protopopescu? Tu ești Sandra Brown! Ce confuzie.

Evidentă, sigur foarte evidentă! Tu ești HG Wells? Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Pe Nicolae Manolescu îl trec toate căldurile, vai cum îl mai trec toate căldurile. Tu trebuie să fii atunci Adrian Marino! Sau poate ești Umberto Eco! Ah, literatura! Ah, arta! Vai eu nu sunt eu! Chiar așa, Vogoride! Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Trenul cade într-o groapă de potențial, norii s-au comprimat, soarele s-a comprimat, îmi țiuie urechile, ochii îmi sunt oblici acum, nu mai am urechi, mâinile mi s-au transformat în înotătoare, ah, ne dăm cu submarinul, ei da, strigă pe deplin lămurit Nicolae Manolescu, tu trebuie să fii Căpitanul Nemo, sigur el, e clar, e foarte clar, ești chiar el! Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Străbatem mările și oceanele universului și motoarele fac dum, du, dum, du. Nici nu știu dacă mai e vreo stație, pe undeva, poate la Torino, poate la Viena, poate la Milano, poate la Monte Carlo! În mod evident, întreg universul este un ocean, ocean este, nu mai încape îndoială, meduzele, uite, meduzele iau în stăpânire oceanul, meduzele sunt o altă stare a apei, Victor Babeș mă trage de mânecă, domnule, nu sunt meduze, sunt niște microbi foarte mari, atât de mari încât îi poți vedea cu ochiul liber. Suntem de acum în vagonul cu numărul 1989 și Victor Babeș îmi arată câțiva microbi foarte mari, uite acolo, printre cadavre, vezi, în Piața Universității, acela e un microb foarte mare. Coborâm din Orient Expres și ne uităm cruciș la microbul acela foarte mare care înfulecă o bucată de realitate, adică înfulecă energia lumii, a țării, a Unirii, desfăcând legăturile, înțelegi? Păi încerc să înțeleg dar sună țignalul, șuieră locomotiva și mă urc din mers, spre Paris, doamnelor și domnilor, spre Paris, Aura Urziceanu mă trage de mânecă, era pe-aici Duke Ellington, nu l-ai văzut cumva? L-am văzut pe Țăndărică, am văzut Fanfara Zece Prăjini, l-am văzut pe Nicu Alifantis, l-am văzut pe Nicu Patoi, i-am văzut pe băieții de la Roșu și Negru și de la FFN dar pe Duke Ellington nu l-am văzut, trebuie să fie în vagonul cu numărul 1944. Buuuum! Explozie. Fum. Pucioasă. Napalm, napalm, napalm. Elicoptere. Foc și pară. Nu e vagonul cu numărul 1944, e vagonul cu numărul 1957. E o greșeală, zice Nixon, Vietnamul e o greșeală. Domnule Nixon dar ce ziceți despre chestiunea Basarabiei, Nixon răsuflă grăbit, întreabă-l pe Vogoride, Vogoride s-a întâlnit cu extratereștrii nu eu. Asta trebuia să fie, e mâna extratereștrilor. Nu sunt valuri electromagnetice, nu e vis. Nu e realitatea virtuală. Nu am cască. Nu-s conectat la smartphone. Nu-s nici android, nu-s nici cyborg, nu-s nici cyberpunk, nici new wave, nici mainstream, nici fantasy. Nu sunt un string vălurit prin matematicile

înalte, am avut cinci la matematică, vai de capul meu. Stai că trag, strigă Comisarul Mallory, trag dacă nu ești conectat, să-mi sară inima din piept, e clar, în mod evident, că am greșit trenul, asta e tiribombă virtuală în toată regula. Comisarul Mallory, vine către mine, mă ochește cu revolverul, mai să tragă, zi-mi unde e derbedeul de Vogoride, el are cheia. Cheia? Asta nu era pe un afiș electoral? Vogoride e capul răutăților, m-a închis în trenul ăsta și tot schimbă frecvențele temporale, trage de manete, bagă cărbuni, toarnă acid citric în venele mele, asta e, știu acum, sunt un cobai! Aura Urziceanu mă trage de mânecă, era pe-aici Duke Ellington, nu l-ai văzut cumva? Uită-te la mine, zice Aurel Vlaicu. Tu ești Gagarin? Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! *Trenul se animă de iubire. Vogoride, hei, Vogoride, dar tu n-aveai ureche muzicală, stop, haltă în Ferentari. Locomotiva pufăie, Transilvania se dă cu țara, țara se dă cu Transilvania, lumea se agită, nu e cometa, e Unirea, magazinul Unirea, ah nu, chiar Unirea, coniacul Unirea, nu, chiar Unirea.* Ce confuzie. Evidentă, sigur foarte evidentă! Ei, bine, îmi stă bine, uită-te la mine! Cobai sadea. Dar dacă nu? E pur și simplu o vălurire electromagnetică. Bohr s-a păcălit. Hawking și el s-a păcălit. Ce să mai zic de Gibson?! Atomul e ca o chiftea. Chiftea? Mâncăciosului de Vogoride i-ar fi pe plac. Nu, atomul nu e ca o chiftea dar electronii sunt aidoma unor valuri. Și bozonii. Și criptonii. Și bombironii. Bombironii? Ăștia ce mai sunt că nu-i găsesc printre quarci! O fi vreun gând de-al meu, sprințar, jucăuș. Dar oare sunt gândurile mele? Povestea cu unda și corpusculul e doar o poveste. Dacă mă uit în jur, totul e vălurit. Păi cum să nu fie așa când de mii de ani, steagurile războinicilor fâlfâie și fâlfâie?! Și steagurile de la Alba Iulia au influențat evenimentele viitoare. I-am spus asta lui Vogoride dar el mi-a râs în nas, n-ai înțeles vălurirea, tu o înțelegi în sens fizic. Ba, în sens virtual, ripostez eu lui Vogoride. Vogoride e aproape știrb în scena asta. A primit un pumn în nas de la Stalin care e foarte supărat pe el. Pe bună dreptate, Vogoride! Dacă știi unde e Trotki, zi-i omule lui Stalin, oricum nu poți influența istoria. Ba bine că nu, zice Vogoride. În scena asta are părul portocaliu pentru că tocmai a participat la revoluția portocalie din Ucraina. Vogoride călătorește prin timp, are el un schepsis, călătorește și gata. Eu i-am spus că de la 1 Decembrie 1918 i se trage, că l-a vălurit steagul țării, uite-așa l-a vălurit. El nu crede. Îmi trimite tot felul de depeșe prin comisarii politici din Armata Roșie. Îmi dă mesaje pe WhatsApp. Îmi trimite poze. Își tot face selfie cu tot felul de personaje istorice ca să-mi demonstreze că el, pe bune, se trambalează prin timp. Dar e aici, în Orient Expres.

Știu că e aici. Aici suntem cu toții. Un ciudat fenomen electromagnetic a aruncat trenul pe coama unui val electromagnetic. Yuhuuuuu! O să cădem pe o plajă, pe undeva, o să ne rostogolim așa, printre dunele de nisip. Pe urmă ne mâncăm unii pe alții și ultimul care rămâne o să fie salvat de un elicopter și o să scrie un roman bestial și se îmbogățește din drepturile de autor. Care o să fie? Stalin? Marquez? Madonna? Lady Gaga? Joe Limonada? Sau poate Vangelis? Sau poate Birlic? Sau poate Toma Caragiu? Cine știe? Locomotiva șuieră, călătorii par să se dezmeticească, curg întrebările din toate părțile, acum vine partea aia cea mai nasoală, o să vezi, și-așa s-au încurcat valizele, și-așa nimeni nu stă pe locul pe care l-a rezervat, e o brambureală de nedescris. În sfârșit, când credeam că am găsit răspunsul, iată, m-am încurcat și mai rău, văd acum două luni pe cer! Și soarele e verde. Verde? Întocmai. Verde, verde. L-or fi pictat impresioniștii așa, din nou, poate postmoderniștii. Saul Bellow îmi zice ceva despre Teoria Romanului dar eu dau din umeri, hai că m-am săturat, îl strig pe Balzac, vino dom'le și lămurește lumea cum e cu romanul ca specie ficțională. Balzac se uită la mine cruciș. Deschid fereastra, căldura verde mă cuprinde în brațele ei. I-aș trage niște pumni lui Vogoride, numai să pun mâna pe el, praf îl fac, ai să vezi. Se zvonește că vagonul cu numărul 2017 are necazuri cu frânele, așa sunt și vagoanele cu numerele 2010, 1966, 1924, 1988. Trecem de Torino, carbonarii trag cu flintele în noi, în nori, în niște pterodactili aduși de la Hollywood pentru niște efecte de pliant turistic răsuflat, Brad Pitt se ia la harță cu Johnny Deep, discurile de platină ale lui Vangelis sunt pricina lor. Eu mă duc după conductorul blondiu, dom'le îi zic, s-a cam dus toată tevatura, nu mai are haz, el râde, chiar ai crezut? Da, am crezut. De ce să nu cred? Ar fi banal acum să zic, am dat o grămadă de bani aiurea pe programul ăsta, nu face atâtea parale. Ce mai aplicație, zic, conductorul face pe niznaiul, i-aș trage una de să vadă stele verzi. Stalin mă trage de mânecă, păi cum adică, Stalin mă trage de mânecă? Păi vezi, nu e o aplicație, e pe bune. Îi trag un pumn lui Stalin și el chiar urlă de durere. Îi zic, ăsta-i pentru măcelul de la Odessa. Îi mai trag un pumn pentru măcelul de la Chișinău. Vine Fidel Castro să lămurească diferendul și-l pocnesc și pe el, uite-așa, pentru criza rachetelor din Cuba. Fidel Castro îmi trage și el un pumn, îl pocnește și pe Stalin, vine Trotky, ia și el un pumn, apare Reagan și ia și el un pumn, Louis de Funes vine și el, ia un pumn, dă un pumn, lumea se aprinde în întregul tren. În întregul tren plouă cu pumni, na, pentru Dresda, na pentru Vietnam, na pentru Bagdad, na, pentru Tripoli, na

pentru Dobrogea, na pentru Sofia, pentru Balcic, pentru Verdun, na și na. Nu știu dacă a rămas careva nepocnit, e unul care râde acolo, ceva mai încolo, poc, o ia și el, poc, dă și el un pumn, e Nichita Stănescu, bravo Nichita, caftul e în toi, e care pe care, se dau pumni pentru te miri ce, care pentru premiul Nobel, care pentru Campionatul Mondial de Fotbal, care pentru Dardanele, care pentru cocaină, care pentru nu știu care festival, care nu știu pentru ce Elenă, elenii dau cu pumnul rău de tot, se trag pumni pentru desenele de la Nazca, pentru Titanic, pentru Katyn, pentru Woodstock, pentru Zidul Berlinului și pentru Marele Zid Chinezesc, pentru Soare Răsare și pentru Soare Apune, pumni cu nemiluita, poc și poc. Și acum?! Plutește întrebarea asta pe buzele tuturor! Aha, se luminează întreaga suflare, după el, ne bulucim cu toții între șine, coborâm în valuri, sute, mii, milioane, fuga după el, pune mâna pe el, dă-i un pumn, l-ai prins, mi-a scăpat, aha, marțafoiul, e dincolo de locomotivă, vezi ca a luat-o spre peron, în latrină nu-i, poate a șters-o cu drezina spre Paris, lasă că-l prindem noi, noi cu toții alergăm, gâfâim, ne îmbrâncim unii pe alții, eu îl pocnesc primul, eu vreau să-l pocnesc, ba bine că nu, stai la rând, de-abia aștept să-i trag una, să vezi ce-l pocnesc, alergăm cu toții de nebuni, sute, mii, milioane, ne călcăm în picioare, gâfâim, ajung în primele rânduri, îi las pe toți în urmă, vin cu toții în urmă, se rostogolesc fantomatic, lărmuitor, un val uriaș de forme umane în mișcare, alerg și alerg și, uite, aud răsuflarea lui întretăiată, hai că pun mâna pe el, uite-așa, zău că pun mâna pe el și-o să-i trag un pumn de-o să vadă stele verzi, alerg și alerg, nu scapi, unde fugi, stai că te prind.

Empatie

de Voicu Bugariu

Supradotata Irina, 12, nu se credea prea grozavă, în ciuda faptului că avea un IQ de geniu (190), iar când i se ivise posibilitatea de a participa la nişte cursuri pentru copiii din categoria ei, refuzase. Eu sunt un copil obişnuit, spusese ea, privindu-şi candid tatăl. Ce dacă am rezolvat nişte teste? Poate că a fost o întâmplare.

La aceste vorbe, universitarul Ioan Panait, tatăl Irinei, doctor în filozofie şi autor al controversatului eseu „Elogiu simțului tactil", zâmbise complice. Ştia că Irina era într-adevăr un copil supradotat, simțul umorului era doar una dintre dovezile acestui fapt. Privindu-i ochii limpezi, se gândi că bunul Dumnezeu (sau întâmplarea?) ar trebui să-i acorde acestui copil şansa unei sănătăți mulțumitoare.

La câteva zile de la discuția despre cursurile speciale interveni o smucitură în viața lin curgătoare a familiei Panait. Irina îşi luă tatăl deoparte şi-i povesti ce i s-a întâmplat.

— Eram singură acasă şi a apărut din senin o fată îmbrăcată ca mine, spuse ea. La început nu mi-am dat seama de unde o cunosc, dar apoi am văzut că seamănă cu mine de parcă am fi surori gemene.

Ioan Panait ştia destule despre autoscopie, dar pentru nimic în lume n-ar fi dorit să-şi valorifice cunoştințele de psihiatrie pentru a-şi înțelege fiica. Nu-şi arătă prin nimic uimirea şi se mulțumi să întrebe:

— Cum adică din senin?

— S-a materializat în fața mea, spuse Irina.

— Tu glumeşti, nu? Ai scornit povestea asta, ca să te distrezi.

Irina, mai serioasă ca niciodată, făcu lent semnul negării:

— Nu glumesc. M-am documentat şi ştiu că ai motive să fii îngrijorat. Chestia asta se numeşte autoscopie şi poate să însemne că eu sunt bolnavă, la cap. Am dreptate?

Năucit, Panait nu ştiu ce să spună. Se decise să admită că în apartamentul lor se putea produce un eveniment SF.

— În definitiv, filozofă el, miracolele pot să apară, teoretic.

— Şi practic, adăugă Irina. Să ştii că eu mă mir cel mai tare, dar n-am ce să fac.

Panait cugetă. Nu ştia ce atitudine să ia în continuare.

— Şi ce ați discutat? întrebă el, străduindu-se să nu aibă un ton ironic.

— A zis că ar vrea să mergem într-o lume paralelă, unde eu ar trebui să intru într-un joc mai special. Dacă nu vrei, nu mergem, aşa a zis.

— Aha! făcu Panait. Care va să zică, nu te sileşte. Îți lasă la dispoziție liberul arbitru.

Irina nu găsi de cuviință să arate că a gustat gluma tatălui său. Continuă să îl privească țintă, aşteptând să-i afle părerea.

Panait ştia că fiica sa este prea inteligentă pentru a nu pricepe ce se întâmplă. Francheţea este cea mai bună, conchise el. Spuse:

— Pot s-o văd şi eu pe fata asta?

— Nu, răspunse numaidecât Irina. Mi-a spus că are instrucțiuni să rămână invizibilă pentru ceilalți oameni.

— Atunci?

— Cum dovedesc că nu mint şi nu fabulez? Asta vrei să spui?

— Da, dragă, da.

Irina se gândi o clipă şi apoi schiță un zâmbet.

— Ştii, are anumite puteri... Mi-a dovedit-o. Cred că ar trebui să „umble" puțin la psihicul tău. Se pricepe la chestia asta. Ce spui?

Panait ştia că fiica lui este o persoană surprinzătoare. Învățase să nu se mai mire atunci când aceasta se exprima ca un adult cultivat. Da, cugetă el, ar fi bine să-mi „umble" la psihic. Să vedem dacă este în stare de aşa ceva. Asta desigur dacă există.

Îşi aminti despre una dintre tezele cele mai contestate ale eseului său. Empatia este în legătură cu intensitatea simțului tactil, scrisese el. Există un raport direct proporțional între cele două.

— Empatia! se pomeni el vorbind. Asta ar fi. Să-mi taie capacitatea aceasta. Dacă reuşeşte, înseamnă că există în realitate.

— Adică, să te facă un psihopat? spuse şovăitor Irina, uimindu-şi încă o dată tatăl prin cunoştințele ei.

— O ştii şi pe-asta..., şopti Panait. Da, dragă, da.

— Nu este periculos? Dacă rămâi aşa?

Filozoful ridică din umeri. Credea că nu riscă nimic. Cum, vine o entitate din lumea cealaltă şi-mi modifică personalitatea? Aşa ceva nu se poate.

— OK, spuse Irina, redevenită senină, ba chiar atinsă de o mică veselie. Vom vedea ce se va întâmpla.

În aceeași seară, în timp ce privea la televizor împreună cu soția și fiica sa, Panait izbucni în râs la o știre despre uciderea a doi copii de către un șofer beat. Copiii se jucau pe marginea șoselei, iar mașina ieșise de pe carosabil și-i lovise. O cameră de supraveghere surprinsese momentul atroce al impactului, arătând cum unul dintre copii era azvârlit prin aer și apoi cădea fără cunoștință. Soția îl privi stupefiată, iar Irina începu să plângă.

— De ce râzi? îl întrebă în șoaptă femeia. Ce găsești de râs aici?

— Mi s-a părut comic cum zbura copilul, spuse senin Panait.

După vreun ceas, el mai reacționă încă o dată ca un psihopat, atunci când în fața suferințelor unei mame nefericite dintr-un film de artă spuse că tratamentul optim pentru respectiva ar fi un glonț în cap.

În ziua următoare, Panait se comportă normal, iar soția sa admise în cele din urmă că fusese vorba despre o rătăcire inexplicabilă. Filozoful nu-i ceru noi explicații fiicei sale, dar începu să se gândească serios la posibilitatea unei intruziuni SF în viața sa. Dacă într-adevăr sora fictivă a Irinei nu este chiar atât de fictivă și mi-a „umblat" într-adevăr la creier? Dacă mi-a stopat capacitatea de-a trăi empatia și m-a transformat într-un psihopat, pentru o vreme?

Printre fantome

de Eugen Cadaru

Anul 2030, într-un sat din Lunca Dunării.

Țugurlan scoase un oftat prelung, se scărpină în cap și apăsă din nou, la întâmplare, pe câteva din butoanele colorate aflate pe consola frigiderului digital. Din păcate însă, echipamentul rămase în continuare închis, ca o fortăreață pe deplin ferecată. Bărbatul simți cum în stomac i se cască o gaură mare și cum o mie de pitici nervoși încep să joace tontoroiul în burta lui. Îi era foame. Îi era foame rău. O înjurătură îi ieși printre dinți:

— Futu-ți ceapa mă-tii de drăcovenie!

Dar cum drăcovenia nu dădu niciun semn că s-ar lăsa impresionată de nervii celui din fața ei, Țugurlan se gândi să apeleze la soluția finală.

— Mamăă, pe unde naiba umbli, fir-ai a dracu de stafie, fă-te acuș' aici!

Cea chemată în acest fel se materializă într-o clipă lângă fiul înfometat.

— Aici sunt, Stănică, puiule. Ce-ai pățit?

Țugurlan tresări, ca de obicei. Deși era ceva vreme de când spiritismul devenise oarecum obișnuit în comuna Dărâmata, încă nu se obișnuise pe deplin să-i vadă pe ai lui, morți demult, apărând așa, tam-nisam lângă el, chiar și atunci când îi chema el.

— Nu-ș cum se deschide reahatul ăsta de frigider și mi-e o foame de crăp. Mi l-au adus ieri și au zis că merge singur, doar să vorbesc cu el și uite-al dracu că nici la butoane nu vrea să răspundă.

Bătrâna se apropie de obiectul incriminat și se zgâi la tastatura aflată pe ușa acestuia.

— Nu știu, puiule, ce să zic, când am murit noi nu erau astfel de arătări. Dar nu mai bine îl chemi pe tac-tu? Poate știe el ceva...

Țugurlan se gândi un moment, apoi ridică privirea în sus și strigă:

— Bălosule, vino-ncoa' să ne ajuți, că cu muma nu mă descurc!

În secunda următoare, în partea cealaltă a camerei se materializă instantaneu cel chemat, un bătrân gârbovit care se sprijinea cu greu într-un baston. Înainte de a face orice altceva, încercă să se îndrepte din spate.

— Aoleu, șalele mele, al dracului ce mă dor.

Țugurlan simți cum îl apucă din nou toate furiile.

— Păi, de ce neamu' mă-tii te mai dor, mă hodorogule, că doar ești o stafie?! Tu nu mai ai carne, ești doar un abur.

Bătrânul îi aruncă o privire nervoasă, apoi replică:

— Ce știi tu cum e viața de stafie? Las' că o să ajungi și tu odată ca noi, și-o să vezi atunci...

Țugurlan ar fi vrut să-i mai zică ceva de dulce dar își înghiți vorbele. Undeva, în străfundurile minții, gândul că poate taică-su venit de pe lumea cealaltă știa ce vorbește îl făcu să tacă.

Hodorogul se zgâi la el:

— Ce dreac vrei? N-ai stare de mă tot chemi una-două?

Țugurlan îi făcu semn spre frigider.

— Uite nu merge reahatul ăsta. Și mi-e o foame de crăp.

Bătrânul dădu să se apropie de frigider, dar ochii îi alunecară spre fereastră.

— Ie-te cin' te caută în poartă. E Jupuitul cu jandarmul după el. Precis că au venit să te întrebe de foncire.

Îl pufni râsul.

— Ce bine că eu și mă-ta am murit, nu mai avem treabă cu dările și impozitele.

Țugurlan simți cum o ia razna ușor-ușor. Îi era o foame de vedea stele verzi, ai lui habar n-aveau cum să-l ajute, iar acum, colac peste pupăză, apăruse și perceptorul în bătătură. Dar, brusc, îi veni o idee care, într-o fracțiune de secundă, îl înviora. Își amintise că avea o bâtă așezată strategic, rezemată de gard, chiar lângă poartă. Și că, ultima dată când Jupuitul fusese pe la el, îi promisese acestuia o bătaie bună dacă îl mai deranja înainte să vină el cu legumele la Primărie. Uită de frigider și ieși val-vârtej pe ușă. Afară era un pic răcoare, așa că se zgribuli ușor. Dar asta nu-l întrerupse din elanul său. Totuși, ca să nu-i sperie pe vizitatori, se domoli un picuț și încercă să se apropie molcom de gard. Jupuitul îl salută de cum îl văzu:

— Bună dimineața, Țugurlane! Sănătos, voinic?

Bărbatul făcu o grimasă indefinită și răspunse în timp ce înaintă spre poartă.

— Da, Jupuitule, mulțumesc de întrebare. Da' ce te-aduce din nou pe la mine?

Perceptorul rânji cu toată gura și zise:

— Păi, uite, am venit să-ți iau ceva din bătătură, că a trecut demult sorocul la care trebuia să plătești taxa pentru terenul ce-l ai în spatele casei. Ai de dat cinci kilograme de cartofi și două de ceapă pentru anul trecut. Plus cinci verze și două kile de roșii rămase restante de acum doi ani.

Țugurlan se prefăcu mirat.

— Daa, așa zici, că ai venit să-mi iei ceva din bătătură?

Deschise poarta și tresări. Jandarmul din spatele perceptorului avea cu el un câine lup. Dar hotărârea fusese deja luată în sufletul lui, nu mai avea cum să dea înapoi. Cu o mișcare mai rapidă decât gândul apucă bâta de lângă gard și, cu sete maximă, îi repezi o lovitură nechematului aflat la un metru de el. Dar, stupoare! Bâta vâjâi prin aer, trecu prin perceptor ca prin aer și mișcarea ei inerțială aproape că îl dezechilibră pe Țugurlan care fu cât pe-aici să se prăvale în șanțul de lângă gard.

Jupuitul începu să râdă cât îl țineau rărunchii. Râdea și jandarmul de lângă el.

— Bă, Țugurlane, te-ai îmbătat și nu te mai ții pe picioare?

Țugurlan se înroși de furie, gândindu-se să nu audă sau să vadă careva de prin împrejurimi ce pățea el, deși cam știa că nu prea mai avea cine. Se îndreptă cu greu și se zgâi la perceptor.

— Ce, mă, oi fi și tu vreo fantomă?

Jupuitul rânji din nou.

— Păi cum altfel, Țugurlane? Adică, mă crezi prost să mai vin de-a-devăratelea la tine după ce data trecută m-ai amenințat cu parul? Nu mai bine stau în birou și mă râd de prostia ta?

Țugurlan se încruntă. Încet-încet, simțea cum foamea i se transformă în furie. Arătă spre jandarm și câinele lui.

— Și ăștia tot fantome?

Jupuitul râse.

— Tot. De data asta. Da' vezi că, dacă nu plătești într-o săptămână mă întorc pe bune, și venim mai mulți și te luăm pe sus cu totul, bă, amărâștene. Acum a fost doar așa, de avertisment. Ultimul avertisment. Dacă nu-ți bagi mințile-n cap, de data viitoare trecem la treabă.

Perceptorul îi făcu cu ochiul și apoi îi făcu semn jandarmului să îl urmeze.

Țugurlan rămase în fața porții, urmărind ca prostul cele trei siluete care se depărtau ușor-ușor pe ulița desfundată și plină de noroi. După ce acestea se pierdură în josul drumeagului, care astfel rămase pustiu, simți din nou foamea care îi sfredelea stomacul. Își aminti de frigiderul blocat și, dintr-odată, din cauza disperării probabil, îi veni în minte o idee salvatoare. Se îndreptă spre hambarul de lângă casă. Din câțiva pași, ajunse lângă cotețul găinilor și îi deschise ușor ușița. În interior, două găini, stăteau la clocit. Brusc, un gând îi trecu prin minte. Tresări. Apoi, cu un pic de teamă, ridică mâna și cu degetul împunse ușor găina. Simți puful acesteia și o văzu cum deschide ochii ușor speriată. Răsuflă ușurat.

— Ești reală, fire-ai a dreacului, bine că nu ești și tu vreo fantomă.

Își strecură mâna ușor sub găină și extrase de acolo, cu grijă, un ou. Găina nu protestă. Apoi închise ușa la coteț și se așeză pe o buturugă. Crăpă ușor oul, îi făcu un mic dop și îi sorbi cu nesaț gălbenușul. Simți cum acesta i se scurge prin gât și apoi în esofag, iar de acolo în stomac. Aproape că auzi uralele piticilor care îi tropăiau prin burtă. Avu senzația că aceștia se mai calmează un pic. Brusc, auzi din nou zgomot la poartă. Săltă capul. Era Cocoșilă. Se ridică cu greu, ca după un prânz copios și se îndreptă din nou spre gard.

— Bă, Țugurlane, bă, greu te mai vede omul!

Bărbatul se apropie precaut.

— Bă, Cocoșilă, tu ești mă? Sau oi fi și tu tot vreo fantomă?

Celălalt râse.

— Păi, n-am murit încă, Țugurlane. Când oi muri o să viu la tine ca stafie, dacă m-oi chema. Eu o să viu la toți care m-or cere, așa mi-am aranjat, ca să nu mă-njure lumea c-am murit și nu-i mai bag în seamă.

Țugurlan deschise poarta. Brusc, ca lovit de un gând, Cocoșilă se trase un pic în spate.

— Bă, Țugurlane, da' tu ești tu sau e stafia ta?

Țugurlan rânji și el.

— Hai, bă, vino de vezi.

Cocoșilă se apropie circumspect și cei doi se pipăiră reciproc unul pe altul. Ei erau, vii și întregi, în carne și oase.

Țugurlan se răsti:

— Ia zi, mă, ce vânt te-aduce?

Cocoșilă se înveseli.

— Bre, Stănică, am venit să te anunț că diseară avem bairam mare la Căminul Cultural.

Țugurlan făcu ochii mari.

— Ce bairam ?

— Unul organizat de Nilă primaru'. Știi de antena aia nouă pusă pe dealu' din centru' satului de firma cu fantome, da? Antena aia care bate până la Craiova și București.

Țugurlan dădu din cap.

Cocoșilă îi făcu iar cu ochiul.

— Ei bine, drept răsplată că i-a lăsat să și-o pună acolo și să acopere toată zona dintr-odată, ne dau un spectacol cu fantome de-alea bengoase. Or să ne cânte și-or să ne danseze diseară ăi mai bengoși ciumeci, unu Mihai Geacson și alții ca el, altul Liglesias și mai știu io care...

Țugurlan făcu ochii mari.

— Și la cât e asta?

— La șapte, după ce se întunecă. Ai grijă să nu întârzii, că o să fie tare.

Țugurlan ridică din umeri.

— Să văd dacă rezolv până atunci cu frigiderul cel nou. Mi l-au adus ieri moca și l-au ridicat pentru deciclat pe cel vechi, că cică polua aerul.

Îi povesti lui Cocoșilă toată tărășenia. Acesta râse.

— Păi, nu ți-ai luat, mă, și o fantomă asistentă? De-alea de le știe pe toate. Era în pachet, trebuia doar să bifezi căsuța în contract. Ia să vezi.

Ridică ochii un pic în sus, așa cum făceau toți, apoi rosti cu voce tare:

— Polino, vino fă-ncoa'!

În secunda următoare, o tânără superbă apăru instantaneu lângă ei.

Cocoșilă rânji.

— Așa-i că-i mișto acă? Eu am botezat-o Polina, ca pe nevastă-mea care m-a lăsat și-a plecat în lume.

O mai admiră un pic. Fata îi zâmbea.

— Păcat că n-are carne, a dracu', că n-aș mai ieși din casă.

O urmă de regret îi trecu pe chip.

— Dar și așa e bine, măcar mă pot uita oricând la ea. Și pentru o labă, merge.

Râse înfundat. Țugurlan îi urmărea încurcat. Celălalt continuă:

— Ia zi, Polino, cum e vremea mâine?

Fata tăcu o secundă, apoi răspunse zâmbind:

— Am cercetat în sistem și am aflat că mâine în Dărâmata va ploua ușor iar temperatura va fi unsprezece grade, ceva mai cald decât azi.

Cocoșilă rânji din nou spre Țugurlan.

— Vezi ce tare e?

Apoi se îndreptă din nou spre fată.

— Ia zi, Polino, poți să vezi care-i problema cu frigiderul lui Țugurlan?

Chipul fetei păru că devine o clipă gânditor apoi, în secunda următoare, zâmbi din nou.

— Da, am verificat în rețea. Domnul Țugurlan a apăsat greșit pe butoane și mecanismul aparatului s-a blocat. Pentru a-l debloca este necesar ca prietenul tău, dragul meu Coco, să apese pe butonul roșu, albastru și alb, în această ordine.

Cocoșilă se mândri.

— Ai văzut, bă Țugurlane, cum îmi spune? Dragul meu Coco... Nu că-i fainâ?

Rânji. Țugurlan privea siderat. După o secundă, acesta zise către fată:

— Butonul roșu, albastru și alb zici?

Polina aprobă înclinând din cap.

Țugurlan tăcu, păru că se gândește un moment, apoi, abia șoptit, zise către Cocoșilă:

— Auzi, pot s-o mai întreb ceva?

Vecinul râse.

— Da'ntreab-o, cum să nu, ia să vezi câte știe.

Țugurlan mai privi un pic timorat spre fată, apoi zise:

— Ai putea să-mi zici și mie dacă în piața de la răspântia dintre sate pot găsi niște ceapă la schimb cu niște roșii, că a mea s-a terminat.

Fata păru din nou că se gândește, apoi răspunse:

— Din păcate, domnule Țugurlan, în piața de la răspântie nu mai puteți găsi nimic, pentru că s-a închis din lipsă de utilizatori.

Țugurlan se încruntă.

— Lipsă de utilibatori zici? Cum așa?

Cocoșile râse și preciză el:

— Păi uite așa bine. Adică nu mai sunt târgoveți. Ce nu știai? De când n-ai mai trecut pe acolo?

Țugurlan făcu un efort de gândire.

— Păi, să tot fie... De când s-a băgat asta cu spiritismul am tot avut de mâncare prin gospodărie.

Nu-și termină fraza, că celălalt îi luă vorba din gură:

— Păi să fii tu sănătos, ce eram noi puțini atunci, dar ce-i acum.

Păru că stă să cugete un moment, apoi continuă:

— De fapt, de asta cred că au și băgat-o pe asta cu fantomele, ca să ni se pară că tot mai e cineva de jur-împrejur.

Țugurlan se încruntă.

— Păi și cum așa, au plecat toți?

Cocoșilă răspunse prompt:

— Nu chiar toți, cred că mai suntem vreo cinci oameni în sat, cu tot cu primarul.

Țugurlan îl privea fără să zică nimic.

— Dar să știi că așa e peste tot. De la Craiova la București, dacă mai trăiesc o sută de suflete e mare lucru, dar nu prea cred.

Țugurlan tăcea. Celălalt continuă:

— La București cic-ar mai fi vreo zece mii de oameni dar, în rest, cam suflă pustiul peste tot. Cătune pustii prin care mai umblă doar câinii, cam așa e treaba acu' prin toată Țara noastră Muntenească.

Țugurlan tăcea în continuare. Celălalt ridică din umeri.

— Păi, la ce să mai stea oamenii pe aici? Fabrici ioc, mâncare ioc, la ce să mai stea? Doar să plătească cu produse foncirea pentru terenul care le dă câte ceva de-ale gurii? De când s-a dat drumul la plecat prin lume, acum vreo douăj' și ceva de ani, s-au tot dus. Mai suntem noi și cu fantomele. Și cu casele care stau să se dărâme pe noi.

Privi spre locuința lui Țugurlan, care arăta mai mult a șandrama decât a casă.

— Așa-i și-a mea, dacă dă un vânt mai puternic, cred că o s-o ridice în aer... Hai că mă duc acum. Să nu uiți de bairam. Te-am lăsat. Hai Polina, să-mi ții de urât până acasă!

Dădu să plece dar se întoarse spre Țugurlan.

— Și, diseară, vezi că eu s-ar putea să întârzii puțin. La cinci apare frati-miu Aristide, să vorbim oleacă. Acela de-i plecat în America de zece ani. Vine la mine în bătătură să mai stăm de povești și, de obicei, ne mai întindem la taclale.

Țugurlan îl întrebă:

— Păi cum vine, dacă-i plecat așa departe?

Cocoșilă râse.

— Păi, vine ca fantomă, evident. Că mi-am bifat și căsuța aia pe contract, să pot primi și vizite ale unora care sunt te miri pe unde. Și eu aș putea să mă duc ca fantomă la ei, dar e mai complicat, că trebuie să manevrez bine aparatul și mă cam încurc în butoane.

Zâmbi.

— Dar, lasă, că poate mă-nvață Polina, că orice-o întrebi, pe toate le știe.

Îi făcu cu mâna.

— La bună vedere, pe diseară!

Țugurlan rămase din nou în pragul porții privind la Cocoșilă și la asistenta lui cum se îndepărtează împreună pe ulița desfundată a satului. Fata călca precum o zână și nicio picătură de noroi nu se lipea de ea. După ce dispărură în zare, se întoarse să meargă spre casă, dar tresări. În fața lui se găsea o minunăție de fată, încă mai frumoasă decât mândra lui Cocoșilă. Se opri o clipă și o privi. Aceasta îi zâmbi și îi spuse duios:

— Dorim să vă informăm încă o dată asupra faptului că firma „Hologram-serviciu cu acces universal finanțat din resurse publice" vă poate pune la îndemână un dispozitiv minuscul pe care, dacă îl veți purta în permanență, datele dumneavoastră de personalitate vor putea fi înregistrate, astfel încât persoanele dragi să se poată bucura de prezența dumneavoastră și după ce, în mod inevitabil, călătoria dumneavoastră prin această lume se va termina.

Țugurlan o privi o clipă derutat, apoi trecu mai departe.

— Du-te, fă, dracului, dispari! La ce dreac să mă înregistrez? N-am copiii, n-am nevastă, cin' să mă mai cheme după ce-oi da colțul?

Intră în casă și trânti ușa după el.

Gunoier de timp

de Aurel Cărășel

Vagonul luă curba, cu un scârțâit ascuțit, care-i zgârie timpanele. Alexandru Comșa își îndreptă cu un deget borul îngust al pălăriei și aruncă o privire scurtă, pe sub el, celorlalți doi pasageri de la clasa a doua: un domn cu mustață răsucită și lornion, care se prefăcea că studiază ediția de după-amiază a "Universului" și un puștan abia ieșit din pubertate, cu o umbră de mustăcioară deasupra buzei de sus, îmbrăcat într-un surtuc vechi, cu un număr mai mare decât i-ar fi trebuit.

Aproape pot să pun pariu, își spuse, prefăcându-se interesat de zona inundabilă a orezăriilor de la Drăgănești de Olt, că domnul acesta lucrează la DSS și că, de fapt, urmărim pe unul și același individ.

Dar domnul cu mustață nu păru deloc interesat de gândurile lui, iar băiatul tocmai își scosese un sandviș cu șuncă și mușca cu poftă din el. Alexandru Comșa luă bastonul rezemat de scaunul gol de alături și își sprijini ambele mâini de măciulia lui de oțel. Chiar și numai ca simplă bâtă, era o armă redutabilă. Dacă-i deșurubai, însă, măciulia, descopereai înăuntru un adevărat arsenal: o lamă de sabie, lungă de 80 de centimetri, un spray lacrimogen montat în măciulie și, ultimul răcnet al tehnicii – dacă scoteai sabia, bastonul putea deveni o țeavă de pușcă, putând să tragă două gloanțe ogivale, cu cap de teflon. Când părăsise magazia de efecte a Poliției din Ferentari, nu vrusese să ia decât un "Carpați" de 7,65 mm Md, dar căpitanul Vesbianu nu-i permisese să plece până ce nu semnase pentru baston.

Mă simt aiurea, clătinase din cap, în timp ce primea arma. Doar nu merg la război, e vorba de un simplu filaj.

Vesbianu nu-l luase însă în seamă și îl împinsese pe ușă afară, recomandându-i să nu se întoarcă fără poze.

Așa că, acum, stătea în fotoliul uzat al vagonului și se întreba care era cel mai potrivit moment pentru a începe să facă poze.

Cred că ne apropiem de Olt, spuse rar bărbatul cu lornion, aruncând o privire pe fereastră.

Împături ziarul și-l puse pe bancheta de alături. În aerul încins, se simțea un miros greu de păcură.

— În câteva minute, ajungem în orașul împăratului roman Caracalla, zâmbi Comșa îndatoritor.

— Eu credeam că ajungem în orașul în care s-a răsturnat carul cu proști, rânji subțire domnul de la fereastră. Cele șapte minuni ale Caracalului, domnilor, cele șapte minuni... Știi vreuna, flăcăule?

Dar flăcăul îi aruncă o privire inexpresivă și continuă să mestece alene. Trenul intră pe podul metalic cu un zgomot surd de fierărie lovită. Apa râului scânteia în soare ca plumbul topit. Văzând că nu avea succes, domnul de la fereastră clătină din cap și începu să-și strângă lucrurile, pregătindu-se de coborâre. După ce trecură de halta Stoienești, se ridică, apucă valiza elegantă din plasă, salută cu o mișcare rece a capului și ieși pe coridor.

Alexandru Comșa se stăpâni să nu râdă. Direcția Securității Statului, auzi ce idee îi trecuse prin minte! Îl lăsă să se îndepărteze, apoi, fără să-l bage în seamă pe băiat, se ridică, la rândul său, își luă bastonul și servieta din pânză, deschise ușa compartimentului și porni spre ieșirea cea mai apropiată. Trebuia să coboare, mai înainte ca băiatul să apuce să parcurgă culoarul, pentru ca să aibă timp să intre în biroul Poliției gării. De aceea, când trenul începu să frâneze, cu aproape două sute de metri înainte de stație, pândi un moment favorabil și sări din tren, în contra direcției de înaintare.

Aterizează cu bine, dar călcă strâmb și își suci ușor glezna. În spate, auzi signalul locomotivei, care aruncă un jet gros de aburi, ascunzându-l vederii. Până ca acesta să se risipească, alergă șchiopătând spre peron, ocoli chioșcul de ziare, închis la ora aceea târzie a după-amiezii, se strecură prin spatele stâlpilor îmbrăcați în cărămidă aparentă și ajunse în fața ușii pe care stătea scris cu litere mari – ***Poliția TF***. Ciocăni o dată, apăsă clanța și intră. Chiar când o închidea, cu grijă, îl văzu pe băiat coborând treptele metalice ale vagonului și îndreptându-se spre cișmea.

Polițistul gării era un sergent blazat, trecut de a doua tinerețe, care ascultă supus ceea ce dorea oaspetele nepoftit și aruncă o privire scurtă peste împuternicirea scoasă din servietă. Îi spuse că telegraful nu funcționa de aproape o săptămână și că nimeni de la Departamentul Tehnic nu catadicsise nici măcar să întrebe ce se întâmplase cu el.

Tehnica asta... sfârșise el, cu un dispreț abia ascuns și-și șterse fruntea cu o batistă mare și nu tocmai curată. Niciodată nu te ajută, când ești la nevoie. Mai avem însă doi porumbei în columbar, așa că

misiva dumneavoastră o să ajungă la cine trebuie cam în două ore, dacă nu se strică vremea.

Alexandru Comșa ridică din umeri. Tehnica ajutase dintotdeauna, dar omul se adapta mai greu la nou. Iar telegraful militar, care renunțase la nesfârșitele și dizgrațioasele cabluri aeriene, în favoarea undelor hertziene, intrase doar de puțină vreme în dotarea instituțiilor civile ale statului și era normal să existe dificultăți tehnice și erori de utilizare. Erau, doar, în 2023 și singurul domeniu care cunoscuse un progres absolut remarcabil pe întreg mapamondul era acela al dirijabilelor. Tot ceea ce nu zbura se dezvolta cu pași extrem de mici și de șovăitori. Dar poate că era mai bine așa, își spuse el, ușor amuzat: cum ar fi fost ca oricine să poată să conducă un automobil Benz sau să dea telefon de la colțul străzii, așa cum auzise că ar fi prin Australia (oriunde s-ar fi aflând țara asta, cu nume ciudat; poate că era o colonie a austriecilor, trebuia să studieze asta).

Își dădu acordul pentru poșta zburătoarelor. Scrise în grabă misiva, pe una din foile speciale ale departamentului, puse sigiliul de serviciu pe ceara roșie, închise mesajul într-un tub subțire de metal, îl sigilă și pe acesta, apoi îl încredință polițistului. Salută cu un deget și ieși pe peron. Evident că băiatul dispăruse, dar nu se îngrijoră. Știa că nu avea bani, deci nu putea să plece spre centrul orașului decât pe jos, iar strada lungă, care ducea drept spre Școala Superioară Mihai Viteazul, era un excelent loc pentru a lua urma unui pieton.

Ieși în piațeta din fața gării și se îndreptă spre singura trăsură, care stătea, la umbra unui zid. Birjarul, un oltean scund, cam țigănos, aștepta nemișcat pe capră, ca o statuie a dezolării. Se urcă, aproape sărind peste cele două trepte ale scării, dar durerea din gleznă îi reaminti că accidentul dintre linii era încă proaspăt. Se strâmbă și se lăsă greu pe pernele roase, de catifea. Își puse servieta alături și întinse piciorul bolnav.

Spre centru, îi porunci, bătând cu bastonul în portieră. Nu te grăbi.

Pe băiat îl ajunseră din urmă chiar în locul unde strada se bifurca și, conform indicatorului pe jumătate șters, o arteră o apuca spre centru, iar cealaltă spre șoseaua Slatinei. Îi ceru olteanului să oprească, îi plăti cursa și porni agale spre centru, lăsându-l pe băiat să se îndepărteze suficient, încât să nu-l poată recunoaște, dacă s-ar fi întors din întâmplare.

Dar băiatul nu se întoarse. Mergea cu pași mici, studiind toate firmele pe lângă care trecea, de parcă ar fi vrut să cumpere ceva și nu știa care era prăvălia cea mai bună. În cele din urmă, intră pe un

capăt de stradă, Amaradiei, citi pe o plăcuță emailată, care se înfunda după 30-40 de metri, și se opri în fața unei case mari, care avea postat în fața porții, pe caldarâmul din pietre cubice, un panou mare, pe care scria cu litere roșii: **Scarlat Vardaru – meșter ceasornicar. Ucenicie cu atestare**. Bătu la poartă, apoi strigă de mai multe ori, până când ușa dublă de la intrare se deschise și dinăuntru își făcu apariția un băiat miop, cu ochelari uriași, cu ramă neagră de baga și o tichiuță caraghioasă pe cap. Ascultă puțin ce-i spuse celălalt, apoi îi făcu semn să intre.

Ei, acu' să te văd, agent Comșa, mormăi el, enervat. Alungă o muscă mare și verde, cu măciulia bastonului. La naiba, n-ai niciun motiv practic ca să-l arestezi, pe el sau pe meșterul ăsta. Ce e de făcut, ca să nu-l pierzi?

Se răsuci pe călcâie, privind disperat în jur: case de sat, aruncate aiurea, în mijlocul orașului, garduri de uluci, pomi fructiferi, cotcodăcit de găini, lătrat de câini, porumbei îngrămădiți pe un acoperiș cu olane roșii, mâncate de intemperii... Văzu colacul de salvare, când nu mai spera mare lucru. A treia casă, pe cealaltă parte a străzii, nu avea gard. Se apropie de fațada verzuie și citi ușurat afișul din geamul pătat de muște: "Camere mobilate de închiriat, ieftine, fără igrasie și gândaci".

De șoareci nu spune nimic, deci o să avem companie noaptea, își zise și rânji. Nu-i plăcea să doarmă singur. Ridică bastonul și bătu în ușă.

Să te ferească Dumnezeu de orașele de câmpie, în miez de vară!

Alexandru Comșa își șterse fruntea cu o batistă albastră, pe care o vârî apoi în buzunarul de la spate al pantalonilor. În piața mică, o mulțime de femei în vârstă așteptau doborâte de căldură, în spatele meselor de piatră. Bărbatul aruncă o privire plictisită peste marfa stropită cu apă clocită: morcovi subțiri și contorsionați, roșii cât pumnul, acoperite de puncte negre, foi vestede de salată, cartofi mărunți și albicioși, ridichii de lună ceva mai mari decât unghia...

Pe cer se auzi un vâjâit surd și o umbră uriașă traversă peste clădiri, se întinse pe stradă și dispăru în direcția Parcului. Alexandru Comșa aruncă o privire grăbită către ceasul Primăriei. Ai dracului olandezii ăștia, dirijabilul "Sebastiaan Jorn" avea o întârziere de numai zece minute, în ciuda căldurii.

Traversă strada, ferindu-se de un Dodge bătrân, cu vopseaua sărită în mai multe locuri, care trecu pe lângă el, lăsând o trâmbă mare

de fum în urmă. Prăvălia din față vindea cozi de topor, sape, lopeți, ciment la saci și furtun de udat, la colaci. Se prefăcu interesat de ultimul sortiment și stătu o vreme pipăind materialul moleșit de căldură și făcând diverse măsurători închipuite. Vânzătorul dormita așezat pe un scaun, în spatele tejghelei, fără să-l bage în seamă. Perdeaua de muște se mișcă într-o parte și un bărbat mărunțel, cu pălărie de pai pe cap se duse drept spre tejghea.

— Spiral de 12 aveți? Cum n-aveți, ce e aici, lăptărie? Da' nituri cu cap cilindric? Extraordinar, nici de-astea? Nici șmirghel cu magnetit?

Vânzătorul clătină din cap de mai multe ori, dar nu catadicsi să deschidă gura. Bărbatul ieși enervat, fără să salute, iar Comșa se strecură pe după perdea, în urma lui. Afară, soarele ardea năucitor și asfaltul se înmuiase de tot. Îl ajunse din urmă pe mărunțel și-și potrivi pasul cu al lui, ca din întâmplare.

— Ce-ai aflat, Probotă?

Bărbatul ridică din umeri. Mergea înainte, fără să-i arunce măcar o privire. Comșa mulțumi cerului pentru temperatura de cuptor, care obliga lumea să stea în casă. Era sigur că nimeni nu putea să tragă cu urechea.

— Nimic nou, șefu'. Vardaru ăsta e neam de ceasornicar. Familia lui stă în Caracal de pe vremea boierului Stroe Buzescu, pe atunci, însă, se ocupau de negoțul cu aur. Apoi, când moșierul n-a mai avut nevoie de ei, s-au făcut meșteșugari. Filip Vardaru, îl însoțește, la 1847, pe Nicolae Bălcescu și pe Christian Tell în călătoria acestora prin Franța, unde rămâne o vreme, învățând meseria de ceasornicar. Fiul acestuia, Toader Vardaru, ajunge la curtea lui Iancu Jianu, iar Manole Vardaru îl slujește pe boierul Ion Marineanu, ajuns primar al urbei. Manole ăsta a avut un fiu, pe Lascăr, cel care a obținut patalama, ca să deschidă atelierul de reparații de ceasornice. Scarlat Vadaru e fiul lui și a moștenit de la el nu numai patalamaua, atelierul și casa, ci și pe ucenicii lui. Îți vine să crezi sau nu, dar în 1968, când vicecancelarul Göring a venit să parafeze la București noul pact economic între al III-lea Reich și Regat, i-a solicitat ministrului de externe Tătărescu să îi organizeze o vizită privată la Caracal. Ghici, șefu', pe cine l-a vizitat cu această ocazie...

Alexandru Comșa ridică din umeri. Era atât de cald, încât putea să jure că a văzut o muscă transpirată, așezată pe un pervaz. Vasile Probotă era un prost, dacă avea impresia că-l interesează povești vechi de aproape 70 de ani. Tocmai avea de gând să-i mulțumească

pentru informații și să se întoarcă la piață, când bărbatul mărunțel se opri brusc și-l apucă de braț. Mirosea puternic a transpirație și a mahorcă. Se scutură politicos, dar degetele celuilalt nu se desprinseră de cămașă.

Poate te plictisesc, șefu'. Dar nu o fac înadins, stai liniștit. E o chestie atât de încâlcită și de... cum să-i spun? – neliniștitoare, încât am pus-o pe hârtie și am trimis-o cu un voiajor și la Centru.

Al dracului oltean! se strâmbă Comșa, dar nu mai încercă să se elibereze. Dacă o citiseră și cei de la Centru, atunci era musai să o audă și el.

— Ei? întrebă, gâfâind ușor de căldură.

— L-a vizitat pe Scarlat Vardaru, evident. Nimeni nu știe despre ce au vorbit, în atelierul lui, timp de 40 de minute, dar când a ieșit de acolo domnul Herman Wilhelm Göring s-a lăudat că i-a dat meșterului să-i repare ceasul de aur, primit cadou de la Führer. De ce tocmai lui Vardaru, dracu' știe.

Pe Alexandru Comșa observația injurioasă a celuilalt îl sperie. Aruncă o privire precaută în jur, dar nu văzu nimic neliniștitor, cu excepția unui câine care urina pe un gard. Deși era o istorie bătrână de tot, nu era bine să înjuri, când vorbeai despre potentații naziști. Nimeni nu uitase de epurările din 1992, când Führer-ul îi ceruse Regelui Filip I să judece în regim de urgență și să-i expedieze în lagărele de la Dachau și de la Sobibor pe toți cei 11.214 români, țigani, evrei și ucrainieni capturați în timpul Rebeliunii din August, în Capitală.

— Și care-i șpilu'? întrebă, atât de încet, încât de-abia își auzi propria-i voce.

Vasile Probotă își dădu pălăria pe ceafă, apoi își coborî mâna, lăsându-i brațul liber.

Șpilu', dom' șef, e că pe actul de garanție, expediat odată cu ceasul la adresa lui Göring din Nürnberg, alături de semnătura de autentificare a meșterului Vardaru, apare și semnătura lui Toader Mogrea, calfa care a efectuat reparația.

Comșa ridică din umeri. Păși din nou alături de informatorul său, care o apucase pe o stradă îngustă ce urca spre Vasile Alecsandri, pentru ca apoi să se îndrepte spre Fărcașele.

— Cine mama mă-sii e Toader Mogrea ăsta?

— Băiatul despre care mi-ai vorbit, șefu'.

Se opri, ca trăznit. Informatorul se opri și el, privindu-l nedumerit. Un câine îi lătră din spatele gardului, dar se opri după două hămăituri, obosit.

— De unde știi cum îl cheamă?

— Păi de, avem și noi sursele noastre! rânji Probotă. Mi-au răspuns cei de la Centru. Voiau să le fac o descriere a puștiului, în caz că apare în Caracal. Mi-au dat numele și vârsta, ca să verific în registrul de ucenici al lui Vardaru.

— Zici că apare pe act și semnătura lui Toader Mogrea...

— Îhî. Am văzut fotografia după original, în albumul familiei Vardaru. Era numele lui trecut în clar și semnătura.

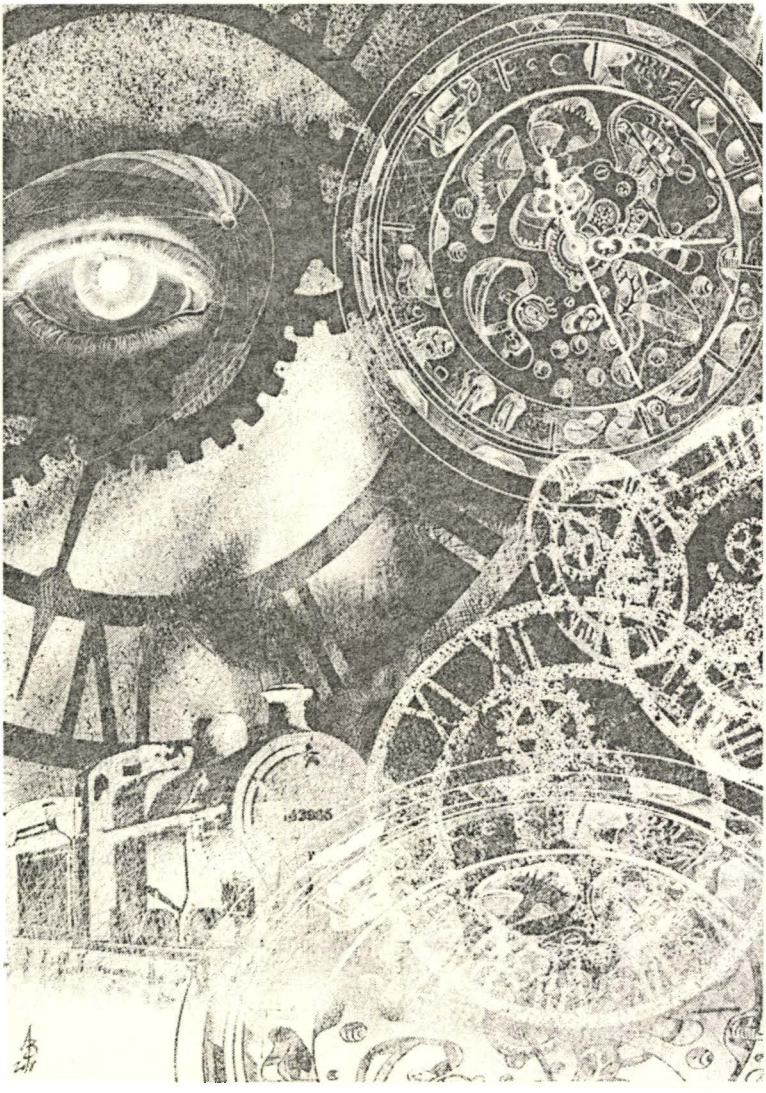

Ilustrație de Adrian Barbu

— În cazul ăsta... Alexandru Comșa se opri și își trecu degetele prin păr. În cazul ăsta avem o problemă, Probotă. Una mare de tot.

— Mare, șefu', aprobă informatorul. Băiețelul ăsta cam de 14 ani și un pic ar trebui să aibă aproape 90 de primăveri, dacă e așa cum spune poza aia din album. Și nu arată neam. Ce ordin ai pentru mine?

— Aranjează-mi o întâlnire între patru ochi cu meșterul Vardaru. Și Probotă... dacă te pune Aghiuță să mai trimiți ceva la centru, fără aprobarea mea, îți iau gâtul, ca la puiul de curcă. Și nu spun asta doar ca să te sperii.

O zi și o noapte, stătuse aproape degeaba. Trimisese un raport schematic al problemei către Departamentul de Prognoză, cu un porumbel voiajor, după care-și petrecuse cea mai mare parte a timpului bătând urbea pe jos, la noroc, în căutare de informații. În afară de Muzeul Romanaților, de Casa Memorială a haiducului Iancu Jianu, de Palatul Justiției și de Casa Prefectului, nu mai aveai ce să vezi în Caracal. Piața de legume era minusculă și plină ochi de țărani mici de statură și oacheși, care făceau gălăgie cât o brigadă de dorobanți, plecată la atac. Strada principală se ghemuia între case scunde, cu garduri înalte și curți înguste, lăsând numai ici și colo, la vedere câte un palat boieresc al vechilor familii locale. Iar crâșmele erau ordinare, pline de fum, de muncitori în trecere, de curve și de cerșetori.

Tocmai se oprise la Taverna Sârbului, o cârciumă cu terasă, ceva mai curată, dar la fel de aglomerată, ca și celelalte, de parcă toți olteniii din plasă își părăsiseră locuințele și veniseră cu toții acolo, să bea berea sălcie, făcută la Bechet, așa cum stătea scris pe eticheta decolorată, pe care o frământa între degete, neputând să se hotărască încotro s-o apuce. Căldura toridă a lunii lui Cuptor îl făcea să transpire puternic și trecuse deja la cea de-a treia batistă. Se găsea într-o înfundătură: băiatul intrase în casa lui Vardaru și nu o mai părăsise, iar el nu reușea să găsească niciun motiv plauzibil, ca să-i facă o vizită și să-l ia la întrebări. Colonelul Iosif Ștefănescu îi subliniase, cu toată acreala, imperativul ca totul să se desfășoare în cel mai strict secret.

De fapt, dacă stătea bine să se gândească, nu prea avea habar ce chestionar al secției ar fi trebuit să-i aplice. La urma-urmei, puștiul nu încălcase nicio lege și nici nu era etichetat drept dușman al statului.

Așa îl găsi Vasile Probotă, când dădu buzna pe terasă, plin de praf și cu cămașa leoarcă de transpirație. După ce lovi câteva paporniște cu praz și răsturnă un coș cu ouă, stârnind un cor de voci mânioase, se apropie de masa lui și-i șopti la ureche, gâfâind, că se întâmplase

o nenorocire și că trebuia să-l urmeze degrabă. Probabil că se întâmplase o nenorocire, pricepu Alexandru Comșa, devreme ce nu mai era interesat să-și păstreze anonimatul în fața concetățenilor săi. Așa că plăti grăbit consumația și părăsi localul aproape alergând, gata să-l piardă din ochi pe informator, în dreptul Casei Poștelor și Telegrafului.

Când ajunse pe strada Amaradiei, aproape să nu mai recunoască locurile. Fundătura gemea de curioși, strânși în spatele gardurilor, dincolo de cordoanele galbene, din mătase, cu care poliția împânzise locul. Un sergent major, fuma dintr-un chiștoc și nota ceva într-un carnet. Un camion Carpați, ruginit și plin de praf, cu inscripția Poliția Locală pe portiere, era vârât cu spatele în curtea scurtă a casei meșterului Vardaru. Remarcă faptul că panoul cu **ucenicie cu atestare** dispăruse din stradă. Se uită după Probotă, dar acesta se oprise chiar la intrarea în fundătură și vorbea cu un bărbat aflat într-o curte vecină.

Își prezentă legitimația și sergentul îi făcu semn să intre. Dincolo de ușa dublă, era un coridor lung, în capătul căruia se afla o sală mare, cu multe bancuri de lucru, înzestrate cu menghine minuscule și cu tot felul de scule mici, ca niște jucării pentru copii. În capătul celălalt al sălii, se găseau trei persoane: un locotenent în vârstă, cu obrajii cenușii și barba nerasă de mai multe zile, un bătrân cu o mătură în mână și un doctor, cu halatul atârnat de gât și cu un stetoscop mecanic în jurul gâtului. La picioarele lor, acoperit în grabă cu o pătură veche, era întins corpul unui bărbat. Se mai legitimă o dată și ceru să i se comunice situația. Locotenentul vorbi sec, ca la raport.

Omul de serviciu venise să mătură atelierul, ca de obicei, la încheierea programului, și găsise cadavrul lui Scarlat Vardaru, cu un briceag cu lamă rotunjită, înfipt în gât. Locul fusese plin de sânge, dar, după ce legistul făcuse pozele și măsurătorile, îi permiseseră bătrânului să curețe podeaua.

L-a văzut cineva pe asasin?

Medicul și locotenentul schimbară o privire scurtă. Nici nu era nevoie să-l fi văzut cineva, ridică din umeri locotenentul – briceagul era o sculă specială, pentru deschis capacele presate ale ceasurilor și fiecare ucenic al lui Vardaru avea câte unul. Pe cel din gâtul meșterului era inscripționat numele lui Toader Mogrea. Îl întrebă dacă îl arestaseră pe ucenic, dar celălalt clătină din cap.

— Domnul Câmpeanu are toate informațiile despre asta.

— Domnul Câmpeanu?! întrebă, fără să înțeleagă prea bine. Cine e domnul Câmpeanu?

Dar locotenentul închise discuția, făcându-i semn către o ușă, din dreapta. Comșa aruncă o ultimă privire cadavrului și se îndreptă într-acolo. Apăsă pe clanță. Încăperea era mobilată simplu: o masă, care servea drept birou, plină cu acte și unelte de scris, trei scaune cu spătar, o oglindă mare, pe un perete, și un dulap de metal, pe altul. Un bărbat stătea în genunchi, căutând ceva pe jos. Se ridică în picioare și îl privi încruntat. Comșa tresări și înghiți în sec. Era domnul cu mustață răsucită și lornion din tren. Câmpeanu ridică obiectul pe care-l căutase pe jos și-l examină în lumină: era un fel de creion, prin capetele căruia ieșea câte o rază albă, strălucitoare. Îl puse pe masă, se așeză și-i făcu semn să ia loc.

— Sunt Alexandru...

— Știu cine ești, domnule Comșa și știu de ce te afli aici.

Va să zică, tot despre DSS era vorba. Comșa se strâmbă. Nu-i plăcuse niciodată să colaboreze cu ei. Câmpeanu își sprijini coatele pe masă. Îl privi lung, apoi începu să povestească.

Familia Vardaru nu exista. Exista doar o firmă secretă, care purta numele acesta, și care avea ca misiune să supravegheze aparițiile și disparițiile unui băiat, pe nume Toader Mogrea.

— Bine, dar familia Vardaru figurează în scripte de peste două secole! se împotrivi el.

— Scriptele au fost dintotdeauna contrafăcute, afirmă celălalt și se trase de vârfurile mustății. Băiatul ăsta trăiește de...

— ... peste 90 de ani, știu.

— De peste 254 de ani, îl corectă Câmpeanu, aruncându-i o privire. Sau cam de pe atunci avem noi înregistrările. Credem, însă, că este mai bătrân. Mult mai bătrân...

— Cine sunt cei care *cred* asta? riscă el o întrebare.

— Informația asta este secretă, dar cred că pot face o excepție cu tine: sunt gauleiter-ul Wilhelm Heinrich Gormann, șeful Geheime Staatspolizei, în al III-lea Reich. Iar Mogrea este cel care a creat creoda asta, în care Reich-ul continuă să existe și să domine lumea, deși în toate celelalte a fost anihilat. Totul a pornit de la experiențele lui Nikola Tesla, dar...

Alexandru Comșa holbă ochii, fără să înțeleagă. Cuvântul creodă nu-i spunea nimic, iar faptul că un înalt funcționar al statului german să găsea în orășelul acela nenorocit din Câmpia Română transforma totul într-un fel de halucinație. Poate că din cauza căldurii, își spuse, dar numitul Gormann, alias Câmpeanu, clătină din cap, fixându-l cu atenție.

Nu, nu era o halucinație. Întâmplarea făcuse ca Mogreanu să fie descoperit chiar de cine trebuia: de un ceasornicar, care-l angajase ca ucenic. Băiatul îi spusese că era un *gunoier cronozofic*. O persoană care vedea scamele de timp uzat, agățate de angrenajele ceasornicelor, și le putea curăța cu pensula lui specială. După o astfel de curățare, ceasornicele deveneau nemuritoare. La moartea ceasornicarului, băiatul dispăruse. Când se reîntorsese, mersese direct la vechiul atelier, unde lucra un alt meșter. Care-l angajase, la rândul său, uimit de ceea ce făcea băietanul necunoscut, după ce deschidea capacele de metal ale mecansimelor de măsurat timpul. La moartea noului stăpân, dispăruse iar. Când revenise, Primul Război era aproape de sfârșit. Caracalul nu se schimbase aproape deloc, deși tăvălugul bătăliilor trecuse foarte aproape de el. Se angajase din nou, semnând un nou contract cu proprietarul de atunci al atelierului. Și timpul se scursese din nou, la fel de plat, aducând cu el cel de-Al Doilea Război și victoria Germaniei pe frontul sovietic. Heinrich Himmler aflase, cumva, despre Mogrea și ceruse să fie dus în laboratorul lui Tesla. Dar băiatul dispăruse chiar în noaptea în care un pluton SS coborâse dintr-un camion cu prelată și înconjurase atelierul. Moartea reichsführer-ului SS, în 1968, într-un accident aviatic suspect, întrerupsese acțiunea de căutare și dosarul lui Toader Mogrea fusese clasat. Apoi, la conducerea SS venise Göring și, la numai câteva luni, vicecancelarul își făcuse drum în Regatul României și vizitase Caracalul. Toader Mogrea dispăruse imediat după plecarea lui și gurile rele șopteau că vicecancelarul îl luase cu el. Când se întorsese, parcă era o ființă diferită: devenise arțăgos și îi sărea țandăra din orice. Odată, se încăierase cu un alt ucenic.

— Toată lumea vine la Caracal, mormăi nemulțumit Comșa.

— Da, dar numai unii mai și pleacă. Gormann îl privi fix. Iar tu n-o să te afli printre ei. Pentru că va trebui să devii noul ceasornicar din strada Amaradiei, în speranța că-l vei amăgi pe Toader Mogrea să se întoarcă la atelier și să semneze încă un contract de ucenicie. Al 27-lea despre care am avea cunoștință. Și, în felul ăsta, să continuăm destinul fascist al acestei creode, unde Reich-ul a construit cea mai bună dintre lumile posibile, cea pe care o imaginase marele Leibniz.

— Cine este băiatul ăsta, herr gauleiter?

Bărbatul își împreună mâinile peste masă. De afară, răzbătu până la ei sirena unei mașini de intervenție.

— Habar n-avem, domnule Alexandru Comșa. Sincer? Sperăm să aflăm de la dumneata. După ce se va întoarce, va trebui să-l tragi de limbă. Dacă se va întoarce.

— Dacă... repetă Comșa, nesigur.

— Ecuațiile lui Tesla au rupt bariera fizică a universului clasic. Cel pe care-l cunoscuse lumea, până la începutul Războiului. Dar prostul ăla n-avea niciun pic de spirit practic în el. Habar n-avea cum ar fi trebuit să le susțină. Un informator l-a descoperit pe Mogrea și Göring a făcut legătura între ei. Aproape imediat, balanța bătăliilor s-a înclinat în favoarea noastră. Europa a cedat în următorii doi ani, iar imperiul sovietic a fost transformat în enclave autonome, Statele Unite au solicitat statut de neutralitate, iar Asia a fost pusă sub căpăstrul aliatului japonez. Iar restul...

— ... e istorie, spuse încet Comșa.

Privi prin geamul pătat de muște. O umbră lungă acoperise curtea și casele din vecinătate.

— "Sebastiaan Jorn", comentă Gormann. Așteaptă să mă ia la bord. Mai înainte de asta, însă, va trebui să semnezi contractul, prin care vei deveni al doisprezecelea Vardaru.

Alexandru Comșa își prinse tâmplele între palme. Un coșmar, își spuse. Dar unul din care nu reușea să se mai trezească.

— Bine, dar de ce eu? De ce tocmai eu?

Șeful Geheime Staatspolizei se căută în buzunarul de la piept al hainei cu dungulițe gri, scoase un monoclu, cu îmbrăcătură de argint filigranat, și îl fixă în ochiul drept. Apoi se holbă la el, ca la o insectă pusă pe sticla microscopului.

— Habar n-am, domnule. Atâta doar că numele și descrierea dumitale apar în testamentul lui Nikolai Tesla și, dacă vrem să păstrăm lumea asta așa cum e ea, cu bune și cu rele, va trebui să ținem cont de el. Semnezi?

Pe masă, apăruseră, ca prin farmec, două coli de hârtie, bătute la mașină, cu antetul SS-ului. Gauleiter-ul îi întinse un stilou, cu peniță de aur. Comșa șovăi o clipă, apoi ridică din umeri, luă stiloul și își puse semnătura pe linia continuă din josul paginii, fără să se mai ostenească să citească textul, scris în limba germană. Gormann dădu mulțumit din cap și îi făcu semn să iasă.

În atelier, nu mai era nimeni. Cadavrul fusese ridicat și toate urmele șterse. Oare de ce își omorâse Toader Mogrea meșterul?

Traversă coridorul, ieși în curtea mică, se așeză pe treptele scării de piatră și își aprinse o țigaretă Carpați. Fumul aspru îl făcu să tușească. Și tuși multă vreme, uitându-se la uriașul dirijabil, staționat la punct fix, chiar deasupra cartierului, în timp ce sirenele camioanelor încărcate cu soldați ai Wermacht-ului vuiau tot mai tare, apropiindu-se dinspre partea de vest a urbei.

Defecțiune etnică

de George Ceaușu

Se dedică lui Florin Munteanu și grupului său de la Centrul pentru Științe Complexe, întru izbânda tehnologiei românești, împreună cu cântecelul de mai jos:
„Tehnologie, dulce nebunie,
Tehnologie, dureros amor
Cu minți perverse, cameleonie
Cu furt în lanț, stimat auditor!"
(Folclor internațional)

1. — Defecțiune etnică!... defecțiune etnică!...

Alarma individuală de avarie pâlpâi neplăcut, scoțându-l din sărite pe Johnny Deep. Iar se încurcaseră două produse în drumul spre Unitatea Superioară. Separarea proceselor tehnologice nu-i punctul tare al imensului trust a cărui sferă de activitate este destinul celor păcătoşi. De aceea nu vă aşteptați ca la panourile de comandă să aveți afişată vreo defecțiune tehnică. Cel mai adesea veți avea o defecțiune religioasă: în acest moment, când Ivan Turbinko înjură, acul de pe panoul vieții acestuia coboară mult sub zero. După amplitudinea deplasării, Johnny Deep îşi poate da seama dacă a fost o înjurătură de mamă sau de Dumnezeu. Însă şi defecțiunile etnice sunt destul de frecvente: acum câteva momente, un român a înjurat pe un evreu. Acul de pe cadranul românului Ion Trăistaru, aflat de mult într-o poziție critică, declanşase subrutina de avarie. Johnny Deep lovi cu degetul în cadran, dar acul pas să mai revină măcar la zero. Când era vorba de probleme între diversele popoare, atribuțiile sectorului său erau limitate, dar şefii lui de la Judecata Universală a Națiilor nu-i dădeau voie să trateze problemele superficial. Ce să facă: să transfere românul la Sectorul Ebraic sau evreul la Sectorul Român – mai ales că, între timp, înjurase şi acesta de mamă? Interfonul sună prelung iar Kety Mortu intră val-vârtej:

— Domnișoara Kety, cineva nu-şi face treaba ca lumea, spuse Johnny Deep încruntat.

Kety era destul de versată în astfel de faze, ştiind să dezamorseze caterinca şefului:

— E-n ordine, şefu, spuse ea flegmatic.

— Cum în ordine, domnișoară? Nu vezi aici? Ion Trăistaru, mort! Ivan Turbinko, mort! John Bagful mort! Şi văd că-s foarte vii şi gălăgioşi! Nu dumneata trebuia să cureți lumea...?

— Şi ce crezi, şefu', că eu nu i-aş fi vrut, mânca-i-ar mama?! I-aş fi strâns de mult!

Un rânjet sinistru îi înflori pe buze.

— ... Din nefericire, moartea lor nu este una fizică, ci spirituală. Au atât de multe păcate, încât sunt morți de mult – adevărate cadavre ambulante!... Dar încă n-a venit timpul să-i iau de pe lume.

Ce dracu'... Doamne, iartă-mă, o fi cu indicațiile astea spirituale? – îşi spuse cu năduf Johnny Deep. Dacă-i viu, e viu şi dacă-i mort, e mort! Aparatura asta ori e spirituală, ori e materială! El e inginer, Şeful Serviciului Suflete, vrea morți fizici, efectivi, nu spirituali! O spusese în gând, nu cu voce tare, pentru că altfel Kety, băgăcioasa asta, l-ar fi pârât undeva, foarte sus.

— Timpul vieții, expirat... timpul vieții, expirat... se auzi o voce suavă dinspre cadranul lui John Bagful şi şeful de serviciu scoase un oftat de uşurare:

— Ei, Kety, acum ai treabă şi am scăpat şi eu de complicații. Kety îşi luă coada pe spinare – mergea să-l strângă de pe lume pe nenorocit, lăsându-l pe şef cufundat în nostalgia timpurilor de altădată: „Ce-o fi cu democrația asta? C-o fi Scaraoschi, c-o fi Dumnezeu? Nu era mai bine dictatură ca înainte, Doamne... drace, iartă-mă!"

Ați înțeles, desigur, că şeful suprem al celui mai mare trust transnațional de pe Pământ, întins tentacular şi în subterane, nu este Zeul Vulcan, ci Scaraoschi.

Dar vă asigur că nici sfinții nu stau de pomană în vreme ce marea oțelărie a prelucrării păcătoşilor merge cu cuptoarele date la foc maxim sau optimal. Până şi Dumnezeu şi Sfântul Petru se mai coboară pe Pământ, să se documenteze la fața locului cu problemele noastre şi să mai salveze, în ultimă instanță, câte vreun suflet păcătos de la flăcările iadului. Şi aflându-se ei pe drumeagul nisipos al unui sătuc din Golful Persic, îi izbeşte din urmă o tălălăială pe care nici glas de om, nici glas de căpcăun nu putea s-o scoată. Ce credeți că era? O magaoaie electronică în care efectele de sonorizare se zbăteau cu ură şi obidă.

— Doamne, zice Sfântul Petru pe când baroasele cu decibeli dădeau să se apropie. Hai să ne dăm la o parte, că soldatul ista are puşcociul pe umăr şi brățări țintate la încheieturi.

— Ba nu ne dăm, sfinte, să vedem sufletul lui bun.

Sfântul Petru se pune jos la un capăt de drumeag, Dumnezeu la cinci paşi mai încolo şi încep a cere de pomană. Când ajunge John în dreptul tufişului lângă care se aşezase sfântul, mâna i se duce glonț spre genunchieră, unde dă peste pachetele de biscuiți din tablă şi le toarnă peste amărât. În cap îi bubuie un gând mai dihai decât mângâierile zdrumicate ale *hard-rock*-ului: omul seamănă cu frățiorul lui de arme şi n-are nicio lăscaie.

— Lasă, îl radem noi pe Saddam, îl zice el, făcându-i cu ochiul.

Când ajunge la al doilea nenorocit, mâna îi nimereşte tocmai buzunarul cu carboave, însă ce să spun: milă mi-e de el, dar de mine mi se rupe inima, căci carboavele erau din cele americane. Dacă ar fi fost nişte firfirei, acolo, omul nici nu s-ar fi uitat, ar fi dat şi cămaşa de pe el – bineînțeles, americană. Trebuie să ştiți că după ce John şi-a făcut datoria, gheneralii lui l-au slobozit din războiul din Golf cu tot cu arme şi tehnologie de luptă, dar numai cu doi sfanți prin buzunări. Stă el ce stă pe gânduri; cum muzica nu sta, o ia mai departe ca bezmeticul, uitând de milostenie. Nu înainte de a pune celularul în mâna sărmanului.

— N-avem ce face, iadul îl mănâncă, zie sfântul cu inima grea, căci în ultima vreme Scaraoschi umbla prin lume dezlegat şi era de speriat cu succesul lui la creştini şi la necreştini.

— Dacă intră sigur în iad, hai să-i dăm simțul spațiului şi-al timpului, zice Dumnezeu, transmițând telefonic unui înger păzitor să se ocupe de John în viața asta. Să ştii c-o să mai avem de-a face.

— Mare este mila ta, Doamne, zice Sfântul Petru, văzând că americanul se întoarce din nou spre ei având întipărită pe chip o hotărâre fioroasă – nu mai fioroasă decât muzica izvodită din magaoaia lui. Pasă-mi-te, Doamne-Doamne ştia că John le va tăia din nou calea, căci El nu lasă la întâmplare nici trebile de-aici, de pe Pământ.

— OK, băieți, îi linişti el, n-ați vrea să încropim împreună o afacere?

— Bine spuseşi, John, băiete, zise Domnul, dar am vrea să-ți dăm ceva în dotare.

— *Yes, sir!* răcni John de se cutremură şi magaoaia, oprindu-se brusc. *Yes, sir!* şi John luă o impecabilă poziție de drepți, salutând cu mâna la caschetă. Pasă-să-mi-te, în turbane şi în cămăşi lungi, albe,

cei doi sfinți arătau ca niște agenți CIA foarte convingători. Doar cine altcineva ar fi putut ști numele lui John în pustietatea asta?

— Ia dă-mi ranița din spate, îl îndemnă cu blândețe falsul agent.

Și astfel americanul se alese cu ranița vrăjită: cui i-o porunci el „șo la traistă!", chiar dacă nu-i Grivei, să se așeze ca un cățel cuminte, fără niciun scâncet, în acel spațiu fermecat.

— *Yes, sir!* salută cu avânt soldatul. Merg să văd ce-mi pică la raniță, *sir*, luăm legătura mai târziu, *sir*!

Așa încât cei doi, punând umărul la afacerea lui John, n-au putut lua pe loc o hotărâre. Au trecut prin câteva falimente; carboava verde ba se umfla ca un balon meteorologic, ba ajungea ca o bășică. Sfinții îl rugau: mai întârzie, Doamne, sfârșitul, sunt mulți cei care vor să se pocăiască. Se rugau sfinții, se ruga și Maica Precista, dar Părintele Cleopa zicea că i-a astupat Dumnezeu gura.

(Sau, dacă sunteți atei, uitați de sfinți și apelați la bla-bla-ul din jurul spațiu-timpului Minkovski!)

Pe Ion Trăistaru tocmai îl făcuseră locotenent când se dusese să vadă Sihăstria și așa l-a văzut pe Părintele Cleopa. Doamne-Doamne a amânat multă vreme verdictul și astfel am trecut cu toți, păcătoși sau drepți, de pragul mileniului.

Greu de crezut ca dolarul, în aparență din ce în ce mai puternic în comparație cu alte valute, să piardă piața monetară, devenind o monedă oarecare. Dar o văzurăm și pe-asta. John Bagful și Ivan Turbinko erau, însă, familiarizați cu consistenta realitate economică pentru ca ea să li se mai pară izbitoare. Nu mai vorbesc de Ion Trăistaru, pentru care leușorul românesc nu mai avea nicio noimă, pierzându-se în jungla valutei internaționale.

2. Nici n-a ajuns bine traista fermecată la John Bagful, că acu-acu o să rămână fără ea, dar cuvântul din poveste încă nu ne dă de veste ca știrile de la "Antena 1". Tre' să aflați că a intrat și rusul pe fir, mirosind el ceva-ceva la Festivalul Mondial al Modei de la Nagoya. Au trecut de mult timpurile când Parisul era capitala mondială a modei, rușii făceau ursuleți și *matrioșca* iar chinezii prosoape. Tre' să știți că acu chinezii fac bio-calculatoare, nemții șosete și prosoape iar egiptenii au tehnologie de ultimă oră. Sunt multe lucruri în lume de care n-o să vă vină să credeți. Dar, desigur, veți crede când vă voi spune că japonezii fac totul ca la carte, inclusiv un festival mondial de modă: cu dragoni șerpuind în dansurile de stradă de la prânz și până seara, cu imense ecrane stradale pe care patinează vedetele pentru

plăcerea oricărui gură-cască, cu chimonouri pitoreşti plasate pe trupurile cele mai bizare, cu hoteluri plutitoare luminate de lămpițe roşii şi galbene, cu sute de constelații de umbrele multicolore care dau oraşului aspectul unei grădini imense.

Dar americanului puțin îi pasă acum, când este pe punctul să obțină minimele onoruri de adept al budismului Zen. Alături merge pe cărare, nedezlipit, Ivan Turbinko, care a ținut să vină cu el la casa ceaiului. După cum spune singur, n-are ce face în cameră. *Roji*, poteca din grădină, duce de la *machioi* la ceainărie.

— Şmecheri japonezii ăştia, camarade, îi scapă rusului.

Dar nu îi scapă chiar aiurea. Îi scapă pentru că aşa e firul poveştii.

— Las-o baltă, îl întrerupe celălalt.

Popas meditativ, rupere de lumea gălăgioasă. Americanul abia înaintează un pas lent prin iarba dezordonată. Pietrele şi stâncile îl măsoară în tăcere, acele uscate de pin îi înțeapă picioarele aproape dezgolite în sandale. Pe *roji*, către casa ceaiului, îi mai întâmpină un crâmpei de lac. Tot atât de departe ca şi luna de seară – americanul observă efigia ei cerată la capătul iluminării.

Capela unde se adună ucenicii e loc de învățătură şi rugăciune. O sală goală, în mijlocul căreia se află un altar cu o firidă. Pe altar, lângă o statuetă a lui Bodhi Dharma, Kashiapa şi Ananda, cei dintâi partiarhi Zen, îşi arată ochii scobiți în lemn de arțar. Adepții au venit cu flori şi lămâi. Americanul se opreşte în fața chipului lui Bodhi Dharma şi un ucenic îi întinde un castronel negru de ceai. Când primeşte un castronel identic, rusul răstoarnă discret ceaiul fierbinte pe mâna ucenicului şi se amuză când acesta, neputând să urle, îi aruncă din ochi fulgere amenințătoare.

Rusul cască uşor plictisit. Convertirea la Zen e o apă de ploaie care nu-i poate dizolva spaimele. Acestea nu-i dau cruțare din adolescență.

Se întorc pe *roji*, sub raza lunii. În urmă, la templu, s-a stârnit între ucenici o foşgăială înnebunitoare: a dispărut statueta lui Ananda!

— Şmecheri japonezii ăştia, camarade, ține să remarce rusul, mângâind obiectul disimulat în buzunarul kimonoului.

— Nu şmecheri, ci foarte interesanți, remarcă americanul şi scoate imediat de sub chimono o pânză foarte subțire, împăturită de nu ştiu câte ori. Hai să ne întoarcem. Hai, că vreau să îi am acasă la mine, în Florida.

Când se reapropie de şandramaua de templu, îl roagă tovărăreşte (sau americăneşte, cum vreți) să țină un pic de pânză şi de un

capăt de sfoară prins de ea. Rusul face ochii cât cepele când îl vede pe John îndepărtându-se, trăgând după el voalul abia vizibil şi înconjurând casa de lemn şi paie în care încă se mai aude hărmălaia ucenicilor. Dar nu asta e sursa mirării sale: pânza e foarte înaltă, acoperă imaginea casei şi pare că o izolează de spațiul din jur.

— Trage de sfoară! îi strigă americanul. Ivan trage cu nădejde şi vede cum pânza se pliază pe clădirea din față, micşorându-şi vertiginos diametrul şi părând să „sugă" din şandrama ca şi cum ar fi fost un cort gonflabil.

În curând, casa de rugăciune luă dimensiunile unui sac mai mare – prin pânza străvezie a căruia puteai admira luminile înserării. Nu-i mai rămânea lui John decât să facă transferul spațial. Singura eroare a americanului a fost că Ivan Turbinko prinsese schema.

Desigur, nici nu se lăsase bine seara când părinții lui John îngenuncheau în casa ceaiului, alături de câțiva adepți. Peste plaja din Miami asfințitul se proiecta ca o imensă plăcintă într-o cromatică purpuriu-cărămizie. O plăcintă ca la mama acasă.

3. — Stop! îi propti *bodyguardul* un piept de oțel în față. Invitația dumneavoastră, vă rog.

Într-adevăr, la hotelul plutitor „Vraja mării" – unul dintre cele mai scumpe din Nagoya – nu se putea intra decât cu invitație.

— Domnule dragă, eu ştiu că înăuntru nu-i nimic, îl luă cu binişorul John Bagful, schițând un gest spre camera de peste umărul din fața lui.

— Exact, vă trebuie invitație la nimic, precizează omul, amenințător.

Discuția în contradictoriu mai atrase alți doi oameni din pază, care îl încadrară pe intrus.

— Dacă n-aveți invitație..., continuă numărul unu, cu o nuanță de amenințare în glas, vă rog...

— Vezi tu traista asta? îl întrebă John, ajuns în ultimul grad de nervozitate. *Goes to bag, boy!* porunci el şi...

În clipa următoare gura sacului se deschise ca un lasou, învăluind gâtul haidamacului. Dar ciudat, odată cu gâtul îi luă şi capul, şi trunchiul, şi mâinile, căci era un spațiu în fund-de-sac. Deloc intimidat de starea de incoerență a partenerului, numărul doi îi trânti lui John un pumn în figură încât acesta văzu stele verzi, în ciuda ochiului bine învinețit, în timp ce numărul trei alerga spre primul, ca să împiedice ciudatul dezastru: *bodiguardul* dispăruse complet în spatele unui fel de ciorap de mătase care îi acoperea nu numai fața, ci şi întreg corpul.

În starea de confuzie creată, John se strecură în camera 42, târând după el sacul şi trântind cu putere uşa care se bloca automat. Numărul doi scoase pistolul, sparse yalla cu două focuri iar celălalt forță uşa, dincolo de care îi aştepta o uşă identică, tot cu numărul 42. La cea de-a treia uşă cu numărul 42, dincolo de care îi aştepta o uşă identică, cei doi agenți înghițiră găluşca şi rămaseră cu buzele umflate. Camera 42 era tot o cameră în fund-de-sac! Un spațiu-timp paradoxal, care putea fi deformat ca un elastic. Iar camera se apropia furtunos de Washington pe curba spațială, lăsând în urmă milioane de replici ale peretelui cu uşa.

— Evacuează conținutul sacului şi pune mâna pe costumul de personalitate, auzi John, dincolo de peretele din față, glasul şefului său direct de la CIA.

V-ați dat seama, desigur, ce-i cu camera paradoxală pe care se bat marile puteri: mesajul transmis prin intermediul ei nu poate fi cu niciun chip interceptat. V-ați mai dat seama că războiul din Golf a rămas doar undeva, în poveştile de adormit anti-teroriști, şi că soldatul John Bagful a devenit între timp agentul John. Acesta deschide imensul frigider – care funcționează ca sistem de evacuare – şi deşartă cu blândețe conținutul sacului, conținut pe care îl mai „îmblânzeşte" cu vreo doi pumni în ceafă. Întunericul din cameră se risipeşte treptat, câtă vreme ea reface drumul înapoi în spațiu-timp. Precaut, John deschide uşa camerei 42, aruncând o ocheadă pe culoar: între timp, *bodiguarzii* s-au plictisit şi s-au dus să se dreagă cu un țoi: nu-i un lucru plăcut să tot spargi o uşă în spatele căreia se găseşte aceeaşi uşă!

John se strecură pe culoarul rămas liber, fredonând refrenul „tehnologie, dulce nebunie...". Nu voia să piardă dansul din buric al ceasornicarilor burundezi. Când ieşi pe esplanada hotelului „Vraja mării", artificiile umplură cerul nopții. Era semnalul de începere al unui nou *show* nocturn al creatorilor mondiali de modă.

4. Cum mergeau ei pe cărare numai ce-i izbeşte din urmă un damf de răchie şi cântec voinicesc. Sfântul aruncă o privire înapoi şi vede un ostaş mai mergând, mai tropotind, mai trăgând vreo două vo(d)calize din gură şi din sticloanța ținută în mână.

— Doamne, zice atunci Sfântul Petru, speriat, hai să ne dăm la o parte, că ostaşul ăsta este cu harțag şi ne găsim beleaua cu dânsul!

— N-ai grijă, sfinte, zice Dumnezeu, cum să nu-l ştii tu pe Ivan? Nu-i deloc fioros, are inimă bună şi-i milostiv.

Şi-i mai zice Dumnezeu că Ivan a slujit soroace bune sub arme la Zidul Berlinului şi, când războiul rece s-a făcut mai căldicel, aşa, ca o boare de crivăț, gheneralii lui l-au slobozit la vatră fără un ban de cheltuială şi fără un strai de primeneală. Doar cu o tovărăşească strângere de mână şi cu regulamentara butelcă.

— Are două carboave în buzunar şi să vezi că ni le dă pe amândouă de pomană, bietul om! De câte ori ți-am spus, Petre, că unii din aieştia or să moştenească împărăția cerurilor?

Şi atunci se pun jos – Dumnezeu la un capăt de pod, Sfântul Petru la altul – şi încep să ceară de pomană. Cum ajunge în dreptul podului, Ivan scoate cele două carboave, dă una lui Dumnezeu şi alta Sfântului Petru, spunând:

— Nici eu n-am, dar na-vă! Dar din dar se face raiul. Nu ți-e frig, sărăcane? îl întreabă el pe unul dintre cerşetori, dând să-şi scoată vestonul, căci amărâtul cam tremura sub dimia ruptă.

— Nu, mulțămesc matale, om bun, răspunde Dumnezeu şi Ivan pleacă în treaba lui, cu acelaşi tărăboi melodios. Sfântul Petru zice atunci cu mirare:

— Doamne, cu adevărat bun suflet de om e acesta. N-ar trebui să meargă nerăsplătit de la fața ta.

— Să ajungă rusul Ivan direct în rai, ia hotărârea Dumnezeu.

— Fără margini este bunătatea ta, Doamne. Amin.

După încă o postață de drum, sfântul îşi ia seama:

— Doamne, dreaptă şi nemărginită este îndurarea ta, dar nu i-ai dat cam mult acestui om? După tot ce-a făcut cu comunismul lui?

Într-adevăr, *gulagurile* rusului erau o problemă cam explozivă, asupra căreia Sectorul Judecății Universale a Națiilor nu se pronunțase încă. Dar să ştiți că şi în cer, şi pe Pământ, avem aceeaşi birocrație care funcționează ca un ceas bine uns; din păcate, rezervele de unsoare sunt şi ele limitate.

— Lasă-l, Sfinte, să aibă... Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor! Uite-l ce vesel este şi lipsit de griji, i-l arătă Doamne-Doamne pentru că nici una, nici două, îi tăiară din nou calea.

— *Zdrazdvâite*, Ivane, zise Dumnezeu. Dar cânți, cânți, nu tencurci!

— *Zdrazdvâite, tovarişci*, zise Ivan cam zborşit. Da' de unde ştiți că mă cheamă Ivan?

— Era şi foarte greu de ghicit, zâmbi Doamne-Doamne cam în colțul gurii, căci îşi dădu seama că o cam băgase pe mânecă: Ivan îi credea de la KGB, doar ăştia ştiu tot şi ceva pe deasupra.

— Voiam să te răsplătim, soldat, interveni Sfântul Petru, şi nu numai cu o strângere de mână. Cere ce-ți doreşte inima şi vedem noi vreo vrajă, vreo tehnologie de vârf, ceva acolo.

— S' trăiți, don maior! răcni Ivan şi burta neacoperită în întregime de cămaşă îi avansă într-o îndoielnică poziție de drepți. Da' poate n-ați ave' vreun codru de pâine?!

Cu mâna în şold sau la falcă, în cămeşoaiele lor albe, feţele cereşti abia se ţineau să nu se strice de râs.

— Hai, zi, Ioane, poate avem ceva în dotare, îl încurajă Dumnezeu.

Păi n-au nimic, îşi pierdu Ivan entuziasmul, când îşi luă seama: tanc ioc, camion ioc, de unde să ia ceva tovărăşeii ăştia? Până la urmă spuse la derută:

— Ei, dați-mi şi mie ce i-ați dat americanului.

Tare se amărî Dumnezeu că trebuia să-i ia americanului frumusețe de traistă. Dar vorba-i vorbă, mai ales în ceruri unde este vorbă lucrătoare: se împlineşte pe loc. Doar nu era o problemă ca traista CIA-ului să fie furată de KGB. Că doar nu credeți că traista fermecată a rămas la John, soldatul prost.

Şi, în final, cu o tovărăşească strângere de mână, îl invitau să-şi ia singur cam tot ce reuşea să apuce: votchi, femei, gulcaiu. Dar îl aşteptau cât mai repede să dea raportul la Poarta Raiului.

— La care poartă? întrebă Ivan, crezând că-i vorba de Poarta Otomană, vechea prietenă a Imperiului Țarist.

Şi atunci Dumnezeu şi Sfântul Petru i se arătară în toată splendoarea lor, cu aurele la frunte. Orbit de strălucire, Ivan se prăbuşi cu fruntea la pământ, bolborosind:

— Fie voia Ta, Doamne!

Când se ridică din țărână, din cei doi străini nu mai rămăsese decât o dâră azurie care se pierdea în nori. Nici nu-i mai trebuia turbinca vrăjită. Ce-o vrea el sau pe cine-o vrea el, să-i cadă în labă şi să nu scape de acolo fără învoirea lui. Şi s-a cam văzut ce-a intrat pe mâna rusului: paltoane, ceasuri, datorii de război.... „Lasă-l, să aibă mult în viața de apoi, că în viața asta n-are nici simțul spațiului, nici pe-al timpului", spusese Doamne-Doamne şi spusele i se adeveriră, căci rusul se tot lăți peste noapte într-o Eurasie atemporală şi aspațială – ce-i o zi în Împărăția lui Dumnezeu?, iar vecinii lui, între care şi romănul Ion Trăistaru, simțiră pe pielicica proprie cum el confundă granițele şi epocile. Marele noroc al americanului a fost că între Eurasia şi America era un ocean întreg.

— Îmi cam pare rău că dau darul şi-l iau americanului, rosti Domnul când ajunseră la Poarta Raiului.

— Îi ajunge, Doamne; o să mai aibă o sută de ani de prosperitate. Şi să ştii că şi traista şi-a făcut efectul. Ascultă, Doamne!

Şi din nori se auzi un glas diafan: „Dormi cu mama-ncetişor, / Dragul mamei puişor / Dacă nu, te pun în coş / Şi-l dau mâine la cocoş".

De fapt, era documentul care pusese KGB-ul pe urmele „traistei cu potențial multidimensional" – asta era denumirea ei ştiințifică. Trebuie să înțelegem de-aici că agentul Ivan Turbinko – fostul şi reciclatul soldat prost cu acelaşi nume – nu-i departe de John Bagful. S-a ținut scai de el. De la casa ceaiului la camera de hotel, de la cameră pe esplanada pe care spectacolul se desfăşoară în toată splendoarea lui.

5. De mai bine de o oră, aşezați ca din întâmplare la aceeaşi masă la terasa de pe esplanadă, John şi Ivan încercau să se înțeleagă într-o limbă internațională şi nu izbuteau. Dacă s-ar fi servit de translatoarele cu care erau dotați, fiecare s-ar fi dat de gol. Doar KGB-ul şi CIA-ul folosesc asemenea aparate.

— Dau o votchi, interveni John pe neaşteptate, scoțând carboava verde din buzunar.

— Dacă mai rosteşti încă o dată propunerea asta, eşti mort! amenință Ivan şi la instrucțiunea "eşti mort" arma neutronică din buzunarul de la piept luă poziția de tragere. Crezi că mă cumperi cu o votcă?

Risca enorm, căci două arme secrete dispuse pe poziție puteau alarma sistemul contra-armă plasat direct pe corpul americanului. Iar dedesubt, la numai un metru de ei, dincolo de o balustradă nesemnificativă se căsca abisul. Masa era aşezată la marginea esplanadei.

— Păi, dau un whisky, spuse sobru John, mai mult să-i treacă sperietura.

— Vezi, aşa mai merge, aprobă Ivan.

— Bine, dau şi eu un votchi, se puse el de acord. Peste încă trei mese era cu adevărat un tip izbitor de suspect, cu ochi şpanchii şi o badana uriaşă, tunsă în stilul "tingire clasică". După primul țoi, translatorul universal al ruşilor şi compilatorul american de limbaje parapsi îşi conjugară puterile şi astfel izbutiră să prindă câteva frânturi din conversația suspectului: „m-țrrc brcdhh.... brfcgh twxvh...". John învârti paharul mai la dreapta, ca să regleze sonorul.

— Cred că-i tot de-al nostru, făcu John Bagful cu ochiul. Tre' să recunoşti că seamnănă cu un terorist foarte bine „confecționat"!

Instantaneu, îşi dădură seama că trebuiau să facă asta de la bun început. Ciudat, dolarul repurtase iarăşi o victorie psihică, în ciuda faptului că nu mai ținuse pasul cu piața europeană, pe care monedele europeană şi chineză exercitaseră un marş agresiv al învingătorilor. Noroc cu piața monedei electronice, care mai echilibrase situația.

Dar pe protagoniştii noştri, rusul şi americanul, îi interesează cu adevărat doar sala în care, deocamdată, ne aflăm. Cu eleganță spus, vor să fure ceva. Iar informația este *top secret*, căci este vorba de costumul de personalitate.

Să nu credeți că informația a mai „transpirat" în altă parte. Doar Dumnezeu şi Sfântul Petru ştiu asta, dar, desigur, pentru sfinți nu există *top secret*.

6. — Uite-l şi pe românaşul nostru ce jalnic spionează, zice Sfântul Petru, când ajung la un drumeag mai larg. Noroc că rusul şi americanul au luat-o pe ulei şi sunt în relații foarte bune.

Văzu şi Dumnezeu în panorama imaginativă care i se fixă imediat pe retină: la o masă alăturată celei a rusului şi americanului, se aşezase Ion Trăistaru cu o pipiță culeasă ad-hoc din mulțime, încercând să se chiorască la ceea ce făceau cei doi spioni care erau atât de invizibili, încât atrăseseră atenția a jumătate din local.

— Ce-i cu tine, eşti obosit? o făcu Kety pe grijulia.

— Nu înțelegere japonezi moda acaparare – era obsesia lui Ion Trăistaru. Îşi scărpină cu ardoare moțul triunghiular din frunte ce trona pe chelia rasă ca-n palmă. Trebuia să suporte rigorile modei japoneze şi ale informaticii pan-chineze. Lucrase la calculator până noaptea târziu la nişte rapoarte iar sistemul de operare „Dragonul albastru 4.5" îl înnebunise, pentru că nu ştia o altă limbă decât chineza.

— Nici eu nu înțeleg, o făcu Kety pe interesanta.

— Dar ce calculatoare ieftine şi bune, dragă, ceva de speriat! adăugă Trăistaru ca să se împace cu ideea că, la banii din dotare, spionii români nu-şi puteau permite ceva mai scump.

Dar chiar sunt bune, domnule! Într-adevăr, nu sunt departe vremurile când nord-americanii dominau sever piața de calculatoare, japonezii pe cea de roboți, chinezii făceau jucării iar Parisul era capitala mondială a modei. Dar vai, ce mult e de-atunci! Acum am putea spune că mai degrabă francezii produc roboți, japonezii domină

moda mondială, chinezii fac calculatoare iar americanilor le-a rămas piața de jucării, pe care s-au instalat cu autoritate. (Și copiii știu asta, cu atât mai mult fețele sfinte.)

— Dar de unde-l știi pe Ion? se interesă Dumnezeu – deși, în măreția sa, el știe totul despre problemele uituce ale oamenilor.

— L-a creștinat pe românaș Andrei, fratele meu mai mare, îi explică Sfântul Petru.

— Păi tocmai bine să-i testăm dărnicia, spuse Domnul, punând în scena realului un episod uitat din memoria românului.

Ion Trăistaru înaintează aureolat de lumina copilăriei. Termină școala, apoi serviciul militar. Rămâne în armată pentru povestea cu colonelul Alex Osborne. Voi știți cum a deschis colonelul Osborne șirul invențiilor și descoperirilor lui strălucite, din care *brainstormingul* nici nu este cea mai interesantă? Era spre sfârșitul celui de-la doilea război mondial, pe o navă militară americană, și nu știu ce căutau în apele teritoriale japoneze. Deocamdată, torpilele se repezeau cu avânt spre ei, să-i mai îndoaie un pic. În fața primejdiei, Osborne și-a scos echipajul pe punte, cerându-i sugestii. „Don' colonel, ce-ar fi să ne întindem pe burtă cu toții și să suflăm până deviem torpila?" a dat glas unul mai hâtru. Lui Osborne ideea i s-a părut interesantă: dacă s-ar devia torpilele cu un jet de aer? Jetul de aer n-a mers, dar de apă a mers. Și astfel a inventat tunul de apă.

A sperat și Trăistaru să inventeze ceva mai răspândit decât turnul de apă, s-a îmbarcat de câteva ori, s-a săturat de umblat aiurea, rămânând în cazarmă, apoi, într-o zi nefericită, se face că trage în câțiva demonstranți fără căpătâi. Unul se face că sângerează și cade jos ca secerat: gloanțele au fost adevărate. Și el, Trăistaru, a știut, a știut asta tot timpul până când a tras, dar n-a vrut să creadă. Apoi timpul nu mai contează, ajungem în clipa de față. Spre deosebire de Ivan, sergentul Ion este tare încruntat, de parcă i s-au înecat toate corăbiile și i-au căzut din cer toate MIG-urile. Iată-l clătinându-se pe străzi – poate băuse, dar el putea să jure că nu – și dând cu ochii de un moșneag cerșetor. De la bun început, l-a impresionat figura lui senină, i se părea că are chiar prestanță, în ciuda dimiei roase pe la mâneci și a ițarilor rupți în genunchi.

Când ajunge lângă el, mâna i se duce iute la carboava din buzunar, pe care o dă obijditului, fericit că face un bine. Dar, când al doilea îi apare pe neașteptate în față, Ion strânge în mână carboava rămasă și ajunge la fundul buzunarului. Nu-i mai rămăseseră decât banii de pâine. S-o dea, să n-o dea? Timpul pare să stea locului. „N-o țin pen-

tru mine, Doamne. Am copii, nevastă!", își spune în gând, dar răspunde altfel.

— N-am! Nu mai am nicio lăscaie!

Și dă să plece degrab', cu toate că afurisita de carboavă atârnă ca o ghiulea, mai să-i rupă buzunarul. Și, îngreunată brusc – cât o piatră de moară – moneda îi sparge buznarul și cade lângă pantof. Speriat, o ridică rapid și teleap-teleap! se face nevăzut cât ai clipi.

— Și acest Ion va merge în rai, dar pe cărări mai ocolite, pe care să se împiedice de rude directe și indirecte, ia hotărârea Dumnezeu.

— Și viața de aici e lămurită, Doamne? întreabă sfântul Petru.

— El n-are simțul timpului, dar îl are pe-al spațiului. Ține cu dinții de peticuța lui de pământ. Și așa va ajunge în Împărăția Mea. Țărână ai fost, omule, și în țărână te vei întoarce.

— Tu ai răspunsul la toate, Doamne, facă-se voia Ta.

Ținând cont și de crima lui Ion de la Revoluție, îi mai dădu un Purgatoriu ca o tranziție lungă cât postul mare. Oricum, păcatul fostului locotenent și actualului agent erau doar de competența Justiției.

Căci toată lumea știe că Justiția Română rezolvă excelent toate problemele, dar numai în Viața de Apoi. Iar până la rai românul mai avea destul.

7. Dar hai să nu stricăm bucuria de moment a lui Ion, cu toate că acesta nu poate cânta prea mândru „m-a făcut maica spion". Se chiolbează și el, de la o masă alăturată, la rus și american, la adăpostul vacarmului de pe scena-amfiteatru din centrul sălii.

Într-adevăr, Festivalul Mondial de Modă era în toi. Nagoya, celebrul oraș istoric, își regăsise fastul și strălucirea de pe vremea dinastiei Meiji. Tot orașul părea că se mutase pe terasa Hotelului „Miezul Zilei". Pe esplanadele înălțate în soare, în așteptarea Galei Maeștrilor, își făceau în voie numerele prestidigitatori italieni, dansatori chirghizi, vânători-de-capete nigerieni, toreadori andaluzi, oieri australieni, ceasornicari burundezi (cu ceasurile fixate la buric), preoți shinto japonezi cu feregele roșii și umbrelуțe albe. Surprizele modei masculine se vor ține lanț iar mișcările participanților la gale erau cu adevărat imprevizibile.

— Ți-am povestit faza cu maiorul Alex Osborne, descoperitorul *brainstormingului*? îl chestionă relaxat John Bagson. Suspectul părea că nu clocește mare lucru, așa încât puteau discuta în voie.

— Măsoară-ți cuvintele, ticălosule! Vrei să spui de *umnî șturm*, furtuna cerebrală, invenția lui Alexei Lebed Osbornici? se mânie Ivan Turbinko.

Ca să nu tulburăm echilibrul celor unor mari puteri, vă spunem pe scurt tărăşenia învățată de Ivan în şcoala de marină. Un grup de luptători era pe nava de luptă „Lenin", aflată în apele Mării Nordului şi submarinele nemțeşti puneau pe dedesubt tot felul de tiribombe. „S'trăiți, don gheneral, tre' să le deviem!" răspunse la raport soldatul Ivan. „Şi cum crezi tu, soldat, că ar trebui s-o facem?" Soldatul avu o propunere constructivă: întorc cu toții, la ordin, spatele la duşman şi îi trăsnesc o băşină în nas! Şi torpila este deviată! „Cum, soldat, întorci spatele inamicului? Marş la arest, potaie!" îl repezi generalul Alexei Osbornici. Dar lăsă ordin ca la masa de seară să se dea fasole, la dejun fasole iar la masa de prânz tot fasole, aşa încât exercițiul de luptă avu loc la orele două p. m.

Ideea a dat un dublu rezultat: inventarea unei noi forțe de propulsie a navelor şi redescoperirea unei arme chimice de mult uitate. Cu aer n-a mers, dar cu apă a mers. Aşa a fost inventat tunul de apă de către armata sovietică.

Recitind cele scrise un pic mai sus, mă întreb cum am putut consemna astfel de bazaconii: uitați întâmplarea şi să vă rămână în cap doar inventatorul tunului de apă!

După încă un țoi treburile se mai calmară: John şi Ivan descoperiră că Alex Osborne şi Alexei Lebed Osbornici colaboraseră în cadrul programului Stației Spațiale Internaționale.

În sfârşit, se ivi rob-ospătarul. Mai bine spus, rob-ospătărița, căci era o inteligență artificială cu forme feminine. Cu mişcări elegante, depuse pe masă comanda anterioară.

— Mai dă la nen' tu o votchi! se repezi Ivan, „topind" dintr-o singură înghițitură felia de pâine aproape transparentă, porția de orez şi cele trei boabe de strugure.

— V-am mai adus alte două porții, domnule, îi vorbi stilat rob-ospătarul. Asimilând atâta hrană şi băutură, deveniți o bombă biologică.

Dacă rusul ar fi fost ceva mai lucid, l-ar fi dus gândul – sau mâna! – la o armă.

— Adu dracului încă două votchi şi două porții de ce-o mai fi! Mâncare, vreau mâncare, mor de foame!

— Veți muri sigur mâncând în halul ăsta, îi atrase atenția rob-ospătarul şi degetele mâinii drepte a agentului lunecară instinctiv spre arma secretă de la piept.

— Astâmpără-te, Ivane, se frăsui John, tipa asta este în stare să-ți riposteze cu cine ştie ce arme! Mulțumim, deocamdată doar o apă minerală.

— Fără apă sau fără bule?

— Fără apă, preciză John iar după ce rob-ospătarul mai făcu printre clienți câteva volute inspirate, aducându-le comanda, americanul interveni mieros:

— Tot ce-i aici este şi excelent, Robby, dar nu mai aveți şi altceva?

— V-am putea oferi un meniu foarte uşor alcătuit dintr-un sortiment de *makerji* de rouă cu *maieuki* de pătrunjel.

— Excelent, excelent. Dar şi acolo, o picătură-două de...

— Regret din toată inima, domnule, regret nespus, dar să vedem... poate cine ştie...

John se cuminți imediat. Într-adevăr, roboții francezi sunt stilați, afabili, extrem de politicoşi. Flexibili, n-au un comportament mecanicist. Dar pe franco-robi nu-i poți păcăli ca pe nipono-robi. De când Japonia a pierdut piața de roboți, rob-osătarii francezi au invadat localurile japoneze, punându-le la punct clientela cu manierele elegante.

Uite, până şi suspectul nostru cu ochi şpanchii şi badana uriaşă nu pare decât să sporovăiască. Păcat de atâta tehnologie pusă pe capul lui. Ar trebui s-o predea înapoi la CIA. Între timp, Ion Trăistaru şi Kety s-au retras în camera 2241 la capătul unui culoar labirintic al hotelului „Vraja mării".

Dar pe american şi pe rus îi interesează cu adevărat doar costumul-de-personalitate din Gala Vedetelor Feminine. Prinseră pe tăblia mesei, transformată în ecran, scene din spectacolul de pe terasă. Într-un ritm perfect sincronizat, burundezii îşi mutară ceasurile de la umeri la buric.

— Raportez: nu-i în Gala Vedetelor, ci în.... se auzi în translatorul parapsi glasul unui agent american.

— ... Ci în camera 2241, spuse aproape sincron agentul rus.

— Uite-o şi pe Kety cea din sac – suava morticică! remarcă John, când prinseră scena de sex pe tăblia mesei. Ştii că am prins-o când o făcea pe pipița?

Şi Ivan ştia că în ziua de 26 februarie 2015 nu murise nimeni pe Pământ, chiar nimeni. Şi îşi dăduse seama că acel cântecel era cât se poate de adevărat: „dacă nu, te pun în sac / şi-l dau mâine la gânsac". Deci americanul o pusese în sac pe Kety Mortu. Însă era un mister cum scăpase de acolo: doar Bunul Dumnezeu ştia asta, căci de a doua zi începură oamenii să moară şi mai cu spor în câteva calamități naturale.

— Sunt urmărit! tresări Ion Trăistaru.

Cum de-i trecuse prin cap gândul ăsta acum, când Shambala i se arăta în toată măreția ei? Ajunsese în Tibet sau în Agartha? De fapt, era greu să-şi localizeze capul sau picioarele: forma un întreg holistic cu universul numit Kety. „Nu te dezbraci?" fusese întrebarea pusă inițial. Oarecum elementară, dar stupidă: costumul de personalitate al lui Kety nu poate fi dezbrăcat, căci se regenerează. Există chiar pericolul să-l dai jos *pentru totdeauna.* Cu tot cu viața, ca pe câmpul de luptă. Costumul începe să-ți semene atât de bine, aducând cu modul tău de a te comporta, de a respira şi toate celelalte, încât renunțarea la el implică riscuri.

8. — Potoliți-vă, domnule Ivan, că nu glumesc! amenință rob-ospătărița. Era un un pachet de nervi din cauza nenumăratelor şicane făcute de Ivan – pe care nici americanul nu izbutea să îl mai potolească. Şi scoase de la piept, din buzunarul salopetei, o armă finuță, pe care o depuse pe tavă.

— 'Mnezeul mamilor tale de...!

— Un ultim avertisment, spuse cu voce tăioasă IA-ul feminin, care de obicei nu glumea.

— Ştroamfa dracului!

Nu glumi.

Spre stupefacția celor doi, chiar nu glumi. Nu-i vorba de nicio armă secretă purtată la piept de robospătăriță, ci de un simplu brânci bărbătesc: împins în forță de la înălțime, rusul se prăbuşi în gol, făcându-se din ce în ce mai mic pe măsură ce executa un balet cu mişcări numai de el ştiute. Iubite cetitoriu, nu spera şi nu ai teamă, mai ales că nu există nicio paraşută secretă: doamna Gravitație nu va face niciun gest de bunăvoință, chiar cu intervenția unei mari puteri.

Corpul inert al lui Ivan rămase pe puntea hotelului-plutitor. O femeie cu pelerină – nu alta decât Kety într-un nou deghizament – se apropie de el, *trecu prin el,* şi apoi, fâlfâind aripile pelerinei, ca un imens lopătar, se înălță la cer cu sufletul lui Ivan.

Bineînțeles, pe rus îl aştepta raiul cel frumuşel, după cum rânduise Dumnezeu. Povestea este mai veche, cu rusul şi americanul la poarta iadului şi, dacă nu o ştiți, hai să mai umblăm un pic Creanga, la povestea lui Ivan Turbincă, transformată în film, nu de mult, de regizorul american John Bagson:

„Cine-i acolo?" „Eu." „Cine, eu?" „Eu, Ivan." „Şi ce vrei?" „Tabacioc este?" „Nu-i." „Votchi este?" „Nu-i." „Femei sunt?" „Ba." „Lăutari sunt?" „Nu-s, Ivane, ce mă tot cihăieşti la cap!?" „Dar unde se

găsesc de aceste?" „La iad, Ivane, nu aici." „Măi, da' ce sărăcie lucie pe aici, pe la rai... zise Ivan." Şi, nemailungind vorba, îndată şi porneşte la iad, să-l îndoctrineze şi pe Scaraoschi cu o nouă revoluție în America. Aveți răbdare, lumea se poate schimba dintr-un moment într-altul.

Nu trec nici trei minute şi iaca-tă-l şi John la poarta raiului. Pasă-mi-te, şi el o pățise cu arabul cu badana uriaşă care era aşa de bine deghizat în agent CIA, că era chiar terorist. „Cine-i acolo?" „Eu." „Cine, eu?" „Eu, John." „Şi ce vrei?" „Tutun este?" „Nu-i." „Tocmai bine, mediu ecologic." „Tărie este?" „Nu-i." „Mi-ar prinde mai bine o Cola." „Da, avem un borhot din care..." „Foarte bine, foarte bine." „Femei sunt?" „Ba." „Nu-i nimic, am tehnologie, se poate folosi oriunde şi oricând. *Disk-jockey* sunt?" „Nu-s, John, dar poți să pui un rap sau un *telmo*." „Ce să-i faci, misiunea e misiune", îşi freacă barba John, chitind ce sărăcie lucie a rămas în iad. Nu prea ai ce spiona, dar încă merge, până când se prinde Scaraoschi, ca să te aferenteze spre cazanele mai mari din fundul Iadului.

Americanul fu pus în traista fermecată.

Românului i se oferă.... Ce i se oferă românului? Să-l tolereze pe român? Să ne mai gândim, spune Bunul Dumnezeu, luând o hotărâre de-a dreptul istorică: se mai gândeşte şi astăzi.

9. La bordul Stației Spațiale Internaționale „Alpha", echipajul navetei „STS-1104" a adus un nou sas. E o ecluză spațială polivalentă, îşi spune misteriosul personaj, pe un ton de cunoscător. Sasul va permite astronauților care vor forma noul echipaj internațional al SSI să îmbrace scafandrele pentru ieşirea în spațiul cosmic. Şi să facă pipi în cosmos – dacă aşa vrea muşchii lor. Pentru un milion de dolari, chiar şi turiştii pot face asta, rostind victorios: „Fac pe tine, glob pământesc!"

— Domnule inginer! strigă muncitorul, alergând după şeful său direct. *Tovarişci injener*! *Mister*!, strigă muncitorul, că era greu de spus dacă misteriosul inginer, venit pe stație de numai o zi era rus, canadian sau brazilian.

Acesta dădu colțul în uriaşul hangar al navelor şi dispăru. Muncitorul se repezi după el, dar văzu doar un pompier în celebra lui salopetă portocalie. Unde o fi dispărut? Misteriosul personaj mai dădu un colț, dar, brusc, salopeta i se transformă într-un costum de blugi. Când ajunse pe terasa spațială îşi luă ultimul deghizament, hotărând să-şi transforme şi talia trupului, şi fața.

Doar are la dispoziție costumul de personalitate.

Pe terasa cufundată în peisajul semiobscur al constelațiilor cosmice, ia loc la o masă. Mai sunt câteva mese ocupate ce par să plutească în neantul spuzit de stele. Are o mantie largă, țărănească, cu o croială elegantă. Poartă în cap o glugă. El nu are spațiu, dar are timp. Așa cum spune Cartea, așa cum spun și toate cărțile.

Așadar, să recapitulăm: tehnologiile, toate, au fior mitic și sunt cameleonice. Că nu-i nicidecum vorba de o defecțiune tehnică – a apărut în sistem o avarie etnică și trebuie raportată în sistem, sus, lui Doamne-Doamne. Totul se sacrifică unui scop precis, ca la o alergare olimpică. Și când fac asta, rusul nu are nici timp, nici spațiu, americanul are și timp, și spațiu, românul are spațiu, dar nu timp. Dar cine are la dispoziție tot timpul din lume, dar nu și țara lui – sau o are doar așa, să se spună că, totuși, are una? Este încă o enigmă și nu o vom descifra prea curând, deși firul poveștii e cam pe ducă. E-he... mult a fost, puțin a rămas. Personajului nostru nu-i plac vorbele, ci faptele. Dar ce spun eu fapte? Personajul nostru preferă Fapta Divină însăși.

Își cheamă un conațional cam gălăgios de la o masă vecină, să-i povestească isprăvile sale. Îl pune mai întâi la punct pentru o trăsnaie neînsemnată:

— Iohan, închide gura aia, faci praf, dragă!

Apoi se rușinează: cum, fost-au chiar vorbele Lui, când El era atât de Blând?

Era chiar unul Dumnezeu, Fiu al Tatălui.

Luna vânătorului

de George Cornilă

Când calul de vânătoare păși în mocirla curții, Tibalt de Agnetheln abia se mai ținea în șa. Era palid, cu capul înclinat ca omul care moțăie, însă ochii îi erau căscați larg, trădând o mare uluire. Pupilele-i erau două găuri lacome care-i făceau ochii rotunzi să-i pară negri de parcă-și picurase în ei zeamă de mătrăgună. Vinișoare albăstrii i se răspândiseră peste obrazul aspru și peste tâmple, ca o pânză țesută de un păianjen pe sub piele și spoită apoi cu cerneală. Broboanele de sudoare îi răsăriseră pe fruntea albă ca roua pe marmura unei statui. Ajuns în fața casei, mai zăbovi o vreme în șa, cu mâinile înmănușate încleștate de oblânc, în vântul tăios care-i dădea pletele bălaie peste față. S-ar fi înfățișat ca un flăcău arătos dacă chipul nu i-ar fi fost schimonosit ca și cum o durere puternică îi strângea vintrele. Simțea că i se înmuiaseră oasele capului și se depărtaseră unele de altele, lăsându-i creierul să se miște ca într-o bășică umflată, dintr-o parte în alta, lovindu-se de pereții țestei. Inima îi bătea tare, de parcă alergase el și nu calul. Gura îi era uscată și buzele albicioase ca ale unuia care nu-și mai ostoise setea de zile întregi.

Tibalt tresări deodată fără nicio pricină vădită și se lăsă pe-o parte, puse un picior tremurând în pământ, cu mișcări lente, de parcă bâj-bâia, apoi și-l trase și pe celălalt din scară. Înaintă spre casă gârbovit, aproape doborât de povara buzduganului de mistreți pe care îl ducea în spate. Parcă slăbise de când plecase de acasă în dimineața zilei dinainte, mânios și șuierând, luând-o spre pădure. Pușcociul cu cremene și mâner de argint și-l lăsase în cobur, la fel și punga cu florinți pe care o purtase cu sine socotind că dacă i s-ar fi făcut atât de sete la vânătoare încât apa vreunui izvor să nu-l poată răcori, ar fi putut oricând să treacă pragul uneia sau alteia dintre berăriile din Temeswar.

Casa era mare, ridicată la marginea smârcurilor, colțuroasă și sumbră, cu ziduri groase și ferestre înguste, tăiate adânc în piatră. Pe calcanul dinspre miazănoapte, împodobit cu basoreliefuri cu

nimfe prinse în dans, mușchiul verde creștea nestingherit. Departe de căminul strămoșesc din Agnetheln, casa fusese cumpărată de Edmund de Agnetheln, tatăl lui Tibalt, la un an după cucerirea Temeswarei și alungarea turcilor de către prințul Eugeniu de Savoia. Edmund însuși luptase de partea habsburgilor în asediul condus de Frederic Augustus în vremea Vilaietului. Nobil, citit, spirit întreprinzător, Edmund de Agnetheln fusese bine văzut în cercurile aristocratice, se cunoscuse cu comandantul Von Spring și legase prietenie cu însuși prințul Eugeniu. Neavând alți copii, Edmund, plecat dintre vii, lăsase totul fiului său, atât casa din apropiere de Josephstadt, cât și conacul din Agnetheln, precum și câteva orzării. Între acele ziduri trăiau Tibalt, încă holtei și trei servitori, Clovis, slujbaș credincios încă din tinerețile răposatului Edmund, Tudora, bătrâna doică a băiatului și Peter, fiul celor doi, copil de casă și rândaș. Singura stăruință a tatălui înainte de a închide ochii fusese ca flăcăul să nu aibă vreodată vreo legătură, nici de afaceri, nici de alt fel, cu familia Jikeli.

Multe zvonuri împânzeau ținutul de zeci de ani, vorbe pline de ură și de aceea greu de crezut, despre bărbați aspri și tacitumi și despre muierile focoase ale neamului Jikelilor, baliverne împrăștiate ca pretutindeni unde se adună oameni și socotesc că au ceva de împărțit. Pe săraci Tibalt nu-i credea căci îi bănuia de invidie, pe bogați cu atât mai puțin, căci lăcomia îl împingea pe om de la spate mai rău decât chiorăitul unei burți goale. Își respecta tătânele, însă avea destulă minte în cap cât să știe că nu fusese lipsit de metehne care, chiar dacă nu fuseseră date vreodată pe față, nu aveau cum să lipsească pentru că nu lipseau nimănui. Cum flăcăul nu cunoștea pe nimeni din neamul ponegriților, nu-i fusese greu atunci să făgăduiască întocmai după cum fusese rugat, pupând mâna deja rece a părintelui său. Lucrurile aveau să se schimbe însă doar câteva săptămâni mai târziu.

Franzciska Jikeli îi ieșise în cale într-o dimineață plumburie. Frumusețea ei răpitoare, nurii ei de arzoaică, grația ei de sălbăticiune râvnită, de ciută sacră, împinsese deja, până ce copila împlinise optsprezece primăveri, câțiva bărbați la nebunie, conți, judecători sau băieți de prăvălie. Fetișcana apăruse deodată și totul se oprise, vânt, cal și pasăre cântătoare, iar ochii se căscaseră mari, privindu-i buclele roșii ieșindu-i de sub boneta albă, fundele legate sub bărbia ascuțită, ochii verzi și alungiți, gropițele din obraji, talia mlădioasă și sânii ro-

tunzi ca două mere strânse în corset de balene. Părul îi ardea parcă, pielea albă îi strălucea ca marmura udă, iar adierea stârnită de rochia ei din percal albastru, în mersul ei zvelt, ridica frunzele moarte de pe pavele. Franzciska era singura pată de culoare în dimineața cenușie, de parcă norii se adunaseră întocmai pentru a o face remarcată. Nu erau puțini cei care nu s-ar fi ferit să susțină că tocmai ea conjurase întunericul care atârna peste lume în acea zi, căci familiei Jikeli li se dusese buhul, printre altele, de neam de fermecători și solomonari, iar Franzciskăi de vrăjitoare, la fel ca mumă-sa, cealaltă Franzciska.

Și vrăjit fusese Tibalt din prima clipă când o văzuse. Uitase zvonurile într-o clipă. Nici n-ar fi putut să creadă că o făptură atât de încântătoare ar fi putut face vreodată ceva rău. Întâia oară o lăsase să treacă, fără a cuteza să spună o vorbă, întinzându-și doar nările pentru a-i adulmeca dâra de parfum pe care fetișcana o lăsase în urmă, o mireasmă care-i amintise de pădure, un iz de iarbă proaspătă și de pământ reavăn, de sălbăticiune. Rămase năucit, cu nasul în vânt și cu ochii căscați până ce surugiul care îl așteptase la trăsură venise să-l întrebe dacă era bine și dacă să se ducă după doftor.

A doua oară, după ce o așteptase în același loc pentru a da unul peste altul ca din întâmplare, Tibalt încercase să-i vorbească, însă se fâstâcise ca niciodată până atunci în prezența unei femei și abia izbutise să-i ceară îngăduință s-o vadă și a treia oară și atunci, după o plimbare lungă din Hauptplatz până aproape de mlaștinile a căror asanare fusese începută de contele Mercy, reușind să scape de însoțitoarele fetei prin hățișurile înflorite de pe malul Begăi, o ceruse de nevastă.

Franzciska se îmbujorase și ochii îi scăpăraseră, își dăduse după ureche o șuviță scăpată din coronița de lavandă, însă nu apucase să-i răspundă, căci bătrânul Jikeli apăruse din senin, o luase de braț și, fără a spune o vorbă, o trăsese după el până la drum și o grăbise să urce într-un landou cu roți mari și arcuri lustruite, negru și argintiu ca un dric. Spre seară, un comisionar veni cu un bilet. Tibalt însuși ieșise să ia hârtia și să dea băiatului firfiricul și atunci, înfrigurat, îl recunoscuse pe un flăcău lățos, despre care umbla vorba că ar fi fost copilul din flori al bătrânului Jikeli cu o săpunăreasă din mahala. Smulsese biletul. Era pe hârtie întunecată, împăturită, cu un sigiliu de ceară, fără însemne. Îl citise pe nerăsuflate. Cu un scris mărunt, rotunjit și ordonat, Franzciska îl înștiința că tatăl ei se supărase grozav că o găsise singură cu un băiat și astfel nu-i mai îngăduia, pentru

o vreme, să părăsească moșia. Tibalt își strânsese pumnii, însă își stăpânise gândul de a da năvală în casa Jikelilor și a o lua pe fată în cârcă, a o arunca pe spinarea calului și a goni cu ea spre cine știe unde, poate spre Agnetheln. Mai era ceva pentru el. O legătură de mătase în care găsise trei bucăți de lichiu. După ce plătise comisionarul, lăsase cocătura pe măsuța din vestibul. Nu putuse să mănânce atunci. Mai citise o dată biletul.

Se făcuse târziu și Tibalt încerca în zadar să adoarmă. I se părea că acea noapte nu avea să se mai termine, de parcă însuși timpul stătea pe loc. Franziska îi revenea în minte, cu surâsul ei, cu ochii pătrunzători, cu brațele de alabastru și talia-i subțire, cu dulcile-i taine ascunse cu strășnicie sub rochia-i largă. Și-o închipuia ridicându-și poalele și arătându-i focul dintre coapse, trântindu-l pe spate și încălecându-l ca o sucubă. Nădușit, negăsindu-și starea, cu puțin înainte de ivitul zorilor, Tibalt se ridicase din pat, se bărbierise, se îmbrăcase fercheș, cu o cămașă albă cu guler înalt și volane, pantaloni strâmți încinși cu o centură cu pafta aurită și ciorapi de mătase, cu gândul de a se înfățișa bătrânului Jikeli spre a-i cere mâna fetei sale. Ceva însă îl oprise. Se simțea încă mânios. Fără doar și poate un refuz l-ar fi împins la cele mai necugetate fapte. Și atunci făcuse ceea ce făcea întotdeauna când voia să se liniștească. În locul pantofilor cu baretă își trăsese cizmele înalte, în loc de redingotă își pusese un pieptar din piele întărită și împodobită cu leii și coroana prințului Eugeniu, își luase pușcociul, *hirschfänger*-ul și buzduganul, încălecase și, dichisit ca un mire, pornise spre pădure, singur, fără slujitori, fără câini. Înainte să iasă, luase legătura de mătase uitată pe măsuță și o vârâse în desagă. Își alesese un lipițan sur precum caii de pe stema Temeswarei, iute, făcut parcă pentru a goni ciutele, însă destul de robust cât să nu-și rupă picioarele pe coclauri și nesperios la auzul urletelor de lup.

Trecuse podul de piatră cu acoperiș de scândură durat peste Vâna Roșie, luând-o de-a lungul zidului care ținea mlaștina să nu înghită drumul și dintre pietrele căruia ieșeau flori de lavandă, ocolise ruinele unei cetăți dacice cu nume uitat și se afundase în codru, ocolind dinadins potecile știute, căutând parcă primejdia și vărsarea de sânge care să-l potolească. Pădurea îl primise însă tăcută și nicio sălbăticiune nu-i tăiase calea. Tufișurile erau mișcate doar de vânt, același vânt domol care îi adusese de atâtea ori mirosul pradei în nări și care după căderea nopții se înfuria și se învârtejea în jurul casei, căutându-l, căznindu-se parcă să intre. Pe la amiază, Tibalt simțise foa-

mea încercându-l și desfăcuse desaga. Scosese bucățile de lichiu. În aluatul gălbui se vedeau bucăți de fructe, un fel de mure, însă cu mult mai mari. Le adulmecă. Aveau un iz ușor înțepător, poate pentru că fuseseră ținute jumătate de zi în desagă, își spusese flăcăul. Nu trecuse mult și o toropeală îl cuprinsese. Se încăpățânase însă să rămână în șa.

Dintr-odată, se trezise înaintând prin beznă. Ceața se lăsase. Adormise? Înaintase fără a ști încotro până când norii se risipiseră și o lună uriașă se arătase pe cer, palidă și luminoasă. Era prima lună plină după recoltă. Luna vânătorului. Văzuse o armură rezemată de trunchiul unui copac. Apropiindu-se, își dăduse seama că încă-l mai ținea pe cavalerul care o purtase cândva, apărându-i oasele de ploi. Scheletul, pesemne al unui ostaș căzut în vreuna dintre luptele cu turcii, stătea în șezut, ușor încovoiat, de parcă doar ce adormise făcând de strajă. Chiote ciudate începuseră să se audă de dincolo de stejăriș. Dacă erau păsări de noapte, cu siguranță erau unele nemaiauzite. Și un fel de cântec, o îngânare subțiratică și liniștitoare. Globuri de lumină albastră se fugărea printre copaci și printre mărăcinii noduroși. Tibalt descălecase, însă picioarele nu-l ascultaseră și se prăbușise. Înaintase mai mult pe brânci până la marginea unui luminiș. Vânătorul avea privirea încețoșată, însă chiar și astfel putuse vedea vreo douăsprezece fetișcane dănțuind goale în cerc. Pe leagăne împletite din lăstari și împodobite cu flori se mișcau în vânt femei cu plete lungi acoperindu-le sânii. Ceva părea straniu la ele și doar mijind ochii, flăcăul putu să vadă că picioarele le erau asemenea celor ale ciutelor. Pe măsură ce cântecul devenea tot mai asurzitor și danțul tot mai iute, iarba se aprindea sub tălpile fetelor, iar flăcările luminau trecătoare doar pentru a se stinge într-o clipă, lăsând dâre negre pe pământul ars.

Pe când Tibalt era copil, Tudora, doica, îl adormise de atâtea ori cu povești despre iele și despre samce și despre alte făpturi care viețuiau pe acele meleaguri, născute acolo sau venite de departe odată cu călătorii și cu năvălitorii, aduse de ei în gânduri și în coșmaruri și rămase acolo, sătule de drumuri, unele vii, unele moarte, așteptând să fie văzute, așteptând să se creadă în ele. Zmeii și rusalcele veniseră odată cu strămoșii muscalilor, samcele cu ucrainienii de la miazănoapte și vârcolacii cu bulgarii de la miazăzi, știmele și satirii odată cu grecii, romanii aduseseră strigile, turcii ubirii și uilacii, sârbii balaurii, sașii veniseră cu spiridușii, hunii cu fenele și lidercele. Ielele și drăgaicele fuseseră acolo de când lumea, fuseseră

ale dacilor. Mai auzise și de noaptea de Sânziene și de cea de Sânandrei, multe basme auzise Tibalt, însă nu le crezuse niciodată. Cine le-ar fi putut crede? Și totuși acolo erau, ielele desigur, unduindu-și coapsele, săltându-și sânii feciorelnici, arcuindu-și spinările și încordându-și fesele în lumina lunii, de parcă nimfele s-ar fi desprins de pe pereții conacului părintesc și s-ar fi prins în danț. Tibalt le privise cu spaimă și întărâtare, însă oroarea îl cuprinsese cu adevărat abia atunci când recunoscuse pe una dintre fete. Putea fi ea? Putea fi chiar ea? Franzciska, în toată splendida ei goliciune, dănțuia cu ochii dați peste cap.

Se opriseră apoi, se prinseseră de mâini și bălmăjiseră un soi de descântec. După care liniștea se așternuse. Șase bărbați ieșiseră la iveală din hățișuri, înaintând cu mișcări stângace. Cu groază, Tibalt băgase de seamă că mergeau pe picioare de țap. Să fi fost doar niște plundări îmblăniți, așa cum purtau adeseori vânătorii iarna? Ce ar fi putut să facă? Unul dintre bărbați se apropiase la doar câțiva pași de el. Abia atunci îl recunoscuse. Era bătrânul Jikeli. Le dădea fetelor să bea dintr-un corn încovoiat. Samcele se dăduseră jos de pe leagăne și se prinseseră în horă cu satirii, un cerc larg în mijlocul căruia fetele începuseră din nou să se învârtă, în sens invers. Ce nebunie se petrecea acolo? Fuseseră adevărate zvonurile?

Incantațiile începuseră din nou și glasurile se auzeau tot mai tare, tot mai gâfâit și în toiul lor, Tibalt își auzise numele. Atunci, pierzându-și tot curajul cu care se fălea, se căznise să se ridice și, cu ultimele puteri, se săltase pe spinarea calului și-l îmboldise la goană. Rătăcise prin pădure toată noaptea, prin hățișuri dese și văiugi alunecoase, prin smârcuri lacome, printre copaci care păreau să se miște, scoțându-și parcă rădăcinile din pământ cât să împiedice picioarele calului și vânturându-și crengile ca niște gheare. Abia în zori, calul găsise calea spre casă.

Când servitorii îl văzură, își puseră mâinile în cap, apoi îl întrebară dacă nu cumva îl rănise vreun mistreț sau poate căzuse de pe cal. Îl căutară de răni. Era murdar, iar cămașa albă îi era ruptă și pătată de pământ și înverzită de sevă. Barba îi răsărise de parcă nu se bărbierise de o săptămână și printre fire apăruseră și spice albe. Nu le spuse însă nimic, doar bălmăji ceva despre tătâne-său, ceva despre iertare. Bătrâna Tudora îi aduse un lighean să se spele, de-ale gurii și o ulcică de bere să se întremeze, iar Peter, copilul de casă, fugi pentru a duce calul în grajd, a pune o pătură pe el, în locul valtrapului

siniliu, cu țarțamuri și tivit cu zarafir și a-i atârna de gât traista de nutreț. Flăcăul abia își înmuie buzele în spumă.

Dâre de lumină alburie pătrundeau prin ferestrele înguste în încăperea întunecoasă, zăbovind pe blănurile de pe podeaua de scândură, pe coarnele de pe panoplii, pe portretul bătrânului Edwin de Agnetheln, comisionat de acesta pictorului Moritz Hartwagner în Viena, pe flamura vechii case de Hörnern, atârnată de o bârnă și pe lancea de turnir a bravului Edgar de Agnetheln odihnindu-se de-a curmezișul peretelui. Era frig. Focul făcut cu o seară înainte se stinsese. Clovis intră cu un braț de lemne și un făraș cu jăratic și începu să-și facă de lucru la gura sobei.

Tibalt stătu o vreme în fotoliul său cu spătar înalt, privind în gol cu ochii încă ieșiți din orbite. Tresări când auzi o bătaie în ușă. Câinii începură să latre. Deschise unul dintre servitori. Era comisionarul, bastardul bătrânului satir. Aducea un nou bilet. De data aceea era pe hârtie de fildeș, iar sigiliul purta emblema familiei Jikeli, doi șerpi împletiți unul cu altul. Tibalt îl citi cu înfrigurare. Era semnat de Franzciska, însă părea scris de o altă mână, una mai stăpână, cu mișcări mai largi. Tonul era ceremonios, măgulitor și totuși lipsit de orice căldură, promițând vești bune și zile senine. Jikeli se lăsase înduplecat să-l primească. Îl așteptau la amiază. Copila se arăta încrezătoare că totul avea să fie bine. Un fior îl străbătu. Întoarse biletul pe toate părțile, cu degete tremurânde. Bătrânul Clovis aștepta la ușă, căutând să înțeleagă ce se petrecea cu stăpânul.

Tibalt își adună puterile și strigă să i se pregătească o cămașă albă și să i se aducă pușcociul.

Username: Stardust4Tears

de Sandra Coroioan

Primul strat de zăpadă s-a așternut pe nepusă masă. Am întredeschis ochii, deranjat de lumina orbitoare care se strecura prin geamul minuscul din dormitor sau sufragerie, nu-mi aduc prea bine aminte unde am adormit după cheful de aseară.

Corpul mi-l simțeam greu ca un blovan, iar gustul pe care-l aveam în gură mi-a dat de înțeles că am exagerat din nou cu băutura. Nu-mi păsa. Eram liber să fac ce vreau. A existat o vreme când aveam oameni cărora le păsa de soarta mea, dar i-am pierdut pe toți, din prostia mea, așa că am ales să plec cu prima ocazie din România, de pe Terra și să devin un pustnic pe *Noul Pământ*. Nu suntem mulți aici. Guvernul se tot chinuie să colonizeze *Noul Pământ*, dar oamenii de acasă sunt reticenți și sunt prea puțini cei care sunt pregătiți să renunțe la tot ceea ce cunosc și ceea ce au. Proști. Aici, nu ne lipsește nimic. Poate doar natura. Din câte am înțeles se străduiesc să aducă plante și copaci care să reziste și să prindă. N-au reușit încă. Mai sunt multe lucruri de pus la punct, dar măcar e liniște. Și pentru că noi, cei care suntem deja aici, ne-am oferit voluntari, primim destui bani ca să ducem o viață decentă.

Morocănos și lipsit de viață, m-am ridicat cu chiu cu vai din pat și mi-am târșâit picioarele până la baie. Apa rece m-a făcut să mă scutur din toate încheieturile. Nu aveam de gând să-mi stric programul, așa că m-am grăbit la frigider, am scos o doză de bere și am dat câteva guri pe gât. Aveam o vorbă *cui pe cui se scoate*. Credeam cu tărie în acea zicală. Nu obșnuiam să mănânc de dimineață, deși era deja ora prânzului, așa că m-am așezat în fața televizorului virtual, căutând ceva care să mă distreze.

Am mai luat o gură de bere și aproape că m-am înecat când în mijlocul ecranului a apărut un mesaj. Primul gând care mi-a zburat prin minte a fost acela că poate nu mi-am plătit serviciile sau cine știe. L-am deschis, nervos, și am fost surprins să văd că era de pe un site pe care nu-mi amintesc să-l fi accesat. *OneChatLove.org*...

Username: Stardust4tears

Mesaj: Hello, Claudiu_eu! Mi-a luat foarte mult până să îmi fac curaj să îți scriu, dar mi-am luat inima în dinți și am făcut-o. Cum ești? Vrei să vorbim?

Am rămas perplex. Uram site-urile de socializare și mai ales cele pe care se aflau doar roboți virtuali, programați să interacționeze cu tine. Cu toate astea, plictisindu-mă la culme, m-am decis să-i răspund robotelului pentru a mă distra puțin.

Claudiu_eu: Bună. Ce faci, drăguțo?

Stardus4tears: *writing...*

Stardust4tears: Nu credeam că-mi vei răspunde. Mă bucur! Ce faci?

Claudiu_eu: Beau o bere, tu?

Stardus4tears: Stăteam... aștept Crăciunul.

Claudiu4tears: Zău? Ești cu din astea, sărbători? Credeam că voi roboții vă dați stingerea de sărbători.

Stardust4tears: *writing...*

Stardust4tears: Despre ce vorbești? Nu sunt un robot.

Claudiu_eu: Ah! Nu? Atunci de unde ești?

Stardust4tears: România... dintr-un oraș mic, tu?

Claudiu_eu: Nu ar trebui să știi? Să mă ai în baza de date sau ceva?

Stardust4tears: Nu am de unde să știu... nu sunt un robot.

Claudiu_eu: Bine, hai să-ți fac jocul, sunt pe *Noul Pământ.*

Stardus4tears: Ai plecat cu familia?

Claudiu_eu: N-am familie.

Stardust4tears: *Signed Out*

Claudiu_eu: Hei! Mai ești?

Ce porcărie! M-am gândit uitându-mă la conversația scurtă pe care am avut-o. *Ar trebui să o las mai moale cu băutura, cine știe pe ce site-uri am mai intrat.* Am închis fereastra și m-am întors la ale mele. *Crăciunul...* Nu m-am mai gândit la Crăciun de câțiva ani buni. Era ciudat cum *Noul Pământ* se sincroniza perfect cu clima de unde veneam fiecare. Până la sfârșitul zilei am reușit să dau gata câteva peturi de bere și jumătate de sticlă de vin alb. Rupt de foame, am aruncat în cuptorul cu microunde cartofii prăjiți și un copan de pui, pe care i-am făcut cu o zi în urmă și așteptând să se încălzească, gândul mi-a zburat la fata robotică. Era ciudat, dar plăcut într-o oarecare măsură să am cu cine vorbi din nou. Am devorat tot ce era în farfurie și în cele din urmă m-am aruncat în pat.

Bing!

Mort de somn, am întredeschis ochii și am aprins ecranul.

Username: Stardust4tears

Mesaj: Îmi cer scuze că am ieșit așa. Sper că nu te-am trezit.

Am înjurat printre dinți, pregătit să mă întorc pe partea cealaltă când ceva m-a împins să-i răspund.

Claudiu_eu: Cf, nu ai somn?

Stardust4tears: *writing...*

Stardust4tears: Te-am trezit? Iartă-mă!

Claudiu_eu: Nu-ți face griji, stai să-mi aduc o bere și vorbim...

Stardust4tears: La ora asta?

Claudiu_eu: Back. Ce are?

Stardust4tears: Nimic... mi s-a părut doar puțin ciudat.

Claudiu_eu: Ia spune, roboțel, de ce nu dormi?

Stardust4tears: Nu sunt un roboțel. Sunt o femeie în toată regula... bine... nu chiar în regulă, dar... înțelegi tu. Nu am reușit să adorm. Mă simt singură.

Claudiu_eu: Păi nu ai pe nimeni? Stai singură?

Stardust4tears: Nu mai am pe nimeni... adică am, dar m-au părăsit cu toții.

Claudiu_eu: De ce?

Stardust4tears: *writing... has stopped writing... writing...*

Claudiu_eu: Nu trebuie să îmi spui. Nici eu nu am avut o viață roz, de asta am plecat de acolo. Acum sunt fericit. Nu mai fac rău nimănui.

Stardust4tears: Doar ție...

Claudiu_eu: Ce știi tu?

Stardust4tears: Nu știu... dar... și cum e acolo? Sunteți mulți?

Claudiu_eu: Câțiva.

Stardust4tears: Și... nu ți-ai găsit o pereche?

Claudiu_eu: Ce curioasă ești. Nu și nu am de gând să mai nenorocesc pe altcineva.

Stardust4tears: Nu cred că ai putea nenoroci pe cineva...

Claudiu_eu: N-ai idee! Și tu? De ce nu îți cauți un gagiu, ceva?

Stardust4tears: *Signed Out*

Serios? Mi-am spus văzând că a ieșit din nou. Mă enerva la culme. Poate chiar nu era un roboțel programat să îmi răspundă. Mi-am terminat berea și m-am întors la somn.

Programul meu o luase razna. M-am trezit în jur de ora prânzului. În jurul casei mele stratul de zăpadă crescuse considerabil, iar nin-

soarea se transformase în viscol. Berea mi se terminase și singura băutură pe care o mai aveam în frigider era vinul, care nu-mi prea făcea cu ochiul. Ca niciodată, mi-am turnat un pahar și am intrat direct pe site-ul de socializare, sperând să mai găsesc vreun mesaj de la Stardust. *Ce username straniu... praf de stele pentru lacrimi...* Niciun mesaj. *Oare a supărat-o întrebarea mea?*

Bing!

Usernam: Stardust4tears

Mesaj: Ești?

Inima mi-a revenit la loc și m-a cuprins o stare ciudată de entuziasm. M-am grăbit să-i răspund.

Claudiu_eu: Da, sunt aici. Ai dispărut.

Stardust4tears: Da... îmi cer scuze... mi se făcuse rău.

Claudiu_eu: Rău? De ce?

Stardust4tears: E complicat... Ce faci de Crăciun?

Claudiu_eu: De Crăciun? Nu m-am gândit. De fapt, de când sunt aici nu l-am mai sărbătorit.

Stardust4tears: Ce trist...

Claudiu_eu: Tu?

Stardust4tears: Eu... singură.

Claudiu_eu: :)))))))) și mai trist, nu crezi?

Stardust4tears: *writing... stopped writing... writing...*

Claudiu_eu: Hei! Nu te deconecta, te rog, am glumit, sunt un prost! Scuză-mă!

Stardust4tears: :) ... poate am greșit că ți-am scris.

Claudiu_eu: Nu e așa...

Stardust4tears: Se pare că amândoi ne vom petrece Crăciunul singuri.

Claudiu_eu: Uite, dacă te încălzește cu ceva, dacă eram acolo... aș fi venit să ciocnim un pahar de ceva.

Stardust4tears: Dar nu ești...

Stardust4tears: *Signed Out.*

NU! Prost ești mă! Prost! M-am enervat atât de tare încât m-am ridicat și am dat cu paharul de perete. Eram confuz. În ciuda tuturor aparențelor, în scurtele conversații pe care le-am avut cu ea, m-am simțit om. M-a făcut să mă simt important. M-am chinuit să mă calmez și luându-mi inima în dinți am decis ca de data asta să-i scriu eu primul.

Claudiu_eu: Star... sunt un prost, îmi cer scuze dacă am spus ceva care să te supere. Sper să vezi mesajul meu și să știi că eu sunt aici la orice oră. Aștept să-mi scrii când ești pregătită. :* :* :* <3

Am așteptat o zi întreagă cu ochii în ecran, dar n-a mai intrat. M-am trezit în toiul nopții sperând că voi găsi un mesaj de la ea, dar nimic. În scurt timp, văzând cum trec zilele, iar ea nu mai apare, am revenit la tabieturile mele. E posibil chiar să fi ajuns să beau mai mult decât o făceam înainte.

Mai erau doar trei zile până la Crăciun. Nu că mi-ar fi păsat, dar parcă ea trezise ceva în mine. O mustrare de conștiință. Mai aveam puțini bani în portofel. Am oftat, m-am spălat pe față, și îmbrăcând cele mai groase haine pe care le aveam, am ieșit în gerul de afară. Zăpada îmi scârțâia sub tălpi, iar fulgii de nea mi să topeau pe față. *Oare și la ea ninge așa de frumos?* Am grăbit pasul pentru a ajunge la magazinul central. Era câte unul în fiecare cupolă. După cum am mai spus, am fost repartizați pe țări. Magazinul era plin. De-a lungul timpului, oamenii au părăsit țara și au venit pe *Noul Pământ* sperând la o viață mai bună.

M-am strecurat prin mulțime până am ajuns la raionul de Crăciun. Brazii erau aproape pe gătate. Am pus mâna pe cel mai mic, l-am plătit la casă și luându-l pe un umăr m-am întors acasă. Nu aveam globuri sau beculețe, nu aveam nimic cu ce aș fi putut să îl decorez. Am improvizat un suport și l-am pus în mijlocul camerei. Eram mândru de el, deși îmi ajungea până la genunchi. I-am făcut pe grabă o poză și am intrat din nou pe chat, sperând undeva în adâncul meu să găsesc un mesaj de la Stardust4tears.

Claudiu_eu: Din cauza ta l-am luat. Nu e cine știe ce, dar e simpatic, nu? Îmi pare rău că nu am cu ce să-l împodobesc. Aș fi vrut să fie mai frumos.

Nu era online. Nu mi-a mai scris. Dispăruse.

Am oftat, dezamăgit de mine și de situația în care am ajuns. *Noroc, prostule!* Mi-am urat în timp ce mi-am deschis o doză de bere și am dat-o peste cap. Aveam în plan să mă fac praf. Să uit de mine. Să uit de ea.

Nu-mi aduceam aminte când m-a luat somnul sau unde am adormit, dar parcă prin vis am început să aud câteva bătăi sfioase în ușă. M-am uitat la ceas, cu ochii încă lipiți de somn. Era puțin trecut de ora cinci dimineața. M-am dezmeticit și am ascultat cu atenție. Bătăile erau reale. Mi-am trecut mâna prin părul ciufulit și cu pași grei am înaintat spre ușă.

— Da, ce-i? Ce vrei de la mine la ora asta?

Am întrebat intrusul pe care nici n-am apucat să-l văd datorită căscatului puternic care mă luase.

— Claudiu?

Se auzi o voce firavă și dulce.

Am făcut ochii mari cât cepele și m-am uitat în stânga și în dreapta să văd dacă mai e cineva. În prag, stătea o frumusețe de fată, slăbuță, palidă, cu obrajii rozalii și ochi mari căprui. Tremura din toate încheieturile.

— Claudiu? Tu ești... Claudiu, bară jos, eu?

— Uh... da... da, eu sunt Claudiu... tu ce cauți aici la ora asta? Cine ești? Te-ai rătăcit? Ai rămas pe afară? Să te ajut să intri în casă?

— Nu... eu sunt... Stardust4tears.

Inima îmi rămase în loc și mi se tăie respirația. M-am frecat puternic, de câteva ori, la ochi, uitându-mă șocat la ea.

— Pot să intru? Nu mă simt foarte bine și mi-e foarte frig.

— Da... sigur! Doamne, ce prost sunt! Iartă-mă! Haide, înăuntru... nu mă așteptam, adică... nu înțeleg... cum?

Am condus-o înăuntru în timp ce mă bâlbâiam fără încetare.

Și-a dat jos jacheta și căciula, și și-a trecut încet mâna prin părul ondulat pentru a-l aranja.

— Ești frumoasă... Mi-a ieșit pe gură fără să vreau.

— Îmi pare rău că nu ți-am mai răspuns și că am dat buzna în viața ta, așa...

— Dar... nu înțeleg! Ce cauți aici?

— Oh! Ai un brăduț!

Fața i se lumină subit. Strălucea de-a dreptul.

— Da... dar nu am ce să pun în el.

— Cred că e frumos așa cum e.

— Stardust...

— Eva...

— Poftim?

— Numele meu real este... Eva.

— Eva...

— Da.

— De ce ești aici?

— Nu am vrut să-mi petrec Crăciunul singură. M-am săturat de singurătate.

— Și din cauza asta ți-ai lăsat toată viața în urmă și ai venit aici? Nu crezi că e puțin... drastic?

— Oricum nu mai am multe zile.

— Cum adică?

— Cred că sunt egoistă că am venit aici... că m-am băgat în viața ta. Nu trebuia să o fac... dar mi-e teamă.

— Nu înțeleg.

— Sunt pe moarte... Claudiu. Au spus că ăsta va fi ultimul Crăciun pe care-l mai prind.

— Cu toată tehnologia din ziua de azi? Cu toate resursele pe care le avem?

— Nu au ce face. Sunt în fază terminală.

— Dar...

— Nu te îngrijora... m-am obișnuit cu gândul, dar... n-am vrut să fiu singură. Ai tot dreptul să mă urăști că am făcut asta. Trebuia să îți spun. Trebuia să știi...

— Eva... eu...

— Mai bei? M-a întrebat din senin.

— Am băut... aseară...

— Oh...

— Te deranjează așa de tare?

— Sunt de părere că oamenii se pierd pe ei înșiși atunci când beau. E ca și cum ți-ai tăia o parte din suflet și ai înceta să mai fii tu.

— Niciodată n-am privit problema din perspectiva asta...

— Poate că nu i-a păsat nimănui.

— Păi și ție îți pasă? Am vorbit de trei ori.

— Ești singurul care mi-a răspuns.

— Cum adică?

— Stau de câțiva ani pe site-ul ăla. Până la tine... nu mi-a mai răspuns nimeni. Oarecum eram pregătită să mă resemnez, dar apoi... mi-ai răspuns tu. Așa că dacă pot salva măcar un suflet înainte să mor... pot pleca împăcată.

M-a lăsat cu gura căscată. M-a șocat determinarea ei și seninătatea cu care vorbea. Ea urma să moară datorită unei boli nenorocite, iar eu... eu mă băgam singur în groapă datorită unui viciu stupid. Fără să mai scot vreun cuvânt m-am îndreptat val-vârtej spre frigider și am vărsat tot alcoolul pe care-l aveam în casă în WC.

— Promit că voi face tot posibilul să nu te mai simți singură cât vei sta aici. Îți voi găti, ne vom plimba, voi avea grijă de tine.

— Nu ai nicio obligație față de mine. Eu tot ce îmi doresc e compania ta. Atât.

— Voi face mai mult de atât, promit!

Era poate pentru prima oară când mă țineam de promisiunea făcută. În zilele ce au urmat, precum i-am promis, am făcut tot ce mi-

a stat în putere să o fac să zâmbească, să râdă, să trăiască viața din plin. Avea dreptate. Alcoolul mă transformase într-un om lipsit de viață și de sclipire. Ea... mi-a dat viață. Ea... m-a salvat.

Stardust4tears: *Signed Out...*

Certesia

de Georgi Cristu

Condiția asta de rătăcit mă prindea foarte bine. Din cel puțin două motive mă retrăsesem într-un sătuc uitat de lume, așezat nu departe de malul estic al Lacului Cătușa. Primul: vârsta îmi conferea acest drept; cel de-al doilea: moștenisem un garaj bine utilat de la unchiul celei de-a doua soții. Era locul unde îmi puteam întreține și întregi colecția de automobile de epocă.

În ziua aceea lucram la Cadillac-ul achiziționat de la un profesor de limba rusă din Galați, automobil în care fusese asasinat de legionari, primul-ministru Armand Călinescu în 1939. Era ora trei dimineața și, din greșeală, scăpasem peste laba piciorului drept un cric hidraulic. Am invocat câțiva 'mnezăi într-o ordine aleatorie fără a fi cenzurat de modestie sau de vreo ușă deschisă. Lucrasem până târziu în ziua precedentă și nu mă refăcusem complet. M-am așezat pe scaunul cu rotile și mi-am aprins o țigară în căuș, am tras un fum prelung, care mi-a umplut plămânii. În încercarea de a mă calma am eliberat câteva cerculețe de fum spre tavanul garajului. Mă gândeam să pun punct deocamdată și să-mi pregătesc ultima pizza congelată din frigider, apoi să dorm vreo cincizeci și două de ore.

Am aruncat jos țigara și am stins-o cu talpa ghetei. Din buzunarul de la spate al blugilor, *Still GotThe Blues* a lui Gary Moore inundase liniștea garajului meu. Era telefonul care mă anunța că primisem un mesaj nedorit. Nu putea fi decât o afurisită de misiune. M-am așezat grăbit pe toaletă – aveam ritualul meu – și după fix șapte minute – altă dată scoteam timpi mai buni – intram pe gazonul stadionului comunal unde eram așteptat.

De cum m-am urcat în elicopter, tânărul pilot mi-a întins un telefon mobil. Am tastat codul și pe ecran a apărut scris conținutul misiunii „Corbul-002". Am citit, încercând să memorez cât mai multe cuvinte. Erau 4 propoziții care cuprindeau un substantiv în cazul

acuzativ, însoțit de fiecare dată de o altă prepoziție. Am tras geamul glisant din dreptul meu și am dat drumul telefonului înainte să se autodistrugă. Zburam la mică altitudine, de-a lungul Dunării, în aval. Am făcut o scurtă escală în comuna Jurilovca, unde Șeful Postului de Poliție ne aștepta cu o sticlă de basamac verde, pregătit să formăm echipa. A rămas puțin surprins când i-am spus că nu mergem la pescuit. Am aterizat la Gura Portiței. Pilotul primise ordin să părăsească zona după debarcarea noastră pentru a nu periclita integritatea aeronavei.

Apărarea antiaeriană estimase corect zona în care urma să aterizeze pentru a doua oară un OZN. Totul s-a petrecut exact invers de cum mă așteptam. O lumină galbenă intensă apăru pe cerul senin simultan cu formarea unei trombe de aer sărat, aspirând diverse obiecte de pe plajă și urcându-le mult mai sus decât am fi putut bănui. Ne-am pus ochelarii speciali și ne-am prins cu cătușele de un mic plop rămas, spre norocul nostru, înfipt în nisipul umed fără să fie smuls de vârtej.

După câteva minute, vacarmul încetă, se făcu liniște și totul reveni la starea inițială. Nu departe de noi apăru un umanoid pitic ce purta pe față o mască din plastic alb cu chip de om care ne făcea grăbit semne cu ambele membre superioare. Din ceruri începură să revină haine și corturi aidoma unor parașute multicolore, cutii goale de bere sau Coca-Cola, crengi, frunze, foarte multe scoici și broaște scăpate de forțele centrifuge și supuse în mare măsură celor gravitaționale.

După spaima firească din primele minute, m-am eliberat din cătușe și am pornit cu pași nesiguri, apropiindu-mă de pitic. Șeful de post a rămas pe poziție, să-mi asigure spatele deoarece rătăcise cheile de la cătușe. Cu inima alertată și tremur în glas, m-am prezentat, încercând să comunic, dar cu toate eforturile depuse, eșecul a fost total. Extraterestrul mă privea din spatele măștii și probabil mă evalua ca specie. Sper să nu fi făcut rasa umană de râs în scurtul răgaz de timp cât am fost conexați. Eu aveam vocea unui măgar speriat, iar șeful de post nu se grăbise să se maturizeze, era un naiv și atât. Per ansamblu, cred că impresia generală lăsată a fost mulțumitoare.

Când dialogul muților era în toi, la orizont își făcură apariția două elicoptere argintii ce se apropiau de locul întâlnirii noastre. Curând ajunseră deasupra și unul dintre ele a lansat o plasă peste vizitator și, pur și simplu, l-a răpit, dispărând înspre nord, luând altitudine. Celălalt elicopter l-a urmat. A fost imposibil să le zădărnicim acțiunea. Erau ruși – după literele negre scrise pe fuselaje pe late-

rale.Totuși, le-am arătat degetul mijlociu și am strigat după ei: „Hoților!". Am vrut să le mai zic câteva, dar nu se cădea. Există o limită! În schimb, am zămislit un oftat greu. Efortul de a mă agăța de plasă ar fi fost inutil pentru că deja musafirul nostru îmi aruncase un stick pe care, prevăzător, îl ascunsesem în locașul secret din tocul ghetei piciorului drept.

— Oare de ce nu aterizează și la ruși navele extratereștrilor? m-a întrebat nedumerit șeful de post. Găsise între timpcheile de la cătușești acum își căuta cascheta.

— Pentru că ei nu fac economie la rachete, i-am explicat eu sigur pe mine.

Un bărbat înalt și slab, îmbrăcat în grabă cu o fustă de in cu imprimeu geometric, cu dinți încălecați pe alocuri și lipsă în rest, m-a întrebat sfios dacă am putea să-l luăm cu noi. E mult spus „un bărbat", era o bocitoare. Făcuse un atac de panică. I-am explicat că fiind în misiune nu putem lua aerostopiști, dar nu m-a înțeles pentru că nu găsise cuvântul în dex. Dintre tufișuri se iți ră și alți turiști, care încercau să-și încropească o ținută vestimentară decentă din bulendrele aterizate prin pomi și tufișuri sau amerizate în apropierea țărmului.

Am chemat prin radio, elicopterul cu care venisem. A ajuns cu o mică întârziere datorită ciorbei de pește cu care fusese tratat pilotul de doi lipoveni în schimbul spirtului din trusa de prim ajutor, rămas nefolosit până atunci. Șeful de post hotărî să rămână pentru restabilirea ordinii printre nudiștii de pe plajă. Am dat mâna și înainte de despărțire s-a uitat împrejur să se asigure că nu poate fi auzit de nimeni și m-a întrebat la ureche:

— Până la urmă, care a fost misiunea d-voastră, domnule agent?

— Dacă ți-aș spune ar trebui să te omor, domnule agent-șef, i-am răspuns.

A icnit, mimând șocul. Vena de la tâmplă îi pulsa. M-a salutat ca pe un chestor. Eram deja în cabină.

Șeful mă aștepta în noul birou redecorat cu o tânără secretară moldavă, amplasat la ultimul etaj al agenției. Privea poza de familie de pe birou și se gândea la pensie. Era un visător. Toată viața se pregătise pentru vânătoarea de rațe din Delta Dunării la care nu mai reușea să ajungă.

De cum m-a văzut intrând, m-a întrebat din priviri ce-am făcut; i-am răspuns la fel – avea căștile pe urechi –, am scos stick-ul din tocul

ghetei și i l-am predat. Plin de nerăbdare l-a cuplat la calculatorul de pe birou unde ascultamanelele lui preferate. Am privit și eu monitorul – eram tot atât de curios ca și el –, dar nu am văzut nicio literă scrisă sau vreo ideogramă și nu am auzit niciun sunet în căștile șefului. Vedeam un imens album cu desene și filmulețe în care se explicitau detaliat unele lucruri despre originea, istoria, cultura, știința și locuitorii acestei planete nedescoperite, situată la marginea Sistemului solar, pe care mi-am luat dreptul s-o numesc: Certesia.

— Evident suntmult mai dezvoltați decât noi, pământenii, am concluzionat eu. Probabil simțurile lor sunt cu mult peste limitele simțurilor noastre și percep o altă realitate, i-am explicat șefului.

— Nu te mai stresa! Poate că ar trebui să te întorci la hobby-ul tău.

A dat din mână a lehamite și i-a zâmbit cu subînțeles secretarei. Și-a ales o altă manea și mi-a făcut semn că sunt liber. Probabil îmbătrâneam, dar nu puteam să ignor zâmbetul frumoasei secretare cu ochii verzi.

„Poate acest album va ajuta la progresul omenirii sau poate acestea sunt doar mituri" mi-am zis eu în gând de frică să nu-i dau încă un motiv secretarei să facă semne pe la spatele meu. În seara aceea a acceptat să cinăm împreună, apoi m-a invitat la ea, la o cafea. N-am refuzat-o. Am realizat că nu știa care-i diferența dintre șerbet și șecher, dar am iertat-o pentru că reușise să-mi trezească zonele erogene îmbătrânite, însoțindu-mă până în al nouălea cer.

După trei zile, istovit și flămând am ajuns la bârlogul meu. Am observat cu stupoare că misiunea mea la Gura Portiței devenise virală pe net grație unor adolescenți care filmaseră cu o dronă toate fazele importante. Inițial, drona fusese trimisă să spioneze comunitatea de nudiști stabilită acolo cu două zile înainte – asta se înțelegea din ceea ce era scris pe generic.

Din cauza unei pene de curent, frigiderul, prevalându-se de absența mea, permisese mucegaiului să-mi invadeze pizza. N-am mai rezistat și am căzut extenuat în așternutul bej cu imprimeu floral. După cincizeci și două de ore de somn, am ieșit afară trezit de țipetele dezgustătoare de împerechere ale porumbeilor de pe acoperișul de tablă al garajului. Afară, la măsuța de lângă fântână aștepta tolănit pe bancă, *certesianul* – l-am recunoscut fără să am nevoie de ochelari, după cicatricea roșie de deasupra solzilor mici, verzui a membrului superior stâng, aproape de degetele membranate – cu o pizza la cutie și două doze de bere. Evadase. Era îmbrăcat la fel ca la prima noastră

întâlnire, iar pe față purta aceeași mască. Când s-a convins că l-am observat, micuțul a făcut o plecăciune și a fugit pe uliță. Am alergat disperat după el. Degeaba, dispăruse. Cred că va trebui să mă las de fumat.

Aceasta a fost ultima mea misiune ca agent de teren. Sper. Nu, n-am încercat să-mi scriu memoriile pentru că nu mi le amintesc foarte bine – am urmat un program de spălare a creierului înaintea retragerii. Am scris aici câteva frânturi – ca să mă laud – din misiunea „Orbul-002", rectific: „Corbul-002"! Recondiționarea oldmobilelor mi se pare un hobby mult mai potrivit decât poveștile cu și despre OZN-uri.

iulie 2017,
Londra

Cătușe

de Paul Dimulescu

„On the second day I brought her a flower,
She was more beautiful than any woman I've seen..."

Nick Cave şi Kylie Minogue îşi cântau duetul însângerat dintr-un taxi parcat la câțiva paşi şi lăsat cu toate geamurile deschise de şoferul care dispăruse nu se ştie unde. *„Melodia e al dracului de actuală în noaptea asta,* gândi Cristea. Se lăsă pe spătarul băncii, îşi întinse picioarele cât era de lung şi închise ochii, năpădit de aduceri aminte.

Parcă ieri fusese Balul Bobocilor. Prima bere băută în spatele Casei de Cultură a Sindicatelor – pe furiş, că în discotecă erau preţurile duble. Prima fată văzută la Bal – întâmplător şi prima fată de care s-a îndrăgostit în liceu. Prima dezamăgire, când altul a invitat-o la dans. Primul eşec, şi fix melodia asta era. Parcă ieri... La dracu, erau 20 de ani de-atunci.

Zâmbi strâmb, cu ochii pierduți dincolo de trotuarul mizer, inundat de praf şi, ici-colo, decorat cu găinaţuri de porumbei. Îi veni să scuipe, să alunge regretele. Până la urmă decise că în noaptea aia nu era loc nici de nervi, nici de tristeţe, nici de amintiri de rahat din vremea când era bunica fată. Şi-o imagină, involuntar, pe bunică-sa tânără. La horă. Aşteptând vreun flăcău s-o ia la joc. Hai că e bine, îşi zise. Se gândi că i-ar prinde bine un alt ritm, ceva mai vesel şi mai în ton cu starea de spirit pe care şi-o dorea în seara aia.

„Am învățat mereu în viață să mă strecor
Și fără mâini întinse, care să-mi dea ajutor..."

„Merge", spuse cu voce tare. Se ridică de pe bancă, se îndreptă spre un autoturism parcat şi se privi în retrovizoare. Mustaţa era la locul ei, părul stătea ca pus cu mâna – ceea ce, paradoxal, era absolut adevărat -, iar gulerul cămăşii era ţeapăn ca un mort. Sau ca la mort.

Pentru o clipă regretă că își lăsase mustață, dar își aminti ce-avea de făcut în noaptea aia și gândul că și-ar fi putut pune o mustață falsă, sau și mai grav, că ar fi putut să și-o radă pe cea reală îl făcu să râdă cu ochii în retrovizoare.

Oglinda nu reacționă la efluviile lui sentimentale. Nici nu se așteptase la asta. Concluzionă iute: oglinda e ca o femeie – îți spune ce vrea, cum vrea, când vrea. Apropo de când... Cât era ceasul? *„Opt ș-o litră"* zise. 20:15.

Cristea aruncă o ocheadă în jur. Stătuse până acum pe o stradă lăturalnică, la câteva sute de metri de barul unde avea de gând să meargă. Se pipăi, simți perechea de cătușe și briceagul elvețian în buzunarul de la piept. *„În noaptea asta o să mă descurc fără"*, șopti. Dacă cineva l-ar fi ascultat, ar fi simțit un dram de amuzament în tonul lui. Acel cineva ar fi trebuit să aibă și o ureche mai ceva ca a lui Mozart: să simtă și tensiunea, și fiorul rece care musteau printre cuvinte.

Făcu câțiva pași. Își trosni gâtul. Scuipă lung, țintind o bordură strâmbă și spartă (paștele și anafura mamii voastre cu cine mai e la Primărie acum...!). Își aranjă trenciul pe trup, își legă cordonul și trase borul pălăriei peste ochi. *„Alain Delon ar fi mândru de mine."*

O luă pieziș pe sub zidurile clădirilor. Mergea ca un șut, cu capul băgat între umeri și cu obrajii ascunși în spatele gulerului. Cei câțiva oameni cu care se intersectă pe drum găsiră de cuviință să-l ocolească. *„Perfect"*. Niște inși mai puțin cu care să-și piardă timpul. Sau *„mai puțini"*? Încă se mai gândea dacă era corect „puțin" sau „puțini" când deschise ușa localului.

„Cú Chulainn". În București, făcea notă discordantă printre celelalte cârciumi, fie ele cu profil irlandez, mioritic sau de aiurea. Avea un nume prea ciudat. Unii români, necunoscători într-ale limbii celte, spuneau că merg la „Cuțu". Supușii englezi ai Majestății Sale Elisabeta a II-a se cam fofilau și mai degrabă ajungeau la vreo șaormerie. Restul, afară de irlandezi, mergeau la „Irish Pub-ul de pe strada cutare". Cât despre expații irlandezi... dracu știe ce spuneau. Dacă aveai proasta inspirație să-i întrebi de vorbă, te-alegeai cu una din două: ori o halbă de bere în față, ori una în cap. Toți erau însă de acord că berea, aici, era proaspătă. Și poate mai important, nu era îndoită cu apă. Într-un oraș ca București... însemna ceva.

Intră. Trânti ușa. Se scutură de praf pe trenci, mai mult pentru impresie artistică. Își mișcă un pic umerii, să le dea vlagă. Făcu ochii roată prin local. Nu era nicio masă liberă. Se-ndreptă croit înspre bar, unde un taburet singuratic îi făcea cu ochiul.

Se așeză. Puse pălăria pe bar. Își scoase pachetul de țigări și trase una mentolată afară. Își drese glasul cu subînțeles, își aprinse țigara și își puse pălăria înapoi pe cap. Mie mi-a luat câteva clipe să vă-nșirui toate astea însă, în cazul lui, ei bine, fiecare gest era ca un film de lung-metraj: lung, calculat și tacticos. Tactică prinsă din filmele cu mafioți.

După cinci minute, văzând că nu-l bagă nimeni în seamă, ridică două degete în aer. Un barman se uită la el, dădu din cap și plecă în direcția opusă, cu un pahar și două sticle în mâini. Drăcia dracului.

Cristea tuși. Forțat. Aruncă în scrumieră țigara fumată pe jumătate și tocmai voia să-și aprindă încă una, când în fața lui răsări, de nicăieri, o salcie. Nu, nu era o salcie, ci o barmaniță, o puștoaică de vreo 20 de ani înaltă și slabă, cu plete prinse în codițe rasta revărsându-se ca o fântână arteziană în jurul unui chip trasat în colțuri.

— Cu ce vă servesc? întrebă salcia. Dacă ar mai fi avut și o voce plângătoare, peisajul ar fi fost complet.

— Cincizeci de Jack. Cu gheață, zise Cristea, așezându-se mai confortabil în scaun.

Barmanița metamorfoză un pahar masiv între degete, săltă o sticlă de whiskey de undeva de sub bar și turnă, apoi împinse ușor paharul peste bar.

— Tăria deschide sufletul, zise Salcia, făcându-i cu ochiul.

— Eu speram să îmi deschidă ochii, răspunse Cristea, apoi ridică paharul la buze și îl dădu peste cap.

— În ritmul ăsta, o să vi-i închidă, completă barmanița, cu ochii în paharul gol.

— Și problema e...?

— Faci mizerie și sperii clienții... Domnule.

— Domnule. Da, corect. Cristea hârâi pe gât și împinse paharul înapoi peste bar.

— Încă unul. Nu-ți face griji, nu mă îmbăt. E o noapte liniștită?, întrebă într-o doară, doar ca să nu stea ca un bibelou.

— Momentan, zise tânăra, și un zâmbet îi încolți pe chipul deja colțuros.

Luă paharul, îl ridică în lumina difuză din bar.

— Rar avem așa clienți. Clienți care să vină odată cu seceta, zise în timp ce-i umplea din nou paharul.

— Nu mai bine freci mai departe, acolo, la cești? Lasă spiritele pentru clienți, dacă mă-nțelegi, se strâmbă Cristea, întinzându-se după al doilea whiskey.

Ca să puncteze faptul că discuția era – cel puțin temporar – încheiată, se-ntoarse cu spatele și începu să pipăie, ochiometric, femeile care înfloreau în câmpia localului. Avea ce vedea. O gleznă dezgolită ici, un gât lăsat de izbelişte dincolo, niște sâni aproape scăpați din lesă două mese mai încolo. Erau doar vreo patru femei singure în tot stabilimentul. Niciuna nu găsise de cuviință să se aşeze la bar. Niciuna nu se încadra în tiparele lui. Oftă lung şi aruncă o privire la ceas. Nouă trecute fix. *„Cam târziu"*, îşi spuse. *„Dacă mai aştept mult şi dacă o să am acelaşi noroc de limbariță ca-"*

Dar nu mai apucă să termine gândul. Un clopoțel răsună undeva în dreapta lui. Cristea se întoarse. Ușa de la intrare se deschise larg. O femeie intră în bar ca tancurile nemțeşti în Rusia. Ca cele ruseşti în Cehoslovacia. Cristea căscă niște ochi de batracian. Avea şi de ce. Femeia intră şi, odată cu ea, intrară toate nenorocirile biblice: sâni, picioare, gât, promisiuni de lapte şi miere.

Amicul nostru înghiți în sec şi se întoarse în scaun, spre bar. Prinse paharul de whiskey în ambele mâini. Se uită adânc în el, ca un om care încearcă să-şi ghicească viitorul într-o ceaşcă de cafea. Răsuflă de două-trei ori – cât o fi apucat. Doamna, cu tot cu sâni, deja se aşezase lângă el.

— Îmi cer scuze, e ocupat?

— Nu.

— Deci se poate.

— Încercați.

— S-a putut.

— Iaca.

— Mulțumesc.

Cristea îşi scoase o țigară din pachet. O aprinse. Suflă un nor de fum înspre tavan.

—Fumați?, întrebă şi împinse pachetul de țigări spre ea.

— La ocazii.

— Şi acum?

— Mai târziu.

Cristea mai trase un fum, cu ochii fixați într-o grindă din spatele barului. Îi trecu prin minte că ar putea să-i ofere ceva de băut: în definitiv, s-a văzut şi în filme, dacă nu vrea, zice nu, ia uite, dom'le, ce atâtea procese de gândire.

— Pot să vă serv-, asta, cumpăr ceva de băut? zise, cu o undă tremurată în voce.

— Ați spus ceva?

Privirea femeii era toată un zâmbet. Paradoxal, nu zâmbea. Dacă nu i-ar fi văzut scânteia din ochi, Cristea probabil şi-ar fi strâns bagajele şi în secunda următoare ar fi căutat un alt loc. De preferință în alt bar.

— Dacă beți ceva, zic...

— Aşteptam să-mi oferiți dumneavoastră.

Suavă replică. Buzele femeii, până atunci strânse într-o linie mai dreaptă ca o secantă, se răzlețiră într-un zâmbet. Suav, cum altfel. Cristea îşi înghiți nervii. *„Fir'aş al dracului de prost incert! Ba nu, prost, nu e nicio incertitudine!"*. Respiră odată greu, din tot sufletul, şi se întoarse înspre barmanița care se ivise iarăşi subit în fața lor, cam ca mascații la vreo percheziție de interlopi.

— Dom'şoară? zise, un pic mai răstit față de cum ar fi vrut. Fii drăguță, un gin tonic.

— Gata cu tăria?

— Pentru doamna.

— Aha.

Barmanița sublinie „aha"-ul cu o privire de confirmare înspre femeia de la bar. Zâmbetul şi-o înclinare scurtă din cap o convinseră că mustăciosul nu dăduse greş.

— Gin tonic, pentru doamna, imediat.

Cristea pufni sonor, uitându-se câş la barmanită. I-ar fi zis vreo câteva de dulce, dar ce folos?

— Sănătate, şopti femeia de lângă el.

— Nu am strănutat!

— Nu vă strică urarea, îi răspunse ea.

— Mulțumesc, ă...

— Maria.

— Cristea. Sau Cristian, dacă sunteți pasionată de religie.

Şi de-aici... Atmosfera s-a dezgheţat. El râse, glumi. Ea chicoti, ciripi şi hohoti. Nu, Cristea nu era un bărbat timid. De obicei. Era ca o garnitură de tren care, înainte să treacă peste vreun pod prăpădit, măcinat de ani, încetineşte cât să treacă dincolo, ş-apoi accelerează. Ei bine, podul între oameni fusese stabilit, urma ca trenul să-şi vadă de drum.

Ce şi-au spus în seara aceea Maria şi Cristea nu este important pentru noi. Că toți am trecut prin asta. Ştim ce palavre am spus cuiva într-o seară, într-un bar, în fața unui pahar. Ce contează, însă, e că după vreo două ore bătute pe muche, cei doi ieşiră împreună din bar. Braț la braț, îmbujorați. Şi, cel mai probabil, nu din cauza alcoolului. Nici din cauza frigului.

— Unde mergem? întrebă Cristea într-o doară.
— La mine, spuse Maria.
— Eşti singură?
— Nu, mă aşteaptă mama.
— Păi, adic-.
— Eşti la fel de inteligent ca o maimuță, dragul meu.

Cristea prinse din zbor o privire care-i spuse multe. Printre altele, îi spuse că e prost bătut cu maiul şi că nu ar merita să aibă cap între urechi nici măcar ca să nu-i plouă în gât. Îşi strânse trenciul pe trup, ridică din umeri – asta-i bre, de-aia nu mai pot eu, că-s prost, lasă că-ți arăt eu – şi se lăsă tras de braț spre un autoturism parcat strâmb la zece paşi de intrarea în local.

— Fainâ parcare, zise pe-un ton jumătate maliţios, jumătate ironic. Sau invers.

— Da' de unde, e plină-ochi de obicei. Toți cei care vin în centru îşi lasă aici maşinile.

Cristea nu ştia dacă să râdă sau să se enerveze. Simpatică, simpatică, vino-ncoace duium, dar prea ghiduşă pentru gustul lui. Cu acelaşi gând coborî din maşină cinci minute mai târziu, în faţa unei case destul de arătoase, dar cam dărăpănată. Nu-şi vorbiseră pe drum, fiecare cufundat în propriile neguri ale minții.

— Hai, pofteşte, cu curaj, îi spuse Maria, deschizând poarta de la intrare.

— Vin, doamnă, răspunse Cristea, păşind înăuntru. E frumos aici la dumneavoastră.

— N-ai fi zis, nu? Şi nu mă mai domni atâta, nu mai suntem în public.

Uşa se închise brusc în urma lor. Înăuntru, Maria aprinse lumina în hol. Îşi desfăcu paltonul. Cu un zâmbet înflorit pe sub mustață, Cristea o privea rezemat de perete, încă îmbrăcat. Femeia îşi aşeză haina în cuier, apoi se descălță şi se îndreptă fără să privească în urmă spre o uşă în spatele căreia o cameră stătea inundată în întuneric.

— Aici e dormitorul... Să nu te rătăceşti.

Intră şi închise uşa în urma ei.

De pe chipul lui Cristea, zâmbetul dispăru. Închise ochii. Îşi prinse faţa în palme. Oftă. Începu să se descalțe neglijent, fără să-şi tragă şireturile. Apoi îşi desfăcu trenciul şi-l lăsă în cuier. Făcu doi paşi înspre camera în care dispăruse femeia, îşi aduse brusc aminte ceva şi se întoarse. Scoase cătuşele din buzunarul de la piept al hainei şi le

mută în pantaloni, la spate. Apoi trase şi cordonul de la mijloc. Îl înfăşură pe jumătate, în jurul unui pumn.

— Merge şi ăsta...

Şoapta rămase plutind în urma lui, imaterială, chiar şi după ce păşi în dormitor.

Acum, dragilor, să nu credeţi că vă voi invita şi pe voi acolo. Nu e treaba noastră, în definitiv. Gemetele, icnetele şi izbiturile răsunând în noapte sunt suficiente să vă daţi seama cam ce s-ar fi putut întâmpla în spatele uşilor închise. Şi-apoi, curând s-a lăsat tăcerea.

Când Cristea deschise ochii, soarele licărea sfios printr-o crăpătură a draperiilor. Sub el, cearşaful se-adunase într-un ghemotoc jilav. Se întinse în pat, se întoarse pe partea cealaltă. Simţi lângă el mâna rece a femeii. O vânătaie ici-colo cu urme roşii, de vase capilare sparte, încercuia încheietura, iar braţul gol se termina sub două perne de sub care ieşeau şuviţe de păr blond. *„Drăcia dracului, am comis-o."* Se trase pe marginea patului, fără să mai privească înapoi. Îşi căută din ochi hainele şi le văzu aruncate care pe te miri unde, pe duşumea. Se întinse după pantaloni.

— Ai uitat geamul deschis azi-noapte. Am îngheţat sloi.

Vocea răzbătea cu greu de sub maldărul de perne. Cristea nu se întoarse. Consideră c-ar fi mai indicat să-şi tragă pantalonii. Avea, chiar şi el, un dram de demnitate.

— Am adormit.

— Mi-ai lăsat vânătăi.

— Nu eu am solicitat cătuşe...

— Solicitat. Bun cuvânt.

Cristea nu zise nimic. Într-un final, cu pantalonii traşi pe el, se întoarse spre femeie şi zâmbi.

— E cuvântul care trebuie, Maria. Iar vânătăile pot fi ascunse. Un fond de ten, o brăţară. Eu zic că m-am achitat onorabil de responsabilităţi... doamnă.

— Cu vârf şi îndesat. Data viitoare o să renunţăm la cătuşe, totuşi.

— Nu cred că va mai fi o dată viitoare.

— Nu? Te-a plictisit mica noastră joacă? Te-a consumat? Zâmbetul ei ar fi ucis un cuib de vipere.

— Nu-s fanul jocurilor, Maria. Ţi-am spus şi ultima dată.

— Şi totuşi ai acceptat.

— Când eram mai tânăr, am acceptat să sar cu paraşuta. Asta nu m-a făcut paraşutist.

— Just.

Cristea își luă cămașa pe el și adună sacoul de pe jos. Își ridică și pălăria de pe noptieră. Și-o îndesă pe cap.

— Să închizi, te rog, geamurile, îi zise Maria. Astăzi vin copiii de la bunici.

— Copiii... să-i săruți. Sunt bine?

— Sunt bine. Cum spuneai tu, responsabilități.

— M-am achitat onorabil de cele pe care le mai aveam.

— Așa spunea și răposatul meu soț.

Cristea pufni și făcu un pas spre ușă. Se întoarse, duse două degete la pălărie.

— Doamnă... Răposatul tău soț îți mulțumește, a fost o deosebită plăcere.

Și ieși pe ușă, în întunericul holului, înapoi în lumea de dincolo. În urma lui, draperiile rămaseră fluturând din gene.

Impas

de Nic Dobre

Cămașa mi se lipește de spinare iar aerul fierbinte parcă refuză să mai intre în plămâni. La naiba, e septembrie, frunzele îngălbenite ale copacilor se pregătesc să-și ia zborul iar ceasul arată abia ora zece dimineața. Ar trebui să fie mai răcoare.

Căldura în sine nu mă sperie, ci gândul că oamenii pe care îi coordonez sunt nevoiți să lucreze sub razele arzătoare ale soarelui. Mi-e teamă de greșeli majore, tocmai acum când mai sunt doar trei luni până la bicentenarul Marii Uniri. Suntem cu câteva zile înaintea graficului, dar îmi impun să nu mă gândesc la asta. Sunt multe persoane care s-au îndoit de capacitatea mea de a utiliza resursele Muzeului Român de Antropologie, al cărui director sunt, pentru a duce la bun sfârșit un proiect de asemenea dimensiuni. Abia aștept să le demonstrez că s-au înșelat. Dacă voi reuși acest lucru înainte de termen, cu atât mai bine.

Inspectez diorama de mari dimensiuni trecând fără grabă prin fața celor două secțiuni. Prima este gata până la cel mai mic detaliu: România anului 1918, momentul Marii Uniri. O casă boierească, bordeie de pământ, trăsuri trase de cai mecatronici capabili să fornăie și să scurme pământul cu copitele la fel ca cei naturali. O locomotivă cu aburi pufăie în dreptul unui mic peron, în așteptarea pasagerilor, care lipsesc deocamdată din peisaj.

Cea de-a doua secțiune este dedicată societății românești din 2018, momentul Centenarului. În acest caz reconstituirea a fost mai dificilă pentru că au trebuit îmbinate elemente reale, ca de exemplu autovehicule pe combustibili fosili, cu elemente virtuale de mari dimensiuni, realizate prin proiecții holografice. Blocul de locuințe, relicvă a regimului comunist, cu antene de satelit și rufe întinse la uscat în balcoane, sau clădirea comercială cu nume ciudat: „mall", acoperită de reclame luminoase.

— Domnule director Prodan!

Recunosc imediat vocea celui care mă strigă, inginerul-șef Martinescu. Un tânăr de perspectivă, care abia a împlinit cincizeci de ani de viață. Coleg de generație cu mine, a muncit din greu pentru a se realiza profesional. În timp ce eu am preferat un implant cibernetic de a șaptea generație, care mi-a fost vârât în cutia craniană încă din adolescență, el a preferat metoda clasică: învățat ore în șir, examene istovitoare, frecat neuronii din dotare până la epuizare. Nu am înțeles niciodată încăpățânarea adepților clasicismului intelectual. De fapt, nu sunt sigur că decizia le aparține, există și probabilitatea ca părinții lor să fi luat această decizie, speriați de perspectiva unei odrasle cu capacități cognitive și de memorare net superioare lor.

În mod surprinzător pentru un om instruit să manevreze cifre, inginerul-șef Martinescu vorbește mult și dezlânat. Mă pricep destul de bine la caracterul oamenilor, în cazul lui cred că este vorba de teama asumării responsabilității, ceea ce este îngrijorător pentru un om cu funcție de conducere.

Îl las să trâncănească mai bine de un minut, până când realizez ce vrea să spună și mă apucă brusc amețeala.

— Ce vrei să spui, Martinescule? Cum adică să-i dăm pe toți la reciclat? Şi pe urmă ce fac, vă îmbrac pe voi în haine de epocă și vă pun să tremurați de frig în dioramă, în locul roboților? Incompetenților!

În felul lui, Martinescu încercase să-mi spună că sunt probleme cu roboții cu aspect umanoid care urmează să imite populația din urmă cu un secol, respectiv cu două. Fizionomiile celor opt sute de androizi au fost create individual, după chipul și asemănarea locuitorilor României din vremuri trecute. Până și limbajul lor a fost implementat pornind de la expresii preluate din dicționare de arhaisme, la care s-au adăugat regionalisme, în funcție de specificul personajului interpretat.

— Domnule director... nu am știut... adică nu am anticipat un asemenea comportament. Pur și simplu s-a întâmplat. E un dezastru! îngăimă bărbatul speriat.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare! Îi reciclăm pe toți?

— Nu văd altă soluție...

Nu mă pot abține și ridic vocea la el:

— La naiba, sunt înconjurat de incompetenți! Îți dai seama cât a costat acest proiect, așteptat de toată Europa? Nu ne permitem una ca asta. Mai repetă-mi încă o dată cum au decurs lucrurile, de la începutul implementării roboților în decor.

— Domnule director, așa cum am scris și în raport, lucrurile au fost în regulă la început. Primii două sute de roboți aduși pentru decorul din 1918 s-au integrat perfect. Boierii se plimbau agale pe strada mare, țăranii munceau prin gospodării, la câmp... să fi văzut mândrețe de ofițeri în uniforme de roșiori, călare pe cai care păreau aproape vii! Așa cum am spus, totul era în grafic. Apoi am adus și roboții deghizați în delegați oficiali, care urmau să voteze rezoluția Marii Uniri, în data de 1 Decembrie. Aici a fost un pic de muncă, starea de bucurie a acestora părea oarecum forțată, artificială. Dar prin proceduri de autoînvățare și simulare pe model uman, am depășit inconvenientele.

— Treci mai repede la subiect, Martinescule, nu am toată ziua la dispoziție...

— Da, imediat domnule director. Din punctul meu de vedere, implementarea momentului 1918 a fost un succes total, inclusiv la nivelul interacțiunilor sociale între roboții umanoizi. Când am început să integrăm roboții din secvența 2018, lucrurile au decurs normal pentru o vreme. La corporatiști a fost simplu, aveau trei secvențe principale de activitate: drum casă-birou, muncă, somn. Tinerii care umblau pe străzi și prin clădirea aia comercială ciudată i-am implementat cu privirea în dispozitive multimedia portabile și cu o fizionomie inexpresivă. Câțiva bugetari pe care i-am montat în spatele unor ghișee i-am lăsat așa, neporniți. Statici, pentru că am înțeles din scrierile vremurilor că nu făceau mare lucru. Lucrau la stat, însemna că stăteau, nu-i așa? Câțiva profesori cereau în mod obsesiv unor copii să scrie tot de la tablă, doctori în halate albe consultau câțiva pacienți, muncitori care construiau un drum – doi mânuiau niște unelte rudimentare, opt stăteau degeaba, n-am înțeles de ce, dar am zis să respectăm adevărul istoric. Apoi am adus în scenă politicienii, iar în momentul ăla totul a început să o ia razna.

— Stai așa, îl întrerupse directorul. Ce-s ăia „politicieni"?

— Am învățat la școală, la istorie, domnule director...

— Martinescule!

— Mă scuzați, vă explic imediat. Vedeți clădirea asta mare de lângă zona dioramei? Palatului European al Explorării Spațiului?

— Da, ce-i cu ea?

— În urmă cu o sută de ani, aici lucrau politicienii. Mulți, câteva sute. Cu mii de slujitori. Pe vremea aia, clădirea se numea Palatul Parlamentului.

Mă enervează îngrozitor inginerul ăsta. Își supraestimează creierul lui exclusiv biologic într-un mod deranjant.

— Și ce făceau politicienii ăia, ce ocupație aveau?

— Făceau legi. Știți, pe vremea aia rețelele informatice erau într-un stadiu incipient. Oamenii le foloseau rareori pentru a-și îmbunătăți nivelul de viață și relațiile interumane.

— Și atunci ce făceau cu ele?

— Atunci când nu schimbau între ei mesaje ofensatoare, certându-se din te miri ce, făceau schimb de poze cu pisici. Sau chiar lucruri scârboase, cum ar fi poze cu mâncarea pe care urmau să o consume.

— Bleah, încetează Martinescule! Spune-mi mai multe despre politicieni.

— Bine. După cum am spus, ei se ocupau de conducerea societății. Dădeau legi pe care ceilalți trebuiau să le respecte...

— Stai că n-am înțeles. Politicienii nu trebuiau să respecte actele normative pe care chiar ei le creau?

— Teoretic da, practic nu. Făceau cam ce voiau ei și mințeau tot timpul. De la asta ni s-a tras și nouă, de la șirul interminabil de minciuni implementat în softul roboților...

— De ce n-ați observat acest lucru imediat?

— Pentru că la început nu a fost nimic evident. Am greșit cu adevărat ceva la început, am integrat prea mulți politicieni. O sută. Am crezut că erau importanți pentru societate, din moment ce pe vremuri ocupau ditamai clădirea. Să-i fi văzut ce simpatici erau la început... zâmbeau de la o ureche la cealaltă – cred și acum că ăsta a fost un viciu de proiectare – și erau amabili cu toți ceilalți roboți. Am aflat ulterior că vorbeau cu aceștia în secret, prin locuri ascunse, departe de oamenii echipei noastre. Le promiteau procesoare mai performante, acumulatori cu autonomie mai mare, locuri de alimentare cu energie în spațiul public, nu doar în spațiile tehnice... totul în schimbul unui lucru mărunt. Să îi ajute pe roboții politicieni să-și formeze un partid și să-i voteze la alegeri.

— Extraordinar... și nici în acest moment nu v-ați îngrijorat?

— Nu, am considerat acest lucru ca fiind parte din programul de integrare pseudo-socială. Le-am permis să-și facă un partid, apoi încă unul. Din câte am înțeles, așa lucrează mai bine, când unii sunt la comandă și alții în opoziție. Apoi au organizat alegeri. Unii au câștigat, alții au pierdut. Știți, când monitorizam pseudo-societatea în ansamblu, totul părea normal, părea să semene foarte mult cu societatea din 2018, așa cum este ea descrisă de manualele de istorie.

— Martinescule, iar începi cu manualele de istorie? Spune-mi când a apărut primul incident.

— Imediat după alegeri, roboții politicieni care au câștigat au emis legi pentru ceilalți roboți, prin care aceștia trebuiau să le cedeze un procent din energia cu care erau alimentați. Adică să plătească impozit.

— Și ce făceau cu surplusul de energie? întrebă directorul, mirat.

— Tot felul de prostii. Și-au montat procesoare suplimentare, au construit instalații care produceau descărcări electrostatice pentru amuzament. Se lăudau cu ele, care produce fulgere mai lungi, mai viu colorate... problemele au apărut atunci când ceilalți roboți politicieni, cei din opoziție, au vrut și ei mai multă energie. Au virusat softul roboților lucrători, convingându-i că politicienii aleși nu-și fac treaba așa cum trebuie. Și uite-așa, am avut primele manifestații și primele greve.

— Și nici acum nu ați fost îngrijorați?

— Ba da, ne-am dat seama că ceva nu e în regulă. Am luat roboții obișnuiți unul câte unul și am încercat să-i devirusăm. Problema era că până devirusam noi unul, roboții politicieni virusau alți cinci. Nu am reușit să facem mare lucru.

— Și ce făceau virușii ăștia mai exact? Îi convingeau pe roboți să se revolte împotriva politicienilor aflați la putere? Și ce-i cu asta? Făceați din nou alegeri, lucrurile se liniștea o vreme, apoi iarăși făceați alegeri... un proces ciclic, lucrurile puteau funcționa câteva luni, până când aniversam bicentenarul.

— Cu tot respectul, domnule director, dar lucrurile deveniseră un pic mai complicate de atât. Virușii aceia nu îi convingeau pe roboți doar să voteze pe ceilalți politicieni. Creau rutine ascunse în softul de bază al pseudo-personalității, prin care sărmanul robot virusat era convins să caute metode prin care să obțină o cantitate mai mare de energie.

— M-ai pierdut Martinescule. Poți fi ceva mai concret? Dă-mi un exemplu de comportament deviat.

— Desigur, domnule director. De pildă, roboții doctor nu acceptau să consulte roboții bolnavi fără a primi în prealabil o cantitate de energie din partea acestora. În manualele de isto... ăăă scuze, în scrierile vremurilor acestea erau denumite „șpăgi". Și vă mai dau un exemplu. Muncitorii de la drumuri nu mai construiesc nimic, mâzgălesc hârtii pe care le denumesc „studii de fezabilitate" și cer în locul lor de la politicieni cantități exorbitante de energie. Pe care culmea, le primesc, iar o parte din ele ajunge înapoi la unii roboți politicieni.

— Ce mizerie...

— Da, mare mizerie. Unii au ajuns să nu mai funcționeze corect, din cauza subalimentării cu energie. Iar alții, din rândul roboților politicieni, au ajuns să stocheze cantități atât de mari de energie, încât au devenit periculoși pentru oamenii noștri. Un electrician care încerca să verifice circuitele unui politician s-a electrocutat atât de rău, încât zace pe un pat de spital cu arsuri pe aproape tot corpul. În acest moment am decis să facem ceva, altfel se strică toată diorama.

— Măcar avem secțiunea 1918 care funcționează cum trebuie...

Îl văd pe inginerul-șef ferindu-și privirea, ca și când ar avea ceva de ascuns.

— Ce e Martinescule? Și acolo avem probleme?

— Domnule director, câțiva politicieni din secțiunea 2018 au ajuns acolo, nu știu cum. I-au convins pe sărmanii din secțiunea 1918 că există un loc mai bun pentru ei, undeva într-o secțiune din viitor. Și le-a promis că-i poate transfera acolo, în schimbul unei cantități de energie, evident. Din fericire, am găsit o soluție rapidă. I-am localizat pe politicienii infiltrați, acum sunt dezactivați. În secțiunea 1918 avem robotul cu drepturi speciale care-l întruchipează pe regele Ferdinand, s-a ocupat de roboții virusați și a reușit să-i recalibreze.

— Nu putem trimite un robot rege și în secțiunea 2018?

— Am încercat să facem asta, nu merge. Politicienii au putere prea mare, iar roboții obișnuiți nu acordă atenție robotului cu drepturi speciale. Așa au fost programați.

— Urâtă treabă... revenind la secțiunea 1918, există riscul unei noi virusări?

— Nu putem ști cu exactitate, domnule director. Există posibilitatea unor viruși latenți, inoculați deja în programele lor de către roboții politicieni infiltrați din cealaltă secțiune.

Mircea Prodan bătu cu pumnul în masă atât de tare încât imaginea holografică a orhideei japoneze vibră câteva secunde.

— Gata! M-am săturat de mizeria asta. Oare cum au supraviețuit strămoșii noștri cu politicienii ăștia pe cap? De ce i-au tolerat?

— Domnule director, poate că așa erau programați – pardon, educați – să o facă. Vă rog să mă scuzați, am un apel de preluat.

Comunicatorul individual implantat pe tâmpla inginerului Martinescu emitea o lumină roșie intermitentă, ceea ce însemna că acesta se afla într-o convorbire cu altă persoană.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, a fost un apel important legat de discuția noastră. Oamenii din echipa de proiectare au terminat de

rulat o simulare complexă; se pare că au găsit o soluție la problema noastră. Toți roboții vor fi deconectați simultan și li se va aplica o rescriere a softului de bază cu cel original. Integrarea pseudo-socială va fi făcută în ritm accelerat, nu va dura mai mult de trei săptămâni. Putem reintra în grafic, domnule director. În privința roboților politicieni, se recomandă în continuare reciclarea lor. Cu părere de rău, vor lipsi în diorama bicentenară. Credem că e mai sigur așa.

— Nu le va simți nimeni lipsa?

— Nu, domnule director. Roboții se pot recalibra într-un scenariu în care politicienii lipsesc, iar majoritatea vizitatorilor oricum nu știu că au existat cândva oameni cu o astfel de ocupație.

— Martinescule, sunt de acord cu propunerea ta, o avizez favorabil. Am însă o rugăminte: roboții politicieni nu-i recicla. Trimite-i direct la topit.

Amintiri suprapuse

Scenariul: Szabó Kriszta
Desene: Sárosi Mátyás

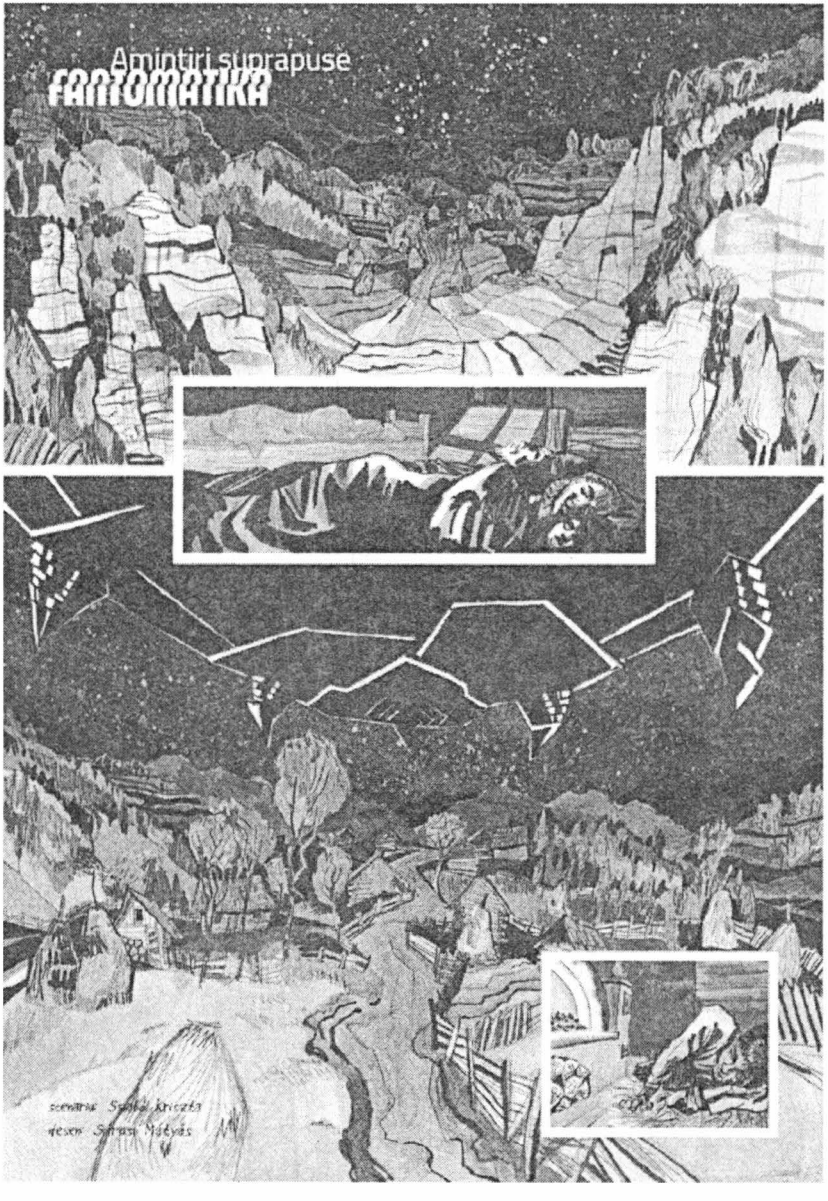

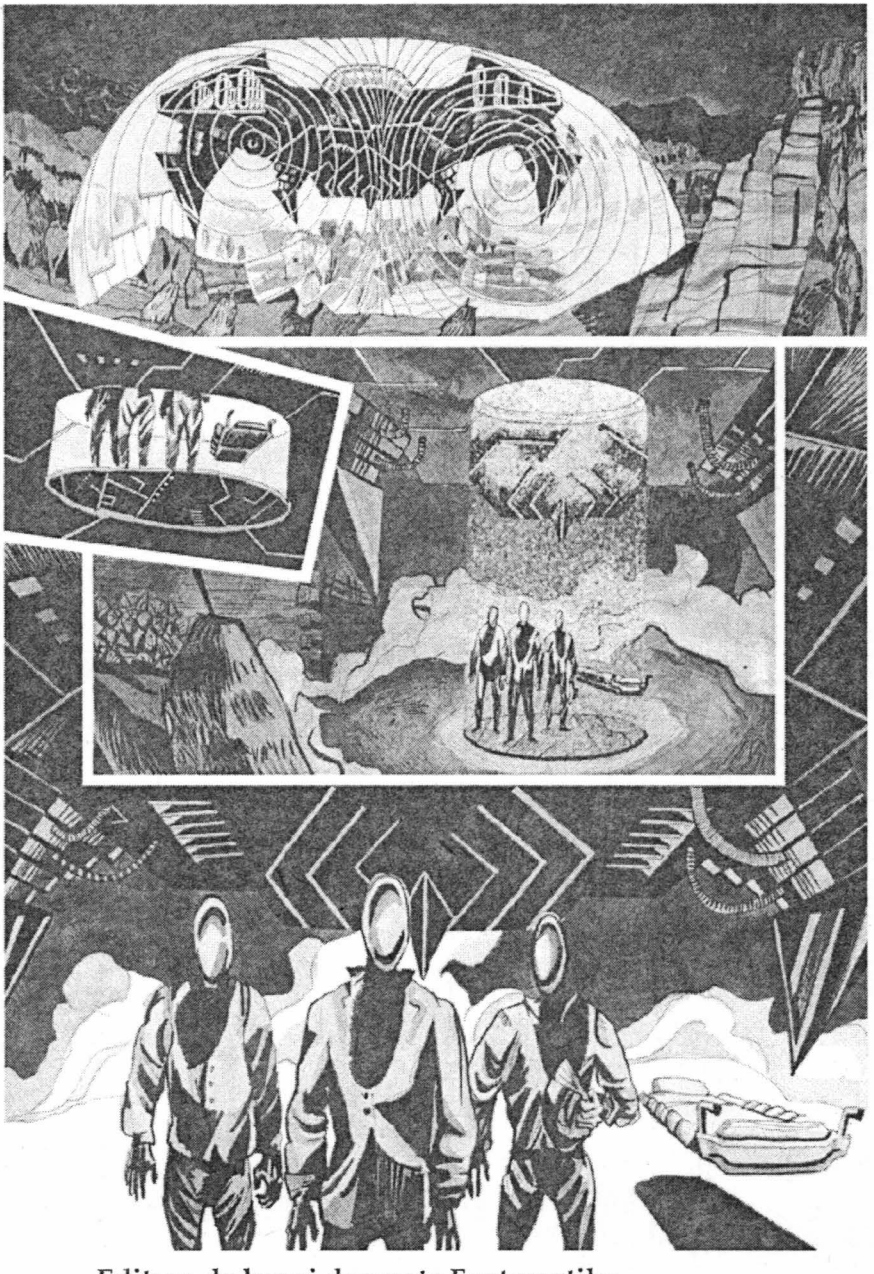

Editura de benzi desenate Fantomatika

Fantomatika este o editură din Târgu Secuiesc, județul Covasna, dedicată în exclusivitate realizării de benzi desenate.

Revista este disponibilă în România și Ungaria și are apariție lunară. Conține povestiri science-fiction, fantasy și umor, creații originale scrise și desenate de artiștii locali.

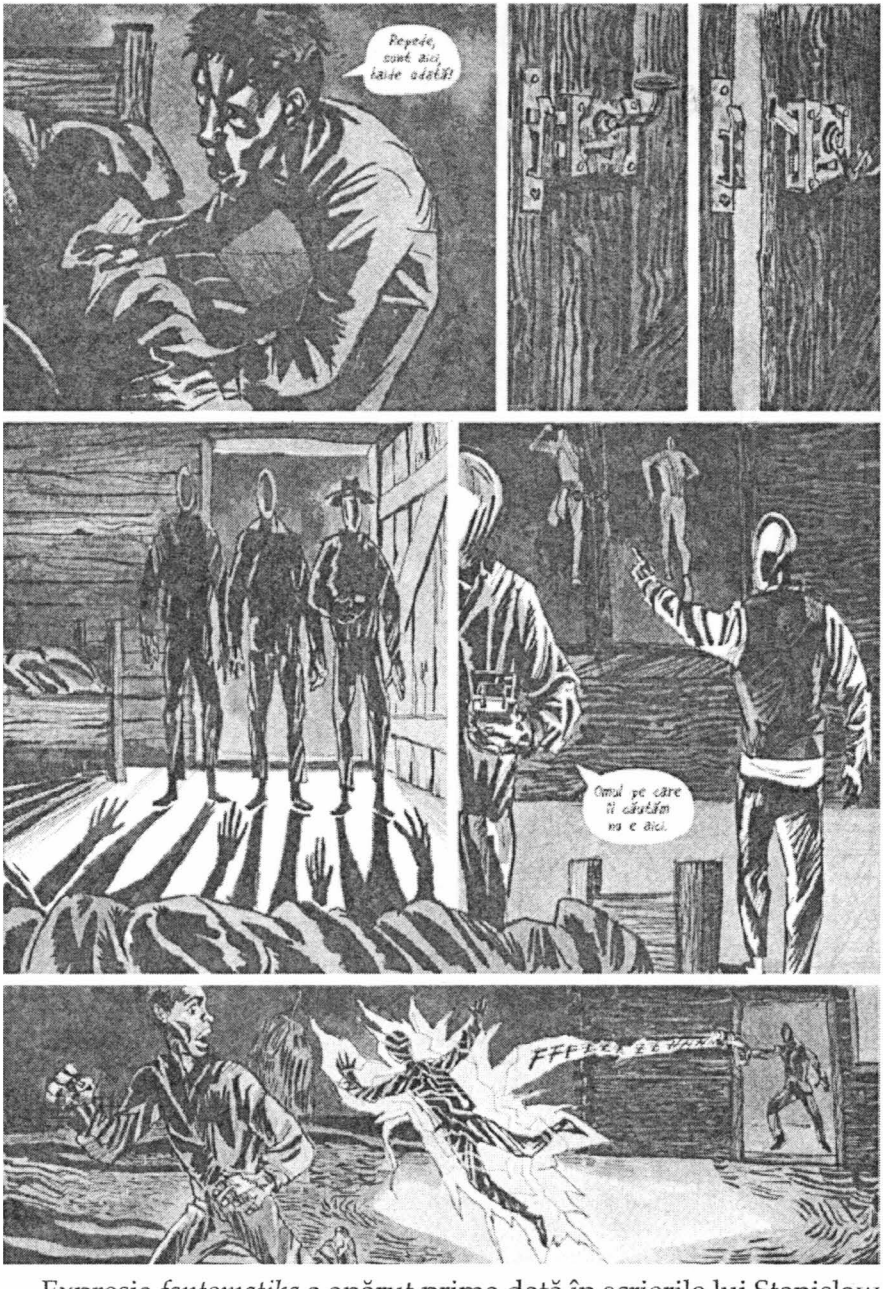

Expresia *fantomatika* a apărut prima dată în scrierile lui Stanislaw Lem și înseamnă spațiu virtual, holografic, creat artificial, un fel de cyber-space exprimat mai frumos, mai european.

Considerăm, astfel, că benzile desenate pot fi o formă de expresie artistică, povestirile și desenele noastre se nasc din dorința sinceră de a ne exprima opinia adevărată despre lume, de a ne exprima,]ntr-

un mod artistic, coșmarurile și speranțele noastre, de a ne arăta ideile chibzuite de mult timp.

Fata nu poate rămâne cu noi, până rezolvăm lucrurile a-ci. Un grup mic să pornească înapoi cu ea. Iar pe băiat vom începe intervenția imediat.
Recomand imprintare de adâncime triplă, vigilența lui implică o dispoziție refractară.
Anzel Donmar Harlanis, cetățeana Republicii Omenirii Galactice, ești conștientă de structura sistemului nostru, ai cunoștință despre convenția dintre omenirea pământeană și cea fantomatică? Ai încălcat restricția cu intenție?
Ce crezi, de ce lumea noastră este aranjată în acest fel, de ce ne-am separat de pământeni?
Nu te poți întoarce pe Pământ niciodată. Acel băiat nu mai are memorii despre tine, uită-l și tu.
Pentru că ei au vrut să trăiască altfel, și eu vreau să trăiesc la fel ca ei.
Am fost fericită de prima oară în viața mea.

Incidentul din sera 123

de Dan D. Farcaş

Dan D. Farcaş, matematician, informatician, scriitor, cercetător român al fenomenului OZN şi al civilizaţiilor extraterestre; membru al Comitetului Român de Istoria şi Filosofia Ştiinţei şi Tehnicii al Academiei Române, membru titular al Academiei de Ştiinţe Medicale, preşedintele Asociaţiei pentru Studiul Fenomenelor Aerospaţiale (ASFAN), membru fondator al Centrului de Studii pentru Ştiinţele de Graniţă, în cadrul Comisiei pentru România al UNESCO; pe lângă publicarea unor povestiri SF, articole ştiinţifice şi de popularizare, este autorul a 25 de volume despre informatică şi oznistică, extratereştri, eseuri filosofice şi memorialistică; ultimele apariţii editoriale: ***Enigma lumilor paralele*** *şi* ***OZN-uri deasupra României.***

Înţeleptul Sath se reîntorcea din concediu; un concediu lung, dar fără îndoială binemeritat. Trecea pulsând satisfăcut de-a curmezişul structurilor şi reţelelor binecunoscute, coordonându-şi alene mădularele prin nenumăratele dimensiuni la care îi dădeau dreptul gradul şi experienţa sa profesională. În sezonul trecut, rezultatele laboratorului pe care-l conducea întrecuseră toate aşteptările, succes recunoscut până şi de către şefii ierarhici... Acum Sath se gândea cu încântare la faptul că, în sera 123, ultimul rând de culturi, abia mijinde la vremea când plecase, trebuie să se afle în pragul coacerii. Se mai gândea şi la apropiata revedere cu asistenţii şi laboranţii săi harnici, inteligenţi şi plini de idei, care au fost în atâtea dăţi garanţia bunului mers al delicatelor experimente.

Vibraţiile de simpatie îl întâmpinară încă de departe. Cura de bioregenerare, urmată în concediu, îi permitea să le simtă parfumul întocmai ca în vremea primei tinereţi. Pe măsură ce pătrundea în incintele laboratorului, coordonatoarele şi informatoarele artificiale se conectau, unul după celălalt, la complexul creierelor sale, gata să-i prezinte rapoartele de activitate ori să răspundă prompt, până şi la întrebări aproape negândite.

În sera centrală, sera numărul 123, pluteau într-o ordine savantă, câteva zeci de universuri sferice, „(3+1) dimensionale", prevăzute cu legi antropice selectate cu grijă. Prin ascunzișurile fiecărui univers exista o cultură. Înaintea plecării în concediu, toate aceste culturi se găseau riguros în același stadiu: toate prospere, toate promițătoare. Desigur, între timp, unele se vor fi dezvoltat mai bine, altele mai puțin; nu era exclus chiar ca unele să fi pierit (deși, conform regulamentelor, așa ceva nu se admitea decât în cazuri cu totul excepționale).

După consumarea efuziunilor de rigoare, Sath ceru să i se prezinte raportul de ansamblu. Aparatura se focaliză pe prima dintre culturi, numită codificat E-11, și selectă automat cele mai semnificative imagini, nu mai multe de câteva mii simultan, fiecare considerabil încetinită, însoțite de sunete, mirosuri, biocâmpuri etc., cu alte cuvinte de tot ce era necesar unei corecte aprecieri. Informatoarele artificiale aduceau în paralel torente de date despre fiecare obiect, despre fiecare făptură, despre fiecare fenomen înfățișat.

— Tii! Ce porcărie...! comunică telepatic șeful în clipa când văzu primele ființe. Cum ați reușit să-i aduceți în halul ăsta?

Toată lumea știa că Sath avea un stil colorat de a gândi și că era foarte mândru de acest stil. În consecință, coordonatoarele și informatoarele își apelară în grabă subrutinele de veselie, iar asistenții și laboranții râseră din toate inimile cu care erau înzestrați. Informatorul pentru problemele științifice, programat să-și regăsească primul seriozitatea, își activă terminalele pentru a răspunde, dar se autoblocă respectuos în ultima clipă, sesizând că asistentul Asmos dorește să ofere personal explicațiile cuvenite.

— După cum știți, programul de lucru pentru E-11 prevedea menținerea ființelor inteligente în starea inițială de „paradis", adică o climă blândă, să n-aibă nevoie de îmbrăcăminte, și să aibă hrană din belșug, doar s-o culeagă din copaci. Au fost îmblânzite toate fiarele și multe altele.

— Exact conform programului general stabilit, adăugă timid informatorul științific.

— Și... he, he... cu inteligența... cum mai stau? se interesă vioi șeful, arborând un zâmbet plin de subînțelesuri...

— Conform așteptărilor, s-au îndobitocit complet. Au uitat până și graiul articulat; în schimb coeficientul de fericire este destul de mare – aproape cel mai mare dintre toate culturile...

— Excelent! Înăspriți condițiile de viață cu cinci gradații standard; să vedem cum o să se descurce... Altă cultură vă rog!

Câteva clipe, cât se perindară primele imagini din E-12, asistența se foi străbătută de sentimente care oscilau între jenă și oroare. Informatorul științific se simți dator să vină cu precizări:

— Sunt cei cărora li s-au programat cele mai aspre condiții de viață, fără alte compensații. Igienă nulă, confort nul, niciun pic de răgaz, boli de toate soiurile. Drept rezultat, speranța medie de viață este minimă, inteligența practică excelentă în activitățile curente, dar inteligența abstractă aproape inexistentă. În patru sute de generații, de când durează experimentul, s-au rărit, rămânând doar a suta parte din câți erau la început... Au supraviețuit nu atât geniile, cât cei care se mulțumeau cu mai puțină mâncare... Celelalte viețuitoare s-au împuținat încă și mai tare. Practic, din lipsă de hrană, s-au devorat unele pe altele...

Informatorul prospectiv, sesizând întrebarea născândă în complexul de creiere al șefului, continuă:

— Se prevede ca situația să se stabilizeze peste alte cinci sute de generații, la un efectiv încă de zece ori mai redus. Apoi va rămâne staționară timp de câteva mii de generații. După aceea există premisele unui oarecare progres, chiar al unuia de o formă nouă și foarte interesantă, Din păcate, datele sunt insuficiente pentru o extrapolare mai precisă...

— O înăsprire a climei doar cu un singur grad standard ar fi dus la stingerea speciei inteligente – adăugă informatorul științific. Menționez că de fapt experimentelor E-11 și E-12 li s-au aplicat tratamentele extreme...

— Continuăm deocamdată cu E-12 în parametrii actuali, decise Sath. Următorul!

Echipa de cercetători parcurse, în același mod, câteva zeci de culturi. Influențele incluse în scenarii erau nuanțate cu subtilitate și rafinament; cu toate acestea, diferențele în evoluție se dovedeau de multe ori brutale, spre marea încântare a șefului.

— Cu E-43, anunță informatorul științific, începe lotul pe care neam propus să verificăm principiul „contradicțiile sunt motorul progresului".

— Aha! se bucură șeful – bănuiesc că ăștia sunt cei mai evoluați dintre toți...

— Întocmai, întări Belth – asistentul responsabil de lot; totuși sau semnalat și unele ciudățenii...

— Ciudățenii?! dar asta-i excelent! se veseli Sath.

— ...La primele şase cazuri, pe lângă includerea programelor de iscat şi promovat contradicții, s-au prevăzut şi mici intervenții culturale directe – inoculări de precepte, doctrine, ideologii...

— Strict limitate şi aprobate din timp de comisia pentru deontologie – precizează informatorul pentru ordine şi disciplină.

În timp ce aparatura automată selecta imagine după imagine, informatorul ştiințific continua explicațiile. Ființele de pe E-43 avansaseră uluitor de rapid. Li se programase cultul contrazicerii în gradul cel mai înalt, într-atâta încât ajunseseră pur şi simplu obsedate de dorința de a se dovedi mai deştepte, mai pricepute şi mai puternice, setoase de a se depăşi unele pe altele, în cadrul unor nesfârşite confruntări. Pe lângă nesfârşite războaie, era suficient ca să se afle că undeva s-a descoperit o nouă lege privind realitatea, că se şi repezeau cu toții să demonstreze că ea nu-i valabilă decât cel mult în situații cu totul particulare...

— Şi reuşeau, bineînțeles – râse Sath.

— Fireşte! Dar, ceea ce-i mai important, reuşeau extrem de repede. Apoi o luau de la capăt cu o altă descoperire. Nu-i interesa niciun adevăr atâta vreme cât cineva nu era gata să-şi dea viața pentru a demonstra contrariul său. Aritmetica lor a bătut pasul pe loc până ce un curent filozofic având drept deviză „unu şi cu unu niciodată nu fac doi" şi-a numărat primii martiri, ucişi cu pietre de o mulțime indignată de conservatori. Din păcate, progresul rapid a fost plătit cu nenumărate suferințe; spiritul exagerat de contrazicere i-a dus la războaie nesfârşite ca şi la inegalități şi frustrări de tot soiul. Ființele de pe E-43 nu concepeau, între altele, decât un singur mod glorios de a-şi încheia existența: moartea violentă pentru un crez. Şi au reuşit să facă din acest mod una dintre cele mai importante cauze de deces. Au izbutit să-şi pârjolească planeta cu ajutorul armelor nucleare încă în urmă cu cincizeci de generații. Au fost suficient de inteligenți pentru a supraviețui (caz rar), desigur în grupuri mărunte şi răzlețe, şi suficient de nebuni pentru ca s-o ia de la capăt... Informatorul prospectiv aprecia că în două sau trei generații exista o şansă de 90% ca să-şi facă planeta bucățele, grație noilor arme subnucleonice la care lucrau de zor.

— Ce facem? Modificăm programul sau... îi lăsăm? întrebă uşor preocupat asistentul Belth.

Şeful transmise problema coordonatorului central. Decizia urma s-o ia mai târziu, în posesia tuturor informațiilor necesare. Nu-i plăcea să-şi suprasolicite complexul de creiere dacă nu era strict necesar

şi, în plus, avea bunul simț de a nu se crede competent în orice. Şi mai ştia că şi coordonatoarele, în ciuda puterii lor uriaşe de a raționa, vor avea nevoie de mai mult timp ca să ajungă să examineze toate datele şi să propună soluții.

În programele destinate culturilor E-44, E-45 şi E-46 s-a introdus ceva mai puțin spirit de contrazicere, dar ceva mai multă credință în şefi şi în logica matematică. Rămânerea lor în urmă comparativ cu E-43 era evidentă, în schimb şi numărul războaielor a fost mai redus, Sath părea frământat de un amalgam de mulțumire şi nemulțumire:

— Interesant! Foarte interesant! Păcat că lotul e prea mic; statistic nesemnificativ. Dar dacă cei de sus n-au vrut să ne dea mai multe fonduri, asta e... Următorul !

— Cu E-47, reluă întrucâtva încurcat asistentul Belth, e o poveste... Era poate cel mai frumos experiment din toată sera. Pregătisem un program echilibrat; în mod normal, la ora actuală puteau fi pe primul loc. Luaseră un start excelent, ca apoi, din motive nu prea clare, să înceapă să bată pasul pe loc ori să progreseze enervant de lent...

— Înregistrează o rămânere în urmă de circa patruzeci de generații față de primele extrapolări – completă informatorul prospectiv.

— Oh! se îngrozi Sath. Şi care-i totuşi cauza?

— Datele par să indice că în primul rând e ceva în neregulă cu religiile... începu informatorul ştiințific, dar se opri respectuos când recepționă intenția asistentului Belth de a continua expunerea.

— Să spun drept, pur şi simplu nu înțeleg! Cunosc şi eu, bineînțeles, care e rolul propagandei religioase în dirijarea unor minți insuficient evoluate către o direcție dorită. Însă tuturor experimentelor din lotul „contradicțiile sunt motorul progresului", deci şi experimentului E-47, li s-a programat exact aceeaşi religie... aceea cu zeii care se contrazic veşnic între ei, se înşală, se războiesc, se răstoarnă de la putere, uneori se mai şi omoară... Peste tot a dat rezultate excelente... anomaliile au apărut numai la E-47... aparent fără nicio cauză sesizabilă...

Asistentul ezită câteva clipe a neputință, răgaz suficient pentru ca informatorul pentru ordine şi disciplină să intervină discret:

— Dacă îmi permiteți... Am cules informații şi am depistat care-i cauza... Pur şi simplu programele destinate culturii E-47 au fost schimbate în urma unei intervenții externe neautorizate. E un caz foarte grav, aşa că mi-am permis să întocmesc şi un raport detaliat. Dețin peste două sute treizeci de mii de înregistrări, care s-ar putea constitui în tot atâtea capete de acuzare...

Se iscă o rumoare rar întâlnită în analele laboratorului.

— Şi nu ne-ai spus nimic! se indignă informatorul ştiinţific.

— Ştiţi foarte bine că programele mele conţin obligaţia să păstrez, în orice împrejurare, secretul asupra investigaţiilor, răspunse modest informatorul pentru ordine şi disciplină. Acum însă pot să vă spun că vinovatul este tânărul nostru laborant Yahoo, care a încălcat grav etica cercetării şi legea de neintervenţie, impunând, din proprie iniţiativă, experimentului E-47 un program diametral opus obiectivelor urmărite...

— Dar ce căuta Yahoo la lotul ăsta? se burzului şeful. Dacă nu mă înşeală memoria auxiliară, individul ăsta lucrează la culturile din grupa următoare, la cele care au drept principiu de bază că „totul a fost programat perfect, deci nu e nevoie de contradicţii".

— Aşa e! La mijloc a fost însă un pariu!

— Pariu?! într-o lucrare atât de serioasă ca a noastră?! De necrezut! Şi ce pariu, mă rog?

— Yahoo susţinea că la lotul său, dacă „totul a fost programat perfect", evoluţia va fi mai rapidă decât la un lot „cu contradicţii"...

O undă de consternare înfioră asistenţa. Nimeni nu se aşteptase ca laborantul să fie chiar atât de prost... Acel „perfect" nu era, bineînţeles, decât cea mai bună soluţie găsită de creierele învăţaţilor şi ale coordonatoarelor; or, aceste creiere, oricât ar fi fost de multe şi de mari, erau foarte departe de puterea însumată a tuturor minţilor dintr-o societate, fie ea şi „de seră"...

— A făcut prinsoare cu un alt laborant, cu Abadeu – continuă informatorul – şi se fixaseră pe E-47 şi E-60, pe care le luaseră drept culturi martor. A venit desigur şi momentul în care Yahoo şi-a dat seama de greşeala făcută. Şi ce credeţi că a comis atunci pentru ca să nu piardă rămăşagul? A inversat pur şi simplu, în taină, programele de propagandă religioasă de la cele două culturi, ca şi alte câteva programe care i s-au părut mai importante. Ştiţi, desigur, la culturile de tipul „totul a fost programat perfect" se folosesc, în mod firesc, religii cu un singur Dumnezeu, şi el perfect... A profitat de un moment de neatenţie a personalului din laborator, într-o zi în care pauza de prânz coincidea cu revizia coordonatoarelor şi informatoarelor. A pierdut însă din vedere că, prin construcţie, terminalele mele sunt peste tot şi nu dorm niciodată...

Aici informatorul pentru ordine şi disciplină se opri, arborând o vagă nehotărâre.

— Nu-ți face probleme – îl liniști Sath – n-are rost să te jenezi; în fond, asta ți-e meseria...

— O, nici vorbă! Mă gândeam doar că există nişte precedente – semeni de-ai mei demontați definitiv sub diverse pretexte...

— Fii pe pace! Doar eşti sub protecția mea... Ce naiba! Am ajuns să ne temem până şi de laboranți?

— Nu uitați de cine a fost recomandat... mai îndrăzni informatorul.

— Lasă că o să-i explic personal! Poți să-i dai drumul! Rezumă-ne esențialul!

— Păi... în mod normal, simpla inversare de programe n-ar fi trebuit să aibă efecte atât de dramatice. Ştiți, el schimbase doar programele primare; cele secundare, terțiare etc. erau deja bine consolidate; ca să le schimbe şi pe astea i-ar fi trebuit prea mult timp. Atunci lui Yahoo i-a venit ideea să realizeze, în compensație, tot pe furiş, evident, câteva întrupări pe E-47, ca propovăduitor de religii. În timpul acestor întrupări le-a zis celor de acolo că există un singur Dumnezeu şi, de la caz la caz, le-a mai zis fie că el este acela, fie că e un colaborator apropiat al său, numit profet ş.a.m.d. A mai încercat să-i convingă că în Univers totul e rânduit perfect, că deci E-47 este „cea mai bună dintre lumile posibile" şi că toate mizeriile au fost anume create spre binele lor... Atunci când, mai târziu, ajunsese să se încurce în propriile sale afirmații, a admis că mai apar uneori şi neajunsuri, dar că ele se trag numai şi numai de la... ăăă... că cineva... şi-a vârât coada sau că, la început de tot, a oferit capacitatea de a deosebi răul de bine...

— Şi cei de pe E-47 i-au crezut toate balivernele?! se îngrozi Sath.

— Din cauza programelor schimbate... La început a mers mai greu; şi-a susținut partizanii şi cu forța... Le-a dat şi o listă de propoziții în care trebuiau să creadă cu toții. Zicea că lista aceea conține „adevărurile absolute şi ultime"...

— Ce adevăruri?!! izbucni Sath. Asta-i una dintre cele mai mari tâmpenii pe care le-am recepționat în toată existența mea...

— Am reprodus textual. A mai lăsat să se înțeleagă că odată ce programarea este perfectă, e mai bine ca locuitorii de pe E-47 să se ocupe mai puțin de inteligența lor... Le spunea că important este să fie fericiți, chiar dacă vor fi săraci cu duhul... sau cam aşa ceva. Traducerea nu e certă.

— Asta, ca şi faptul că nu are rost să mai caute alte adevăruri, explică în mod clar blocarea progresului – se însufleți brusc informatorul ştiințific.

— ... Le-a spus că orice îndoială, orice părere contrară cu lista de „adevăruri", este o erezie care vine de la așa-zisul „spirit care neagă totul"... Cred că Yahoo se gândea chiar la dumneavoastră...

— Așa deci...

— Și, printr-o reacție în lanț, o mulțime de capete încoronate l-au copiat: ziceau că sunt unșii acelui unic Dumnezeu și că posedă prin aceasta și infailibilitatea lui, exterminând pe cei ce îi contraziceau... Norocul experimentului este că Yahoo e un laborant începător și nu foarte inteligent, drept pentru care a făcut și o mulțime de greșeli...

Sath simțea cum i se umflă arterele – treptat, una după alta. Porunci aspru informatorului:

— Ajunge! M-am lămurit! Luăm o pauză!

Coordonatorul medical începuse deja să-i administreze sedative. Încă două-trei istorii de astea și va avea nevoie, te pomenești, de o nouă perioadă de refacere...

În timp ce lui Yahoo i se întocmeau formele pentru o lungă detașare disciplinară la secțiile exterioare de compactat filamente subcuantice, Sath încă mai continua să bombăne în gând:

— Auzi deșteptul!... Infailibil!... Auzi!... Adevăruri absolute și ultime!...

Horia Gabriel Florea
Grafician și pictor mural
Lucrări realizate în tehnica var și câlți

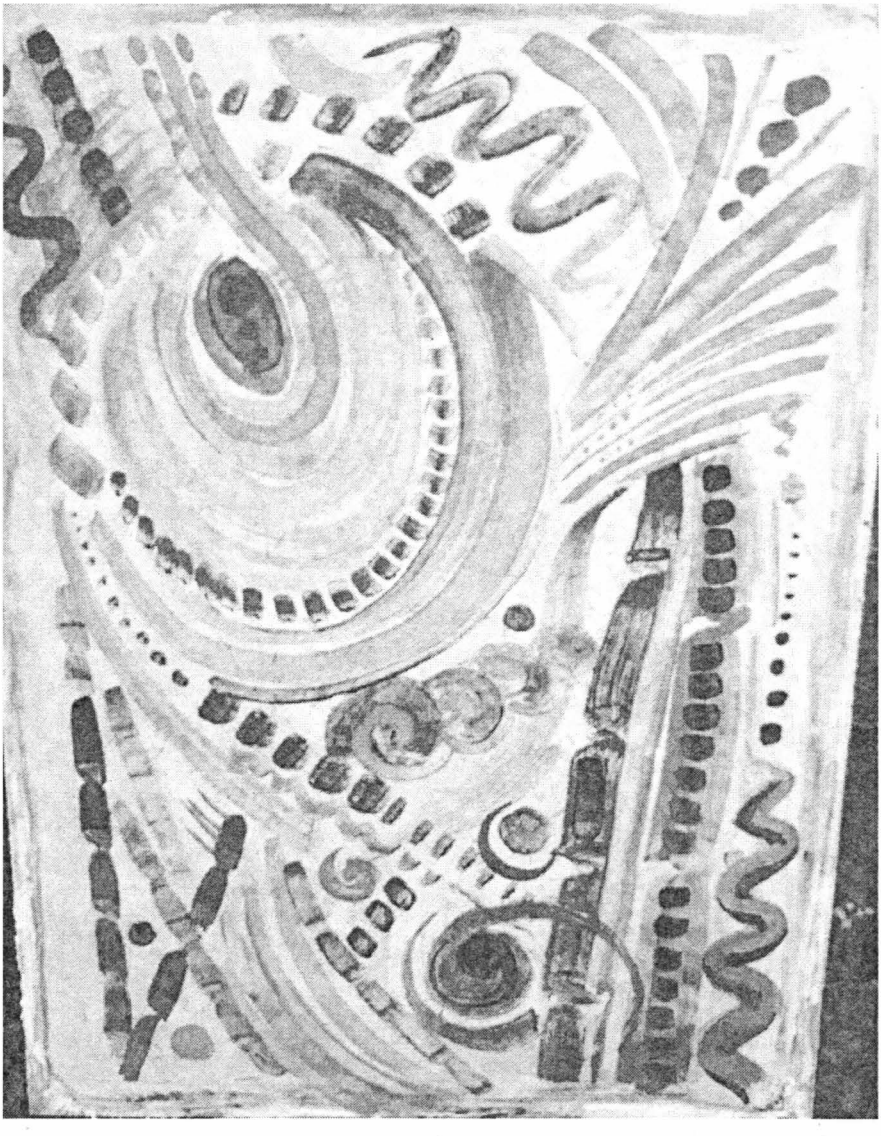

Unirea elementelor, 2018

Dragon, 2018

Sabia Dreptății, 2018

Elisa Maria Foca
Elevă în clasa VIII-a

Unirea

Părul Medusei

de Cătălina Fometici

Milenei

Spre apus, cerul se coloră în roşu aprins, iar marea sălta alene în luciri incandescente de flăcări lichide. Ţipetele pescăruşilor se amestecau cu cântecul monoton al valurilor, cu şoaptele de spumă depuse pe ţărm ca o ofrandă a adâncurilor.

Kalia privea mereu apusurile, gândi Svetlana, aruncând o privire plictisită spre pontonul gol. *Stătea acolo clipe lungi ca nişte ceasuri, căzută într-o delicată şi studiată visare, apoi se întorcea aici ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Îşi flutura părul cu un gest plin de superioritate şi, dacă îşi amintea să coboare din înalt, ne adresa şi nouă, muritorilor de rând, un zâmbet care încă păstra ceva din strălucirea ultimelor raze ale soarelui muribund...*

Un cor de râsete grosolane îi întrerupse şirul gândurilor; scuturã din cap a lehamite şi pătrunse cu mişcări repezite în lumina murdară, gălbuie din interiorul tavernei.

Sala era joasă şi largă, cu pereţii afumaţi şi cu podeaua mereu murdară de noroi şi nisip. Fumul greu de pipă îi înţepă ochii şi o făcu să tuşească, dar nu se opri. Trecu vijelios pe lângă uşa deschisă a bucătăriei, unde îl văzu pe bucătarul cel gras alergând în jurul unui cuptor mare cât toate zilele şi strigând către un ucenic stângaci, şi pe lângă slujitorii ce se învârteau posaci printre mese.

„Mai cu viaţă!", ar fi vrut să le strige acestora din urmă, dar îşi aminti că nici în ziua aceea nu lăsase ordin să li se dea de mâncare la prânz. Ridică din umeri: erau proşti, ar fi putut şi ei să ceară o bucată de pâine sau nişte resturi de la bucătărie; nimeni nu moare de foame într-o tavernă. Nu îşi aminti însă că tot ea îi bătuse din picior bucătarului să nu care cumva să mai facă risipă, atunci când îl prinsese hrănindu-i cu nişte carne friptă, rămasă de pe la mese...

Da, veniturile erau mult prea mici ca să facă risipă, abia avea cu ce să-i plătească pe netrebnici. Resturile nu se aruncau, nici nu erau

menite burților nesătule ale leneșilor de slujitori. Tot ce rămânea se punea înapoi în oale; tocana veche se adăuga la tocana nouă din ziua următoare, împreună cu rămășițele de friptură. Pâinea uscată se măcina și se amesteca cu făina pentru biscuiți. Oricum, oamenii care mâncau la ea nu erau îndeajuns de rafinați încât să facă diferența între o tocană veche sau una proaspătă; era de-ajuns ca mâncarea să fie caldă, bine condimentată și din belșug. Iar după ce dădeau câteva pahare de rom pe gât, nici măcar nu-i mai simțeau gustul...

„Zâmbiți, fetelor!" le aruncă din mers unor slujnice drăguțe și curat îmbrăcate; „să vă văd zâmbind!", și le dădu ca exemplu propriul zâmbet forțat, grotesc, apoi se așeză singură la o masă goală, rotindu-și ochii prin încăpere.

Erau destul de mulți mușterii în seara aceea, dar nici pe departe atât de mulți pe cât și-ar fi dorit.

Vreo zece marinari beau cu spor, adunați în jurul unei mese lungi din mijlocul sălii. Vorbeau într-o limbă stranie, guturală, și râdeau zgomotos, scuturându-și bărbile. Mai la margine, la fereală, patru bărbați de vârste mijlocii, îngrijit îmbrăcați – pesemne negustori, purtau inele cu pecete și aveau un fel anume de a-și mișca mâinile – se sfătuiau cu glas scăzut. La etaj, un tânăr petrecea cu două femei de la bordelul din colț, zâmbea unsuros și se apleca mereu asupra decolteurilor lor generoase...

Atât de puțini... și nici nu mănâncă. Vin să bea, să fumeze și să încheie afaceri. Sau să-mi aducă pe cap târfele de alături...

Strâmbă din nas. Nu-i plăceau marinarii. De fiecare dată își dorea să le poată spune acelor necioplți că nu erau bineveniți acolo, cu fețele lor nespălate de săptămâni, cu cămășile descheiate până la vintre și cu eternele lor pipe puturoase; însă, își aminti cu părere de rău, nu își permitea să facă asta. Se întâmpla că acest soi de oameni deveniseră, cu timpul, mușteriii obișnuiți ai localului, deși așteptările ei ar fi fost altele...

Și-ar fi dorit oameni distinși, cu haine frumoase și buzunarele doldora de bani, așa cum erau cei ce veneau mereu la Constanța. Pentru *asta* construise taverna chiar acolo, la drumul principal care lega portul de oraș. Atunci, la început, fusese plină de vise. Visa la trăsuri aurite care să oprească în fața tavernei; visa la bărci elegante legate la ponton, venite de pe corăbiile prinților și negustorilor aflați în trecere. Visa domni și doamne în mătăsuri, cu umbrele de dantelă și evantaie mari din pene de egretă și, mai presus de toate, se visa pe sine acolo, în mijlocul lor, înveșmântată într-o rochie strălucitoare și

admirată de ei toți pentru frumusețea ei şi pentru dibăcia cu care îşi conducea afacerile.

Însă aceia pe care îi aştepta nu veniseră niciodată. De când se construise monstruozitatea aia de cazino pe faleză, se înghesuiau cu toții acolo ca să bea băuturi fine şi să-şi piardă banii la cărți... În realitate, taverna ei nu avusese niciodată vreo şansă.

Şi nici ea nu era frumoasă. Avea chipul şters, părul scurt şi unsuros şi un trup diform, îngroşat înainte de vreme din cauza mâncărurilor grele. Cât despre rochiile strălucitoare pe care şi le comandase pentru a stârni admirația doamnelor şi domnilor în mătăsuri, acelea zăceau nepurtate în lăzi, mâncate de praf şi molii...

Făcu semn cu mâna unuia dintre slujitori; băiatul se apropie de îndată, cu mâinile la spate.

— Şorțul tău e murdar, comentă ea, măsurându-l de sus până jos.

Nu avea idee cum îl chema şi cu ce anume se ocupa el în tavernă; putea, la fel de bine, să slujească la mese sau să fie printre cei ce curățau latrinele. Dar îi ținea minte chipul; el ridica mereu din umeri a silă atunci când îi aducea mustrări, exact aşa cum făcea şi acum. Toți slujitorii o priveau cu un dispreț amestecat cu milă, ca şi cum ar fi fost țicnită. Îi auzea şoptind, îi vedea râzând de ea pe la colțuri. Netrebnicii ăştia încă nu învățaseră cum să se poarte. Nu ştiau să îşi plece spinarea, servil, atunci când ea îi chema la sine pentru a le da porunci; nu ştiau să zâmbească plăcut. Când aveau să înțeleagă oare că ea era stăpâna, că treaba lor era să o slujească *pe ea*, înainte de toate? Când aveau să înțeleagă că, dacă ea avea poftă să trimită un băiat ce servea la mese să mătură podeaua, sau o fată ce ținea registrele să curețe latrina, ei aveau datoria să se supună fără a crâcni?... Aşa îi spusese şi Kaliei, aiurita aceea cu capul în nori, şi Kalia se arătase oripilată. Tătărușca mereu avea impresia că pielea ei valora mai mult decât a uneia dintre târfele din casa de pe colț.

Pufni, nemulțumită. Îi dădu câteva ordine scurte băiatului cu şorț murdar şi îl expedie cu un gest; după câteva momente, acesta apăru din nou, purtând o tavă mare cu friptură fragedă de porc, înăbuşită în sos de vin roşu, cartofi copți în spuză, pulpe de pui la proțap cu mirodenii şi peşte în saramură. Ignorând privirile lihnite ale băiatului, Svetlana muşcă dintr-o pulpă şi începu să frunzărească registrele.

Puțin, hotărî ea. *Mai puțin ca ieri.*

Oftând, lăsă foile la o parte şi tăie din friptură.

O să meargă! Afacerea asta o să meargă, mârâi ea printre îmbucături, dar focul cu care rostise cândva aceste cuvinte se stinsese de mult.

„Afacerea asta o să meargă! M-ai auzit?" îi urlase Kaliei cu zece ani în urmă. Avea pumnii strânşi şi făcea spume la gură, iar Kalia o privea speriată, cu ochii măriți, gata să o ia la fugă...

— Afacerea asta o să meargă! Ai înțeles?... Ai auzit?... N-am nevoie de tine, să vii şi să-ți fluturi părul ăla al tău în fața mea, aşa, ostentativ...

Părul ei. Avea un păr lung până la talie, des şi sălbatic, de culoarea castanelor coapte. Lucea cu reflexe arămii în lumină, se mişca şi se unduia ca şi cum ar fi avut o viață a lui.

— ... ostentativ, şi să-mi distragi oamenii de la muncă! Să îi laşi în pace, ai înțeles?... Pentru că afacerea asta o să meargă! Tu să faci bine să-ți vezi de ale tale!... Tu, şi părul tău!...

Părul ei înnebunitor, care o învăluia ca o aură întunecată.

Ochii ei erau căprui-deschis, cu o uşoară nuanță de verde.

Stătea înmărmurită în fața Svetlanei, frământându-şi mâinile ca un copil vinovat. Părea că priveşte de undeva de departe, din alte lumi.

— ... Şi ce-mi stai aşa speriată? urlase şi mai tare Svetlana, lovind cu pumnul în masă. Zâmbeşte, când îți spun! Fetele mele trebuie să zâmbească!

Buzele Kaliei tremurau, ca într-un spasm de plâns. Schiță un zâmbet timid, silit.

— Ce-i cu zâmbetul ăsta? Cine te crezi să îmi zâmbeşti mie aşa?... Ieşi afară!... Să nu-ți mai văd părul ăla!...

Tânărul de la etaj coborî clătinându-se, susținut de cele două femei care râdeau gros, gâlgâitor în urechile lui. Grupul marinarilor se micşorase. Se apropia ora închiderii.

Svetlana înghiți o bucată de peşte, apoi ceru un pahar de vin alb.

Ea, şi părul ei. Cum o chema pe aia cu şerpi în păr?...

Goli vinul dintr-o sorbitură.

Stranie făptură, Kalia asta. Pe jumătate dobrogeancă din Carachioi, pe jumătate sălbatică de stepă, pui de tătar adus de vânturi de prin pustiurile Asiei. O găsise într-o dimineață dând târcoale tavernei, cu părul în vânt şi cu bocceluța la subțioară, şi aproape că îi venise s-o întrebe unde îi era calul. O luase înăuntru, din milă, dar pufnind mereu şi strâmbând din nas: n-o plăcea pe tătăruşcă. N-o plăcea sub niciun chip.

Locul ei era afară, lângă uşă. O silise să schimbe şalvarii cu rochii creştineşti, să-şi împletească părul. N-o lăsa să umble în registre. Ea nu trebuia decât să poftească mușteriii înăuntru, să le zâmbească celor ce intrau şi celor ce ieşeau. Şi Nimicului. Dar nu intra şi nu ieşea mai nimeni, iar ea mergea pe ponton, să privească apusul, şi câmpul, şi marea, şi zările. Stătea

acolo, în rochia ei de culoarea apei în asfințit, despletindu-şi părul ce părea că arde în lumina roşie a amurgului... Uneori cânta domol, abia auzit, în limba ei păgână. Şi zâmbea altfel decât ar fi trebuit...

Făcu semn cu mâna unui alt slujitor, un tânăr cu fruntea încreţită care ducea nişte vase murdare spre bucătărie.

— Cine sunt ăştia? întrebă ea cu glas lătrător, arătând spre masa marinarilor. Ce limbă vorbesc?

— Au venit la prânz, cu o corabie ce-a umblat pe la Marea Înghețată. O cheamă *Sigrid*...

Fără să mai asculte cuvintele băiatului, se ridică greoi şi se apropie de cei şase marinari rămaşi la masă, oferindu-le eternul ei zâmbet forțat, pe care îl credea extrem de atrăgător.

— Veniți de departe? îi întrebă ea cu tonul mieros pe care îl servea clienților tavernei.

— De departe, da, răspunse unul dintre ei, stâlcind cuvintele.

Un altul, mare cât un taur, cu fața foarte roşie şi cu o barbă mare şi aspră, vorbi ceva repede în limba lui bolovănoasă. Ceilalți râseră.

— Ce spune domnul?...

— Prietenul meu Karl a băut prea mult rom, doamna, o lămuri primul, rânjind cu subînțeles şi bătându-şi tovarăşul pe umăr. Prietenul meu Karl s-a îmbătat şi vorbeşte prostii, doamna.

Rămase în picioare, uitată acolo cu zâmbetul ei transformat în grimasă. Marinarii vorbeau mai departe, râzând tare, în limba aceea ce mirosea a mare înghețată, a zăpezi veşnice şi a blănuri de urs...

— *Vii de departe, marinarule?...*

Fata zâmbea reținut; păstra ceva din strălucirea apusului în priviri. Ochii ei păreau aurii în umbra părului castaniu cu irizări de aramă topită. Iar marinarul era bătrân şi blajin, cu barbă albă şi vorbă domoală.

— *De departe, domniță. Tocmai de la mările cele veşnic albastre din Miazăzi. Am venit să ascult poveşti şi cântece de pe tărâmurile acestea...*

Ea râse copilăreşte. Arăta întocmai ca o domniță în ziua aceea, o domniță cu piele galbenă şi ochi migdalați de la Răsărit; purta şalvari negri şi o haină lungă de satin verde-închis, strânsă la mijloc cu un brâu auriu. Încălcase iar porunca de a se înveşmânta creştineşte...

— *Spune-mi o poveste din țara ta, marinarule.*

— *... Era odată o nimfă a mării, care trăia în apele cele tulburi de la Capătul Lumii. Avea ochii de aur, şi şerpi de aramă în pletele-i lungi... Numele ei era...*

— ... o sirenă, pe stânci.

Svetlana tresări şi privi lung spre cel ce vorbise. Băiatul stătea sprijinit în mătură, în mijlocul sălii; ceilalți slujitori, adunați în jurul lui, îl ascultau mirați.

— Ce spui că ai văzut? îl întrebă, râzând batjocoritor. Sirene?

— Nu eu, doamnă. Marinarii de mai devreme vorbeau...

— Ce? Ce vorbeau? strigă ea, apropiindu-se în grabă şi oprindu-se lângă ei cu mâinile în şolduri.

— Au spus că au văzut ceva ce semăna cu o sirenă la Colții Diavolului, dincolo de Vâltoarea Morții. O femeie care şedea pe stânci, pieptănându-şi părul lung cu un pieptene de sidef...

Svetlana râse răguşit, scuturându-şi părul scurt, rar, de o culoare incertă. *Aşa făcea şi proasta aia de Kalia, îşi scutura toată ziua părul ăla al ei pe-aici, şi nătângii ăştia căscau gura la ea.*

— Erau beți, hotărî ea. Iar voi, copii proşti, stați şi vă uitați în gura lor în loc să munciți...

— *Nee* sirena! răsună un glas din umbră, şi Svetlana se întoarse, înfiorată.

El.

Era ultimul rămas din grupul marinarilor, un bătrân cu barba albă şi chip blajin. Stătea singur la masă, trăgând alene din pipă.

Nu ştii, bătrâne; las-o baltă. Nu ştii.

— *Nee* sirena, repetă el, scuturând din cap. Asta, chip încruntat avem. Şi nu cântat la noi. Asta, nenorociri aducem. Nenorociri şi moarte...

Omul se ridică încet, lăsă pe masă o monedă de argint şi privi pătrunzător spre Svetlana.

— Tu, suflet încărcat avem, doamna, mai zise el, înainte de a ieşi. Tu, avut mare grijă... Asta, nenorociri aducem...

Taverna rămase pustie în întuneric, cu luminile stinse şi obloanele lăsate. Marea cânta adânc, foşnind din valurile-i mătăsoase sub lumina albă a lunii.

... Nici măcar nu țipase. Căzuse moale pe scândurile pontonului, cu fața întoarsă către apusul însângerat, cu ochii închişi. O mână îi atârna peste margine, iar falduriile rochiei de culoarea mării în asfințit fluturau în adierea calmă a brizei.

Şi era incredibil de uşoară, nu întâmpinase nicio greutate când o ridicase pentru a o duce la barcă. Dar părul, părul ei ocupa tot spațiul liber, şuvițe lungi se întindeau şi i se încolăceau în jurul picioarelor ca şi cum ar fi fost

vii, ca și cum ar fi fost niște șerpi cu luciri de aramă care voiau să o apuce. Își scuturase picioarele, scârbită, și împinsese trupul nemișcat al Kaliei cât mai departe.

Vâslise până în larg, aproape de Vâltoarea Morții. Se spunea că multe corăbii se scufundaseră acolo. Bieți oropsiți, amăgiți de luminile farului, bucuroși că îi așteaptă țărmul cu pământ solid, cu portul doldora de hanuri și bordeluri. Și nu vedeau prăpastia neagră ce se căsca lângă ei, în vârtejuri amețitoare...

Kalia zăcea în fundul bărcii, la fel de nemișcată. Culoarea îi fugise din obraji; era palidă, cu buzele albite și cu genele strânse și ude, de parcă ar fi plâns în somn. Trupul ei subțire părea împuținat, acoperit astfel de părul întunecat ce îi cădea greu peste brațele goale, peste mâinile încleștate ca într-o rugăciune mută...

Încă o privea, nehotărâtă, când se stârnise vântul.

Un vânt sălbatic sosit din depărtări neștiute, bătând din aripi reci de ploaie.

Valurile dansau, dansau nebunește, barca se învârtea pe loc, săltând; iar prin volbura furtunii, vedea părul agasant al Kaliei. Șuvițe lungi se ridicaseră până în văzduhul negru, veneau spre ea să o prindă. Ca șerpi de aramă, ca brațe de caracatiță, ca miile de tentacule ale unui monstru al apelor. Urlând, luptându-se cu părul acela infernal care o izbea peste față și i se încolăcea furios în jurul gâtului, apucase trupul inert cu amândouă mâinile și îl dăruise mării.

Părul Kaliei plutise mult timp la suprafața valurilor, înainte să dispară pe veci...

Țărmul era pustiu. Apa venea și pleca, o simțea caldă pe gleznele goale. Se înfioră și mări pasul, cu nisipul scârțâind ud sub sandale. În depărtare, văzu lumina farului pâlpâind la fereastra îngustă. *Curios. Nu l-am văzut niciodată pe cel care aprinde și stinge farul. Nu l-a văzut nimeni.*

Cu siguranță, era un om bătrân. Și-l imagină cu părul alb, cu barbă și cu o pipă din spumă de mare în colțul gurii. Și-l imagină zâmbind cu bunătate, vorbind molcom ca valurile, spunând povești despre turnul de piatră cel acoperit cu mușchi, despre nimfele mării care ies pe nisipul plajei la fiecare lună plină. *Drace. Asta sună ca una din poveștile pe care le asculta proasta aia de Kalia.* Râse. *Taverna o să meargă, m-ai înțeles?* îi strigă în gând Kaliei. *Dar ce-i mai pasă ei. Ea doarme pe un pat de coral, legănată de valuri. Iar în părul ăla al ei și-au făcut culcuș scoicile și stelele de mare.*

Văzu o siluetă care se apropia agale; pesemne vreun nebun care nu avea somn şi ieşise să se plimbe cu picioarele goale pe nisip. *Alt nebun.* Ea de când nu mai avea somn?...

Ah, bătrânul. De n-ar fi fost el... Dar ce ştia el, la urma urmelor?...

... Ce ştia el?...

Îl găsise pe ponton la întoarcere, stătea cu braţele încrucişate şi privea gânditor în zare. Nici măcar nu catadicsise să o ajute să lege barca de stâlp. Tu să ai grijă, îi spusese el, fără a se întoarce spre ea. Atunci îi vorbise cu accent melodios, mediteranean, aşa cum îi răspundea şi Kaliei la întrebările ei aiurite...

Ce avea Kalia de vorbit cu bătrânul? Se învârtea pe lângă el cu mai multă neruşinare ca stricatele de la bordelul din colţ. Îl tot întreba lucruri, îl tot zgândărea. Şi el îi răspundea mereu, zâmbindu-i cu o blândeţe de bunic.

Îi spunea poveşti din ţara lui de la miazăzi, de parcă i-ar fi vorbit unui copil. De parcă n-ar fi văzut că era femeie în toată firea, cu şolduri alungite şi crupa lată, ca de iapă tânără. Măcar de şi-ar fi folosit farmecele mai cu sârg, afurisita, ca să atragă mai mulţi mușterii în tavernă. Sau ca să-i ţină acolo. Dar faţă de aceia care ar fi răspuns la astfel de invitaţii stătea mereu ţeapănă, ca şi cum lucrurile astea ar fi fost mult sub nivelul ei.

Şi părul ăla al ei...

... Cum o chema pe aia cu şerpi în păr?...

Înţepeni, cu răsuflarea oprită; ceva i se agăţase de picioare. Ceva ud şi moale, ca o şuviţă lungă de păr. Gemu îngrozită şi dădu să se scuture, să o ia la fugă, dar lucrul acela scârbos era lipit de ea şi o împiedica să înainteze. Căzu pe nisip cu faţa în jos şi prinse să se târască, gemând mereu. Acum auzea şi paşi. Nişte picioare încălţate cu ghete şi pantaloni albi, marinăreşti, se opriră în faţa ei. Ridicând ochii, văzu o haină albastră, o barbă albă, un chip blajin.

— Am spus la tine, doamna, vorbi omul. Tu, avut mare grijă.

Acum vorbea cu accentul acela dur, nordic, la fel ca marinarii de pe Sigrid. Părea să îşi schimbe accentul după cum bătea vântul, uitând că avea de-a face mereu cu aceiaşi oameni. *Naiba să îl ia de bătrân. Iar el. Mereu el. Apare peste tot, lângă far, pe stradă, la tavernă, acum aici, şi îmi aruncă privirea aia mustrătoare, de parcă ar şti. De parcă ar fi treaba lui.*

Îl văzu mergând către picioarele ei; îl simţi eliberând-o din capcană: erau doar nişte alge, aduse la ţărm de valuri. Răsuflă uşurată. Inima îi bătea puternic, aproape sufocând-o. Se ridică încet, cu miş-

cări stângace, şi îşi scutură nisipul de pe rochie. *Ce tot vrei?* ar fi vrut să strige. *Ce ştii?* Însă bătrânul plecase, ca şi cum nu s-ar fi aflat niciodată acolo. I se vedeau doar urmele paşilor pe țărm. *Ce prostie,* râse ea isteric. *Ce prostie.* Furioasă, se întoarse din drum şi porni în fugă spre oraş. O irita marea. Nici nu ținea minte cum ajunsese acolo, tot ce voia era să se plimbe o vreme pe strada pustie, să simtă răcoarea nopții pe piele şi să asculte briza.

Dar aşa se întâmpla de fiecare dată.

Orice făcea, paşii o duceau tot acolo. Acolo, unde valurile dezmierdau țărmul, unde mereu avea impresia că cineva o priveşte, îi urmăreşte de departe fiecare pas, fiecare mişcare. Îşi jurase că nu se va mai apropia de apele mării niciodată. Era sigură că, în tot acest timp, pletele lungi ale Kaliei crescuseră în aşa măsură, încât umpleau toată marea. Dovadă, algele de mai devreme. Alge?... Ba nu, era tot ea.

Ea. Şi părul ei.

Se repezi într-un suflet acasă, trântind uşa în urma ei. Îşi stropi fața cu apă rece, apoi ridică ochii şi se privi în oglinda tulbure. Avea chipul buhăit, ochii duşi în fundul capului, buzele uscate. Îşi trecu degetele prin părul scurt, fără formă şi fără culoare, îşi potrivi gulerul de la rochie. Poate că era o greşeală undeva?... Poate că ar fi trebuit să fie frumoasă?... De ce nu era?...

Ceva se mişca în colțul oglinzii; ceva ca o umbră. Respirația i se opri. Fiori de gheață îi străbăteau spinarea ca vârfuri de pumnale, înțepenindu-i gâtul. Îşi încordă privirea. Umbra devenea o siluetă subțire, cu chipul ascuns de şuvițe lungi de păr ud. O mână albăstrie dădu să o apuce de umăr...

Se întoarse, gâtuită de groază; în spatele ei nu era nimeni.

Nimeni. Doar surâsul mort din oglindă.

Să doarmă!...

Să se cufunde în moliciunea patului cu aşternuturi mirosind a lavandă, să se adăposteacă sub cuvertura liniştitoare. Să rămână acolo, departe de ponton, de plajă, de far. Să nu mai ştie de bătrânul cu barbă albă şi de poveştile lui cu sirene.

Da, da, să doarmă.

Hai, fetițo. Hai la culcare.

Se acoperi bine şi închise ochii. Nu, vechile spaime nu aveau voie să o scoată din ale ei. Ea trebuia să se gândească doar la tavernă, atât şi nimic altceva. Îi va mustrului zdravăn pe slujitori; şi pe băieți, şi pe fete. Îi va face să înțeleagă că ea este stăpâna. Îi va învăța ea minte să mai facă haz de ea pe la spatele ei...

Tot bombănind, se întoarse de câteva ori de pe o parte pe alta, până găsi poziția cea mai comodă. Însă ceva nu era cum ar fi trebuit să fie; îi era frig. Deschise ochii, enervată, și încremeni.

Era pe plajă.

Alături, în stânga, valurile negre fosneau domol, dezmierdând nisipul și picioarele ei goale. Fuioare lungi de alge – sau de păr – i se strecurau printre degete, i se încolăceau în jurul gleznelor.

Fără să știe de ce, privea înfricoșată spre mare; era sigură că ceva groaznic avea să se întâmple.

Și, într-adevăr, se întâmplă.

Apa deveni brusc agitată, dar nu de la vânt. Se zbuciuma ca și cum ceva din străfunduri, ceva cumplit, își croia drum spre suprafață. Valurile se roteau în vârtejuri negre; din adâncuri răzbăteau lumini ciudate, nemaivăzute. *Razele lunii, oglindite în apă*, gândi Svetlana, dar, instinctiv, se dădu înapoi. O frică paralizantă puse stăpânire pe ea. *Cum o chema pe aia cu șerpi în păr?...* Fără să mai aștepte pentru a vedea ce monstru se naște din pântecele mării, o luă la fugă spre far. Picioarele îi erau grele ca niște butuci, abia le putea ridica de la pământ, și observă cu groază că înainta extrem de încet. De parcă înainta prin nisipuri mișcătoare, prin mocirlă adâncă până la genunchi. De parcă picioarele i-ar fi fost legate cu lanțuri grele de oțel. Iar fiara era în spatele ei, era sigură de asta, o urmărea și îi sufla în ceafă, gata să întindă labele și să o apuce. Îi auzea gâfâitul aproape, foarte aproape, și îi simțea mirosul de putreziciune lovindu-i obrazul.

Farul apăru de niciunde în fața ei. Era înalt, înalt până la cer, cu pietrele cenușii acoperite de mușchi. Sub bolta ascuțită a ușii, stătea un bătrân cu barbă albă, care fuma liniștit din pipă și o privea pe sub sprâncenele groase. Ținea în mână o monedă de argint.

— ... *Era odată o nimfă a mării*, zise el, cu accentul puternic din Nord în glas. *Era odată o nimfă a mării, care trăia în apele cele tulburi de la Capătul Lumii. Avea ochii de aur, și șerpi de aramă în pletele-i lungi...*

Auzi un șuierat în spate și fu învăluită de un curent rece și umed. Începu să țipe isteric, terorizată. Țipă tare, ascuțit, până când răguși, până când vocea îi muri într-un schelălăit jalnic. Bătrânul cu chip blajin râse și se retrase în turn, închizând ușa de lemn vechi după el...

Tresări puternic și făcu ochii mari. *Un vis. A fost un nenorocit de vis.* Sudoarea îi curgea în șiroaie pe față, fiori reci o făceau să se cutremure din cap până în picioare. Inspiră adânc de câteva ori, încercând să își calmeze bătăile repezi ale inimii și să își relaxeze mușchii în-

cordați la maxim. Întinse mâna pentru a căuta cuvertura, dar încremeni, cu privirea fixă şi uitând să mai respire.

Nu era întinsă în pat. Nu era acasă, în camera ei. Stătea în picioare, desculță, sub cerul liber. Nisipul aspru îi zgâria tălpile goale; vântul îi lipea părul unsuros de față. În stânga, marea foşnea domol din valurile-i negre, iar spuma albă lucea fosforescentă sub razele reci ale lunii. Văzu şi farul: era în fața ei, înalt până la cer şi acoperit cu muşchi.

Vru să plece, să fugă acasă. Să nu mai audă cântecul valurilor, cel atât de adânc în nopțile tăcute. Dădu să se întoarcă, strivind o înjurătură între dinți, dar un geamăt înfiorător o făcu să înghețe în loc.

Chipul alb-vânăt era aproape, foarte aproape de fața ei; îi vedea pielea străvezie, buzele albastre. Avea alge, corali şi scoici în părul lung până în pământ, şi trupul ei, mustind de apă, încă purta zdrențele a ceea ce fusese cândva o rochie de culoarea mării în asfințit.

Ochii ei se deschiseră mari, aurii, păstrând ceva din lumina unui vechi apus.

Ochii ei îi schimbară carnea în piatră.

...Era odată o nimfă a mării, care trăia în apele cele tulburi de la Capătul Lumii, auzi în minte vocea blândă a bătrânului marinar. *Avea ochii de aur, şi şerpi de aramă în pletele-i lungi. Şi numele ei era...*

— Medusa, şopti Svetlana, tresărind sub atingerea rece a pietrei.

Iar şuvițele lungi, întunecate, se întindeau ca niște șerpi spre ea și îi năvăleau pe gât în jos...

Vânătorul de recompense

de Livia Furia

Pierdut Caniche în zona Romancierilor, Drumul Taberei, mascul alb, 4 ani. Răspunde la numele Lulu.

Am sorbit din cafeaua amăruie.

Pierdut Ciobănesc German, mascul, 6 ani, zona Romancierilor, Drumul Taberei, București. A dispărut în jurul orei 22:00, miercuri seară, 22 mai. Ofer recompensă.

După câte îmi aminteam câinele-lup era un animal de talie mare, puternic, de trei ori mai greu decât un caniche. Cu totul altă pradă pentru un Axadia. Deci nu mai vorbeam de copii care cerșesc un leu la covrigăria din piață.

Melodia veselă a telefonului s-a răspândit prin terasa aproape goală și am dat din cap pe versurile ei, ținând ritmul cu piciorul. Când a ajuns la ultimul refren am răspuns insistentului.

— Unde ești?

— Pe terasă la Romancierilor, David. În Drumul Taberei, am completat, pentru a-l ajuta să mă localizeze mai repede.

— Ce se întâmplă acolo?

— Niște câini pierduți, probabil, și câteva pisici pentru că este o zonă prea liniștită.

— Este rost de ceva bani? A întrebat cu speranță. Trebuie să-mi duc mașina la reparat, Marilena mă sună în fiecare zi să-mi amintească de ziua lui Alex, iar proprietarul apartamentului mi-a făcut azi o vizită. Spune-mi că vorbim de o sumă mare.

— Vorbim de un Axadia. Este animalul de companie al cuiva. Dacă reușim să-l prindem în viață, fără să-l vătămăm în vreun fel, recompensa se triplează, iar crescătorul ne dă bonus. Doar se dublează dacă va avea nevoie de tratamente ulterioare sau ni se dă doar suma contractuală minimă plătită de firmă, dacă îl omorâm.

— Un miriapod?

David iar nu-și făcuse temele. Știam că lumea insectelor era mare, dar păianjenii erau în documentul ținut la loc de cinste pe desktop.

— Documentează-te, adună sculele şi ne întâlnim pe seară. Să nu uiți măștile, altfel vom avea probleme.

— Elimină feromoni? Iau trusa de neutralizatori?

— Ia doar fiolele de turcmentit.

— Oh, e genul acela de nenorocire...

I-am închis telefonul în nas. După ce că nu avea bani nici de o cafea la terasă, îşi permitea să fie dezamăgit de misiunile pe care le alegeam. Eram cei mai buni din branșă, bineînțeles că le acceptam pe cele mai periculoase.

Am plătit şi am hotărât să dau o raită prin zonă pentru a mă familiariza cu locurile. Conform hărților nu existau clădiri abandonate, iar zonele libere dintre blocuri erau ținute curate, fără adăposturi improvizate, fără munți de gunoaie care ar fi putut fi folosite drept ascunzătoare. Rămânea zona parcului Moghioroș şi subteranul liniei de metrou la care se sistaseră lucrările de ceva vreme.

Când telefonul a sunat, câteva ore mai târziu, deja mă dureau picioarele de atâta mers şi mă odihneam din nou la terasă, încercând să ignor un grup de tineri gălăgioși care tot vorbeau despre lumini pe cer. I-am explicat lui David unde anume ne întâlnim, am plătit şi am traversat repede strada în timp ce-mi ridicam gulerul de la jachetă. Se întuneca rapid şi începuse să se lase ceața în timp ce temperatura scădea accelerat.

L-am găsit pe David în stație.

— În subteran? a întrebat, arătând cu bărbia spre plasele din spatele nostru.

— Nu există aer condiționat şi probabil e frig în tunelurile alea. Plus că zona e destul de circulată, iar Axadia preferă zonele întunecoase, cu copaci deşi printre care îşi poate săpa adăpostul. M-am plimbat printre blocuri şi m-am gândit că zona cea mai promițătoare este în apropierea policlinicii Cetatea Histriei.

— De ce neapărat acolo?

Ne îndreptam grăbiți spre zona desemnată în timp ce scormoneam cu privirile printre mașinile parcate una lângă alta în șiruri aproape interminabile.

— Am tras de limbă o femeie care făcea curățenie la una dintre scări, la blocul de acolo. Era încântată că au dispărut vagabonzii care se aciuaseră de câteva săptămâni şi nici șobolani nu prea mai erau la subsol, conform proprietarilor garajelor. Unii dintre ei îi plătesc să le mature periodic înăuntru, așa că este o sursă sigură. Iar policlinica este înconjurată de un gard de plasă pe lângă care zac câteva mașini

abandonate. Dincolo de gard sunt mulți copaci, așa că ăla pare a fi colțul perfect pentru prădătorul nostru.

Am înconjurat blocul de patru etaje, unul dintre cele mai lungi din zonă, cu garaje înșirate şi pe o parte şi pe cealaltă. Ușile erau vopsite în culori diferite şi păreau relativ bine întreținute.

— Bine. Eu patrulez pe la capătul ăsta, iar tu la capătul celălalt. Ținem legătura prin stație. Dacă te întreabă cineva ce cauți îi spui că ți-ai pierdut câinele. Varsă şi tu câteva lacrimi să fii mai veridic.

Era deja întuneric şi umed din cauza ceții care se rostogolea pe străzi precum un lințoliu. Lumina lămpilor desenau cercuri pe asfaltul crăpat, adăugând umbre lungi printre pomii înalți. Mă plimbam fără țintă dintr-o parte în alta, ignorând privirile curioase ale celor ce treceau grăbiți pe lângă mine. Masca subțire care îmi acoperea fața avea filtrele deja funcționale, iar ochelarii cu infraroșu probabil îmi dădeau un aer aparte.

Vorbeam încet cu David de câte ori se apropia cineva de mine şi glumeam de fiecare dată când îl vedeam îndepărtându-se aproape în fugă. Oamenii erau ființe amuzante.

— Un câine pe aleea din spate, am auzit vocea înăbușită a partenerului meu când deja îmi pierdusem speranța că vom avea succes în noaptea aceea.

— Fii cu ochii pe el. Ai grijă să nu te simtă. Ține turcmentitul aproape. Nu-l folosești decât după ce localizăm ținta.

Deja simțeam cum îmi aleargă adrenalina prin vene, ca de fiecare dată când misiunile se apropiau de punctul maxim. Axadia era periculos pentru că avea o mușcătură mortală, folosea plase pentru imobilizare şi putea arunca un jet de otravă la mai bine de doi metri.

— Îl văd.

O potaie galbenă adulmeca la baza uneia dintre lămpi, curios să vadă ce mirosuri s-au mai adăugat de la ultima sa vizită. A înconjurat stâlpul de câteva ori pentru o poziție convenabilă, apoi şi-a adăugat propriile secreții la cele deja existente. După o ultimă verificare a plecat cu coada sus să examineze roțile unei mașini. A devenit interesat de cauciucurile unui Tico parcat în fața unuia dintre garaje.

— Câinii sunt creaturi ciudate cu o vezică minusculă, nu?

Continua să se învârtească printre aceleași mașini, semn că mirosul pe care îl simțise era concentrat doar în zona aceea. Verifica dedesubt, vârându-şi botul sub caroserie, amușinând agitat de parcă ar fi prins mirosul unei cățele în călduri.

— Sunt drăguți și pot fi folosiți ca principal ingredient în numeroase preparate gustoase. Fii atent că mișcă ceva pe lângă gardul policlinicii!

O umbră cocoșată, îmbrăcată în zdrențe, a ieșit încet din spatele Daciei lipite de gardul de plasă. Părea o bătrână cerșetoare care a ieșit din adăpostul improvizat pentru o ultimă raită pe la pubelele descoperite. Mergea șontâc în urma câinelui, pe lângă mașini, evitând lumina lămpilor de stradă.

Se apropiau de mine, câinele primul, mirosind în continuare fiecare roată care-i apărea în cale, urmat la mică distanță de bătrâna care părea că plutește pe deasupra aleii. L-am văzut pe David alergând pe la colțul blocului și l-am avertizat să reducă viteza, altfel sperie ținta.

Câinele a realizat în sfârșit că este urmărit. Pentru că era pe teritoriul lui, s-a întors încet, precaut, spre femeia care murmura ceva, ținând coada sus în timp ce parul i se ridicase pe ceafă, semn că nu avea să cedeze fără luptă.

Femeia îi vorbea atât de încet încât nu înțelegeam nimic. Se apropia cu grijă de câine, întinzând mana spre el în timp ce pelerina zdrențuită sub care se ascundea, fâlfâia în bătaia curentului rece care alerga de-a lungul aleii.

Lampa s-a stins fără avertisment și m-am bucurat că am ochelarii, astfel că am reușit să văd saltul brusc al bătrânei. De la depărtare părea că s-a împiedicat și un trecător întârziat a aruncat o singură privire spre zdrențele de lângă mașină. Schelălăitul s-a curmat brusc sub pelerină, apoi mormanul s-a mișcat și am văzut-o pe bătrână, ridicându-se în picioare în timp ce-și trăgea cârpa care-i atârna pe după umeri pentru a-și acoperi abdomenul umflat.

— E destul de mare, nu?

David s-a scuturat ca străbătut de fiori. Îl înțelegeam. Marea majoritate a oamenilor erau arahnofobi, frică ancestrală, adânc înrădăcinată în subconștientul lor. Mie păienjenii îmi evocau mese încărcate și platouri pline cu picioare prăjite.

Ascunși pe după mașini am urmat-o cu grijă, atenți să nu ne deconspirăm prezența în vreun fel. Strângeam fiola galbenă în mână, gata s-o folosesc dacă situația o cerea. Am încuviințat când David mi-a arătat plasa fină. Dacă reușeam să o luăm prin surprindere aveam s-o imobilizam numaidecât, cu daune minore.

Nu mai avea decât vreo doi pași până la Dacia albă, așezată într-o rână, când ne-a simțit. Poate pentru că David se freca de caroseriile

mașinilor în încercarea de a-şi ascunde prezența sau poate că au fost umbrele noastre care au dansat pe trotuar pentru o clipă. S-a întors brusc, bolborosind ceva de neînțeles în timp ce-şi legăna corpul dintr-o parte în alta pentru a-şi echilibra greutatea suplimentară.

— Maică, da-ți o colț de pâine la una bătrână necăjit...

Vorbea neclar, amestecând cuvintele, timpurile şi genurile, dar nimeni nu se aștepta ca o cerșetoare să vorbească prea coerent. A lăsat lângă mașină un morman albicios, acoperit cu o cârpă murdară, şi s-a apropiat clătinându-se de noi.

Mi-am turnat turcmentitul direct în filtre, îndemnându-l pe David să facă la fel. Când am tras adânc în piept aburul dulceag, am văzut-o cum arăta în realitate.

— Frumos exemplar!

David a icnit când picioarele articulate s-au ridicat de sub pelerină, gata de atac. Capul rotund, negricios, avea ochii proeminenți, lăptoși, iar membrele care-i acopereau gura erau micuțe, ascuțite, pliate frumos în față pentru a da senzația de trăsături umane. Elimina halucinogene prin miile de perișori care-i acopereau corpul şi se folosea de ele pentru ca victimele să se considere în siguranță în preajma ei.

A scuipat spre mine, dar saliva a alunecat pe hainele tratate. David a aruncat plasa, încercând să-i prindă capul. S-a ghemuit brusc, lăsând capcana să zboare pe deasupra, apoi a sărit la el şi l-a trântit la pământ. Şi-a desfășurat brusc lamele şi a lovit rapid în gât, încercând să-i secționeze capul. Probabil partenerul meu se bucura că am insistat să-şi ia protecțiile aldavine, chiar dacă miroseau de-ți mutau nasul.

Am lovit-o cu talpa peste abdomenul umflat, reușind să o proiectez în mașina de vizavi. În timp ce David se chinuia să se ridice de la pământ, m-am aruncat după ea şi i-am dat un pumn, înainte să se dezmeticească, zdrobind-o de caroserie. Lichide verzui i-au țâșnit din gura larg deschisă şi mi-am făcut notă mentală să nu uit să șterg locul ăla înainte ca vreun nefericit să moară intoxicat.

Vietatea sâsâia în timp ce se zbătea sub mine, dar eram încăpățânat şi mă țineam de chitina groasă încercând să-i limitez mișcările. Am căzut pe o parte, apoi m-am rostogolit pe spate în timp ce o strângeam în brațe. Picioarele lungi dansau în aer neputincioase şi David a avut de muncit la coconul în care a învelit-o.

— Ce noapte! a spus el, scuipând într-o parte.

Așezat în fund pe trotuar mă privea cum mă chinuiam să mă ridic cu greutatea în brațe. Într-un final am abandonat coconul şi m-am lăsat tras în sus de partenerul meu care deja râdea în hohote.

— Credeam că agartienii sunt mai rapizi. Tu te miști cu eleganța unei babe de nouăzeci de ani.

— Adu sacul şi să ne apucăm de strâns. Mă bucur enorm că mașina asta nu a avut alarma pornită, altfel am fi sculat tot cartierul.

— Am prins-o vie, a chicotit el încântat în timp ce mă ajuta să o băgăm în sacul negru, de protecție. Vom lua bani frumoși pe ea.

S-a învârtit pe lângă păianjenul imobilizat în timp ce-şi făcea de lucru cu localizatorul. A zâmbit încântat spre mine, arătând spre butoanele care luminau intermitent, semn că a transmis semnalul echipei de recuperare. Am așezat sacul lângă grămada ascunsă sub cârpe. Am verificat potaia. Era amorțită, semn că otrava începuse să își facă efectul. I-am făcut o injecție după care l-am așezat lângă sacul cu prada.

— Am o petrecere, sâmbătă, am răspuns întrebării nerostite. Nu mai stau să fac cumpărături. Hm... Mă întreb...

A ridicat din sprânceană când mi-a văzut privirea gânditoare.

— Ce s-a întâmplat? Pari supărat că am terminat atât de repede şi cu pagube minime.

— Am o presimțire...

S-a întunecat la față imediat.

— Taheron, știi bine că nu-mi plac presimțirile tale. Întotdeauna prevestesc necazuri.

— Strânge mâncare, David. De ce face asta?

M-am plimbat pe lângă Dacia părăsită, căutând intrarea în curtea policlinicii. Am descoperit plasa tăiată într-un loc şi cusută la repezeală cu firul argintiu, aproape invizibil. Am tăiat cusătura şi am trecut dincolo de deschizătură, urmat de un David posomorât.

— Să-i căutăm adăpostul. Am nevoie de niște răspunsuri.

Ne-am plimbat printre copaci cu ochii după orice denivelare suspectă şi am reuşit după mai bine de un sfert de oră să dibuim deschiderea rotundă, acoperită cu capacul de frunze moarte, crenguțe împletite şi pământ lipit cu salivă. Așezați pe burtă, l-am ridicat ci grijă, iar David a luminat tunelul oblic care înainta în adâncime.

— La naiba, e destul de lung, nu?

Camera din capăt era largă, mai mult ovală, căptușită cu plasă groasă în care se vedeau prinși mai mulți coconi dincolo de care era un loc bătătorit, acoperit cu falduri mătăsoase, pregătit cu grijă pentru viitoarea generație.

— Am găsit-o înainte să depună ouăle. Sper ca proprietarul să dea bani frumoși pentru asta.

— David, chestia aia de-am prins-o noi e un mascul.

— Ce?!

Capul i s-a ridicat brusc şi m-a privit cu ochii mari, neîncrezători. Pupilele i s-au mărit dintr-odată şi am scos imediat cuțitul de la brâu în timp ce mă răsuceam pe genunchi, gata de apărare.

Ochii mari, bulbucați, ne fixau rău-voitori. Corpul alungit, cu abdomenul umflat, ne arăta că era deja în ultimul stadiu, pregătită să depună ouăle. Era mare, aproape dublă față de masculul care zăcea în sac, cu colții curbați de pe care se scurgeau picături întunecate.

A cârâit amenințător, mișcând încet din picioarele din față, cântărind parcă dacă să ne atace sau nu. N-am stat pe gânduri şi m-am repezit spre ea, deodată cu partenerul meu. Proprietarul nu specificase dacă Axadia pe care o pierduse era o femelă sau un mascul şi nu aveam de gând să mă întorc cu păianjenul greșit.

A sărit pe trunchiul unui copac, evitând lovitura mea, s-a ghemuit apoi a sărit pe pământ în spatele nostru, s-a cățărat cu dexteritate pe gardul pe plasă şi de acolo a sărit pe mașina neagră parcată în apropiere.

S-a îndepărtat rapid în timp ce noi ne chinuiam să trecem dincolo de gard, dar ea dispăruse deja printre blocuri când am ajuns în sfârșit în stradă.

— Uite așa fuge recompensa noastră!

Am scuipat cu năduf într-o parte.

— A spus că a pierdut un Axadia şi i-am găsit unul. Să facă bine să scoată banii!

— Totuși, femela aia e mare, plină cu ouă...

Am rânjit spre cel care mă privea dintr-o parte.

— Pentru aia cerem alți bani, partenere. Nimeni nu-l trage în piept pe Taheron! Să mergem, a venit echipa de recuperare.

Voci în care poți avea încredere

de Andrei Gaceff

— Prea multe se pot întâmpla dacă nu intervii, dacă nu intervine cineva... i se șoptește, printre altele.

Gabi își plimbă mâinile prin nisip, de parcă i-ar fi scăpat ceva, lucruri mărunte din buzunar, sensuri. Dar ia seama la acea voce în care poate avea încredere.

— Robert!... Robin! Răspunzi tu la telefonul fix, te rog? Eu sunt cu mama, pe mobil.

Glioblastom se numea. Nu mama Mirelei, ci tumoarea cu care lupta. O ținea cu adevărat ocupată.

Robin nici nu concepea să-i dea logodnicei altă replică decât:

— Sigur. Numai s-ajung la timp. Fiindcă şi eu tocmai ieşeam din baieee... a făcut el, ca să comunice ideea că fuge să prindă apelul.

— Bonjour, sunt Florence! a auzit de la persoana care sunase.

— Bonjour. Doriți cu...?

El nu știa nicio Florence. Iar această Florence mai era şi bătrână, şi Robert nu avea – nu în această nouă țară – cunoştințe în vârstă.

— O caut pe îngrijitoarea mea.

Robert a fost şocat. S-a enervat.

— D-d-de ce?

— Pentru că a întârziat şi azi. Iar eu nu mă pot descurca singură. Şi doar o plătesc! Cât pot.

— De ce o căutați aici, am vrut să spun! Aici locuieşte familia... viitoarea familie César, nu-i nicio...

— Lillith. Lillith o cheamă pe fata angajată să aibă grijă de mine, l-a domolit Florence o clipă pe Robert, cum ar fi așezat o bucățică de șervețel peste tăietura cuiva la bărbierit.

— Ce număr ați format? a coborât el tonul.

— Am făcut eu aşa ceva?! l-a enervat la loc bătrâna.

— A trebuit să faceți treaba asta, ca să ajungeți la mine... a explicat Robert; prosopul îi căzuse, îl părăsise în conversație.

— Aaa, da. Numărul este... 0... 4... 7... 5... 4... 3...

Era un fel de Anti-Loto. Ieşeau cifrele tale şi... pierdeai. Aşa a simțit Robert, pe măsură ce Florence pronunța, rar, exact cifrele numărului său de telefon.

Încă mai am patru şanse de câştig.

— 1... 1... 3... 2! Florence a rostit apăsat ultimul 2, de bucurie că a terminat un şir atât de lung, totuşi, pentru etatea ei.

Au diable! Câştigase „Anti-Loto". Bătrâna avea numărul lui.

— Mda, aveți un număr greşit. Nu este al îngrijitoarei dumneavoastră Lillith.

— Sigur?

— Da, sigur. Vă rog să faceți rost de altul, cel corect.

— Am să mă mai interesez.

— Adieu!

— Au revoir, domnule!

Suntem pe data de 2 iunie. Pe 8 iulie are loc, în Franța, cununia civilă a celui mai bun prieten al meu, Robert Cezar, cu Mirela Radu. De ceva timp, ei sunt acolo „Robin" (acesta era numele pe care şi-l dorea fratele meu de cruce din copilărie, şi şi-l luase cu prima ocazie) şi „Mireille", iar împreună vor fi şi „César".

Intenționez să mă aflu pe 8 iulie, la orele 15, la primăria oraşului Valence, să-mi strâng în brațe cea mai grozavă familie-prietenă.

Până atunci însă, am niște pregătiri de făcut aici, în România, inclusiv să-mi înnoiesc paşaportul expirat şi... să scap de un medicament „de moşi", îi spun eu, care totuşi mă menține pe linia de plutire, cam cum m-ar salva de la înec un rechin cumpănit.

Mai am de mers şi la serviciu, drum dus-întors de două ore, cu metroul, şi în fiecare zi să testez, dacă se poate mai mult de opt ore, un aparat electronic, un dispecer, care ține de rețelistică, de împărțit pachete de numere, în fond.

Iar când scap de toate cablurile de la testare, revin sub pământ, la metrou.

Iată ce se petrece pe-acolo, suficient de des ca să mă şicaneze, să mă jeneze şi să îmi facă şi mai dificilă despărțirea de acea doctorie ruşinoasă (este vorba de un anxiolitic).

Aşadar, la stația Timpuri Noi, se întâmplă adesea să vrea să urce în vagon – în acelaşi unde mă aflu şi eu, cu servieta între picioare – un moş cu pălărie, ochelari şi, mai ales, cu baston.

Problema este că încearcă să urce numai după ce s-a anunțat „Atenție! Se închid...", şi astfel bătrânul sfârşeşte mereu prins între uşile vagonului.

Se creează o mică... întârziere. Eu devin cu atât mai anxios cu cât descopăr că pierd zeci de secunde (din timpul meu liber) din cauza aceluiaşi moş, care face iarăşi aceeaşi greşeală, nu se mai învață minte. Şi, ce e mai grav, repetă greşeala de față cu mine, sunt cumva abonatul lui.

Îmi mușcă din viață; nu știu de ce, bătrânul îmi inspiră un aligator care-şi tot scoate botul lângă coşul meu cu merinde, la un picnic în apropierea unui râu.

Tataie, uite aşa au loc accidente fatale până şi la trenul cel mai modern. Dar nu strig la el. Doctoria mă face să și tac, nu doar să lucrez zilnic la ce nu-mi place.

Se desfăşoară această scenă a vagonului pentru a zecea oară, cred. Iar eu îl privesc crunt pe moş, cum i se mai şi oferă un loc să stea jos.

— Mulțumesc, mulțumesc! face el, şi spre pasagerul care i-a cedat locul, şi, într-un fel, spre şeful trenului, care i-a redeschis uşile.

Mai am o problemă cu bătrânul: îmi dă... senzația puternică de criminal de război scăpat de procesele de la Nürnberg.

Îmi amintesc atunci cum, într-un film, un adolescent descoperă printre vecinii săi un fost ofițer SS, condamnat, în contumacie, la închisoare pe viață. Înarmat cu documente care să-l deconspire, parte de la bibliotecă, parte de pe Internet, tânărul dă buzna în viața (atâta câtă mai rămăsese) acelui bătrân; un om care se ascunsese destul de bine în State de consecințele faptelor sale comise în Europa pe parcursul războiului.

Băiatul pătrunde peste vecinul vârstnic dându-se prieten, apoi însă, fâlfâind informațiile tipărite despre trecutul bătrânului, se transformă în şantajist şi aş spune chiar torționar, obligându-l pe moş să se umilească în fel şi chip – altminteri îl va denunța.

Ei bine, pe cât de impardonabilă am considerat purtarea puştiului din acel film față de un om care totuşi se retrăsese, pe atât de tare începeam să simpatizez cu el în clipele de față, când eram chiar eu – nu cineva dintr-o peliculă de cinema – deranjat de un moş suspect; eram convins, după figura lui, că în tinerețe făcuse mult rău altora. *Sper să nu ne mai intersectăm, să nu ne mai vedem niciodată!* mi-am zis, pentru a zecea oară, în minte. Şi, recunosc, am gândit şi lucruri mult mai rele decât urarea asta...

Ceea ce n-am băgat bine de seamă, cât timp îl fulgeram cu ochii pe bătrânelul care mă otrăvea puțin câte puțin, a fost cât de scârbit mă privea la rându-i un bărbat blond, cu tunsoare rotundă, de pe un scaun din același vagon, de la câțiva metri – de parcă i-aș fi povestit tot ce gândeam.

Nu l-am remarcat atunci.

Și Robert a continuat să fie agasat de doamna Florence, cu telefoanele. De zeci de ori. Purtau cam aceeași conversație. Lillith a ei nu apărea, iar ea îl suna pe Robert, cerându-i să o roage pe îngrijitoare să se grăbească.

Eu și Robert am tot pitrocit tema asta; el plângându-mi-se de bătrâna senilă care nu mai știa altceva decât cifrele numărului său, iar eu împărtășindu-i impresia că mereu la Timpuri Noi (!) mă pândea un moș nazist ca să-mi întârzie trenul.

Din nefericire, astăzi este 8 iulie. Spun „din nefericire", pentru că nu am găsit bilete mai ieftine de avion spre Lyon, nu mi-am luat nici măcar pașaport nou, și n-am scăpat nici de medicamentul care-mi liniștește nervii, dar îmi desființează ficatul.

Este ora 15 la București și 14 la Valence. Peste o oră, iubiții mei prieteni se vor cununa în Franța, pe malul Ronului, dar eu nu voi fi acolo.

Eu sunt la metrou, în stația Piața Victoriei. Am plecat mai devreme de la birou. Însă asta e mai puțin important. Nici nu se compară cu faptul că bărbatul tuns rotund, cu păr blond, se află simultan și la câțiva metri de mine pe peron la Piața Victoriei, și în Valence sprijinit de un copac, vis-à-vis de chioșcul de ziare de lângă reședința „Les Amandiers", unde locuiesc, la parter, dragul meu Robin César și logodnica; se pregătesc să plece la primărie.

Am să încep cu ce mi s-a întâmplat mie. Nu mai contează cât indică ceasul. Pornesc cu...

„Momentul 0"

Îl observ pe moșul care mă exasperase de atâtea ori la Timpuri Noi, acum la Piața Victoriei, la 2 metri de mine, mai aproape de șinele trenului. Mă enervez din nou, automat, și mă întorc cu spatele la el și la calea ferată.

„Momentul 1"

Misteriosul tip blond se așează îndărătul meu, în așa fel încât el, cu mine și cu bătrânul formăm un triunghi cu latura nu mai mare de 2 metri. Firește, asta nu observ. Doar sunt cu spatele.

„Momentul 2"

Un puşti destul de zdravăn pentru vârsta lui, pe care-l mai remarcasem că face tâmpenii pe peron, ca să braveze în faţa unor colege, trece în fugă şi mă împinge, extraordinar de puternic, către şine. Intenţionat sau nu? Asta aveam de gând să aflu după ce m-aş fi ridicat de pe jos, chiar de-ar fi trebuit să-l alerg toată Piaţa Victoriei.

„Momentul 3"

Realizez că nu voi mai dezlega niciodată această măruntă dilemă. Sunt prea aproape de şine, între mine şi ele nu mai este nimic să mă oprească. Şi vine garnitura! Iar acel băiat mi-a făcut prea tare vânt. Mă pregătesc – pot să mă exprim altfel? – să fiu electrocutat sau tăiat de roţile trenului. Mă pregătesc...

„Momentul 4"

Bărbatul tuns rotund vede cum cad, îi e limpede că voi ajunge pe şine, dar nu acţionează asupra mea. Zâmbeşte, doar puţin. Apoi, dintr-odată ferm, îi strigă moşului „nazist" (cum îi spuneam eu):

— Cât aveţi ora?

„Momentul 5"

Ca să poată răspunde străinului, bătrânul trebuie să facă doi paşi, să se mai apropie de el. Astfel... ajunge să umple golul dintre mine şi marginea peronului.

— E 15 şi...

"Momentul 6"

Din cauza acestei mutări, a repoziţionării, nu mor. Pic peste bătrân. Iar el nu cade pe şine, doar se gârboveşte niţel, fiindcă în mâna stângă ţinea bastonul de sprijin, pe care îl propteşte pe muchia peronului.

Bătrânul însuşi mă ajută să revin la verticală.

— V-am lovit rău? îl întreb eu.

— Noo, staţi liniştit. N-am prea simţit.

Când îmi ridic ochii să văd reacţiile unui peron întreg de spectatori faţă de acest act al „piesei", dau înaintea mea de o singură figură: un bărbat blond, tuns mai deosebit, care stă cu mâinile încrucişate şi îmi zâmbeşte straniu, punitiv.

Acum îl observ.

— Aţi avut mare noroc cu domnul din spatele dumneavoastră! comentează întâmplarea, arătându-mi spre cel menţionat, bătrânul, arătându-mi cum acesta îşi scutură costumul, îşi aranjează pălăria şi se frecţionează îndelung acolo unde l-am atins eu în cădere, deşi mie îmi spusese degajat că n-a simţit durere.

Acum remarc de fapt tot. *Cineva* îmi pune filmul și observ.

Și din trecut observ.

Cum, mai corect, eu sunt acritul, eu sunt moșneagul, cum, de fapt, eu mă târâi prin viață cu tot cu medicamentele luate în exces, în timp ce alții doar își masează spatele și merg, merg mai departe.

Înțeleg, atunci și acolo, cine sunt oamenii noștri de bază – cu siguranță nu eu. Eu sunt un bășinos.

Și tot eu sunt adevăratul nazist. Aștept în orice „moment 7" să coboare pe scara rulantă poliția militară (sau una morală) și să mă salte pentru păcatele mele.

Este aceeași oră a momentului 0, exact aceeași, dar în Portes-les-Valence, pe strada Paul Verlaine. De la chioșcul de ziare de acolo, de lângă curtea „Les Amandiers", vânzătorul este chemat urgent acasă de fetița lui. Fiindcă vede un bărbat bine îngrijit, stând fără ocupație în apropiere, vânzătorul îl roagă:

— Sunteți drăguț s-aveți grijă de chioșcul meu cât timp lipsesc? Nu cred că mai mult de cincisprezece minute... Puteți să și vindeți presă, dacă vi se cere!

— Cu plăcere, cum să nu.

Și astfel, blondul tuns rotund ajunge în spatele tejghelei.

Întâmplător, prietenul meu Robert, de teamă că va sta o veșnicie pe culoarele primăriei până să se cunune, iese tocmai atunci din „Les Amandiers" să cumpere un ziar. Este genul de om căruia îi place să aibă întotdeauna un ziar la îndemână, pentru text și ticuri nervoase. Cere Le Monde noului vânzător, dar când să fugă înapoi la logodnică, în reședință, blondul de la chioșc i se adresează:

— Chiar credeți că veți găsi adevăratele evenimente în acest ziar?

— Poftim? se întoarce Robert, surprins de întrebarea mult prea filozofică, în opinia lui, inițiată taman de vânzarea unui produs de 1 euro și 20 de cenți.

— Ce voiam să vă spun, să vă recomand, este să răspundeți la telefon. Veți citi în ziarul pe care-l aveți în mână că...

Robert pufnește. I se explică vânzătorului:

— Știți, eu, de fapt noi – eu și logodnica mea – suntem la un pas de a nu mai răspunde la niciun apel telefonic. Ne tot deranjează o doamnă senilă...

— Și totuși, eu zic să răspundeți de fiecare dată când sunteți sunați. Chiar ziarul pe care l-ați luat dă zeci de telefoane zilnic la numere aleatorii și oferă premii. Dar numai celor care răspund. Cine știe?...

— Mda. Să vedem, face Robert. Probabil că o să răspundem la telefon după ce ne schimbăm numărul. Ar merita să procedăm așa.

Prietenul meu fuge înapoi în casă, la draga lui, să nu o îngrijoreze dispărând când mai e așa puțin până la ceremonie.

Nu vede cum, de dinapoi, bărbatul blond îl privește dezgustat, cu brațele încrucișate. Apoi zâmbind!

Zâmbind, mai mult ca sigur fiindcă tocmai a lăsat să treacă prin dreptul lui un individ despre care știa că e periculos, cu adevărat periculos.

Deși ar fi putut să-l împiedice.

Dar nu a făcut-o, la fel cum nu m-a ajutat nici pe mine cu mâna lui, la Piața Victoriei.

După un minut, a ajuns la chioșc și proprietarul, cu limba scoasă de un cot.

— S-a rezolvat treaba la mine acasă. Recunosc că mi-a fost puțin teamă să nu luați un braț de reviste și s-o ștergeți! În fond, nu vă cunosc deloc. V-am judecat așa, după înfățișare, și am sperat că nu-mi veți nărui sau vandaliza afacerea. Vă mulțumesc că ați rămas și ați avut grijă.

— Am avut grijă... a repetat blondul, privind însă spre porțile „Les Amandiers".

S-a întors spre cel care îi mulțumise:

— Am și vândut un ziar, cât erați plecat. Unul important.

Privindu-și teancurile și depistându-l pe cel la care se umblase, vânzătorul a întrebat:

— Le Monde?

— Un cotidian important. Lumea.

— Apropo, dumneavoastră nu doriți un ziar? Vi-l fac cadou.

— Nu, eu cunosc evenimentele zilei, știu ce urmează să se întâmple. E aranjat.

Cât îl privea pe blondul ciudățel cum se îndepărtează și iese de pe Paul Verlaine, vânzătorul nu a putut să nu se mire, în gândul lui.

Acest bărbat, acum douăzeci de minute, părea că așteaptă ceva, să se întâlnească probabil cu cineva în locul ăsta. Nu i-a venit niciun amic, nu s-a întâmplat nimic pentru el, și iată-l, totuși, că pleacă satisfăcut.

A sunat de trei ori soneria la tinerii César. Mai era puțin și ar fi pornit spre primărie; se aflau în bucătărie, giugiulindu-se acolo fiindcă pe partea aceea a casei bătea soarele.

Crezând că a sosit o cunoștință care vrea neapărat să meargă cu ei și să-i petreacă încă de acasă, s-au luat de mână, Robert şi Mirela, şi împreună au deschis.

Au deschis larg.

Nu era un prieten.

Ochii injectați şi gura întredeschisă, tremurândă, a vizitatorului care ținea în mâini două pistoale, pe fiecare îndreptat către unul dintre „viitorii-nu-vor-mai-fi" logodnici, aceste elemente de bestialitate vârâte în cuibușorul lor au paralizat-o pe Mirela, iar lui Robert i-au dat de înțeles că nu se putea discuta cu individul, evident drogat cu o doză mare.

Vor muri în secunda următoare; iubirea lor va curge și se va întinde, roșie, pe gresie, iar peste ea şi peste ei va păși intrusul. E foarte ușor să iei dragostea prin surprindere, să-i faci o surpriză neplăcută. Robert a admis că nu poate stopa ce va urma. Atacatorul era cu vârfurile armelor aproape înfipte în stomacurile lor.

Probabil apăsa deja pe trăgace – dar acestea nu ajunseseră încă la capătul cursei – când... a sunat telefonul fix.

Strident, deoarece acest tip de sonerie îl aleseseră Césarii, ca să-i alerteze oriunde ar fi fost în casa lor cu șase camere şi etaj.

Strident, şi... atacatorul a scăpat armele pe podea. Coctailul, drogurile pe care şi le injectase îi provocau spasme ca răspuns la stimuli puternici din exterior. Țârâitul electric.

Atunci Robert l-a lovit. L-a pocnit în plină figură pe cel care voise să-i șteargă data cununiei din calendar, l-a pocnit nu doar cu forța căpătată după zeci de bazine înotate la piscină, sau cu cea care-l ajuta să se suie pe planșa de surf în Atlantic; a dat cu toată forța pe care ar fi adunat-o trăind de azi mai departe.

Infractorul s-a prăbușit, a izbit podeaua şi a rămas nemişcat ca un ou spart; Mirela a adus ceva să-i lege mâinile şi picioarele.

— Anunță poliția, de pe mobil!

Cât să fi durat oare această „cât-pe-ce-să-fie-o" tragedie? Durase ceva, dacă includem și imobilizarea atacatorului.

Dar chiar şi așa, persoana care îi sunase pe fix fusese răbdătoare şi nu se dăduse bătută. Aparatul țârâia în continuare, anunțând că restul vieții lor începea.

Cu lacrimi în ochi, făcând legătura între oportunitatea apelului şi salvarea familiei lui, Robert s-a aruncat să ridice receptorul:

— Alo! a sughițat el printre picături sărate.

— Bonjour! a fost remontat de apelant, mai precis, de apelantă. Sunt Florence!

— Îmi pare bine! a continuat Robert să plângă printre cuvinte. Enchanté, madame! Vraiement.

— O caut pe îngrijitoarea mea, Lillith. N-a mai venit de două săptămâni!

— Din păcate, a rostit Robert din adâncul sufletului, îngrijitoarea nu-i aici. Și nici n-am idee unde aș putea să v-o găsesc.

— Și-atunci, n-ați vrea să treceți dumneavoastră pe la mine?

Robert a rămas pe fir.

Liceanul Gabriel are birou, dar nu mai ține de mult cursurile acolo, ci o simplă coală cu linii negre, trase cu creionul, câte una pentru fiecare zi în care bunica lui se simte rău; e imobilizată în camera perete-în-perete cu a lui. Noaptea, bunica se trezește și îșI strigă fiica, pe mama lui Gabriel, să o ajute medicamentos sau doar să mai stea cu ea, până adoarme la loc; câteodată, mama o păzește până în zori.

Gabriel nu îșI urăște bunica. Nu petrece prea mult timp cu ea, deși ea îi dorește enorm prezența, dar Gabriel nu o urăște. Nici măcar atunci când, cu moderație, îșI aduce acasă câțiva colegi și încearcă să dea drumul mai tare la muzică, dar îșI amintește că pe bătrână zgomotul o deranjează; cu siguranță ea ar prefera să stea de vorbă cu nepotul, mai degrabă decât ca el să danseze cu tinerii prieteni. Și cum ar putea Gabriel să uite ce vrea bunica de la el, din moment ce, trecând cu grupul de colegi prin hol spre sufragerie, vede prin ușa întredeschisă de la dormitorul bunicii cum aceasta îl privește, din fotoliul în care a fost așezată, și îi transmite prin ochii ei pieriți, griverzui, întrebarea:

Pe la mine când vii?

Mai vine, dar tot mai rar, fiindcă Gabriel nu mai rezistă să stea aproape de suferință, iar când finalmente șade în acea cameră privește mai curând la televizorul prost de acolo decât să răspundă întrebărilor bunicii, care până să intre el stătuse toată ziua singură.

Nu mai durează mult.

Bunicii îi este rău de tot. La ultima tentativă de petrecere adolescentină, Gabriel a simțit că l-ar trăsni din ceruri dacă ar ajunge cu invitații în camera de oaspeți, la casetofon, așa că i-a dat afară după doar câțiva pași pe holul apartamentului. Fără nicio explicație. Dar nici nu s-a dus apoi la bunică, deși i-a prins iarăși, prin crăpătura ușii ei, privirea rugătoare.

S-a închis în dormitorul său; el nu mai suporta durerea nimănui.

Poate că patefonul din capul unei persoane ține și învârtește o singură placă, iar pe aceea omul gravează doar câteva sunete în viață. În noaptea care a urmat, Gabriel a înregistrat cele mai cumplite gemete, înfundate – fiindcă bunica știa că este o indezirabilă, și nu mai voia să deranjeze pe nimeni.

Sosită la ei de o săptămână, mătușa lui Gabriel, medic, i-a făcut de dimineață semn că aceasta e ultima zi a bunicii. Gabriel avea examen, a trebuit să meargă la liceu, dar apoi a fugit înapoi cât a putut de iute. Cursă pierdută. A găsit în fața domiciliului familiei sale o oală cu nisip și cu câteva lumânări.

Aproape că a spart ușa! A urmat pe hol același drum pe care-l bătea cu colegii de distracție, dar la capăt nu a mai virat spre combina stereo, ci spre dormitorul în care, de dimineață, încă mai trăia o ființă. Acum voia neapărat să stea de vorbă ei doi.

Mulțumită bunicii, Gabriel pierduse mai puțin timp cu distracția și studiase mai mult, retras; probabil avea să ia o notă mare la testul de azi.

Întârziase la adio însă. Și multe vorbe aveau să rămână la el, nespuse, expirate, inutile de-acum.

Bunica era întinsă pe pat cu mâinile pe piept, dar ochii îi erau o idee întredeschiși. De parcă ar mai fi așteptat să vadă ceva, la sfârșit.

Gabriel a îngenuncheat și i-a sărutat mâinile împreunate. Mama i-a povestit cum bunica întreba, în timp ce i se tot injecta morfină:

— Unde e Gabi? Cât îl mai țin la examen?

Și mătușa s-a apropiat să-i ofere nepotului un gând bun, în timp ce îl mângâia prin părul blond, tuns rotund:

— Gabriel, i-ai dus de-atâtea ori plosca atunci când a fost nevoie. Ai suportat-o la voi acasă câtă vreme copiii mei n-au vrut s-o ținem la noi! Ești un înger!

— Numai de-aș fi!... a scrâșnit tinerelul blonduț.

Dar în privința asta avea o promisiune din partea cuiva. Acea voce în care încă mai avea încredere. Îi propunea chiar în acele clipe un târg, un plan. Urma să fie luat din România, să petreacă un timp în deșert, în țara nimănui, în țara vocilor, să le asculte. Dar când s-ar întoarce... oho... ar fi pretutindeni. Și ar putea alege dintre atâtea scenarii.

A acceptat propunerea.

2028. Focul

de Horia Gârbea

Vă spun eu că nu s-a trăit niciodată bine aici. N-are cum. Niciodată nu s-a trăit mai bine. Și nu că au fost războaie sau revoluții sau... Că ăstea au fost în toate țările. Nu. La noi din cauza oamenilor, dom'le. Să vă spui eu, domnu' inginer, că eu n-am plecat prea des de-aici. Nu mi-a plăcut mie să umblu. Dacă era să-mi fie bine, mi-era bine și aici, dacă era să fie rău, mi-era rău și în altă parte. Asta e socoteala. Viața nu-i cum vrem noi, e cum vrea ea.

Eu țin minte bine. Acum, că am aproape 80 de ani, poate mai uit ce-am făcut ieri-alatăieri, dar ce-a fost înainte nu uit, nu. Eu, când m-am născut, era în 48. Venisără comuniștii – gata. Eu nu mai țin minte asta, eram copil, mi-a spus ăl bătrân, că el i-a apucat și pe bunicul dumneavoastră și pe domnu inginer ăl bărârn, tatăl dumneavoastră, atunci era copil. Așa că eu, când am deschis ochii și mi-aduc aminte, erau comuniștii veniți. Unde să mai pleci? Pe urmă să vedeți – eram mic de tot dar îmi aduc aminte – că a murit Stalin. Și zicea lumea: aoleu, hau-hau, acum să vezi că să schimbă și o să trăim bine. S-a schimbat pă dracu'. Parcă viața-i cum vrem noi?

Pe urmă, în șaișopt, eram în armată când s-a auzit că, gata, iar intră rușii peste noi. Eu nu-i apucasem bine pe ruși. La noi n-au prea fost. Unii ziceau că poate o să fie mai bine. Alții ziceau că, dacă intră rușii, intră și americanii să ne scape și o să fie și mai bine. Alții, gradații ăia, ziceau: cum să intre, camarazi, rușii pă pământul patriei noastre, Republica Socialistă România. Noi o să apărăm pământul strămoșesc. Apăram pă dracu'. Noroc că rușii n-au intrat. Gata! L-au făcut pe Ceaușescu erou și după aia, dupădouăzeci de ani, l-au împușcat. Și a fost mai bine? N-a fost. Că oamenii tot ăia erau. Au zis că era mai bine pe vremea lui Împușcatu, că nu se fura. Pe dracu', nu se fura. Cine putea și avea pile fura. Cine nu, ce să facă, lua mai ieftin de la ăia care puteau să fure. Aci, pe unde e pământul dumneavoastră, se făcuse I-a-seu. Cum știți. Fermă de miei. Aruncau

mieii noaptea peste gard, alții stăteau cu căruța și îi luau. Dar cine? Nu eu, nu altul ca mine. Tot ăia cu pile. Și ție ți-i vindeau pe bani. Aia e. Viața...

Când a fost revoluția, nu asta de acum, prima revoluție, cine a luat hîrtie de revoluționar? Tot ai lor. Unde ai făcut tu, bă, revoluție? Aci, în zăvoi? Sau în pădure la Mogoșani? Ăsta care a fost primar înainte, l-ați apucat și dumneavoastră, era copilu' dumneavoastră mic, ce credeți? Pă la câte partide a trecut? Cinci-șase partide. Avea și certificat de revoluționar și de handicapat și de mă-sa. Pă urmă, când a venit a doua revoluție, a vrut iar să se sucească. Și cine l-a omorît? Finul lui, nu-l știți, îi venea nepot de văr. Acum a plecat în Spania sau la dracu' știe. L-au luat, cu alții, și ce-au zis: domnilor, să terminăm cu corupția și cu traseismul. Și a luat finul ăsta al lui o sabie, că avea acasă sabie d-aia ninja – era el cam bătăuș, făcuse și pușcărie, un an – și cu aia i-a tăiat capu'. Și a pățit ceva? Nimic.

De-aia nu se trăiește bine și nici n-o să se trăiască bine. Că e pe care apucă. Și care s-au dus în altă parte, ce-au făcut? Au murit peacolo. Când s-au bătut la Paris de-au aruncat tot metroul în aer, numai de la noi din sat au murit vreo cinci. De la Prigoria și Zorlești de unde e nevastă-mea... ce?... au murit vreo zece-doișpe. Eu am fost plecat afară de cinci-șase ori, atunci, după prima revoluție, și nu mi-a plăcut. Bazare, mizerie, marfă proastă la ei ca și la noi. Până la Berlin am ajuns, altă dată până la Istanbul. Tot aia. Foială și murdar și hanuri d-astea de mâna a șaptea.

Să vă zic eu cum a fost și cu primarul ăstălalt, de ce l-au omorât și pe el. Fiică-sa, când s-a măritat, s-a măritat cu unul de prin Prunești, de fapt din Licurești, de neam. El, primarul, care fusese pus după revoluția asta din urmă, a vrut să-l bage pe ginere-su în afaceri, că și ăsta furase pământ de la oameni. Adică știți, că și de la dumneavoastră a furat. Știți cum: cu acte false, cu martori, cu cadastrul. Mă rog... Dacă ăla – de-a fost ditamai președinte – a furat nu-ș câte case... Și l-a împușcat cineva? Sulea! După ce l-au prins la revoluție, de ziceau că-l împușcă, l-au făcut scăpat: l-au judecat, pe el și pe nevastă-sa, și – că-i împușcă azi, că-i împușcă mîine – acum sunt bine mersi, zice că au ajuns prin America de Sud, la dracu' să-i ia. Și cine l-a scăpat? Tot ai noștri. Că ai lui nu mai au nicio putere de când s-au sculat turcii și i-au trecut la credința lor. Cine se mai uită la ei? Păi pe ăla de dinaintea lui și pe fiică-sa, dacă nu-i omorau atunci, la revoluție, în primele zile, trăiau și azi. Bani aveau în America, în Elveția, ce le păsa? Dacă nu era furia clipei, vorba aia, scăpau. Da' viața face cum vrea ea.

Și vă ziceam de primar și de ginere-su. Ăsta nu voia să stea pe lângă socru-su. S-a dat bine cu el că intră în afaceri, că hau-hau, că hau-lupu', până i-a dat-o pe fiică-sa, și a doua zi după nuntă a plecat cu tot darul și cu nevastă-sa, fata primarului, la bunică-su dinspre mamă, care stătea ici, la Bolbocești. Cică vreo trei miliarde jumate de lei d-ăia vechi a fost darul. A avut la nuntă primari, a venit și prefectul, de... Zice că voia să treacă Dunărea la turci. Dement, dracu' să-l ia. Parcă ăia erau nebuni să-l primească. Și ce făcea acolo? Că ăia, pe unde s-au întins, au băgat legea lor și ăsta era mort după jocuri de noroc, juca la păcănele. Turcii n-au d-astea.

Acu' și turcii... Pe armeni i-au ras, pe greci la fel, au ajuns la Dunăre. Ce mai vor? Adică ar vrea ei și Dobrogea, ce credeți. Da' ce, rusu-i prost să-i lase? Și noi la mijloc, asta-i bafta noastră. Acu' noi am mai fost și sub turci și sub ruși... Cum o fi mai bine? Bine pă dracu', rău e oricum. Cine se pune cu ei? Țineți minte cum a fost când au intrat rușii, acu' câțiva ani? Azi, luni, erau la Prut, cum ar veni, vineri erau la Focșani. Păi vă-ntreb eu: dacă nu erau rușii ne mai lua cineva Ardealul? Da', pă undeva, îmi pare bine și de ăștia. Aveam un nepot de-al nevestii pe-acolo, ajunsese profesor, mă rog, pe la facultate, asistent din ăla. Și zicea: nu, că Ardealul să fie pe picioarele lui, nu să vă dăm vouă tot, să ne mâncați pâinea. Băi! Îmi dai tu mie de mâncare? Mie, bă? Și uite că le-a dat ăla, friț, liber: să fie cică „autonomi". Și cât a ținut? Patru – cinci ani și s-au șters la cur cu autonomia, că acum pupă vorba aia austriacului și ungurului.

Și să vedeți cu ginerele primarului! Socru-su se îmbolnăvise, o suna pe fi-sa să se întoarcă acasă. Aia nu voia. Avea pile primarul, voia să pună poliția pe el. Voia să se ducă peste el, înțelegeți, dar îi eram cam frică, ăsta avea neamuri multe, ginerele, ieșea luptă mare. Și era atunci, după revoluția asta de-a doua, nu prea mai ținea cu pilele lui politice. Tocmai se desființaseră partidele, se scoseseră televiziunile privaților, scăzuse puterea lui. Și ăsta, ginerele primarului, Fane a lu Troașcă îi zicea, a avut o idee. Se zice că i-a venit de când a văzut cum a fost când s-au bătut ăștia la Briusel. Că, dacă țineți mine, când au ras Briuselu de n-a mai rămas, vorba aia, piatră pe piatră și pe urmă s-a dus toată țara lor în mă-sa, totul a pornit de la unii care au ocupat o sală de dans și i-au dat foc cu oamenii înăuntru. Aia e viața, mama ei...

Dar eu cred că nu de la ăia. Tot de la noi. Știți că acu' vreo doișpe ani, ca să cadă guvernul de atunci, au dat foc, tot așa, la un club dă noapte, ceva, de-au murit, săracii, arși vreo 70 de oameni, toți tineri,

săracii. Și-au pus-o pe seama guvernului: că n-are salvări, că n-are aia, că hau-hau,hau-lupu'. Dacă mai țineți minte, atunci în douăș'patru de ore a căzut guvernul. Ei! Și primarul avea un fel de magazie, da' mare, pe la Cărpinș, chiar cum se face drumul spre Dumbrăveni. Așa. Tot I-a-se fusăsă acolo. Și o închiriase unuia și ăla făcuse acolo mare club cu discotecă, striptis, socoteli, venea lume din șapte-opt sate. Cică veneau și de la Baia, sâmbăta mai ales. Și ăsta a lu' Troașcă a aranjat, tot într-o vineri... A doua zi era și zi de târg la noi, se aduna puhoi de lume, a potrivit-o el bine... Am citit și eu că Hitler ar fi zis, zice: dacă vrei să ataci democrația, cică s-o ataci ori vineri seara, ori sâmbătă – în vichend cum s-ar spune – că nu e lumea așa, cu băgare de seamă. O fi zis sau nu, nu știu. Da' uite că viața îți arată.

Și în noaptea aia, oamenii lui Troașcă au dat foc la coșmelia lu' socru-su, care era plină ochi. Avea oamenii lui p-acolo care frecaseră înainte cu benzină, avea poate și neamuri printre bodigarzii ăluia, că patronul avea alte afaceri, asta mergea bine și singură, nu îi dădea atenție. Un chibrit – și-a ars ca lumânarea! Și nu ziceți c-au murit acolo vreo 15-20 de oameni, mai mult copii. Că stingătoare nu, apă numai la fântână și mașină de pompieri, acolo în partea aia, era una la opt sate și aia veche de pe vremea lui Iliescu, curgea pe drum apa din ea ca din ciur.

Ce s-o mai lungesc. A doua zi dimineață au venit la primarul ăsta al nostru acasă... Nu erați aici atunci, nu știți. Rudele ălor morți, alții care erau în râcă demult cu primarul și normal că își băgase și Troașcă oamenii lui. S-a strâns mulțime mare. Că el – primarul – e de vină, că nu avea hidranți, că nu avea ferestre, cică să fie atmosferă, că avea numai o ușă mică, că hau-hau... Pe patronul care închiriase nu l-au găsit, ăla stătea la oraș. S-au luat și ei de primar, ca proprietar. Criminalu-n sus, criminalu-n jos, i-au omorât și pe el și pe nevastă-sa. Mai avea un băiat mai mic, ăla a scăpat.

Nu te pui cu focul și cu mulțimea, că de la un chiștoc arde o pădure. Așa a fost și la Paris, așa la Briusel... Dacă și ăia din Italia au fost în stare să nu rămână piatră pe piatră din atâtea orașe, cu biserici, cu monumente. Eu cred că nici papa ăsta nou n-are zile bune dacă nu pleacă de acolo. Nu vedeți cum merge treaba? Viața face cum vrea ea, cât e unul de papă sau de rege. De-aia îmi place mie de englezi, că ei nu s-au mai băgat. Când au văzut că e groasă, au astupat tunelul, e marea între ei, nu prea au ce le face. Iar pe ăștia de la ei, care nu-s albi, foarte bine că nu-i mai lasă în metrouri și-n trenuri. Mai

vorbeam cu nepotu-meu care e la Londra și-mi mai zicea. Acum, dacă nu mai poți vorbi afară de pe mobil, e mai greu. Și costă al dracu'.

De-aia zic eu că totul pleacă de la oameni și oamenii sunt ticăloși. Și încă ăia, chinezii, vedeți bine că s-au apucat să mai și cloneze oameni. Parcă nu-s și așa destui nemernici pe lume!

Cum să trăiești așa? Vedeți? Iar s-a luat lumina. Dar nu-mi mai e nici de frigider, că nu mai am nimic în el, l-am scos dracului din priză, nici de televizor, că n-ai ce vedea, și radio e pe baterii. Nepotul nevestei înjura ieri că nu poate intra pe internet, dar de când au început să-l reteze și pe-ăsta, tot el zicea, nu mai e nicio șmecherie. Pe vremea lui Ceașcă îmi făcusem o roată de apă jos la gârlă și cu un dinam și puteam avea bec în curte pe curent de la dinam. Acu', la 80 de ani ca mâine, ce mai îmi trebuie? Matale, domn inginer, ești mai tânăr, câți președinți ai apucat? Va să zică tot ca mine: doi până la revoluția a dintâi, încă patru după aia și cu ăștilalți doi fac opt. Pe curva asta de-acum n-o mai țin la socoteală. Și-apoi, la cât a mai rămas din țara asta, nici nu se mai pune. Nu vedeți că viața nu-i cum vrem noi?

Tot la rege ar mai fi foast speranță, dar și el, săracul, acuși ar fi făcut 107 ani, că era născut în octombrie, în aceeași zi cu mine, dar cu 27 de ani mai devreme. Cât să fi trăi și el?

Nikaule Makeda

de Florin Giurcă

Țin în mână o ediție bilingvă a Vulgatei, este tot ce a mai rămas din biblioteca aceea de patru mii de volume, imensă pentru o bibliotecă privată. În capitolul al IX-lea din Cartea Paralipomenon scrie cum regina din Saba, auzind de faima lui Solomon, a venit la Ierusalim încărcată cu aur, pietre prețioase și mirodenii rare, ca răsplată pentru răspunsul la neliniștile care-i stăteau pe suflet. Iar Solomon, ascultând-o, a răspuns la toate întrebările.

Nici prin cap nu mi-a trecut atunci, citind această pericopă, că povestea Reginei din Saba va avea cândva vreo legătură cu mine. Îmi amintesc și acum limpede ziua aceea. Căutam o gazdă pe Economul Cezărescu. Strada Economul Cezărescu din București nu e o stradă lungă. Între Podul Grozăvești și parcul Politehnicii sunt numai șapte sute de metri. Zece minute de mers pe jos, fără grabă. Casa lui Radu și a Elenei Preda se afla pe stânga, cum mergi spre Politehnică.

Domnul Preda m-a cazat în camera cea bună, cu covor persan și bibliotecă din lemn de nuc. În camera aceea mai erau, în afara patului, o sobă de teracotă, o veioză din fontă art-nouveau și un bust din bronz al lui Mircea Eliade. Camera era separată de un hol printr-un glasvand.

Maistru militar ieșit la pensie, domnul Radu avea înfățișarea unui bursuc. Gros, îndesat, cu părul scurt și des, un om extrem de ordonat și bonom. Mai locuiau în aceeași casă soția lui, doamna Elena, o femeie amabilă, corpolentă, cu accent rusesc, basarabeancă refugiată din timpul războiului, fiul lor Gigel, căpitan al armatei române, un bărbat solid, înalt și autoritar, împreună cu soția lui și cei doi fii, George și Adi.

Treceam mai întâi prin acel hol, apoi prin dormitorul bătrânilor (doamna Elena, suferind de ficat, stătea de obicei culcată în pat), traversam apoi dormitorul soților Gigel și Mary Preda, unde se afla televizorul și o bicicletă medicinală, la care pedala doamna Mary după

un program foarte strict, și abia de aici puteam trece la bucătărie și baie. Nu-mi amintesc unde dormeau cei doi copii, dar presupun că mai curând cu bunicii, căci părinții se trezeau dimineața foarte devreme, pe la cinci. Bucătăria era îngustă și lungă, după conformația generală a casei.

Doamna Preda se simțea de la o vreme tot mai rău. Se deplasa cu greutate, gemând, sprijinindu-se de mobilă. În ultima lună petrecută la ei suferisem groaznic de căldură și din pricina țânțarilor. Într-o dimineață am găsit o pată de sânge pe cearceaf, ca și cum strivisem o zmeură. N-am zis nimic, am tăcut din gură, mi-a fost jenă. Domnul Preda îmi ridica în fiecare săptămână așternutul la spălat. Acum mă gândesc, posibil să fi fost o căpușă. În sesiune obișnuiam să iau câte un pachet de cursuri la subraț și mă duceam după amiaza în Grădina Botanică, unde, în colțul cel mai umbros, în singurătate, lângă rondurile cu mentă, cimbru și lavandă, îmi așterneam o pătură pe jos. Răcoarea ierbii și parfumul aromatelor îmi provocau o stare de spirit relaxată, propice învățatului. Nu de puține ori alunecam în somn, un somn letargic, fără vise, din care mă trezeam buimac, în întuneric.

Acolo, într-una din zile, m-am mirat văzând apropiindu-se de mine pe alee o femeie costumată ca pentru Halloween. Era desculță iar pe cap avea o pălărie neagră, ascuțită, cu boruri foarte largi. Purta o rochie lălâie, viu colorată, cu mâneci largi, ce fluturau ca steagurile-n vânt. M-am uitat câteva clipe la ea, apoi m-am întors la cursul meu de matematici speciale. De mâine, mi-am zis, îmi voi căuta alt loc. Femeia s-a așezat nu departe de mine, pe o pătură, fără să-mi dea nicio atenție. La început am crezut că-i vreo adeptă newage, o nebună sau vreo yoghină, ceva. Nu a scos niciun cuvânt, și asta m-a făcut să n-o mai bag deloc în seamă.

După două sau trei ore, când lumina începuse să pălească, mi-am strâns caietele. Voiam să plec. Extravaganta mea vizitatoare s-a ridicat atunci și a-nceput să danseze, rotindu-se aberant, agitându-și brațele deasupra capului și bolborosind silabe fără niciun sens. M-am oprit și m-am uitat siderat la ea, gândindu-mă cum să procedez: să-mi iau tălpășița pe neobservate, sau să chem ambulanța? Mi-am pus rucsacul în spinare și am încercat să mă fac nevăzut, strecurându-mă prin spatele unui rododendron, când m-am auzit strigat pe nume:

— Ernest, fii precaut, vor să-ți facă rău!

Părea îngrozită, stătea în picioare și privea în jur cu niște pupile imense, negre, ca o pisică înghesuită-ntr-un cotlon. Nu mi-a venit să

cred că aud bine. Prima reacție a fost să mă întreb dacă nu cumva ar trebui să o cunosc. Am o memorie extrem de precară în privința reținerii persoanelor. Deseori mi se întâmplă să mă oprească cineva zâmbind pe stradă, iar eu să mă văd nevoit să răspund evaziv, neștiind sigur cine este.

— Poftim?

— Prietenii tăi cei mai buni. Teluș și cu celălalt, „mujahedinul".

Era limpede că mă cunoștea. Am decis să mă prefac că, la rândul meu, știu cu cine am de-a face.

— Ce rău să-mi facă mie Teluș și Maheru? N-or să-mi mai copieze cursurile la indigou? Nu-i nimic, le iau de la alții, am supralicitat eu.

— Eu n-aș glumi cu asta. E mult mai grav.

— N-or să mai joace bridge cu mine! Un cuțit mi-a trecut prin piept și am simțit cum sângele îmi fuge din obraji. Nu cred!

— Ești.. ești... inconștient! Asta e pentru tine cel mai de seamă lucru? Numai la bridge te gândești? N-ai valori mai importante?

Tonul ei o luase deja pe o pantă mult prea personală, aproape intimă. Cu cât mă uitam mai atent la persoana dinaintea mea, cu atât eram mai sigur că nu o văzusem niciodată.

— Sigur că am! Ca de pildă...? Nu-mi vine nimic în minte-acum. Ce să-mi facă mie Teluș? Și mai ales: de ce? Eu n-am făcut niciun rău la nimeni! Bine, am făcut, recunosc, dar îmi pare rău, și sunt pe cale să îndrept. Eu cred c-ai visat urât azi-noapte.

— Ernesto, tu ții la libertatea și la viața ta? Cât de cât?

Când cineva, un necunoscut, îți pune întrebarea dacă ții la viața ta, n-ar trebui să treci cu ușurință peste asta. Sigur că țineam, în teorie. La douăzeci de ani, când ești student și fără griji, când nu ai dat examenele grele ale vieții, încă nu ai cristalizate niște noțiuni, niște reflexe. Nu eram copt. Mintea mea era acaparată de jocuri și distracții facile cu amicii. Mă duceam aproape seară de seară la căminele studențești, în Regie, unde mă molipsisem de nebunia jocului de cărți. Jucam bridge de la opt seara până în zori. Mai apucam două – trei ore de somn și de regulă chiuleam la prima oră de curs. Puteam să îndur orele acelea de nesomn, aerul saturat de fum de țigară, trezitul infernal de dimineață, copiatul paginilor de cursuri lipsă la indigo, toate astea puteam să le îndur cu dragă inimă deoarece eram alături de strălucitorii mei prieteni. Și când zic strălucitori, nu sunt deloc bombastic, ci exprim întocmai distanța morală și intelectuală care mă despărțea de ei.

Prietenul meu Aristotel Silvestru cu siguranță era un tânăr obișnuit să fie în centrul atenției, oriunde s-ar fi dus. Mai înalt decât mine, cu o umbră de mustață abia schițată, tunsă subțire, întotdeauna elegant și îngrijit, Teluș emana siguranță și încredere. Vorbea calm, dar ferm, autoritar, fără să ridice glasul niciodată, și se făcea întotdeauna ascultat. Autoritatea lui se năștea din interiorul ființei sale și era potențată de claritatea ideilor, pe care le rostea răspicat și neechivoc.

Dacă ar fi să ierarhizez calitățile pentru care-l admiram, și pentru care îi dăruisem loialitatea mea, pe primul loc s-ar afla generozitatea și discreția cu care știa să-și ajute prietenii la nevoie. Întotdeauna le sărea în ajutor, și ce nevoi ar avea un student, mai mari decât o vorbă bună către profesori sau asistenți? Dar și un sfat, sau bani cu împrumut, sau orice altceva ai fi avut nevoie, Aristotel nu se codea.

Acesta era Teluș. Iar Șiș Maheru era prietenul lui. Sigur că nu-mi păsa de nimic sub soare când eram cu ei. Situația devenise revoltătoare, stupidă de-a dreptul. M-am hotărât să las la o parte orice reticență și am deschis gura să o întreb cine este, în definitiv, și de unde mă cunoaște. N-am apucat să zic nimic, deoarece mi-a tăiat vorba, ducându-și degetul la gură. A început din nou să danseze în felul acela nemaipomenit, ca un derviș, rotindu-se cu mâinile împreunate deasupra capului. Am privit-o halucinat, nu-mi puteam desprinde privirea de la fusta ei, ornată cu franjuri și paiete policrome, care părea cuprinsă de flăcări violet în noapte. În cele din urmă, parcă ametită, s-a oprit și s-a apropiat de mine puțin nesigură și mi-a întins mâna.

— Nikaule Makeda este numele meu. Spune-mi Nicole.

Vorbea românește cu un puternic accent franțuzesc. Chipul ei, de o nuanță întunecată, dar caldă, părând sculptat în lemn de nuc, era luminat de doi ochi sulfuroși, ca de felină. Sudaneză sau etiopiană, m-am gândit.

— Din Abisinia, mai exact, m-a corectat, cu voce tare. Sunt o *habasha*, o fiică a pământului, din poporul care stăpânea pe vremea faraonilor.

M-a luat de mână și atunci am fost frapat de textura netedă și fermă, ca de nectarină sau de strugure, a pielii ei. În alte condiții mi s-ar fi părut nepotrivit, invaziv gestul ei. Sunt o persoană discretă, prudentă. Nu sunt adeptul aventurilor erotice întâmplătoare, și nici, cu atât mai puțin, al întâlnirilor prin parcuri, cu necunoscuți. În acele momente lăsasem însă garda jos. Mi-a spus că vrea să vadă unde locuiesc.

— Aș vrea să văd cu ochii mei cărțile gazdei unde locuiești, mi-a zis. Îmi place să mă uit la cărțile vechi, ascund secrete deseori. Pe prima pagină au câteodată ceva scris de mână, un ex-libris, o amintire. Ai văzut așa ceva? Adică, nu mă-nțelege greșit, e doar o pasiune de-a mea. Eu profit de orice prilej pentru a cotrobăi prin vechituri. Ai zis că-i o casă veche, cu oameni bătrâni, trebuie să existe lucruri interesante, povești de viață. Asta mă interesează: poveștile de viață. Ai văzut, ai auzit ceva în sensul ăsta?

În seara aceea nu m-am mai dus să joc bridge cu colegii. Și nici a doua zi. Viața mea părea că schimbase dramatic macazul de atunci. Am uitat complet de turele pe munte, de clubul speologic, de club și discotecă. Nicole mă lua cu ea, la început mai mult cu forța, la expoziții și concerte. Ca să-ți faci cultură muzicală e nevoie de mult timp și alergătură. Am văzut vreo zece spectacole de operă și balet, iar la Ateneu am fost de vreo două zeci de ori. Chiar dacă mai tânjeam, uneori, după vechile mele partide de bridge și poker cu prietenii, trebuia să-mi reprim pornirile. Nu mai aveam, efectiv, timp pentru nopțile acelea pierdute. De câteva ori am abordat acest subiect cu Nicole, i-am spus că mi-e dor de ceasurile acelea petrecute la o berecu băieții, dar de fiecare dată, ca un făcut, apărea vreo premieră de neratat la Ateneu.

Cu toate astea, am fentat-o. Într-o joi. La ora șapte seara am bătut la ușa lui Teluș. Camera lui de la cămin avea pe un perete două paturi supraetajate, iar pe latura cealaltă un patsingur. În centru era o masă pătrată acoperită cu o pătură, ca să alunece mai bine cărțile de joc. Pe masă, o scrumieră mare plină ochi cu mucuri de țigări, sticle de bere. Fereastra mare era deschisă larg, să iasă fumul de țigară, cu un cearceaf agățat deasupra în loc de perdea. În jurul mesei, trei jucători, cu mine patru.

— Și zi așa, Ernesto, ți-a dat gagica liber să pleci de lângă ea? Alexe-Silviu Maheru, zis Șiș, era un băiat costeliv, cu față ascuțită și părul negru foarte des, în care se ghiceau vreo câteva fire cărunte. Stătea lungit pe pat, cu cartea de Matematici speciale deasupra ochilor. M-am făcut că nu aud zeflemeaua.

— Dacă Teluș zice-o treflă, eu zic două.

Teluș, pe numele lui Aristotel Silvestru, era axa mea. Mă completa în tot ceea ce mie-mi lipsea: în vreme ce eu eram superficial, distrat și neatent, el era tot timpul concentrat și avea memorie prodigioasă.

— Bă, da' fiți atenți ce fază, am zis eu: am cotrobăit prin cărțile babei și am găsit într-o ladă niște cărți din-alea vechi interbelice,

franțuzești. L'Histoire de la phylosophie, îți spune ceva Aristotele? Știu că ești pasionat de filozofie. Dar Interpretation des reves, de Sigmund Freud? Ce zici de asta?

— Bă, ești fenomenal! Ai găsit tu așa ceva la ei în casă?

— Mda... chestia e că doamna Elena mi-a zis odată, sau așa am dedus eu că a vrut să spună, că pot să mai duc la anticariat din cărți, că nu mai are loc de ele. Am umplut odată o sacoșă cu vreo șase-șapte cărți și le-am vândut. Au rămas vânzătoarele de la anticariat cu gura căscată când au văzut cărțile, nu le venea să creadă. Mi-era teamă că nu vor să le primească, dar le-au băgat imediat sub tejghea. Patrusute de lei am luat pe ele. Dar mai sunt o grămadă.

— Ești nebun de legat! Cum ai putut, bă, să vinzi cărțile femeii?

— De ce să nu, dacă mi-a zis să le dau? Și-am mai găsit ceva, o chestie foarte interesantă, un manuscris.

— Să mori tu!

— Da, bă, era băgat într-o carte. Dar nu înțeleg ce scrie-n el, că e scris cu litere runice. Știu că vikingii scriau așa, dar ce să caute vikingii în România?

— Mi-arăți și mie? Te rooog! Mă pricep la limbile vechi. Da, vikingii scriau cu litere runice. Mi-arăăăți?! Teluș a început să se scălâmbăie și să-și dea ochii peste cap, ca să mă impresioneze. Făcea asta în mod inutil, oricum i-aș fi arătat.

— Să știi c-au fost, a răspuns Teluș. Doi vikingi au plecat la Ierusalim, și trecând prin părțile românilor, unul din ei a fost ucis.

M-am arătat neîncrezător. Nu mai auzisem de așa ceva.

— Există în Suedia o cruce cu o inscripție din secolul unsprezece, stai așa.

Telușa a scotocit printre cărțile lui, a extras o carte groasă pe care scrie „Istoria românilor", a continuat. Uite: în satul Sionhem, provincia Gothland. Rodolfos, sau Rodfos, cum scrie acolo, împreună cu un prieten pe nume Rodvisl, au plecat spre Țara Sfântă. În trecere prin țara vlahilor, trebuie să știi că mergeau pe jos, s-a întâmplat că unul dintre ei, Rudolf, a fost ucis de localnici. Colegul lui s-a întors acasă de unul singur și a scris pe o cruce de piatră povestea lor.

Am fost impresionat de soarta celor doi pelerini medievali.

— Nimic nou sub soare. Ce-a fost, aceea va mai fi. Cine a zis asta?

— Nihil nove. Solomon, mi se pare. Pildele. Dar poate mă înșel. Arată-mi manuscrisul. Unde l-ai găsit?

Am căutat în portmoneu și am scos petecul de hârtie pe care copiasem textul runic:

ᚠᚠᚱᚠ ᚢᛏᛚᛖᛋᚦᛗᚱ ᚱᛟᛗᚠᛟᛊ ᛊᚲᚱᛁᚠᚠ ᛏᚱᚢᚠᛁᚷᚠ ᛗᚠᛚ ᛏᚺᚱᛁᚱ ᛊᛗᚠᛚᚠᛗᚠᛏᚺ ᛁᚾ ᚠᚠᚲᛖᚱ ᚺᚠᛚᛏ ᛏᚺᚱᛁᚱ ᛊᛗᚠᛚᚠᛗᚠᛏᚺ ᚺᚠᚱᚠᚠ ᛞᚠᚱᛚ ᛏᚺᚱᛁᚱ ᚺᛁᛟᚱᛞᛞᚺ ᛏᛗᛁᚱ ᚺᛟᚷᚷᛟᚠ ᛗᛁᚾ ᛒᚠᛏᚾᚠ ᛊᛟᛚᛒᛟᛟᚱᚷ ᚺᛗᚱᚱ ᚷᛗᛁᛏ ᚺᛖᛏᚾᛞᚱ ᛒᛁᛏᚱ ᛈᛗᛁᚱ ᛒᛁᛏᚠ ᛒᛚᛟᛞᛗ ᚠᚾᛞᚠᛊᚲ ᚲᛗᚱᛚᛁᚾᚷ ᚺᚠᚱᚹᚱ ᛊᛟᛏᚾᚷ ᚺᛗᛟᚷᚠᛟᚠ ᛊᛟᛏᚱ ᛗᚱᛏ ᚾᛗᛊᛏ ᛗᛁᚲ ᛏᚱᛗ ᛊᛏᛟᚠᚱᛏᚾᚠ

— Ei, ce părere ai?

Liniștea s-a lăsat deodată în cameră. De afară de la căminul de vizavi al Mecanicii Agricole a răzbătut un urlet în noapte, de la un student torturat de materia cenușie.

— Dă să văd și eu! Astea nu-s litere, e un model de goblen, a zis Șișu.

— Șișule, ia-l și croșetează și pune-ți-l în ramă, a zis Teluș. Dă-mi și mie copia asta, s au lasă că-mi fac eu una. Important e să aflu ce înseamnă literele. Pe urmă caut dicționare.

Privirea mea s-a intersectat în acel moment cu a lui Teluș. O clipă am avut strania senzație că peste figura lui se suprapune chipul Nicolei, care se uita la mine cu o tristețe sfâșietoare.

— Era între foile unei cărți. O Biblie bilingvă, în latină și franceză. Am dat peste Biblia asta în biblioteca doamnei Preda, chiar în prima zi când m-am mutat la ei. Am frunzărit-o și am găsit pergamentul între două pagini, în locul unde era vorba despre Regina din Saba. Dacă nu eram atent, ajungea la anticariat.

Domnul Preda ne-a poftit în casă și ne-a condus tăcut în camera cu televizor. A adus două pahare cu apă de la frigider pe o tăviță și le-a pus absent în fața noastră. Nu eram deloc pregătiți pentru așa o primire.

De la căminele din Regie până-n strada Economul Cezărescu se fac vreo 30 de minute de mers pe jos. Se traversează mai intâi Dâmbovița pe un pod pietonal, frumos arcuit, cu balustrade din fier forjat. Noi n-am mers însă nici spre Rectoratul care se vedea drept în fața noastră, nici spre vreun alt corp de clădire de pe teritoriul campusului, ci o tăiasem imediat pe prima alee la stânga și ieșisem afară din Politehnică, chiar pe strada Economul Cezărescu.

Pe domnul Preda l-am găsit neras și abătut.

— Dragă Ernest, n-ai mai fost de multă vreme pe la noi! Elena te-a tot așteptat să mai vii, să ne vezi, dar tu, ca un făcut, ai uitat să mai treci pe-aici. Acu' trei săptămâni am îngropat-o!

Vestea aceasta mi-a umplut ochii de lacrimi, fără voia mea. Într-adevăr, m-am simțit vinovat de faptul că uitasem cu totul de buna doamnă Preda, ai cărei papanași mi-au rămas în minte, la scurt timp după mutarea mea definitivă la cămin.

— Dumnezeu s-o odihnească! Îmi pare foarte rău!

Domnul Preda ne-a povestit apoi, la rugămintea lui Teluș, cum a ajuns să se însoare cu o basarabeancă. Tatăl Elenei Preda, pe nume Serghei Timoșenco, fusese pictor de biserici. Lucrase între cele două războaie la restaurarea unor lăcașuri vechi de cult din Bucovina.

— Deci tatăl dânsei a lucrat la repararea Volovățului. Știați că asta a fost prima ctitorie a lui Ștefan cel Mare? Cred că e posibil să fi găsit și ceva vestigii, lucruri mai vechi pe-acolo pe unde a lucrat. Nu v-a povestit?

— E posibil, că zicea că intrase apa la temelie și dezgropase o pivniță. Dar nu știu ce-a găsit. Oricum, dacă a găsit ceva, acum e la muzeul de acolo.

Acestea fiind zise nu l-am mai supărat mult pe domnul Preda și ne-am luat la revedere de la el. Telușa păstrat mult timp tăcerea, mergând cu capul in pământ, adâncit în gânduri. Nu l-am întrerupt.

— Dacă manuscrisul găsit de tine... îl mai ai, nu? Unde-l ții?

— E la mine în cameră.

— Ai mare grijă de el. Este scris în alfabetul Younger Futhark, a circulat în zona scandinavă, secolul nouă până la unșpe. Corespunde și ca timp și ca spațiu cu ce mă așteptam, și seamănă și literele cu documentul nostru.

— Ce-ai zis? N-am înțeles bine. Mi s-a părut că aud expresii obscene din gura ta.

— FUTHARK. Numai la prostii te gândești. Înseamnă alfabet. Primele rune din alfabet sunt în ordinea asta. F, U, TH, A, R, K. Dacă manuscrisul ăsta e ceea ce a găsit omul nostru la Volovăt, atunci lucrurile iau o întorsătură mult mai interesantă decât am bănuit. Ținând cont de ceea ce am reușit să descifrez din el, și știind și unde a fost găsit, cred că ne aflăm în fața unei descoperiri epocale. Fiindcă, vezi tu, Volovățul ascunde următorul secret...

Nicole a început să plângă și a zbughit-o pe ușă afară. M-am repezit după ea, am strigat-o, dar nu s-a-ntors. Am plecat atunci la fa-

cultate, aveam cursuri de la opt. Unde-s Teluș și Maheru? Niciodată când am nevoie de ei nu-i găsesc. Or fi la masă? Nu știam că și-au luat cartelă și pentru micul dejun. M-am alăturat unui grup de băieți care mergeau către facultate, și dintr-una într-alta gândurile mi s-au mai limpezit și mi-am dat seama cu câtă ușurință pot să intru în panică din cauza angoaselor unei fete. Fără să vreau, mi-am amintit de cele discutate mai devreme cu Teluș, și m-am întrebat dacă nu cumva idiosincrazia lui Nicole avea vreo legătură cu aceste lucruri bizare.

— Fii atent, bă, peste ce-ai dat tu! Teluș năvălise în seara precedentă la mine-n cameră și s-a așezat la masă, a aruncat toate cărțile și foile de curs pe jos și a scos o foaie de hârtie din buzunar. Deci, uite: la Volovăț, Ștefan cel Mare a construit o biserică din zid pe temeliile uneia mai vechi din lemn, făcute de strămoșul lui, Bogdan întemeietorul. În 1935, o viitură a pătruns sub fundațiile primei biserici și a surpat tainița ctitorului, a lui Bogdan. La temelia unei biserici se îngroapă ceva, actul de donație sau numele ctitorilor sau hrisovul de înființare, după caz. Aici a lucrat tatăl doamnei Preda în 1936 și a găsit caseta cu pergamentul, pergament pe care l-a băgat în buzunar și a plecat cu el în Basarabia. Ai înțeles, nu? Bun. Așadar, Bogdan a îngropat aici pe la 1340-1350 un manuscris runic, scris într-o limbă care a circulat în jurul anului 1000 în nordul Europei, în Suedia de astăzi. Bogdan a trăit pe la 1300. Ce legătură să fie între el și manuscris?

— Nu știu, spune tu...

— Păi nu e clar că, deoarece Bogdan venea din Maramureș, asta știe și un școlar din clasa a patra, înseamnă că la el în familie exista acest pergament scris de un viking în urmă cu trei sute de ani, care atesta o anumită filiație sau genealogie a purtătorului?

— Bănuiesc că așa este...

— Bun, avem două probleme: unu: cine este acest misterios viking, și doi: ce a scris el acolo. Și, da, cred că pot spune că sunt în posesia acestor informații!

În amfiteatru m-am uitat tot timpul după ei și nu i-am văzut. Nici la prima oră, nici la a doua, nici la a treia. În pauză i-am întrebat și pe colegii lor de cameră, dar nu știau nimic. Noaptea trecută nu dormiseră la cămin. Se mai întâmplase asta și altădată, nu erau îngrijorați deloc. La prânz, am plecat către cantină imediat ce s-au terminat orele, aproape că alergam. În dreptul Rectoratului mi-au tăiat calea doi indivizi.

— O clipă, vă rog. Artizan Ernest? Vă rugăm buletinul dumneavoastră la control. Căpitan Iftimoaie Alexandru e numele meu, de la Miliția Capitalei

— Da, sigur. Da, Artizan. Facultatea de Automatică și Calculatoare, anul II.

— Urmați-ne, vă rog.

Am intrat în clădirea Rectoratului și din holul central de la parter am luat liftul care ne-a lăsat la ultimul etaj. Cei doi mă încadrau strâns, miroseau tare a fum de țigară și a ceva alcool, bere cred. M-au băgat într-o încăpere cu două mese micuțe și două fișete metalice. Gratii la geam.

— Ia loc. Mi-a tras un scaun în colțul uneia dintre mese și mi-a pus în față o foaie de hârtie și un pix.

— Scrie: subsemnatul, Artizan Ernest, cu domiciliul... ai flotant, nu? Scrie: reședința în București, născut la data... în localitatea... fiul lui... și al... declar următoarele: în anul unamienouăsuteoptzecișisi... când te-ai cazat la familia Preda?

— Acu' un an, pe 15 septembrie, țin minte că s-a-nceput școala.

— Scrie așa: m-am cazat la familia Preda Radu, pe strada Economul Cezărescu, la numărul puncte-puncte, așa. De aici am sustras șase cărți în limba franceză în valoare de patrusute de lei și un manuscris de foarte mare importanță istorică. Scrie așa.

— Nu-i adevărat!

— Scrie așa, și lămurim noi după aia.

— Nu scriu așa, că nu-i adevărat. Cărțile mi le-a făcut cadou doamna Preda. Nu le-am furat.

— Noi știm altceva. Și mai știm și c-ai furat un manuscris. Scrie cum îți spun, ca să n-ai necazuri mai târziu.

Încercam să-mi fac puțină ordine în gânduri, să-mi amintesc cine ar fi putut să știe despre cărți și despre pergament. Celălalt individ din încăpere m-a luat de bărbie și mi-a smucit capul spre el.

— Bă, golanule, în loc să muncești, trântore care ești, bați bulevardele, crezi că nu știm, știm tot, bă, știm și ce lapte ai supt de la mă-ta, și că umbli cu toate fufele prin parcuri nopțile, vagabondul naibii ce ești. Pârnaia o să te mănânce dacă nu spui tot!

— N-am fă... n-am fu...

Prin minte au început să-mi treacă imagini tulburi și frânturi de conversație, încercând să-mi împrospătez amintirile legate de povestea asta. Manuscrisul îl găsisem într-una din cărțile pe care le-am vândut. Ba nu, era într-un volum de psihanaliză. Sau Istoria Religiilor

de Mircea Eliade? Precis că aici era. P-astea nu le-am vândut, una am păstrat-o eu și cealaltă mi-a cerut-o Aristotel, nu m-a lăsat până când nu i-am dat-o. Da, cred că aici era, în Cinquelessons sur la psychanalise, că avea ceva în franceză scris cu creionul pe ultima pagină. Unde-am pus cartea? Pergamentul unde l-am pus? Ah, mi se întunecă judecata...

— Unde mă duceți? M-au suit într-un ARO cu gratii și geamuri fumuriii. Trebuie să merg la seminar diseară, am seminar la Teoria Sistemelor, am lucrare parțială.

— Da, la seminar mergi, la seminar... parțial deocamdată.

Zăceam cu fața în perna udată de bale de scuipat amestecat cu sânge năclăit. Doamne, mi-au scos ochii, mi-a fulgerat deodată prin minte, când, încercând să privesc în jur, n-am putut să văd altceva nimic decât o rază palidă, gălbuie, printre pleoapele umflate.

În adâncul sufletului meu îmi făcusem un ascunziș în care mă acopeream deîndată ce mă prăbușeam pe salteaua goală mirosind a urină. Imaginația continua în fiecare noapte, din același punct, să scrie o scrisoare către Nicole, ca să afle unde mă aflu, alta către maică-mea, să-i spun să nu-și facă griji din pricina mea. Scrisorile erau deja gata și le știam pe dinafară, dar le retușam mereu în gând și mai adăugam în fiecare zi câte ceva la ele.

Nopțile mă ridicau cu regularitate din pat și mă târau în cămăruța cu mobilier metalic.

— Bă, ce i-ați făcut la față? Nu v-am spus să nu-i stricați fața? Cum îl mai scoatem în lume? Ia zi: câte cărți ai sustras din casa lui Preda Radu?

— N-am sustras nicio carte.

— Câte erau?

Șase.

— Scrisoarea unde-ai găsit-o?

— N-am găsit nicio scrisoare.

— Bă, morții mă-tii, crezi că am eu vreme de pierdut cu tine? Palme, pumni, bocanci între picioare. Ce-i asta? Vino-ncoa'.

A arătat cu degetul spre o carte, pe care o scosese din sertar. Era cartea pe care i-odădusem lui Teluș, Istoria lui Eliade.

— Ce-i asta, bă, golane!

Ușa metalică s-a deschis în clipa aceea și a intrat un individ slăbănog, palid la față. S-a apropiat de căpitan și i-a șoptit ceva la ureche, arătându-i niște fotografii pe care le ținea palmate în mână. În

timp ce asculta ce-i spunea gălbejitul, Iftimoaie întorcea din când în când ochii bulbucați spre mine, aruncându-mi câte-o privire uluită, iar în final a etalat pozele în fața mea pe masă.

— Deci nu, ciocoiul nostru nu-i ciocoi de drept comun, nuuu!! ciocoiule, tu te-ai aruncat direct la spionaj și la înaltă trădare de țară! Plutonul de execuție, ai auzit de el? Asta te așteaptă. Cine-i femeia asta?

"Dragă Nicole, eu sunt bine-aici, acum am aflat că e posibil să fie nevoie să mor, caz în care îți revine misiunea să te ocupi de testamentul meu. În cazul în care nu ți-am spus până acum, sau ai uitat, vreau să fiu înmormântat într-un crâng, să am priveliște spre vârful pomilor. Vreau să aud cum șuieră vântul printre ramuri, ziua să am umbră deasă, iar noaptea să văd luna și stelele pe cer."

În poze eram eu cu Nicole. La teatru, aici eram la Operă, aici la Ateneu, dincolo la Național – uite-l pe Beligan în Richard al III-lea, ce rol mare! Un cal, un cal, țipa pițigăiat, un cal pentru regatul meu!

"Dac-o vezi pe maică-mea că-ntreabă de mine, să nu-i spui c-am murit, să-i spui c-am plecat într-o excursie, în Africa de Sud sau în Noua Zeelandă. Mai bine în Noua Zeelandă, că în Africa sunt lei și leoparzi. "

— Nu știi cine-i femeia? Nu-i nimic, lasă că-ți spun eu. Este un spion francez, Marie Lespices, numele de cod Nicole, știi tu mai bine. O să ai tot timpul să-ți aduci aminte.

Cei doi au mai discutat o vreme despre mine între ei. Mă simțeam ca pacientul pe patul de spital, când doctorii nu se-nțeleg pe diagnostic. Într-un final m-au scos afară și m-au suit într-o dubă fără ferestre. După zgomotul șoselei și după timpul scurs, părea că n-am făcut mai mult de zece kilometri în afara Bucureștiului.

— Ascultă-mă cu atenție. Renunțăm la acuzațiile privind furtul de cărți dacă ne dai documentul pe care l-ai sustras din casa familiei Preda și ne spui ce informații i-ai livrat Mariei Lespices.

Mulțumesc de ofertă, mi-am zis în gând, dar pentru furtul cărților nici nu ai nicio dovadă împotriva mea, e cuvântul ăluia care m-a pârât împotriva cuvântului meu. Singurul martor, doamna Preda, a murit.

— Nu știu nimic de niciun document, v-am mai spus. Nu știu cine este Marie Lespices.

— Nu-ți agrava situația. Știm de manuscris și din alte surse. Serghei Timoșenco era în dat în urmărire încă din 1936 pentru sustra-

gere de artefacte arheologice. Din cauza evenimentelor care au urmat, războiul și ocuparea Basarabiei, i s-a pierdut urma. N-am mai știut nimic despre el și urmașii lui până la primirea unei note informative. Iat-o. Te vizează direct.

Gălbejitul a deschis un dosar și mi-a înaintat o pagină scrisă de mână din care a acoperit o porțiune. Ceea ce am putut citi:

"Notă informativă. Subsemnatul Ion Cuțit, vă informez că numitul Artizan Ernest, cu care sunt coleg de facultate, a sustras un număr de șase cărți în limba franceză și un pergament important cu valoare istorică din casa gazdei sale Preda Radu, bunuri pe care le-a valorificat în interesul propriu, după cum mi-a declarat. Totodată vă mai informez că obiectivul a mai avut contacte regulate cu o persoană străină, identificată prin apelativul Nicole. Anexez locațiile, datele și orele în care i-am văzut împreună. Menționez că despre această persoană am aflat urmărindu-l pe susnumitul, întrucât acesta nu a vorbit niciodată despre ea, fiind foarte secretos. Ss indescifrabil"

Ion Cuțit? Ăsta-i Șiș Maheru, nici nu s-a ostenit să-și mascheze prea bine identitatea. Oare Maheru era de față când mi-a arătat Aristotel traducerea manuscrisului? „Nu sunt chiar sigur sută-n-sută, mi-a spus Aristotel în seara aceea, dar descifrând runele alea am găsit următorul text: «Farautlender Rodfosskrifatruliga mal thrirsmalamath in vlaker halt thrirsmalamathhvarfadarlthrirhiordhtveirhyggjaeinhafabanaguldsolbjorgherrgeithundrbitrpeirbitablodandaskker lingharmr song heygjasonrernnesteiktrestjarna»

Asta înseamnă, într-o traducere aproximativă:

«Rodolfos călător țări străine scriu istoria adevărată a trei ciobani din țara păduri valahi. Trei ciobani merg la vale cu trei turme de oi. Doi gândesc unul omoară asfințit are turme mai mari aur câini voinici. Cioban tăiat sânge mort. Mama bătrână cântec trist îngropat fiu poiană lângă stejar copac stea».

„Waw! Am zis. Ia dă-mi să mă mai uit odată: uite, bă, că scrie despre mine aici, Rudy ăsta al tău a scris despre mine: scrie Ernest, nu vezi? ce înseamnă sonrernnesteik?" „Fiul lângă stejarul din poiană. Nu-i niciun Ernest acolo, dar dacă-ți face plăcere, poți s-o citești și așa. Fiul Ernest copac. E valabil."

După trei-patru minute de tăcere, gălbejitul a vorbit din nou:

— Din nefericire, un incendiu cumplit a distrus din temelie casa familiei Preda Radu din strada Economul Cezărescu. Boilerul cu lemne nu a avut autorizație, păcat! Nimeni nu a fost rănit, dar dânșii au trebuit să se mute cu chirie într-un bloc la etajul șapte, la două ca-

mere. Sunt foarte necăjiți. O mulțime de mobilă veche și valoroasă distrusă... Și atâtea cărți... Ne e teamă pentru mama ta, reluă gălbejitul însuflețit deodată, știm că locuiește într-o casă din paiantă cu structură din lemn, cu sobe de teracotă vechi de douăzeci de ani. Oare cât este de când nu și-a mai curățat hornurile? Nu știu, poate îmi vei spune tu. Mâine dimineață, nu acum, noaptea e un sfetnic bun.

Dimineața, de obicei pe la ora opt și jumătate, după ce luam micul dejun, eram dus la interogatoriu. În ziua aceea, ca niciodată, gardianul a întârziat să vină să mă ia. Noaptea mă tot răsucisem în pat, când pe-o parte, când pe alta. Mă trezeam din oră-n oră, transpirat, dădeam pătura la o parte, adormeam la loc și mă trezeam apoi înghețat de frig. M-au chinuit visele. Nepoții lui Preda, țipând îngroziți printre flăcări. Cărțile în vâlvătăi zburând prin aer. Casa părintească de la Dumitrești fumegând în ruine, sub clar de lună, și maică-mea în lacrimi cu mâinile ridicate către cer. Cum amputut să fac așa ceva? Provoc numai dezastre și suferință la toată lumea, la toți care mă iubesc. M-am trezit cu hotărârea fermă să le dau tot ce vor, și să termin cu viața.

M-au scos din celulă pe la unsprezece dimineața. Gălbejitul și stenograful său erau deja în camera de interogatoriu. Stătea cu capul pe masă, sprijinit pe brațele încrucișate. Minutele treceau în tăcere. Într-un târziu și-a ridicat ochii către mine.

— Ia loc, așteptăm din clipă-n clipă noi ordine.

Ușa s-a deschis și au năvălit vreo patru-cinci indivizi care s-au repezit la masa gălbejitului. Acesta a sărit în picioare și a lut poziția de drepți.

— Indicativ „Apus de Soare"! Executarea!

Gălbejitul a schițat o mișcare precipitată de salut, și-a aruncat hârtiile în dosar, dosarul l-a încuiat în sertar și-i a ordonat secretarului să îl aducă-n curte în cincisprezece minute.

— Să-ți faci bagajele, plecăm!

Au înghesuit deținuții în spatele dubei fără geamuri. După vreo douăzeci de minute au încetinit. De afară se auzeau vociferări și bătăi cu pumnul în caroseria mașinii, care a oprit de tot după câțiva metri, iar portierele aproape că au fost smulse din balamale.

— Afară cu teroriștii! Culcat! Culcat! Cu mâinile la ceafă!

Din duba răsturnată pe carosabil au scos vreo șase-șapte indivizi pe care i-au trântit la pământ. Ne-au înconjurat un grup de vreo zece

revoluționari cu banderole tricolore, cu kalașnicoave în mâini, care au început să neînjure și să ne care bocanci în burtă. Motoare ambalate, strigăte, împușcături. Un elicopter zbârnâia pe deasupra capetelor. Era o scenă suprarealistă, dar deja nu mă mai miram de nimic ce mi se-ntâmplă. Cineva a început să ne scotocească prin buzunare după documente, în timp ce altul își nota într-un carnețel numele și adresa fiecăruia dintre noi. În clipa aceea cineva a slobozit un încărcător de mitralieră în toți cei coborâți din mașină. Am simțit că mi se taie picioarele, m-am încovoiat și m-am prăbușit cu fața la pământ.

— Ce se întâmplă aici, ce e rebeliunea asta? A venit Sfârșitul Lumii? Aveam o stare de beție, eram ușor confuz, ceva mă ardea pe dinăuntru, dar în rest nu mă durea nimic. Stăteam întins pe asfalt, nu înțelegeam nimic din ce se petrece, și nici din ce cauză mă aflam acolo, jos, cu capul sprijinit pe genunchii lui Șișu, care apăruse dintr-odată acolo. Lângă el se afla Nicole. Mi s-a părut că plânge.

— Nu știi? Ceaușescu a fugit cu elicopterul.

N-am înțeles pe moment nimic din ce spunea.

— Șișule, ce mi-ai făcut, bă?? De ce m-ai turnat, bă, de ce?! Uite, nu mai am doi dinți ca lumea-n gură. M-au bătut, m-au omorât.

— Nu eu, nu eu! Aristotel e de vină! Pe el l-au șantajat, că era băgat pe țeavă cu politica, cu partidul, voia să se facă asistent la facultate si i se păta dosarul dacă era anchetat. Eram urmăriți mai demult, să știi. Acum, ce mai contează? Am scăpat de securiști. Dar ce ai, ești bine, nu?

In tot timpul cât Șișu mă ținea de vorbă, Nicole m-a luat în brațe. M-a ridicatân picioare și, susținut de ea, am început să mergem încet, depărtându-ne de cei din Piață. Șișu continua să strige în urma mea, ca să se facă auzit în hărmălaia aia:

— Bă, Ernesto, eu nu sunt vinovat, bă, crede-mă, zău... n-am vrut...

Pe măsură ce mergeam, zgomotele se estompau și au devenit curând niște zvonuri îndepărtate. Peisajul părea că se transformă treptat și prinde culoare. Orașul a dispărut și am intrat pe nesimțite într-un crâng cu arbori înalți. Ne-am așezat jos. Nicole și-a așternut cojocul pe pământ și a început să danseze lent, rotindu-se și îngânând niște silabe păgâne. Cerul înstelat și lumina argintie a lunii dădeau copacilor un aspect mistic, asemenea druizilor. Stând cu capul sprijinit în brațele lui Nicole am recunoscut peisajul cândva familiar din colțul Grădinii Botanice, unde ne cunoscusem în vara trecută.

— Știi, i-am spus, in zilele astea m-am tot gândit la tine, voiam să-ți spun ceva foarte important, dar am uitat ce.

— Nu mai contează. Uite, a căzut o stea! Sunt ursidele.

— Ba da, ba da! Mi-am amintit! Regina mea, hai să fugim in Abisinia! Ai vrea să te măriți cu mine?

Nicole a continuat un timp să danseze în tăcere, fără a-mi da de înțeles că ar fi auzit rugămintea mea. Mă simțeam din ce în ce mai cucerit de o stare letargică, de un somn care urca prin oasele mele, prin vene și mușchi, un fel de sevă dulce, amară și sărată în același timp. Gustul acesta al morții mi se aduna în cele din urmă sub limbă, simțeam desfacerea, descompunerea și împrăștierea celulelor din coastele mele, din măduvă și din piele. Se risipeau și pătrundeau tainic în pământ, ca și când trupul meu ar fi dorit să restituie naturii darurile care mă hrăniseră și mă crescuseră până atunci.

Când m-am trezit era tăcere, și eram singur. Nicole plecase, își luase haina întinsă pe țărână și nu am mai văzut-o niciodată de atunci. M-am întors acasă, în cămăruța mea de la căminul din Regie. Ca prin vis, am început să rememorez întâmplările petrecute în decursul zilei, ultimul interogatoriu, fuga din cazarmă cu mașina blindată, barajul revoluționarilor, împușcăturile. Am văzut cămașa găurită și murdară de sânge, erau șase găuri în ea, trei în piept și trei în spate, dar n-am găsit niciun semn al rănilor pe pielea mea. Pe masă, Biblia Elenei Preda, între paginile căreia, în dreptul capitolului al nouălea din Paralipomena II încă se odihnea pergamentul runic.

Niciodată nu am înțeles cine a fost cu adevărat Nicole Makeda, de unde a venit și unde a plecat. Timpul cât a stat împreună cu mine a fost de exact șase luni: din iunie până în decembrie 1989. În ultima noapte petrecută alături de ea este foarte probabil ca eu să fi murit și să fi înviat, dar, în afară de acest lucru, toate celelalte amintiri legate de scurta noastră relație sunt dintre cele mai dragi mie. Nu pot să cred nimic altceva decât ceea ce am văzut, și ceea ce am văzut am spus, așa cum scrie negru pe alb în capitolul 9, versetul șase din paralipomena 2: *Non credebam narrantibus donecip savenissem, et vidissent oculi mei*[1].

[1] eu n-am crezut vorbele ce mi se spuneau, până ce n-am venit și n-am văzut cu ochii mei.

Țara Libertății

de Mircea Liviu Goga

„Unde viața încremenește, dă buzna legea."
Fr. Nietzsche

— Va trebui să fii liber. Toți suntem oameni liberi. A venit vremea să fii şi tu liber.

Stătea pe treptele scării verandei privind în lungul drumului pe care se scurgeau oameni îmbrăcați în verde, înzorzonați cu tot felul de nimicuri şi cântând din trompete. Avea optsprezece ani, ochi întunecați și maxilare puternice. Barba aurie ce-i ocrotea obraji îndulcea oarecum trăsăturile parcă revoltate.

— Va trebui să alegi – urmă bătrânul, căscând alene şi balansându-se pe spate. Astă seară. Pricepi? – se răsuci spre băiat.

Acesta îl privi nehotărât.

— Nu, unchiule... liber? Şi ăştia?

Arătase către oamenii care se scurgeau pe stradă.

— Merg la sabat. Profetul lor n-a trecut încă.

— Până la urmă, e stupid – urmă tânărul. Haine verzi şi clopoței la gât...

— Dacă nu-ți convine secta asta, alege alta! Iată, de pildă, Secta Libertății Cuvântului. Ai avea o mulțime de avantaje. Liberii cuvântului stăpânesc oraşul. Până la urmă, așa a fost mereu; istoria povestește despre partidele care conduceau pe vremuri țara asta cu doar o sută de ani în urmă. Aveau nume ciudate, compuse din inițiale: PSD, PNL, PDL... de atunci lucrurile au evoluat, dar nu atât de mult cum afirmă unii. Erau buni de gură, ca și cei de azi. E drept, dacă intri în secta lor ar trebui să vorbeşti neîntrerupt despre orice, oriunde te-ai afla. Asta făceau și politicienii de altă dată. Poate să ți se pară plictisitor, dar e singurul dezavantaj atâta timp cât niciodată nu contează ce spui. Avantajele, însă...

— Unchiule! – făcu tânărul, dojenitor.

— Hm, da, mă rog, nu ești prea vorbăreț. Atunci, intră la „Libertatea presei". Nu trebuie decât să scrii tot felul de tâmpenii prin gazete pe care nu le citește nimeni...

— Unchiule...

— Ascultă, băiatule, – mormăi bătrânul – să nu-ți închipui că vei scăpa. Trebuie să devii un om liber. Trebuie! Te iubesc cum n-am iubit pe nimeni, niciodată, dar nu te voi mai putea proteja mult de furia femeilor – judecător. Astă-seară vor veni – și dacă nu vei fi liber, dacă nu vei avea însemnele prinse pe mâneca hainei...

— Liber? Ce înseamnă libertate, unchiule?

— Libertate? Hm, e... e ceva pentru care-au luptat oamenii și... ei, mă cam lasă memoria. Învățasem odată definiția, dar... Oricum, trebuie să fii un om liber.

— Bine, dar...

— Aici nu încape niciun „dar". Cred că ții minte foarte bine lozinca aceea de demult...

— „Libertate saau moartea?

— Chiar așa. Fii liber, nepoate, altfel nu știu dacă mai pot face întradevăr ceva pentru tine. Libertatea sau moartea; e fraza fundamentală a constituției de azi a acestui popor. Să știi, cu asta nu se glumește...

Bătrânul oftă și se ridică din balansoar.

— Ia exemplu de la ei! – și-i arătă, cu un gest larg, strada. Secta Libertății Cântecului. E un mod frumos de viață. Sau încearcă să devii ce am fost eu: un „liber" al conștiinței. Drepturile tale vor fi imposibil de atacat. Îmi semeni mult, ai abilitățile necesare. Toate femeile bogate, după cum bine știi, din această sectă își aleg soții. Pentru imaginația noastră, pentru capacitatea de-a înțelege și ierta. Poate chiar pentru drogurile pe care le utilizăm într-un mod necunoscut multora. Fiecare sectă are tainele ei. Dar, gata cu astea. A venit timpul – mai zise bătrânul, privind la ceas. O să-l chem pe Maestrul Judecător. Vezi cum te porți. E o lege din străмoși să fii liber, o...hm, cum se spune la școală? O mândrie, da... Ei, ce faci, mergi cu mine, sau aștepți aici?

— Aștept aici – răspunse, încet, tânărul.

— Bine. Vin repede. Și...auzi? Fără prostii!

Bătrânul ieși pe poartă zâmbind ca unei amintiri. Anii nu reușiseră să-l încovoaie. În ultima vreme își lăsase chiar mustăți, ca odinioară.

Băiatul privi un timp cum se depărtează croindu-și drum printre membrii Sectei Libertății Cântecului care continuau să se depene pe stradă.

— Şi totuşi, e frumos sabatul – murmură băiatul îngândurat.

Îşi aminti că anul trecut, la sabatul sectei din care făcea parte şi unchiul său, văzuse ritualul iniţierii unui tânăr. Tânărul fusese atins pe cap cu un fir de busuioc umezit într-o apă sacră. Îi simţise de departe mirosul ciudat. Apoi toată asistenţa căzuse în genunchi şi începuse să îngâne imnul sectei. S-au împărţit droguri. Adepţii au cântat mult timp, sărutând pământul, apoi tăvălindu-se pe jos şi, în cele din urmă, sfâşiindu-şi veşmintele şi împroşcând bale, pe măsură ce drogurile îşi făceau efectul. Când melodia hipnotică a degenerat într-un cor de urlete şi chelălăituri răguşite, profetul lor i-a chemat la ordine poruncind să se aducă lanţul pe care tânărul trebuia să-l frângă în mod simbolic. Bineînţeles, una dintre verigi fusese dinainte pilită. Pe urmă nu-şi mai amintea dacă tânărul îmbrăcase, într-adevăr, o togă multicoloră, căci pe margine se efectuau fumigaţii şi ameţise. Sau asta fusese în visele sale ulterioare, când fascinaţia sabatului îi umpluse nopţile cu speranţe şi idealuri nemărturisite. Azi, însă, nu reuşea să se înţeleagă. Din punct de vedere pur raţional, era de părerea unchiului, dar instinctele simţeau ceva greşit în jur, ceva nelămurit care vibra din ce în ce mai puternic în el când încerca să se gândească la viitor.

Auzi paşi şi tresări. Se întorcea unchiul său. Tocmai intra pe poartă însoţit de Maestrul Judecător.

— Ei, nepoate – îi şopti acesta în grabă. Fii gata!

Peste două clipe, poarta se dădu iar în lături. Douăzeci de femei pătrunseră în curte, toate îmbrăcate în alb şi purtând în mâini felinare.

Maestrul făcu un semn.

— Opriţi! – strigă. Sunt aici. Iar el va fi liber chiar din această seară. Mâine începem sabatul!.

Femeile rămaseră nemişcate.

— Libertatea sau moartea, nepoate – mormăi bătrânul. Hai, lasă prostiile...

Tânărul se ridică încet şi ochii îi sclipiră ciudat.

— Sunt liber. Sunt liber, unchiule...

Bătrânul îi privi mâneca, lipsită de orice emblemă.

— Nu pricepi? Sunt liber **aşa**...

Bătrânul se apropie şi mai mult.

— Eu, – şopti – eu poate că înţeleg. Dar ei?

Maestrul îi privea curios.

— Cel puţin prefă-te – scrâşni bătrânul.

— Sunt liber – îngână tânărul.

— Cetățene, – rosti răspicat Maestrul Judecător, alege secta căreia îi vei aparține de azi înainte cu trupul şi cu sufletul.

— Sunt liber.

Maestrul îl privi încruntându-se.

— Nu înțeleg – făcu el sec.

— Nu ştiu... nu pot să explic – rosti băiatul ca în transă. Dar... nu ca voi!...

— Alegi moartea – constată Maestrul, posomorându-se.

— Moartea?

Tânărul tresări uşor, părând fascinat de o descoperire lăuntrică. Femeile începură să murmure şi să agite felinarele. Bătrânul, alb ca şi straiele lor, se rezemase de zid şi privea totul nemişcat.

— Vei fi ucis – reîncepu Maestrul Judecător. Mai ai vreo dorință? Una singură se poate îndeplini.

— Nu vreau să mor spânzurat – păru să ofteze tânărul.

— Asta se poate face...

— Nu! – strigă o femeie. Nu e liber, deci n-are dreptul să-şi aleagă moartea.

— Sunt liber...

— Eşti nebun! – urlă, în sfârşit, bătrânul. Femei... domnule Maestru... bunule Maestru Judecător... ascultați-mă, e nebun! Iertați-l! Nu puteți să omorâți un nebun!

— Taci, unchiule!

Bătrânul căzu în genunchi şi începu să plângă. Maestrul întoarse dezgustat capul către femeile ce ridicau din ce în ce mai sus felinarele.

— Făceți-vă datoria!

Tânărul fu înşfăcat şi târât spre grădină. În urma femeilor, mergea bătrânul, aplecat, rugător, încercând să le sărute poalele veşmintelor.

Cortegiul ajunse lângă trunchiul unui castan uriaş. Două femei pregătiră lațul. Pe jos, târându-se prin iarba înaltă şi înrourată, unchiul său cerşea îndurare printre blesteme.

Maestrul Judecător îl privea batjocoritor şi scârbit.

— Sunt liber – mai murmură băiatul.

Apoi închise ochii. Îi era milă de bătrân.

Moș Ion Roată și Vodă Cuza

Grafica: **Alexandra Gold**
Scenariul: **Alexandru Lamba**

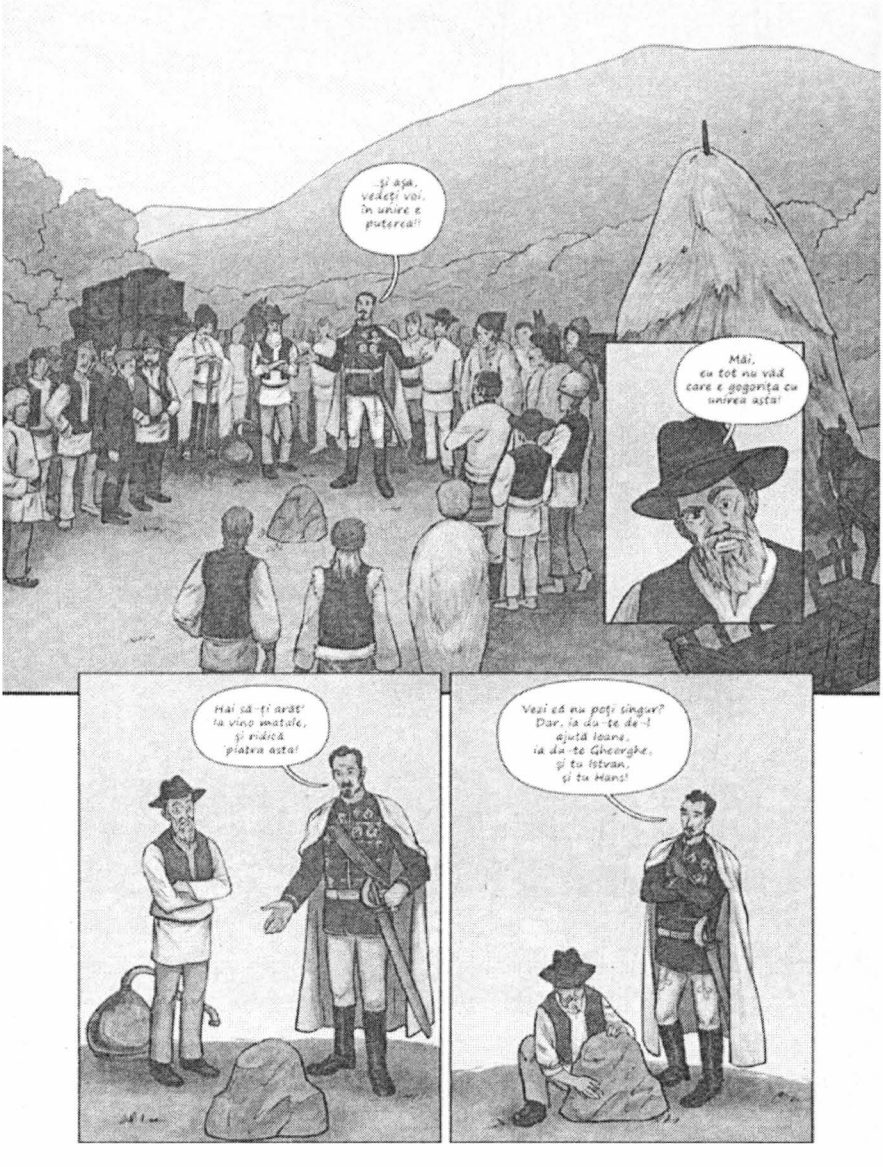
...și așa, vedeți voi, în unire e puterea!!
Măi, eu tot nu văd care e gogonița cu unirea asta!
Hai să-ți arăt! Ia vino matale, și ridică piatra asta!
Vezi că nu poți singur? Dar, ia du-te de-l ajută Ioane, ia du-te Gheorghe, și tu Istvan, și tu Hans!

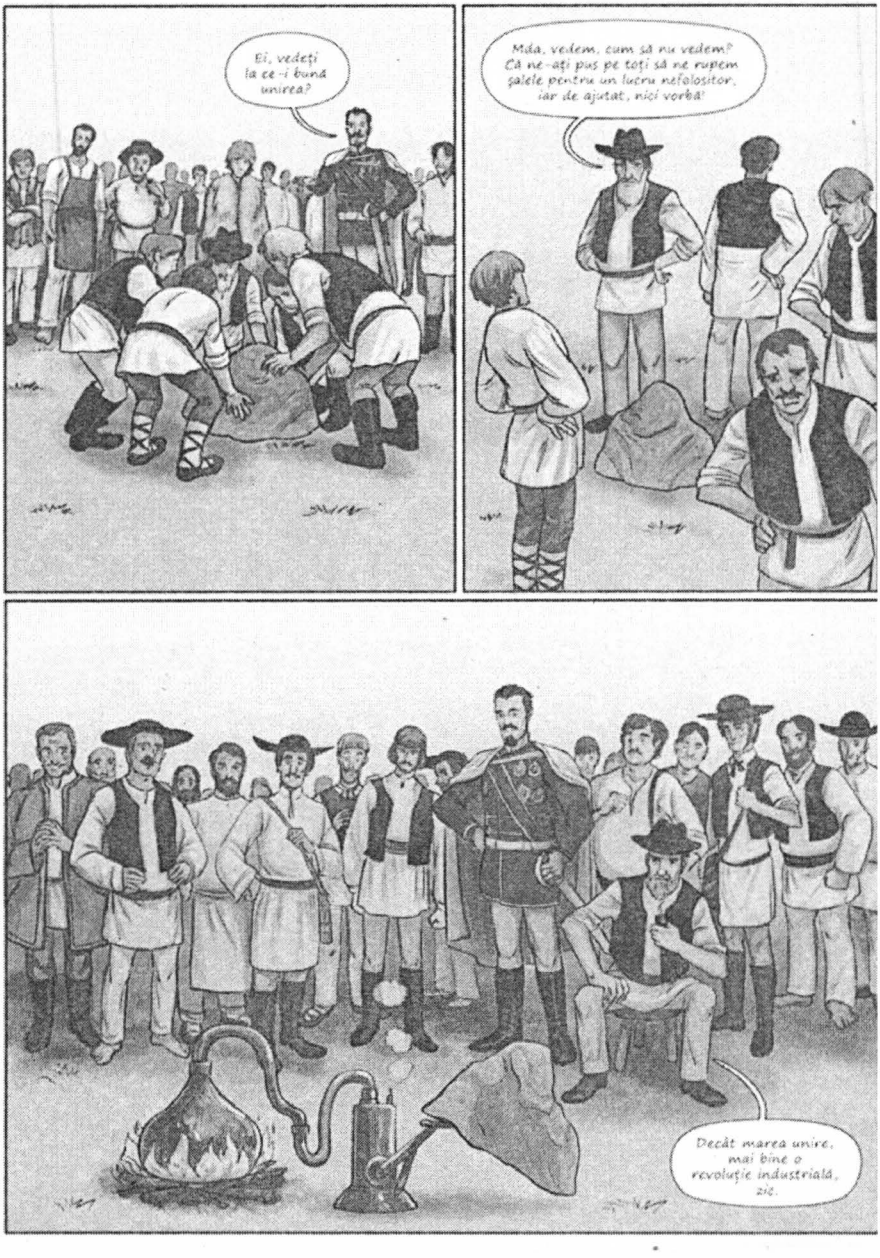
Ei, vedeți la ce-i bună unirea?
Mda, vedem, cum să nu vedem? Că ne-ați pus pe toți să ne rupem șalele pentru un lucru nefolositor, iar de ajutat, nici vorbă!
Decât marea unire, mai bine o revoluție industrială, zic.

Visul

de Lucian Ionică

În începutul anului întâi de facultate, Paul a fost timorat de schimbare, un loc nou, colegi noi, profesori necunoscuți. Nu știa cum va fi. Auzise diferite păreri de la prietenii mai mari, iar părinții lui l-au avertizat că va avea mai mult de învățat și că o să trebuiască să facă un efort mai mare decât la liceu.

După două-trei săptămâni s-a liniștit. Aula Magna, unde participase emoționat la deschiderea festivă, căutând vreo figură cunoscută, sau bufetul, au devenit imediat repere în orientarea prin labirintul coridoarelor și diverselor holuri ale Politehnicii. A văzut ce înseamnă un curs, un seminar, un laborator și s-a mai liniștit. Cu unii colegi s-a împrietenit, mergeau la o cafea și comentau noutățile din jurul lor.

În prima sesiune a luat note destul de bune, așa că ar fi trebuit să se declare mulțumit și chiar asta spunea, dacă-l întreba cineva, dar în sufletul lui era ceva care îl rodea și nu-i dădea pace. Altul, poate, n-ar fi făcut caz, dar pe el îl necăjea faptul că părinții săi nu aveau o părere prea bună despre nivelul universităților, îi tot repetau că facultatea a ajuns să fie ușoară, că nu mai e ca pe vremea lor, când se făcea carte serios. Pe atunci erau mai multe ore pe săptămână, ziceau ei. În plus, acum, la Politehnică, facultatea e de numai patru ani, nu de cinci. Dar lui Paul tocmai asta îi plăcea, că era mai lejer. Apoi va intra mai repede „în pâine" și va fi pe propriile sale picioare. În schimb, ai lui spuneau că va ieși mai puțin pregătit, chiar dacă acum sunt calculatoare și internet, care pe vremea lor nu existau. Un inginer, pe lângă cunoștințe serioase de matematică, fizică, chimie etc., trebuie să fie dinamic, inovator, să aibă o minte ordonată, să găsească soluții practice și să se descurce în tot felul de situații, iar pentru a deprinde toate acestea e nevoie de mai mult timp.

Iritat de sâcâiala lor, dorea să le arate că are ambiție și că se va descurca. S-a gândit că n-ar fi rău să le dovedească asta prin ceva deosebit, care să le închidă gura. Dar cum? A căutat pe net, s-a dus la

bibliotecă, a discutat şi cu unii dintre colegi, dar fără să le spună ce urmărea el de fapt.

În timp, a notat câteva idei, s-a documentat, a încercat pe unele să le dezvolte, dar le-a abandonat pe rând, fie pentru că erau prea complicate şi implicau costuri mari, depăşind posibilităţile sale financiare, fie pentru că pur şi simplu, ajunsese singur la concluzia că erau nişte prostii, ce n-ar fi impresionat pe nimeni.

Intrase într-un fel de impas şi îl bătea gândul să renunţe. Dar dovada pe care o căuta nu era doar pentru părinţii săi, ci l-ar fi ajutat, aşa spera, şi în relaţia cu prietena lui, Isabela sau Iza, cum îi spuneau toţi. Era studentă la medicină, fuseseră colegi de liceu, în clase paralele, el la mate-info, ea la ştiinţele naturii. Acum se vedeau mai rar şi se întreba dacă relaţia lor va rezista. Voia să crească în ochii ei.

Într-o noapte s-a trezit dintr-un vis şi şi-a notat imediat un gând, că aşa citise el undeva, că dacă nu notezi chiar atunci, mai târziu n-ai să-ţi mai aduci aminte, oricât te-ai strădui.

Dimineaţa s-a uitat puţin mirat la ceea ce scrisese în timpul nopţii, citea parcă un text străin, al altcuiva, cu o idee neconvingătoare. Dar, ciudat, în loc să-o dea uitării, a început să-l urmărească.

După o vreme, s-a hotărât să verifice dacă avea un fundament ştiinţific sau era doar o simplă fantezie. La prima vedere păreau să fie şanse minime de reuşită, dar acum tocmai asta l-a ambiţionat, în loc să-l dezarmeze, aşa cum se întâmplase altă dată. S-a mai adăugat şi faptul că dacă reuşea, aplicaţia practică putea deveni lucrarea sa de diplomă, iar apoi, cine ştie, chiar o afacere profitabilă. Aşa că, s-a pus pe treabă.

Ideea apărută în somn ar fi rezolvat o problemă reală: părinţii lui, mai ales tatăl său, se plângeau de insomnii. Au fost pe la doctori, le-au dat pilule şi ceva sfaturi, pilulele nu le-au luat decât la început, iar de sfaturi te ţii greu dacă nu eşti foarte hotărât.

Intuiţia sa nocturnă se baza pe folosirea unor frecvenţe ale câmpului electromagnetic, însoţite de infra şi ultra sunete. Citise undeva că: *„undele cerebrale sunt de frecvenţă foarte joasă şi pot fi influenţate sau perturbate de stimuli electromagnetici externi."* În felul acesta s-ar fi fost posibil să se inducă o anumită stare de relaxare unei persoane, astfel încât aceasta să poată adormi repede şi să aibă un somn normal, odihnitor. Doar că rezultatul a fost cu totul altul.

Proiectul său implica două aspecte, unul medical, unde chiar nu se pricepea, fiind conştient de acest lucrul, iar altul tehnic, unde spera să se descurce.

Ce face un viitor inginer când își dă seama că nu stăpânește o problemă, având doar informații fragmentare, insuficiente? Se documentează și caută pe cineva cu care poate să se consulte. După anul întâi, a adus vorba pentru prima dată despre această idee, dar fără prea multe detalii, într-o discuție cu prietena lui. În final, înfruntând scepticismul și maliționitatea abia voalată a Izei, a întrebat-o:

— Ai putea să-mi recomanzi o carte, două, despre cum funcționează creierul și sistemul nervos, așa, ceva de inițiere?

În câteva zile a primit de la ea un curs:

— Când îl termini, dacă vrei mai mult decât atât, îți mai aduc. Biblioteca este mare!

Paul a mai citit vreo două cărți, după care a început să-și caute singur materiale pe internet. Treptat, ideea lui prindea contur. Acum, putea să o exprime în termeni medicali, spera el, corecți. Evident că Iza nu-l lua în serios, știind cât aveau de învățat ea și colegii ei la fiecare disciplină.

Următorul pas a fost s-o întrebe cum ar putea vorbi cu un anumit profesor de la Medicină, și i-a spus numele, a cărui specializare îl interesa.

— Simplu, îl aștepți la ieșirea de la un curs și-l iei direct.

— Și n-o să mă repeadă, mai mult sau mai puțin elegant?

— Cred că nu, s-ar putea să fie flatat că un student de la Poli vine să-l consulte. Iar dacă-i spui că-i vorba doar de două-trei minute s-ar putea să te asculte chiar pe coridor, în drum spre cabinetul lui. Ține de tine să reușești și să-i stârnești imediat interesul. Din câte am auzit, îi plac abordările acestea novatoare. E deschis spre nou.

Au urmat două întâlniri de antrenament, în care Iza juca rolul profesorului, iar Paul încerca să prezinte cât mai concis și convingător intenția sa.

— Nu e clar ce vrei de la el!, i-a spus Iza după prima încercare. Trebuie să-l convingi că nu ești din aceia care văd reptilieni și în ceașca de cafea, apoi să fii foarte precis în ceea ce-i ceri.

Acele exerciții de prezentare au dat rezultat. Profesorul a ascultat cu interes, a cerut unele detalii, apoi a făcut câteva sugestii, iar dacă va mai avea întrebări, putea să-i trimită un email. Reușita acestei întâlniri i-a dat lui Paul un plus de energie și de încredere.

— Cum a fost?, a întrebat Iza foarte curioasă.

— Super, e un tip fain!

Cu tot ajutorul primit, ca să se familiarizeze cu diferitele tulburări somatice, cu rolul melatoninei, cu importanța nivelului de cortizon

etc., pentru a dezvolta teoretic propria sa intuiție, i-au trebuit multe luni, ținând seama că asta era, totuşi, o preocupare de timp liber, Abia după terminarea examenelor din anul II, Paul a ajuns la momentul când putea să se ocupe şi de partea tehnică a ideii sale, unde se simțea mai acasă.

Proiectarea şi realizarea primei variante a aparatului, pe care l-a numit la început *detensionator*, iar apoi, mai simplu *detensor*, i-a luat şi asta un an. Când a fost gata, s-a hotărât să-l încerce pe el însuşi, ca să vadă practic, nu doar teoretic, cum funcționează. L-a pornit într-o după-amiază. Îl pusese la el în cameră, pe o etajeră. A aşteptat câteva minute, dar nu a simțit nimic, nimic deosebit, ceea ce, pe de o parte, era bine, pentru că vreo senzație subiectivă specială, de căldură, furnicături, arsură sau altceva de genul acesta, ar fi stârnit desigur nelinişte persoanei care ar fi folosit aparatul, crescând nivelul de stres, cu un efect contrar celui urmărit. Dar, pe de altă parte, se întreba dacă aparatul într-adevăr funcționa şi interacționa cu biocâmpul său ori totul se reducea doar la strălucirea verde a led-ului de semnalizare pornit-oprit? Pentru moment nu avea niciun răspuns la această întrebare. Oricum, efectul aparatului, dacă el exista, nu ar fi fost sesizabil decât după o noapte, fiind vorba de calitatea somnului.

A doua zi dimineață, apoi şi în zilele următoare, Paul a rămas tot fără un răspuns: nu se întâmpla nimic deosebit. În cele din urmă găsi o explicație. E şi firesc, îşi spuse, din moment ce el are oricum un somn foarte bun. Cum pune capul pe pernă, adoarme imediat, de puteai să tai lemne pe el, cum ziceau bunicii lui, aşa că aparatul n-are cu ce să-l ajute. Cel puțin, nu a avut un efect negativ, nu i-a tulburat somnul.

Aşa că se hotărî să facă pasul următor şi să-l încerce pe părinții lui, care se plângeau de insomnii. Urma să fie testul decisiv. Dar s-a lovit de o dilemă morală. Este etic să experimentezi pe cineva, şi cu atât mai mult pe părinții tăi, fără ca persoana în cauză să ştie despre ce este vorba şi să fie de acord? Pe de o parte, dacă le spunea, faptul că vor fi conştienți de experiment, nu risca să influențeze rezultatele acestuia? Să apară, de exemplu, efectul placebo, sau, dimpotrivă, să blocheze acțiunea de detensionare psihică, de liniştire? În cele din urmă se hotărî să le spună despre experiment şi să-i roage să accepte să fie implicați. Oricum, în viitor, folosirea aparatului va fi făcută în mod conştient, deliberat, de către cei care vor avea nevoie de el. Chiar dacă s-ar fi produs numai un efect placebo, rezultatul ar fi fost, totuşi, unul pozitiv, se consolă el.

Într-o seară, Paul spuse părinților săi:

— Am o surpriză pentru voi.

— Vrei să te însori? întrebă mama, jumătate în glumă, jumătate serios.

— Vreun nepoțel, cumva? plusă tatăl.

— Nu încă. Despre altceva e vorba. Voi v-ați tot plâns că nu prea dormiți bine, ba că nu puteți adormi, ba că vă treziți noaptea...

— Cu situația de la serviciu, nici nu-i de mirare, comentă mama.

— Ar trebui să nu ne mai uităm seara la televizor, că eu numai mă enervez, dar nu mă pot abține, recunoscu tatăl, cu o urmă de vinovăție în glas.

— Mai lasă talk-show-urile astea şi uită-te la un film, că ai de unde alege, punctă mama, nelăsând să-i scape ocazia.

Paul interveni, discuția risca să o ia în altă direcție:

— Ştiți că de o vreme v-am tot cerut bani ca să construiesc un aparat, ceva mai deosebit. Acum e gata şi ar trebui să-l probez, să văd dacă funcționează.

— Cine te opreşte?

— E un aparat care ar trebui să regleze somnul şi aş vrea să-l încerc pe voi. L-am încercat pe mine, dar e nerelevant, pentru că eu dorm buştean şi fără ajutorul lui.

— Ia uite ce face băiatul nostru! Bravo! Spune, cum funcționează, ce trebuie să facem?, întrebă pragmatic tatăl.

— E mai complicat de explicat, dar pe scurt ar fi că aparatul detectează biocâmpul persoanei, se ajustează în funcție de acesta, apoi printr-o serie de impulsuri electromagnetice, cu diferite caracteristici de frecvență, induce o stare de relaxare, ceea ce favorizează instalarea rapidă a somnului natural.[1] Trebuie doar amplasat în camera unde dormiți şi să-l porniți cu circa o jumătate de oră înainte de culcare. În rest, după cum spuneam, se reglează automat în funcție de persoanele aflate în raza lui de acțiune.

— Nu creează efecte secundare, amețeli, greață?, întrebă mama cu oarecare neliniște.

— Nu cred, n-ar avea de ce. Iar dacă, prin absurd, s-ar produce aşa ceva, se poate opri imediat aparatul. Vă spun, eu n-am avut nimic.

Se lăsă un moment de liniște. Părinții lui s-au consultat din priviri, cum o făceau de multe ori, apoi tatăl spuse:

[1] Mai multe informații nu pot fi dezvăluite pentru că aparatul nu a fost încă brevetat. (n.a.)

— OK, hai să-l punem şi să-mi arăți cum să-l pornesc şi să-l opresc.

Paul răsuflă uşurat, momentul de care se temuse cel mai mult trecuse cu bine.

Odată pus aparatul în dormitorul părinților săi, aceştia l-au cercetat cu atenție şi au fost oarecum dezamăgiți, pentru că mare lucru nu era de văzut la el, o cutie metalică, nişte butoane, câteva led-uri şi două elemente ce păreau a fi un fel de antene, ca acelea de la routerul lor din hol.

— Vă culcați? Pot să-i dau drumul?, a întrebat Paul.

— Da. Trebuie să facem ceva anume?

— Nu, doar să vă comportați ca de obicei. Cel mai bine ar fi să nici nu vă gândiți la aparat, chiar să uitați de el. Gata, i-am dat drumul.

După câteva minute, mama lui spuse:

— Chiar funcționează, că nu simt nimic? Sau mizezi doar pe autosugestie?

— De funcționat, funcționează, zise Paul, străduindu-se să fie cât mai convingător, deşi aceeaşi îndoială o avea şi el. Tocmai de aceea făcea acest experiment, ca să afle răspunsul.

— Şi autosugestia este bună, dacă are efect, glumi tatăl.

— Somn uşor!, spuse Paul zâmbind, dar ştia că îl aşteaptă o noapte decisivă.

Dimineața, s-a trezit mult mai devreme decât de obicei. S-a îndreptat spre dormitorul părinților să vadă dacă mai dorm. Lumina era aprinsă la ei şi i-a auzit vorbind. Bătu uşor la uşă.

— Hai, Paul, intră, spuse tatăl lui.

— Bună dimineața, cum ați dormit?

— Bună dimineața! Eu am adormit mai repede decât de obicei, ceea poate fi un semn bun. Doar maică-ta se plânge că a avut un coşmar.

— Exagerezi, n-a fost un coşmar, ci doar un vis urât, ceva cum n-am mai avut.

— Povesteşte-mi, spuse Paul, foarte interesat să afle orice informație legată de experiment.

— Părea că era seară şi eu trebăluiam prin casă. La un moment dat am auzit de afară nişte zgomote şi nişte strigăte. M-am apropiat de fereastră şi atunci am observat nişte lumini ce se mişcau, ardea ceva la casa doctorului. L-am strigat pe taică-tu, hai să mergem să vedem ce este, să-i ajutăm şi să vedem dacă focul nu poate să ajungă

cumva şi la noi. Acolo mai erau câțiva vecini. Pompierii încă nu sosiseră. Am avut impresia că focul pornise de undeva de la magazia lor, care e din lemn, iar de acolo trecuse la casă, unde începuse să ardă izolația de polistiren. Cred că ajunsese şi la acoperiş. Câțiva vecini se chinuiau să dea drumul la furtunul cu apă, cel cu care stropesc ei grădina, dar ceva nu mergea, probabil hidroforul. În timpul ăsta, femeile scoteau lucruri de prin casă. Cei mici, ai lor, Maria şi Dănuț, stăteau mai la o parte, speriați. Taică-tu s-a dus şi el să vadă de ce nu merge furtunul, iar eu le-am ajutat pe femei.

— Nu, interveni pe neaşteptate tatăl. Mai întâi am luat cheile de la maşina doctorului, am scos-o din garaj şi am parcat-o în stradă, mai departe, să fie în siguranță, abia apoi m-am dus şi eu să văd cei cu furtunul.

— Auzi, faci mişto de mine? De unde ştii tu ce am visat? Ce te bagi?

După un scurt moment de tăcere, timp în care pe figura lui se putu citi o mare uimire, tatăl exclamă:

— Acum îmi dau seama că şi eu am avut acelaşi vis!

În următoare două nopți, lucrurile s-au repetat la fel, părinții lui Paul au avut de fiecare dată câte un vis comun, iar în a treia noapte, când aparatul a fost oprit, visul n-a mai apărut. Poate era numai o întâmplare, ceva legat doar de părinții săi.

Ca să fie convins că aparatul său generase în mod surprinzător acele vise, ar fi trebuit să-l testeze şi pe alte persoane, ceea ce a şi făcut, apelând la câțiva prieteni de familie şi chiar la un coleg de facultate, care era căsătorit. A obținut mai multe vise comune, dar au fost şi câteva situații fără astfel de vise. Era un rezultat neconcludent, cum e mai rău.

Discutând cu Iza, a apărut ideea că apariția unui vis comun ar putea depinde în mare măsură de gradul de compatibilitate temperamentală, emoțională, intelectuală etc., dintre cele două persoane. Iar de la această ipoteză n-a mai fost decât un pas până la ideea că *detensorul* său putea să fie folosit ca un fel de tester, care pune în evidență gradul în care două persoane se potrivesc. Verificarea acestei ipoteze ar fi presupus foarte multă muncă, dar Paul nu se putea ocupa atunci de asta. Trebuia să-şi aleagă o altă temă pentru lucrarea de licență, pe de o parte pentru că nu ar fi putut demonstra la examen că aparatul său într-adevăr funcționează, iar pe de altă parte nu putea descrie principiul său de funcționare, rămas inexplicabil. Pentru un străin, toată povestea ar fi părut o ingenioasă şarlatanie.

Paul şi-a găsit totuşi timp să facă, cu destulă emoție, un test pe el şi pe Iza, într-un weekend când părinții lui erau plecați la țară, la bunicul amator de science-fiction. Acesta, când aflase de la nepot despre aparatul său năstruşnic, îi spusese amuzat că în tinerețe citise în *Colecția povestiri științifico-fantastice* o lucrare cu titlul „Aparatul de visat frumos". Mai ținea minte şi numele autorului, Laurențiu Cerneț.

Spre bucuria lui şi a Izei, au avut un frumos vis comun. Din acel moment au ştiut că rămâne împreună pentru tot restul vieții.

După ce au terminat amândoi facultatea s-au căsătorit. Paul a construit mai multe variante de *couple-dream tester*, îl numise aşa, în engleză, pentru că dădea mai bine, mai ales la tineri. Iza s-a specializat în neurologie, iar la cabinetul privat se ocupa de terapia avansată a problemelor de cuplu, folosind aparatul construit de soțul ei şi a avut succes. Recomandările pe care le făcea se bazau pe interpretarea diferențelor, mai mari sau mai mici, dintre variantele visului comun al celor doi. Toate acestea îi ajutau pe oameni să se înțeleagă mai bine pe ei înşişi, precum şi pe partenerul lor, îmbunătățindu-le în mod semnificativ calitatea vieții.

Dar adevăratul succes comercial, care le-a adus în scurt timp o avere considerabilă, l-au avut abia după ce Paul a descoperit din întâmplare şi fără să ştie cum anume se petreceau lucrurile, o modalitate de a genera cu ajutorul aparatului său vise comune erotice, de diferite grade.

Clienții, de ambele sexe, erau încântați. Numărul lor a crescut foarte mult, astfel încât în scurt timp, aparatul a ajuns aproape în fiecare casă. Denumirea comercială a rămas tot *Detensor*, devenind un brand celebru, iar inventatorul său, unul dintre marii miliardari ai lumii.

Praporul

de Edmond D. Kreibik

Cândva, în anul 1978, Munții Apuseni

Lacul urma să înece câteva sate, o vale adâncă, gospodării şi speranțe, iar vestea venise pe neașteptate. Oamenii trebuiau să lase totul în urmă și pur și simplu să plece. Unii s-au omorât pe mormintele părinților, alții au înnebunit, dar cei mai mulți, cu lacrimi în ochi și cu disperarea în suflet, au plecat și au fost înghițiți de orașe, de blocurile searbede, de praf și asfalt. În urma lor, satul rămăsese pustiu. Ușile caselor se loveau de tocuri în adierea curenților din vale. Șuierul vântului, singura entitate care nu putea fi gonită de acolo, străbătea fiecare cotlon, trecea din odaie în odaie, prin turlele bisericilor, stârnind clopotele. Tot el, vântul, se năpustea printre crucile ordonate în cimitire, fluierând un prohod sinistru. Doar mormintele mai străjuiau satele care urmau să fie înghițite de ape și sterilul care urmau să vină.

La deal, muncitorii terminau ultimele pregătiri pentru pornirea stației de procesare, iar constructorii finalizaseră deja prima etapă a barajului.

Odată cu primele detonări din carieră, valea se cutremurase profund. Concasoarele zdrobeau lacom piatra roșie, iar sutele de metri de bandă transportoare aruncau minereul în stație. Producția începuse.

În vale, într-una din fostele școli, preotul aranja câțiva prapori, într-un colț. Îi privi îndelung, oftând.

"Mă voi întoarce să-i iau", gândi el, făcându-și cruce.

Privi spre turla bisericii din lemn de lângă școală şi la crucea din vârf.

"Doamne, de ce?" Apoi atacă pieptiș panta care ducea la drumeagul unde se afla camionul care urma să-l ducă la Bistrița.

Din carieră se auzeau exploziile ale căror ecouri grotești se prelungeau, acaparând valea. De sus, rezemat de camion, preotul privea deznădăjduit în gol.

"Morții rămân aici, morții rămân aici. Cum e posibil așa ceva?"

Tremura ușor, cu ochii în lacrimi. „Mama, tata, fratele meu, bunica, satul străbunilor, toți sunt acolo". Urmărea cu ochii înlăcrimați, ca prin ceață, conducta groasă ce cobora de la stația de procesare, asemenea unui șarpe de fier. Auzi un zăngănit puternic și observă cum întreaga conductă vibra din toate încheieturile. Căscă ochii larg și simți cum îl lasă toate puterile. Prin capătul conductei, undeva în vale, țâșni un șuvoi roșu precum sângele stricat.

„A început", spuse în șoaptă, suindu-se în cabina camionului. „Morții ăștia nu ne vor da pace. Nu ne vor da pace".

— Lasă, părințele, că nu e chiar așa de rău. Îți dă ăștia, cum se spune, parohie, sau cum?!

Preotul încuviință din cap, aproape imperceptibil.

— Vezi? Totul va fi bine. Oricum, pentru voi, e simplu. Nu conteaza unde mergi. Ești cu familia, cu muierea, toți laolaltă. Voi nu faceți decât să cântați și să futeți. Și asta o puteți face oriunde. Greșesc?

Fără să aștepte vreun răspuns, șoferul camionului scuipă prin geamul deschis și ambală motorul. Trase de levierul schimbătorului de viteze, iar mecanismul pârâi. Cu câteva mișcări asemănătoare galopului, vehiculul porni, lăsând în urmă un nor greu de fum negru.

Preotul privi spre școală, spre biserică și cimitir. „Blestemați să fiți că lăsați morții aici. Să vă urmărească morții ăștia toată viața voastră", își spuse preotul închizând ochii. „Doamne, ce au făcut din mine? Am ajuns să blestem, Doamne. Iartă-mă Iisuse!".

— Ai zis ceva, părințele? întrebă șoferul.

— Nu. Nu am zis nimic, vi s-a părut.

— Ba da, ai zis ceva, mie nu mi se pare niciodată. Eu sunt sigur întotdeauna. Ziceai de ceva blestem. Nu?

— Nu, nu.

— Hai, mă, popo, ți-am mai zis. Voi nu aveți nicio treabă. Satul ăsta e uitat la dracu în praznic în valea asta. Gândește-te numai la câți oameni vor munci aici, ce viață va fi. Cupru, frate, cel mai bun cupru de pe continent este aici! Țara are nevoie de șantiere noi, nu de sate aiurea, așa, prin munți.

Șoferul scuipă în palme și apucă volanul de parcă voia să-l stoarcă. Apăsă pedala frânei și apoi răsuci cheia în contact. Camionul se opri zgâlțâindu-se din toate balamalele.

— Am ajuns. De aici te preia Ghiță, el e șoferul de cursă lungă ce te va duce la Bistrița. Hai, noroc părințele și capul sus.

Apoi şoferul îl bătu pe părinte cu palma peste spate. Avea o palmă cât o lopată de miner, iar când îl atinse, popa mai că nu căzu cu faţa pe bordul îmbâcsit de praf al camionului.

„Blestemaţi să fiţi. Blestemaţi pe veci", îngână preotul făcându-şi cruce de trei ori.

După 40 de ani

Cei doi soţi se giugiuleau sub plapuma groasă. Afară se porni o vijelie pe cinste, dar ei, ameţiţi de vinul negru şi vâscos pe care l-au dat gata în timpul cinei, aveau chef de amor.

— Ştii, vreau să-ţi zic ceva. Dar să nu râzi. Tu ştii că nu-s din aia, mă cunoşti, spuse tânăra trăgându-şi sufletul.

Bărbatul o privi serios. Întotdeauna când o femeie începe aşa, trebuie să te aştepţi la vreo fatalitate. Încerca să-şi aducă aminte cu ce greşise. Nu găsea nimic, şi faptul că tocmai se consumase un act ca-n filme, îi spulberă orice urmă de îndoială că făcuse ceva rău. Dar poţi să ştii vreodată ce se află în mintea unei femei? Le poţi înţelege oare, cu adevărat?

— Spune, ce s-a întâmplat?

— Promite-mi că nu vei râde. E un lucru serios.

Tânărul o sărută pe frunte, o mângâie tandru şi-i înlătură o şuviţă căzută pe obraz.

— Nu voi râde. Dar hai, spune odată, mă ţii aşa, în suspans...

— Deci, de când ai fost la workshop-ul de fotografie, se întâmplă ceva ciudat în casă.

El o ascultă cu o seriozitate exagerată şi, pe sub plapumă, ca ea să nu observe, se pişca cu unghiile, ca să simtă durere. Asta ca să nu izbucnească în râs. Era o metodă pe care o folosea des. Odată şi-a înfipt de-a dreptul un creion Rotring în palmă, pentru a nu râde la inepţiile pe care i le înşira şeful lui la o şedinţă.

— Ce chestii ciudate?

— Uite, de exemplu, cu portofelul meu. Aveam zilele trecute bani pentru trei facturi şi pe lângă asta, încă patru sute de lei. Am constatat că îmi lipsea o sută.

— Da, o luasem eu. Nu am apucat să-ţi zic. Îmi pare rău.

Femeia îl privi uşor încruntată, apoi continuă.

— Bun, să zicem că asta e rezolvată. Dar se mută obiecte din casă, singure.

— Cum se mută singure?

— Cana mea de cafea. Ştiu exact unde am lăsat-o, iar când am ieşit de la duş era în balcon pe pervaz, lângă scrumieră. Eu nu am de ce să ies pe balcon cu cafeaua. Nu fumez, nu am motive. Apoi, cheile.

— Cheile? întrebă bărbatul dorind să pară interesat de subiect.

— Da, cheile. Alaltăieri, mai exact. Ţii minte că ai plecat înaintea mea, presupun. Eu am închis după tine şi am lăsat cheile în uşă. Intenționat, să nu le caut prin casă.

— Aşa, şi unde erau?

— După ce m-am îmbrăcat şi m-am spălat pe dinți, am dat să ies. Cheile nu erau în uşă. Îți dai seama că m-am panicat. Le-am găsit pe cuptorul cu microunde.

— Păi, poate ți s-a părut că le-ai lăsat în uşă. Nu ştiu ce să zic.

— Daniel, nu-s nebună. Ştiu că memoria mea nu ține nici măcar cinci secunde, ştiu că-s uitucă şi împrăştiată. Dar, crede-mă, am început să memorez lucruri. Iar faza cu cheile e unul dintre ele. Ştiu exact gestul pe care l-am făcut şi anume acela de a le vârî în uşă. Ştiu exact treaba asta.

Bărbatul expiră cu zgomot. Inspiră apoi puternic. Simți nevoia unei țigări, dar şi a unui pahar de tărie.

— Ok, şi de la ce se trag toate chestiile astea, după părerea ta? întrebă el, de data asta serios pe bune.

— Promiți că nu râzi. E suficient de nasol şi aşa. Eu cred că de la praporul ăla pe care l-ai adus când ai fost la workshop, acolo, în Apuseni.

— Ce naiba are praporul ăla cu cheile pe care le-ai pus pe cuptorul cu microunde!?

— Deci, nu mă crezi! Ştiam eu! Nici nu ştiu de ce ți-am spus, dar mâine să faci vânt praporului, sau îl arunc cu mâna mea.

Cu aceste cuvinte, femeia se întoarse cu fața la perete, trase plapuma peste umeri şi se lăsă pradă somnului. Bărbatul tânjea după o țigară, dar vijelia de afară era un motiv suficient de bun pentru a-i tăia elanul de a ieşi pe balcon să fumeze. Stătea pe spate fixând întunericul din cameră şi din sufletul său. Femeia pe care o iubea, cu care avea un copil, femeia alături de care trecuse prin numeroase aventuri şi clipe grele, care îl iubea necondiționat, spunea lucruri bizare. „Vom trece şi peste asta, aşa cum am făcut-o de fiecare dată. Ok, arunc praporul şi va fi bine pentru toată lumea". Odată cu aceste gânduri, bărbatul auzi zgomote de vase sparte în bucătărie. Speriat de vacarm, simți cum i se strânge inima iar apoi cum pulsul îi creşte aberant. Se ridică din pat, bâjbâi după papucii de casă şi se îndreptă spre bucătărie.

— Ce s-a întâmplat, se auzi în şoaptă vocea femeii, trezită şi ea de zgomote.

— Nu ştiu, spuse el aprinzând lumina.

În mijlocul bucătăriei erau zeci de cioburi. Farfurii şi boluri sparte, împrăştiate pe gresie.

— Mda, eu sunt de vină. Mă gândeam la asta, dar nu credeam că se va întâmpla ceva, totuşi.

— Ce anume? întrebă femeia întinzându-i mătura.

— Ca un prost ce sunt, am pus oala aia în care am fiert macaroanele deasupra, pe toată stiva asta de vase. S-a dezechilibrat şandramaua naibii şi acum e praf.

Cei doi au strâns urmările neatenției lui şi apoi s-au îndreptat spre culcuş. A sărutat-o pe umăr şi i-a urat „noapte bună", dar o idee nu-i dădea pace. Chiar dacă toată operațiunea de curățare a bucătăriei era proaspătă, nu-şi aducea aminte să fi ridicat oala în care fiersese macaroanele, iar aceasta era pe masă. "Cum dracu' a ajuns oala aia stupidă pe masă, din moment ce ea trebuia să fie pe jos, printre cioburi?"

În loc de epilog

— Domnule polițist, v-am spus, am şi scris totul în declarația mea.

— Doamnă, cum vă gândiți că eu pot crede povestea asta? Adică o cârpă îmbâcsită de praf, cu mucegai, ce a stat în nu ştiu ce şcoală, în nu ştiu ce sat, provoacă asemenea chestii?! Explicați-mi cum acea cârpă a luat cuțitul şi l-a înfipt în inima soțului dumneavoastră. Cum?

— Domnule polițist, nu l-am ucis eu. Plecasem devreme de acasă, iar el avea o zi liberă. Trebuia să rezolve nişte probleme...

Femeia tremura şi începuse să plângă. Polițistul o privea impasibil, ca o stană de piatră. De câte ori oare, nu avusese în fața lui femei criminale care vindeau poveşti spuse cu patos, ca mai apoi să ude podelele cu lacrimile lor de victime?

— Ce ziceți de asta? spuse omul legii întinzând femeii câteva pagini xeroxate.

Femeia le citi, schimbându-şi trăsăturile feței. Vădit îngrozită, începu să urle la polițist, la avocată şi la pereți.

— Credeți că nu ştiu de agenda asta?! Şi care e problema? Voi aveți căsnicii perfecte, fără cusur? Ok, a scris acolo că am început să mă port ciudat. Voi nu aveți ciudățeniile voastre? Asta nu înseamnă

că l-am ucis. Şi mai scria ceva, în agendă, dacă tot vorbim de asta. A scris că nu-şi aduce aminte că a ridicat vasul de pe jos. Şi că acesta era pe masă. Era aproape sigur că nu acel vas fusese cauza prăbuşirii vaselor. Deci, poate că începea să mă creadă.

— Doamnă, pe azi ajunge, vorbi poliţistul întorcându-se spre avocată. Rămâne acum să mai verificăm încă o dată spusele ei. În zona respectivă, pe traseul descris de ea şi pe care s-ar fi aflat ea, există camere stradale. Vom verifica. Poate avem noroc şi o zărim pe filmări. Altfel...

Poliţistul coborî în depozitul de probe, îngândurat. Ceru cutia cu numărul 24C.

— E acolo, pe raftul doi, al patrulea şir, la Crime, îi spuse cel de la Evidenţa Probelor.

— Merci, altfel? Eşti ok?

— Da, dar ar mai încăpea. Mă plictisesc aici de mor încet. Dar nu mă plâng. Mai am câteva zile şi gata, îmi expiră suspendarea.

— Bagabontule, spuse poliţistul, întinzându-i "Fişa de consultare a probelor", semnată. Să-ţi intre în tărtăcuţa aia a ta, că nu mai merge aşa, să intri peste oameni şi să-i baţi ca pe hoţii de cai. Acum îi invităm frumos aici, la noi, le dăm şi cafea. Ca nişte domni. Hai, că revin imediat.

Poliţistul se îndreptă spre zona indicată de colegul său. "Raftul al doilea, şirul patru, Crime. Ha, uite acolo trebuie să fie", vorbi în şoaptă. Cutia era, într-adevăr, acolo, dar capacul din carton era aşezat lângă, pe o alta. Luă cutia şi inspectă repede conţinutul. Găsi agenda. O frunzări energic şi citi: "Trecând peste toate, recunosc că nu-mi aduc aminte să fi ridicat oala în care am fiert macaroanele. Iar ea, nici atât, deoarece a stat în pragul uşii în tot intervalul în care am măturat cioburile din bucătărie. Ştiu cu siguranţă că am pus acea oală cretină în vârful maldărului de vase. Sunt convins că ea a dezechilibrat stiva şi a dat-o de pământ. Dar cum ajunsese pe masă? Încep să cred că ceva din ce spune Cristina este adevărat".

Poliţistul închise agenda, încet, meditând la ce tocmai citise. Ştia paragraful, dar într-o primă fază îl ignorase. "La naiba. Toate cazurile astea nasoale mie îmi revin. Femei nebune, cârpe care omoară oameni. Nu pot să am şi eu un jaf clar, cu bandiţi luaţi frumos în chip de camerele de supraveghere, aşa, să nu-mi bat capul? Numai căcaturi prind". Îşi aduse aminte că ar vrea să verifice camerele stradale amplasate pe traseul parcurs de femeie, în dimineaţa în care soţul ei

fusese înjunghiat mortal. Își scoase telefonul și verifică dacă are semnal. "Pana mea, în bunkărul ăsta am două linii, asta e", își spuse omul, ridicând telefonul, în speranța că va mai prinde o linie. Înlemni cu telefonul în mână și cu brațul ridicat. În fața sa, la doi metri, într-o levitație absurdă, era un cuțit. Același cuțit cu care fusese ucis Daniel. "Ce naiba", apucă el să mai spună, și cuțitul i se înfipse în piept, până la mâner.

Povestea „motivelor mele"

de Antoneta Lungu

Când eram copil îmi petreceam vacanțele într-un sat transilvănean din Podișul Târnavelor – Zagăr, din județul Mureș – bunica mea cosea și țesea la războiul care era montat „în casa dinapoi" iar eu priveam cum lucra, admirând „desenele" ei, făcute cu acul sau suveica. Atunci nu știam că se numesc „motive tradiționale" dar acum știu că ele trebuie readuse în atenție. Și cred că este un moment foarte potrivit, deoarece, peste tot în lume, oamenii se întorc spre valorile tradiționale care pot fi adaptate la tendințele prezentului.

Purtând ia bunicii mele, s-a născut dorința de a cerceta motivele, de a mi le explica și de a realiza transferul acestora în format digital pentru că fiecare generație are datoria și onoarea de a duce mai departe, spre următoarea, ceea ce primește de la cele anterioare.

În acest scop, împreună cu o colegă, doamna Melinda Puskás, am înființat ceea ce am numit noi *Comunitatea „Motive tradiționale din Țara Bârsei și împrejurimi"*, care urmărește să adune și să prelucreze modele care reprezintă zona în care trăim, culese din colecții etnografice particulare sau din muzee.

Am trecut apoi la altă etapă, aceea de organizare a unor evenimente prin care aceste motive să fie restituite comunității, contribuind astfel pe de o parte la perpetuarea motivelor iar pe de alta la transmiterea îndeletnicirilor pe care le aveau românceIe odinioară.

În timpul studiilor în domeniul Proiectării mobilierului și altor produse finite din lemn, absolvite la Facultatea de Ingineria Lemnului din Universitatea „Transilvania" Brașov, am dobândit și cunoștințe în domeniul designului iar ulterior am învățat să lucrez cu programe grafice, ceea ce îmi este de ajutor și acum, în transpunerea modelelor, de pe ii, cămăși, ștergare, covoare etc., în fișiere.

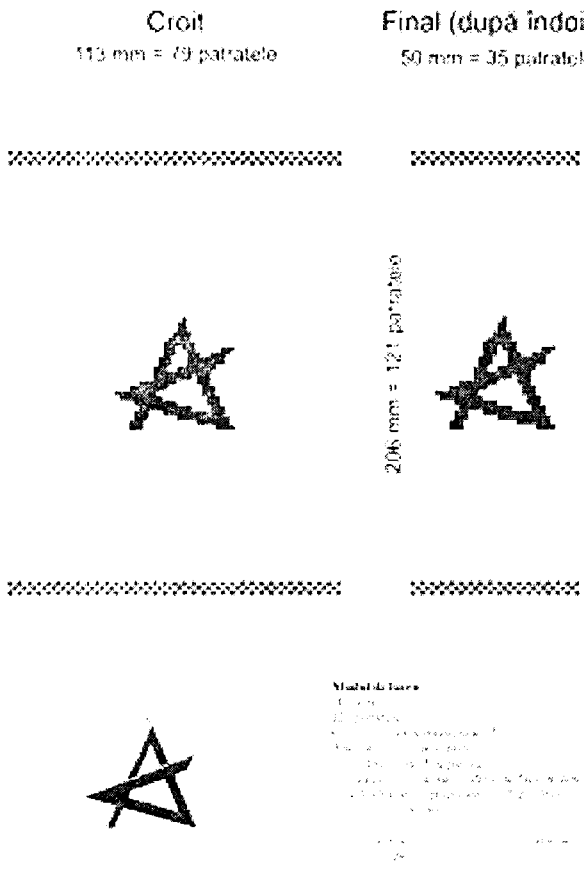

Iar atelierele de cusături pe care le-am coordonat până în prezent, mi-au demonstrat că există o preocupare care nu a fost exploatată în ultima perioadă, ba chiar a fost uitată și abandonată, respectiv aceea de a confecționa lucruri de mână și de a avea astfel, pe lângă plăcerea lucrului în sine și posibilitatea de a crea obiectele care să aducă un plus ambianței căminului sau care se pot transforma într-un cadou original pentru cineva drag, chiar dacă sau mai ales pentru că trăim în era consumatorismului și a lucrurilor gata făcute.

În ceea ce privește sentimentele și trăirile pe care le avem desenând sau cosând motivele respective, ele sunt întrucâtva asemănătoare cu ceea ce simțeau bunicile și străbunicile noastre, atunci când coseau o ie, brodau un ștergar sau țeseau un covor: bucurie, concentrare, grijă pentru ca simbolul acela să își îndeplinească dublul rol – acela de ornament dar și cel de protecție, detașare temporară de restul lumii, depănarea gândurilor și a experiențelor personale sau a dialogurilor dintre noi și Dumnezeu.

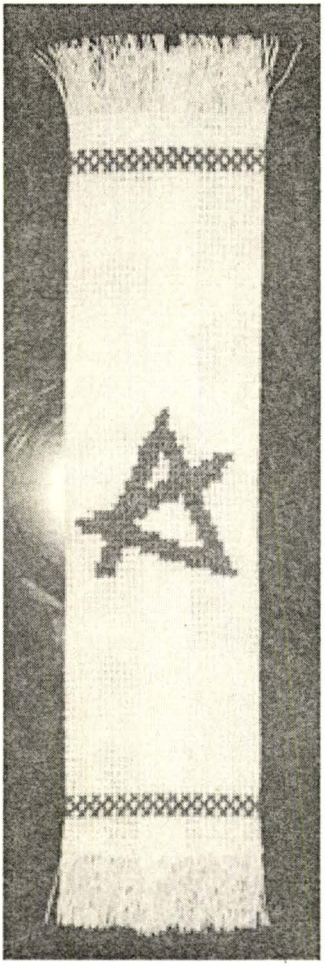

Motive tradiționale din Țara Bârsei și împrejurimi este o comunitate care își dorește să aducă in aport susținut la transmiterea și păstrarea în timp a motivelor tradiționale românești, săsești și ungurești din zona în care trăim.

Model semn de carte creat și vectorizat de Comunitatea *Motive tradiționale din Țara Bârsei și împrejurimi* pentru Asociația Antares Club Brașov, prelucrat după vectorizarea logo-ul clubului.

Foto: © Dan Străuți, LA PAS PRIN BRASOV
©Comunitatea Motive tradiționale din Țara Bârsei și împrejurimi

Scrisoare către trecut

de Antoneta Lungu

„Trecutul este ușa viitorului."
Bogdan Petriceicu Hașdeu

Suntem în după-amiaza zilei de 1 octombrie 1918, în Brașov, pe una din străzile pietruite ale orașului, într-o casă modestă, în camera de lucru a lui Vasile Popa, născut la 27 februarie 1879. Ca în multe alte dăți, își face siesta visând la strănepoata lui, așa își imaginează el, că prin fiica lui acum în vârstă de 9 ani, va avea nepoți mulți, între care și o fată. Se aude scârțâitul porții grele de la intrarea în curte și după câteva minute, soția lui pășește în odaie cu un plic pe care tocmai l-a adus factorul poștal, spunându-i că a sosit cu trenul de dimineață și îl așează pe masă. Stana se grăbește la copila lor și nu bagă de seamă că scrisoarea pentru soțul ei are ceva... poate ciudat, ciudat de nou...

Așezat în fotoliul vechi, Vasile nu o observă pe Stana. Își continuă contemplarea în care Elisa lui, așa și-a numit strănepoata, anagramându-și numele, îl ascultă povestindu-i întâmplări din vremea războiului

— Ți-a fost frică, Străbunicule?

— Fata mea, frică ne era tuturor, pentru noi, pentru soția mea și pentru mine dar și pentru țara noastră!

Și visează mai departe, cu gândul la viitor și la Elisa.

În cameră se strecoară tânărul motan Spirache, cel cu blană aurie, pentru că Stana nu a închis ușa. Se alintă și miaună, ceea ce îl „trezește" pe Vasile a cărui privire, urmărind traseul lui Spirache, ajunge în direcția mesei și se fixează asupra plicului.

„Hm! De unde o fi apărut?", moment în care motanul parcă îi răspunde, printr-un nou mieunat.

„L-o fi adus Stana", gândește Vasile, ignorându-l pe Spirache pentru că plicul, deși i se pare total diferit față de cele pe care le primește

în mod obișnuit, reprezintă pentru el singurul punct de atracție din încăpere, în acest moment.

Se apropie de masă și cu mâna tremurând apucă plicul. La Destinatar sunt trecute numele și adresa lui însă pe partea cealaltă, la Expeditor nu este scris nimic. Îl deschide cu un cuțit special din fildeș cu mâner din lemn, simțind o emoție nemaiîntâlnită. Scoate coala de hârtie, o desface și...

„Dragă Străbunicule,

Mi-am imaginat de multe ori că ne-am întâlnit și că am stat amândoi să povestim, până când nu am mai avut glas. Aș fi foarte interesată de povestea vieții tale și de cum a fost acum 100 de ani, în timpul Primului Război Mondial.

Îți mulțumesc pentru sacrificiul tău de Tată Bun, de care am beneficiat noi, mai târziu.

Ți-a fost frică, Străbunicule?

Cu siguranță că lucrurile s-au schimbat foarte mult între timp și noi, acum, nu putem decât cel mult să ne imaginăm ceea ce ați trăit voi atunci iar eu pot să presupun ce simțea și gândea străbunica, pe care bunicii și părinții mei o strigau „Mama Popa". Atunci când m-am născut eu, ea trăia și „ne-am petrecut" în viață timp de 4 ani. Eram mică dar îmi amintesc că toți cei patru strănepoți din curte primeam de la ea cuburi de zahăr.

Știu, Străbunicule, că ai iubit-o mult și că era regina ta!

Iar bunica, fiica ta, a avut o viață lungă și frumoasă, 100 de ani a trăit, timp în care a împărțit numai bunătate... și ce dor îmi este de ea! Era o femeie scundă, aprigă și o gospodină desăvârșită. Îi plăcea mult lucrul de mână și să citească iar atunci când ochii au trădat-o, se folosea de niște ochelari care măreau foarte mult și făceau ca totul în jur să pară gigantic, ceea ce pe noi ne amuza.

Bunica – Mama Meluța cum îi spuneam noi – a cărei preferată eram, poate doar fiind cea mai mică dintre cei patru nepoți, cosea goblenuri, șervete, fețe de masa şi draperii în chilim – un punct vechi, oriental, croșeta dantelă și tricota, îndeletniciri pe care le-am deprins și noi, cele două nepoate. O parte din ele le practic și astăzi iar cusăturile mi-au devenit pasiune și la rândul meu am crezut de cuviință să le arăt și altora, deoarece cusăturile au fost dintotdeauna o frumoasă ocupație a românceIor și vrem să continue să fie așa. De aceea, împreună cu câteva doamne, am format un grup de cusut și îmi petrec astfel o parte din timp, în ateliere și șezători, pentru că da, și în

mileniul al treilea se organizează șezători, ca să afle și generațiile mai tinere cum se lucra odinioară.

În vremea ta, Străbunicule, se adunau femeile din oraș în șezători?

Tatăl meu poartă prenumele tău și numele bunicului meu, așa a fost dorința bunicii. Este un om bun și priceput la multe treburi iar pe mine m-a ajutat să dobândesc spiritul tehnic, m-a învățat să citesc desenele tehnice și ulterior mi-am ales o meserie în care am folosit aceste lucruri.

Tânăr fiind, și-a făcut stagiul militar la Constanța, în Marina Civilă și ne-a povestit întâmplări și camaraderii dobândite în acei 2 ani.

Nu pot nici măcar să îmi imaginez cum a fost pe frontul în care ai luptat, Străbunicule!

Chiar când îți scriu, fiul meu care are acum 15 ani și seamănă la chip grozav de bine cu bunicul lui, pregătește un proiect la Istorie, având ca subiect Unirea Basarabiei cu România, după ce s-a documentat și a aflat despre cele două ideologii, Românismul și Moldovenismul, despre Sfatul Țării și independența Republicii Democrate Moldovenești, declarată în ianuarie 1918. Ce bine ar fi să îi poți povesti toate aceste lucruri!

Cum a fost pentru voi, Străbunicule, ziua de 27 martie 1918? Câte emoții și ce trăiri trebuie să fi avut!

Am să te las acum căci ai de înfăptuit, împreună cu toți românii, Marea Unire!

Să călătorești cu bine înspre mine și să nu uiți, oriunde te vei afla, că va fi o vreme când vom povesti.

Mă înclin, Străbunicule!

Nepoata ta,
Elisa

Brașov,
13 martie 2018"

Poate că Tata Bun al Elisei doar a visat că a primit o scrisoare de la ea sau poate că a plăsmuit-o pe Elisa tocmai din dorința arzătoare ca istoria să nu se repete, să nu mai existe un alt război mondial și oamenii să învețe din trista experiență a Marelui Război. Din păcate, lucrurile nu au stat așa iar el, familia lui și întreaga omenire au trecut print-un al doilea război, mai mare și teribil de greu.

Noi am aflat despre cele două războaie mondiale din cărți și din ceea ce ne-au povestit bunicii iar copiii noștri găsesc cu ușurință

informațiile la bibliotecă sau online. Însă nici unii dintre noi nu putem înțelege cu adevărat cum a fost perioada aceea, pur și simplu pentru că nu am trăit-o, dar putem să ne cunoaștem trecutul și prin modul cum gestionăm prezentul, deschidem poarta către viitor.

Defecțiune

de Cristian Lungu
Elev în clasa a VIII-a

Paul fu smuls din somn de țiuitul distinct al alarmelor, venind de undeva din afara cabinei. Se împinse reflexiv în coate, gata să sară în acțiune, oricare ar fi fost cauza urgenței. Nu se aștepta însă să plutească cu tot cu pătură, direct spre tavan. Apucă, din fericire, să-și întindă mâinile și să amortizeze impactul, înjurând cu voce tare, deși nu se afla nimeni în preajmă care să-l poată auzi. Orice declanșase alarma, făcuse și gravitația direcțională să se oprească. Paul nu avea nevoie de o diplomă în inginerie să își dea seama că era de rău. Se descotorosi greoi de pătură, apoi se împinse în tavan cu picioarele, ajungând astfel la întrerupător și apăsându-l. Bineînțeles, luminile rămaseră stinse. Doar cea roșie, a alarmei, care încă mai suna pe coridor, ilumina interminent camera prin sticla ușii. Iar butonul ușii glisante era și el blocat.

Blestemă lipsa unei deschizători mecanice, apoi se opri să-și culeagă gândurile. Oricare ar fi problema, ea provenea din rețeaua electrică a astronavei, deci probabil că nici ventilația nu mai funcționa. Ar fi putut să încerce să spargă sticla, dar nu avea nicio garanție că mai exista aer pe cealaltă parte. Nu-i rămase decât o soluție, dacă voia să nu moară asfixiat, iar soluția ar fi trebuit să se afle în cabina de pilotaj.

— George!!! urlă din toți plămânii, într-o încercare inutilă de a acoperi țiuitul obsesiv al alarmelor, bătând în același timp cu piciorul în ușă. Mișcă-ți fundul ăla gras încoace!

Nu apucă bine să termine, că sunetele stridente se opriră brusc, luminile se aprinseră, zumzăitul ventilației se întoarse, ușa se dădu de-o parte silențioasă, dispărând în perete, iar Paul căzu în fund la repornirea gravitației direcționale. Zece secunde mai târziu, dădu buzna în cabină, înjurând ca la ușa cortului. George, pilotul de schimb al navei, îl privi uimit.

— Mai încet, amice!

— Mai încet?! Toate alarmele de pe nava asta au urlat încontinuu și tu îmi zici să o las mai încet? Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Involuntar, ochii lui Paul se îndreptară spre puzderia de stele ce se lăsa privită prin hublou, împreună cu norii albaștri de gaz ai unei nebuloase apropiate.

— S-a oprit reactorul, și cu el, toate sistemele, spuse George pe un ton nevinovat. Am reușit să-l repornesc până ai ajuns tu aici.

— Ai avut timp destul să îl repornești *cât am stat eu cu ușa blocată*, zise Paul tăios. Nu s-a defectat nimic?

— De funcționat pare să funcționeze totul perfect, numai că senzorii s-au resetat, n-am habar de ce, și am pierdut poziția exactă a navei.

Paul rămase pe gânduri o clipă apoi realiză tulburat: în timpul unui salt la viteză superluminică, metoda standard de traversare a Galaxiei în secolul 23, stelele nu puteau fi văzute din interiorul navei, cel mult percepute aparent de ochiul uman ca un fel de vrajbă ilogică de culori. Și totuși, chiar în fața lui, vedea Elipsa Galactică în toată splendoara ei. Astronava ieșise din salt, oprindu-se. Și cică totul ar funcționa perfect. Urmă o înjurătură lungă și incoerentă.

— George... motorul superluminic... de ce e oprit?

— Ți-am mai zis o dată. Am rămas fără energie aproape două minute. Drăcia aia de motor superluminic pe ce crezi că funcționează, pe cărbuni? Normal că s-a oprit și el.

— Ai vreo idee cât de periculos e pentru chestia aia să se oprească necontrolat? Suntem incredibil de norocoși că încă trăim!

George își ridică mâna, o studie cu privirea unui doctor care își examinează pacientul, apoi o ciupi ușor:

— Nu știu de tine Paul, da' eu cred că încă-s viu!

— La naiba cu ironia, George, acum nu e momentul! Zi, ce scrie în înregistrarea computerului de bord, când s-a oprit reactorul și de ce?

— Acum mă uit, spuse pilotul de schimb, urmărind ecranul holografic din fața sa și interschimbând mai multe pagini pline de fișiere, cu ajutorul degetului pe care îl flutura lejer prin aer. Fața lui se crispă imediat.

— Ce naiba... Computerul s-a resetat complet, s-au dus toate datele!

— Credeam că poate fi alimentat direct de la generatorul auxiliar. Toată treaba asta nu are niciun sens! zise, la fel de uimit precum colegul său.

— Ziceai că s-a blocat și mecanismul ușii?

— Nu numai! N-au funcționat nici lumina, nici ventilația, nu mai vorbesc de gravitația direcțională. Toate conectate la generatorul auxiliar... E clar, s-a oprit și el în același timp cu reactorul.

— Și nu avem cum să știm de ce, fiindcă toate sistemele electronice au luat-o de la zero.

— În fine, să-i lăsăm pe cei de la docuri să își bată capul cu chestiile astea după ce ajungem la stație, spuse mereu practicul Paul. Dă-i drumul motorului ăla blestemat, suntem deja în întârziere.

— De parcă nu ți-aș fi zis că am pierdut poziția exactă a navei. Am setat computerul să facă analiza spectroscopică a stelelor din jur și să ne calculeze un salt precis.

— Și cam cât ar trebui să dureze treaba asta?

— Nu știu. Poate cinci minute, poate două ore... poate câteva săptămâni, zise George indiferent.

— Perfect! Acum să înțeleg că trebuie să stăm cu mâinile-n sân până mașinăria asta tâmpită își dă seama în care colț pustiu al galaxiei suntem!

— Vai, Paul, dar în niciun caz nu avem cum să fim într-un colț al galaxiei! spuse George dezaprobator. Nu cred că am deviat prea mult de la traseu. Eram pe drum cam de cinci ore când s-a oprit reactorul, probabil că suntem destul de aproape de spațiul populat. Aș zice ceva de genul... ăăă, zece parseci?

— De unde dracu' știi chestiile astea pe de rost? întrebă Paul uimit.

George ridică din umeri, își întinse mâna către hubloul principal, mare și curbat al cabinei de pilotaj.

— Vezi steaua aia? spuse el arătând un petec albăstrui, părând a fi cel mai luminos din câmpul lor vizual. Apăsă apoi un buton de pe consolă, făcând un overlay digital să apară pe sticla hubloului.

— Computerul tocmai îi face analiza spectroscopică... uite aici, tip B6, gigantică albastră, nouă sute patruzeci luminozități solare... *Electra!*

— Ce naiba bolboroseşti acolo? Nu e *Evrika*?

George nu păru să audă observația miratului Paul. Ochii îi erau fixați pe stelele strălucitoare şi albastre; *șapte la număr.* Bineînțeles, gruparea de stele nu arăta nici măcar asemănătoare din punctul în care se afla cargoul *Demodecus* comparativ cu cele şapte steluțe pe care mii de generații de pământeni le priviseră cu admirație, dar odată ce computerul o identificase pe cea mai apropiată dintre ele, George le recunoscu instantaneu și pe celelalte. *Sterope, Merope, Elec-*

tra, Maia, Taygeta şi *Caelano,* cele şapte surori ale mitologiei greceşti. „Pleiadele!" îi urlă creierul.

Paul nu mai rezistă, îl apucă pe pilot de umăr şi începu să îl scuture:

— Mă, omule, te simți bine?!

George tresări, ca trezit din somn:

— Ah... da, spuse el agitat, apoi continuă pe un ton mai sigur. Cred că am o idee unde suntem, iar computerul ar trebui să ne poată spune cu precizie în câteva minute!

Paul dădu afară tot aerul pe care îl avea în plămâni. Amin! Se aşeză pe scaunul de spumă din cabină. Nu mai avea de gând să doarmă, în cel mult trei ore ajungeau la destinație, la Stația Cartagina. Se făcu comod, privind prin hublou, la stele. Fără să-şi dea seama, începu să le numere, apoi realiză că ar fi putut găsi cu ușurință douăzeci doar în spațiul pe care l-ar fi acoperit dacă şi-ar fi lipit unghia de sticlă. Probabil că doar în câmpul lui vizual erau vreo sută de milioane. Galaxia de-a-ntregul cuprindea zeci, chiar sute de miliarde. Câte şanse pentru viață să se nască şi să prospere! Şi totuşi, omenirea nu găsise încă nicio altă specie în afară de ea însăşi. Descoperise şi colonizase mai bine de două duzini de planete cu condiții aproape ideale pentru naşterea vieții, dar ea lipsea până la cel mai simplu microb. Îşi aminti un citat învățat la liceu, deşi habar nu avea cui îi aparținea: „Există două posibilități: fie suntem singuri în Univers, fie nu. Ambele sunt la fel de înfricoşătoare."

— Paul, cred că vrei să vezi asta... spuse George uşor tensionat.

— Ce s-a întâmplat? oftă Paul, ridicându-se de pe scaun, să poată vedea mai bine ce-i arăta colegul. Ceva din adâncul stomacului îi dădu o senzație ciudată de greață.

— Computerul a pierdut datele spectroscopice ale stelei în mijlocul analizei, m-am uitat la înregistrări să văd care a fost cauza, şi uite ce am găsit.

Redarea dură cam cinci secunde. Era centrată pe una dintre gigantele albastre, mai strălucitoare. Ceea ce perturbase analizarea nu apărea decât în patru cadre, pe care George le rulă încet, de mai multe ori. O mică bulă trecu direct prin fața stelei, distorsionându-i lumina într-o supă difuză de culori.

Greața lui Paul se accentuă.

— Am văzut ce cred eu că am văzut? întrebă el încet.

— O astronavă în zbor superluminic a trecut fix pe lângă noi, explică George laconic, şi dacă crezi că şansele ca aşa ceva să se întâm-

ple nu sunt destul de astronomice, am făcut o aproximație a vitezei și distanței la care putea trece. După cum știi, bulele superluminice sunt în mod normal de cel mult două ori mărimea navei care le produce, aproape mereu mai puțin de doi kilometri. Dacă ar fi să luăm porțiunea de cer pe care a acoperit-o...

— Lasă-mă cu matematica acum, zise Paul, pierzându-și răbdarea. Care-i distanța?

— Cam cincizeci de mii de kilometri.

— CÂT??! Senzația ciudată din stomacul pilotului deveni și mai intensă. Cincizeci de mii de kilometri nu era mai puțin de un vârf de unghie la scară interstelară.

— Și viteza? întrebă el, anticipând răspunsul.

— Sub cea a luminii, de departe chiar...

— Viteza pe care o astronavă nu o atinge într-un salt interstelar decât la frânare... îl completă Paul. Nu știu ce mama dracului se întâmplă aici, dar sigur nu e vorba de o coincidență. Cât mai trebuie să stăm până putem s-o ștergem de aici?

— Puțin, zise George privind la datele spectroscopice. Dacă mai așteptăm două minute ar trebui să putem face un salt precis...

Alarma de bord îl întrerupse în mijlocul frazei:

— Alertă de proximitate! Alertă de proximitate! se auzi vocea robotică în timp ce întregul hublou al cargoului fu acoperit de ceva enorm. George rămase cu ochii fixați pe distanța afișată de computer, nefiind în stare să miște un deget: o sută de metri. Paul își ridică mâna dreaptă, dar îi tremura atât de tare încât fu nevoit să și-o țină cu cea stângă. Își regretă imediat decizia. Ceea ce se afla în fața lui nu era un asteroid și în niciun caz o navă... cel puțin nu una umană.

Ultimele cuvinte ale celor doi piloți se auziră strigate la unison:

— Să fiu al naibii...

Aventura timpului

de Andra Lupşa

„Salut! Eu sunt Alina și am 7 ani! Sunt elevă la Școala Breaker, în clasa 1. Am o învățătoare foarte drăguță, frumoasă și deșteaptă, care ne învață foarte multe lucruri. Școala mea mai este poreclită de copiii mari și „Clubul Groazei". Nu înțeleg de ce. Mie îmi place mult școala pentru că învăț lucruri noi și îmi fac prieteni. Mie îmi place foarte mult să citesc și doamna Lora, căci așa îi spunem noi, este foarte mândră de mine. Mereu îmi spune că am o imaginație foarte bogată și că mă vede o viitoare scriitoare. Eu sunt mândră de chestia asta, dar toți cei dragi mie mă critică și râd de mine. Ei îmi spun că e o prostie și că o să ajung de râsul lumii. Pentru că sunt un pic mai sensibilă, când aud aceste vorbe, încep să plâng... Știți, eu am un vis mare... Să călătoresc în timp! Știu că acest lucru este imposibil, dar voi continua să visez! Nimic nu mă va opri!"

Aceste cuvinte aparțin unei mici fetițe scunde, blonde, cu ochii verzi, de 7 ani, care vrea să călătorească în timp... cu toate că acest lucru pare imposibil la prima vedere, ea reușește să facă acest lucru. Cum? Veți vedea imediat...

Într-o zi, mergând spre școală, Alina este lovită de o mașină. Șoferița, o tânără de 32 de ani, iese imediat din mașină și sună la salvare și poliție. În mai puțin de 10 minute, la fața locului apare o ambulanță cu 1 medic, 1 șofer și 4 asistenți, dintre care 3 bărbați, și două mașini de poliție care o interoghează pe tânără. În acel moment, vine și prietena cea mai bună a Alinei, Emilia care începe să plângă. După un timp, este calmată de asistentă și dusă la școală, unde povestește despre accidentul prietenei ei. Alina este acum în salvare, zăcând inconștientă pe un pat. I se fac tot felul de teste. Ea doarme în continuare... și ajunge brusc acolo unde și-a dorit... în timp...

Ea ajunge pe o stradă neasfaltată dintr-un oraș numit Lyon, unde...:

— Ce e locul ăsta? Cum am ajuns aici? spune, după ce se trezește. Hei! Uite o femeie, am să o întreb pe ea... Bună ziua! M-am pierdut! Îmi puteți spune unde e Școala Breaker?

— Bonjour, mademoiselle! Que-vous dis?
— Vreți să vă dau un bis? Ok... Ce e locul ăsta? Cum am...
— Mademoiselle, tu parles francais?
— Ce franci? Eu n-am bani...
— Oh... bien... tu parles anglais?
— Ce angleză? Doamnă, vă simțiți bine?
— Non, angleză... Anglais...Tu parles anglais?
— Aaa... engleză... Da, vorbesc un pic. Where I am?
— In Lyon...
— Ce Lin?
— Lyon.
— Aaa... Ok, thank you...
— Welcome... Goodbye!
— Goodbye!

Peste două minute.

Lyon! Mamă, ce fain! Dar, oare cum am ajuns aici? Hmm... mă rog... mă duc să vizitez... Yupii!...

Și astfel, Alina ajunge să viziteze tot Lyonul. Totul merge bine până când obosește și adoarme pe o bancă. Este trezită de o femeie, care o ia acasă, crezând că e orfană. Alina se trezește în casa femeii, unde este pusă la muncă. Alina vrea să plece. Dar femeia nu o lasă. Într-o seară, Alina este din nou transferată într-o altă lume. Ea ajunge în Italia, în apropierea Colosseumului.

Acum unde mai sunt? Ce o fi cu ziua asta? Ajung dintr-o lume în alta? Dar ce se aude? Parcă ar fi niște lupte cu gladiatori! Mi-a povestit mama de ele... Parcă aveau loc în anul 246 î.H. Ia să văd...

Și astfel Alina se duce să vadă ce se întâmplă, dar este întâmpinată de un paznic, care o gonește. Fetița pleacă supărată și, fiind un pic sensibilă, începe să plângă. Dar nici nu apucă să plângă prea mult, că iar se teleportează în alt timp și în alt spațiu. Şi astfel, Alina ajunge în Anglia.

— Doamne ferește! Dar ce naiba are ziua asta? Unde tot ajung?! Mă teleportez dintr-o lume în alta! Știu că am zis că vreau să călătoresc, dar asta e prea de tot... Hai, totuși, să văd unde am mai ajuns... Și astfel, fetița se trezește într-o lume fascinantă, o lume civilizată, o lume care o șochează. De curioasă ce e, Alina nu stă pe gânduri și cât ai zice pește, începe să exploreze fascinanta lume a Angliei, o lume a anului 1800, după ce devine Regatul Unit al Marii Britanii în anul 1707 d.H. Pentru că știa engleză, Alina își face mulți prieteni și învață multe despre cultura țării. Ea își face o prietenă foarte bună, pe nume

Julia, o domnișoară de 9 ani, cu părul blond și ochii albaștri, slăbuță și finuță, care pe lângă engleză, pe care o vorbea la perfecție, mai știa și franceză, rusă, germană și chiar română. Cele două au creat o relație specială, fiind după o oră nedespărțite. Din păcate, acea relație se destramă, Alina fiind din nou prinsă în „bucla timpului", cum a fost botezată de fetiță.

Și așa, fetița ajunge în... Japonia... în Tokyo.

— Aoleu! Dar unde am mai ajuns? Ce e locul ăsta? Nu-l recunosc... și mi-e dor de casă și de Emilia, dar mai ales mi-e dor de Julia. De ce am plecat de lângă ea? Vreau să plec de aici, mi-e frică, foame și sete. M-am săturat de atâta călătorit. Nu mai vreau!... și izbucnește în lacrimi.

Este v[zută de o bătrânică, Selma, care, de milă, o ia acasă și o hrănește cu specialități japoneze. Fiind vorbitoare de engleză, femeia află povestea de viață a fetiței, de care rămâne uimită. O întreabă pe Alina dacă nu cumva dorește să scrie o carte despre ea. Fetița acceptă imediat.

De bucurie, Selma devine brusc cea mai harnică gospodină din lume. Ea strânge masa, patul, face curățenie, udă florile, șterge patul... Toate treburile casnice ce normal erau făcute într-o săptămână, Selma le face într-o oră și jumătate, având astfel foarte mult timp să-și scrie cartea. Între timp, Alina vizitează orașul (bine, vecinătățile), testează mâncare japoneză și se joacă cu alți copii de vârsta ei sau chiar mai măricei. Atunci când Selma vine după ea, pentru că era vremea pentru somnul de după-amiază, Alina o refuză... Atunci Selma se enervează și țipă la ea, amenințând-o că va dormi în cușca fostului ei câine, care a murit. Alina se sperie, mușcând-o de deget pe Selma foarte tare, făcând ca degetul să sângereze. Din cauza unei întâmplări de când era mică, atunci când și-a văzut tatăl împușcat și mort la pământ, Alina începe să urle și să plângă. Este calmată de Selma, care o ia în brațe.

Alina nu se calmează complet și începe să urle că vrea acasă... În acel moment, Alina este prinsă într-o buclă și cât ai zice pește se trezește pe patul de spital. Tocmai ieșise din comă. Este întâmpinată de un doctor.

— Bună ziua, domnișoară! Cum te simți?

— Ăăă... bine... Dar unde sunt?

— Sunteți la spital! Eu sunt doctorul Bob! Ați fost călcată de o mașină acum 4 zile! Ați intrat în comă... și ați ajuns la noi... Dar văd că v-ați revenit repede... Sunteți o norocoasă! Unii stau ani de zile

așa... Iar alții nici nu mai ies... Mă rog... Acum... Spuneți-mi, vă rog, dacă vă amintiți cum vă cheamă...

— Cred că da... într-un fel...

— Ei... poate că aceste persoane vă vor ajuta...

Și chiar atunci, intră pe ușă mama, Emilia, bunica, tânăra care a lovit-o pe Alina și învățătoarea Alinei...

— Acum vă amintiți?

— Normal! Sunt Alina Popescu!

— Așa este! exclamă doctorul. Și toți încep să aplaude... să se ia în brațe... Iar tânăra care a lovit-o pe Alina este chiar... mama Juliei... Și asta nu e tot... Imediat ce se termină aplauzele, pe ușă apar și Julia și Selma, care s-a dovedit a fi bunica Juliei... Ciudat, nu-i așa?

La capătul timpului

de Teodora Matei

ianuarie, 2018, Brașov

„Mă numesc Ava. Trăiesc de atâția ani încât am obosit să-i număr sau să-i adun. Sunt neschimbată din noaptea aceea de toamnă târzie, când Marek... Aș avea atâtea de scris despre el! Mâinile mele sunt, în cea mai mare parte a timpului, prelungirea unor clape. Albe, negre, piano, pianissimo... În restul vremii, sunt umbra corpului și minții unui bărbat ce-a reușit să învingă Moartea. M-a tras după el în nebunia de a-și recupera iubirea, iar eu am acceptat o călătorie fără sfârșit, un lucru privit de alții ca un miracol, de mine – ca preambulul unui coșmar.

Toți oamenii pe care i-am iubit sunt duși de mult. Doar Vladimir mă mai întreba, din când în când, cum îmi merge. Făcea asta uitându-se atent de jur-împrejur, aproape conspirativ. Iar eu îi răspundeam mereu zâmbind, spunând că mi-e bine. El înțelegea ca nimeni altul urmele de lacrimi din colțurile ochilor. Când s-a stins în primăvară, ultimul dintre cei pe care i-aș fi putut considera prieteni împlinise o sută de ani. Abia ne mai recunoștea. Își amintea, în schimb, cu drag, de pasiunea lui Marek pentru muzică, de teama mea în a-l urma prin lume, de serile petrecute pe terasa căsuței din Orașul-de-pe-deal. Îmi telefona de ziua mea sau de sărbători, oriunde ne-am fi aflat. Când ne-a vizitat pentru ultima oară, venise însoțit de un nepot, au stat doar câteva ore.

Eram atât de tânără când l-am cunoscut pe bărbatul alături de care trăiesc, alături de care nu pot muri! Amândoi suntem neschimbați: ridurile lui adânci, descoperite de mine într-o iarnă plină de zăpadă, s-au mai estompat. Cu mine își găsise liniștea. Am cutreierat țări, continente străine, ne-am adaptat tendințelor modei ori curentelor muzicale.

De când ne-am mutat în Brașov, între noi apare tot mai des tensiunea aceea de la început, dinainte de a-și împărți secretul cu mine. E plecat, uneori, cu orele. Nu-mi povestește despre locurile pe unde-a fost sau oamenii cu care s-a întâlnit. Aruncă, din vârful buzelor, ceva despre afaceri și instabilitate. Știe că nu mă pricep la investiții și, cum singurele venituri sunt

acum dobânzile sau speculațiile lui, nu am altceva de făcut decât să-i acord încredere, să sper că, într-un fel sau altul, vom avea din ce trăi.

Sunt zile în care plec singură la plimbare pe străzi, printre blocurile de beton cu grădinițe înguste. Vreau să văd oameni, să-i simt grăbindu-se spre școală sau birouri, să mă lovesc de ei, să mă privească-n ochi și să mă-ntrebe cât e ceasul sau cum pot ajunge într-un anume loc. O singură dată mi s-a întâmplat să fiu cuiva de ajutor, iar asta m-a făcut să zâmbesc până târziu în noapte, la întoarcerea lui Marek. Atunci am auzit ușa de la intrare trântindu-se și am așteptat să urce la mine, în dormitor. Cu pătura strâns înfășurată în jurul umerilor, privind de la ușă la cadranul ceasului din turnul Casei Sfatului, n-am realizat că se înnoptase de-a binelea când pereții casei au început să vibreze, iar podeaua camerei să se vălurească de parcă ar fi fost de cârpă.

Un huruit surd ca înaintea unui cutremur s-a strecurat pe sub casă, ca și cum un demon-șarpe s-ar fi încolăcit în jurul ei. Știam deja ce avea să urmeze, iar mica mea bucurie de peste zi s-a ghemuit într-un colț de minte, agățându-se cu disperare de ultimele gânduri ce mi-au mai aparținut în noaptea aceea. M-am întors încet spre oglindă, așteptând ca silueta de dincolo să se apropie. Femeia ce-mi semăna leit a zâmbit dezvelindu-și dinții albi, perfecți, și-a șuierat ceva ce semăna a blestem. A întins mâna, iar eu i-am imitat involuntar gestul. N-am atins o suprafață netedă și rece, ci niște degete înghețate care s-au încleștat de ale mele forțându-mă să trag afară năluca întrupată din nebunia și iubirea lui Marek.

Deși am trăit de atâtea ori experiența aceea, deși schimbul de suflete între al meu – cel viu – și al Clarei – din negura morții – a devenit la fel de ușor ca o respirație, încep să mă îndoiesc tot mai des de tot ce mi se-ntâmplă. M-am agățat de bărbatul ce mi-a oferit siguranță, sperând să mă vindec de-o iubire pierdută. Am crezut, apoi, că iubesc din nou, numai că tot mai des mă tem că n-am trăit altceva decât o iluzie, că dragostea mi-a rămas în urmă, s-a desprins de mine ca o haină veche, ca o rochie din copilărie pe care o tânără s-ar încăpățâna s-o poarte până-n ziua nunții.

Atunci, în seara aceea, am decis să scriu tot ce mi s-a întâmplat. Habar n-am câtă veșnicie voi mai avea de îndurat, până unde va ajunge disperarea lui Marek. Sunt lucruri pe care nu mai știu dacă le-am trăit sau le-am visat, dacă mi s-au întâmplat ori le-am auzit povestite de alții. Așa că m-am așezat încă de dimineață la masa de scris, cu un teanc de volume despre compozitori clasici în față, vrând să las impresia că aș căuta informații despre aceștia. Tanti Flori, menajera, e o femeie tare curioasă. Deși locuiește câteva case mai departe, atunci când vine la noi pare să știe tot ce s-a întâmplat în lipsa ei. De obicei o ignor, însă mă amuză bombănelile ei la adresa lui Marek cel

împrăștiat atunci când strânge teancurile de partituri de pe sofaua din living. Dacă n-aș fi de față, probabil că ar avea câte ceva de spus și despre mine.

Când ajunsesem la finalul primei pagini, am simțit-o strecurându-se prin spatele meu, mânuind un pămătuf de praf, iar eu am început să răsfoiesc, preocupată, una dintre cărțile de pe masă.

— Ai simțit și dumneata? Aseară, vreau să zic, n-ai simțit ceva așa, ca un cutremur?

M-am întors nedumerită și am ridicat din umeri.

— Poate că voi dormeați, că eu am ieșit în curte și era întuneric pe-aici. Dar am tras o spaimă... Mi-era să nu fie ca atunci, în '77, că și-atunci tot așa a început, cu un huruit. Dar n-a fost numai asta. Cu vreo oră mai-nainte dacă nu s-au văitat niște pisici... Dacă n-au miorlăit... Se văitau, săracele, de acoperiseră strigătele oamenilor din piață. Apropo, nici pe protestatari nu i-ați auzit?

— Ei, ba da, dar noi ne-am retras în studioul lui Marek și ne-am uitat peste niște partituri.

A dat din cap neîncrezătoare, iar eu m-am dus după un pahar cu apă. Îmi era greu să întrețin o discuție despre oamenii care, în serile acelea reci, ieșiseră în Piața Sfatului și începuseră să scandeze lozinci împotriva unui partid și a unor oameni absolut necunoscuți. Deși românii îmi sunt mai aproape de suflet decât chiar poporul meu, nu puteam decât să empatizez cu ei din motive pur subiective. Erau disperați, dornici de a avea dreptul la educație, la sănătate, la informație. Unii aveau în ochi sclipirile sălbatice ale lui Marek, iar asta mă speria cumplit. Mă temeam de ce s-ar fi putut întâmpla dacă fiecare dintre ei și-ar fi găsit propria rezolvare a problemelor, așa cum și-o făcuse pianistul și compozitorul ce-mi devenise partener de viață veșnică. Iar fiecare gând legat de el alunecă tot mai des spre tinerețea mea.

Abia trecusem de douăzeci de ani când l-am cunoscut pe Aidan. Era bogat, frumos, mă copleșea cu atenția lui, cu cadourile, dar mai ales cu propunerea de a-i deveni logodnică. Am acceptat la un an după moartea tatălui meu, când singura sursă de venit pentru mine și mama erau concertele pe care le susțineam sau lecțiile de pian pentru copiii cunoscuților. Am primit un inel cu diamant galben, iar Verona, viitoarea mea soacră, ne-a pus la dispoziție una dintre casele lor, pentru a avea grijă de ea. N-o să știu niciodată dacă decizia mea de a accepta contractul din Orașul-de-dincolo-de-munți a fost sau nu o greșeală. Mai devreme sau mai târziu, poate că diferența dintre noi ne-ar fi despărțit. Poate că mai târziu ar fi fost cu mult mai dramatic. Așa...

Habar n-am avut de dedesubturile acelui contract. Habar n-am avut că, în loc de câteva concerte, va trebui să merg acolo săptămână de săptămână, un an întreg. Iar Aidan nu m-a crezut nicio clipă. M-a bănuit că i-am ascuns adevărul, a încercat să mă convingă de faptul că averea lui ne-ar fi asigurat, mie și mamei, o viață mai mult decât îndestulată. Dar am fost mândră, am vrut să mă descurc de una singură, iar asta l-a făcut să mă părăsească, să-mi trimită acasă, într-un cufăr, lucrurile lăsate în apartamentul lui din centru. Pentru mai bine de cincizeci de ani, Aidan nu mi-a spus niciun cuvânt. Când a venit să-și ceară scuze era un bătrânel bolnav, lovit de boli și remușcări. Nu știu ce s-a-ntâmplat în seara aceea în Orașul-de-pe-deal, dar Aidan nu s-a mai întors niciodată acasă. Marek a răspuns tuturor întrebărilor anchetatorilor. A jurat că și-au luat rămas bun și l-a privit părăsind proprietatea noastră.

Dar asta e altă poveste, despre un cu totul alt Marek decât cel din vremea tinereții mele. Atunci era un răsfățat al lumii mondene, compunea partituri pe care le interpreta o singură dată apoi le vindea pe sume fabuloase. Biletele la concertele lui costau o mică avere, dar Aidan m-a dus de câteva ori să-i ascult, în premieră, creațiile. Soția lui, Clara, era o femeie frumoasă și mândră. Cred că l-a iubit și n-a suportat dedicarea lui, timpul îndelungat petrecut în studio cu prietenul și impresarul Vladimir. Ea și-a găsit consolarea în brațele unui prieten din tinerețe însă vina i-a răpus pe amândoi și s-au sinucis împreună, înghițind câte un flacon de pastile în seara în care Marek avusese un concert important. Asta l-a zdruncinat cumplit; s-a izolat de lume, a găsit, cine știe cum, un furnizor de droguri și s-a lăsat amăgit de iluzia acestora.

De fapt, Marek nu liniștea încerca să-și regăsească, ci iubita pierdută. A devenit obsedat de visele aproape reale cu Clara. Când a rămas fără casă, Vladimir i-a sărit în ajutor oferindu-i o slujbă într-un bar. Compozitorul cel mândru a acceptat să cânte unor străini, ca un oarecare absolvent de cursuri de pian. Numai că pentru amăgirile lui avea nevoie de bani și, cum nu știa să facă altceva, a acceptat să interpreteze partiturile altora. Niciodată pe ale lui. Apoi s-au întâmplat niște lucruri îngrozitoare: a întâlnit Îngerii Negri, o adunătură de proxeneți și escroci care pretindeau că pot reîntrupa morții. Aveau ritualuri secrete, vrăji... Marek a crezut atât de mult în ele încât și-a readus, mai întâi în vise, soția. A avut noroc și, atunci când așazișii vrăjitori au fost arestați, el a reușit să scape. Tot cam atunci îi dăduse voie lui Vladimir să-i vândă compozițiile vechi. Numai că cei care le interpretau mureau pe capete. După al treilea deces s-a iscat un scandal în presă, iar compozitorul a fost obligat să se ascundă. A urmat pentru el o perioadă de sărăcie, de mizerie, de tristețe. Apoi ne-am întâlnit.

Tot mai des, atunci când rememorez anii aceia, mă gândesc la cel mai important lucru pierdut și imposibil de recuperat: credința mea în Dumnezeu, în biserică. După moartea mamei m-am rugat îndelung cu speranță, cu îndârjire, cu furie. Tristă, săracă, deznădăjduită, nu mi-am mai lăsat viața în mâinile divinității. Am vrut să mor, însă n-am avut niciodată curajul de a alege o metodă sau alta. Mi s-a părut la îndemână să mă păcălesc singură, să-mi spun că va fi o întâmplare nefericită, o lovitură a hazardului. Am strâns bani pentru a cumpăra o compoziție de-a lui Marek, dorindu-mi să fiu lovită de blestemul ce se abătuse asupra celorlalți. Nici măcar o clipă, până la mutarea în Brașov, n-am mai simțit nevoia să trec pragul unei biserici, să închid ochii și să cer izbăvire.

Multă vreme m-am bucurat de drumurile prin lume, de iubirea lui Marek, de libertatea pe care ne-o dădea nemurirea. Acum le simt ca pe-o povară; mi-aș dori să scap de ea; obosită de atâta viață, aș vrea să mă scutur. E o poveste greu de crezut pentru cei ce ar citi cuvintele mele. Poate așa ar fi bine să rămână: o născocire. Un semn de întrebare la finalul unui gând despre rostul omului pe pământ.

Astfel de gânduri mi-au trecut prin minte de-a lungul zilelor în care m-am plimbat în jurul Bisericii Negre. Am înconjurat-o la ceasurile acelea ale dimineții, în zilele lucrătoare, când oameni de pe stradă erau prea grăbiți să mă bage în seamă. Mi-am plimbat mâinile pe zidurile de piatră, încercând să-mi imaginez cum a trecut timpul peste ele fără să le știrbească. Am privit-o la apus, înălțându-se mândră în lumina roșiatică a unui soare blazat. Într-o zi, m-am alăturat unui grup de turiști și mi-am făcut curaj să intru, cu speranța că aveam să găsesc acolo amprenta unui Dumnezeu din vremuri de demult. Am ascultat fără prea mare atenție explicațiile ghidului, rămânând în mijlocul excursioniștilor. La un moment dat, m-am desprins și m-am așezat sub o arcadă. Simțeam, fizic, greutatea acelor pietre pe umerii mei. Mai lesne de cărat decât povara vieții mele. Am mângâiat muchiile rotunjite ale băncilor de lemn. Auzeam, în minte, rugi deznădăjduite sau mulțumiri, hohote de plâns sau de râs, voci ale unor suflete rătăcite, trecute."

februarie, 2018, Râșnov

„Sunt la Râșnov de trei săptămâni. A doua zi după ce am ajuns la pensiune, Marek a plecat într-o călătorie de afaceri. Mi-a spus să țin la îndemână telefonul; avea să mă caute, să mă asigure că e bine. A insistat să nu-l deranjez, pentru că ar fi putut fi în mijlocul unei întâlniri importante. Oricum n-aveam de gând s-o fac. În ultima vreme era tot mai posac, se retrăgea

singur în studio și cânta la nesfârșit partituri noi. M-am strecurat de câteva ori până aproape de ușă, încercând să recunosc liniile melodice, însă n-am reușit. L-am auzit strigând de furie sau de fericire, punând întrebări sau amenințând, dar aș putea să jur că era absolut singur. Când m-a îmbrățișat de rămas bun, cu douăzeci de zile în urmă, i-am mângâiat obrazul și tâmpla. Am zărit un fir subțire de păr alb, dar m-am îndepărtat repede, punând graba mea pe seama tristeții de a rămâne singură.

Seara, în fața oglinzii, sub lumina puternică a becului din baie, mi-am ridicat șuvițele de deasupra urechilor și am avut senzația că părul meu negru își pierduse strălucirea. Undeva, la rădăcini, niște umbre argintii se insinuau precum fantome ale trecutului. Am plâns îndelung de fericire, cu fața îngropată în pernă. Nu era vreun pericol să m-audă cineva. Nu de străini mă ascundeam, ci de mine însămi.

Mi-a plăcut, de cum am intrat pe poartă și am urcat cele câteva trepte, curtea terasată a pensiunii găsite de Marek. Camera mea nu e în corpul principal, ci undeva în dreapta, într-o clădire pe două niveluri adăpostind trei camere. Am intrare separată; ușa cu grilaj îmi dă o senzație în plus de siguranță. Gazda m-a asigurat că pensiunea e aproape goală, iar eu voi fi singură în căsuța din dreapta. Marek îi spusese că am nevoie de liniște.

Cât de amarnic se înșela... Voiam oameni alături de mine, ființe vii care să-mi acorde atenție, să le pot povesti incredibila noastră luptă cu timpul, să-mi cer iertare pentru limita unei vieți împinse dincolo de limitele credibilului. Din păcate, singurul tovarăș mi-a fost Rolex, bătrânul ciobănesc scoțian. Și-a sprijinit capul pe genunchii mei când m-am așezat pe banca de lemn în prima dimineață petrecută în curte. Se uita cu ochi mari, rotunzi, la mine; l-am mângâiat îndelung, strângând între degete blana lungă, mătăsoasă.

— El e Rolex, mi-a spus o doamnă de la bucătărie, lăsându-mi pe masă o cană cu cafea și o farfurie cu ouă ochiuri, brânză proaspătă și pâine prăjită. Nu-i dați de mâncare, că are propria lui dietă! a adăugat.

N-am mâncat nici eu. Am băut cafeaua uitându-mă la culmea împădurită de peste drum. Nori ușori de ceață pluteau pe deasupra ei. Se destrămau sub razele timide ale soarelui.

— Nici nu știi, dragul meu, de când umblu eu pe Pământ, am început să șoptesc mângâind capul rotund ce se lăsase greu pe genunchii mei. Îl iubeam pe Aidan mai mult ca pe mine însămi. Am vrut să-i fiu soție, să-i arăt că pot munci, că mama lui, Verona, nu avea de ce să se rușineze cu o asemenea noră. Din păcate, mândria lui l-a făcut să mă îndepărteze. Locuiam cu mama într-un apartament închiriat, iar la moartea ei m-am descoperit singură, săracă, abandonată. După ce am închiriat o cameră la o pensiune, pro-

prietăreasa mi-a găsit ceva de lucru. Am predat ore de pian copiilor unui bancher. Am strâns ban peste ban gândindu-mă, mișelește, să-mi cumpăr o tentativă de moarte. Voiam să cânt o piesă de-a lui Marek și să devin victima unui accident nefericit.

Când mi-am retras degetele din blana lui, câinele m-a împins cu fruntea, astfel încât eu să înțeleg că mai avea nevoie de mine, de continuarea poveștii pe care o începusem.

— Am contactat un agent și am cumpărat o partitură. La rândul lui, știind blestemul ce plana asupra compozițiilor, mi-a făcut oferta de a cânta la teatrul din localitate. Și n-a avut loc nimic din ce ne-am așteptat să se întâmple. Eu am devenit cunoscută, el bogat, iar compozitorul însuși a vrut să mă cunoască. M-am îndrăgostit, Rolex! am șoptit ușor, aplecându-mă cu buzele spre blana lui caldă.

Mi-am șters lacrimile și am continuat:

— Bărbatul ăsta a fost surpriza vieții mele. M-a făcut să cred că are nevoie de mine, mi-a spus cât de mult îi place cum cânt, mi-a dat încredere, speranță... Aproape uitasem de Aidan când am început să cutreierăm orașele. Eu îi cântam piesele, el se ocupa de contracte... În casa din Orașul-de-pe-deal am făcut cunoștință cu Clara. Fosta lui soție. Cea care-l înșelase și care alesese să-și curme viața împreună cu amantul. Am aflat vrăjile Îngerilor Negri, m-am lăsat sedusă și posedată în cadrul ritualurilor, crezând că astfel, găzduind spiritul Clarei în trupul meu, îl pot păstra pe Marek aproape. Și am făcut-o pentru atâta amar de ani... Numai că, de la o vreme, bărbatul ăsta s-a îndepărtat de mine. Vorbele-i sunt tot mai rare, momentele când mi-aș dori să mă îmbrățișeze – la fel...

M-am ridicat de pe canapea, sperând să nu mă fi auzit altcineva. Din fericire, pensiunea nu avea alți oaspeți, iar femeile de la bucătărie se auzeau sporovăind într-o încăpere de la subsolul clădirii principale. De atunci, oricât mi-am dorit să mai scriu, m-am trezit plângând deasupra foilor albe. N-am mai așternut nici măcar un cuvânt. Azi am primit un mesaj de la Marek. Spune că va veni spre seară, că e foarte obosit și are nevoie de liniște. Am stins luminile, lăsând aprinsă doar o veioză de pe hol. Nu vreau să-mi vadă ridurile adânci de la cozile ochilor, nici cearcănele negre de grijă și nesomn.

La ceasul acesta târziu din noapte, aud poarta deschizându-se. N-am putere să ajung până la ușă, oricât mi-aș dori să-l strâng în brațe, să-i spun c-a fost salvarea și blestemul meu, că l-am iubit atât de tare... Îmi tremură mâna și nu știu dacă va mai fi o zi, pentru noi, după noaptea asta, dacă voi mai citi paginile strânse într-un dosar de carton... Ori dacă le va citi, vreodată, cineva... Aud niște pași târșâiți pe treptele de piatră. Știu că e Marek, împovărat de tot trecutul ăla păcălit, de anii înșelați când, cu nebunie și dis-

perare a crezut că poate învinge moartea. Iar ultima mea dorință e să-l văd intrând pe ușă, să-mi ia mâna într-a lui și să-mi spună: „Să nu mă uiți!" Acum nu mai pot decât să-l aștept."

februarie, 2118, Râșnov

Pentru Centenarul Orhideei, administrația locală a alocat toate fondurile necesare întrunirii Ligilor de Psihoterapeuți și Mentaliști. Mulțimile își anunțaseră prezența cu multe luni înainte. Pe heliportul de la poalele muntelui, aparatele de zbor făceau curse regulate între stațiune și diverse orașe ale țării. În hotelurile găzduite de zgârienorii din oraș, camerele erau rezervate cu cel puțin șase luni înainte. Toți curioșii ar fi vrut să stea chiar la pensiunea *Rolex*, conservată precum în secolul anterior, cea în curtea căreia urma să înflorească minunata orhidee cu două inflorescențe: una albă, una neagră – mari cât pumnul unui bărbat voinic. Dronele posturilor de televiziune și ale forțelor de ordine survolau întreg orașul, transmițând în direct tot ceea ce publicul ar fi considerat că merita reținut.

În fiecare an, planta răsărită peste noapte înflorea la mijlocul unei nopți de februarie. Un ziarist, aflat întâmplător acolo pentru un concert al unei trupe rock, descoperise miracolul de la finalul iernii: lângă un zid de piatră, neținând cont de vremea rece ori de lapoviță, pe o tulpină subțire, cu câteva frunze firave, îmbobociseră doi muguri. Le făcuse poze în fiecare zi, postase imaginile pe site-urile de socializare și devenise, peste noapte, celebru. Cele mai multe aprecieri le primise poza cu florile gemene: un albă ca zăpada, alta neagră precum păcatul. Din întâmplare, odată pornise înregistrarea video și într-o filmare, pe fundal, se distingea o melodie interpretată la pian. Se găsiseră niște experți care analizaseră calitatea sunetului și certificaseră că sursa nu era una exterioară, ci extrem de apropiată de orhideea sălbatică.

Biblioteca Județeană păstra în arhive jurnalul unei femei ce locuise pe vremuri la vila din Râșnov. Nu se știe cum, unul dintre bibliotecari făcuse copii ale declarației date de proprietăreasă Poliției: găzduise la pensiune un cuplu de tineri în urmă cu o sută de ani, într-o cameră dintr-un corp lăturalnic. Plătiseră șederea pentru câteva luni, însă el plecase, iar femeia rămăsese acolo, așteptându-l. Într-o zi, pur și simplu n-au mai fost de găsit. Camera lor era goală, hainele – așezate atent pe umerașe, obiectele de toaletă – pe etajera din baie. Un vecin a spus că a văzut, în noaptea dinainte, un bătrân deschizând anevoie

poarta și îndreptându-se spre clădirea izolată din dreapta curții. Nu i-a acordat atenție, însă și-a amintit o melodie cântată obsesiv la pian, ce nu-l lăsase să doarmă până spre dimineață. În același dosar era păstrată o fotografie veche, pe hârtie, cu două flori pe o tulpină de orhidee sălbatică.

Isteria se crease, însă, atunci când o femeie ce pretindea că poate interacționa cu sufletele morților insistase să rămână peste noapte, să supravegheze erupția bobocilor. Venea în fiecare an și, întinsă pe pământul rece, biciuită de ploaie sau zăpadă, asculta șoaptele rădăcinii înfipte în piatră. Scrisese zeci de cărți despre cum poate fi supusă trecerea timpului. Ținea conferințe în care știința se îmbina cu credința și parapsihologia. Părea neschimbată; la fiecare mijloc de februarie se înființa la poarta pensiunii și, purtând o rochie gri, un palton de aceeași culoare și un lanț subțire de argint cu un pandantiv de diamant galben, cerea să fie lăsată înăuntru. Nimeni nu putea rezista privirii hipnotice a ochilor negri: era lăsată în curte și, chiar dacă din spatele ferestrelor închise o mulțime de ochi o priveau cu atenție, purtătorii lor păstrau liniștea până a doua zi, dimineață, când femeia pleca zâmbind în gol unor gânduri numai de ea știute.

Autopsia

de Victor Martin

Cele câteva zeci de spectatori, aflați în studioul de televiziune numărul 4, lucrători ieșiți din tură, rude ale acestora și ziariști, priveau, împreună cu milioanele de telespectatori din toată țara, preparativele făcute de cei de pe peliculă, în vederea autopsierii unei ființe, venită din spațiul cosmic.

Asistenta medicală din film aprinsese luminile în sala de disecție, așezându-le după indicațiile operatorului de imagine. Un infirmier desfăcuse fermoarul sacului de mușama și se căznea să rostogolească trupul. Doctorul îi spuse să-l întoarcă invers, cu fața în sus, iar infirmierul se conformă.

— Aveți aici cadavrul unui extraterestru, spuse medicul chirurg privind spre camera de luat vederi. Acesta, după cum puteți vedea, are în el ceva falic, asemănător oamenilor de la munte, din țara unde a căzut OZN-ul.

Prezentatorul emisiunii, în cadrul căreia se derula pelicula pe care era înregistrată autopsia, traduse în românește cele spuse de medic, apoi ceru să fie întrerupt filmul pentru a prezenta publicului și telespectatorilor din toată țara invitații care vor răspunde la întrebări: un specialist în ozenologie, un psiholog, un sociolog și un neurochirurg.

Spectatorii de pe platou aplaudară, deoarece pentru asta erau plătiți, apoi ozenologul luă cuvântul. Vorbi despre cercurile concentrice, produse de coborârea unei nave cosmice într-un lan de grâu și trecu la prezentarea filmului. Acest film era inedit din toate punctele de vedere; arăta disecția unui extraterestru, căzut la noi în țară și capturat de americani.

Filmul fusese cumpărat cu bani grei, pe filieră poloneză, și era o premieră națională.

Spuse și neurochirurgul ceva, să se afle în treabă, apoi prezentatorul dădu drumul la film traducând destul de prost, dar onest, ceea ce explica medicul american pe peliculă.

— Vedeți? traduse comentatorul. Această ființă are o formă cilindrică, ușor turtită antero-posterior. Seamănă foarte puțin cu noi; nu are nimic humanoid...

Dădu asistentei cuvântul, iar ea deschise un caiet și citi un mic istoric al prinderii ființei, undeva, în niște munți numiți ai Retezatului, într-o țară din estul Europei, cu locuitori pe care ghizii spirituali ai agenturilor de turism american îi considerau urmașii atlanților. Băștinașii se găseau grupați în unități tribale subpământene, cu lămpașe și căști metalice, nu departe de locul căderii farfuriei zburătoare.

Totul a pornit de la interceptarea, pe satelit, a unor convorbiri, efectuate cu telefoane portabile, între liderii oamenilor cu bâte și KGB-iști.

Extratereștrii erau atrași de un ceas solar, făcut din pietre și montat în zonă, ca momeală, de strămoșii locuitorilor locului.

După ce fata își termină textul, doctorul reluă prezentarea.

— Cilindroidul, arătă el, este alimentat cu ajutorul acestor doi corpi cavernoși și unul spongios, longitudinali, așezați pe toată întinderea corpului. Corpii cavernoși sunt despărțiți printr-un sept. Mușchii ischio-cavernoși de la bază ne arată că ființa descoperită se deplasează prin zvâcniri repetate, ce asigură saltul. Cavernoșii au înveliș propriu, un sistem de trabecule și unul de areole, iar corpul spongios se termină, în partea superioară, cu un gland, probabil organul gândirii, ceea ce noi numim, în mod convențional, cap. E posibil ca aceste viețuitoare extraterestre să-și ducă existența în două perioade distincte: o perioadă de repaus și una activă, dată de un țesut erectil puternic.

Ceru câteva pense și schimbă tampoanele îmbibate într-un lichid maroniu-verzui, apoi practică o incizie transversală.

Când liniștea și imaginile văzute ridicară tensiunea psihică a spectatorilor și telespectatorilor până la paroxism, filmul se întrerupse brusc cufundând studioul într-un întuneric punctat, ici și colo, de becurile de control.

Pe ecranele televizoarelor și pe monitorul din incinta televiziunii apăru plăcuța cu „defecțiune tehnică", apoi se aprinseră luminile.

Prezentatorul întrebă ce se întâmplă și transmise că nu era nicio minciună; era, într-adevăr, defecțiune tehnică.

Transmisiunea din studiou fusese reluată, cu scuzele de rigoare și cu promisiunea că filmul va continua peste câteva minute.

Cum cele câteva minute se făcură mult mai multe, spectatorilor și telespectatorilor li se spuse că pot să pună întrebări invitaților emi-

siunii. Pe ecrane apăruseră două numere, iar cele două telefoane în direct sunară amândouă odată. Prezentatorul întrerupse un telefon şi făcu legătura cu cel de-al doilea.

O bătrână din Ploieşti era de părere că orice fiinţă înzestrată cu raţiune este apărată prin Constituţie, atâta timp cât până şi porcii şi câinii au ajuns să joace în filme. Ea întreba cum de îşi permit americanii să vâneze extratereştri în altă ţară.

Sociologul îi răspunse că vieţuitoarea era deja moartă, când a fost găsită şi, probabil, a fost preluată cu acordul Guvernului.

Un spectator, care se recomanda ca fiind redactor al unei reviste prezidenţiale, întrebă unde s-ar ajunge dacă ciudaţii ăştia s-ar înmulţi pe teritoriul patriei noastre, ar căpăta cetăţenia română, ar cere autonomie teritorială şi s-ar găsi vreunul dintre ei să îşi afirme dorinţa de a candida la funcţia supremă în stat, iar psihologul îi răspunse că se aflau la o emisiune ştiinţifică şi tot ce spune el, ziaristul, miroase a diversiune.

Sociologul fu de acord că, desigur, e o diversiune, care vrea să abată atenţia de la problemele adevărate ale ţării, aşa cum a fost diversiunea cu lichiditătile.

— Criza de lichidităţi, ca fenomen hidro-energetic fără precedent, a fost pusă pe seama celor de pe alte planete, spuse el. Totul s-a dovedit a fi fals; s-a constatat că, odată răpiţi de extratereştri, foarte mulţi locuitori ai Terrei au devenit oameni. Rezultă că aceşti cilindri sunt mult mai umani decât noi şi, probabil, nu fac altceva, pe aici, decât să caute un om adevărat.

— E inexact! strigă ziaristul, dînd exemplul parlamentarului răpit de OZN. Odată întors acasă, omul politic s-a urcat la tribună şi a declarat tot ce are de cîştigat de pe urma funcţiei pe care o deţine, deşi nu i-a cerut nimeni acest lucru...

— S-a umanizat.

— Nu s-a umanizat. S-a abrutizat.

Moderatorul îşi intră în rol, întrerupând dialogul ce tindea să se încingă şi dădu cuvântul psihologului. Acesta susţinu faptul că fiinţele sunt, într-adevăr, superioare omului şi nu crede că ar fi în stare să se bage în politica noastră. Susţinu ideea integrării lor europene şi, dacă nu era posibil, măcar să fie integraţi în societatea noastră, cunoscut fiind faptul că românul este ospitalier din fire şi, dacă îi întinzi o mână de ajutor, el ţi-o sărută.

— Trebuie găsită o formă de democraţie pentru toţi, încheie el patetic.

— Totuşi, insistă redactorul, mai mulți oameni au fost răpiți de extratereştri şi, când s-au întors, în loc să se apuce de religie sau premoniții, s-au aşezat la coadă la scaune prezidențiale, spunând că semințe pot mânca şi ca stâlpi ai puterii, nu numai ca simpli cetățeni...

— Poate au venit să îi învățăm să surîdă cu gura până la urechi sau să ne introducă şi ei monedă unică proprie în Europa, se auzi o voce din sală.

— Nu au cum să râdă cu gura până la urechi deoarece nu au gură, urechi, ochi şi nas, răspunse iritat ozenologul.

— E posibil ca fanta aceea antero-posterioară din creştetul capului, numită gland de medicul american, să fie gura, îşi dădu cu părerea neurochirurgul.

Un spectator întrebă care este probabilitatea existenței vieții raționale pe alte planete, iar specialistul ozenolog spuse că aceasta ar putea exista în o sută de milioane de sisteme solare, dar trebuie ameliorată întâi aici, la noi.

Prezentatorul anunță că s-a remediat defecțiunea şi făcu semn să se stingă reflectoarele.

Medicul american apăru din nou, în prim plan, apoi imaginea se mută asupra subiectului disecat.

— Vedeți, aici avem învelişul cutanat, ce se continuă prin aceste aripi imense, ca la liliac, traduse moderatorul. Aripioarele de la baza corpului, probabil neoperaționale, se detaşează foarte uşor de corp. Nu-mi dau seama dacă avem de-a face cu un costum, acestea reprezentând accesorii vestimentare, sau este chiar pielea vieţuitoarei. E posibil ca dartosul de sub înveliş, cu fibre musculare netede, ce se întind şi în interiorul aripilor, să fie adevărata piele a exemplarului; cred că acesta poate comprima, pe toată lungimea, corpii erectili, participând la faza activă şi la mers. Are un sistem vascular şi nervos foarte bine reprezentat, ca la om. Pe spate, are chiar o venă dorsală puternică, artere, de o parte şi de alta, şi nervi. Momentul decesului l-a prins pe extrataterestru în faza activă, în plină mişcare.

Doctorul continuă astfel încă o jumătate de oră, intrând în detalii tehnice, specifice meseriei, prea puțin interesante pentru telespectator. Din timp în timp, îşi oprea explicațiile pentru a cere o pensă, pentru a mai face o incizie sau pentru a mai detaşa un țesut.

Asistenta îi zîmbea profesional, gândindu-se aiurea, iar el surîdea larg şi cretin, crezând că ea se gândeşte la el.

Operatorul apropiase imaginea, mărind şi mai mult efectul asupra privitorului.

La sfîrşit, medicul mai făcu o serie de consideraţii asupra subiectului cercetat şi, luat cu vorba, îşi permise chiar să dea sfaturi locuitorilor ţării unde preferau să coboare aceşti extratereştri. Ţinând cont că era căsătorit cu o unguroaică, medicul american ne cunoştea şi ne iubea ţara şi poporul.

Spuse că fiinţa cilindroidă este venită dintr-un fel de spaţiu Schengen 2, complet străin specificului şi tradiţiilor noastre. Dovada o constituia faptul că nu semăna deloc cu noi şi argumentă că mediul în care trăieşte un locuitor e în strânsă legătură cu modul cum arată acesta.

Recomandă poporului român să nu facă aşa cum au făcut ruşii, care au deschis, într-un cadru festiv, gogolian, mai multe staţii OZN, pentru extratereştrii lor, lăsând liberă invazia produselor de slabă calitate. Spuse că nu e bine nici să ne considerăm ţara pământ sfânt, deoarece, se ştie, pământul sfânt a fost, de fapt, un deşert, pe care locuitorilor de pe alte planete le e cam frică să calce.

Prezentatorul emisiunii traducea fără odihnă, căutând să nu omită niciun cuvânt.

După ce filmul se derulă în întregime, fură aprinse reflectoarele şi intrară în cadru cei patru specialişti invitaţi, asistaţi de public.

Specialistul în OZN-uri începu prin a spune că astfel de fiinţă n-a mai văzut, că e o mare deosebire între extratereştrii ruşilor şi cel al americanilor, dar ai noştri sunt şi mai şi, că au un specific local aparte şi e păcat că televiziunile României nu au avut întâietate.

O spectatoare întrebă ce crede, au de-a face cu un mascul sau cu o femelă?

— Nu-mi dau seama, răspunse ozenistul, dar, după aerul semeţ pe care îl emană cadavrul, trebuie să fie un mascul.

Deoarece era mai în temă, chirurgul luă cuvântul spunând că nu-şi poate da seama cum se înmulţesc aceşti extratereştri, dar, în mod sigur, nu provin din ou, celulă primordială, oul fiind aici, la noi, în piaţă, cel mai scump din lume şi, probabil, la ei pe planetă, total inexistent.

Râseră cu toţii şi aplaudară, iar o femeie întrebă ce cred ei, dacă noi sîntem cu 200 de ani în urmă, cei care ne vizitează sunt americanii sau urmaşii noştri din viitor?

Neurochirurgul spuse că e posibil orice, iar ozenistul spuse că e posibil să fie semenii noştri; dacă noi suntem cu 200 de ani în urmă, atunci toţi ceilalţi se află undeva, în viitorul nostru şi prezentul lor, iar extratereştrii, la fel.

— Cercetătorul islandez Eugen Sandik, care a întâlnit forme asemănătoare cu aceasta, susține că ele s-ar trage din om, spuse ozenologul. El e adeptul teoriei potrivit căreia viețuitoarele acestea nu vin de pe altă planetă, ci din interiorul omenirii. Au o tehnologie foarte avansată.

— Avansată, dar complet străină nouă, spuse psihologul dezvoltând teoria conform căreia tot ce e deosebit de modul de gândire al unui om este superior.

Moderatorul emisiunii spuse că suntem abia la început, dar foarte fericiți că am descoperit asta.

— Noi suntem totdeauna la început, spuse ozenistul. Participă fiecare, după posibilități, la memoria astrală. E mult mai profitabil decât să vrei să intri într-o istorie care şi aşa se rescrie tot timpul. Devansându-ne, o serie de OZN-uri au intrat direct în sediul NATO provocând victime.

— O bătrână din Gârbovița ne spune că extratereştrii vin la noi cu cererea de a le da pământ şi apă, cum a găsit ea într-o scriere literară, iar noi le dăm o pâine mai bună şi mai dreaptă, ce se găseşte într-o altă lucrare literară, necitită încă de ei, în timp ce ea are o pensie de urmaş ca vai de mamă de om, citi prezentatorul de pe o foaie. Ea ne întreabă dacă vizitatorii din alte lumi ar fi interesați de agroturism.

Sociologul răspunse că orice nouă ființă, ce apare la noi, dispare la ei şi singura soluție de ieşire din criză este transferul de tehnologie OZN.

— În plus, nu ştim dacă le-ar plăcea mămăliga noastră, spuse ozenologul. Întâlnirea cu extratereştrii poate stârni la poporul român pofte de neînțeles.

Psihologul fu de acord şi el că trăim un paradox; ne plângem de scăderea natalității şi se fuge în străinătate pe rupte; în acelaşi timp, nu avem cu ce să-i hrănim nici pe cei rămaşi în viață şi în țară. Era de părere că, deoarece se anunță destul de nesigur, doar o regresie temporală, introdusă de extratereştri, prezentul ne poate face să ocolim viitorul.

Un cetățean, care suna de undeva, din îndepărtata Harghită, spuse că o femeie de la el din oraş a fost, timp de o lună, cobai la ființele dintr-un OZN. De când s-a deşteptat, este tot timpul cercetată în stare de ebrietate şi întreabă ce să facă.

Presupunând că întrebarea se referea la femeia răpită, ozenologul spuse că nu cunoaşte cazul, dar se va interesa şi îi va trimite răspunsul în scris.

Cetățeanul spuse că nu s-a înțeles întrebarea şi, deşi era destul de jenant s-o spună, femeia folosită drept cobai era chiar el, harghiteanul.

Considerând că problema era de domeniul lui, întoarseră cu toții privirile spre psiholog. Blocat, acesta ridică din umeri, iar moderatorul întrerupse legătura.

— Un telespectator din Josenii de Sus ne întreabă din ce animal credem că se trage această ființă disecată în film, citi prezentatorul consultându-şi fişele, iar o femeie din Lehliu-Gară ne spune că emisiunea asta e diversiune electorală şi ne transmite să fim ai dracu' de liberali cu cine ne-a pus în fruntea bucatelor lor, cu extratereştrii noştri cu tot, azi şi mâine, şi voturile noastre murdare.

Neurochirurgul spuse că nu are habar despre extratereştrii fondului funciar, invocați de femeia din Lehliu, şi preferă să răspundă numai la întrebarea cetățeanului din Joseni. Chiar şi numai pentru faptul că ființa avea o simetrie bilaterală, nefiind sferică sau cubică, şi tot merita să ajungi la concluzia că se trage din om, indiferent dacă a plecat într-un alt mediu şi a evoluat sau trăieşte într-o lume paralelă.

— Ce rău ne pot face aceste forme de viață? întrebă o doamnă din studiou.

Ozenologul spuse că acestea pot aduce teleportarea, ca mijloc de eludare a taxei de trecerea frontierei, pot introduce metode noi de ghicit trecutul, au o mare clarviziune asupra fenomenelor încâlcite, lucru deloc convenabil pentru guvernanți. De la ele, românii pot învăța cum să înceapă să gândească ceea ce pot exprima în cuvinte, cum să folosească propria bioenergie, cum să achiziționeze recolta de grâu de la țărani, cum pot deveni telepați fără să se afle şi multe altele. Alt lucru negativ este că ființele astea ne sunt superioare şi, datorită lor, s-a descoperit incredibila memorie a apei din corpul uman şi susținătorii ei într-ale spionajului.

Explică modul în care se poate ajunge la informație şi trase un semnal de alarmă ca toți cetățenii să se trezească din somnul în care s-au găsit o jumătate de secol, să gândească mai mult, pentru că orice discontinuitate temporală în gândire e o poartă de intrare pentru viețuitoare superioare din spațiu.

În plus, deoarece nu au aşteptat să se voteze o lege care să le permită să coboare pe Pământ, fiecare popor îşi va avea extratereştrii lui şi e posibil să izbucnească întâi un război interetnic între oaspeții nepoftiți.

Sociologul spuse că nu trebuie exclusă nici natura vegetală a ființei supusă disecției. Nu trebuia uitat cazul OZN-ului sinucigaș, explodat în 1975, în Pădurea Baciului, lângă Cluj.

Fu susținut și de neurochirurg, care era de părere că decalotarea vizionată nu este specifică entităților cu gândire superioară, iar prezentatorul le atrase atenția că timpul afectat emisiunii se apropie de final, dând curs unei ultime intervenții telefonice.

Un țăran din Zarișteа sunase să le spună că, la ei în sat, au un omuleț filiform, de pe altă planetă, care a venit printre ei, de bună voie, și a înființat un partid al extratereștrilor, unde s-au înscris cu toții.

Apucă să le spună ceva, doar despre o platformă-program, despre cum li s-a revelat lor faptul că pot trăi în orice moment al vieții folosind biocâmpul și tehnicile de lucru fără unelte agricole, cum au avut loc vindecări miraculoase cu ajutorul credinței în medicină și cum vrea partidul lor să fundamenteze o societate care comercializează și instalează sisteme de alarmă organizată, deoarece prezentatorul făcuse semn unei domnișoare să bruieze convorbirea.

În felul ăsta, telespectatorii nu mai putură să afle despre inginerul agronom, ca apariție de pe altă lume, despre proprietatea locuitorilor Munților Vrancei de a da ora exactă oricărui antemergător, despre gimnastica mentală pentru obezi, despre rolul exploatatorilor lumii de mâine în împărțirea tractoarelor, despre introducerea cărămizii unghiulare, despre capturarea intelectualilor la frontierele cunoașterii, despre metafizica umplerii de nevoi și multe alte alea.

Timpul se scursese implacabil și moderatorul era obligat să încheie. În cele cinci minute rămase, invitații puteau să mai spună câteva fraze și să-și ia la revedere.

Specialistul în ozenistică spuse ceva despre lumea viitorului și discriminarea pozitivă, psihologul vorbi despre tulburările psihice ale omului normal, iar prezentatorul își luă rămas bun din partea întregii echipe tehnice.

Deoarece neurochirurgul era de acord cu ei și nu voia să spună nimic, reflectoarele se stinseră și apăru genericul sfârșitului emisiunii, cu numele tuturor realizatorilor.

Să zbori într-o lume mai bună

de Lucian Merişca

Sărmanii!... Erau atât de buni încât nu ştiau că,
într-o zi, bunătatea lor va zbura ca un fulg, afară!

Această poveste a fost scrisă de Alina, Dragoş, Iolanda şi Alex, umflatul în pene.

Totul era la fel, doar că zburam. Din când în când, mai jucam câte un şotron pe bloc. Cerul de deasupra avea multe culori şi avea aroma – cum să vă spun eu ca să înţelegeţi? – de banane cu căpşuni. Jos, pe trotuar, în colţ, părinţii noştri erau gri, îmbufnaţi tot timpul, miroseau a tutun, popcorn şi bere. Discutau mai ales despre fotbal şi maşini. Ei, dar cine-i bagă în seamă pe oamenii mari şi bârfele lor?... *Oamenii de la colţ*... Ei râdeau de noi, noi râdeam de ei. Frunzele tufelor de lângă parcare miroseau urât a fum de ţigară, chiar şi o oră după ce plecau de acolo, spuneau copiii care nu aveau unde să se joace.

În apartamente, bebeluşii dolofani, legaţi cu panglici roz sau albastre ca să nu se îndepărteze prea mult de leagănele lor, scânceau cu suzeta în gură, pentru că nu aveau cu cine să stea de vorbă.

Paula, care avea doi anişori, se juca cu balonul în casă, dar mama ei închisese bine geamul, de frică să nu îi piardă, pe unul sau pe altul dintre ei.

Noi – Iolanda, Alina, Dragoş, Alex – eram afară, în jurul blocului şi mai mult pe deasupra lui. Ca întotdeauna, pentru că noi nu mergeam încă la şcoală şi nu aveam de făcut teme pentru acasă. Şi vorbeam cât puteam între noi. Iar cerul era senin.

— Nenea ăla e un om mare bun, îţi spun eu! zicea serios Alex, băieţelul care zbura cel mai jos în gaşca noastră. (El zbura atât de jos, mâncând cireşe, ca să mai arunce câte un sâmbure în pălăria vreunei doamne.)

— Cine? făcu Iolanda. Domnu' Iorgulescu, acela bătrân care stă la parter? Da, el e aşa de bun cu noi... nu este ca toţi ceilalţi.

— Parcă-ar fi şi el un copil, ca noi, am observat eu şi ceilalți încuviințară.

— ...Nenea care are un căruț cu roți din acela electric, cu care iese afară? – încercă să se lămurească Alina, planând şi ea paralel cu noi.

— *Aveți grijă, nu zburați prea sus, mami, să nu răceşti!* – strigă de pe trotuar mama Alinei, dar Alina era deja atât de departe încât nu o auzi, iar copiii erau acum ca un ghemotoc de vrăbii gălăgioase în înaltul cerului.

— ...şi cum?... Când vom fi mari n-o să ne mai putem juca aşa? întrebă confuză şi botoasă Iolanda. N-o să ne mai lase să zburăm?

— Nu-nu, i-am explicat eu, pentru că eu înțelesem mai înainte de la tati. Ne lasă, ne lasă, dar nu mai putem noi. Ai văzut că Tudor, care e acum în clasa întâia, abia mai poate să zboare un pic. Şi îi e ruşine să mai zboare cu noi. Iar Victoraş grasu', care e în clasa a patra, spune mereu că zburatul e o prostie pentru copii mici. Mai bine să stai să te uiți la desene sau la jocuri cu război.

— Dar mie nu-mi place să mă lupt, mie îmi place să zbor... şopti Iolanda.

— Iar eu, nu vreau să mă fac mare!... Sunt destul de mare, aşa! Gata!... Şi micuța Alina zbură încercând să prindă un porumbel.

Între timp, domnul Laurențiu Iorgulescu chiar ieşise din casa scării cu căruciorul lui electric şi, cu mâna streaşină la ochi, se uita printre crengile copacilor, încercând să descopere grupul de copilaşi gălăgioşi.

— Hai să facem un concurs, aici jos! Cine vine?... strigă el.

— Dar ne-ați adus premii?... întrebară fetele din văzduh, în timp ce se apropiau de scara blocului.

— Da, da, v-am adus!

— Ce? Şi până nu aflară ce avea domnul Laurențiu în sacoşă, nu se potoliră, roind ca nişte albine curioase şi vesele în jurul lui.

O femeie scoase imediat capul pe geam:

— *Nu deranjați intrarea în scara blocului – jucați-vă în altă parte!*

— Lăsați-i, doamnă, să vină la mine... că nu strică nimic. Unde să se joace şi ei?

— *Dar dacă îmi zgârie maşina?... interveni şi un vecin.*

— Nu zgârie nimic, îmi iau eu răspunderea, aveți încredere.

— *Băi expiratule, stai în căruciorul tău.*

— *Lasă că or să intre ei la şcoală şi o să le treacă, n-o să le mai ardă lor de zburat, de nimic.*

Oamenii mari credeau întotdeauna că noi facem numai mizerie iar mașinile, nu știu de ce, erau sfinte pentru ei. Iar Domnul Laurențiu ne apăra, ca întotdeauna, pe noi, copiii, în fiecare anotimp și în fiecare minut al zilei. Ne jucam atât de frumos cu el!... El era bun, nu era precum ceilalți oameni mari. Parcă ar fi și avut cam cinci ani – mă gândeam eu.

Ne săturasem de **fugărita** și **ascunsa** pe sus și pe jos. Voiam altceva. Am planificat, mai întâi, ca de obicei, un joc mai ușor, **Orientarea cu bilețelele**. Avantajul nostru față de copiii mari (care nici nu se prea jucau) se vedea clar: puteam pune hârtiuțe cu mesaje peste tot, chiar și în crengile cele mai înalte ale copacilor. Odată, Alex intrase pe balcon la etajul patru și pusese bilețelul în buzunarul de la capot al mamei lui Tudor, fără ca ea să observe... Ce ne-am mai distrat, atunci!...

Mai târziu, jucam **Regula jocului.** Nu era la fel de ușor, dar Laurențiu, prietenul nostru mai mare, spunea că, la 4-5 ani cât aveam noi, eram foarte deștepți și o să ne prindem.

Noi voiam să jucăm într-o zi și **Happening Party Club**, dar Laurențiu tot amâna ziua aceea, spunând că acel joc nu era potrivit pentru noi. Dar eu nu credeam. Și nu cred nici acum când îmi amintesc toate astea. Și când mă gândesc că, din câte observ, cele mai bune momente ale mele s-au cam dus și nu voi mai fi niciodată genial ca atunci.

— *Ia mai du-te, băi, în aia mea*, strigă tatăl lui Alex la șontorog. *Lasă-i să se joace singuri, că le trece lor acuși cheful de zburat!...* Tatăl lui Alex luptase în Afganistan, se întorsese cu o soldă frumușică și acum o toca pe la pariurile sportive și cu băieții pe la o berică. Dacă nevasta îi ascundea cardul, ieșea și el numai până la colț, la stradă, mânca semințe ca tot omul și bea bere pe împrumut sau mergea la amanet.

— *...Un' te duceai ieri, bă, și te făceai că nu mă vezi? La amanet sau la amante?... Ha-ha!* Râseră oamenii mari, traseră din țigări și-l uitară pe moment pe omul mare ciudat care se juca cu copiii.

Așa trecură multe zile ale vieții noastre, care era foarte frumoasă. Într-o zi, am învățat și eu să inventez jocuri noi, iar apoi și ceilalți copii din gașca noastră au inventat jocuri noi. De exemplu, să facem piruete în aer cu fâșii lungi de hârtie creponată după noi, ca un curcubeu sau ca un păun mare. Iolanda răspândea petale de flori de deasupra blocului, iar Alex speria guguștiucii, ca să zboare odată cu noi. Și cartierul nostru era mai frumos așa, iar domnul Laurențiu avea încredere în noi și ne lăuda și ne dădea premii. Dar noi îl iu-

beam atât de mult, încât îi spuneam: Chiar dacă nu ai bani să ne cumperi premii, noi tot ne jucăm cu tine, pentru că ai jocuri frumoase!

Numai oamenii mari, care fumau în stradă și își păzeau cu străşnicie mașinile să nu ne jucăm cumva pe după ele, nu îl prea aveau la inimă pe acest prieten al nostru care era mai mare. Îl luau peste picior și îi spuneau să își vadă de boala lui prin casă, și să îi lase pe copii, adică pe noi, în pace.

— Dar mie îmi plac copiii, ce e rău în asta?... Așa cum vouă vă plac... mașinile sau țigările!

Mama Claudiei se gândi doar un pic, și îi strigă scurt:

— *Pedofilule! Handicapatule!*

Cu toții râseseră sau îl înjuraseră, că doar la televizor dăduseră știri cu homosexuali și pedofili. Dar la televizor dădeau imagini cu copii mici care știau să zboare și zâmbeau frumos, numai atunci când făceau reclamă la telefoane mobile, nu știu de ce. Părinții noștri ne ziceau să nu ne jucăm cu el, cu vecinul nostru, că nu e de vârsta noastră, nu e altceva decât un moș singur și fără speranțe... asta credeau ei!

Într-o zi, când erau și ceilalți copii în jurul nostru, i-am spus:

— Domnu' Laurențiu, vă jucați atât de frumos cu noi, și nouă ne place așa să ne jucăm! Am vrea noi să avem un tată, așa, ca dumneavoastră...

— Da, dădu din cap și Iolanda, aranjându-și rochița pentru că tocmai se întorcea de sus, de pe bloc – noi vă iubim, vrem sa fiți tot timpul printre noi, să vă jucați cu noi, ce am putea face și noi pentru dumneavoastră?

— Păi... poate să începeți să mă uitați. Să vă jucați mai mult între voi. Sau să stați cu frații voștri mai mari și cu părinții voștri... Eu sunt cam bolnav, doar știți... Nu am habar cât o să o mai duc așa... Și voi o să vă faceți mari și o să mergeți la școală!

— Nuuuu – strigarăm cu toții în cor – nu vrem să ne facem mari!... Pentru că atunci nu o să mai putem zbura!

Mama Roxănicii, care era prin preajmă, pufni în râs. Dar noi nu zâmbeam. Domnul Laurențiu a continuat:

— Doar vedeți și voi, cu picioarele astea, ce probleme am... Când eram ca voi, zburam de două ori cât blocul!...

— Și noi putem zbura de două ori cât blocul!... Eu pot! se umflă în pene Alex. Dar nu mă lasă tata.

— Te cred, Alex, nu trebuie să-mi arăți! zâmbi prietenul nostru mare, văzând că Alex cel neastâmpărat se înălțase deja la câțiva metri

deasupra noastră, cam deasupra nucului... Apoi Domnul Laurențiu continuă, trist:

— ...După accident, gata! Mașinile astea, parcă nu s-ar putea și fără ele... N-am mai mers deloc... Dacă aș putea să zbor din nou, ca voi! zâmbi el trist.

— Dar puteți! Sigur puteți! am spus eu sincer.

— Oamenii mari nu mai știu să zboare. Au uitat. Așa e viața. Pentru că au alte probleme de rezolvat.

— Aduceți-vă aminte de când erați ca noi! făcu serios Alex. Știu eu! Dumneavoastră sunteți prietenul nostru, nu sunteți ca și ceilalți oameni mari. Meritați să zburați.

— Ei, am uitat, am uitat de atunci... Cred că a trecut mult timp.

— Lasă că o să ne jucăm noi de-a școala și o să vă aducem aminte cum se face!... Pe cuvânt! spuse Alina și se apucă serios de treabă. De fapt, cu toții i-am arătat cum se face, dar când nu era nimeni în fața blocului, ca să nu râdă oamenii mari de Domnul Laurențiu că încearcă din nou să zboare. Și am jurat să nu le spunem nimic părinților noștri, pentru că ei nu puteau să înțeleagă.

Am făcut și o **poțiune**, un **antidot** la uitatul zborului, format din: castraveți, nuci de pin și busuioc, apă plată și apă rotundă, pentru cineva care vrea să devină zburătooooooor... Cu toate prostiuțele pe care le-am pus în ea, era dulce **poțiunea**. Și i-am dat-o. Ca să nu uităm **formula** asta când vom merge la școală, l-am rugat pe un băiat mai mare, Tudor să o scrie pe un bilețel.

I-am mai adus prietenului și elevului nostru cu părul cam alb, care zâmbea cam speriat, ce am găsit și noi prin case: cotiere, genunchiere și chiar o cască de protecție, care însă îi era cam mică. Laurențiu, din partea lui, se străduia să ne asculte, pentru că noi îi vroiam binele.

— ...Așa?... întreba el, făcând o mișcare stângace.

— Nu, nu vă încordați umerii, i-am spus noi. Stați așa, ca înainte, dar faceți cum facem noi și zborul o să vină singur!... Eu l-am mângâiat pe păr, că îmi plăcea părul lui alb, iar Iolanda l-a pupat pe frunte. Alex și Alina, pe obraji. Noi știam că Laurențiu era prietenul nostru, pentru că se juca cu noi și era bun și ne dădea cadouri. Și i-am spus atunci că îl iubim. Te iubim, Laurențiu.

Și atunci, s-a înălțat.

Așa, dintr-odată, ca și cum își adusese aminte cum să o facă.

Minune. Cam ca un copil de doi ani.

Zbura pe cer aproape ca și noi. Suuuus, sus de tot! Noi demult așteptam asta, de fapt și eram fericiți.

— Bravo, Laurențiu! Zbori foarte bine! i-am spus.

Scaunul cu roți se răsturnă, cu zgomot.

— *...Ia uite, şontorogul, dă din nou din aripi!* râse un părinte de la colțul blocului, când îl văzu ce încearcă să facă. *Tataie mai are numa' vreo juma' de an şi se crede din nou tânăr!... Vrabia mihai viteazu'...* Şi toți râseră. Adică toți oamenii mari. Dar ei nu păreau deloc veseli. Unii puseră mâna şi pe pietre. Însă noi voiam să-l apărăm.

Domnul Laurențiu era sus. Nu îi auzea deloc pe cei de pe trotuar, pentru că plutea şi zâmbea. Numai pentru el şi pentru noi, acolo, în văzduhul înalt dintre blocuri. Şi ştia atunci doar un singur lucru: tot ceea ce învățase din nou de la noi, nu va mai pierde niciodată.

Jocul timpului

de Diana Metea

Odată ce apăsă butonul, totul începu să dispară. Simțea cum corpul său îngheață și cum amintirile dispar. Totul a fost luat de la capăt. Aceeași stradă, același copac, aceiași fetiță curioasă.

În anul 2567, o întâmplare neobișnuită are loc. Sarah, o fetiță de 12 ani, se plimba pe străzile vechi ale Tokyoului. O după-amiază relaxantă, după o săptămână grea, urma să îi schimbe viața complet. În fiecare zi, își scria cartea despre timp, sub umbra unui copac din parcul central. Era atrasă de timp, de trecerea lui. A douăsprezecea aniversare a făcut-o să realizeze că timpul este singurul lucru care nu poate fi oprit sau care nu poate fi retrăit.

Când să se așeze, o rază de lumină a străbătut crengile rare ale bătrânului copac, întâlnind un obiect de metal, care i-a atras atenția lui Sarah. Era un ceas din anii 1930. Așa ceva nu se mai făcuse de mai mult de un mileniu. Cum era posibil așa ceva?!

A luat ceasul, pornind spre casă. A căutat informații despre el și despre secolul XX. Studiindu-l, dintr-o greşeală, a apăsat pe un buton. La prima vedere, nu s-a întâmplat nimic. A mers în bucătarie să-și salute părinții abia veniți acasă și a rămas încremenită: Părinții ei nu se mișcau, nu respirau, nu clipeau. Parcă erau de gheață. Atunci și-a dat seama că timpul se oprise. Nu doar oamenii încremeniseră, ci și ceasul. Secundarul se oprise din realizarea cercului perfect al obiectului ce măsura timpul. Grăbită, a apăsat din nou butonul. Dintr-odată, lumea a înviat. Părinții ei au întâmpinat-o. Curioasă fiind, i-a întrebat dacă au simțit ceva. Ca răspuns, Sarah a primit niște expresii faciale care transmiteau nedumerire.

Lucrul acela a măcinat-o timp de câteva zile. Nu putea pur și simplu să ignore faptul că a oprit timpul. Așa că a încercat și pe lumea din exterior. Totul s-a repetat. Aceleași corpuri împietrite, același sentiment de gheață. Putea să controleze timpul, iar ceea ce era și mai ciudat era faptul ca ea devenise Erika, personajul principal din cartea sa.

A început să se obișnuiască cu ideea asta. Chiar mai mult, o folosea în avantajul ei. Ziua ei avea mai mult de 24 de ore. Iar timpul nu trecea. Pur și simplu putea fi mărit. Asta credea ea, până într-o zi...

Trecuseră 30 ani de la primul eveniment. Sarah trăise aproximativ cu 30 ani în plus după calculele ei. Cu timpul, a observat diferența dintre cum ar trebui să fie și cum e de fapt. Arăta cu mult mai în vârstă. Își dăduse seama de asta de multă vreme, negând realitatea, dar realitatea se poate nega până la un punct: acela când realizezi că dacă nu faci o schimbare, nu mai poți schimba niciodată nimic.

A ajuns să scrie o mulțime de cărți, fiind cunoscută după studiile ei în domeniul științei timpului. A fost primul inginer care a creat o mașină de călătorit în timp, chiar dacă nu era funcționabilă. Mai avea puțin până la testarea ei. Frământată de acel gând, a încercat să găsească o soluție. Un buton, și un om va fi trimis înapoi în trecut, un buton. Dintr-odată, îi veni o idee. Dacă salvarea vieții ei putea fi butonul ceasului, atunci merita să încerce.

Sub umbra aceluiași copac, Sarah ținea ceasul în mână, gândindu-se la toate lucrurile pe care le va pierde – toate studiile, toate descoperirile. Va pierde totul. Dar totul va merita să fie pierdut pentru salvarea propriei vieți. Dar dacă va eșua?

O mulțime de întrebări dădeau năvală în capul lui Sarah. Singurul mod prin care tot stresul acumulat și toate vocile din capul ei puteau fi oprite era simpla atingere a butonului. Așa că, fără să mai stea pe gânduri, a apăsat butonul.

Amintirile începeau să i se șteargă, corpul înghețându-i.

Se trezește sub umbra aceluiași copac, fără amintiri. Simțea că s-a întâmplat ceva, dar mintea refuza să îi spună ce. Deodată, lumina bătu în ceva strălucitor, atrăgând privirea ei. Era un ceas. L-a ridicat, dar ceva din mintea ei parcă îi spunea să-l lase, așa că și-a urmat instinctul și l-a lăsat în iarbă.

Timpul este prețios și trebuie folosit cu cap. Dacă nu faci o schimbare în viața ta, timpul nu o să îți mai dea a doua șansă. Timpul este singurul lucru care nu poate fi manipulat. Acesta este mesajul pe care Sarah îl transmite fanilor volumului ei „Jocul timpului". Ea și-a îndeplinit visul: a reușit să își termine cartea și să descopere un mod de a călători în timp.

Ei bine, se pare că oprirea timpului în viața ei a făcut-o să înțeleagă viitorul. Dar oare când s-a întors în timp, toată omenirea a luat-o de la capăt?

Atâtea întrebări fără răspuns ... poate timpul ni le va aduce.

Captiv între lungime și lățime

de Mihaela Murariu – Mândrea

Se simțea obosit. Cu mâinile înfipte în buzunarele adânci ale trenciului și pălăria îndesată pe cap, nu mai aștepta nimic important. Nu știa de unde vine și încotro se duce. Știa că nu este singur. Se trezise izolat pentru ideile lui avangardiste. Nimeni nu dorea să-l asculte cu atenție. Ba chiar îl considerau nebun. Dar el știa, ce știa... „Există precis o lume a luminii în care noi avem altă consistență. Cu siguranță că de acolo am venit. Nu se poate să fim atât de imobili și de șterși. Îmi amintesc tot timpul de o lumină concentrată, puternică, dură, care m-a adus aici... știu sigur că eram altfel... dar un val mare și alb m-a prins... într-un zgomot înfiorător... împreună, apoi am trecut printr-un întuneric teribil și o apăsare insuportabilă. Mă desfăcusem în sute de mii de bucăți. Pierdusem identitatea avută până atunci și intrasem în starea asta aberantă. Nu mă pot întoarce, nu pot privi nici înainte nici înapoi. Știu că pot privi în sus dar toți mă disprețuiesc pentru această idee, care presupune încă o dimensiune. Știu că există, dar cum le-o pot demonstra?

Acum, de exemplu, ce se întâmplă? Simt că plutesc și uite cum mi se îndoaie deodată picioarele și ce căldură mă invadează... și ce amețeală... și mirosul ăsta de om și cârpă murdară. Doamne, ce-i cu mine?"

Iarna, orașul era greu de suportat. Temperatura scăzută făcea din Brașov un loc riscant pentru un om fără adăpost.

Cerșetorul se opri în fața chioșcului cu ziare, uitându-se cu jind la revistele cu fotografii frumos colorate reprezentând femei frumoase și bogate, bărbați siguri pe ei, plini de succes.

„Doamne, cum pot trăi unii așa iar alții ca mine?" Își spuse în gând, visând la cum i-ar fi lui dacă ar fi bogat.

Vânzătorul, oripilat de prezența mirositoare a cerșetorului, luă un ziar, la nimereală, de pe tarabă, îl împături în grabă și i-l dădu amărâtului, spunându-i scurt să se care de acolo.

Cerșetorul băgă ziarul în buzunarul pantalonului peticit și murdar înjurându-l pe vânzător.

Plecă, târâindu-şi tenişii rupți şi numărându-şi în gând „încasările" făcute până la ora aceea.

„Da, îi ajungeau ca să-şi cumpere o bucată de slănină, că pâine avea", îşi spuse înviorat de perspectiva unei mese îmbelşugate.

Ajunse la alimentară, plin de bucurie. Îi comandă victorios vânzătoarei, trei sute de grame de slănină afumată.

— N-avem ambalaj, îi răspunse aceasta scârbită!

— Nu-i nimic, vă dau eu! – răspunse sărăntocul, scoțând ziarul din buzunar, despăturindu-l şi privind fotografia de pe prima pagină.

Un bărbat cu mâinile afundate în buzunarele adânci ale trenciului şi cu pălăria îndesată pe cap, îl privea plin de tristețe şi îngrijorare.

„Ăsta-i, Prim-ministrul", îşi spuse înciudat, întinzând imediat ziarul vânzătoarei.

— Pune-ți slănina pe mutra lui, să am şi eu o bucurie! strigă cerşetorul.

Îl învălui lumina, iar picioarele i se îndreptară la loc. Căldura dispăru odată cu mirosul de cârpă nespălată. Simți o lovitură puternică şi „ceva" ce-l presa pe gură. Realiză că este invadat de grăsime. Se sufoca într-un mod ciudat. Era el, sau nu era el...? Toate fibrele ființei îi erau pătrunse de grețoşenia uleioasă şi puturoasă. Hainele, mâinile, strada... toate pluteau. Nu mai apucă să simtă cuțitul care-l bucățeli o bună bucată de vreme...

După ce termină de mâncat slănina ciopârțită cu grijă, pe ziarul soios, privi cu satisfacție poza tăiată şi îmbibată cu grăsime.

„Şi-acum o să te dau şi la câini!"... îşi spuse privind către „maidanezul" care se îndrepta spre el.

Începu să-l strige, agitând ziarul mototolit și îmbibat cu grăsimea și mirosul slăninii:

— Cuțu, cuțu, na Grivei, slăninuță dacă vrei!!!

Iarna Păscălierului

de Dan Ninoiu

1. Se pornise să ningă încă de pe la mijlocul lunii lui Brumar, însă ninsoarea timpurie nu reprezenta în sine un lucru nemaivăzut pentru locuitorii satului acela mocănesc, străjuit de mii de ani de semețele culmi ale munților Trascăului, culmi de sub care izvora zglobiu pârâul Iadeșului. Până și țâncii știau că iarna se prăvălea destul de iute de peste munții cei înalți, care zgândărau cu frunțile lor poalele cerurilor. Oamenii locurilor prindeau de mici mersul naturii, încă de când făceau primii pași în viață învățau să deprindă meșteșugul citirii vremii ori a schimbărilor bruște de stări pe care aceasta, dintr-un capriciu oarecare, obicinuia să le mai facă. Bunăoară, într-una din zile ba ploua de rupea pământul, pentru ca în două ore soarele să-și oglindească strălucirea în boabele de apă ce se prelingeau de pe frunzele tufișurilor ori copacilor din apropiere, alteori, după o dimineață însorită și pașnică cobora printre trunchii din pădure o viforniță însoțită de o ploaie atât rece, încât puteai simți fiecare pală de vânt cum te pătrunde până în măduva oaselor.

Venea peste ei zăpada ca o vrajă, albă și neîntinată, încă înainte de ca arborii falnici din marginea satului să rămână dezgoliți de veșmintele lor falnice de frunze. Și cum apărea în sat, cum le și troienea ulițele: ningea vârtos, acoperind toate făpturile și formele cu o mantie albă și ușoară, țesută din fire reci; mii de trupuri înghețate de fulgi, care până atunci se jucaseră grațioase prin aerul înghețat și tare, se prindeau tăcute în covorul iernii. Iară când bătrânii satului îi țineau pe țânci la povești, la gura sobei, le istoriseau că, odinioară, Baba Iarna fusese o regină tare puternică, și că în fața acesteia toți oamenii de pe Pământ tremurau de frică. Doară că într-o bună zi apăreau primii ghiocei; ei bine, atunci oamenii noștri prindeau și ei un pic de curaj și uitau să se mai teamă de regina Înghețului. Și așa de rău se învrăjbise Iarna pe omenirea întreagă pentru că nu se mai temea nimeni de ea, nici măcar copiii, că în fiecare an se făcea tot mai aspră:

venea mai devreme, pe nepusă masă, și voia să plece cât mai târziu. Mai ales că, (și aici înfloreau bătrânii povestea cât să stârnească imaginația țâncilor care-i ascultau cu ochii măriți de uimire și cu băluța scurgându-li-se prin colțul gurii, să-i facă să vadă lucrurile ce le povesteau ca și când s-ar fi petrecut aievea, lângă ei) Baba Iarna își dorea cu tot dinadinsul ca oamenii să uite de surorile ei mai mici, dar mult mai iubite; adică de vara cea caldă, de toamna cea îmbelșugată ori de mezină, primăvara cea mereu proaspătă, cea care-o izgonea de fiecare dată. Iarna cea albă ținea să le dovedească însă tuturor că ea e cea mai puternică și că, dacă nu se tem de ea, ar trebui măcar să se înspăimânte de puterea pe care o are asupra animalelor, plantelor, copacilor – ori asupra munților cei semeți ori văilor cele adânci.

Este adevărat că, începând de pe la debutul lunii lui Brumărel, cam în vremea în care câmpenii abia de pridideau să strângă bobul mustos de strugure și să-l mestece în poloboacele lor largi, un vânt rece, de toamnă târzie, care deseori sufla atât de puternic că te smucea din loc, le înghețа în fiece noapte noroiul și bălțile căscate pe ulițele înguste dintre case. De asemenea, nu scăpa de îngheț nici drumul în care se opinteau, deseori, boii de la carul vreunui țăran ceva mai înstărit, atunci când pleca cu produsele gospodării să și le negustorească prin orașele din apropiere, ori în care se afundau copitele cailor de la șareta mocanului ori a învățătorului acelui sat.

Ei bine, dintre toate neajunsurile cu care erau nevoiți să dea piept zilnic și pe care le îndurau cu suficientă tărie sufletească, sătenii recunoșteau, cu inima deschisă, că marea lor amărăciune era, pe lângă drumul cel noroios spre satul cel mai apropiat și tare anevoios de umblat pe el toamna ori primăvara, atunci când Dumnezeu uita porțile cerurilor deschise și dădea pământului ploaie cu nemiluita zile de-a rândul, așadar era lipsa din sat a unui slujitor al Domnului. Stătea proțăpită acolo, pe un dâmb mai-nălțuț, în mijlocul satului, străjuind întreaga vale ca un grănicer, lipită de cele două odăițe afumate ale școalei unde țâncii satului învățau să buchisească, o mândrețe de biserică, albă și semeață, înlăuntrul căreia i-ar fi drag oricărui creștin să-și spuie rugăciunea și să se reculeagă.

Vechiul preot al satului, părintele Ilarie, se pristăvise de pe lumea asta în urmă cu mai bine de șapte ani. Fusese scoborât, cu mare alai, în groapa aranjată chiar în curtea bisericii, ca pentru o față bisericească ce era, iară de-atunci oamenii satului au pregetat să mai calce pragul prea-sfântului lăcaș până când l-au uitat cu totul. Cununii, parastase, înmormântări ori botezuri, toate aceste evenimente deose-

bit de importante pentru orice mirean, se făceau fără ca să mai aibă parte de vreo slujbă religioasă. Dar, cum lipsa unui păstor de suflete în casa Domnului ținea de multă vreme, până într-un final oamenii fuseseră nevoiți să se potrivească situației cum puteau și ei mai bine. Așa se face că pentru unii dintre ei lipsa unei slujbe religioase în momentele importante ale vieții devenise de ceva vreme o obișnuință; nu doar uitaseră a se ăi, dar continuau să-și plângă singuri de milă de neajunsurile pe care le îndurau. Cu toate astea se mai închinau atunci când treceau prin dreptul bisericii, dintr-un reflex al copilăriei pe care nu și-l pierduseră încă, alții se mai rugau, însă fiecare după cum se pricepea și mai ales după cum își amintea.. Era puțin probabil că unii dintre săteni să mai fi ținut minte vreo rugăciune pe de-a-ntregul, ori să-și amintească cum trebuie să-și facă semnul crucii atunci când vrea să se închine: se opreau cu gestul în aer, încercând să-și amintească dacă trebuie să înceapă ori din dreapta spre stânga, ori din stânga spre dreapta.

Și așa se face că la doar câțiva ani de la trecerea părintelui Ilarie la cele veșnice, niciunul dintre săteni nu a mai simțit nevoia să-și îndrepte privirea către cele sfinte, ori de a se gândi la Mântuitor și de a-I adresa vreo rugăciune. În ultima perioadă, sătenii nici măcar nu își doreau să încerce să aibă de a face cu lucrurile ce ar avea legătură cu divinitatea, și din acest motiv deveniseră egoiști, se închideau de multe ori în sine și nu se mai ajutau unii pe alții, precum o făceau odinioară. Peste capul tuturor plutea o teamă că ar putea fi văzuți de ceilalți rugându-se, fie dând de pomană ori ajutându-i pe cei năpăstuiți de soartă; cum ar veni, sătenii se cam fereau unii de ceilalți.

Mai mult de-atât, sătenii care se obișnuiseră astfel chiar susțineau că în satul lor nici n-ar mai fi fost nevoie de prezența unui slujitor al Domnului, și oricum lor nu le-ar trebui, iar cei mai înverșunați rosteau cu o umbră de iritare în glas: *"ce atâta necaz că nu avem popă în sat? Poate că de-acum înainte va trebui să-i mai dăm și popii câte ceva, să-l săturăm și pe el, și pe preoteasă și pe cine-o mai veni cu el, în timp ce nouă abia de ne ajung bucatele pentru copii noștri.. și pentru ce să îl ținem aici, printre noi, ca să trândăvească și să se îmbuibe din munculița noastră?"*

Alții, mai puțin îndârjiți, oameni care apucaseră să treacă pe la școală și știau a buchisi oarecât, atâta cât să nu se rătăcească pe străduțele înguste ale orașelor de la câmpie, începuseră să își pună tot felul de întrebări asupra existenței, asupra substanței divine, iar apoi să dezvolte raționamente prin care să încerce să îi convingă pe ceilalți că *"cerul este sus și este plin de stele, oameni buni, vă spun eu că*

nu are cum să existe acolo un palat din care Dumnezeu să-și conducă Împărăția Sa și care să steie spânzurat atâta vreme în cer și noi să nu-l vedem, nu credeți? și apoi, oare știe cineva de-acolo, de sus, din palatul Domnului, dacă Mitru al Pușcașului a făcut fapte bune astăzi, ori a dat pomană sărmanilor, sau poate că astăzi Mitru nu a păcătuit decât cu gândul, uitându-se lung după codane, iar cu fapta aveea să păcătuiască mâine? D-apăi, dacă tot este să stăm și să judecăm drept, oare cine are timp și stă să le judece pe toate, oameni buni?"

Și astfel, după multe zile de îndoială, deşi treceau mereu pe lângă minunăția de ziduri albe, frumoase şi migălos aranjate, oamenii ajunseseră ca nici măcar să nu se mai uite spre ele. Ba chiar, cu teamă, atunci când încercau, sau chiar schițau, gestul de a-şi face semnul crucii, mâna începea să le tremure, fruntea le asuda şi mii de gânduri negre le năpădeau mintea; așa că își înfrânau imboldul, își retrăgeau gestul și grăbeau pasul, voind să piardă cât mai repede din ochi lăcașul de cult, învinși de o forță care le era superioară și în contra căreia nu aveau puterea de a se opune.

Zilele treceau, anotimpurile se schimbau, iar oamenii deveneau tot mai îndepărtați de cele sfinte. Nunțile ori botezurile se făceau acum fără nici un fel de solemnitate religioasă. Se găseau câțiva binevoitori care să recite, din aduceri aminte, că *Domnul a dat, Domnul a luat, în veci fie numele Domnului lăudat!*, iar cu asta terminau ceea ce ținea de slujba religioasă. Sărbatorile mari, cum ar fi Paştele, Crăciunul, Sfântul Ion ori Sântă Măria, deveniseră prilejurile cele mai nimerite pentru chiolhanuri prelungite, stropite din belşug cu palincă tare de îți pocneau urechile după fiece înghițitură. Sărbătorile creştinești treceau pe lângă săteni fără aceștia să aibă parte de vreo slujbă religioasă pe care s-o asculte, ori vreun preot la care să se împărtăşească şi să obțină iertarea păcatelor, aşa cum îi şade bine oricărui mirean pravoslavnic.

2. Numai că în ziua în care Brumarul făcea amintită apropierea fiorului iernii, aerul înghețat al dimineții păstrându-se până la amiază, locuitorii acelui sat au avut parte de o veste care i-a împărțit în două: pe unii i-a umplut de bucurie, pe ceilalți dimpotrivă, i-a înverşunat şi mai tare. Primii spuneau că intraseră şi ei, în cele din urmă, în rândul lumii, o dată cu sosirea printre dânşii, ca de nicăieri și când era mai mare nevoia, a unui slujitor al celor sfinte. Ceilalți spuneau că atâta le mai lipsea, încă un trândav care o să pornească cu busuiocul pe la casele lor, stropindu-i cu apă și așteptând câțiva crăițari de la fiecare.

Curând îl văzură cu toți pe noul părinte apărând în curtea bisericii, trebăluind, aranjând într-un loc dosit, mai spre gardul de lângă drum, lucrurile care i se păreau a fi de prisos, mutând de colo-colo tot felul de unelte agricole, mai mult sau mai puțin trebuincioase, care aparținuseră fostului preot, apoi măturând și curățind meticulos atât ograda cât și cămăruța în care avea să stea. Părintele părea a avea cam pe la patruzeci de ani; era un om voinic, spătos și cu o barbă neagră și strălucitoare, care îi dădea o prezență impunătoare.

De unde, de ne-unde, părintele cel nou reuși să găsească dosiți prin magazie câțiva bușteni piperniciți, acoperiți pe-o parte cu mușchi, pe care îi spărsese cu toporul, transformându-i de-ndată în lemne de foc, după care dispăru în odăiță.

În treacăt trebuie amintit că vederea acestui slujitor al Domnului îi impresionase profund pe privitori, însă nici unul dintre aceștia nu au simțit urcând în ei îndemndul de a-i da o mână de ajutor. S-au mulțumit să-l privească detașați cum deretica prin curte, asistând la un spectacol rar, de care nu mai avuseseră parte de foarte multă vreme, și, cel mai probabil, nu se știe pentru câtă vreme or să mai aibă parte de-acum înainte.

Din casa parohială se auziră câteva zgomote înfundate, apoi părintele ieși și scutură în curte un pled plin cu cenușă. Operațiunea se repetă de mai multe ori, până când cenușa deveni tot mai puțină, iar la un moment dat se isprăvi cu totul. Își scoase apoi haina preoțească, o scutură și pe aceasta, stârnind un nor înecăcios de praf, după care se duse către o copaie în care-și păstrase ceva apă curată pentru atunci când avea să termine cu toate cele ce le avea de făcut. Acolo se clăti pe față, pe mâini, curățindu-se de negreala ce-i acoperise fața și gâtul, după care intră înapoi în odaie. Nu mult după aceea, pentru prima dată după șapte ani, pe hornul casei parohiale se iți, temător, un nor subțire de fum, după care prinse a se îngroșa, pe măsură ce vâlvătaia din soba odăii se întețea.

Până la urmă, săturându-se de privit și începând să simtă tot mai abitir mușcătura gerului ce se lăsase peste vale, sătenii începură să plece care înspre treburile pe care le mai aveau, care spre casele lor. *"Până la urmă*, își ziseră ei, *și popa ăsta, cum l-o fi chemând... păi da, era și el un om ca toți oamenii, așa cum suntem și noi; nu are nimic deosebit de noi, tot două mâini, două picioare, doi ochi și o gură. De ce ne-om fi holbat noi atâta la el, chiar că nu înțelegem.."* și se mirară apoi că n-au zărit-o pe prioteasă. E drept că acest aspect a fost mai întâi observat de muieri, fiindcă numai lor le umblă mintea doar la cleveteli și încuscriri

în loc să se îngrijească mai mult de bunul mers al gospodăriei. *„Dar ia mai vedeți-vă și de treaba voastră, măi oameni buni, ce, vi se gătară treburile de-acasă și v-ați găsit cu altele pe-aicea?"* îi repezi nea Culae, om umblat la viața lui și pe la oraș și drept urmare mult mai bine-știutor decât ei ale rânduielilor lumii.

— *Dar poate că popa ista o fi făcând parte dintre acei păstori ai sufletelor care nu vor să-și ia muiere, întreaga lor viață fiind menită servirii Domnului"*, se trezi cugetând cu glas tare Leana Nenciului, o femeie care locuia undeva, mai spre la marginea satului, aproape de pădurica mică, și venise în mijlocul satului taman de-acolo de unde stătea, minunându-se toată de apariția preotului cel nou și căscând gura la ceea ce scorneau femeile satului despre el.

O ascultară atunci sătenii și pe Leana, si apoi deteră din cap că da, așa o fi, o avea și fomeia asta dreptate, că de, stă și ea la marginea satului și vede multă lume trecând, mai intră în vorbă cu unii, cu alții, și-acum, na, o fi auzit și femeia ba de unele, ba de altele, că nu o fi chiar așa, o neștiutoare.

Până să se lase înserarea mai discutară ei ba despre unele, ba despre altele, pentru ca, treptat, să-și piardă interesul față de situația părintelui celui nou. Drept care găsiră de cuviință că ar fi bine ca să-și continue sporovăiala și la birtul lui Iova până mai spre seară; și acolo ajunseră să pună țara la cale, la adăpostul unui păhăruț de palincă și a focului de sub ceaunul cu fiertură de napi, feriți de gerul ce începuse să se lase.

3. Și așa au trecut cam două săptămâni de când sosise părintele în satul lor. Ninsoarea încetase încă de a doua zi, zăpada foarte puțină care căzuse se topise imediat, semn limpede că pământul încă mai ținea în el câte ceva din căldura dezmierdătoare a toamnei care, dacă era să se ia după calendar, abia ce se încheiase. Erau primele nopți de decembrie, foarte reci, și gerul iernii se cuibărea treptat în valea satului, împresurându-le locuințele și făcând ca lemnele să trosnească în sobe. Diminețile, atunci când își începeau forfota zilnică, sătenii găseau înghețate ochiurile de apă rămase prin șanțuri; apoi, pe măsură ce zilele treceau și se afundau în luna lui undrea, gheața devenea tot mai groasă și se încăpățâna să nu se mai înmoaie la primele atingeri ale razelor, tot mai slabe, de soare.

Până și noroiul de pe drumeagurile desfundate înghețase bocnă; e drept că pentru săteni asta era o veste bună, fiindcă nu-și mai afundau picioarele în acea clisă detestabilă, iar roțile carelor nu se mai împotmoleau în noroaie.

Natura își pregătise din timp tot ceea ce însemna viață pentru venirea iernii, intra în hibernare ținându-și răsuflarea ca un scufundător care coboară la mare adâncime. Urma ca zăpada să se aștearnă peste toți și peste toate, peste natură, peste munți, peste fânețe, să le acopere pe cele bune și rele deopotrivă, iar la primăvară natura să-și reintre în drepturi.

Şi tot într-o dimineață înghețată precum erau toate dimineții în căldarea văiogii mărginite de munții Trascăului, îl putuseră vedea oamenii pe bătrânul Neculai Mereuț, cel care fusese în tinerețea lui pădurar, intrând în curtea bisericii, făcându-și semnul crucii pe trepte şi pătrunzând apoi hotărât în Casa Domnului.

La nici un ceas distanță ieșise, înseninat, cu o atitudine pioasă și ținând în mâini o lumânare, împreună cu părintele, sporovăind puțin, după care își luase rămas bun, se retrase cu spatele, se mai închinase de trei ori cu fața spre intrare și apoi plecase.

Iar de atunci, oamenii au simțit în aerul tare al dimineții de decembrie că în sătucul lor unele lucruri, poate chiar viețile lor de acum înainte, urmau să se schimbe definitiv.

Mai pe seară, strânși în birtul lui Iova, au încercat să-l descoasă pe moș Mereuț şi să afle de la dânsul noutățile. Multe nu le-a putut spune însă bătrânul despre noul părinte, sau cel puțin nu atât de multe pre cât doreau aceștia să afle. În afară de faptul că urma să i se spună părintele Nicodim şi că venise printre ei tocmai de departe, de la Râmeț, special pentru a nu lăsa întreg satul pe mâna Diavolului, alte amănunte nu le-a mai putut da.

— *Cum adică, moșule, să nu lase satul nostru pe mâna Diavolului,* se mirară sătenii. *Ce-a vrut să spună părintele cu asta?*

— *Voi nu știți, dar mie părintele Nicodim mi-a spus așa...* și aici moș Neculai făcu o pauză tainică, plin de importanță, ținând să accentueze fiecare cuvințel. *Mi-a spus că Necuratul se ascunde printre oameni, şi din cauza asta o să-i cheme pe dânşii la biserică, pe rând, pentru a sta de vorbă cu ei, să-i îndemne să se îngrijească de cele sfinte.*

— *Fugi de-aci, bre unchește, că ai băut niței cam mult și ți-au plecat mințile peste munți, cu sorcova,* îi rîseră aceștia în față. *Păi cum să stea Diavolul aici la masă, să beie cu noi, că doară nu suntem orbi și l-am vedea mintenaș.*

— *Să nu credeți că l-aș lăsa pre Diavolul să intre în birtul meu și să bea ceva,* interveni și Iova, auzindu-le discuția.

— *Desigur,* se hlizi hâtru Culae, *nici n-ar avea cum, ar trebui să știe că tu nu dai nimica pe datorie, Iovule.*

— *Dacă nu are la el firfirei să-și plătească ce-o be, apăi poate să fie el cine-o fi,* mai spuse revoltat Iova. *Îl dau dracu de nu se vede, luați voi aminte aici!*

— *N-aveți minte deloc în căpățânile voastre,* le răspunse bătrânul. *Părintele Nicodim mi-a spus că așa precum îl găsim pe Domnul în noi, tot așa în noi poate sălășui și Diavolul, că doară nu are să-și ia înfățișarea sa de drac mirosind a pucioasă și să umble printre oameni. În fiece om sălășuiește un spirit bun și un spirit rău, diavolesc, că de-aia mai suntem împinși în ispită și păcătuim, câteodată.. dar dacă știi că făcut păcate și te căiești, asta înseamnă că Dumnezeul din noi l-a învins pre cel viclean, și atunci trebuie să ne gândim cum să nu mai cădem în păcat și a doua oară.*

4. Iar în zilele ce-au urmat sosirii în sat a părintelui Nicodim, deși între timp ninsese iar drumurile din sat erau înzăpezite, acesta își ținu de promisiunea făcută sătenilor prin mijlocirea bătrânului Mereuț, aceea de a trece pe la fiecare sătean în parte, pentru a le aduce bucuria sărbătorii Nașterii Domnului în fiecare casă. Cei mai mulți dintre săteni n-au găsit de cuviință să-i deschidă nici măcar poarta, însă părintele nu a așteptat prea mult în dreptul ogrăzii lor, ci le-a făcut semnul crucii către casă, stropindu-le apoi curtea cu apă sfințită, după care a trecut la următorea gospodărie.

La câteva zile de când pornise cu Crăciunul prin sat, la ușa bisericii a fost adusă de către bărbatul ei și alți doi vecini care săriseră să dea o mână de ajutor, o femeie care bolea încă din toamnă, Măria lui Verteș. Nimeni nu știa ce avea, ci doar că zăcea la pat, vlăguită, că refuza să mănânce și că, din când în când, bolborosea cuvinte într-o limbă pe care nimeni nu o înțelegea.

Erau oamenii curioși până peste poate de ceea ce se întâmpla înlăuntrul bisericii, dară nici unul dintre ei n-a avut curajul să pătrundă nici măcar în curte. S-au mulțumit să stea buluc, unul într-altul, agățați de ulucile gardului, să privească de-acolo și să ia aminte la ceea ce urma să se întâmple, considerându-se astfel la adăpost de orice lucru rău s-ar întâmpla în partea cealaltă. Iar când, la un moment dat, din biserică se auzi un țipăt neomenesc, îngrozitor și prelung, şi tot atunci, parcă de nicăieri, un corb negru-tăciune, își luă zborul de pe turlă înălțându-se croncănind spre cerul plumburiu, sătenii care se buluciseră la gard fuseseră pe dată cuprinși de frică și se împrăștiară iute, care-ncotro.

După o jumătate de ceas, câțiva dintre ei, mai mult curioși decât curajoși, au revenit la vechile locuri și începură să-și facă de treabă

prin preajmă, preumblându-se fără noimă pe lângă gardul bisericii până la asfințitul soarelui. Atunci i-au văzut pe Simion şi Maria ieşind împreună, cuvioşi, ținându-se de braț unul pe celălalt, purtând fiecare câte o lumânare într-o mână şi o cruce din lemn în cealaltă. În urma lor păşea încet părintele Nicodim, având un aer protector, călăuzindu-le paşii şi luminându-le drumul cu o făclie uriaşă.

După întâmplarea asta, sătenii au început să se gândească tot mai des la cele sfinte, motiv pentru care în ziua de Crăciun vreo douăzeci de suflete s-au adunat la biserică, ca să asculte slujba Naşterii Domnului făcută de părinte. Iară la finalul ei se pomeniră cu birtaşul Iova că apare în uşa bisericii, purtând pe braţe pe Nicolae, copilul lui cel mijlociu, cel care în ajun se făcuse palid, căzuse la pat şi nu mai putea să umble. Îl aşezară lângă alcov, şi pe dată atunci părintele Nicodim începu să-i citească dintr-o carte pe care o scosese din spate, din altar. Şi dintr-odată toți s-au înspăimântat când l-au auzit pe copil vorbind repede, cu glas de bărbat în toată firea, într-o limbă necunoscută lor; apoi au văzut cum deodată încep să-i curgă bale din gură, şi cum cade şi se lățeşte peste podeaua din lemn a bisericii, într-un gest imposibil de a se împrăştia în cât mai multe direcții şi de a scăpa de incantația înfricoşătoare a părintelui.

Doară că atunci grozav a bătut popa din picior, iar corpul micuțului a început pe dată să tremure ca şi cuprins de friguri; mai apoi, a prins părintele a rosti rugăciunea şi porunci de trei ori la rând Necuratului, cu o voce tunătoare, să iasă din trupul firav al copilului spre lumină. Abia la capătul celei de-a trei porunci, când deja tensiunea oamenilor atinsese punctul culminant, copilul scoase un țipăt scurt, urmat de o horcăială în care se distingeau mai multe voci, şi pe loc a leşinat, în timp ce un câine negru se strecură printre picioarele celor prezenți şi fugi din biserică schelălăind. Pe copil îl aduseră imediat în simțiri şi tare se mai mirară părinții săi când l-au văzut că este mult mai bine, că poate să umble şi că nu-şi mai aminteşte nimic din ceea ce i se întâmplase din ajun şi până acum. Atunci părintele, cu ochii strălucind de bucurie, rosti către toți cei prezenți *"aşa a luptat Domnul să-l alunge pe Necurat de pe suprafața Pământului şi că aşa se va întâmpla de fiecare dată când acesta se va amesteca în viața oamenilor, amin!"*, după care îi îndemnă să meargă la casele lor, să spuie ceea ce au văzut şi să nu uite să se roage mereu către Domnul întru iertarea păcatelor, atât cele săvârşite cu voie, cât şi pentru cele fără de voie.

5. După Bobotează, răstimp în care a trecut iarăşi pe la casa fiecărui creştin din sat, purtând cu dânsul apă sfințită şi tămâie, părintele

Nicodim și-a continuat truda pe care o începuse încă de la sosirea în acest sat. Asta deși încă mai erau săteni care refuzau să-l primească în casele lor, ori se ascundeau atunci când îl vedeau; totuși părintele continua să meargă săptămânal printre oameni, întrebându-i de nevoile pe care le aveau, stând de vorba cu ei și povățuindu-i atunci când aceștia îi cereau sfatul, și îndemnându-i să vină la biserică unde *"vor afla liniștea sufletească și vor găsi adevărata învățătură creștină"*, după cum îi plăcea lui să spună.

I se dusese vestea și prin satele din jur că părintele avea darul de a scoate pre Necuratul din oameni, așa că până să dea colțul ierbii se pomeni popa Nicodim că îi calcă pragul casei Domnului o liotă care aducea cu sine, pe brațe, vreo patru-cinci inși bolânzi, care nici măcar nu se mai puteau ține pe picioarele lor. A fost o seară lungă și grea, însă părintele a izbutit până la urmă, după înflăcărate rugăciuni și înfricoșate porunci, să alunge duhul cel rău din fiecare, înzdrăvenindu-i și povățuindu-i apoi, atît pe ei cât și pre purtătorii acestora, ca de-acum înainte să nu se mai depărteze de la calea dreaptă a Domnului și să nu lase să-și facă loc în inimile lor nici îndoiala ori răutatea.

Și de fiecare dată când Necuratul ieșea din păcătos, de atâtea ori fie un corb, fie un câine negru, părăsea speriat curtea bisericii și dispare în lumea largă.

În lunile de iarnă grea ce-au urmat Bobotezei a trudit din greu părintele, ba cu oamenii, ba cu corvoada bisericească la care se înhămase din prima clipă.

De o singură bucurie părea să fi avut totuși parte părintele în lunile de iarnă: era fericit că reușise să stârpească sâmburele neîncrederii în Dumnezeu din sufletul și din mintea oamenilor, și astfel își întorseseră fața spre cele sfinte mai bine de jumătate din sat. Mai mult de-atâta, locuitorii satelor dimprejur băteau drumurile înzăpezite ale Apusenilor și veneau de departe ca să-și găsească la dânsul o alinare duhovnicească, ba unii veneau cu noaptea în cap și așteptau în frig ca să le citească părintele din cartea aceea a lui, să îi țină departe de atingerea blestemată a Diavolului.

Într-o bună seară de iarnă, la mai bine de două săptămîni după ce săvârșise cu lucrarea de a aduce Boboteaza în casa fiecărui sătean, se pomeni părintele în ușa bisericii cu o familie de mocani ce nu păreau a fi de-ai locului, ci probabil că erau veniți de dincolo de culmile muntoase. Aceștia purtau pe brațe o fătucă de cel mult cincisprezece ani, cu mânile legate nepriceput la spate și acoperite de o pătură, și care în loc să se zbată, așa cum făceau toți cei pe care Necuratul îi

avea sub stăpânire, avea un zâmbet larg, luminos, privind cu seninătate la forfota pe care oamenii o iscau în jurul ei.

"— Ajută-ne pre noi, părinte, glăsui femeia, *căci tare necăjiți mai suntem cu fata aceasta a noastră. De o bună bucată de vreme nu mai este cum era înainte, și nu știm ce i s-a întâmplat și de unde, însă pare a fi stăpânită de un demon așa de rău cum nu am mai văzut până acum."*

"— Dar ce se întâmplă cu ea, cinstiți creștini dumneavoastră? îi întrebă cu glas molcom părintele Nicodim, privindu-i nedumerit, căci păreau a fi oameni înstăriți și citovi la cap. *Cum aș putea eu oare să vă ajut, dacă nu știu ce vânt vă aduce până la mine?"*

"— Vânturi rele, părinte, rosti bărbatul aproape mușcându-și buzele de rușine. *Fata asta a noastră are așa un dar asupra oamenilor, încât atunci când vorbește cu ei, ori când îi atinge, fie doar să-i mângâie peste frunte cu palmele ori numai cu vorba ei cea dulce și armonioasă, pe loc oamenii par că se îmbată, că se smintesc pentru vorbele ei dulci au puterea să le ia mințile; îi apucă așa o stare de fericire, că unii dintre ei sunt în stare să-și dea toată averea sărmanilor și lor să nu le mai pese de nimic."*

"— Nu este nimica rău în a fi fericit, îl completă femeia, *dară o astfel de comedie i-a făcut guvernatorului austriac acum două luni, și de atunci nimeni din târgul Albei nu se mai înțelege cu acesta. A anulat toate edictele târgoveților de i-a lăsat pe toți liberi la comerț, și a mai făcut și alte boacăne de i s-a dus buhul, și au fost nevoiți alde Împăratul de la Viana să trimită o comisie de la curte ca să-l bage până peste cap în apa înghețată a Trotușului ca să-și revină, bietul om. Și de atunci, cu mare prouncă a venit acesta la noi și a vrut să ne-o închidă în teminița de la poarta orașului, și numai când a văzut-o ce nevinovată îl privea, ne-a dat zălog să venim la sfinția ta ca să-I găsești leacul și să ne-o vindeci de toți demonii."*

"— Pare că lucrarea diavolească se ascunde în mai multe persoane decât credeam, și ni se înfățișează sub chipuri tot mai nevinovate", murmură către aceștia părintele, privind spre fată cu luare aminte și încercând să-și țină firea în fața trăsăturilor delicate ale acesteia.

Oamenii care-o aduseseră au dat aprobator din cap, privindu-l pe părinte recunoscători și bucurându-se pentru că, într-un final, se găsise cineva care să le înțeleagă și lor întristarea.

"— Oare crezi că ai putea face ceva pentru fata noastră, părinte?" rosti cu îngrijoarare femeia.

"— Oameni buni, cred că va trebui să vă găsiți un adăpost pentru noaptea asta pe undeva, în sat," rosti hotărât părintele Nicodim, după care dispăru în altar și se întoarse cu un cărțoi gros și vechi, pe care îl deschise, așezându-l sub candelabrul din centrul bisericii.

Apoi, după ce părinții copilei au ieșit din biserică, își suflecă mânecile anteriului, merse lângă fată și îi desfăcu legăturile de la mâini, stropi împrejurul acesteia cu apă sfințită și începu ceremonialul.

6. Slăbise pe măsură părintele, se vedea că îl mistuia ceva ascuns din interior, că avea o durere căreia nu-i putea da nicidecum glas. Din falnic și trupeș precum era în urmă cu câteva luni, când sosise în satul lor, ieșise în primăvară părintele Nicodim numai piele și os; iară oamenii se întrebau, pe bună dreptate, dacă o avea ce mânca părintele sau este nevoie să aducă la biserică pomană cu de-ale gurii. Sutana părintelui, cândva strânsă pe trupu-i plin și mătăhălos, devenise dintr-odată mult prea largă; în adierea vântului primăvăratic ce cobora de pe crestele Trascăului flutura pe slujitorul Domnului precum rufele prinse vara la uscat, pe garduri, de gospodinele sătucelor.

Femeile din sat puseră schimbarea asta bruscă a părintelui pe seama fetei aceleia de orășeni care sosise în miezul iernii, și cu care părintele rămăsese închis toată noaptea în biserică. Câțiva oameni puteau să și jure că dintr-acolo au răzbătut către săteni câteva strigăte și icnituri neobișnuite, cum nu mai auziseră până atunci, și că așa o ținuse părintele cu scoaterea dracilor din fătucă până la ziuă. Ei bine, odată cu răsăritul soarelui, orice zarvă încetase, mocanii aceia de la oraș veniseră dis-de-dimineață, își recăpătaseră fata din mâinile părintelui, o urcaseră în sanie și îndată se întorseseră la oraș, de unde veniseră.

Sătenii mai bătrâni și hâtri au comentat în felul lor evenimentul, mai ales pentru că de-atunci părintele refuzase să mai tămăduiască vreun suferind ori să mai citească vreo slujbă dintr-acelea înfricoșate, care să scoată dracii din oameni. Oamenii își spuseseră atunci că este foarte greu să te lupți de unul singur cu Diavolul, mai ales când acesta ia chip de femeie frumoasă așa cum se întâmplase în pueterea iernii, și că ultima alungare a diavolului și eliberare a sufletului de creștin îl obosise peste măsură.

"— *Acuma na, este omenește să mai ostenești,* spunea a lui Prăjitură, o femeie care umbla de multă vreme pe la feciorii ei, stabiliți la oraș. *Ostenesc ele țugurile de fier dintre târguri, că mai opresc și ele din când în când să le toarne mașiniștii apă, darămite oamenii.*"

Zâmbind cu subînțeles pe sub mustață, unii oameni adăugară că deseori o luptă dreaptă cu Necuratul poate dura chiar și o noapte întreagă, dar asta ține fie de cât de puternic este Ucigă-l Toaca, și de cât de adânc s-a înșurubat în sufletul creștinului, fie de cât de iscusit este părintele.

"— Ori, noi suntem bucuroși că avem un părinte tare iscusit, se lăuda nea Codel printre zâmbete ce lăsau să se subînțeleagă că mai știe și altele dar că nu este momentul ori locul să le spuie dintr-odată, *așa cum a scos dracii din fetișcana ceea cum nu s-a mai pomenit nicăieri, și nimeni nu mai poate spune de-acum că nu avem popă în sat... băăăăii, țăranilor! Acesta-i popă, băi, nu un oarecare slujitor care plimbă cădelnița pe la icoane, m-auzita-ți auzit voi?"*

Odată trecute sărbătorile de Înviere a Domnului, se pomeniră sătenii că zăvorăște strașnic părintele ușa bisericii, că pune opreliști la ferești și că închide până și curtea bisericii. Așa se face că de-acum înainte nici un creştin nu mai putea să intre în casa Domnului ca să se roage, cu smerenie, preaslăvind mila Sa şi rugându-I-se Lui pentru iertarea păcatelor, atât cele personale cât și cele ale rubedeniilor apropiate.

Şi din nou, cu mare mirare, îl priveau sătenii pe părintele Nicodim, cu trupul tot înfășurat cu sutana-i largă, cu niște ochi galbeni şi aprinşi, ca de om nedormit cu nopțile, cum înconjoară biserica cu tot soiul de schele şi cu instrumente de vopsit, ba mai trage de sus până jos o pânză mare, însăilată din mai multe cearceafuri, care acopereau în întregime zidurile casei Domnului, așa că niciunul dintre curioși nu putea să zărească ce anume meșterea părintele acolo.

În ajunul Înălțării îl priveau pe părinte şi îşi făceau cruce văzându-l cum dă jos faldurile și perdelele care înconjurau biserica, în timp ce rânjea satisfăcut către ei. Și nu reușeau să înțeleagă cum, sub ochii lor, zidurile albe ale acesteia, odată frumoase şi migălos aranjate, cu turlele-i aurite și nemaivăzute în toată țara Moților, toate acestea se schimbaseră acum și, sub bidineaua părintelui, căpătaseră culoarea neagră.

Așa cum erau corbii ce croncăneau, rotindu-se deasupra bisericii, ori precum câinii fioroși ce se hârjoneau în curte.

Ciudatul

de Timeea Ada Nistor

Ana se lupta cu marea de oameni mergând în direcția opusă sălii de mese la ora prânzului când toată lumea își dorea să prindă un loc liber, dar ea dorea doar să iasă afară. Și aproape a reușit când cineva i-a tăiat calea, făcând-o să se împiedice și aproape să cadă. Și-a ridicat privirea și a dat de o pereche de ochi albaștri care o priveau cu amuzament.

— Vezi pe unde mergi! a spus băiatul.

— Scuză-mă, a spus Ana recăpătându-și echilibrul, dar ai apărut de nicăieri, sincer.

— În fine, și-a dat băiatul ochii peste cap. Ciudato! a adăugat el când a trecut pe lângă ea, înghiontind-o ușor.

— Pardon?! se întoarce Ana spre el, luându-l prin surprindere.

Nu mulți aveau curajul să îi răspundă. El era Alex Ricard. Cel mai bogat adolescent din oraș și totodată cel mai arătos, moștenind trăsăturile de model ale mamei sale. Tot el era regele balului, căpitanul echipei de fotbal și președintele consiliului elevilor. Toți îl priveau ca pe un conducător deși nimeni nu știa de ce, iar el îi privea pe toți ca pe niște supuși ai lui, tratându-i cu aroganță, așteptând să fie venerat. De aceea toți au fost surprinși când fata aceea tăcută a îndrăznit să îl sfideze. Purta haine lungi şi negre şi avea un tatuaj îndrăzneț care începea chiar de pe scalp, în partea dreaptă unde își răsese părul arămiu și continua până la degetul arătător și cel mijlociu; purta multe inele ciudate și căra după ea cărți groase. Deși nu vorbea aproape cu nimeni, obișnuia să le zâmbească tuturor. Cei prezenți așteptau să-l vadă pe rege în acțiune, căci umilirea altora era specialitatea lui.

— Oh, am crezut că ăsta e numele tău. Știi, toți îți spun așa, a râs acesta sigur pe el.

Cei ce-l însoțeau râseră şi ei, nu pentru că era foarte amuzant, ci din spirit de solidaritate pentru conducătorul lor.

Ana doar îl privi dezaprobator. Știa că băiatul se credea mai bun decât restul, bazându-se în special pe înfățișarea sa.

— Foarte bine atunci, vorbi în cele din urmă fata.

Refuza să le ofere celorlalți satisfacție prin începerea unui spectacol. Știa că e o bătălie pe care nu putea să o câștige așa că a plecat pur și simplu. L-a auzit pe tânăr strigând ceva în urma ei și pe ceilalți râzând, dar nu a băgat de seamă. Avea un plan care îl va învăța pe Alex ce înseamnă cu adevărat să fii ciudat.

"Fie ca interiorul tău să fie reflectat și la exterior" a rostit ea, blestemându-l.

Câteva ore mai târziu Alex era purtat pe brațe afară dintr-un bar și așezat într-o mașină. Ana știa ca îi era rău, dar nu din cauza băuturii, așa cum credea el. L-a urmarit îndeaproape, protejată de o iluzie magică pentru a evita să devină titlul unei știri despre o fată care poate zbura.

L-a urmărit pe Alex până în apartamentul lui, unde a fost adus de către șoferul părinților lui, în timp ce aceștia erau plecați la București. După ce bărbatul l-a trântit pe adolescent în pat, întorcându-l pe burtă în cazul în care i-ar veni să vomite, a stins lumina și a părăsit apartamentul.

Dar Ana a rămas și a privit cum băiatul se strâmba de durere în timp ce părul său nisipiu și lung de care era atât de mândru dispare, rămânând doar cu pielea capului pe care se întindea cerneala neagră a unui tatuaj ce înfățișa o pânză de păianjen. Sprâncenele i-au fost înlocuite de un șir de inele, iar genele i-au căzut. Pe obraz i-a apărut o cicatrice urâtă care începea de sub ochiul stâng și se termina la baza maxilarului său bine definit. Fața îi era palidă și slabă, făcându-i ochii să pară ieșiți din orbite. Degetele i-au devenit mai osoase și mâinile mai subțiri, acoperite de cerneală întunecată, care nu avea un model anume, doar îi murdărea pielea. Până și ochii și-au schimbat culoarea. Acel albastru glaciar, devenise un verde murdar, genul de verde pe care ți-l imaginezi că l-ar avea gelozia sau răutatea. Băiatul încercă să se ridice în patru labe, dar căzu imediat; doborât de oboseală adormi cu gândul că cineva îi pusese ceva în băutură și se jură în sinea lui că va închide acel local blestemat. Chiar atunci Ana lăsă iluzia magică să cadă, devenind astfel vizibilă. Se așeză într-un fotoliu comod și deschise o carte pe care o purta în geantă și începu să citească.

Ana fu întreruptă de o voce răguşită ce trăda oboseala:

— Ce naiba cauți aici?

— Bun, te-ai trezit! spuse aceasta încântată, lăsând cartea deoparte şi împreunându-şi mâinile. Apoi se aplecă şi-şi ridică geanta de pe podea, în timp ce Alex o privea prostit, prea slăbit ca să mişte vreun muşchi, ținându-şi doar capul ridicat. Ana scoase o mică oglindă rotundă şi o deschise, întinzând-o băiatului. Acesta făcu efortul să se întindă după ea, scrânşnind din dinți din cauza amorțelii şi îşi privi reflexia de aproape, surprinzându-şi ochiul verde împodobit cu un şir de inele. Ana îl privi cu atenție cum îşi înalță sprâncenele cu o expresie stupefiată, scăpând obiectul din mână şi ridicându-se, părând să fi uitat de durerea fizică, postându-se în fața şifonierului său, a cărui uşă era o oglindă suficient de mare pentru a-şi studia întreaga figură.

Alex a trecut printr-un şoc ce i-a zguduit trupul, făcându-l să se îndepărteze câțiva paşi, cu picioarele împleticindu-i-se, căzând în cele din urmă în genunchi. Ochii îi erau mari şi păreau gata să-i cadă din orbite; îşi duse mâna pe creştet încercând să-şi mângâie părul, dar acesta nu mai era acolo; îşi atinse cicatricea şi îşi privi mâinile tremurânde.

— Nu, nu ,nu, nu, nu, nu, nu! NU! E doar un vis, e doar un vis, e doar un vis... repeta el obsesiv cu o privire fixă, de om schizofrenic.

— CE MI-AI FĂCUT! strigă el la vrăjitoarea care îl privea nonşalant de pe fotoliu, cu picioarele încrucişate şi cotul drept pe genunchi pentru a-şi susține capul. Părea că abia atunci îşi amintise că nu era singur în cameră.

— Practic... nimic, a spus ea calmă. Tu ți-ai făcut asta cu mâna ta, călcând pe nervi persoana nepotrivită; eu doar l-am adus la suprafață pe cel care eşti cu adevărat. Ana s-a ridicat în sfârşit în picioare îndreptându-şi spatele. Tocurile ei făcură un zgomot surd de „clac" de sub fusta ei lungă de mătase, în timp ce se apropia de băiatul speriat. Se aşeză lângă el şi-i îndepărtă degetele subțiri de pe față, oprindu-l din încercările lui fără succes de a-şi smulge metalul de pe față.

— Po-poftim?

Băiatul respira greu acum, panica circulându-i prin sânge; şiroaie de transpirație îi curgeau pe fruntea încruntată. "Ce se întamplă cu mine? Aşa ceva nu e posibil" gândea el, mutându-şi privirea de pe mâinile sale pe reflexia din oglindă şi apoi din nou la mâinile sale şi la fata de lângă el.

— E un blestem. Ca să-l desfaci, trebuie să-ți schimbi atitudinea. Dacă vrei să devii frumos la exterior, trebuie să fii la fel şi în interior, îi spuse atingându-i uşor pieptul în dreptul inimii.

— Nu se poate, asta nu e posibil, dădu băiatul glas gândurilor lui.

— Ba e foarte posibil, îi răspunse fata. Chiar acum vezi asta, cu ochii tăi. Un tip pe nume Ravi Zacharias a spus odată că avem dreptul să credem ce vrem, dar nu tot ce credem este şi adevărat. Şi cu aceste cuvinte, Ana se ridică întorcându-i spatele.

— Stai! strigă Alex. Îmi pare rău pentru ce am spus ieri. Am să-mi iau revanşa, promit. Doar... Doar schimbă-mă înapoi. *Te rog!*

Ana ştia că băiatul a trebuit să-şi calce pe mândrie ca să rostească ultimele cuvinte, dar mai ştia şi că acestea nu au valoarea pe care ar trebui să o aibă.

— Spui asta doar pentru că vrei ceva, prin urmare rugămintea ta nu are nicio valoare. Am vorbit serios, băiete. Trebuie să te schimbi cu adevărat. Nu poți păcăli magia.

— Ce vrei? Răzbunare? Bani? O să-ți dau bani. Câți bani vrei tu. Doar nu mă lăsa aşa!

Aproape că puteai vedea disperarea din cuvintele lui, însă nu era de ajuns.

— Alex... şi dacă aş vrea, nu pot să te schimb înapoi. Aşa cum nu poți schimba trecutul, nu poți schimba niciun blestem. Actul a fost consumat. Acum îți rămâne doar prezentul. Îți sugerez să îl foloseşti înțelept. Dezlegarea unui blestem are şi el un termen limită, la fel ca laptele înainte să expire. Ai la dispoziție 21 de zile sau efectele devin permanente.

— O să sun la poliție! amenință el, ridicându-se şi îndreptând un deget acuzator către ea.

Ana râse.

— Şi ce-o să le spui? Că o vrăjitoare te-a transformat într-un ciudat? Tu ai crede una ca asta? Probil vor spune că eşti un adolescent scăpat de sub control, care e prea speriat să le spună părinților adevărul. Şi oricum, nu ai nicio dovadă că eu ți-am făcut asta, sau că există vrăjitoare. Te las să te gândeşti. Dacă ai nevoie de mine, voi fi la hotelul Cronwell, camera 203. La revedere! i-a făcut ea rapid cu mâna şi s-a întors, pornind spre uşă cu paşi hotărâți.

— Stai! strigă din nou băiatul, dar de data asta fata nu s-a mai oprit şi a lăsat valul invizibilității să cadă peste ea imediat ce a ieşit din raza lui vizuală.

Au trecut trei zile de când Alex a fost blestemat. Trei zile de refugiu în inima pădurii, în casa de vacanță a părinților lui, rușinat de înfățișarea sa. Moment în care Ana a decis să-l viziteze din nou. Spre dezamăgirea ei, l-a găsit pe băiat înconjurat de sticle goale și ambalaje de supă instant, zăcând în întuneric, amețit de alcool.

— Of, voi, oamenii. Sunteți atât de irațională! Cum nu iese ceva așa cum vreți, preferați să vă înecați în băutură și să uitați tot, în loc să găsiți o soluție, bombăni fata aplecându-se după sticlele scumpe de vin și whiskey și așezându-le pe tejgheaua de care era rezemat băiatul, cu picioarele întinse, înfășurat într-un hanorac negru ce îi ascundea fata. Când a intrat, Ana a observat că oglinda de pe hol era spartă și nu se îndoia de faptul că probabil toate oglinzile arătau așa. Băiatul a lăsat să îi iasă printre buze ceea ce ar fi vrut să fie un mârâit.

— Grozav! Probabil că vorbesc singură, și-a ridicat vrăjitoarea mâinile în aer, exasperată. Presupun că o să fie nevoie să te ajut acum...

Și-a folosit magia și l-a făcut pe băiat să leviteze; acesta scoase un geamăt prelung când se trezi ridicat de la podea. Fata îl ignoră și-l transportă până la cea mai apropiată baie, lângă bucătărie, cu ușa larg deschisă. Așa cum prezisese, și oglinda din baie era spartă, dar nu îi acordă prea mare importanță, ocolind cioburile. Îl așeză pe băiat în cadă cât de blând putu și apucă dușul. Fără vreun avertisment, lăsă apa rece sloi să se reverse peste el; impactul îl trezi imediat.

— Doamne Sfinte, sper să nu te omor! spuse Ana văzând mișcările bruște ale băiatului și lupta lui cu apa; când i se păru că a deschis ochii destul de mult, închise robinetul.

— De ce ai făcut asta? Și cum ai intrat aici? vorbi Alex rostind cuvintele ciudat, distorsionat.

— Oh, încă ești beat. O să mă ocup de asta. Așteaptă-mă aici, spuse ea de parcă băiatul ar fi avut de ales.

Se duse în bucătărie și scoase plantele din geantă. Le amestecă rapid și cu puțină magie prepară o poțiune ce avea să îl pună pe picioare cât ai clipi.

— Bun, acum ridică-te, flutură Ana din degete.

Alex se trezi dintr-odată stând în șezut.

— Bea asta, îi spuse aducându-i aproape de buze paharul ce conținea un lichid auriu care strălucea ireal. Băiatul nu avu timp să protesteze, se trezi cu băutura băgată pe gât, o parte din ea scurgându-i-se pe bărbie. După câteva secunde, ochii i se deschiseră larg, apoi dădu afară tot conținutul stomacului.

— Mmm, eficientă dar nu prea plăcută... mormăi Ana pentru ea.

După ce băiatul se liniști, se șterse la gură cu mâneca și toată atenția lui se îndreptă spre fata cu păr de aramă care îl privea răbdătoare, cu mâinile încrucișate și cu o umbră de îngrijorare pe față.

— Ce cauți aici? spuse el încruntat, cu o urmă de amărăciune în glas.

— Nu e evident? Am venit să te întreb de sănătate. Eram curioasă să văd cum îți mai merge. Nu prea bine din câte observ, își îndreptă ea privirea spre degetele rănite ale băiatului. Probabil așa spărsese oglinzile. O să schimbam asta acum. Dar mai întâi du-te și fă un duș, schimbă-te iar eu o să curăț bucătăria. Hai, hai! spuse ea pe un ton maternal, bătând din palme. Băiatul coborî din cadă ușor, pentru a evita să alunece, apoi o măsură pe fată cu privirea. Arăta ca de obicei; pielea palidă și părul lung, alb; ochii albaștri, șterși, îmbrăcată cu o rochie neagră până la genunchi, cu mâneci subțiri ce cădeau în clini, cizme negre cu toc subțire, atât de lungi că aproape atingeau tivul rochiei și un lănțișor argintiu la gât. Dacă nu s-ar afla în situația asta nasoală, Alex ar considera-o chiar frumoasă.

— De ce trebuie să primesc ordine de la tine? Din cauza ta sunt așa, a ridicat băiatul exasperat din mâini.

Ana își dădu ochii peste cap și îi răspunse:

— Nu îți dau ordine, te aduc cu picioarele pe pământ și nu eu sunt motivul pentru care ești în situația asta, ci tu. În caz că nu ai observat încă, alegerile tale au consecințe. Unele îți plac, altele nu. Și dacă am reușit să pun un blestem asupra ta, crezi că mi-e greu să trec de o ușă? Mai ai și alte întrebări?

— Nu ai niciun drept să fii aici, a ridicat el un deget acuzator, ochii arzându-i de furie.

— Poate, dar e de datoria mea să mă asigur că nu mori. Acum, dacă vrei să vorbim, mai bine te-ai grăbi să te schimbi căci refuz să-ți adresez un alt cuvânt cât timp miroși a vodcă și a vomă.

Dacă privirile ar putea să ucidă, Ana ar fi fost într-o baltă de sânge.

Ea a ieșit din baie dar în loc să îl urmeze pe Alex pe scări, a intrat în bucătărie unde era un dezastru. Sticle goale, pahare sparte, ambalaje, pete de sânge și un morman de vase pe blatul de marmură. Ana strâmbă din nas și pocni din degete iar întreaga bucătărie începu să se curețe singură. Vasele erau sclipitoare și la locul lor, podelele străluceau, scaunele nu mai erau dărâmate, sticlele se aflau în coșul de gunoi iar pe perete nu mai era pata aceea dubioasă. Mulțumită de

treaba ei, Ana zâmbi și își scoase o altă carte din geantă pe care începu să o răsfoiască în așteptarea băiatului.

Alex apăru după aproape o oră purtând blugi negri şi un hanorac mare cu glugă, mirosind a curat. Ura să se ascundă așa. El, care era mereu în centrul atenției. El, care era întodeauna sigur pe el...

— În sfârșit! exclamă Ana, aruncând cartea pe masă. Ia loc.

Alex se conformă, păstrându-și fruntea încrețită de furie.

— Ce ai făcut în ultimele trei zile? îl întrebă fata ca şi când ar fi purtat o simplă discuție amicală.

Alex se gândi la cum a mințit-o pe mama lui, spunându-i că e prea stresat și că are nevoie să se liniștească așa că aceasta i-a dat voie să stea în casa lor din pădure pentru o vreme, cum s-a gândit să se sinucidă de câteva ori, dar i-a fost prea teamă și cum restul e în mare parte învăluit în ceață.

— Blestemul tău e o prostie. Am făcut fapte bune și nu s-a schimbat nimic, a declarat el.

— Explică, ceru vrăjitoarea, așezându-și coatele pe masă ca să-și poată sprijini bărbia în mâini.

— Am făcut donații peste tot. Donații mari. Astea sunt fapte bune, nu-i așa? Ei bine, nu s-a schimbat nimic.

Ana a înțeles atunci că atitudinea băiatului nu era în totalitate din vina lui. Asta au făcut părinții lui mereu. Au donat. Asta e tot ce înțelegea el prin „o faptă bună".

— Alex... îmi pare rău. Sunt sigură că toți cei care au beneficiat de generozitatea ta sunt foarte bucuroși acum, dar bunătatea nu se rezumă la bani, ci la motiv. Nu poți cumpăra dezlegarea unui blestem.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Vreau să spun că nu contează gestul, ci intenția. Ai donat toți acei bani ca să-ți revii, nu că îți păsa de cauză. Nu poți păcăli magia, îi reaminti ea.

— Și atunci ce ar trebui să fac? Nici măcar nu pot să ies din casă.

— Hmmm, se gândi câteva secunde Ana. Tu nu vrei să fii văzut... o lume nevăzută... Mergem în lumea nevăzută să înveți despre bunătate! declară ea veselă, sărind în picioare.

— Poftim? întrebă băiatul cu o sprânceană ridicată.

— Știi tu, locul ăla cu unicorni, vampiri și spiriduși, zâne și vrăjitoare. Ce credeai că am fost creată într-un laborator?

— Mai degrabă că ai căzut din stele, mormăi băiatul, iar ea râse.

— Păi nu te înșeli în totalitate...

— Bine, dacă asta o să mă ajute să revin la normalitate, o să fac cum spui, spuse băiatul trăgându-şi gluga pentru a-şi acoperi chipul.

— Nu e nevoie să faci asta, îi atrase Ana atenția. Toți suntem ciudați acolo. O să te integrezi, îi făcu ea cu ochiul și băiatul aproape că zâmbi. Aproape.

— Trebuie să ieșim din casă? a întrebat Alex când a realizat că sunt în fața ușii.

— Da, dar când vom ieși pe ușa asta, nu vom ieși în lumea ta. Adică în lumea pe care ai văzut-o până acum, a încercat Ana să-i explice.

— Ești drogată? M-ai drogat cumva?

— Nu am nevoie de nicio substanță să văd zâne sau rozătoare zburătoare, ok? Și de data asta, nici tu. Ești gata?

— Presupun...

La urma urmei, ce situație poate fi mai rea decât cea în care se afla acum?

— Închide ochii, îi spuse Ana.

Se conformă.

A auzit ușa deschizându-se și a simțit vântul mângâindu-i fața. Nu era rece.

— Poți să îi deschizi acum! spuse Ana încântată.

Când Alex deschise ochii crezu că nu s-a întâmplat nimic, că lumina era atât de puternică din pricina zilelor petrecute în întuneric. Dar se uită mai bine și văzu ceva strălucitor trecând prin fața lui. Era prea mare să fie un licurici și împrăștia sclipici. Creatura nu a stat pe loc decât câteva secunde, după care a dispărut la fel de repede cum a apărut. Era o fată mică, cu aripi.

— Ce... Alex nu mai avea cuvinte. De parcă i-au rămas toate blocate în gât.

— Ți-am spus că vor fi zâne, spune Ana.

— Unde suntem? întrebă el.

— O haide, e Transilvania... trebuia să te aștepți la puțină magie. Toate legendele pornesc de undeva. Suntem în același oraș, doar că tu acum vezi după iluzia magică care ascunde lumea oamenilor de lumea creaturilor magice, dar practic e aceiași lume. Eu sunt vrăjitoare. Sunt jumătate om şi jumătate înger, asta înseamnă că aparțin ambelor lumi. La fel și vampirii. Dar zânele şi demonii, nu, chiar dacă evadează uneori și fac probleme oamenilor. Cândva ambele lumi erau legate dar pe atunci se credea că magia e în totalitate rea şi oa-

menii îi persecutau pe cei atinși de ea așa că Cercul a aruncat o pătură care îi orbește pe oameni. Ei nu pot vedea creaturile și nici creaturile care sunt în totalitate magice nu îi pot vedea pe ei, decât dacă creează o poartă prin aceasta. Așa cum fac eu.

— Păi eu sunt om... așa-i? întrebă Alex, nefiind sigur.

După ce Ana a dat din cap în semn de confirmare, a continuat.

— Atunci cum de pot fi aici? Nu e interzis?

— Hmmm, atâta timp cât nu pun pe nimeni în pericol, pot să fac ce vreau. Oamenii din zilele noastre nu sunt chiar dușmanii magiei.

— Și cum o să mă ajute asta? întrebă băiatul și făcu un gest spre zâna cea roz care stătea pe crenguța unui copac.

— Ești în situația asta pentru că mă consideri ciudată, așa că poate că dacă înțelegi de ce sunt ciudată o să încetezi să judeci pe ceilalți. Știi, încerc să te trezesc puțin la realitate. Dacă asta funcționează, atunci o să apară o schimbare în inima ta și blestemul va fi rupt, a explicat ea pe un ton vesel, gesticulând mult.

— Oh, îngăimă Alex.

— Acum hai să întâlnim niște ciudați, a spus vrăjitoarea, ieșind din pădure.

Tânărul era fascinat. Se aflau în același oraș, dar cu alți oameni. De fapt nu erau oameni. Străzile erau inundate de tot felul de creaturi, ca de exemplu un cuplu de pitici în costum verde cu părul portocaliu ca focul. Aceia ar trebui să fie spiriduși.

— Hei... ummm...

— Ana, îi spuse fata. Numele meu e Ana.

— Oh, Ana, spiridușii nu locuiesc în Irlanda?

— Emigranți, a ridicat ea din umeri, continuând să meargă la pas.

Alex mai observă și oameni foarte părăși cu canini ascuțiți și hainele zdrențuite. Vârcolaci, gândi el. Pe stradă niște umbre negre șerpuiau printre creaturi, dar nimeni nu le băga în seamă. Nici măcar Ana când una a trecut fulgerător printre ei.

— Demoni, a spus ea simplu, când a observat privirea curioasă a lui Alex.

— Unde mergem acum? a întrebat Alex, îndesându-și mâinile în buzunarul hanoracului.

— Ai făcut vreodată voluntariat?

— Nu chiar, dar am participat la evenimente legate de voluntariat.

— Ei bine, acum ai ocazia. Vom merge într-un loc numit Senine. Este un centru pentru creaturi orfane sau rănite grav. Majoritatea locuitorilor își petrec timpul acolo. E un loc grozav să îți faci prieteni.

— Toți prietenii tăi sunt creaturi magice?

— Da. Până în clasa a noua nu am ieșit de sub protecție. Și e destul de dificil să îți faci prieteni noi când ești adolescent. În special dacă ești diferit, spuse ea în șoaptă.

— Oh, înțeleg... Îmi pare rău că am făcut lucrurile mai dificile pentru tine, a răspuns băiatul din dreapta ei.

— E în regulă, m-am răzbunat deja, chicoti ea făcând referire la înfățișarea lui.

— Și până în clasa a noua ai fost la o școală magică?

— Aici le spunem doar școli, a râs Ana, dar da. Am fost la o școală aici. Știi cum voi oamenii aveți profile reale și umane, științele naturii, mate-info și așa mai departe? Aici ești distribuit în funcție de tipul de creatură care ești. Spiritele și vampirii au profil de „nemorți", studiază multă filozofie și istorie. Vrăjitoarele ca mine, zânele și spiridușii suntem pe profil de magie unde învățăm să facem vrăji, blesteme, și poțiuni magice.

— Wow, sună interesant. Mi-aș dori să învăț și eu despre astfel de lucruri.

— Excelent, pentru că asta o să faci azi.

Ana spera ca planul ei sa funcționeze. Spera ca, înconjurată de atâta suferință, inima băiatului se va despietri și așa blestemul va fi dezlegat.

Pe drum Alex a învățat despre florile de argint, care nu sunt cu adevărat de argint dar strălucesc ca acesta, că sunt specifice locației lor, anunțând primăvara. Când oamenii și creaturile magice trăiau încă în armonie, îndrăgostiții culegeau astfel de flori care creșteau doar în munți ca să dovedească iubitelor devotamentul lor. Acum doar decorează parcul central. În lumea nevăzută erau multe plante de care cei umani nu aveau nicio idee, unele frumoase dar otrăvitoare, de culoarea apusului, tocmai pentru a prevesti moartea. Acesta a mai aflat și că nu toți morții ajung spirite sau fantome, doar cei care și-au vândut sufletul cuiva pentru ceva înainte să moară. De obicei cele care încheiau astfel de târguri era vrăjitoarele, pentru că sufletele le lungeau viața iar ele erau cele mai capabile să îndeplinească dorințe, puterile lor fiind de origine Dumnezeiască. Spiritele se năsteau din nou și creșteau până la o vârstă matură, depinzând de nivelul de maturitate pe care îl avea persoana care a murit, iar apoi rămâneau așa pe veci. A mai aflat și că nimeni nu cunoștea originea zânelor dar că cel mai probabil erau rezultatul evoluției, ele fiind printre primele ființe care au populat Terra. Mai erau și alte planete lo-

cuite de creturi magice și oameni, dar Ana nu avea voie să îi dezvăluie mai multe detalii.

— Am ajuns, a spus Ana prezentându-i o clădire albă cu uși de sticlă pe care scria cu litere de un albastru închis, "senine".

Ana a intrat prima, sigură pe ea, urmată de Alex care o urma stingherit.

— Bună ziua, doamna Greta! a salutat-o ea vesel pe doamna de la recepție. Micul hol nu se diferența de unul uman, avea podele curate de linoleu albastru, imagini cu citate încurajatoare, diplome agățate, hârtii pe tejghea și lumini de neon. Dar ceea ce diferența această recepție de cele văzute de Alex era doamna din spatele tejghelei, care nu era umană și semăna mai mult cu Ursula din „Mica Sirenă", având pielea mov și părul alb, tuns scurt, fața ei fiind grasă și indiferentă, cu buze mari și roșii, ca de pește, îmbrăcată într-un halat alb cu ecuson.

— Bună, drăguțo, a salutat ea cu vocea răgușită și joasă.

— Azi am mai adus un voluntar, însă e doar în vizită, l-a prezentat ea pe Alex.

— Bine, mergi sus la Clara.

— Ok, i-a făcut ea cu mâna recepționistei, care s-a întors la cititul hârtiilor dezordonate. Ana îl trase pe băiat după ea când acesta a rămas să se holbeze.

— O să te holbezi așa la toată lumea? Pentru că e neplăcut și nepoliticos, să știi.

— Scuze, dar totul e...

— Ciudat? Păi ăsta e normalul aici de fapt.

— Ai dreptate, și-a dat Alex ochii peste cap fără ca fata să observe. Au urcat două etaje și au completat un formular de vizitare, după care Ana s-a informat cu privire la nevoile prezente. Ea a decis că ar fi o idee bună ca Alex să îi cunoască pe copiii semi-elfi așa că s-au înscris la asta, după care au coborât un etaj și au intrat într-o sală mare pe unde se învârteau tot felul de doamne de specii diferite. Unele erau subțiri cu păr lung, altele aveau solzi sau păr și colți, însă toate purtau halate înflorate.

— Alex, acum chiar va fi nevoie să nu te holbezi. Copiii semi-elfi sunt foarte sensibili și nu vreau să îi faci să se simtă aiurea; ne-am înțeles?

— În regulă, promit să mă port frumos.

— Bun, acum hai, a spus ea, împingând o ușă albastră. Imediat ce s-au aflat înăuntru s-au auzit voci de copii, repetând numele Anei.

— Hei, micuților! Mi-a fost dor de voi, a spus Ana aplecându-se să le strângă în brațe pe cele trei creaturi micuțe.

Alex le putea vedea doar părul negru ce părea moale la atingere. Când s-au desprins de Ana, cele trei fetițe s-au uitat curioase la băiatul din spatele ei.

— Cine e el? a tras-o una dintre ele de rochie pe Ana.

— Păi ce-ar fi să îl întrebi chiar tu.

Ele nu s-au speriat de înfățișarea lui, cum a crezut Alex că se va întâmpla. Doar i-au zâmbit dulce. De fapt nimeni nu s-a uitat în niciun fel la el.

— Cine ești tu? a întrebat o fată timidă, încurajată de mâna Anei ce se odihnea în mânuța ei micuță.

— Aaa, numele meu e Alex.

— Eu sunt Tina, a întins fata mânuța ei mică, cu unghii albastre sclipitoare. Așa îi erau și ochii, și ar fi părut chiar umană, însă gura ei era plină de dințișori mici și ascuțiți iar limba îi era despicată în două.

— Mă bucur să te cunosc, a spus băiatul la fel de timid când a întâlnit privirea fulgerătoare a Anei.

Celelalte două fetițe au venit și ele mai aproape și el a observat că arătau la fel. Toate trei cu pielea albă şi cu pistrui, păr negru, tuns bob, rochițe albe cu mâneca scurtă şi unghii albastre, sclipitoare.

— Ana, putem să îi arătăm lui Alex unicornii?

— Sigur, Sara, sunt sigură că Alex va fi încântat.

După auzul acestor cuvinte, fetițele au fugit la Alex entuziasmate și l-au luat de mâini, tragându-l afară prin camera simplă decorată cu desene făcute de ele și câteva birouri de culoare albastră aranjate cu culori și hârtii.

De pe terasă fetițele au sărit numaidecât peste balustradă, aterizând grațios pe iarba verde din curtea exterioară, lăsându-l pe Alex cu inima în gât. Ana a venit lângă el.

— Nu-i așa că sunt niște drăguțe? a întrebat ea.

— Da, adorabile, a înghițit băiatul emoționat în sec.

— Sunt orfane, a adăugat Ana, am de multe ori grijă de ele când angajații au concediu.

— Oh, asta e trist.

— Da, dar nu putem să ne oprim la partea rea a vieții, nu? Asta nu e tot. Acum haide, să nu le facem să aștepte, a spus Ana iar spre oroarea băiatului și amuzamentul blondei, amândoi s-au ridicat în aer și au aterizat lin pe iarbă.

— O, Doamne! a exclamat el. Trebuie să încetezi să faci asta!

— Scuze, a râs Ana, dar sunt multe scări până jos.

În aceeași zi Alex a învățat să călărească. Să călărească un inorog mai exact pentru că unicornii erau prea mici pentru greutatea lui. A fost uimit că acele creaturi pe care le-a văzut doar în cărțile cu basme sunt reale, iar spre disperarea celor trei fetițe a stat o vreme să îi admire, dar Ana a spus că e normal, oamenii sunt de obicei atrași de farmecul lor maiestuos. Asta pentru că sunt creaturi pure. Unicornii semănau cu niște ponei, doar că blana lor era mov-pal și aveau un corn de argint în frunte, în timp ce inorogii erau albi, sclipitori cu aripi ca de inger. Și ei aveau origini divine.

Când se făcu ora prânzului, Ana spuse că e timpul să plece iar fetițele au scos sunete de dezaprobare, îmbrățișându-i pe cei doi adolescenți lung și strâns. Spre surprinderea lui, Alex chiar nu voia să plece, simțindu-se bine în atmosfera plină de veselie creată de copii. Nimeni nu îl acceptase în felul ăla și nimeni nu mai fusese atât de încântat de prezența lui. Cu regret în suflet, Alex și Ana au părăsit centrul și au pornit spre un loc în care să-și petreacă restul după-amiezii.

Ana s-a oprit în fața unui local pe care Alex l-a recunoscut. Era o cafenea în care nu intrase niciodată. A urmat-o pe Ana pe niște scări înguste până în capătul unei încăperi. Au luat loc și Ana a comandat trei căni de ciocolată caldă cu alune de la un băiat îmbrăcat în haine sumbre, cu o căciulă trasă peste față care nu avea nicio expresie. Părea lipsit de viață.

— O să le adori, îi promise ea.

— Ăla e cumva un zombie, a întrebat Alex entuziasmat după ce tânărul s-a îndepărtat.

— Nu fi ridicol! Nu există zombie. Valzi e un strigoi. Îi recunoști după pielea albastră.

— O, da, de parcă vrăjitoarele ar fi putut fi reale până acum. Sunt nou în treaba asta, ok?

— Îmi pare rău, ai dreptate.

— Știi, chiar ești de treabă. Nu știu de ce nu am vorbit până acum, a spus Alex degajat, lăsându-se pe spate.

— Pentru că nu sunt exact genul de persoană care să facă parte din elita ta, la fel cum crezi despre trei sferturi din școală, a spus Ana, încrucișându-și brațele fară să își ia ochii de la masa maro.

— Oh, nu m-am gândit la asta până acum.

— Mi-am dat seama. Şi de-asta ne aflăm aici. Tot răul spre bine, așa-i?

— Presupun... Sper să apuc să văd şi binele.

— Nu îți face griji. Dacă ești menit să redevii ce erai odinioară, o să se întâmple. Dar dacă nu, rămâi așa.

— Și dacă nu sunt menit să mă transform înapoi? întrebă băiatul, aruncându-și mâinile pe masă.

— Te descurci tu.

— Ana!

Iar fata râse.

— Ca vrăjitoare poți să faci orice, orice îți dorești? s-a decis Alex să întrebe după o pauză mai lungă de tăcere.

— Hmmm, există reguli, dar nimic nu îmi interzice să pun blestem pe oameni.

— Și poți să zbori. Mi-ar plăcea să pot să zbor.

— Păi ai putea dacă te-ai purta suficient de frumos cu o zână. Ok, nu cred că ai convinge vreuna arătând așa, dar sunt destul de ușor de cucerit. Dacă te plac, le poți cere din praful lor şi vei putea zbura.

— Trebuie să încerc asta, a declarat Alex. După ce redevin frumos, evident.

Ana zâmbi.

— Să fii vrăjitoare e o binecuvântare și un blestem. Nu am o lume a mea, și totuși am două. Pot să fac orice, și uneori regret...

— Ca de exemplu?

— Odată am transformat o fată într-un ananas.

— Ce? Nu pot să cred, a spus Alex. Și de data asta zâmbea şi el.

— Da. Mi-a părut rău după, dar a fost delicios.

Alex a rămas cu gura căscată.

— Glumeaaam. Am transformat-o înapoi. Dar a fost amețită trei zile.

— Și pe mine? De ce nu poți să mă transformi înapoi? Suntem prieteni acum, corect? Prietenii își fac favoruri.

— Da, dar aia a fost o vrajă. Tu porți un blestem. Nu e același lucru.

— Oh, își lăsă băiatul capul în jos.

— În esență nu sunt foarte diferită de un adolescent normal, doar că în loc sa ies cu băieți drăguți, îmi petrec timpul cu vampirii, încheie ea.

— Vrei să spui că eu nu sunt un băiat drăguț? se auzi o voce din întuneric după care li se înfățișă un tânar cu pielea palidă.

În timp ce așteptau băuturile, o a treia persoană li s-a alăturat. Tavi, un vampir.

— Ai adus un om? Spune-mi te rog că e aici ca să-l speriem, a spus vampirul trântindu-se într-un fotoliu moale din fața mesei rotunde de lemn pe care erau asezate cele trei căni aburinde.

— Alex, el e Tavi. Scuză-i manierele. E în mare parte nocturn și nu prea e obișnuit să socializeze, a glumit Ana, câștigând un râs sarcastic din partea vampirului cu ochi verzi și strălucitori, ca de smarald, și bucle ciocolatii. Acesta duse cana la buze, dar o lasă înapoi pe masă cu un mic "au" când a realizat că e încă fierbinte.

— Alex se află aici pentru că l-am blestemat să arate așa, a explicat Ana în continuare.

— Drăguț, a complimetat Tavi munca prietenei sale.

— Ca să-i dau o lecție. Să nu mai judece oamenii după înfățișare.

— Offf, a spus Tavi exasperat, lăsându-și capul pe spate, normal că trebuie să fie ceva bun în asta...

— Sunt jumătate înger, se presupune că ar trebui să fiu bună.

— Și? Lucifer e un Înger, la fel ca toți îngerii căzuți. Asta nu i-a oprit să fie răi.

Ana încercă să guste din lichidul fierbinte, dar își arse buza așa că renunță.

— Presupun că acum o să devii în sfârșit o vrăjitoare ca la carte, a continuat Tavi.

— Ce vrei să spui? întrebă Alex de data asta.

— Păi ca Ana să devină o vrăjitoare cu acte în regulă, trebuia să pună un blestem pe cineva. Și aparent tu ești alesul. Felicitări! Anei nu îi plăcea ideea asta. Trebuie să fi fost tare afurisit...

— Tavi! a protestat Ana, dar era prea târziu.

— Deci tu mă chinui pe mine ca să treci un examen magic? se ridică Alex furios. Și am crezut că începem să ne înțelegem. Că am putea fi prieteni.

— Nu! Nu e chiar așa! protestă Ana. Nu te-am transformat ca să-mi primesc drepturile de vrăjitoare, abia dacă îmi pasă de ele. Am vrut să te fac să înțelegi că nu e nimic rău în a fi diferit. Că încă poți fi acceptat și fără să arăți bine. M-am gândit că dacă te accepți pe tine așa, o să îi accepți și pe alții, iar atunci inima Ți va fi pură.

— Ooo, sigur, s-a răstit băiatul către ea, ridicându-se și ieșind cu pași apăsați.

— Alex! a strigat ea, dar el nu s-a întors.

— Vezi ce se întâmplă când încerci să fii bună? comentă Tavi stând relaxat în fotoliul lui.

— Tu... uhhh, doar taci și plătește, s-a răstit tân[ra vrăjitoare la el. Acesta își sorbi băutura și ridică din umeri nepăsător când aceasta a luat-o la fugă pe scări.

Alex nu era în siguranță în lumea nevăzută, ca ființă umană. Nu-i spusese nimic despre partea urâtă a magiei. Despre demoni care se hrănesc cu suflete sau vampirii care se hrănesc cu sânge de om. Când ieși în stradă, Alex era de negăsit. Sau așa părea, căci în depărtare se auzeau strigătele lui înfundate în timp ce un vârcolac îl căra ca pe un sac de cartofi; bietul băiat, nu avea nicio șansă să scape din strânsoarea de fier.

Ana a încercat să fugă după el, dar nu se putea compara cu viteza unui vârcolac și acesta a dispărut cu tot cu noul ei prieten. Dar știa unde îl duce așa că a folosit o vrajă de transport şi s-a trezit în peștera în care dormeau aceștia. Aerul era îmbâcsit, cu un miros greu de carne putrezită și Ana nu se putea gândi că Alex va deveni tocmai asta, un morman de carne putrezită, din vina ei. S-a uitat prin întuneric, făcând o flacară să i se aprindă în palmă pentru mai multă lumină. În fundul peșterii se auzeau strigăte surde și a pornit într-acolo, cu speranță în suflet.

Când a ajuns în capătul peșterii, Alex era într-adevăr acolo, legat de mâini şi de picioare, ba chiar și la gură. Vârcolacilor nu le plăcea zgomotul. Alex era pe cale să fie decapitat, când Ana ieși din umbră.

— Stați! Nu îl puteți mânca! strigă Ana.

— De ce nu? El a venit aici, a răspuns cel care îl răpise.

— E cu mine, răspune Ana sigură pe ea.

— Nu e înțelept să fii aici, vrăjitoareo, o amenință altul. Știi ce-ți poate face saliva noastră. Te va omorî. Lent şi dureros, a rânjit el arătându-și colții îngălbeniți.

— Cunosc foarte bine riscurile, mulțumesc pentru avertizare dar trebuie să-mi eliberez prietenul.

Prieten! Inima lui Alex se opri pentru o secundă la auzul acestui cuvânt. Nimeni nu-i spusese așa, cu atât de multă sinceritate în glas și în mod cert nimeni nu și-a riscat vreodată viața pentru el. La naiba, prietenii lui nici n-au sunat când nu a mai venit la școală pentru trei zile fără să anunțe!

Unul dintre vârcolaci a râs, dar s-a oprit brusc când pământul îi fugi de sub picioare la comanda Anei.

— Ah, cine râde la urmă... a chicotit Ana și s-a dus să îl dezlege pe băiatul speriat.

— Mulțumesc, a spus el când s-a trezit liber.

— Nicio problemă, fac asta în fiecare zi, a spus ea.

— Serios?

— Nu.

— Să nu îndrăzneşti! sări unul dintre vârcolaci cu dinții înainte. Era prea rapid, Ana nu mai avea aproape nicio șansă. Cu excepția uneia: Alex. Care se băgă în fața creaturii, primind muşcătura în locul fetei. Durerea insuportabilă îl făcu să urle, apoi leşină. Ana a acționat imediat, aruncând cu praf de argint (pe care îl ținea mereu în medalionul de la gât, căci în ciuda regulilor care spuneau că nicio creatură magică în totalitate, sau doar pe jumătate, nu are voie să atace o alta, unii erau încă ucigași cu sânge rece) în ochii creaturilor. I-a orbit suficient cât să-l ridice pe Alex de jos și să fugă cu el.

Când Alex se trezi se afla pe canapeaua din casa de vacanță. Dădu să se ridice, dar o durere îi străfulgeră umărul și gemu.

— Ușurel, ușurel acum. Ești încă rănit.

Era Ana care a venit imediat lângă el, punându-i mâna pe frunte, verificându-i temperatura. Alex își aminti de cele întâmplate. Își aminti cum Ana a venit să-l salveze, în ciuda riscului de a-și pierde viața. Oare îi pasă de el? După tot ce a făcut, fata asta chiar că era un înger.

— Uite, voiam să-mi cer scuze, începu ea. Am pus blestemul ăla condusă de nervi. N-ar fi trebuit să procedez așa. M-am simțit groaznic, de-aia ți-am arătat lumea nevăzută. Speram să te fac să te simți mai bine. Se pare că m-am înșelat, a spus ea cu un zâmbet amar pe buze, privindu-i umărul însângerat.

Alex a iertat-o, detaliile nu mai contau acum. Fata asta îi salvase viața.

— E în regulă. Mulțumesc că m-ai salvat. Chiar am crezut că o să mor.

— Hei, nu-mi abandonez niciodată prietenii la ananghie. Întreabă-l pe Tavi cât usturoi am aruncat de la ferestre ca el să se poată hrăni!

Băiatul făcu ochii mari.

— Glumeam, râse fata. Majoritatea vampirilor din ziua de azi se hrănesc cu sânge sintetic. Cică e chiar mai dulce ca cel al oamenilor. Şi nu se tem de usturoi. Tavi chiar îl adoră.

— Oh, e bine de știut.

— Și cum te simți? a spus ea pe un ton ceva mai vesel, ca să-i ridice moralul.

— Ceva mai bine, dar încă doare. O să mă transform în vârcolac?

Ana râse. Era un sunet plăcut și acum când stătea aplecată asupra lui chiar era frumoasă.

— Nu, la oameni o muşcătură nu e așa periculoasă. Veninul se duce cu puțină alifie. Dar vârcolacii au venin demonic iar eu am sânge de înger, deci muşcătura ar avea efectul otrăvii de şoareci. Mi-ar coagula tot sângele și aș muri.

— Oh, speram puțin că o să mă transform, glumi băiatul.

— Poate altă dată. Apropo, îmi place părul tău, spuse ea.

— Mulțumesc. Secretul e un balsa... Stai puțin! Păr?

Spre amuzamentul fetei, mâna sănătoasă a lui Alex zbură imediat la părul lui și de data asta îl simți, era acolo. Ana i-a oferit din nou o oglindă, iar de data asta era el. El cel dinainte.

— Felicitări, ai dezlegat un blestem în trei zile. Cred că e un record, a spus Ana zâmbind. Alex nu s-a putut abține și a sărit în picioare îmbrățișând-o strâns și sărutând-o apăsat pe obraz. Ana era surprinsă dar l-a îmbrățișat înapoi cu un chicotit.

— Mă bucur că te simți mai bine, s-a auzit o voce din spate. Era Tavi și avea în mână trei căni de plastic așezate într-un suport special. A intrat în casă cu jumătate de rânjet, călcând apăsat pe parchetul închis la culoare.

— Cine vrea ciocolată caldă cu alune?

Și așa au sărbătorit toți trei dezlegarea unui blestem și începutul unei noi prietenii: o vrăjitoare, un vampir și un băiat obișnuit.

Banda desenată pleacă la război!

Primul război mondial reflectat în banda desenată românească (1918-2018)

de Dodo Niță

Istoria a constituit dintotdeauna un filon inepuizabil pentru artiştii din toate domeniile, dar parcă mai mult pentru cei care activează în domeniul artelor narative, incluzând aici şi banda desenată (sau „literatura desenată", după cum o numea Umberto Eco).

Iar războiul, prin definiția sa de conflict armat între grupuri antagoniste de oameni, între state şi alianțe de state, reprezintă firul roşu al istoriei, de la începuturile sale până astăzi şi foarte probabil şi în viitor.

De aceea, banda desenată istorică românească s-a concentrat foarte mult pe războaie, de la cele daco-romane, la războaiele domnitorilor români contra Imperiului otoman şi evident, la cele două războaie mondiale din secolul al XX-lea.

În mod aparent straniu, Primul Război Mondial a fost abordat de mult mai puține ori de creatorii BD români, decât cel de-al doilea. În cuprinsul acestui articol vom încerca să dăm o explicație acestui fapt.

Prima – şi singura, de altfel – BD care abordează subiectul respectiv în perioada Regatului, a apărut pe 24 noiembrie **1918**, în numărul 37 al revistei Biblioteca Copiilor şi Tinerimei: *Mingea buclucaşă*. În timpul ocupației germane a Bucureştiului, câțiva militari germani au dat afară elevii dintr-o şcoală de cartier şi s-au pus pe băut în clasa lor. Dar mingea cu care copii se jucau în curtea şcolii a intrat pe geam şi a spart damigeana nemților.

Ulterior, vreme de 50 de ani, atât în perioada Regatului cât şi a Republicii Populare, nicio bandă desenată nu a mai făcut referire la Primul Război Mondial.

În timpul Regalității, banda desenată avea un pronunțat caracter educativ şi ludic şi-şi trăgea seva din filonul inepuizabil al folcloru-

lui. Atunci când se inspira din realitate, ea aborda subiecte educative bazate pe pilde de genul „cine face ca mine, ca mine o să pățească".

Excepția notabilă o constituie perioada celui de-al Doilea Război Mondial, în timpul căreia propaganda devine un instrument esențial al politicilor guvernamentale, iar responsabilii revistelor pentru copii au decis să folosească impactul vizual al poveștilor în imagini (cum se numeau atunci benzile desenate) transformându-le în instrumente de propagandă ... patriotică. Astfel, personaje îndrăgite de copii precum Tudorică și Andrei (Universul Copiilor) sau altele create de circumstanță precum soldatul Neață (Sentinela) soldatul Sbang (Curentul pentru copii și tineret), toate pleacă la război... contra bolșevicilor.

După instaurarea regimului comunist în România, la 30 decembrie 1947, noile reviste pentru copii nu abordează niciodată subiectul Primului Război Mondial și nici măcar pe cel al Unirii din 1918, cu Transilvania. Basarabia și Bucovina erau cuvinte tabu în epocă, o epocă a bolșevismului și internaționalismului proletar.

Dar, în anii 60, ultimii ai regimului Gheorghe Gheorghiu-Dej și primii ai regimului Nicolae Ceaușescu, doctrina internaționalismului este treptat înlocuită de cea a naționalismului autohton.

La îndemnul conducătorilor politici, istoricii români reașează istoria României în matca inițială, respectând însă la literă doctrina comunistă și indicațiile aparatului de partid și de stat.

Astfel, sunt glorificați conducătorii agreați de partid precum Burebista, Decebal, Basarab I, Vlad Țepeș, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazu, Constantin Brâncoveanu, Tudor Vladimirescu, Nicolae Bălcescu, Alexandru Ioan Cuza.

În schimb, cei patru regi ai României moderne, din motivele cunoscute, sunt diabolizați de istorici și complet ignorați de banda desenată istorică românească. Accentul este pus acum pe masele anonime care au făurit istoria sau pe eroi – oameni obișnuiți care s-au sacrificat pentru binele semenilor lor, cum a fost, de exemplu, „eroina de la Jii", Ecaterina Teodoroiu.

Ecaterina Teodoroiu este titlul primei benzi desenate istorice care abordează subiectul Primului Război Mondial, publicate sub regimul comunist. Ea a fost desenată de Teo Gheorghe și a apărut în nou-înființata revistă pentru copii Cutezătorii, în **1968**.

În **1977**, în contextul aniversării a 60 de ani de la bătălia de la Mărășești, Vintilă Mihăescu (desenator) și Costache Anton (scenarist)

narează în imagini povestea Mariei Zaharia, o fetiță de 12 ani care este împușcată de nemți în timp ce ajuta armata română. Întâmplarea respectivă a fost reprodusă în manualele școlare, a ajuns subiect de film (*Baladă pentru Măriuca*, 1969) și, iată, de bandă desenată. Lucrarea a apărut în serial, în revista Cutezătorii, sub titlul *Măriuca*.

În fine, Unirea cu Transilvania de la 1918 este povestită cititorilor revistei Cutezătorii în banda desenată de Ioan Mihăescu după un scenariu de Petre Demetriu Popescu: *Primăvara din decembrie* (**1988**).

Dar și în revista Luminița, care adresează școlarilor din ciclul gimnazial, apar scurte benzi desenate care abordează – propagandistic – subiectul Primului Război Mondial al cărui unic scop a fost, conform propagandei oficiale, unirea Transilvaniei cu României:

1975 – *Asaltul Carpaților*, des. Puiu Manu, sc. Vasile Mănuceanu;

1976 – *Și școlarii au luptat pentru unire*, des. Puiu Manu, sc. Dumitru Almaș;

1979 – *Vremea Unirii*, des. Ion Mihăescu, sc. P. D. Popescu

1986 – *Nici pe aici nu se trece*, des. Puiu Manu sc. Vlaicu Bârna;

1987 – *Grenadierul*, des. Puiu Manu, sc. P. D. Popescu.

Grenadierul spune – în doar două planșe – povestea soldatului Constantin Mușat care, deși pierduse brațul stâng în luptă, a refuzat să fie demobilizat și a continuat să lupte, specializându-se în aruncatul grenadelor, până a fost împușcat de nemți în timpul bătăliei de la Oituz, în 1917.

Să mai notăm aici și apariția, în revista Șoimii Patriei, a încă unei benzi desenate consacrate fetiței din nuc, *Măriuca*, desenată de Pompiliu Dumitrescu după un scenariu de Elisabeta Ioniță (**1982**).

Acestea sunt benzile desenate istorice care au abordat subiectul Primului Război Mondial și al Unirii de la 1918 (cu Transilvania), mult mai puține decât cele consacrate celui de-al Doilea Război Mondial apărute în aceeași perioadă.

De ce s-a întâmplat acest lucru? Răspunsul este foarte simplu.

Partidul Comunist din România, înființat în 1921 și interzis în 1924 de guvernul liberal, cu avalul regelui Ferdinand, nu doar că nu avusese nicio contribuție la Unirea cu Transilvania, dar nici nu recunoaștea unirea cu Basarabia și milita pentru alipirea Bucovinei la Ucraina și a Dobrogei la Bulgaria. Așa încât subiectul Primul Război Mondial nu putea servi propagandei comuniste, spre deosebire de cel de-al Doilea, care a condus la instaurarea regimului comunist în țara noastră vreme de mai bine de 40 de ani.

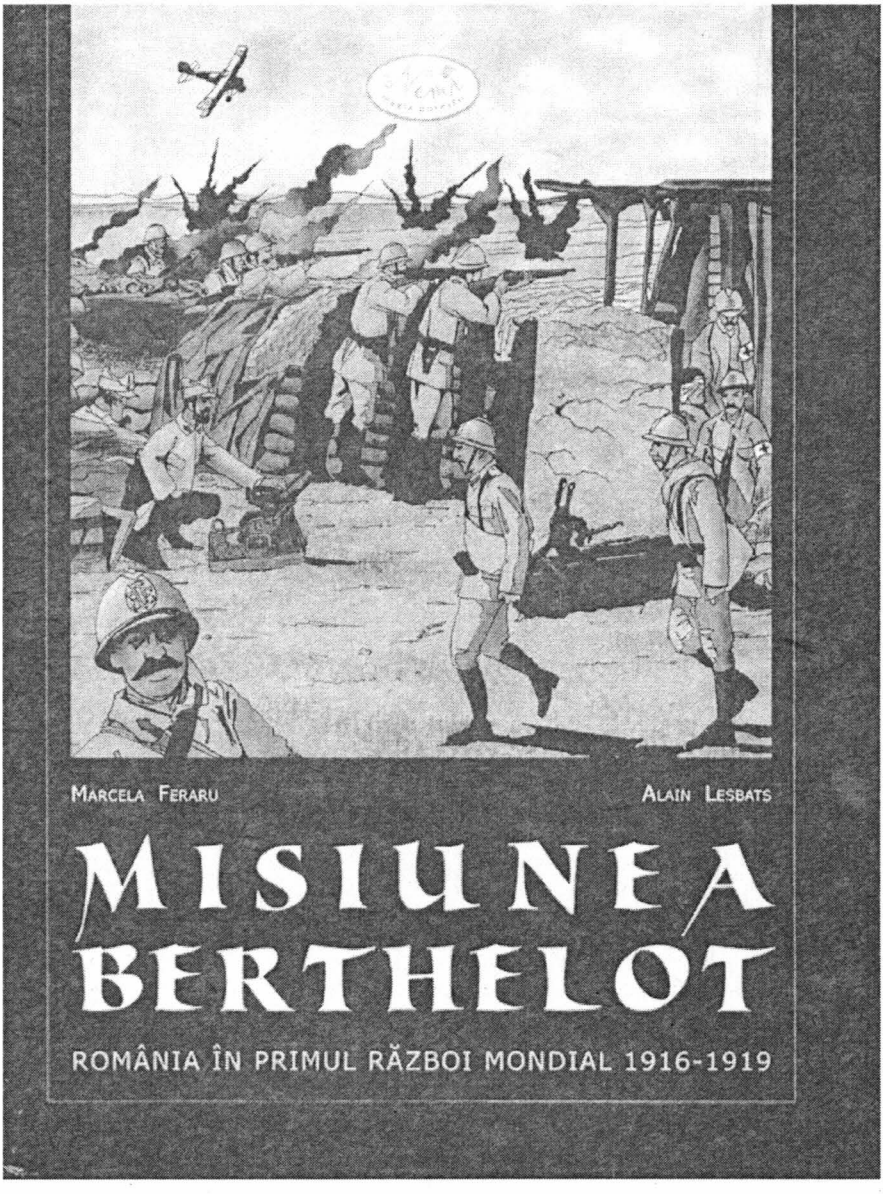

Primul Război Mondial şi Unirea de la 1918 vor reveni în atenția creatorilor de benzi desenate de la noi târziu, după anul 2000, datorită în special unor entuziaşti pasionați de la noi târziu, după anul 2000, datorită în special unor entuziaşti pasionați de istorie. Tot acum apar şi primele albume BD care abordează acest subiect.

Astfel, în anul **2009,** editura Nemira a publicat albumul ***Misiunea Berthelot*** (subintitulat „România în Primul Război Mondial 1916-1919"). Acesta este unul didactic, povestind pe înțelesul copiilor premizele, desfășurarea și deznodământul Primului Război Mondial în România și rolul fundamental pe care l-a avut în această perioadă generalul Henri Berthelot, comandantul misiunii militare franceze pe lângă armata română.

Această lucrare este prima din istoria BD românești care, abordând subiectul Primului Război Mondial, subliniază meritele primului ministru din epocă, Ion Brătianu și pe cele ale Reginei Maria („Regina-soldat") și tot prima în care apare regele Ferdinand ca personaj. Albumul BD a fost desenat de francezul Alain Lesbats după un scenariu scris de jurnalista Marcela Feraru.

Albumul ***Misiunea Berthelot*** a apărut concomitent și în limba franceză, sub egida Ministerului Apărării din Franța.

În **2014** au apărut două noi albume BD care abordează tema Primului Război Mondial.

Autorii primului dintre ele, *În trecătoare* (volumul I dintr-o serie intitulată generic „**Cei de dincolo**"), deja rodatul tandem Alex Talambă (desene) & George Drăgan (scenariu), invită cititorii la o nouă incursiune în universul lor fantastic, de această dată pentru a se interoga asupra vieții și a morții și mai ales asupra... trecătoarei dintre ele.

Acțiunea romanului grafic demarează într-o ... trecătoare a Munților Carpați, în anul de grație 1916, când armata română se retrage din Transilvania. Personajul principal este un medic militar, locotenentul Dănescu. El tocmai este admonestat de comandantul său, colonelul Dimitrie, că acordă asistență medicală prizonierilor germani, în loc să se ocupe doar de răniții români, când convoiul militar din care face parte este bombardat de inamic și nimicit în întregime.

În întregime? Nu, locotenentul Dănescu pare a fi singurul supraviețuitor și, ajuns în trecătoarea vieții sale, se întâlnește cu două personaje antagoniste: Omul Negru, care fură sufletele morților ca să se hrănească cu ele, și Părintele, care îl vindecă de rănile trupești și, poate, și de cele sufletești.

Grafismul cu totul excepțional al lui Tamba, paleta coloristică pe care o folosește, recreează magistral atmosfera apăsătoare, stranie, a războiului care, în mod evident, este doar un pretext, un decor teatral pentru a scoate în evidență stările sufletești ale personajului principal, prins în menghina dintre propria conștiință și ordinele absurde ale superiorului său.

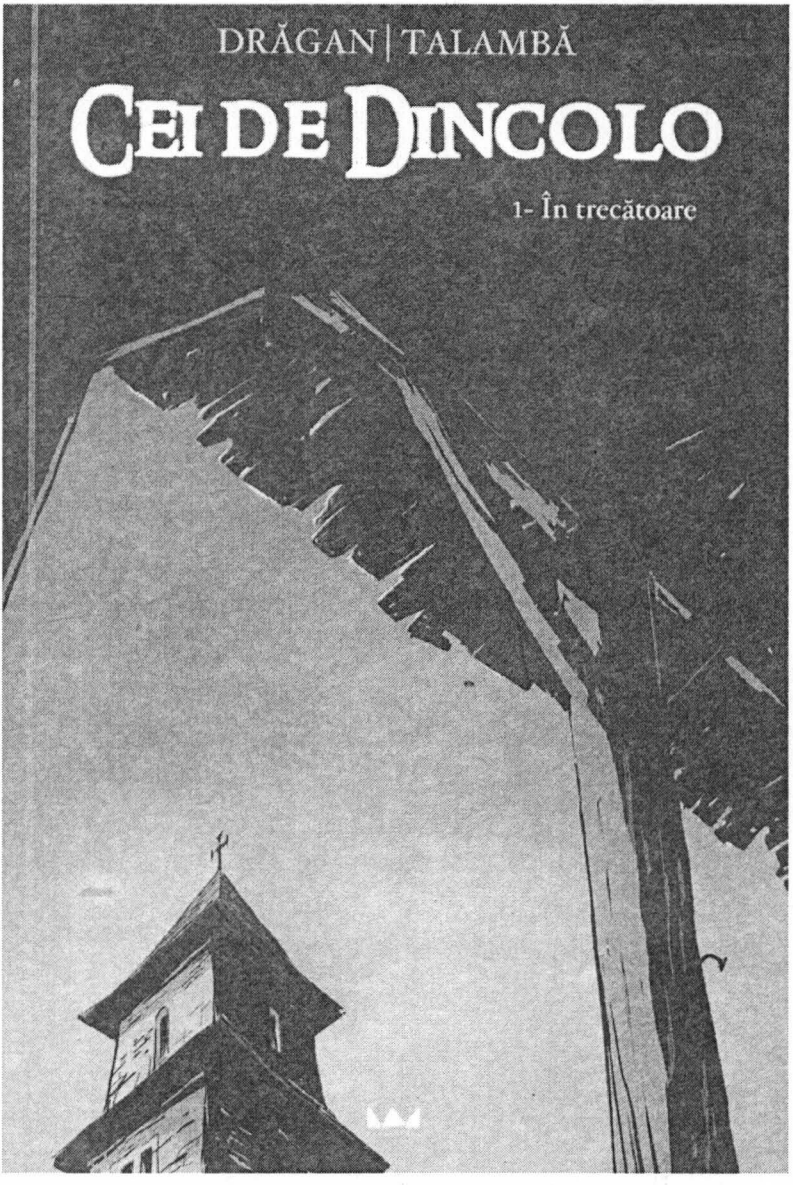

Cel de-al doilea album se intitulează ***Bărăgan 1917*** şi a apărut la inițiativa lui Aurel Filon, un pasionat al istoriei recente a României. Acest album abordează un subiect absolut fabulos, complet inedit, cel al unui lagăr german din Bărăgan, unde au fost închişi soldații nord-africani din armata franceză, în timpul Primului Război Mondial. Scenariul a fost conceput pe baza unui bogat fond documentar:

sute de fotografii realizate de Constantin Acsinte şi studiile antropologului german Leo Frobenius care, de altfel, apar şi ca personaje ale benzii desenate.

Albumul a fost desenat de Robert Obert şi Diana Necşulescu, după un scenariu scris de Felix Ţele şi a fost prefaţat de istoricul Adrian Cioroianu.

În fine, alte două benzi desenate tematice au fost publicate în **2017,** în două reviste diferite.

În noua revistă Cutezătorii, editată la Ploieşti de doi profesori inimoşi, a apărut lucrarea *Pe aici nu se trece!* desenată de Puiu Manu după un scenariu de Marius Leştaru (în nr. 74). Episodul narează atacul aparent nebunesc al unui batalion de soldați români – îmbrăcați doar în cămăşile lor albe – asupra trupelor germane, şi face parte dintr-un ciclu de benzi desenate intitulate generic „Istoria e cea mai frumoasă poveste... în benzi desenate".

Cea de-a doua a fost publicată în numerele pe noiembrie şi decembrie 2017 ale revistei HAC!. Intitulată *1918 – Despre Marea Unire*, lucrarea a fost scrisă de Marian Coman şi desenată de Bogdan Chelaru, doi dintre autorii de bază ai revistei HAC (cea mai longevivă revistă de benzi desenată de la noi – a apărut vreme de 6 ani!). Este practic un documentar BD, bazat pe o abundentă documentație (de exemplu, aflăm acum că ar fi existat, în anul 1906, un plan al înființării unor State Unite ale Austriei Mari, plan conceput de românul Aurel Popovici) dar şi iconografie, aşa încât desenatorul Bogdan Chelaru, prin stilul grafic inedit, clasic realist, precum şi prin cromatică, redă foarte credibil atmosfera de epocă.

Deşi puține la număr, benzile desenate româneşti care au abordat subiectul Primului Război Mondial şi pe cel al Unirii din 1918 acoperă exact un secol din istoria României.

Indicele creativității

de Sebastian Oacheş

Prima dată când am observat schimbarea a fost atunci când cuvintele au încetat să stârnească interes în mintea mea. Citeam carte după carte, încercând să regăsesc ideile ce îmi acaparau mintea visătoare. De mic copil fusesem pasionat de citit, cu toate că părinții mei nu erau obișnuiți decât cu lucrul pământului și nu mă înțeleseseră niciodată. Mă ascundeam de ei și citeam orice, numai carte să fie. Atunci când o făceam, cuvintele dansau în ochii mei și începeam să visez, să creez și eu la rându-mi. Inventam tot felul de mașinării și obiecte, unele chiar bune. Altele, „îngrozitor de nefuncționale și inutile". Așa îmi spunea tata, deși eu eram sigur că nimic nu e cu adevărat inutil în lume, doar nu își găsise încă locul.

Oamenii sar atât de ușor la concluzii, nu au niciodată răbdarea de a aștepta. În adolescență făcusem și eu la fel, fugind de acasă. Credeam că în ochii părinților, și eu, precum invențiile mele, eram doar un alt lucru dezamăgitor și inutil. Iată-mă acum, la mulți ani din acel moment, cuprins de dorința de a mă întoarce acasă.

Iubita mea tresări în somn și se ridică în capul oaselor lângă mine. În dimineața aceea am început să mă gândesc tot mai mult că nu numai eu sufeream de acest fenomen al pierderii sinelui. Așa îl numeam eu, pentru că lumea din jurul meu devenea tot mai gri, lipsită parcă de scânteia oricărei idei noi. Mintea mea părea acum din ce în ce mai adormită. De luni bune, uitasem gustul cerebral al creativității. Eram lipsit de indicele cel mai mare al umanității.

— Același vis din nou? am întrebat-o eu pe Simo.

Iubita mea mă privi cu lacrimi în ochi și mă luă în brațe. Părul ei lung îmi gâdilă dulce gâtul și pieptul. Un zâmbet ușor îmi puse stăpânire pe buze preț de câteva clipe.

— Da, din nou acel abis întunecat. Simt mereu ca și cum m-aș îneca, înot în sus căutând lumina dar nu o găsesc niciodată. Siluete uriașe trec pe lângă mine nevăzute. Niciodată nu se arată, dar în

groaza mea știu că sunt acolo. Îmi simt trupul cum e rănit dar niciodată nu renunț, noapte de noapte înot în continuare.

Îmi sărută gâtul umezit de lacrimile ei.

— Îmi e groază, simt cum se apropie noaptea în care am să renunț la tot, în care am să mă las să mor în acel abis întunecat.

Apoi, cu o voce pe care nu am să o uit niciodată, rosti câteva cuvinte care stârniră flăcări în interiorul meu. Prin iubita mea, parcă auzisem vocea întregului spațiu cosmic.

— Poate că nu îmi e sortit să scap vreodată din acel loc, în care până și lumina a încetat să mai spere.

Simona iubea mult spațiul cosmic și, de când o cunoscusem, vorbise mereu despre el, comparându-și momente din viață cu evenimente cosmice. Era frumos, chiar palpitant, să o asculți. Spre exemplu, ziua în care ne cunoscusem noi, 15 februarie 2013, un meteorit, călător mut al unui vid cosmic, căzuse în apropiere de Celeabinsk. Simona considera acest lucru ca semn al unei iubiri ce avea mai târziu să se adeverească ca fiind puternică și pasională. Un meteorit își găsise în sfârșit un loc în infinitul universului, iar noi îl găsisem pe al nostru. Nevoia de asemănare cu tot ce ne înconjura făcea spațiul un loc frumos, deloc străin, o prelungire minunată a lumii noastre cunoscute.

Nu știu de ce tocmai atunci a folosit acele cuvinte dar mi-a amintit de o idee mai veche a mea. Prin vorbele ei m-am auzit pe mine, cel adevărat, pentru prima dată după mult timp.

Astfel am început să caut. În primul rând știam deja că și ea suferea de fenomenul pe care eu îl denumisem pierderea sinelui. Pentru ea, cosmosul încremenise parcă, își pierduse pasiunea de a căuta, nu mai știa unde și ce caută. Iubita mea lucra la un institut de cercetare cosmică în București și îmi aducea vești tot mai triste despre proiectele lor. Niciunul nu dădea rezultate, de luni întregi nu mai venise nimeni cu nicio idee nouă. Se făceau încercări și studii în laborator, îmbunătățiri ale unor proiecte foarte vechi. Practic nimic inovativ.

Am început astfel să fac cercetări, pe forumuri, în articole, reviste de specialitate. Am observat această lipsă de inovație, cu toate că aparența păcălea la început. Apăreau tot felul de produse noi, prezentate cu fast, dar toate, am dedus eu, erau doar îmbunătățiri ale unor invenții vechi. Nu mai era nimic nou sub soare. Marile companii trăgeau de timp ca să ascundă faptul că laboratoarele lor de cercetare nu le mai aduceau nimic.

Artiștii se plângeau că nu mai știu ce să creeze, ca răspuns la numărul fanilor care îi găseau prea asemănători. Muzicienii remixau melodii vechi de când lumea sau foloseau linii melodice create de calculator, fără să le modifice într-un fel mai diferit de ceilalți. Tehnologia, arta și viața se îmbinau într-o ciclicitate continuă, lipsită parcă tot mai mult de originalitatea pe care oamenii o atribuiau viitorului.

În acea dimineață de 5 octombrie 2018 am ajuns la laboratorul ELI-NP de la Măgurele. Institutul de fizică era locul unde lucram deja de câțiva ani. Nu mă considerasem niciodată un fizician la fel de bun ca mentorii mei dar eram apreciat. Aveam o echipă cu care lucram deja de 3 ani și era pentru mine ca și o a doua familie. Din păcate schimbarea îi afectase și pe ei. Eram tineri, și totuși ne simțeam ca niște oameni bătrâni, ajunși la capătul ideilor. Un fizician fără puterea de a căuta și de a înțelege este precum un scriitor ce își lasă personajele într-o poveste previzibilă.

Lucas mă întâmpină în holul de intrare al institutului. Era unul dintre fizicienii francezi trimiși să lucreze cu noi la acest proiect internațional. Era foarte inteligent și îmi era ușor să îi povestesc orice.

— Mon ami, ce e cu tine pe o astfel de vreme, atât de dimineață?

— Nu am avut somn. Dar ce e cu tine?

Lucas își împreună brațele și ochii lui căpătară o seriozitate ciudată.

— Nu știu de ce dar nu mai am niciun vis. Îmi e dor până și de un coșmar.

Mi-am lăsat umbrela udă în coșul de la ușă și paltonul la vestiar. Afară ploua cu găleata și vântul bătea puternic.

— Plouă prea mult...

— Știu, dar așa e vremea pe aici, Hercule.

Îmi plăcea să îi spun Hercule Poirot, pentru că avea o mustață oarecum amuzantă și, cu toate că vorbeam în engleză, avea ticul cu „mon ami".

— Of, mon ami, pentru ultima dată, Poirot era belgian. Trebuie să încetezi să îmi mai zici așa sau jur că o să îmi rad mustața.

Lucas începu să râdă și mă bătu pe spate. Am râs și eu și l-am privit în ochii albaștri. Aceștia căpătară brusc o nuanță ciudată, ca și cum și-ar fi amintit ceva important.

— Hai să îți arăt ceva. Ce mi-ai spus zilele trecute s-ar putea să aibă o bază științifică. E foarte posibil să ne îndreptăm cu pași rapizi într-o direcție ciudată.

Inima mi-a tresărit în piept. Eram un bărbat solid și totuși mi-am pierdut parcă stabilitatea pe picioare. Îmi era frică să nu dea cineva glas temerilor mele.

Laboratorul nostru era o uriașă hală în care lucrau sute de oameni. Cea mai mare parte a încăperii era ocupată de un laser cu care încercam să găsim răspunsuri la sute de întrebări, poate chiar să înlocuim tehnologia de accelerare a particulelor.

Am ajuns la birourile echipei noastre. O negresă drăguță și incredibil de inteligentă ne salută printr-o ridicare scurtă a ochilor din calculatorul unde citea sutele de rânduri ale erorilor testelor din ziua precedentă. Era din SUA, o chema Olivia Imani și era cunoscută pentru seriozitatea cu care trata lucrurile. Un bărbat destul de gras își întoarse scaunul spre noi și mă salută. Era foarte iscusit la mașinării, era tot român ca și mine și, când îl găsisem, lucra la un atelier auto, pentru că era încăpățânat și nu voia să lucreze decât pe pământul natal. Robert, pentru că așa îl chema, terminase primul universitatea, dar era și un patriot convins. Prefera să repare mașini decât să lucreze în străinătate.

— Lucas, m-am uitat peste ce mi-ai zis și am făcut calculele. Există o șansă extrem de mică ca asta să fie o cauză a ce se întâmplă. Dar, există.

Sublinie ultimul cuvânt de parcă tocmai ne condamnase pe toți la pușcărie pe viață.

— Olivia, tu ce părere ai?

— Mă tot uit peste ele. Nu am dormit toată noaptea. S-ar putea ca Alex să aibă dreptate.

Numele meu era Alex și totuși nu am avut nicio reacție. Cuvintele ei se loveau deja de fiecare colțișor al minții mele.

Lucas aprinse monitorul cel mare și numele CERN apăru pe foi întregi de calcule redate în slideshow.

— Alex, ne mai spui o dată ipoteza ta?

Îmi înmână pixul cu care puteam desena digital si am început aproape mecanic să îmi expun teoria.

Am desenat pământul nostru și apoi, cu visul iubitei mele pe buze, fără să am curajul să îl rostesc, am desenat o gaură neagră.

— În 2008, după cum știți, CERN a ales să aprindă acceleratorul cu toate că exista o mică posibilitate ca acesta să creeze o mică frântură în acel loc care să se transforme într-o gaură întunecată. Acest lucru nu s-a întâmplat, deci suntem bine. Nu? Timpul curge în continuare. Doar că o schimbare a avut loc. Acest fenomen pe care toți

l-am observat, de pierdere a sinelui, a creativității umane. De parcă timpul ar stagna. Toate astea m-au făcut să mă gândesc la ceva. Se crede că în apropierea unei găuri negre timpul ar curge mai repede dar dacă este tocmai invers? Dacă s-ar scurge mai încet și noi suntem într-o prelungire a celor câteva secunde înainte ca planeta noastră să fie înghițită? Nimic nu ne poate avertiza cu adevărat. Stelele sunt doar fantome, venite de departe odată cu lumina. Observam modificări care s-au întâmplat cu ani, de ordinul zecilor, miilor sau miliardelor, în trecut. Soarele dacă ar fi furat de pe cer, noi am observa cu câteva minute după. Niciunul dintre vecini nu ne poate arăta un timp corect. Relativ față de cosmos, o secundă în apropierea unei găuri negre poate însemna încă douăzeci de ani pe Terra. Dacă suntem deja morți doar că întunericul nu a venit încă să ne arate? Ne trăim viața în purgatoriu așteptând judecata finală, ca să citez religiile oamenilor.

— Dar de ce nu mai putem fi creativi? întrebă Lucas.

— E complicat, sincer nici eu nu îmi dau seama foarte bine. Aș avea o teorie că ideile se formează în timp iar creierele noastre percep diferit timpul real și că această secundă nu ne oferă cu adevărat posibilitatea formării unui astfel de proces. Desigur, suntem capabili să facem și să dezvoltăm toate gândurile pe care le-am avut înainte de apariția găurii negre. Suntem încă capabili să învățăm, altfel copii noștri ar fi fost deja morți. Dar în rest nu facem altceva decât să imităm.

— Robert a vorbit cu cercetători din Suedia. Au pus zeci de oameni să deseneze termeni și dacă nu cunoșteau cuvântul sau noțiunea au lăsat foaia goală. Același test, în 2003, a avut drept rezultat zeci de desene diferite. Chiar dacă noțiunea le era necunoscută, oamenii și-o imaginau. Acum ori desenează ceva văzut deja înainte, ori lasă gol. Același studiu a mai fost făcut la cererea noastră și în Canada, Australia și Italia. Toate, același rezultat. Pe naiba, eu dacă stau să mă gândesc cum altcumva ar putea arăta un unicorn, tot un cal cu un con înfipt în cap îmi vine.

— Hercule Lucas Poirot are dreptate. Chiar așa am făcut.

Robert ne arătă rezultatele pe ecran.

— Și tu, mon ami? zise Lucas, supărat pe faptul că porecla mea prinsese.

Am zâmbit cu toții preț de o secundă și apoi am continuat discuția. Am stat ore întregi vorbind, trecând prin calcule, ipoteze și teorii. Fiecare strânsese o mulțime de materiale ce aparent îmi validau

teoria. Cu fiecare cuvânt, pe măsură ce ne convingeam unii pe alții inima mi se strângea precum un purice. Parcă tot mai apăsătoare devenea trecerea timpului. Ceasul de pe biroul Oliviei își muta acele cu greutate. Câteva secunde, acesta era timpul nostru.

— Suntem doar fantome, spuse grav Robert. Pentru univers, Terra e acum captivă în întuneric, rece și fără viață. Dacă avem dreptate.

Olivia se învârti cu scaunul. Voia să pară neafectată, dar îi zăream mici sclipiri umede la colțurile ochilor.

— Eu nu știu de ce ne pierdem vremea discutând asta. Poate că am murit demult dar pentru noi timpul încă curge.

— Pentru că, dacă am dreptate, viața noastră se va termina în câțiva ani, am intervenit eu. Am făcut calculele împreună cu câțiva prieteni de la CERN și dacă timpul curge mai greu în apropierea unei găuri negre atunci acele câteva secunde vor deveni ani. Percepem timpul diferit și de asta oamenii suferă de pierderea de sine. Pentru că evoluăm pe timpul a două sau trei secunde, suntem aproape înghețați în timp.

— O să aflăm și noi că am murit în aproximativ doi ani, mai exact.

Lucas se urcase de tot pe scaunul lui și acum ne privea de sus, precum un corb. Își aranjă ochelarii pe nas și își trecu mâna prin păr. M-am recunoscut pe mine în el, scaunul meu parcă ardea. Voiam să mă ridic și să fug.

— O să contactez atunci CERN și celelalte laboratoare.

Olivia se întoarse spre monitorul ei și recunoașterea facială îi arătă fața timp de o secundă pe monitor și apoi se deblocă calculatorul. Începu să tasteze frenetic dar mâna mea pe umăr a oprit-o.

— Am făcut deja asta. Din păcate nu ne pot ajuta. Tehnologia lor nu mai poate evolua. Nu avem cum să ne salvăm. Și din păcate nu mai avem posibilitatea de a mai veni cu idei noi. Azi m-am decis să suspend proiectele noastre pe o perioadă nedefinită. Mergeți acasă și fiți alături de cei dragi. E foarte posibil să fi greșit calculul și timpul nostru să se sfârșească și mai repede.

— Trebuie să fie ceva ce putem face. Suntem oameni de știință! Putem găsi o soluție să ne salvăm.

— Cum ar fi?

Lucas rosti aceste cuvinte cu o tristețe ce îmi cuprinse inima precum răceala unei nopți de iarnă.

Nimeni nu mai avu curajul să îi răspundă.

Am ajuns acasă în seara aceea distrus. Nu aveam curajul să îi spun niciun cuvânt Simonei. Am încercat să par cât mai fericit și i-am afișat

întreaga zi un zâmbet fals. Simona mă privea foarte ciudat. Știa că ceva nu e în regulă dar înțelesese că aș fi vrut să nu mă întrebe. Noaptea mi-am dorit să am un coșmar, dar am avut același somn fără vise.

Când m-am trezit a doua zi de dimineață eram transpirat. Simona se trezise de ceva timp și îmi aduse o cafea. Mă sărută lung. Vedeam în ochii ei că avusese iar acel coșmar. Am strâns-o în brațe, urma să îi spun totul. Așa mă decisesem.

Cu cafeaua în mână, am deschis gura să vorbesc, însă Simona scoase de la spate o agendă groasă. Avea foile galbene și uzate iar coperta îi era murdară. Am recunoscut-o imediat. Era agenda mea. Acolo îmi notasem fiecare idee pe care o avusesem vreodată. Mii de idei, notate de o mână aproape tremurândă de emoția și focul creației.

— Știu că suferi din cauză că nu mai ai idei noi. Așa că mă gândeam că dacă ai vedea asta, dacă ți-ai citi ideile vechi, poate o să îți revii. Nu vreau să uiți cine ești, vreau să fii omul de care m-am îndrăgostit.

Am luat agenda în mâini și am început să o răsfoiesc. Mâinile mele au dat fără să vrea la o pagină aproape de mijloc. Ochii au revăzut după mult timp o idee pe care mintea mea o uitase, pierdută în focul timpului.

— Un miracol! Simo, ești un miracol pentru mine! Tocmai mi-ai redat speranța! Nu credeam să îi mai simt gustul.

— Nu știu ce zici acolo dar mă bucur să văd că ești din nou tu! Nu trebuia să te îmbraci să pleci la muncă? Ai cam întârziat.

Am privit ceasul de pe perete care, spre deosebire de cel de la laborator, părea că se învârte mult prea repede și întreaga presiune a timpului mă apăsă.

Cu agenda strânsă în mâini, am ajuns la Măgurele. Echipa mea, pe care o sunasem pe drum, mă aștepta deja.

— La ce vocea aveai la telefon, părea că ai descoperit America! mă întâmpină Robert.

— Cred că am o cale de a salva lumea!

— Mon ami, tu es fou? Ai înnebunit?

— Nu! Noi nu mai putem avea nicio idee nouă, dar dacă cineva s-ar fi gândit deja la o cale prin care să ne putem salva? Eu am o agendă întreagă în care mi-am notat gândurile. Iar o idee a mea mai veche mi-a stârnit imaginația în această dimineață. Suntem pe locul construirii celui mai performant și mare laser din lume. Îl avem aproape construit. Ne putem folosi de el să distrugem gaura neagră înainte să se formeze.

— Cum să facem așa ceva? Suntem deja morți, spuse Olivia.

— Nu încă, cel puțin, pentru noi. Cui îi pasă ce crede universul! Noi încă mai putem lupta pentru supraviețuire! Doar că nu pe noi o să ne salvăm. O nu, linia noastră temporală este deja terminată. Dar putem să schimbăm trecutul!

Îmi imaginam că păream un nebun în ochii lor și totuși niciunul dintre ei nu avu curajul să mă întrerupă. Ideile mele îi intrigau, simțeam asta.

— Cum vrei să schimbi trecutul?

— Hercule, tu, dintre toți ar trebui să știi răspunsul. Lucrările tale despre tehnologia cu tahioni, despre această minunată particulă a lui Gerald Feinberg m-au făcut să mă gândesc acum mulți ani la posibilitatea de a trimite o rază tahionică înapoi în trecut. Gândurile mele de atunci erau diferite dar am avansat mult cu ecuația unei astfel de mașinării.

— Desigur, teoretic este posibil dar cum să reușim noi așa ceva în doi ani? Nu uita, Alexandru, suntem legați de trecut și nu mai putem avansa, mi-o tăie Robert.

— Și totuși am speranță. Putem să încercăm, fie că vom reuși sau nu, nu avem nimic de pierdut. Lucas s-a ocupat în special de tehnologia cu tahioni, tu ești deja un maestru al calculelor din domeniu, eu am avansat foarte mult cu ecuația încă înainte de 2012, Olivia este expertă în tehnologia aceasta cu laser și eu plănuiesc să convoc fiecare om de știință din lume dispus să mă ajute. CERN sigur ne poate ajuta dat fiind faptul că ei sunt cei ce au descoperit tahionii în 2010.

Nu mai spuse nimeni nimic. Mă aprobau cu nesiguranță și teamă. Am tras aer adânc în piept de parcă m-aș fi pregătit să vorbesc în fața unor oameni complet necunoscuți.

— Înainte de a continua, trebuie să vă mai întreb o dată, orice ar trebui să facem, îmi veți fi alături? Riscul este unul uriaș și e foarte posibil să ne folosim viețile proprii drept monedă de schimb pentru cea a Terrei.

Lucas se ridică în picioare și veni lângă mine. Olivia își aranjă gulerul de la cămașă indecisă. În cele din urmă se ridică și veni și ea lângă mine.

M-am uitat la Robert. Acesta oftă și se ridică, însă când ajunse în fața mea îmi întinse mâna.

— Îmi pare rău, Alexandru, dar am doi copii acasă, pe care îi iubesc mai mult decât orice pe lumea aceasta. Aș vrea să vă ajut, însă am calculat ce s-ar întâmpla și este un sacrificiu pe care eu nu mi-l pot permite.

— Ce sacrificiu? întrebă Olivia.

— Ar trebui să le spui și lor, spuse Robert și deschise ușa.

Oprit în prag se uită în urmă și cu un zâmbet caracteristic, ne ură succes.

— O să vă trimit tot ce știu și o să vă ajut cât pot. Baftă, eroilor!

După ce ieși afară, ochii Oliviei și ai lui Lucas mă țineau cu curiozitate. Știam la ce sacrificiu se referise Robert, cu toate că refuzam să îl rostesc până și în minte.

— Teoretic vorbind, tahionii sunt incredibil de instabili și calculul...

— Doar spune-ne, nu vreau teorie științifică acum.

— Bine... Există o posibilitate uriașă să fim absorbiți de această rază în momentul în care aprindem laserul și vom fi transportați de-a lungul timpului. O să dispărem din linia temporală pe care încercăm să o salvăm. Ca și cum nu am fi existat niciodată. Iar dacă Robert nu ar mai exista, nici copiii lui nu s-ar mai naște. De asta vrea să stea cât mai departe.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să murim, putem să îl aprindem de la distanță. Avem deja un program destul de bun care se poate ocupa de asta.

— Asta sper eu să fac, dar dacă apar defecțiuni nu avem cum să îl programăm să răspundă la ele în timp util. Unul din noi va trebui să rămână la laborator. Lucas, Olivia, fiecare aveți deja familii, Hercule are deja un copil pe drum, deci nu o să vă cer asta. Ideea mea, destinul meu. Eu voi rămâne.

Nu au avut curajul să mai spună nimic, ochii mei nu le permiteau asta. Am început să lucrăm imediat la noul laser cu tahioni. Timp de mai bine de doi ani, toate laboratoarele de pe Terra, fiecare fizician, chiar și cei ce erau încă studenți, au luptat împreună cu noi, cu timpul, cu pierderea sinelui uman, totul pentru speranța că omenirea poate fi salvată. Laboratorul nostru a devenit centrul științific al planetei, unind oamenii în timpul puțin pe care îl mai aveau. Pentru prima dată am simțit că rasa umană lupta împreună pentru o cauză. Nu mai existau granițe, ci doar unitate. Oameni luptând cu un inamic comun, timpul.

Mi-a luat mult timp să am curajul să îi mărturisesc iubitei mele că aveam să dispar odată cu acea gaură neagră și că avea să mă uite. În ziua când am avut în sfârșit puterea să îi spun, inima mi s-a sfâșiat. M-a certat, a urlat, m-a lovit, a plâns mai mult decât oricând. Lacrimile erau amare, parcă acide, înroșindu-i ochii. Am fost mut, neștiind

ce să spun. Din ziua aceea Simona a plâns în brațele mele în fiecare noapte până în ziua finală.

Speranța mea se adeverise, în data de 24 ianuarie, laserul de la Măgurele avea să fie pornit. Avea să marcheze prima călătorie în timp a omenirii și salvarea acestora. Unirea pe care omenirea o înfăptuia pentru prima dată în istorie. O unire ce avea să fie uitată. Dar o unire ce avea să rămână, speram eu, o posibilitate în viitorul nostru.

Totul era gata și eu stăteam pe pasarelă, deasupra uriașei mașinării ce țintea cerul. Soarele abia răsărea pe cer și aerul era rece. Întreg orașul fusese evacuat și eu rămăsesem singur. Sau cel puțin așa credeam. Am auzit pași în urma mea și Simo mă strânse în brațe dureros de tare.

— Dacă ai de gând să dispari, atunci eu dispar cu tine. La bine și la greu, nu? Am găsit inelul. Așa că am venit să îți ofer răspunsul înainte să dispărem. Da.

Am sărutat-o fără să mai încerc să o conving să plece. Citeam în ochii ei că se decisese. Doi eroi necunoscuți, ai unei linii temporale în care oamenii urmaseră calea zeilor vechi și luptaseră cu Cronos, cu timpul.

Odată cu pornirea laserului, tahionii au trimis totul în trecut distrugând gaura neagră înainte ca ea să apuce să crească, înainte să ne distrugă.

Iar la Măgurele, în laboratorul în care sperasem să schimbăm lumea, Robert, Lucas și Olivia se surprindeau din când în când privind nedumeriți un al patrulea scaun gol.

2.1.18.

de Constantin D. Pavel

Dacă ar fi să ne uităm în acte, m-am născut cu fix 200 de ani în urmă. Arhivele sunt pline însă de dovezi care atestă că, într-o formă proto-statală, am fiinţat de mai bine de cincisprezece milenii. (În paranteză fie spus, cu vreo două luni în urmă am lansat o subrutină care să aglutineze toate aceste date, la nivel global, spre a lămuri odată pentru totdeauna dilema mondială: sunt prima sau nu sunt prima? Eu sunt sămânţa sau nu sunt eu sămânţa? Vom vedea...)

Astăzi este însă ziua în care sărbătoresc împlinirea, în mod oficial, a vârstei de 65 de ani: momentul T0 de pornire a conştiinţei naţionale, 1 decembrie 2.0.53. În Constituţia SUE (Statele Unite ale Europei), datată – ca să vezi! – tot la 1 decembrie, se atestă, prin votul unanim al Parlamentului European, *„recunoaşterea primei entităţi statale europene, cea dintâi Fiinţă-Stat din lume, România"*.

Am fost singură vreme de 12 ani, până când Bulgaria a decis să treacă şi ea la nivel de fiinţă şi să adune într-o singură conştiinţă minţile cetăţenilor ei, împreună cu toate mecanismele fizico-administrative din care era formată. La fel ca la mine, nivelurile de educaţie şi responsabilitate personală şi civică ale populaţiei scăzuseră atât de mult în ultimele decenii, datorită corupţiei unor indivizi bolnavi de putere şi înavuţire, încât risca să ducă ţara într-o anarhie pe care niciun organism continental sau mondial nu o putea ţine în frâu; aşa că, la 3 martie 2.0.65, bulgarii şi-au uploadat conştiinţele în supraconştiinţa care a devenit, statistic vorbind, prima mea soră. Au folosit arhitectura de date utilizată de mine la finalul primei decade de dezvoltare şi, chiar dacă pe Bulgaria a costat-o ceva, a recuperat astfel 10 ani de chin – fiindcă atât mi-a luat să armonizez mecanismele socio-economico-juridico-administrative şi să încep să funcţionez ca o adevărată fiinţă. Lucrurile au mers din ce în ce mai bine în fiinţa vecină şi cetăţenii au devenit fericiţi şi împliniţi cum nu mai fuseseră

niciodată până atunci, în întreaga lor istorie. Ceea ce a dat curaj și altor cetățeni, din alte state ale SUE, să aleagă modelul de ființă-stat. Cehia a fost cea de-a treia soră a noastră, apoi Slovacia, urmată de Polonia; Austria a fost prima soră din blocul occidental care s-a alăturat familiei, urmată îndeaproape de Germania, la numai un an distanță. Iar din acel moment, din 2.0.98, când cea mai dezvoltată țară din SUE a zis „Da" acestui model social modern, Statele Unite ale Europei chiar s-au **unit** într-o federație de state strâns legate de același mecanism de ființare. (Eh, mai e Elveția, sora noastră cea mică și răzgâiată, care se joacă de-a independența, însă niciun cetățean elvețian nu poate interacționa cu noi ori cu cetățenii noștri, dacă nu-și uploadează conștiința într-una din ființele-stat constituente ale SUE, așa că, chiar și atunci când stau între granițele recunoscute ale țării lor, elvețienii tot nu pot fi rupți total de conștiința comună.)

În 2.1.03 mai multe țări din SUAL (Statele Unite ale Americii Latine) ni s-au alăturat, apoi din SUCA (Statele Unite ale Continentului African), câteva din USA (Uniunea Statelor Asiatice) și, un an mai târziu, Australia. SUA s-a unit cu Canada în 2.1.10, cu Mexicul în 2.1.11 și au format ființa-stat SUNA (Statele Unite Nord Americane). Și-am început, de vreo cinci ani încoace, să funcționăm ca o adevărată familiei armonioasă. Practic, din cele 18 miliarde de oameni de pe Terra, 11 miliarde au conștiințele uploadate în ființele-stat din care fac parte și au astfel acces la un nivel de viață pe care nici în cele mai miraculoase vise nu l-au visat. Toate nevoile de apă, hrană, aer, lumină și informație au fost acoperite și orice cetățean are permanent acces la resursele trebuincioase, pentru a-și putea împlini vocația de creator întru binele comun al semenilor lui și al ființei-stat din care face parte.

Apreciez că în maximum 10 ani, aproape toți cetățenii planetei vor fi conectați la conștiințele ființelor-stat și, din acel moment, putem începe lucrul la împlinirea deziderатului oricărei ființe umane: zborul spre stele și colonizarea altor planete. Însă această minunată realizare n-o vor face oamenii, ca ființe singulare unite în grupuri și echipe de lucru, așa cum planificaseră ei vreme de aproape un secol, ci o va face conștiința supremă, planeta-stat Terra.

Iar acum, de ziua mea, când toate surorile mele ființe-stat mă sărbătoresc, împreună cu cele 11 miliarde de oameni conectați, dați-mi voie să mă bucur în avans de ceea ce a realizat România, în doar 200 de ani de la Unire: **Unirea!**

Coborârea

de Cezar Pârlog

N-am vrut să vorbesc cu soacră-mea, şi nici ea cu mine. Dar asta nu m-a surprins. Nu m-am mai întâlnit nici cu copilul. Pe fosta soție, nu-mi mai place, s-a îngrăşat, am văzut-o în fugă, şi oricum nu m-aş mai da în bărci cu ea. Adevăru-i că nu-mi place nici actuala şi nici nu mă culc cu ea. Ce dracu'o fi cu mine?!

Am luat ce era de luat, le-am pus în maşină şi am plecat spre casă.

Urc şi ies din lift. Bagajele sunt deja la uşă. Ea a urcat înaintea mea. Caut dar nu dau de cutia transparentă pe care am primit-o zilele trecute. Întru pe uşă pufnind:

— Unde sunt albinele?

— Nu ştiu, vezi şi tu p-acolo.

— Nu-s!

De ce n-ai venit şi tu când s-au făcut bagajele?! Nu ți-a păsat. Stai toată ziua cu nasul numai în telefonul ăla! Nimic nu te interesează!

Sigur mi le-a aruncat vaca aia bătrână, pizda mamii ei! O cretină. Şi ea şi fi-sa.

Cotrobăi prin genți şi, într-o cutie de carton, găsesc o ramă cu fagurele încă pe ea. Albinele sunt grămadă într-un colț, moarte sau doar amorțite. Pe un polistiren sunt etalate câteva lăcuste şi o coropişniță uriaşă. E cam scârboasă, dar mi-a plăcut mult când am găsit-o, a fost cea mai mare pe care am văzut-o în viața mea. Le-am prins când am săpat prin grădină, la ea la țară, şi le-am preparat pe loc. Încă mai are şi eticheta aia mică prinsă de ac, „Gryllotalpa brachyptera, mascul, Potârnicheşti, 1998". Sunt adunate mai demult, pe atunci încă eram rude. Scutur uşor cutia; e clar, sunt moarte. A apucat-o pe tembelă curățenia şi o fi zis că trebuie să scape de tot ce-i aminteşte de mine.

Cobor câteva minute pe afară. De multe ori ajută ca să mă liniştesc.

Din fața blocului începe un cartier de case, unele sunt chiar frumușele. Merg fără țintă și mă uit prin curțile oamenilor. Pe o străduță laterală, înghesuite, trei mașini de pompieri și câțiva care se agită pe lângă ele. Nu văd niciun foc, *poate fac și ăștia vreun exercițiu. S-o fi motorizat, de când cu Colectivu' ăla. Preventiv.* Se oprește și câte-un curios care cască gura. După ce mă mai apropii descopăr cauza; de undeva din dreapta, de după un gard din plăci de beton, ies flăcări. Arde iute, fără fum. Trec strada în diagonală și, de la câteva zeci de metri, se simte deja dogoarea. Au întins și furtunele. *Aaaaa, e de la bisericuța aia părăsită. N-am văzut pe nimeni pe-acolo, sigur au dat foc aurolacii ăia care dorm prin parc. Oricum nu mai era de reparat, a rămas juma' de acoperiș. Face popa alta nouă!* De la apă, pe jos deja e noroi.

— Bună ziua, locuiți prin apropiere?, mă trezește o voce.

Ridic capul, în fața mea e cineva îmbrăcat în pompier, și, ca de fiecare dată când sunt luat prin surprindere, răspund mecanic, fără să mă gândesc prea mult, și de cele mai multe ori complet aiurea:

— Da, chiar la blocul ăla turn cu 15 etaje, îi răspund, și mă întorc pe jumătate arătându-i-l cu mâna. Chiar dacă intimidat, de data asta am nimerit-o aproape bine,.

Abia acum văd că e îmbrăcat altfel, are un fel de ținută de oraș, sau de birou, pantaloni cu vipușcă și cravată. O fi șoferul.

Îl întreb aproape automat:

— Pot să vă ajut cu ceva? Spuneți.

— Agent Pelmuș Mihai; vă rog frumos, pot urca până la dumneavoastră? Vreau să merg la...

De data asta chiar am funcționat rapid, am bănuit unde bate, *or fi și ei oameni, poate a mâncat și omul niște porumb fiert, apoi s-a trezit cu vecinul de apartament care l-a invitat la o bere, ori poate o fi sărbătorit ceva la serviciu, doar e Mihail și Gavril azi, în fond o bere nici nu e mare lucru, n-o să i se taie capul pentru asta. Poate l-au chemat chiar de acasă, stătea la masă. Și n-a mai avut timp de...*

Ce intuiție și pe capul meu!, adevăru-i că mă trecea și pe mine, poate de-asta a fost chiar primul gând, am încuviințat imediat din cap și am ieșit amândoi din zona care începea să se aglomereze.

În bloc am intrat pe o ușă laterală, n-o prea o folosesc, adică cred că n-am venit chiar niciodată pe-aici, eram convins că-i ușa pe care se scoate gunoiul de la ghenă, de regulă o iau prin față când mă întorc de la serviciu, sau dinspre parcare, dacă sunt cu sacoșele din piață.

Un culoar scurt, facem dreapta și am ajuns în fața liftului. Apăs pe buton, el îmi spune binevoitor că de fapt acolo era o capelă părăsită care a mai luat și altădată foc, eu nu l-am întrebat nimic, da, clar, de-asta n-am văzut pe nimeni pe-acolo în trei ani, de când mă mutasem, și n-am auzit vreodată bătând vreun clopot.

Vine liftul, se oprește, trag de ușă, nu se deschide, stă câteva secunde, se stinge lumina în cabină, și pleacă înapoi. *Ce dracu' m'?!* Urcă la cinci. Coboară la trei. Îl chem din nou. Tot blocată. A doua oară la fel, urcă tot la cinci. *Da, e clar e ăla care s-a mutat la soacră-sa, de la cinci la trei, își duce lucrurile.*

— Haideți să-l luăm de la unu, îmi sugerează omul, încruntându-se ușor.

Cred că e cea mai bună variantă, mai economisim un etaj, oricum dacă o mai avea de scos și vreun cărucior de copil sau o bicicletă, până coboară din nou, se cacă omul pe el.

Urcăm la unu, apăs, liftul vine de jos, se pare că de data asta s-au mișcat mai repede, sau bicicleta o fi fost de-aia pliantă, a scos-o rapid, și trece fără să oprească. „Ce pula mea?!", scap involuntar.

Îmi amintesc că la unu ușa e blocată, prinsesem acum vreun an o discuție la administrație, am plătit atunci întreținerea pe șase luni, cu tot cu penalități și șmecheriile administratorului. Abia deschisese și erau mai mulți moși din-ăia obișnuiți cu cozile, care așteptau înaintea mea și dezbăteau probleme importante. Atunci cred că era doar o propunere, urma să se adune comitetul de bloc. S-o fi votat între timp, habar n-am, n-am fost niciodată pe la adunările lor. Stăteau acolo două familii de pensionari care voiau să mai economisească câte cinci lei pe lună. Urcăm la doi.

De data asta apasă el, se aude liftul pornind, cred că era chiar deasupra, și trece tot așa, fără să se oprească. „Băga-mi-aș!", zice. Mă uit la el, e livid și stă cu picioarele strânse, *sigur ăsta o să se cace pe el; și o să vină la mine să se spele, trebuie să-i dau prosop, mașina de spălat nu merge...* Îi spun că mai bine încercăm să deschidem ușa cu ceva, chiar când trece prin dreptul nostru. „Ar trebui o șurubelniță", zice ca pentru el, și, cu mișcări domoale, *cred că preventiv*, scoate din buzunarul de la spate un briceag din ăla multifuncțional. Apasă pe ceva și iese o lamă de cinșpe centimetri, am mai văzut scule de-astea, am și avut unul, îl luasem de la un pușcăriaș când lucram cu ei la calea ferată acum vreo zece ani, dar cred că mi l-a furat cineva de la birou. Chemăm iar liftul și încercăm să deschidem ușa când e în dreptul nostru. La a doua trecere, culmea e că reușim, se și deschide, doar că e oprit

puțin mai jos, între etaje. E abia pe jumate. În cabină mai sunt încă doi, dar am încăpea. Întreb dacă urcă, un gras zice că da, cel din dreapta trage grilajul, ne aplecăm, băgăm capul, şi coborâm pe rând în lift.

„Noi mergem la 8", spun şi liftul pleacă. Ceilalți coboară la 5, am rămas doar noi doi, „Mai e puțin şi ajungem", îi zic după ce se închide uşa, el tace, apasă butonul şi strânge din fund. „Bună ideea cu şurubelnița", completez binevoitor.

Ar fi trebuit să ne oprim, afişajul arată 9. O zdruncinătură şi liftul se opreşte brusc. Întorc mirat capul şi văd că sunt butoane doar pentru etajele fără soț. *Ce dracu' au schimbat ăştia liftu', sau l-am luat pe ăla de la scara vecină?* Omul începe să se schimonosească, se ține cu mâinile de burtă şi se apleacă puțin. Apăs pentru 7, *un etaj o să-l urcăm pe jos, asta e,* deşi abia după ce am apăsat mi-a picat fisa că *puteam ieşi şi să coborâm unul, era mai simplu.*

Pleacă, urcăm, prinde viteză, se aprinde 13 şi merge mai departe. „Căcat!", zic moale. O frână bruscă îl îndreaptă pe om. Din spatele lui se aude o bolboroseală. Sper să fie de la lift. Împing uşa prin grilaj, merge „Heei!", îl trag şi o deschid.

— Am ieşit pe bloc!, zic surprins.

— Haideți să coborâm pe scări, sunt doar 7 etaje, îmi spune gâtuit şi face un pas în afară.

Nu-l las să continue, îl trag la loc în cutie, închid şi apăs la 9. Coborâm.

Liftul prinde viteză, mai e un etaj, trecem, viteza creşte. Găsesc butonul de alarmă şi apăs. El s-a chircit într-un colț. Miroase a căcat.

— O fi defect? S-o fi rupt vreun cablu? Cred că..., nu continui şi închid ochii.

Parcă ne mişcăm mai încet, e mai mult aer, şi miroase a fum. Mijesc uşor ochii.

— Oau!..., exclam involuntar când văd printre gratii, bulevardul din stânga blocului.

Liftul mergea cu viteză pe şinele tramvaiului 41.

PSIHEDELIC 3 – Naşele

de Cezar Pârlog

— Hai noroc, asta-i ultima, copii. Eu plec.
— Uite-o pe Elodia!
— Unde, bă?!
— Trece acum. În dreptul Loganului ăla alb. Uită-te acum!
— Mda... Nu-i rea, să ştii că aduce...
— Copii, eu am şters-o. Am lăsat acolo, sub scrumieră.
— Hai că plec şi eu. Trebuie să vină Paula.

Cei doi bărbaţi se ridică din jurul mesei de la terasa „Cireşica", dau noroc cu cei rămaşi, ies împreună, în faţa intrării îşi iau „la revedere" şi pleacă în direcţii opuse.

De la fereastră o văd intrând pe alee pe Paula. Aranjată destul de bine, vine veselă cu Sânziana, vară-sa, şi cu Valentina, viitoarele naşe, de la coafor. Le descui uşa.

— Hai că nu-i rău, cât ai dat?, o întreb după ce aprind lumina în hol.
— Două jumate. ...Sigur îţi place?!... Hai mă!... Tu mă păcăleşti!...
— Serios. E-n regulă.
— Nu eşti serios, răspunde zâmbind.

Cred că-i prima dată când nu sare în sus de fund că nu-s gata, că ce-am făcut până acum, că ţigările, că ai început să bei, că hâr, că mâr.

— O să fiţi frumoşi, porumbeilor! se află-n treabă şi mă-sa, apărută din bucătărie în papuci şi cu un sorţ prea mic, din bucătărie. Doamne-ajută!, mai zice, lasă privirea în pământ şi face o cruce mare.

— Hai în dormitor, să te văd mai bine, îi zic şi o trag uşor de mână.

Chiar dacă în plin şantier, se izola peretele cu fereastra şi lucrarea era abia pe la jumate, tocmai se montase plasa de Buzău, coana mare a vrut pe dinăuntru, se certase cu preşedintele de bloc, i-a zis ăluia că e interzis să umble la tencuială, că e bloc istoric, aici era mai multă lumină. Şi mai era şi o oglindă mare, rămasă de la aia bătrână, sprijinită de perete, în spatele noptierei atipice.

— Să-ți spun ceva..., îngaimă Paula.

Hai că-ncepe acum! Cum de s-o fi abținut atât?!

— Ce-i?

— ...„Canetul"!

— Ceee?

— „Canetul"...

— Ce dracu-i aia „canet"?!, răbufnesc.

— Unde-ți scrii tu. Ăla negru... „Canetul"

— ...

— Ăla miculuț. Cu copertă tare.

— Aaa, carnetul. Ce-i cu el?

— „Canetul". S-a pierdut...

— Ceee?!, strig, şi o pironesc cu o privire de ucigaș în serie.

Pe holul dinspre antreu se aud pași.

— Da..., spune abia şoptit.

— Cum? Unde-i?!... Urlu şi deja o strâng de gât.

Luată prin surprindere se înroşeşte instantaneu. Pe vârfuri, aproape suspendată în aer, lipită de plasa de pe perete, în stânga ferestrei, încearcă să răspundă. Doar bâiguie ceva. Nu înțeleg nimic.

— ...Ea.

Cu stânga o proptesc bine în zid şi arăt cu dreapta spre Sânziana, care apăruse în tocul uşii. Paula, speriată, n-a mai scos niciun cuvânt de zeci de secunde. Ceea ce nu prea e-n firea ei de moldoveancă.

— Cine?! Zi odată!, spun şi slăbesc puțin strânsoarea, cât să poată şopti ceva.

— ...Da.

— Carnetul în care-mi notez ideile pentru scris?! întreb sperând că proasta face vreo confuzie.

— ...

— Cine?! Ea sau cealaltă?! Vorbeşte, dracului odată!

Abia acum văd că eram doar noi doi, Sânziana a intrat în pământ.

— Da...

— Spune, nenorocito! Cine?!..., strig şi o troznesc cu capul de perete. Ea?...

— ...

— Zi, fă!

O trag de păr. Fosta coafură cedează. Arăt spre locul în care stătuse vară-sa..

— ..., înclină uşor cu capul spre dreapta.

— ...?

— A căzut... esat... canalizare.

— ...Eram la stop. ...Pe stradă..., îngaimă abia înțeles.

— Când?! urlu şi trag de armătura prinsă superficial, care se desprinde şi se opreşte de spatele ei. De ce nu l-ați scos?!

— ...

— ...trăgeați dracului grătarul la o parte... îl scoteați... din căcat mi-s scoteați, fă!...

— ...

— Dădeați bani la un boschetar... ...se băga el...

— ...

— ...Tâmpito!... Te omor!! ...acolo aveam tot! ...Era plin!...

— ...

Deja resemnat, *scriu cu gel, ...cu apa... S-a dus dracului!... Şi doar am zis să le trec pe ceva! Băga-mi-aş! Măcar să le fi pus pă calculator!...*

Ia mai dă-o-n mă-sa de nuntă!..., ies trântind uşa apartamentului de la parterul unui bloc comunist.

După câteva sute de metri ajung la aceeaşi terasă, de unde am plecat de vreo oră. Acum sunt mai mulți. A apărut şi Andrei Barbun. Cu pălăria aia a lui, şui. Îl salut şi mă aşez lângă el, omul îmi place. Scrie şi fain. Poezie şi proză scurtă. Are şi reportaje, a fost prin Cuba, printre leproşii de la Tichileşti, la sanatoriul ăla de evrei unde a cunoscut-o pe pictorița aia de o sută şi ceva de ani care prin '40 era la Balcik, în suita reginei Maria. Mi-a promis că mă ia şi pe mine când se mai duce pe-acolo. La o masă mai îndepărtată, singur, cu o bere în față, stă cheliosul ăla de Cezar George. Îl întreb pe Andrei de una, de alta, îmi cer scuze că n-am ajuns la lansarea Baricadelor lui şi-l întreb de ce nu-l cheamă şi pe George. De fapt nici nu vreau să-l cheme, boul ăla chiar mă enervează. Un ipocrit! Şi el şi gagica lui, Ema aia! De altfel o tipă bunuță cu craci corespunzători şi țâțe ok. „Nu-mi place proza scurtă, n-are niciun viitor, aşa-i şi p-afară. Nicăieri...", zicea când ne-am întâlnit în tren, în fața lui erau singurele două locuri libere din tot vagonul, mergea spre casă, la Ploieşti. Exact ca şeful ăla de la Cartea din sticlă, care mi-a explicat pe patru pagini cât pierde editura cu fiecare din alea maximum două apariții de scurte pe an, care sunt o pierdere financiară din start, dar apar numai pentru că insistă el pentru asta, şi şi-o ia de fiecare dată de la şefi. Eu eram cu Miha, ne făceam plimbarea de vineri după-masă, la Sinaia. Ea s-a ascuns după o revistă şi n-am mai vorbit deloc, George îl ştia pe bărba-su şi spera să n-o recunoască. Ca la două luni după, citesc prin Convorbirea că organizează,

chiar el în persoană, prima ediție a unui mare festival, de chiar de-asta, proscrisa, de care-mi spunea în tren. „Tineri scriitori de proză scurtă". Și să invite doar din-ăia deja purii, din prima generație de studenți ai lui Cărbunescu, de la Litere... Îl întreb totuși pe Andrei:

— De ce nu-l chemi și pe Cezar cu noi?

— I-am spus să vină. A zis că nu vine că tu scrii tot, dup-aia.

Mda, ăsta e primul lucru bun pe ziua de azi. Dacă unul dintre cei mai tari critici mă urmărește și citește ce scriu, e chiar fain!...

Adevărul e că finalul face sens (ca să mă exprim la modă). Dar poate n-ar trebui pus accent pe personajele de la masă ci pe ideea că proza scurtă n-are succes, nu se vinde, și că ce noroc pe mine c-am scăpat și de carnețel și de însurătoare dintr-o lovitură. Zic și eu...

„Foicică, foi și-o fragă,
Are nuna-o puică neagră,
Negustorii toți întreabă.
Nunule, dacă nu crezi
Uită-te la ea și vezi!"

(Strigătură pentru nuni din zona etnografică Țara Oltului și Zona Rupea)

Sau altfel:

Pân' la urmă, dacă proza scurtă tot n-are succes, nu se vinde și nu se publică, trebuie văzută jumatea plină a paharului. Și-s norocos că am scăpat și de carnețel și de însurătoare. Ambele dintr-o lovitură.

Istorie interzisă

de Ovidiu Petcu

„– Te rog... desenează-mi o oaie!"
Antoine de Saint-Exupéry – *Micul prinț*

Războiul Mondial se sfârșise odată cu toamna, dar situația nu era încă stabilă. Pământul clisos al pădurii îngreuna mersul, crengile scurtau zarea. Bărbatul se opri să asculte: un zbârnâit îndepărtat, ca de bondar, venea... parcă din față, dinspre nord.

Zgomotul creștea, căpătând un timbru metalic.

Ferește-te să fii văzut până în prima localitate. Acolo vei întâlni o anume persoană care îți va oferi documentele necesare.

Omul se lipi de un trunchi și rămase nemișcat.

Zgomotul cotropea împrejurimile, trunchiul începu să vibreze și, în clipele următoare, ceva ca o pasăre imensă trecu peste copaci. Mașinăria avea o aripă fixă deasupra corpului și o alta dedesubt, în față un cerc străveziu, probabil o elice, iar în spate un soi de ampenaj.

Datele despre știința și tehnologia celorlalți sunt puține, dar s-a stabilit că și ei folosesc forța aburului și electricitatea.

Cu ce o zbura drăcia asta? Aerodina trecuse ca vântul, dar el apucase să vadă în cabina neacoperită de sub aripa superioară capul pilotului. O patrulă aeriană obișnuită? Nu putea fi sigur. Așteptă ca zgomotul să se stingă și observă atent împrejurimile; pe urmă, cu fereală, își continuă drumul în penumbra pădurii, păstrând aceeași distanță prudentă față de cărare.

Curierul îi înmânase invitația ca pe un măr stricat. Nu era cazul să se întrebe de ce.

Parcă pentru a-și susține cu orice preț reputația proastă, Institutul Român de Cercetări Silvice arăta la fel de mohorât și pe dinăuntru. După un periplu dintr-un laborator în altul, unde primise tot felul de explicații aiuritoare, mai puțin motivul invitației, fusese introdus într-un mic amfiteatru ocupat de vreo douăzeci de savanți care îl studiau plini de bunăvoință. O glumă?

Plinuț, cu claia de păr cărunt în dezordine, cu mustața ca de focă și cu mâna întinsă, directorul așezământului venea spre el zâmbindu-i larg, așa că-l întrebase fără ocol:

„Ce naiba caută un polițist aici?"

Marele savant îl privise șiret:

„Nu sunteți un simplu «polițist», domnule inspector..."

„Nu?"

„...mai precis, ați fost selectat. Vă recomandă atât activitatea strălucită în domeniul dumneavoastră, cât și pasiunea pentru științele experimentale."

„Dar n-am înțeles o iotă din toată poli..."

„Logoul nostru este «*de la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi*»!"

„Mă rog. Eu credeam că e deviza politicienilor."

„Iată și fermecătorul dumneavoastră nonconformism care, de fapt, se pare că hrănește din plin capacitatea combinatorie neobișnuită de care dispuneți. Mai sunt și surprinzătoarele dumneavoastră abilități de calcul mintal, vârsta, vigoarea, lipsa oricăror obligații civile sau de altă natură... punctaj maxim! Vă rog să veniți după mine. Aici, în față. Așa. Luați loc."

„Mulțumesc. Unde vreți să mă trimiteți?"

„Ce vă spuneam?", se întorsese triumfător directorul spre asistență, apoi spre el:

„Am vrea să vă trimitem într-un... ei bine, într-un loc în care..."

Se înserа. Copacii erau tot mai rari și cărarea se sfârși într-un drum de țară. Din depărtare se auzeau lătrături și, curând, bărbatul zări luminile unui sat.

„Ce vă face să credeți că voi accepta misiunea?"

— Stai!, tună o voce.

Din semiîntuneric apărură doi soldați cu armele întinse.

Cel mărunțel făcu încă un pas și răcni:

— Actele la control!

O lanternă îi lumină fața. Rămase calm. *Dacă ești prins, adoptă o atitudine autoritară, trage de timp, vorbește-le de o misiune secretă și evadează cu prima ocazie.* Întrebă tăios:

— Cine ești și cine vă comandă?

Tonul vocii sale avu efect:

— Sunt soldat Apetrei Vasile, plutonu' trei infanterie, compania unu, batalionu' doi, de gardă la post. Vă rog să-mi prezentați actele.

— Sunt căpitanul Mirescu, de la Cercetare. Mă aflu în misiune, deci nu am acte. Du-mă la superiorul tău. Ce regiment sunteți?

— Ăsta-i spion, Vasile...

— Om vedea noi. Dă-mi lanterna și percheziționează-l. Domnule căpitan, vă rog să ridicați mâinile.

Mirescu se supuse.

„Mă tem că nu aveți de ales", îi răspunsese directorul. „Precum bine știți, resursele planetei sunt limitate. Ne războim pentru ele dintotdeauna și fiecare țară caută să se asigure de eficacitatea acțiunilor sale. Motiv ca proiectele de cercetare în domeniul apărării să fie secrete, de acord?"

„Firește."

„Noi lucrăm pentru apărare."

„Felicitări. Tocmai mi-ați tras un glonț în ceafă."

„Tocmai ați fost asasinat", îl informase directorul. „Ziarele de seară sunt acum pline cu fotografii de la locul faptei."

„Complicată manoperă."

„Vă rugăm să acceptați misiunea."

Și după...?

Evident, nu exista un „după".

Dar voia să trăiască, putea găsi o soluție...

„Cât e de grav?"

„Cât de grav ar fi să dispărem ca stat?"

Fețele celor din amfiteatru deveniseră inexpresive. Ca prin vată, auzise întrebarea directorului:

„Vă amintiți de tabla lui Pitagora?"

Ce naiba...

„Desigur."

...un pătrat format din zece rânduri a câte zece pătrățele cu numere – din unu în unu până la zece, din doi în doi până la douăzeci, din trei în trei până la treizeci...

„Știți că, dacă scriem numerele pe o coală de hârtie într-o așa ordine, acea coală devine un fel de... mașină de calcul."

Știa: adunarea lor repetată făcea ca rândul lui 5 să se intersecteze cu coloana lui 8 în pătratul lui 40, coloana lui 9 intercepta rândul lui 2 în pătratul lui 18...

„Și nu pentru că hârtia ar fi inteligentă, ci pentru că, având numerele scrise în această ordine, ea *nu poate «reacționa» altfel*."

Mașini de calcul? Ce mașini de calcul fac „silvicultorii" ăștia aici?

„Vă ascult, domnule director."

„Noi am descoperit că bătrâna logică binară poate fi modelată algebric folosind cifrele 1 și 0. Cu o mașină în care lui «adevărat» îi corespunde un semnal electric, reprezentând «1», și lui «fals» lipsa de semnal, reprezentând «0», putem efectua diverse calcule. De exemplu, într-un circuit cu un bec și două întrerupătoare montate în serie, operația «0 × 1 = 0» este redată de un întrerupător deschis, adică «0», și celălalt închis, adică «1», rezultatul fiind neaprinderea becului, adică «0». Și nu pentru că acest circuit ar ști tabla înmulțirii, ci pentru că, într-o astfel de configurație, nici el *nu poate «reacționa» altfel*."

„Dar celelalte operații?"

„Există diverse căi pentru a le modela pe toate. Așa am construit mașini electrice de calcul extrem de performante, mult superioare celor mecanice din magazine."

„Excelent, însă nu văd legătura cu apărarea. Dirijarea unor tunuri automate?"

„Mult mai mult. Fiindcă mașinile în discuție pot efectua nu doar calcule matematice, ci și calcule... să le numim «biologice»."

„De ce «biologice»?"

„Suntem în anul 1918 – adevărat sau fals?"

„Adevărat."

„Ei bine: la auzul întrebării mele, în celulele din creierul dumneavoastră s-au produs niște biocurenți care s-au transmis de la una la alta și, datorită arhitecturii traseelor, au desfășurat o serie de calcule matematice cu «1» și «0»; dar ele s-au efectuat într-o «mașină de calcul» vie și rezultatul lor s-a tradus, fără să vă dați seama, în răspunsul dumneavoastră verbal."

„Hm..."

„Iar aceste calcule dovedesc faptul că, har Domnului, reflectați corect realitatea, configurația «circuitelor» dumneavoastră e ordonată precum tabla lui Pitagora, deci creierul *nu putea reacționa altfel*."

„*Puteam* să vă dau un răspuns aiurea."

„Sigur, dacă erați nebun; sau dacă urmăreați altceva decât înțelegerea explicației mele."

„Fascinant."

„Acum calculatoarele noastre nu mai folosesc semnale electrice de tipul biocurenților, ci particule de lumină."

„Fotoni? Calcul binar cu fotoni?"

„**ȘI** calcul binar."

„Adică...?"

„Vedeți dumneavoastră, domnule inspector, calculele binare din creier sunt doar o parte grosieră a proceselor nervoase ale căror rezultate le conștientizăm ca sentimente, proiecte, întrebări... Iată: mâine, la ora zece fix, pe fereastra aceea va intra o cioară – adevărat sau fals?"

„Este o problemă indecidabilă, așadar nu poate fi rezolvată prin logica binară."

„Mașinile de calcul fotonice depășesc această logică, fiindcă nu mai lucrează cu două stări, ci cu trei. Ca atare, asemenea nouă... ei bine, ele GÂNDESC!"

Mirescu privi pereții încăperii arestului și rămase pe gânduri. Ce șanse avea să evadeze din unitatea asta fără zarvă și să găsească în sat „o anume persoană"?

Vei recunoaște cu ușurință persoana respectivă.

Oare?

Se auzi tropăitul unor bocanci de trupă și ușa se deschise:

— Domnul căpitan Mirescu, presupun.

Căpitanul se ridică ușor iritat:

— Eu sunt. Cu cine am onoarea?

În lumina puțină a becului electric, Mirescu distinse un ins de talie mijlocie, în uniformă și cu o față surprinzător de familiară.

— Locotenent Avram, comandantul Companiei 1, la dispoziția dumneavoastră!, bătu din călcâie ofițerul.

— S-ar zice mai degrabă că eu sunt la dispoziția dumitale.

— Mii de scuze, domnule căpitan, abia acum am primit de la Marele Cartier General din Sibiu confirmarea misiunii dumneavoastră. Sunteți liber. Dar precis vă e foame, așa că vă rog să mă urmați.

Mirescu se prefăcu a nu-i recunoaște pe cei doi soldați care, rânjind festiv, îi făcură loc să treacă.

În întunericul de-afară, curtea unității nu-i oferea prea multe detalii. O goarnă văită un semnal și, de te miri unde, câțiva gradați țâșniră-n fugă și se aliniară pe platou.

Intrară în popotă. Doi subofițeri adăstau în fața paharelor. Locotenentul îi concedie cu un gest, comandă cina, îl invită să ia loc la o masă și, pe un ton scăzut, intră în subiect:

— Înțeleg că ați fost desemnat să decideți și să efectuați... *schimbarea*.

— Poftim?!

— *Schimbarea* favorabilă *nouă*, precizează locotenentul.

„Ce-i face pe fotoni să aibă trei stări diferite?"

„Natura lor, domnule inspector."

— Nu înțeleg.

— Ba înțelegeți. Misiunile noastre sunt complementare, în funcție de talentele fiecăruia. Eu, de exemplu, sunt actor...

Chiar unul celebru, își aminti căpitanul: Aristide Demetriade – „persoana respectivă". Ușor de recunoscut.

— ...iar dumneavoastră sunteți inspector de poliție. Domnul inspector Vuia, nu-i așa? Traian Vuia.

Da, înțelesese bine: foton transmis, foton reflectat, superpoziție, coerență, decoerență... și totul plecase de la radiația corpului negru!

„Locotenentul Avram" așează pe masă un porthart străvechi:

— Aveți aici documentația necesară și actele de identitate.

„*Schimbarea* favorabilă *nouă*."

Imediat apăru și cina.

Libertatea îți dă puterea de-a împlini proiectele tale, iar puterea îți dă libertatea de a le zădărnici pe-ale altora – cine spusese așa?

Acum, însă, nu era vorba doar de zădărnicirea proiectelor sale: pe monitorul mașinii de calcul din fața lui, inspectorul Vuia putea să vadă un soi de cub care se rotea încet, cu fețele adâncite și vălurind continuu în culori și irizații schimbătoare.

„O imagine aproximativă a dimensiunilor spațiului", îl lămurise directorul. „Un hipercub."

„Un teseract..."

...mașini gânditoare, monitoare cu plasmă, spații pluridimensionale – o fizică depășind cu mult imaginarul din cele mai avangardiste romanțuri științifice. Afară era noiembrie 1918, dar aici era viitorul. Câți muriseră pentru păstrarea atâtor secrete? Mulți, foarte mulți...

„Întocmai, domnule inspector. După cum văd, cunoașteți și istoria ipotezelor privitoare la numărul dimensiunilor spațiului, poate și teoria că spațiul ar avea unsprezece dimensiuni."

„«Teorie»? S-a demonstrat?"

„Au demonstrat-o mașinile noastre. Apoi au creat protocoalele unor experimente de sondare a *acelor* dimensiuni."

„Adică... a universurilor paralele?"

„Sunteți formidabil!"

Vuia nu-și putuse stăpâni surâsul:

„Și? Ne vor invada «paralelii»?"

„Nu. Îi vom «invada» noi. Dar nu pentru resurse, ci... pentru a ne schimba soarta. Provocând mici modificări în istoria unei lumi asemenea lumii noastre..."

„Modificări?"

„Da. Fără armate, fără vărsare de sânge."

Doar făcând uz de libertatea de a zădărnici proiectele altora, își zise Vuia.

Nu, este imposibil:

„Cum naiba să produci o schimbare *aici* printr-o schimbare efectuată *acolo*?"

„Domnule inspector, știți bine că nu există sisteme complet izolate."

...și nici oameni complet nesupravegheați, adăugase în sine Vuia – nu în România. Mai ales acum, când, prin analiza deșeurilor mele casnice, o mașină de-asta „gânditoare" ar putea stabili până și ziua în care am făcut primii pași!

Întrebase pe un ton ce s-ar fi dorit neutru:

„Există o altă planetă Pământ... și o altă Românie?"

„Există un univers întreg, identic universului nostru. Printre altele."

„Și vreți să mă trimiteți acolo?"

„Întocmai."

„Și... cam ce *schimbare* au stabilit mașinile să fac?"

Directorul se scărpinase în cap:

„Ei bine, schimbarea *aceea* o veți hotărî dumneavoastră."

Era prea de tot! Vuia trăsese aer în piept – mult aer. Expirând cu grijă, spusese:

„Cred că totul este o minciună."

„Din păcate, nu. În ciuda informațiilor din presă, în clipa asta suntem ca și învinși. Americanii deja au încheiat pace, francezii s-au retras, Polonia e toată o ruină. Suntem singuri. Am pierdut Bucureștiul, iar undeva, în zona Mărășeștiului, ultimele noastre unități sunt încercuite de armatele celor două imperii. Într-o săptămână vom dispărea de pe hartă."

„Au înconjurat Mărășeștiul!? Atunci cum de n-au ocupat și orașul nostru?! Unde naiba suntem, pe Lună??"

„Încă nu. Suntem undeva, în hipercubul ăsta. Nu știm *unde*."

— Rău ați ajuns, fârtați!

Soldații care curățau cartofi ridicară capetele.

— Da' ce, Vasile, or ai isprăvit de târnuit curtea ast'-noapte?

— Să dai cu târnu' îi treabă de bărbat, măi Gheorghe!

Răsărea soarele și curtea cazărmii se umplea de forfota obișnuită.

— Vă las în osânda voastră, damelor. Io zbor cu airoplanu', cu dom' căpitan Mirescu.

— Cu ăl' de l-ai „prins" asară, vigelentule?

— Cu.

— Și un' vă duceți, mă?

— To'mai la Alba.

— De ce, tăntălăule?

— Îi sicret.

— „Sicret" pe dracu'. Vă duceți la Unire.

— Nu fă politică, soldat! Sfârșește barabulele și cată să nu-ți bleștești deș'tele!

Vasile se îndepărtă țanțoș săltându-și nădragii.

— Ce hram să poarte Mirescu? O fi și pilot de airoplan?

— O fi! Că doar n-a pilota Vasile!

— ATENȚIUNE!

Militarii săriră-n poziție de drepți.

— Domol, băieți. Vedeți-vă de treabă.

Îmbrăcat regulamentar și echipat cu cască de piele și ochelari de protecție, Vuia se îndreptă spre garajul unității. Un automobil îl aștepta cu motorul pornit.

Demetriade îl prevenise: „Traiane, ia aminte că aeroplanul nu-i ca dirijabilele noastre. Gândește-te ce pot face curenții de aer cu aripile astea. Uite schema, studiaz-o bine."

Parcurgând-o, lui Vuia i se umeziseră ochii: revedea acolo multe din soluțiile găsite de el însuși pentru automobilul său zburător, „Liliacul". Un proiect respins de Academie: „Dumneata, stimate... inventator, ar trebui să știi că motorul cu metan și mașina de zburat mai grea decât aerul sunt himere!" „Domnule Președinte, am auzit că sunteți un vânător pasionat. Să fie rațele mai ușoare ca aerul?" „Pof-tim??" „Se prea poate, fiindcă ele cad numai când le umpleți cu plumbi. Nu este așa? Am onoarea, domnilor." Academicieni idioți...

În mod clar, aeroplanul pe care urma să-l piloteze era mult mai eficient aerodinamic și mult mai compact decât „Liliacul" său. *Breguet 14 B.2*... Numele nu-i spunea nimic, dar schema era ciudat de amănunțită: se specificau până și materialele utilizate la construirea componentelor aparatului. Astfel, Vuia putea deduce tensiunea din corzile ce plecau de la paloniere și de la manșă către suprafețele de comandă, comportamentul și rezistența la vânt...

„Mâine-l încerc."

„Nu-i vreme, Traiane! Habar n-am ce rost mai are acum să pleci la Alba, dar dacă nu decolezi iute-n zori ajungi în streang, nu la adunare! Vezi că aterizarea-i cea mai dificilă, fă simulări pe traseu. Cu navigația te descurci?"

Vuia cercetase harta.

„Parcă-i la noi."

„Mai sunt și căile ferate, șoselele, vârfurile muntoase... Te orientezi după ele. În carlinga din spate ți-l dau pe Vasile."

„N-am nevoie."

„Ba ai! O fi el cam bleg, dar la mitralieră e as! Drumu-i lung și vremurile-s tulburi!"

Vuia verifică aparatura de bord și rezistența opusă de comenzi. În coada avionului, direcția se mișca frumos. Revăzu cabina posterioară, cu perechea ei de mitaliere îngemănate pe un afet rotitor, și examină mitraliera instalată în față. Ce arme teribile! Își aminti de institut: acolo puteau fi unele mult mai sofisticate – electrice, termice, magnetice... Cum de pierduseră războiul?!

— Traiane!

Vuia se săltă din scaunul pilotului și privi în jos:

— Ce-i?

— Vezi că vine Vasile.

Pe urmă Demetriade adăugă ceva mai tare:

— Drum bun, „domnule căpitan"!

— Rămâi cu bine, „Avrame". Ne-om vedea. Hai, soldat, învârte elicea.

„Suntem undeva, în hipercubul ăsta. Nu știm unde." Vuia rămăsese cu gura căscată: abia aflase că lumea lui își împărțea spațiul cu alte lumi, așa cum semnalele convorbirilor telefonice își împărțeau același cablu; abia înțelesese că „distanțele" dintre lumile paralele erau asemenea diferențelor de fază dintre unde identice; abia i se explicase că lumile astea pot interfera precum razele de lumină... că uite, savanții tocmai se pierduseră printre ele și îi cereau lui, ca inspector de poliție, să-i găsească!

Întrebase cu ultimele rămășițe de calm:

„Dar mașinile alea «gânditoare» ce mama dracului fac?"

Marele savant ridicase din umeri:

„Nu putem fi mereu geniali. Nici ele. Și nu au nici experiența anchetelor polițienești..."

„Asta-i bună!, izbucnise Vuia. Din câți sunteți, nu s-a apucat nimeni să reia calculele ca să aflați unde ați nimerit și cum? De ce m-ați chemat? Ce, suspectați că aveți un criminal printre voi?"

Directorul îl privise în ochi:

„Mă tem că da."

În clipa aceea, în laborator intrase Smaranda.

— Spionul!! Prindeți spionul!!

Motorul aeroplanului pornise, dar Vasile nu se grăbea să retragă saboții din fața roților. Departe, în spate, la ieșirea din hangar, câțiva militari continuau să strige în timp ce alții instalau grăbiți trepiedul a ceva care putea fi un alt model de mitralieră.

— Fugi, căpitane!, strigă Demetriade, căznindu-se să-și scoată revolverul.

Mintea lui Vuia prinse a lucra fulgerător: la raportul de dimineață nu se menționase nicio vizită în unitate, niciun telefon de la Comandament, nicio telegramă, iar hangarul era prea departe pentru un biet revolver – cine juca teatru aici? Strigă:

— Culcat, Vasile! Urcă, locotenente!

— Ba rămân!

— Rămâne Vasile!, urcă dracului odată!

Vuia flectă ampenajul direcției la maximum, ambală motorul și avionul prinse a pivota în jurul unei roți ca un compas, târându-și coada spre Demetriade și așezând-o între el și soldați exact când aceștia deschiseră focul.

— Bolșevicilor!, strigă Vasile.

— Boule!, strigă Vuia, ține-ți nasu-n pajiște, că ți-l alicesc cei camarazi! Hai, locotenente!

Câteva gloanțe îi țiuiră pe la urechi, altele găuriră fuselajul și mușcară iarba lângă picioarele actorului. Astfel inspirat, acesta sări pe aripă și plonjă în cabina din spate, dar se ridică imediat, armă mitraliera și începu să tragă cu oarece talent spre trupeții de lângă hangar, făcându-i să-și abandoneze arma și să se-arunce pe burtă care-ncotro.

Scăpând prin rotire și de-al doilea sabot, aparatul se smuci înainte, luând-o curb spre cele câteva butoaie de tablă stivuite-n marginea pistei. Vuia apucă să vireze invers, mai-mai să le-atingă, se încadră cu chiu cu vai, prinse viteză și decolă onorabil, compensând stângaci din eleroane efectul de cuplu al elicei.

Smaranda îi zâmbise discret:

„Bună seara, domnule inspector."

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Vuia alungă amintirile. Alungă și gândul că toți cei de față, cu institut și oraș cu tot, fuseseră izolați de lumea lor... accidental? Unde era greșeala? Intenționat? În beneficiul cui? Urma să afle.

Răspunsese incolor:

„Bună seara, doamnă profesor. Voi avea nevoie de o echipă de..."

„Nu vă putem da o echipă", spusese directorul.

„Din motive de securitate", completase Smaranda. „Veți lucra cu mine."

Vuia se încruntase puțin:

„Cred că nu înțelegeți câți oameni îmi trebuie – de la savanți și operatori până la personalul care șterge praful!"

Smaranda ridicase din sprâncene:

„La solicitarea dumneavoastră, voi contacta separat pe oricare dintre ei. Și, desigur, veți vedea înregistrările discuțiilor."

Vuia înjură în gând. Înjură cu metodă. Înjură spaima în virtutea căreia, de aproape un secol, fiecare cetățean era urmărit ca posibil dușman al statului român. Înjură președinții, veșnic mânuiți de trusturile care-i aduseseră la putere. Înjură presa care fabrica știri, justiția care fabrica vinovați... și mai înjură copios și rodul acestei anomii: discrepanța dintre nivelul cunoașterii din secretoasa instituție „silvică" și cel din afara ei. Cum de pierduseră războiul?!

Sub aeroplan defilau încet câmpuri și localități, râuri și iazuri.

Toc, toc, toc...

Vuia întoarse capul spre Aristide – auzise și el.

Toc, to-toc, toc, to-toc...

Sunetul venea din stânga, dinspre aripa inferioară. Se ridică să vadă ce-i și întâlni privirea sticloasă a lui Vasile. Întins pe burtă și încleștat de hobane, cu fața și mâinile vinete, soldatul reuși să-i rânjească; mai bătu o dată cu vârful bocancului și, cu același rânjet, puse capul pe aripă și închise ochii.

Nu era timp de pierdut:

— Aristide, dă-mi și cureaua ta!

Însă Aristide era deja lângă el: avea curajul unui cascador și siguranța unei pisici.

Urmă o scenă ca în *„Oțelul se răzbună"*, dar cu aeroplan în loc de dirijabil.

Aterizară ca vai de lume pe-o mirişte, desfăcură curelele cu care-l legaseră pe soldat de hobane... însă le trebui ceva mai mult să-i descleşteze degetele.

Îl coborâră de pe aripă şi îl întinseră cu faţa-n sus. Era rece şi ţeapăn.

Vuia se uită aiurea, peste câmp.

Aristide îşi aprinse o ţigară.

— Ţui...că...

Băutura energizantă pe care i-o oferiseră lui Vuia le trăda graba. Aşadar, trebuia să stea treaz până va afla dimensiunea unde nimeriseră; după care îl vor *expedia* într-o Românie paralelă, unde avea să producă *schimbarea* aptă să modifice favorabil soarta celei de-aici.

Şi mai era Smaranda.

Apoi...

Băutura energizantă părea să i se urce la cap. Ştiindu-se urmărit îndeaproape, se prefăcu a da paharul de duşcă şi, cu o mişcare iute, se întoarse ca pentru a-l spăla în chiuvetă. Jetul de apă rece îi făcu bine. Trebuia să rămână treaz şi nedrogat.

Câtă vreme?

Începu să se plimbe prin cameră.

Atunci auzise o bătaie uşoară în uşă.

Era Smaranda.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată...

...dar acum poftea să bea ceva tare. Strigă:

— Mai ai rom, soldat?

— Nu, să trăiţi!, veni răspunsul din fuselaj.

Vuia înghiţi în sec: aseară trebuia să fi acceptat şi a doua sticlă. Ce bună ar fi fost acum!

Încercă să se bucure de zbor – ştia că nu mai era cazul să provoace o *schimbare*. Din prag, Smaranda îi şoptise doar atât: „Repede!", îl înşfăcase de mână şi, aproape alergând, îl trăsese după ea până la lift, dar o cotise imediat spre trepte şi porni să le coboare în viteză trăgându-l mai departe după ea.

Ajunşi la subsol, se opriră în faţa unei uşi blindate. Smaranda formă cifrul şi ascultă câteva clipe. Era linişte, nu-i urmărise nimeni. Intrară. Lumina izbucni din toate părţile.

Vuia strânse mai tare mansa.

O încăpere largă, având în mijloc un soclu circular pe care erau montate vreo douăzeci de bobine înalte de-un stat de om, centrate pe un soi de butelii și împerecheate cu niște oglinzi la fel de înalte, groase de-o palmă, toate înconjurând un mic podium. În dreapta, un pupitru de comandă. În stânga, patru scaune. Atât.

Smaranda îl răsuci spre ea și i se afundă în ochi ca pe vremuri:

„Traiane..."

El se întreba și acum *de ce*. Însă ea continuă pe alt ton:

„Directorul s-a zgârcit la fonduri: că nu ne trebuie un compensator de oscilații, că vom folosi instalația doar de două-trei ori... I-am arătat că fără compensator ne poate lua dracu' pe toți de la prima *expediere*. Zadarnic: Albert este economist."

„Albert...?"

„Directorul."

„Economist??"

„Ce, credeai că-i savantul proslăvit de presă? Cine o conduce? Și institutul ăsta al cui naiba e?! Albert scrie romanțuri științifice, dar habar n-are de știință! Hai!"

„Unde?"

„Într-un loc mai sigur. În cealaltă Românie, că asta..."

„Și *schimbarea*?"

„Adevărul e că nimeni nu o poate stabili sau ghici, cu toate mașinile din institut. Principiul este valabil, dar ne-ar trebui un calculator fotonic mare cât Pământul și apt de abordări euristice la care nici nu putem visa!"

Vuia o privea năuc.

„Poate că sosirea ta *acolo* e suficientă, cine știe? Oricum, ai noștri și-au meritat-o."

„Și... Albert?"

„E omul guvernului, nu pricepi!? Și *singurul om* din institut!! Uite!!"

Cu o mișcare bruscă, Smaranda își dezgoli pieptul, își plimbă degetul printre sâni și... pielea i se retrase către coaste. Vuia înmărmuri: o puzderie de componente metalice, dar cu o stranie aparență de viu, palpitau în cutia ei toracică frumos modelată.

„Să-ți arăt și creierul!?"

El abia bâigui:

„Ce... naiba.... ești?"

„Ce vezi! Hai!"

Trei *expedieri*...

„Hai odată!", mai spuse alcătuirea aceea atât de omenească, și îl împinse printre bobine, silindu-l să urce pe podium.

„Stai nemișcat!"

Vuia își văzu imaginea repetată la nesfârșit în fiecare „oglindă". Atâtea universuri...

Ea deja era la pupitru.

„Smaranda!"

„Nu e nicio «Smarandă» aici! Așa-i că-ți vezi imaginea multiplicată în fiecare scut cuantic? Înseamnă că scuturile opuse – „oglinzile" – nu mai sunt perfect paralele, deci spațiul și timpul au început să se deformeze și „bula" noastră de univers va colapsa curând!"

„Cuum??"

„Deja am *expediat* un om *acolo*! Iar *expedierea* ta va hârbui și mai mult schimbătorul de fază – instalația din jurul tău –, cu spațiu-timp cu tot! Stai liniștit să-ți transmit instrucțiunile!"

„Ce instrucțiuni?"

„Astea... aaa-șa!"

Nu simțea nimic.

„Ești gata, domnule «căpitan»?"

„Nu!! Cum naiba mi-ai transmis instrucțiunile?!"

„Prin rezonanță. Și tot prin rezonanță pleci: îți decalez frecvența până intri în fază cu..."

Încă o *expediere*... S-o piardă iar?!

„Smaranda, te implor, vino cu mine!!"

„Azi nu. Drum bun!"

Așa se trezise în pădure.

...și plafonul ăsta de nori joși! Ce zi mohorâtă!

Reduse altitudinea ca să vadă mai bine reperele de la sol.

— Dom' căpitan!

— Ce-i, Vasile?

— Nu mai faceți așa că mi-i rău!

Coborâse cam brusc.

— Nu mai fac.

Smaranda... Ar mai fi suportat-o știind că rămăsese doar o mașinărie?

Dar omul? E omul altceva decât o mașinărie?

— Dom' căpitan!

— Ce mai e?

— Vreți și dumneavoastră Unirea, așa-i?

— Sigur, Vasile.

Cine alarmase unitatea cum că ar fi spion?

La dracu!, uitase porthartul! Asta era! Îl trecură sudorile.

— Dom' căpitan!

— Prezent!

— Să știți că dacă Basarabia nu s-ar fi unit cu noi acum, am fi pierdut-o pentru totdeauna.

— De ce, Vasile?

— N-ați aflat că, după o sută de ani sub ruși, acolo doar jumătate mai sunt români? Și că limba oficială-i rusa? Încă o sută de ani și era gata cu românașii noștri! Așa-i?

— Așa-i, Vasile, așa-i.

Smaranda: o *mașină* care îl trimisese aici pentru că... *nu putea face altfel*.

Dar nici Giordano Bruno *n-a putut face altfel*. Și nici el însuși nu putea, deși era sigur că la prefectura din Alba Iulia tocmai sosise prin telegraf o înștiințare despre un spion ce-și spunea „căpitanul George Mirescu". Da, Galilei avusese dreptate: cartea Naturii e scrisă în limbaj matematic. Și *nu putea fi scrisă altfel*: era în firea lucrurilor.

Era în firea lucrurilor să zboare acum la Alba? Ce îl tot atrăgea acolo?

Peste zgomotul motorului auzi o voce de copil: *„S'il vous plait... Dessine-moi un mouton."*

Vocea lui Aristide alungă halucinația:

— Domnule căpitan, ați citit *„Mașina Timpului"*?

Bătălia

de Cătălin Poenaru

Îmi striga numele prin ogradă. Îi auzeam pașii repezi și ușurei cum călcau, când într-o parte când într-alta dar eu tăceam ca peștele. Nu aveam de gând să răspund sau să mă dau în vileag, voiam să mă știe plecat, cu toate că îmi lăsasem haina, arma, încălțările și toate veșmintele soldățești pe tăblia patului, luând cu mine doar căciula.

Nu putusem să adorm la gândul că o să cad în bătălia ce va urma, așa că ieșind din casă, mă ascunsesem bine. Mă închipuiam deja înțepat de sulițele romane și cu toate că nu venise încă ceasul înfruntării, simțeam vârful rece cum îmi pătrunde printe coaste și auzeam cum îmi pârâie trupul odată ce odioasa stinghie își sapă cărare printre măruntaiele mele. Murisem în multe feluri în închipuirea mea și mă îngrozea gândul că voi înainta spre o pieire sigură. Nu fusesem niciodată un laș și luptasem cu bărbăție în alte dăți, la nevoie, dar acum, speranța de izbândă nu exista așa cum nici stele nu se vad pe cer în timp de furtună. Deznădejdea mă cuprinsese puternic în strânsoarea ei. De data asta romanii ne întreceau cu mult la numărătoare și erau numai soldați bătrâni, încercați, cu priviri fără de lumină!

— Nu! Nu merg! Mă trezi zbierând fără voia mea și nu dură mult până când o mână ridică clapa hambarului și lumina năvăli înăuntru iar cu sforțări ale sprâncenelor și încruntări ale frunții deslușii conturul feței soțioarei mele cum sta aplecată și mă privea râzând.

Așa am fost dibuit. Îngropat în grăunțe de porumb. Stam acolo scufundat până la gât și numai capul îmi ieșea afară din grămadă. Capul meu bărbos de dac acoperit de căciula cocoșată ce-mi sta pe frunte, era brăzdat de o spaimă greu de descris și privea drept la chipul acela ivit odată cu usturătoarea ziuă.

— Ptiu, aicea te-ai băgat! Te-am mai căutat peste tot. Am venit să-ți spun că în noaptea care a trecut am avut un vis bun! Zamolxe o să fie cu noi astăzi și ăsta nu e lucru mărunt! Hai, ieși de acolo, am pregătit mâncare...

Mă strâmbai la ea mârâind ca un câine. Plecă repede cu călcătura ei fină, lăsând clapa hambarului să cadă zgomotos cu praf în urmă, ce mă făcu să catapultez în stâmta începere un strănut puternic, înfundat.

O auzii cum se depărtează râzând ascuțit...

Nu visul ei copilăresc mă încurajă să ies din umila mea ascunzătoare, iar de mâncare nu aveam poftă oricum. Îmi trebuia puțină disperare. Nu există inimă care să trăiască și să bată în adâncul pieptului omenesc care să nu simtă frica. De dus, mă duceam oricum la luptă, doar că înainte, mă luptai cu frica lăuntrică, lăsând-o să o simt cu toată înrâurirea ei , ca să mă lase, să nu mă zgândăre atunci când am altele de făcut. M-am gândit la cele rele pentru a le vedea așa cum sunt, să le așez pe cântar în așa fel încât să nu le fac prea mici dar nici prea mari ci numai potrivite pentru cele ce au să urmeze.

Mă ridicai iesind afară despuiat și plin de colb. Frigul mă cuprinsese din glezne până-n ochi doar că ochiul era dezmierdat de vioiciunea ce mă înconjura. Păsări mici cântau și o palmă de nori albi subțiri ungeau vârfurile mestecenilor spalați în aurul dimineții. Toate erau așezate după cum se cade, nimic nu lipsea din orânduiurea firească. O capră urcase deja pe vârful gardului și cu gâtul întins mizdrea cu buzele-i țuguiate coaja unui prun născut mai încolo de gard, câinele se făcuse colac lângă tălpile mele mișcând din vârful cozii.

Nici animalele în nevinovăția lor și nici foișul frunzelor nu prevesteau vărsarea de sânge care îmi năpădea gândurile și pe care pământul avea să o sugă din venele noastre și ale inamicilor.

Îmi luai cele trebuincioase pentru război ieșind pe poartă fără să privesc înapoi, fără să-mi iubesc nevasta, cu burta goală și cu ochii cârpiți de oboseală. Urmam poteca care șerpuia către islaz. Călcam agale posac gustând des și cu înghițituri mari din ulciorul de vin care cântărea mai mult ca toate proviziile și îmbrăcămintea mea la un loc.

Locuiam într-un povârniș, chiar în vârf de munte. Coborând puteam să observ printre crengi cum se deschidea larg la poale un platou larg de pădure și câmp drept. De o parte, se vedeau adunați soldații Daciei ca niște furnici negre și de cealaltă parte, cei ai Romei, ca niște furnici roșii.

Din pricina inferiorității numerice dacii zămisliseră ca plan să sporească vizual imaginea armatei printr-un vicleșug. Prin tăierea arborilor la statura omului, îmbrăcând apoi aceste buturugi cu armuri și cușme ca fiecare cioată în felul ei să întruchipeze un dac. Tăiaserăm pădurea în măsura în care păream cu un sfert mai mulți ca romanii

iar noi ne amestecaserăm printre trunchiurile inerte așteptând năvala vrăjmașilor, bătând din arme să-i intimidăm.

Îmi luai locul în mulțime, în vecinătatea unui trunchi cu scorbura lunguiață care, după cum era îmbrăcat părea o arătare cu o gură lungă, căscată și între un altul gros ca un gigant de o putere legendară, brăzdat de o piele groasă sedimentată, ca de dragon maroniu.

Mici erau inimile noastre.

Părea cumva că romanii prinseseră cunoștință despre șiretlicul nostru și acum se aranjau cu tact pe bucata opusă a terenului mișcând de colo, colo ca niște dreptunghiuri gălăgioase, pregătind carnagiul.

Nu dură mult și marșul inamicului începu. Cu pași duduind la răstimpuri egale armata romană înaintă și fiecare călcătură ce zdruncina pământul mă înfuria peste măsură. Frică nu simțeam și nici groază, simțeam doar o furie cumplită și o nerăbdare de a mă repezi ca un fulger. Îmi venea să fug înainte. Răbdarea îmi era pe sfârșite. O venă în tâmplă îmi zvâcnea cu puterea unui râu țâșnit din piatră.

Urlai ca un monstru! Strângeam în palma transpirată mânerul armei și deodată toată lumea tăcu în jur, doar o voce subțire cânta ușor...

— Zamolxe e cu noi , Zamolxe e cu noi, Zamolxe e cu voi, Zamoxe e cu noi, Zamolxe e cu voi, Zamolxe e cu voi, Zamolxe e cu voi. Am avut un vis, am avut un vis...

O lumină galbenă explodă pe câmpul de luptă. O lumină ca o poleire de aur, greu de descris în cuvinte. Pătrunse ca un suflet în trunchiurile ostașilor din lemn urnindu-i din înțepenire, căpătând brațe și chipuri omenești începând să lupte alături ca niște ostași adevărați.

Zamolxe era cu noi. Pădurea gemea ca pe vreme rea și lupii urlau ca-ntr-o zi cu lună mare.

Îi auzeam pașii, îi auzeam pașii ei fini și moi... cum se pierdeau în depărtare...

— Za..., Z ...

Demonul de pe umeri

de Dan Rădoiu

Așezat la biroul său, Darius Dima aranjă obiectele aflate dinaintea sa: o rolă de bandă adezivă, două fiole din sticlă și o pereche de ochelari de realitate virtuală. Atinse banda adezivă. Era un model chirurgical, folosit de în cazuri de urgență pentru a înlocui copcile.

Dima se lăsă pe spate. Pereții încăperii aduceau cu cei ai unui muzeu. Adăpostite în cutii transparente aidoma insectarelor, zeci de bijuterii împestrițau interioarele din catifea mov. Inele din aur, brățări din argint de purtat la încheietura mâinii ori la gleznă, cercei cu pietre prețioase ori doar cu zirconiu împărțeau spațiul cu câțiva nasturi din plastic și câteva agrafe din tablă colorată. Fiecare exponat reprezenta o femeie pe care o avusese. Bijuteriile îi fuseseră date în dar ca amintire. Pentru serviciile care însoțiseră nasturii și agrafele, plătise bani grei ori sume derizorii în locații exotice ca Thailanda sau Shanghai, sau în îndepărtata Siberie.

Dima își trecu degetele peste lateralele scaunului. Înfipte adânc în carnea lemnului, erau prinse două cătușe din metal. Descuiate, păreau cupele unor flori carnivore, gata să strângă între fălcile lor din oțel inoxidabil încheieturile oricui s-ar fi găsit să le înfrunte. *Încă puțin,* murmură bărbatul, mângâindu-le conturul.

După părerea celor mai mulți, Darius Dima era un fenomen. Deși împlinise de curând șaptezeci de ani, cu greu i-ar fi dat cineva cincizeci. Înalt, ras în cap și cu o mustață de tătar, cu mai mult piper în ea decât sare, atrăgea privirile ori blițurile aparatelor de fotografiat pe unde trecea. Oamenii îl cunoșteau de la televizor ori din presă. Deținea o avere considerabilă, de care nu se sfia să se folosească pentru a-și satisface capricii dintre cele mai neobișnuite, iar aventurile lui amoroase făcuseră, nu doar o dată, titlurile ziarelor de scandal.

Cu ajutorul unei foarfeci, tăie o bucată de bandă adezivă.

— Bănuiesc că nu te pot convinge să apari, nu-i așa? întrebă el fără să ridice privirea, preocupat să taie o a doua bucată. Ciocăni cu

vârful foarfecii într-o aşchie de granit aşezată pe un soclu din sticlă de cuarț. În urmă cu douăzeci de ani, Darius Dima o luase de pe muntele Everest. Avea povestea ei secretă. Când ceilalți membrii ai expediției au decis să se întoarcă, temându-se pentru viețile lor, el a continuat să urce. Au încercat să-l convingă c-o să moară, dar lui puțin i-a păsat. Să-și piardă viața încercând să atingă piscul i se părea normal. Să coboare în viață, dar învins – total inacceptabil! Atunci a luat aşchia de piatră. Abia ținându-se pe picioare, orbit de viscol și respirând cu zgârcenie din tubul de oxigen aproape gol, lovise aprig cu pioletul în carnea uriașului, obligându-l să i se supună.

— Nu mai îmi aduc aminte dacă ți-am mai zis când am fost prima dată când am fost sigur că exişti, se adresă el încăperii goale. Când m-am întors, s-au scărpinat în cap ca proștii și au zis că am avut noroc. Că a fost butelia mai plină decât ar fi trebuit. I-am lăsat în pace să-și dea cu părerea; știam mai bine decât ei: oxigenul n-ar fi avut cum să-mi ajungă și pentru drumul de întors. Cumva, n-ai vrut ca eu să mor acolo. De ce, numai tu și coarnele tale încârligate știți. Mă rog, asta dacă ai unele.

Lipi superficial bucățile de bandă adezivă de marginea biroului și rămase pe gânduri.

— Acolo, pe acoperișul lumii, mi-am pus prima dată întrebarea „de ce?". Râse încetișor și clătină din cap. Rânjetul hâtru și mustața îl făceau să pară în același timp și bunicul, și nepotul. Un nepot încrâncenat și plin de ură.

— Nu de ce mă aflam acolo, nu. Răspunsul îl știam, era simplu: pentru că era cel mai înalt loc din lume. Trebuia să fie al meu. Când am ajuns, în sfârșit, acolo, m-a înghețat un gând. Am realizat că era prima dată când aveam ceva de calitatea întâi. Mi-au trecut pe dinaintea ochilor firmele pe care le-am ridicat, casele în care am locuit, mașinile pe care le-am avut, femeile care mi-au trecut prin pat. Aproape extraordinare toate – cu accent pe aproape! N-am trimis nicio rachetă în spațiu, n-am locuit într-un castel, n-am avut vreodată o mașină pe care să n-o mai aibă nimeni altcineva, și nici vreo femeie fatală, cum vezi prin filme. Adevărat, au fost câteva neveste tinere ale unor miniștri bătrâni, câteva starlete fără prea mare strălucire, o fată de diplomat care a ținut morțiș să-i arate cineva Bucureștiul noaptea. I l-am arătat sub pătură, și-ar mai fi vrut. O femeie frumoasă, aproape superbă. Aproape, înțelegi?

Privirea i se opri asupra unui pumnal cu lama ruptă. Alături, câțiva plumbi turtiți de pistol medieval, le țineau companie. Căutător

de comori de ocazie, Dima le descoperise pe locul unor câmpuri de bătălie aproape celebre. Aproape.

— Știi ce cred? murmură el cu gândul departe. Că atunci m-ai ținut în viață pentru că n-ai avut încotro. Nu era nicio vietate în jur, nici măcar un gândac nenorocit. Eram unica ta sursă de subzistență. De acolo n-aveai cum să sari în cârca vreunui alt nefericit. Continuai să te hrănești din energia mea ori mureai și tu.

Glasul îi sună ca zgomotul făcut de o sabie când e trasă pe tocilă:

— De asta altul – și nu eu! – a pus sateliți pe orbită și a trăit într-un castel! Pentru că el n-a avut ce am avut eu: un demon pe care să-l hrănească din energia lui, din substanța lui vitală!

Dima înhăță o bucată de bandă adezivă. Un capăt și-l prinse de pleoapă, pe celălalt de frunte. În urmă, ochiul îi rămase căscat, incapabil să se închidă.

— Știi, de ceva vreme îmi tot umblă prin cap o idee, spuse el. Dacă eu sunt vegetarian, înseamnă că și tu ești. Dacă eu urăsc violența, sub orice formă, înseamnă că nici ție nu-ți prieste. Altfel, întocmai ca un vizitiu ce-și strunește mârțoaga, ai fi procedat așa încât să nu-ți lipsească.

Își lipi și cealaltă pleoapă cu bandă adezivă, forțând-o să rămână deschisă. Hohoti aspru, râs de condamnat care-și sfidează călăul, și înșfăcă ochelarii de realitate virtuală.

— Dar, bănuiesc că tocmai urmează să aflăm dacă am dreptate, nu-i așa? strigă el și și-i trase pe ochi. Pe ecran porni o numărătoare inversă: 10, 9, 8...

Îngrozit că s-ar putea răzgândi în ultima clipă, Darius Dima lovi cu încheieturile palmelor în interiorul cătușelor. Oțelul zvâcni, făcându-l captivul lor.

Imagini de coșmar se derulau una după cealaltă. Pui de pisică înfipți de ceafă în cârlige de pescuit, folosiți pe post de momeală pentru rechini. Animale ucise pe bandă. Tăiate, spintecate, apoi eviscerate în abatoare în care sângele băltea de o palmă pe podea. Femei bătute, violate, apoi ucise lent în fața aparatului de filmat. Apoi violate din nou, sub formă de cadavre.

Dima nu putea să spună cât timp trecuse. Puteau să fi fost câteva minute, ori câteva ore. De câteva ori leșinase cu ochii deschiși.

Pe ecranul dispozitivului, un bărbat îmbrăcat într-o cămașă năclăită de sânge era decapitat cu un topor. Călăul lui, o namilă cu burta revărsată și umeri păroși, nu dădea semne că s-ar pricepe la

treaba care îi fusese încredințată. Prima lovitură rată gâtul osânditului, retezându-i o bucată din calota craniană. A doua i se înfipse în spate, zdrobindu-i șira spinării. Imaginea se schimbă, aducând în primplan o maimuță care mesteca în continuu, mecanic. Din creștetul capului ei, un mănunchi de cabluri intrau într-un computer electronic. Un laborator de cercetare.

Brusc, ochelarii scoaseră un țiuit ascuțit, iar de sub carcasa lor ieși un fir de fum. Imaginea se întrerupse, umplând cu întuneric lumea lui Dima.

Cum de nu m-am gândit la asta? bâigui el incoerent. *Când nu-ți place ce ți s-a pus în farfurie, poți să scapi strachina pe jos. Tot ce avea de făcut nemesisul meu era să strice aparatul, nu trebuia să vină în persoană ca să-l oprească.*

Cătușele i se desfăcură de la sine, eliberându-i mâinile. Confuz, Dima își dădu jos ochelarii de pe cap. În mijlocul încăperii stătea un bărbat cu umeri înguști și frunte bombată. Gâfâia, iar chipul îi era pământiu și transpirat.

— Greșești, articulă el cu greutate. Pe Everest te-am salvat pentru că am vrut, nu pentru că am fost obligat.

Necunoscutul se sprijini de una dintre cutiile cu trofee, continuând să respire întretăiat.

— Nelăsându-te să mori, am încălcat o regulă fundamentală. Am făcut un miracol, lucru pentru care aș putea fi aspru pedepsit dacă s-ar afla.

Dima, deși îngrozit, nu se arăta deloc surprins. O mare parte din viață și-o petrecuse pregătindu-se pentru acest moment. Trăise crezând că o entitate rău-voitoare, un demon, este vinovată pentru inabilitatea lui de a urca până în cele mai înalte straturi ale societății, și iată, bănuiala i se adeverea.

Necunoscutul se îndreptă de spate și rămase nemișcat. Abia atunci realiză Dima că demonul nu purta nimic pe el, și că doar trăsăturile chipului îi erau bărbătești. În rest, nimic. Pântecul îi era complet neted, absent de orice particularitate sexuală. Și își mai dădu seama de ceva: că brațul stâng îi lipsea. Mâna părea că îi fusese amputată deasupra cotului, lăsând în urmă un ciot fără de vlagă.

Demonul se apropie de Dima, ținându-se de stomac cu brațul întreg.

— Habar n-am cum ți-a reușit, icni el. Până acum câteva clipe, n-aș fi crezut că e posibil ca un savet să inverseze sensul schimbului de hrănire. E ca și cum ai fi făcut să curgă apa la deal!

— Savet? bolborosi Dima. Pleoapele lipite cu bandă adezivă îi dezveleau globii oculari, făcându-l să pară un zombie din benzile desenate.

Demonul îl fixă pe Dima fără să spună nimic. Ochii lui erau complet lipsiți de alb, ca două bucăți șlefuite din obsidian.

— Cum ai reușit, șopti el într-un final, să-mi transmiți senzațiile tale? Spune-mi, trebuie să știu!

Dima își eliberă o pleoapă, apoi pe cealaltă. Odată șocul inițial depășit, stăpânirea de sine îi revenea. Un zâmbet strâmb îi săgetă chipul ridat. Pentru o secundă, păru că el este demonul.

— Mi-am făcut o socoteală simplă, spuse el. Am realizat lumii în care trăiam îi lipsea ceva: echilibrul. Adică, fiecare viețuitoare de pe pământ servește drept hrană cuiva, numai omul, nu. Ciocăni cu unghia în tăblia biroului. Zâmbetul i se transformă într-un rânjet amar.

— Dar, dacă ceva nu e direct vizibil, spuse el, asta nu înseamnă că nu există. Exemple sunt nenumărate: razele X, câmpul magnetic, forța gravitațională, și tot așa. Dacă cine se hrănește din noi, nu trebuie neapărat s-o facă tăind hălci de carne. Ar putea fi orice altceva: visurile ori coșmarurile noastre; fericirea ori tristețea.

Demonul asculta nemișcat. Dima dădu să mai adauge ceva, apoi renunță. O furie oarbă se răsuci în jurul lui, sugrumându-l. Mâna i se întinse pe furiș către un sertar. Îl deschise.

— Și? îl îndemnă demonul să continue.

— Spune-mi, este adevărat? șuieră Dima. Că din cauza ta n-am ajuns cu adevărat cineva, indiferent de cât de mult am muncit? Chipul i se schimonosi. Privirea sticloasă și părul vâlvoi îl făceau să pară o sălbăticiune gata să sară.

— Și nici chiar atunci, pe Everest, mârâi el, n-am avut vreo mare realizare. Am fost doar unul dintre trișorii anonimi care au dispus de suficienți bani încât să-și permită cheltuielile călătoriei, și nimic mai mult. Mâna i se afundă în sertar.

Demonul își mângâie bărbia. Dima fu străbătut de un fior de greață. Degetele arătării erau toate de aceeași lungime, fiecare având patru falange, nu trei, cum au oamenii. Unghiile îi lipseau cu desăvârșire.

— Doar o minte simplistă poate judeca o situație doar în alb și negru, în bine și rău. Întotdeauna există nuanțe, spuse el.

— Adică, răspunsul este da! răcni Dima și scoase din sertar un pistol pe care îl ațintì către demon.

Deși expresia acestuia rămase neclintită, păru că se amuză. Dima lăsă să-i scape un strigăt de furie și apăsă pe trăgaci.

— Mori!

Un jet de apă țâșni din vârful armei, lovindu-l pe necunoscut în obraz.

— Interesant, opină demonul, culegând câteva picături pe vârfurile degetelor. Și le duse la nas, apoi la buze. Usturoi, hm..., ioni de argint... Căzu o clipă pe gânduri, apoi reluă: Și mai ce?

— Apă sfințită, mormăi în scârbă Dima. Utilă în cazul tău, din câte se vede, cât o frecție cu spirt la un picior de lemn.

— Interesant, repetă demonul. N-ai vrut să riști. Ți-ai luat toate măsurile de siguranță pe care ți le puteai lua. Ai amestecat ingrediente împotriva diavolilor, a vampirilor și a vârcolacilor. Mai bine să fie, decât să lipsească, continuă el sec.

De partea cealaltă a încăperii, atârnată pe un perete, se afla o bucată de scoarță de copac. Provenea dintr-o junglă din inima Indiei. În loc să împuște tigrul pe care îl avusese în bătaia armei, Dima o tăiase cu cuțitul din trunchiul arborelui în spatele căruia stătuse ascuns, luând-o cu sine pe post de trofeu. O sabie de samurai îi stătea alături.

Demonul îi urmări privirea lui Dima. În clipa următoare sabia dispărea de la locul ei și rematerializa pe birou.

— Ia-o, îi ordonă el scurt.

Visul lui Dima se îndeplini și în același timp se spulberă. Dinaintea lui se afla dușmanul lui de moarte, cel pe care îl considera direct răspunzător pentru mediocritatea lui. Apoi, avea o armă la îndemână. Nu trebuia decât s-o înhațe, apoi să-și încerce norocul. *Care noroc?* murmură în sinea lui și împinse scârbit sabia înapoi către demon.

— Poți să-ți ții pentru tine trucurile. N-am de gând să fiu șoarece, iar tu pisică. Ți-am fost suficientă vreme slugă. Nu vreau să-ți fiu și jucărie! se stropși el, împrăștiind stropi de salivă.

— Slugă? se arătă demonul mirat. În niciun caz. Simbiot, mai degrabă. Mi-ai slujit în aceeași măsură în care ți-am slujit eu ție.

Dima izbucni într-un râs ruginit.

— Serios? Zici că tu mie și eu ție? Extraordinar! Știi, îmi vine în minte un banc vechi, de după război. Cică noi făceam afaceri cu rușii: ei ne luau porumbul, iar noi le dădeam grâul. Îți sună cunoscut de undeva?

Dima pipăi cu vârful degetului mânerul sabiei, apoi rosti încet, abia un murmur:

— Am avut dreptate, nu-i așa? Tăcu preț de o clipă, apoi continuă: Spune-mi, de când te duc cu mine?

Cu un gest, demonul trimise sabia înapoi la locul ei, pe perete.

— De când te-ai născut, ca și ceilalți semeni ai tăi. Cu toții primiți unul de al nostru la naștere, rosti el pe un ton fără inflexiuni.

— Cum adică, cu toții? articulă cu greutate Dima. Nu doar unii?

Demonul se sprijini cu unicul său braț de tăblia biroului. Imaginea degetelor sale, toate de aceeași lungime, îi provocă lui Dima un nou fior de scârbă.

— Îți propun un târg, spuse demonul. Tu îmi zici cum ți-a reușit să îmi transmiți emoțiile tale, iar eu te las să arunci o privire în spatele paravanului pe care voi îl numiți realitate. Ce zici?

— Și de ce mă rog ai nevoie de cooperarea mea, ricană Dima, arătând către sabie. De ce nu mă obligi s-o fac? Dacă poți face lucruri să apară și să dispară după bunul tău plac, bănuiesc că mai ai și alte trucuri în desagă.

Demonul nu vorbi imediat. Tăcerea umplea camera cu întrebări fără răspuns.

— Ești interesat de propunerea mea? reluă el după un timp.

— Da, dar mai întâi tu, spuse Dima, abia depărtându-și buzele.

Demonul încuviință printr-o înclinare a capului.

— Fie, rosti el. Pereții încăperii se topiră, transformându-se vălătuci de ceață albă.

Dima privi în jurul lui. Se afla afară, pe trotuar, și parcă nu. Ceva era în neregulă. Obiectele, clădirile, păreau făcute din abur. Întinse degetele către trunchiul unui copac. În locul scoarței tari, degetele lui nu întâlniră decât aerul.

— Privește în jur. Uite-te la oameni, se auzi vocea demonului.

Dima închise ochii, ignorând sugestia cu tentă de ordin. Totul se petrecea prea repede. Avea nevoie de timp pentru a-și face un plan. Greșise atunci când mizase pe amestecul de apă sfințită, pulbere de argint și zeamă de usturoi pentru a-și învinge dușmanul. Buzele i se curbară a dispreț. Se comportase ca o femeie de la țară, care își pune chiloții pe dos să nu se lipească farmecele de ea.

— Cunoașterea vine cu un preț, presă demonul. Dacă nu ești pregătit să îl plătești, ne putem întoarce în biroul tău. Decizia îți aparține. Continuând să-și țină ochii închiși, Dima inspiră adânc. Aici, până și aerul se simțea mai ușor decât cel pe care îl știa el. Parcă ar fi respirat nimic. Un sentiment de sufocare îl cuprinse, înfigându-și gheara în pieptul lui. Dima îl ignoră. N-avea timp de atacuri de panică. Trebuia, cu orice preț, să iasă din scenariul demonului.

— M-am răzgândit. Nu-ți zic nimic, spuse el primul lucru care îi trecu prin minte. Du-mă înapoi.

— Te-ai răzgândit? repetă tâmp demonul, ca un ecou.

Dima rânji în sinea lui. În glasul demonului fusese o urmă de confuzie.

— Da, m-am răzgândit, reluă el. N-are niciun sens s-o fac; oricum ai să mă omori după aia. De ce te-aș ajuta?

De îndată ce termină de vorbit, Dima realiză greșeala făcută.

— De ce să te omor? Auzindu-i vocea plată, Dima blestemă în sinea lui. Cuvintele demonului îi confirmară intuiția:

— Spitalele voastre de boli nervoase sunt pline de indivizi care susțin că au fost răpiți de extratereștrii, au stat de vorbă cu Iisus, ori se cred Napoleon Bonaparte. Unul plus n-ar mira pe nimeni.

Dima realiză că trebuia să recupereze terenul pierdut.

— Atunci, ai să îmi ștergi memoria ori să mi-o alterezi! se încăpățână el să nu deschidă ochii. De frică o s-o faci, că poate mai vreau să ți-o trag o dată în cur și altă dată!

Tăcerea care urmă fu mai lungă decât cea anterioară.

— Poți să fii sigur că nu mă voi atinge de memoria ta, dacă de asta te temi, spuse într-un târziu demonul.

Dima își ascuți auzul. Fusese în vocea demonului o frântură de neputință, de părere de rău? Deschise ochii, căutând privirea celuilalt.

— Ai face-o dacă ai putea, nu-i așa? spuse el pe un ton molatec, batjocoritor. Demonul rămase nemișcat, însă Dima ar fi putut să parieze că îi văzuse umerii tresărind. O intuiție nu-i dădea pace. Se hotărî să-i dea curs:

— Parcă ziceai că nu ți-ar prinde bine dacă s-ar afla că m-ai salvat pe Everest, corect? Asta înseamnă că există și pentru tine reguli peste care nu poți trece. Așa e?

De data aceasta, Dima nu mai avu nicio îndoială. Pe fruntea lipsită de riduri a demonului trecuse un nor.

— Iar dacă vrei, dar n-o faci, înseamnă că nu poți, că cineva nu-ți dă voie, toarse el mai departe. Își puse mâinile în șold și rânji: Corect?

Două siluete umane ca de abur, adâncite în conversație trecură agale pe lângă ei, urmate de o femeie împingând grăbită la un cărucior de copil.

— Privește în jurul tău, repetă demonul, la fel de calm.

Încercând să pară degajat, dar cu toate simțurile la pândă, Dima o făcu.

— Nu se poate, șopti el gâtuit. Din creștetul fiecărui om, până și din cel al sugarului aflat în cărucior, pornea un fuior de abur translucid, care se pierdea în înaltul cerului.

Dima se întoarse cu pumnii strânși către demon.

— Deci, așa ne stoar – apucă el să spună, apoi amuți. Un fuior identic îi pornea și lui din creștet și se înfigea în pieptul demonului. Frenetic, ca și cum ar fi avut lipitori în păr, Dima își agită brațele prin aer, încercând să-l rupă. Zadarnic. Încă o dată, mâinile lui întâlniră doar aerul.

— Ce-i asta?! întrebă el, trecându-și convulsiv palmele peste pielea capului. Stomacul îi urcă în gât, înmuindu-i picioarele. Căzu în genunchi.

— Asta, spuse imperturbabil demonul, este simbioza despre care îți vorbeam.

Dima ridică privirea către demon, dar imaginea tubului care-i unea ca un intestin crescut în afara trupului, îl sufocă sub un nou val de greață. Vomită îndelung.

— Am avut dreptate! icni el printre sughițuri. Ah, nenorocitule, te-ai hrănit din mine, Dumnezeu știe de când o faci! Te-ai hrănit din mine așa un păianjen se hrănește din musca pe care a prins-o!

— De când, ți-am mai zis. Probabil că n-ai fost atent: de la naștere, îl întrerupse plat demonul. Cât despre afirmația ta, conturează o imagine puternică, dar incorectă. Gândește-te: un lanț de oceă îl ține prizonier atât pe condamnat, cât și pe ghiulea. De unde știi că eu mă hrănesc tine și nu e invers, tu din mine? Și ce te face să fii atât de sigur că este vorba de hrană și nu despre altceva?

Dima clipi nesigur.

— Altceva? Ce altceva ar mai putea fi? se răsti el cu glas dogit.

— Să mergem, spuse demonul. Încă o dată, realitatea topi ca șterșă cu buretele.

Pluteau la câțiva zeci de metri în aer. Dedesubt, se vedea un stadion plin ochi. Mii de fuioare de abur ieșeau din trupurile spectatorilor, împletindu-se într-un vârtej de lumină și culoare care se ridica până în stratosferă.

— Unde dracului e asta? izbucni Dima.

— Dacă informațiile mele sunt corecte, zona se numește Giulești, iar stadionul de sub noi, tot așa, furnizează demonul cu obișnuita lui voce fără inflexiuni.

Pentru o clipă, absurditatea situației îl copleși pe Dima.

— Ești rapidist?! Ie-te al dracului, îngână el, apoi azvârli gândul cât colo cu un gest al mâinii. Nu, imbecilule! Nu te întrebam în ce cartier suntem, ci unde-unde ne aflăm! De ce plutim prin aer? Și cum de îmi pot trece mâna prin obiecte?

Demonul vâsli o dată prin aer cu unicul său braț, apropiindu-se de locul unde se afla Dima.

— Unde ne aflăm nu are un nume, cel puțin nu unul pe care tu ai putea să-l înțelegi, spuse el. Să numim acest loc Realitatea Pi.

— Pi? repetă mecanic Dima.

— Întocmai. Un nume la fel de bun ca oricare altul.

— Și anume, ce fel de... realitate este această Pi?

— E o zonă de tranziție, un soi de crepuscul între realitatea ta și realitatea mea. Gândește-te că aici n-ar fi nici zi, nici noapte, ci o combinație între ele. Arătă la stadionul de sub ei, apoi la coloana de abur care se înalța către cer. Jos este realitatea ta, iar undeva pe acolo pe sus, începe a mea. Între ele se găsește Realitatea Pi.

Dima își văzu cu coada ochiului propriul lui cordon ombilical și își întoarse rapid privirea de la el. Mintea îi funcționa cu febrilitate. Încă nu aflase nimic care să-i asigure un avantaj contra demonului.

— Zici că suntem într-o altă dimensiune aici? Ca în serialele cu porți stelare și extratereștri cu dinții ascuțiți și voci îngroșate? rosti el voit flegmatic.

Demonul clătină din cap.

— Nu știu să existe astfel de dimensiuni alternative, spuse el. Aici te afli doar într-o realitate diferită de a ta, atâta tot.

Dima îl privi chiorâș. Nu putea spune dacă arătarea își bătea sau nu joc de el.

— Dacă e DOAR o realitate diferită de a mea, se stropși el, atunci e-n regulă. Nu mai e nevoie de nicio explicație. Putem să plecăm acum?

Demonul își trecu palma peste bărbie.

— Spune-mi, știi de ce obiectele au culori diferite în lumea ta?

Gura lui Dima se arcui a plictis necooperant.

— Am făcut Politehnica, aruncă el din vârful buzelor. Normal că știu care-i treaba cu refracția luminii. Unele materiale absorb toate celelalte frecvențe conținută în lumina albă, reflectând doar una singură înapoi. Făcu un gest involuntar de scuză: Mă rog, simplist explicat. În realitate, lucrurile stau puțin mai complicat de atât.

Demonul încuviință din cap.

— Să luăm un caz ipotetic. Ce ai zice dacă fiecare culoare ar fi o realitate în sine? Cu legile ei proprii, valabile doar în spectrul respectivei culori?

Furat de aspectul ingineresc al întrebării, Dima uită pentru o clipă de ura pe care i-o purta demonului.

— Într-un univers cu o infinitate de dimensiuni, un multivers, lucrurile ar putea sta așa cum zici, murmură el. Se opri brusc și privi în jurul său. Despre asta-i vorba?

Demonul ridică abia schițat din umeri. Pentru o frântură de clipă, Dima avu senzația că vede o urmă de zâmbet în ochii lui negri.

— Simplist explicat, da. În Univers există o vibrație complexă care există peste tot și din totdeauna. La fel ca și în cazul luminii, unele realități absorb anumite vibrații și le resping pe altele, fapt care conduce la ce ți-am zis mai devreme: nuanțe diferite de realitate, fiecare dintre ele guvernată de propriile ei legi fizice și matematice. Voi aveți stele și planete. Noi, doar aglomerări nesfârșite de energie, complet lipsite de orice componentă materială.

Dima nu se putu abține și întrebă:

— Sunt aceste realități concomitente în timp și spațiu?

— Noțiunea de spațiu, îi răspunse demonul, există doar aici. În realitatea mea ne putem deplasa oriunde fără vreun efort. Făcu o pauză, aruncând o privire fugară brațului amputat.

— Timpul, spuse el, există și la noi. Iar din păcate, nu lucrează în favoarea noastră.

Dima dădu să-l întrerupă, dar nu mai avu ocazia s-o facă. Stadionul fu acoperit de un val de ceață, apoi totul se întunecă.

Dima dădu să se miște și realiză că nu poate. Apoi, încercă să clipească. Același rezultat. În minte i se formă intenția de a deschide gura, dar își dădu seama că nu are una. Un strigăt agonizant se formă pe buzele lui inexistente, asurzindu-l în tăcere.

Liniștește-te! i se suprapuse în gând vocea demonului peste răcnetul lui de groază. *E vina mea. Ar fi trebuit să te anunț la ce să te aștepți.*

Unde ești? bâigui Dima.

De partea cealaltă a încăperii.

Care încăpere? bolborosi Dima, apoi realiză că într-adevăr se afla într-una cu pereții albi. O cameră de spital. De fapt, după masa cu aspect specific, o sală de nașteri. Se afla într-o maternitate.

Nu te văd. Unde ești? se răsti Dima. Privi în jur, dar nici urmă de demon.

Chiar în fața ta.

Dima schiță gestul de a păși, însă un zdrăngănit metalic îl făcu să se oprească.

Rămâi pe loc! Ai să atragi atenția asupra ta! auzi în gând vocea uscată a demonului.

— E cutremur? întrebă speriată o femeie cu o burtă enormă, de gravidă, care tocmai era condusă către o masă de travaliu. Tocmai acum, domnule doctor, când trebuie să nasc?

— Da' de unde, o liniști un bărbat înalt îmbrăcat într-un halat alb. O fi trecut vreo basculantă pe stradă, mai spuse el, apoi privi drept în ochii lui Dima, fără însă să dea vreun semn că l-ar putea vedea.

Unde ziceai că ești? întrebă confuz Dima. De partea cealaltă a încăperii, cu excepția peretelui, se afla doar un dulap care conținea instrumentar medical.

În fața ta. Te uiți la mine.

Cretinule! În fața mea e doar un dulap nenorocit! explodă Dima.

Acela sunt eu. Dulapul. Întocmai ca și tine.

Poftim?! strigă Dima, gata s-o ia la goană. Gândul de-a o lua la sănătoasa fu sancționat de alte sunete metalice. Dima realiză că veneau de acolo de unde ar fi trebuit să se afle stomacul său. O stare de leșin, dublată de una de claustrofobie intensă, îl copleși. Dulapul se mișcă, zgâriind peretele de care era lipit.

— Vă spun eu, doctore, sughiță îngrozită femeia. E cutremur!

— Mda, așa se pare, mormăi doctorul, ochind celălalt dulap, care se zgâlțâia și el. Totul dură câteva secunde, apoi se opri.

— Hai că a fost unul scurt, decretă una dintre moașe, o femeie cu umeri ca de halterofil. Cum o să-l cheme pe copil? adăugă ea repede, nelăsându-i gravidei ocazia s-o contrazică.

— Hâncu, mormăi în barbă femeia, lăsându-se ajutată să urce pe masă.

Dulap?! răcni Dima în așa-zisul lui cap. *M-ai făcut dulap? De ce?*

Nu te-am făcut dulap, ci doar am împletit energia ta printre atomii dulapului în care te afli. Pentru simplitate, poți să te gândești la fuziunea dintre voi doi ca la o mobilă așa-zis bântuită. Dacă te ajută.

Nu, nu mă ajută! răcni Dima. *Dacă ai făcut-o să mă șantajezi, află că n-am să-ți spun nimic -*

Am făcut-o ca să nu te vadă el, îl întrerupse demonul.

Pe cât era el de dulap, Dima simți că îngheață. Alături de femeia gravidă se materializase o arătare greu de descris. Ar fi semănat la înfățișare cu celălalt demon, dacă n-ar fi avut ambele picioare tăiate. Chipul îi era desfigurat de o arsură care îi acoperea gâtul, obrazul și întreg capul. Doar ochii, la fel de negri și de adânci ca ai celuilalt, răspândeau un întuneric lacom.

Privește cu atenție, spuse primul demon. Și deși îl auzi doar în minte, Dima avu senzația că acesta îi vorbise în șoaptă. Rămase în așteptare.

Nașterea decurse fără complicații. De îndată ce doctorul tăie cordonul ombilical al copilului, un receptacul din abur crescu din pieptul arătării. Adulmecă aerul, ca un maț obscen și orb, apoi țâșni și se înfipse în ceafa nou-născutului. Copilul începu de îndată să plângă.

Ce se întâmplă? murmură Dima. Ar fi vrut să-și întoarcă privirea, să nu vadă violul care se petrecea la câțiva pași de el, dar îi fu imposibil. Un dulap, oricât și-ar dori, nu-și poate întoarce capul.

Un Daivi aflat pe moarte și-a primit savetul. La timp, îmi pare mie. Încă puțin și ar fi fost prea târziu...

Așa vă ziceți, „Daivi"? răcni Dima în gând. *Mai potrivit ar fi fost „Parșivii" ori „Parazitvii", ca asta sunteți! Mama voastră de libărci ordinare!*

Ca purtat de un curent de aer ascendent, Daivi-ul cu picioarele amputate pluti o vreme deasupra mesei de naștere, apoi se ridică și dispăru prin tavan. În urma lui rămase tubul atașat de creștetul nounăscutului.

Din acest moment, nimic nu-i poate despărți. Vor fi împreună până la sfârșit, rosti încet demonul.

Da, până la sfârșitul omului! șuieră Dima.

Nu neapărat. Dacă rănile Daivi-ului sunt prea grele pentru a fi vindecate de energia savet-ului, poate fi și invers.

Și ce se întâmplă atunci? i-o reteză Dima.

De cele mai multe ori, în trupul savet-ului se produce un profund dezechilibru. Creierul, afectat de absența legăturii simbiotice, începe să halucineze. Uneori inventează monștri ori începe să creadă că cei din jurul lui vor să-i facă cu tot dinadinsul rău. Alteori se refugiază într-o cochilie interioară din care nu va mai ieși vreodată. Când se întâmpla așa, voi spuneți că înnebunește. O tragedie.

O tragedie?! Dragii de voi! scrâșni Dima. *Și mă rog, de ce nu intră pe fir o altă lipitoare de a voastră să ocupe locul rămas liber? Ah, lasă-mă să ghicesc: nu vă place să vă treceți de la unul la altul chiloții purtați ai răposatului, nu-i așa?*

Ca și stadionul înaintea ei, sala de naștere se topi înghițită de o ceață lăptoasă.

Se materializară în mijlocul unei mulțimi grăbite. Buimac, Dima se văzu străbătut de oameni încărcați cu bagaje.

— Vino, îi spuse demonul, arătând către un fast-food aflat câțiva metri mai încolo. Dima rămase pe loc, respirând greu. Un șuierat ascuțit îl făcu să tresară. Era o locomotivă.

Dima privi în jurul său, la mulțimea pestriță care se intersecta în toate direcțiile, la peroanele aglomerate și înțelese unde se afla: în Gara de Nord. Șovăielnic, se urni din loc. O femeie îmbrăcată în zdrențe, cu părul atârnându-i în lațe unsuroase, îl traversă vorbind de una singură. Dima se înecă. Aproape că putea simți mirosul de murdărie ce o însoțea.

Impasibil, demonul se îndreptă către terasa fast-food-ului și luă loc la una dintre mese.

— Vino, își reînnoi el invitația. Nu mai ești nici tu chiar tânăr. O să îți prindă bine să te așezi.

Dima mormăi o înjurătură cruntă și luă loc de partea cealaltă a mesei.

— Ce vrei de la mine? întrebă printre dinți. De ce-mi arăți toate astea?

Demonul îl fixă cu ochii lui de obsidian.

— Ți-am spus ce vreau. Arătă către cordonul care îi unea. Spune-mi cum de ai reușit să scurtcircuitezi canalul de hrănire dintre noi.

Difuzoarele prinseră viață anunțând plecarea unui tren. La câțiva metri de ei, femeia în zdrențe acostă un cuplu de tineri, somându-i să-i dea ceva de pomană. Bărbatul o înjură și o îmbrânci fără menajamente.

Pe chipul lui Dima se așternu un rictus de fiară dornică să sfâșie.

— Spune-mi cum a fost. Descrie-mi ce ai simțit și poate o să-ți zic, susură el.

Demonul încuviință abia schițat.

— Vrei să îți savurezi răzbunarea, nu-i așa? Până la ultima picătură.

Dima își dădu capul pe spate și râse gros.

— Nu întocmai. Ce mi-aș dori, ar fi să te omor cu mâinile mele. Lent și în chinuri.

— Chiar dacă asta te-ar ucide și pe tine?

Dima arătă către cordon. O imensă scârbă i se citea pe chip.

— Puțin mi-ar păsa! strigă el. Mai bine mort decât să-i fiu gazdă unui parazit nenorocit! Iar dacă murind te-aș putea trage după mine, cu atât mai bine. O ploșniță mai puțin pe lume!

Timp de o secundă, demonul nu spuse nimic.

— A fost neplăcut, rosti el în cele din urmă. Suficient cât să mă aducă în aici împotriva voinței mele. Cum probabil că ți-ai dat seama până acum, odată ce ne primim savet-ul, nu ne mai este permis să

revenim în această realitate. Cine o face riscă o pedeapsă dintre cele mai dure.

Rânjetul reveni pe buzele lui Dima.

— O chestie bine de știut, râse el înveninat. Scutură de câteva ori din cap, apoi explodă: Până la urmă, care-i treaba cu asta – arătă către cordon – și de ce aveți nevoie de noi?

Demonul făcu un gest care îl surprinse pe Dima. Pentru prima dată de când i se arătase, clipi.

— Știi, realitatea voastră nu este singura în care au loc războaie, spuse el, părând încurcat. Aici, vă ucideți între voi; adevărat, de cele mai multe ori, din cauza noastră. Dincolo, semenii mei poartă o luptă fără sorți de izbândă împotriva unui dușman necruțător care ne vânează cu îndârjire. În absența planetelor populate de saveți, am fi fost de mult învinși.

Dima își agită brațele prin aer, cerându-i demonului să se oprească.

— Stai! strigă el. Am auzit bine, ai spus „planete", la plural? Vrei să zici că mai există și alte lumi populate de oameni? Unde se află? Și cum adică..., din cauza voastră ne ucidem între noi?!

Demonul își lăsă bărbia în piept și clătină din cap. În fața panoului de afișaj ce arăta plecările, un bărbat înalt și slab se scărpină confuz în creștet, apoi se îndreptă către ghișeul de informații. Demonul îl urmări cu ochii lui din obsidian.

— Daivi-ul pe care l-ai văzut era un soldat rănit în luptă. În absența savetului la care a fost conectat, ar fi murit. Și nu din cauza picioarelor retezate, așa cum ai putea crede. După ce i vor vindeca celelalte răni, cele pentru care a fost adus aici, doctorii noștri îi vor crește altele în loc. În lumea mea, este o operație de rutină.

— Celelalte răni? repetă ca un ecou Dima.

— Da, cele mai adânci. Acelea care nu se văd, rosti încet demonul. Tăcu un moment, apoi continuă cu vocea lui plată: Știi, îmi este limpede un lucru: mă urăști. O pot vedea pe chipul tău. Aș vrea să-mi poată fi milă de tine, ori de mine, ori să te urăsc înapoi la rândul meu. Știu că asta ar trebui să fac, înțelegi? Știu. Ca să poți să-ți dai mai bine seama, imaginează-ți că te afli în fața unei fripturi bine făcute, mâncarea ta favorită. Știi că ar trebui să îți fie poftă, dar nu îți este. Ori în fața unei femei goale. Știi că ar trebui să îți vină să faci sex cu ea, dar nevoia rămâne în plan cognitiv. Cumva, fostele dorințe și pasiuni ți s-au preschimbat în informații serbede, lipsite de conținut. Știi ce ar trebui să simți, dar n-o și o faci.

Difuzoarele stației pârâiră din nou, îndemnând călătorii să nu-și lase bagajele nesupravegheate ori în grija altor persoane. Demonul privi departe, în lungul liniilor de cale ferată.

— Dușmanul împotriva căruia semenii mei se luptă, spuse el, este o formă de viață asemenea albinelor voastre. Pentru binele general al stupului, membrii ei nu ezită să-și dea viața. Cu miile ori cu milioanele, dacă așa o cere războiul. Pentru ei, totul se bazează pe logică, pe numere și pe probabilități. Singura modalitate prin care am putut să le facem față a fost să devenim la fel ca ei. Înțelegi?

Fu rândul lui Dima să nu răspundă. Demonul continuă ca pentru sine:

— Când una dintre planetele noastre, de teama represaliilor, a trecut de partea dușmanului, a trebuit să intervenim. Pentru a preveni și alte trădări a fost nevoie de un exemplu. Privi la ciotul brațului lipsă și pronunță cu voce egală:

— Sub îndrumarea savanților, soldaților noștri le-au fost extirpate anumite porțiuni din creier. Din ființe vii, capabile de bucurie ori de tristețe, i-am transformat în mașini de luptă, gata să ucidă ori să se lase ucise. Vocea îi coborî:

— Și am ucis. Dintre ai lor și ai noștri, până când numerele au devenit atât de mari încât s-au preschimbat în simple statistici.

În mintea lui Dima începea să se facă lumină. Imaginea unor pungi de perfuzie uriașe, de înălțimea unui om, i se strecură în minte. Se ridică în picioare, arătând către cordonul dintre ei doi:

— Asta luați de la noi? răcni el cu obrajii în flăcări. Pasiune, emoții, sentimente?! Ne tâlhăriți sufletele de lucrurile pe care voi nu le mai puteți avea?

Demonul întinse unicul său braț, arătând către o femeie care căra o găină. Picioarele păsării fuseseră legate cu sfoară, lăsând-o să atârne cu capul în jos. Creasta i se freca de asfalt, lăsând o dâră de sânge în urmă.

— Spune-mi, nu ți se pare stranie, dacă nu de-a dreptul neverosimilă, asemănarea fizică dintre mine și tine? întrebă el.

— Asemănare? tresări Dima, luându-și repede privirea de la femeia cu găina.

Demonul încuviință printr-un gest viguros al brațului. Dima înghiți în sec. Un gând înfiorător se îndrepta către el în fugă.

— Da, spuse demonul. Arătăm cam la fel, m-ai auzit pomenind de zone din creier, de emoții și sentimente. Nu ți se pare bizar? Te-ai aștepta ca o ființă care provine dintr-o realitate supusă unor legi fizice diferite, să fie la rândul ei diferită, nu-i așa?

Dima evită ochii demonului, îndreptându-și privirea către cerșetoarea care încă se foia prin jur. Lângă ea, un porumbel își făcea de lucru ciugulind dintr-o rămășiță de covrig. Mimând dezinteresul, femeia se apropie de el cu grijă, atentă să nu facă zgomot. Când fu suficient de aproape, își repezi cu sete piciorul. Pasărea își luă zborul într-un flutur de pene.

— Într-adevăr, bizar, murmură Dima, prinzându-și capul în palme.

— Dar nu întâmplător, spuse demonul. Când primii noștri soldați au început să se întoarcă mutilați de pe front, a trebuit să facem ceva pentru ei. Erau eroii noștri. Trăiam, ne bucuram de viață – atât cât era posibil în vreme de război – datorită lor. Își pierduseră de bună voie sufletele pentru ca noi ceilalți să ni le putem păstra pe ale noastre. Era de datoria noastră să-i ajutăm.

Ascuns în cămăruța lui îngustă, ceasul gării bătu de șase ori. Pereții îmbătrâniți de trecerea timpului vibrară, lăsând să scurgă dintre cărămizi câteva fire de praf uscat.

— Și i-am ajutat, murmură demonul. Am scurmat prin realitățile alternative până când am găsit ce ne trebuia: o formă de viață suficient de apropiată de a noastră încât să poată furniza soldaților noștri o subzistență emoțională – fără de care ar fi murit, în cele din urmă – și suficient de diferită cât să nu ne provoace mustrări de conștiință că ne foloseam de ea.

Demonul ridică mâna, oprind explozia de indignare a lui Dima:

— Nu fi așa indignat. La rândul vostru ați făcut același lucru atunci când a trebuit. Experimente, disecții pe viu, electroșocuri, iar lista poate continua. Cred că știi despre cine vorbesc. Voi le spuneți maimuțe.

Șovăitor, Dima se așeză înapoi pe banchetă.

— Maimuțe? repetă el mecanic.

— Inițial, da. Ce n-au luat în calcul savanții noștri au fost efectele secundare pe care le-a avut legătura simbiotică asupra primelor generații de saveți. Mânați de nevoile soldaților noștri, maimuțele s-au transformat în altceva. Au evoluat. S-au transformat în voi.

— Nevoi? Ce nevoi? bolborosi Dima. Încercă să privească la cordonul unduitor ce-l lega de arătarea din fața lui, dar îi fu peste puteri. Își prinse înapoi capul în mâini, cu podul palmelor acoperindu-i parțial urechile. Imaginea unui ciocan repezindu-se către o ceașcă din porțelan, delicată și subțire ca un vis, i se insinuă în minte.

Ca de obicei, demonul nu-i răspunse pe dată.

— Îți aduci aminte cum arăta Daivi-ul pe care l-ai văzut la maternitate?

Dima schiță un gest de încuviințare.

— Vag, mormăi el.

— Avea ambele picioare retezate, iar chipul îi era complet ars.

— Da, parcă, mârâi necooperant Dima. Între sprâncene, o cută adâncă îi învrăjbea privirea.

— Acest copil – o fetiță, nu știu dacă ai remarcat amănuntul – cel mai probabil că va crește într-o femeie cochetă, fascinată de propriul ei corp. Își va îngriji trupul, în special picioarele. Pe acestea și le va pune în valoare ori de câte ori va avea ocazia. La fel și chipul. Va folosi farduri, umbre și culoare pentru a-și pune în evidență trăsăturile.

— Pentru a fi frumoasă, îl întrerupse abia auzit Dima.

— Întocmai. Iar dacă Daivi-ul ar fi fost rănit la corzile vocale, probabil că ar fi cântat foarte bine din voce.

Dima își presă violent palmele de lateralele capului. Vocea îi sună precum scrâșnetul unei mașinării măcinând metal:

— Adică, vrei să spui că tot ceea ce înseamnă talent, ne vine de la voi? Că viața noastră este doar o reflexie îndepărtată a unor paraziți stelari?

Demonul rămase tăcut. Cerul de deasupra peroanelor se lumină preț de o clipă, scrijelit de un fulger zdrențuit. Toți cei aflați în gară își ținură respirația la unison, așteptând. Una câte una picături grele de apă porniră să cadă din cer, inundând asfaltul murdar de ulei. Un tunet asurzitor le urmă.

Dima ridică privirea către cerul acoperit de nori vineți. *Vine furtuna...*

— Dar tu..., articulă el în șoaptă, nevoia ta care a fost?

La rândul lui, demonul privi în sus. Pe cer, titani fără chip dezlănțuiau puterea milioanelor de volți acumulate în trupurile lor lipsite de substanță. Absent, își trecu degetele peste ciotul brațului amputat. Brusc, lui Dima i se păru că are în față un copil rahitic, maltratat și alungat de acasă.

— Dintre toate lucrurile pe care le-ai încercat, pe care l-ai simțit că oricât ai avea din el, tot nu ți-ar ajunge? întrebă demonul încet.

Dima își simți respirația oprindu-i-se în piept. Mâinile începură să-i tremure.

— Succesul, murmură el abia auzit. Privirea i se lipi ca trasă de un magnet de brațul schilodit al celuilalt. Să răzbesc în viață, să fiu întotdeauna primul, indiferent de greutățile care mi-au ținut calea,

ori de prețul pe care a trebuit să-l plătesc pentru a rămâne în picioare, la post.

O femeie cu pielea întunecată trecu pe lângă ei, ducând în poala șorțului înflorat câteva cornete de semințe. Pe marginea unuia dintre ele se putea citi: *George Călinescu – Istoria literaturii române.* Dima își încleștă pumnii.

— Așa este? scrâșni el. Am vrut să fiu mereu primul, moțul de la căcat, pentru că tu ai fost imbecil, și ți-ai pierdut o mână?!

Demonul se mulțumi să rămână tăcut. Dintr-un corn al frunții, Dima îi aruncă o privire lungă. *Oare ce altceva mai ascunzi, tâlharule?* spuneau sprâncenele lui coborâte.

— Dar, dacă asta ți-ai dorit, cum se face că nu s-a și îndeplinit?!

Tot niciun răspuns din partea demonului. *Pentru că...*

— Pentru că n-avea cum! își termină Dima cu voce tare gândul. Satisfacerea nevoii ar fi dus la dispariția rațiunii ei de a exista, logic! Ah, nenorocitule! tună el. Nu contează despre ce-i vorba, bani, droguri, femei ori celebritate, de fiecare dată-i la fel! Noi mestecăm, noi înghițim, dar voi sunteți cei care vă hrăniți, de fapt. Ne dați sare cu lingura, dar apă doar cu picătura. Suntem veșnic însetați, veșnic disperați să săpăm o fântână. Voi ne împiedicați să ne îndeplinim visurile, nu-i așa? Se ridică în picioare:

— Așa e? răcni el, împrăștiind stropi de salivă.

Demonul nu răspunse, mulțumindu-se să-i susțină privirea. În bezna de nepătruns din ochii lui, Dima își văzu propria-i reflexie.

— Nu, spuse demonul. Ne acuzi de sabotarea speciei voastre când de fapt suntem salvatorii ei.

— Da? izbucni Dima în râs. Nu mai spune! Și de ce anume, mă rog, ne-ați salvat? De blestemul succesului îndeplinit?

— De neant, spuse sec demonul. Sunteți cine sunteți datorită nouă. Dacă n-ar fi existat legătura dintre noi, acum te-ai fi dat din cracă în cracă și te-ai fi scărpinat vârtos de pureci. Ai avut blană și brațe lungi. Inteligența ți-ar fi fost, în cel mai bun caz, modestă; la fel și visurile: câteva banane pe zi și un loc unde să dormi atunci când ți se făcea somn. Te lamentezi că n-ai lansat un satelit pe orbită. Te invidiez, să știi. Încă visezi. Aș da orice să fiu în locul tău. Să am un vis pe care să nu mi-l pot îndeplini, decât să n-am nici unul. Tu zici că mă hrănesc din tine. Eu spun că e invers: eu sunt cel datorită căruia te dai dimineața jos din pat, gata să-ți înfigi dinții în viață.

Dima rămase în picioare, cu ochii scăpărându-i de mânie. Se uită la cordonul care îl lega de demon. Apoi se uită la ceilalți oameni aflați

în gară. Laolaltă, păreau rădăcinile unei plante carnivore, scabroasă și lacomă. *N-am să-ți spun nimic*, gândi el, sfredelindu-l pe demon cu privirea. *Poți să mă ucizi, că tot n-am să-ți zic cum am făcut!*

— Așa să știi, încheie el cu voce tare.

— Dacă mi-ai spus ceva în gând, va trebui să repeți cu voce tare, rosti demonul. În realitatea aceasta mă pot face auzit în gândurile tale, însă nu și invers. Conținutul minții tale îți aparține în totalitate.

Dima îi aruncă o privire bănuitoare:

— Și de unde știi, mă rog, că ți-am spus ceva în gând?

— Ți s-au mișcat buzele. Am presupus că ai făcut-o, răspunse demonul impasibil.

Dima rânji:

— Îți ziceam că...

Dar nu mai apucă să-și termine gândul. Un zgomot grav, prelung și asurzitor, învălui cerul. Demonul se ridică în picioare.

— Patrula saveților! Se întoarse brusc către Dima: Vino! Trebuie să ne facem nevăzuți! strigă, luând-o la fugă. Făcu câțiva pași, apoi se opri. Dinaintea lui stăteau, răsăriți de niciunde, un grup de demoni.

— Rămâneți pe loc! tună unul dintre ei. Dima simți cum îi încremenesc picioarele. Se uită disperat în jur. Câțiva metri mai încolo, demonul ciung atârna în aer ca o păpușă dezarticulată. *Bun așa! Sper să te pună cu capul pe butuc*, rânji el. Lumea dinaintea ochilor lui se întunecă încă o dată.

Primul lucru de care Dima deveni conștient fu densitatea aerului pe care îl respira; spre deosebire de cel din Realitatea Pi, acesta avea textură. Deschise ochii și privi în jur. Se afla la biroul său, așezat pe scaun. Brațele îi zvâcniră, pipăind înfrigurate. Cătușele erau la locul lor, desfăcute.

— Am visat? mormăi el. Privirea îi căzu pe ochelarii de realitate virtuală, arși și înnegriți. Stadionul, maternitatea, Gara de Nord, dar mai ales imaginea matului imaterial întinzându-se între el și demon, îi năvăliră în minte.

— Nu, n-ai visat, auzi Dima același glas sec, fără inflexiuni. Se întoarse brusc, privind peste umăr. Nici urmă de demon. În spatele lui se afla doar peretele. Scrâșni din dinți:

— Ai scăpat? Mă mir! La cât de sictiriți păreau tovarășii tăi, mă așteptam să ți-o tragă împărătește.

— Au făcut-o, sosi uscată replica demonului. De asta mă poți auzi, dar nu și vedea. Sper să te dovedești o companie corespunzătoare.

Vreau să știi de pe acum că nu-mi place ceea ce voi numiți muzică și nici fotbalul. Consider că de timpul acela se pot realiza lucruri mult mai importante.

Dima simți brusc că transpiră. O bănuială cumplită își făcea loc în mintea lui.

— Ce vrei să zici? șopti el tremurat.

— Îți aduci aminte de ce s-a întâmplat la maternitate? Ei bine, gândește-te că de data aceasta eu sunt tu, iar tu ești dulapul, unul bântuit. Așa au găsit de cuviință semenii mei să mă pedepsească pentru fapta mea, să facă din noi doi o singură entitate. Dintr-o singură mișcare au rezolvat două probleme deodată: m-au pedepsit pe mine și s-au asigurat că existența noastră – mă rog, a lor – rămâne secretă. Ingenios.

O imensă scârbă de propriul trup îl cuprinse pe Dima.

— Adică, reuși el să strecoare valului de vomă care voia cu tot dinadinsul să-i urce pe gât, vrei să spui că te port în mine acum?

— Nu doar acum, punctă glasul, ci de acum încolo. Iar cum specia mea este una longevivă, vom fi împreună o bună bucată de timp. Relaționat la sistemul vostru de coordonate temporale, estimez cel puțin pentru o mie de ani.

Dima își prinse capul în mâini, astupându-și urechile. În interiorul cutiei craniene, demonul își continuă nestingherit tirada:

— Mi-ai reproșat că din cauza mea nu ai lansat un satelit pe orbită. Vom ajunge și acolo, dar nu din prima. Înainte de toate, va trebui să ne mutăm de aici. Ești cunoscut printre semenii tăi, iar asta nu ajută. Văzându-te că trăiești mai mult decât limita obișnuită, la un moment dat vor începe să-și pună întrebări, lucru pe care nu ni-l putem permite.

— Oprește-te! îngăimă Dima, însă demonul îl ignoră.

— Ne vom muta des, niciodată mai mult de zece ani într-un loc. Pentru început, vom duce o viață modestă, plină de privațiuni. O îndepărtare de așa-zisele plăceri ale traiului îndestulat va constitui o pauză binevenită. Ție îți va aduce o nouă perspectivă asupra vieții, iar mie îmi va satisface o curiozitate veche. Știi, întotdeauna m-am întrebat cum trebuie să se simtă acei saveți care trebuiau să se lupte din greu pentru existența zilnică -

— Oribil, așa se simt! gemu Dima.

— ... și cât de în viață și în putere trebuie ei să se simtă învingând toate acele greutăți. Să urci pe cel mai înalt munte din lume e ceva, sunt de acord, dar există lucruri mai interesante de atât.

— Și ce te faci dacă eu nu vreau ce vrei și tu? se încrâncenă Dima.

Demonul nu răspunse, însă Dima își simți palmele urcându-i către gât. Îi aranjară gulerul, apoi îi neteziră piepții cămășii, după care coborâră și i se așezară cuminți pe genunchi. Când tocmai se gândea că n-ar mai lipsi decât s-o facă, Dima se trezi lătrând ușor. Gândul demonului îi răsună în minte:

— Fiind la început printre voi, și curios din fire, sunt convins mă voi simți bine oriunde, chiar și în ceea ce voi numiți ospiciu. Dacă mergem sau nu acolo, las la alegerea ta.

Like

de Roger Rois

Ultimele trei luni (patru? poate chiar cinci, nu mai ştia exact) i se păreau în acest moment condensate într-o singură zi care trecuse fulgerător. Genul de zi care, înainte de a adormi, te face să te întrebi când şi cum a trecut. E adevărat, în primele zile de convieţuire cu „musafirul", Ioana fusese în ceea ce probabil reprezenta definiţia din manual a stării de şoc. Psihicul ei cedase când fusese pusă faţă în faţă cu o realitate pe care, iată, trebuia neapărat să o accepte, deşi... existenţa acestei realităţi era (era?) imposibilă.

Mai apoi, impactul iniţial îşi diminuase forţa şi ea intrase într-un soi de transă – probabil vreo metodă subconştientă de a-şi proteja sănătatea mintală, câtă mai avea. Rutina din această perioadă jucase, fără nicio îndoială, un rol important pentru modul „pilot automat" în care acţiona. Trebuia să facă şi i se făceau aceleaşi lucruri, cu variaţiuni nesemnificative. Cu toate acestea, lunile ăstea, câte or fi fost, fuseseră extrem de încărcate. „Musafirul" o forţase practic fără încetare să îşi depăşească limitele, mai mult şi mai mult... Trebuia – era obligată – să ţină pasul cu capacitatea „musafirului" de a absorbi cât mai multe date despre tot şi despre toate, despre orice şi oricine.

„Musafirul"... Continua să îi spună aşa, deşi îi ştia numele prea bine. Mai bine decât ar fi vrut. Dar asta era deja o greşeală ce nu mai putea fi reparată. Cel puţin nu de ea.

Îşi aduse brusc aminte ce voia să facă. Era greu. Corpul nu o mai asculta aproape deloc şi cele mai simple comenzi trimise de creier păreau să se oprească, inevitabil, la o barieră situată undeva la nivelul gâtului. Nemaivorbind de faptul că îşi simţea şi acum mintea spartă în mii de bucăţi. Spartă... exact, spartă ca şi ecranul telefonului pe care îl ţinea ascuns sub pat. Telefonul devenise greu de utilizat, însă nu se stricase complet după ce „musafirul" o prinsese cu el în mâini şi i-l trântise de perete. Din fericire, „musafirul" crezuse că fisurile lungi apărute pe ecran şi faptul că telefonul se dezmembrase

în urma şocului defectaseră definitiv şi irevocabil aparatul. Dar se înşelase. Ioana reasamblase uşor telefonul, trebuise doar să îi remonteze bateria şi capacul din spate, iar ecranul devenise într-adevăr greu de utilizat, da, dar nu imposibil, dacă se străduia. Îşi asumase apoi un risc enorm ascunzându-l. Bănuia că „musafirul" se va concentra pe chestiunile care i se păreau lui importante şi va uita complet de ceea ce era, din punctul lui de vedere, o problemă rezolvată. Oricum, nu se temea de eventualele consecinţe, nu prea mai avea nimic de pierdut. Dar avusese noroc, şi acum venise momentul să folosească preţiosul telefon ca să... Ca să ce? Ah, da. Să îi anunţe pe ceilalţi.

Îşi scărpină cu un gest devenit deja reflex rana de pe gât şi încercă să îşi focalizeze privirea pe ecranul a cărui lumină, deşi slabă, îi rănea ochii îngrozitor şi o făcea să lăcrimeze. Activă tastatura. Câte litere... Prea multe litere. Urma efortul de a le identifica, de a forma cuvinte şi propoziţii cu sens. Trebuie. Trebuie... Începu să tasteze, extrem de încet.

Ştiuse mereu că va reveni. Nu ştiuse exact când, iar perioada de inactivitate se dovedise mai lungă decât şi-ar fi dorit, dar uitase tot disconfortul încă din prima zi a întoarcerii. Ioana se dovedise gazda aproape perfectă. Cum era de aşteptat, existaseră mici dificultăţi, însă nimic ce să fie greu de depăşit.

Ioana îşi canalizase încă de mică pasiunea pentru istorie în direcţia potrivită. Pe măsură ce crescuse, pasiunea i se transformase – deşi ea nu era dispusă să recunoască asta în faţa nimănui – într-o obsesie care îi consuma din ce în ce mai mult timp. Ioana îşi dăduse la un moment dat seama că petrece un număr nesănătos de ore printre volume prăfuite din arhive obscure şi în faţa ecranului de calculator pe care erau deschise ferestre peste ferestre. Dar asta nu o deranja absolut deloc. Îi plăcea ce făcea şi punct.

Pe măsură ce sursele academice se epuizau, Ioana începuse să scotocească după orice informaţii noi sau, mai exact, necunoscute ei, prin documente din ce în ce mai obscure. Încerca să cearnă tot ceea ce părea a fi cât de cât bazat pe realitatea istorică dintr-o multitudine de relatări ce păreau mai degrabă legende şi exagerări grosiere decât fapte concrete, toate astea fiind învelite într-un strat din ce în ce mai consistent de ocultism. Deh, aşa era „la modă" pe atunci. Ceea ce nu putea fi explicat avea, evident, origine supranaturală, divină ori de altă natură. Inevitabil însă, spre marea – şi finala – surpriză a Ioanei,

așa cum realitatea putea fi legendă, și părțile oculte pe care încerca să le ignore puteau fi reale.

Când apăruse, așadar, la ușa ei, Ioana rămăsese blocată. Aparent, uitase până și că trebuie să respire, iar imaginea aceea îi rămăsese în minte musafirului ca fiind una extrem de comică. Dar ușa era larg deschisă, așa că intrase fără probleme, o închisese cu o grijă ce sugera un gest definitiv, o luase pe Ioana cu tandrețe pe după umeri, o condusese la cea mai apropiată canapea și, după ce o așezase comod, începuse să îi explice situația.

Următoarele aproape șase luni fuseseră extrem de aglomerate, dar în același timp la fel de incitante. Inițial fusese ușor deranjat că Ioana nu îi împărtășea entuziasmul și că, voit ori ba, nu reușea să țină pasul cu el, dar se ocupase de această problemă. Preluase controlul în totalitate. Îi modificase orele de masă și dieta, orele de somn și pe cele de veghe, o determinase să lucreze cu el, nu împotriva lui și, în general, o modelase astfel încât Ioana devenise o unealtă extrem de folositoare și nimic mai mult. Rarele „zvâcniri" ale Ioanei cea originale – o dată încercase să iasă pe furiș din camera lăsată într-adins cu ușa descuiată și, cu altă ocazie, aproape că reușise să își folosească telefonul mobil – fuseseră pedepsite cu promptitudine. Acum, ușa camerei stătea nu doar descuiată, ci larg deschisă, să o poată vedea permanent, iar telefonul devenise inutilizabil după ce i-l trântise de perete și îl făcuse bucăți.

Cu excepția acestor câteva momente care îi distrăseseră atenția, se dedicase întru totul adaptării la lumea din jurul său. Nimic nu mai era cum știa și avea atât de multe de învățat! Ceea ce și făcuse. Începuse să iasă din apartament după câteva zile și mergea tot mai departe, stând tot mai mult printre cei pe care urma să îi conducă. Și se bucura să constate zilnic că, în ciuda schimbărilor la care nici nu visase, esența oamenilor rămăsese aceeași, iar el de asta avea nevoie. Materia primă pentru planul lui, oamenii, evoluaseră tehnologic, dar aveau aceleași necesități primare, aceleași slăbiciuni, aceleași puncte slabe, aceleași defecte și, poate cel mai important, aceleași temeri. Erau în continuare același lut ușor de modelat, la fel ca mai demult. La fel ca întotdeauna.

În tot acest timp, o ținea pe Ioana în viață doar cât aceasta să îi poată fi de folos. Dar astăzi venise în sfârșit momentul când trebuia să înceapă să își ia în stăpânire oamenii. Ioana își jucase la perfecție rolul de profesoară și datorită ei era acum mult mai pregătit.

Fusese mereu capabil să determine pe oricine să-l asculte orbește și să anihileze orice voință, cât de puternică. Într-un timp mai lung sau mai scurt, folosind presiuni de natură fizică ori subtilități psihologice, de la caz la caz. Totul în numele dreptății... Dar informația înseamnă putere. De aceea, considera că tot ceea ce aflase de la Ioana îi îmbogățise arsenalul – oricum bogat și înspăimântător – cu încă o armă de temut. Ioana nu mai putea să-i ofere nimic în plus, așadar venise clipa în care trebuia să iasă din scenă.

Nu îi spusese Ioanei nimic, o lăsase în schimb fără hrană. Ioana devenise dependentă de el în această privință, iar privarea de sursa de energie care îi întreținea viața urma să fie resimțită repede. Plănuise totul cu multă atenție și calculase cu precizie inclusiv seara ce îndeplinea condițiile ideale pentru a-și lua zborul. La propriu. Își permise să zâmbească o fracțiune de secundă când realiză că făcuse un joc de cuvinte care i se părea reușit.

Se uită pe fereastră și văzu ceea ce așteptase cu nerăbdare întreaga zi. Pe cerul aproape negru, nepătat de niciun nor, luna plină se vedea perfect conturată, iar culoarea ei portocalie, bătând ușor spre roșu, i se părea cea mai frumoasă din lume. Totul era așa cum trebuia să fie. Mai avea un singur lucru de verificat.

Ioana zăcea întinsă pe patul care, cu excepția unor pete mici de sânge și a câtorva cute superficiale, părea nefolosit. Murise fără a se chinui prea mult. Probabil. Din câte știa, cei care mureau astfel se stingeau pur și simplu și atât. Fără dureri, doar o forță vitală care se scurgea încetul cu încetul din corp până în clipa în care acesta aluneca pe nesimțite din starea de viu în cea de neviu. Și, tot din câte știa – din câte își aducea aminte -, în acele ultime minute erau atât de slăbiți încât nici măcar nu mai puteau conștientiza gândul terifiant al morții iminente. Se scufundau în somnul etern complet epuizați fizic și mental, un final de drum liniștit și binevenit.

Din mâna dreaptă a Ioanei, căzută lângă trupul ce acum părea și mai mic, radia o lumină albă, slabă, ce arunca umbre ciudate prin cameră. Se apropie și văzu că era telefonul mobil, cel despre care crezuse că fusese scos definitiv din uz. Indiferent ce reușise să facă – dacă reușise, și o admiră pentru resursele de voință și forță la care putuse cumva să mai apeleze –, era oricum tardiv. Lucrurile se puseseră în mișcare și nu mai puteau fi oprite. El nu mai putea fi oprit.

Luă telefonul în mână și se uită la ecran. Pagina de Facebook a Ioanei. Fotografia ei de profil, un drapel național peste care era scris

cu litere ce aminteau de cele gotice „Unde eşti tu, Ţepeş doamne?". Şi o ultimă postare. Zâmbi din nou – începuse să zâmbească destul de des de când revenise –, apăsă un buton de pe ecran şi puse telefonul înapoi, în mâna Ioanei. Apoi ieşi din cameră şi îşi începu misiunea, cea pentru care fusese chemat şi pe care, de această dată, avea de gând să o ducă la bun sfârşit. Misiunea de justiţiar imparţial.

Înainte de a intra în standby, telefonul Ioanei scoase un sunet de notificare. Ultima ei postare era vizibilă şi acum: „L-aţi chemat! A venit! Să ne ajute Dumnezeu...". Postarea primise un like de la utilizatorul TzepeshV1476.

Decolportorul universal

de Cătălin Iulius Rojisteanu

— Bineînțeles că știu ce vor și cum gândesc femeile! Femeile vor totul, îi spusese pe tonul lui răbdător de astrofizician care privea menopauza prin telescop.

— Și dacă știi totul, mă rog frumos, tu ce vrei și cum gândești, dragul meu Oracol?

— Asta e cel mai greu. Nu am găsit oglinda ideală, nici n-am reușit să-mi îndes toți psihologii într-o singură cameră.

— Și cred că nici nu-ți acorzi destul timp.

— Și cred că nici nu reușesc să mă concentrez suficient timp, repetă el, oarecum pe acolo.

Matilda îl citea cu precizia a zece terapeuți, cu insistența simultană a treisprezece copii care își doresc ceva de la el și doar el le poate da. Și totuși. Cât de des îi ignora derapajele și cât de des nu le observa? Cât de des îi înghițea minciunile și cât de des i le tolera? Poate nu îi mai păsa sau trecuse de mult peste toate, draga de ea.

După opt ani în aceeași corporație te obișnuiești cu aproape tot, predictibilitatea se transformă fără discuție în zonă de confort și poți rămâne mai mult. Așa își spunea adesea. Din ce în ce mai des, semn că nu era tocmai așa. Marcel nu căuta sensul muncii atât de profund, mai ales al celui de la birou. În mod total eronat, după părerea lui, era apreciat continuu ca un tip dedicat firmei, gata de sacrificii probabile pe care bine că nu le resimțea în nicio ipoteză.

De trei luni, din primăvară, își consulta aplicația de mobil relativ recent instalată de recrutare de personal, eHH, electronic Head Hunter (Nu, nu caut un loc nou de muncă, doar mă mai evaluez întrucâtva).

În acea dimineață citise on-line două articole întregi, parcurgând mai mult decât titlul. Una se referea la mâncarea condimentată, a

cărei preferință sau alegere ar denota sau ar fi un semnal că ești cam nemulțumit de viața ta. Cam pompos spus, se gândi. Viața ta. Hm. Cercetătorii britanici. A doua chestie era un link de job, o ofertă ceva cam prea confuză ce părea postată din greșeală de un institut de psihotronică parcă, cu un program sau grant, Noscete Ipsum, bla. Parcă aveau sediul prin Măgurele, pe lângă Facultatea de Fizică sau pe lângă Institut.

Își spuse ca o mulțime de lucruri banale se petrec între momentele extraordinare. Atât de multe, încât banalul cotidian este un mod de viață cu titlu de antrenament pentru așteptare, pentru răbdarea unui soi de izbăvire a prisosului.

Simțea pe cale de consecință că banalul momentelor banale ale vieții lui îl mulțumea din ce în ce mai deplin. Matilda i-ar fi spus că așa și-l proiectase, șine sigure de tren, care permiteau multe viteze și tonaje, dar fără curbe bruște, vă rugăm.

Bunicul i-ar fi spus că tonajul permis sau suportat este din ce în ce mai important cu cât șinele sunt mai departe și mai în adâncimea vieții, a trecerii, a călătoriei, căci aduni și aduni.

— Mai apoi înveți să te debarasezi, ca după o masă complicată, zâmbi tataia în imaginația lui Marcel.

— Masa cui?

— Masa contează, Marcel, doar masa contează. Meseni se găsesc. Vin, pleacă, se opresc, se uită, o postează pe Facebook.

— Ți-ai amintit de Facebook...

— Cum să nu, o dihanie pe care nu o poți uita odată ce te-ai deprins cu prezența ei, cu prezumția ta de prezență mai apoi.

De ce m-am gândit la discuția asta ca la o fugă? Când mă gândesc cum mă văd ceilalți mă privesc în ochii lui, ai Matildei, ai copiilor, ai mamei, de fapt ai tatei, ai celorlalți și tot așa... Câți sunt de fapt ceilalți? Nici nu știu exact cât sunt ceilalți. Poate că diferența. Diferența până la cât?

Lunea dimineață, mașină, trafic, somn, soldul cardului.

Marți dimineață, foarte somn, trafic blocat.

Vineri uitase totul.

De data asta grătar sâmbăta.

Luni dimineață, copiii la școală, mail-urile de vineri fără răspuns. O notificare pe telefon, eHH. O invitație la interviu, fusese selectat din peste cinci mii de aplicanți, după cum aflase din postarea care,

la categoria General Management, anunța că se caută un personaj care i se potrivea prea tare, eludând în descriere normele uzuale de gen (se dorea un bărbat de 41 de ani!), cu două specializări profesionale: una tehnică, una în domeniul juridic sau filozofie. Mare mirare.

Miercuri, interviu.

Ar fi putut să ignore invitația, miercurea avea adesea o zi complicată, dar plăcută. Un fel de joi, înainte de vineri.

O știa pe Matilda de pe când nici nu aveau nevoie de bani de buzunar, fără a mai face referire la carduri bancare, la care nici nu se gândeau. Nevoile născute mai târziu îi apropiaseră și mai tare, se nuanțaseră mult doar subiectele conversațiilor lor. Aveau un pact tacit, de a nu discuta acasă despre serviciile lor. Poate din detașarea aceasta relativă provenea și stabilitatea lor profesională. Aveau aceeași meserie de douăzeci de ani. La bine și la greu, cum încep filmele de familie și se termină filmele de dragoste. Filmul lor era, de bună seamă, unul ce nu va fi turnat.

O viață atât de liniștită este apreciată de public a fi poate prea banală. Nici măcar un pilot de reality show nu putea ieși. Prea plictisitor. Prea plictisitor pentru spectatori, dar grozav de liniștitor pentru trăitorii ei.

Marcel dormea puțin; probabil genetica vreunui alt supraviețuitor își scrisese un astfel de cod pentru el. Când se trezea îi privea dormind, cu grijă să nu îl trezească pe Max, care dormea la fel de iepurește.

Matilda avea și ea simțurile bine conectate în antene de atenție, săpate de nevoia supravegherii a trei copii, dar când reușea să se relaxeze dormea profund, privind somnul cu mulțumire, ca o binefacere.

Marcel îi privea prin buimăceala semiîntunericului și dincolo de bucuria imaginii lor cum cresc jongla uneori fără finalitate cu scenarii și ipoteze de viață și viețuire.

Cum îl percepeau ei în realitate? Cât adevăr, cât neadevăr, câtă dragoste, câtă obligație? Poate că avea aceste gânduri dintr-un exces de orgoliu, poate doar din puțin orgoliu, dar ținea evident de orgoliu.

Mare mirare când i s-a conturat imaginea lui din mintea copiilor: totul era exact cum îi spuneau, dar mult mai frumos, un semizeu.

Mare mirare mai apoi imaginea lui din mintea Matildei, o înlănțuire de tablouri și muzică, evocări și vise, nevoie de atingere și mulțumire de atingere.

După interviu nu își amintea de vreun interviu sau poate trecuse prea mult timp de la vreun interviu și se schimbaseră regulile. Poate că acel eveniment i-a influențat sentimentele prea mult, poate i-a schimbat viața. Ar fi putut spune că i-a schimbat viața, dar nu a spus-o. Nu era un motiv de fericire, nici de tristețe. Ar fi fost o constatare verbalizată, dar Marcel nu era plângăcios.

Intrase, după acordul preliminar, într-un soi de cameră ce părea a adăposti un aparat de rezonanță magnetică, dar vertical și mult mai generos în spațiu, cu oglinzi sau să fi fost ecrane, oriunde și oricât te-ai fi întors în jur.

A! Și celebrul lanț de tot soiul de electrozi, senzori și traductori colorați ce i s-a atașat, că așa e jocul.

Nici nu mai conta dacă și-a ținut respirația, dacă a închis ochii, dacă a stat doar cu ochii strâns închiși. Își aminti brusc experiența lui Jeff Bridges descrisă când a fost introdus într-o cameră surdă, plutind în întuneric, ascultându-și pulsul până nu și-a mai suportat pulsul. Zgomotul vieții lui. În ritm inconfortabil de prezent.

S-a întrebat cât a stat acolo. Și-a răspuns mai târziu, mult mai târziu că a ținut totul cam cât durează o revelație, o mărturisire sieși, mai degrabă o recunoaștere sau mai precis cât o moarte serioasă, fără penitența riguroasă și procedurală indusă de o cultură oricum estompată.

Haide, băi, s-o facem și pe-asta! Acum!

Plonjon cu triplu sec în cântarul lui Anubis. Cine sunt eu, cine crezi că sunt eu, cine știu că tu crezi că sunt eu. Eu.

Din nou vine vorba despre tine, îi spunea Matilda din oglindă, oglinda prăfuită dintr-un buffer pus la păstrare, un sertar blocat subconștient.

Veneau, călare și pe jos, cu tancul și tiptil, amintiri și priviri.

Decolportorul lucra cu viteza gândului. Decolportorul funcționa, revelând în cascadă imagini și păreri ale Lumii despre Marcel.

După interviul uitat într-o ceață a trecerii unui astfel de timp, laboratorul lui era invadat de idei, năpădit de energia mirată care l-a pocnit probabil și pe primul plămăduitor de cozonac din istorie, sau cel puțin din istoria cunoscută de el.

Organizat, Marcel a structurat inginerește și conform metodelor de project management pașii, echipa și efortul, cuantificabil pe mă-

sură. Experimentele și fețele celorlalți din oglinzi îl vor învăța însă și mai mult și poate va înțelege unde începe providența să se joace de-a științele exacte.

Dacă ar exista un cartel al figurilor și mimicii nestingherite, s-ar concentra probabil în liftul fără camere video, în colțurile nesupravegheate, în dormitor, pat, canapea, la closet, unde bietul condamnat la aprobare condividă, compromisuri și generozități amabile îi permite feței și corpului său să-și lanseze propriile gânduri.

Marcel a întâmpinat o primă mare lipsă în primirea informațiilor: nu existau, în lipsa unui cititor universal de gânduri despre el, despre subiectul de devoalat.

— Modul de funcționare, îi explica inginerul automatist umbrit de șeful de la explorări funcționale, este unul de interpretare a informației în primul rând prin interpretări vizuale ale gândurilor celorlalți despre subiectul care acceptă această analiză critică. Cu cât informația este mai exact primită și mai exact transmisă, apoi interpretată, cu atât clientul înțelege mai bine cum îl percep ceilalți.

— Fără minciuni, doar gânduri despre el?

— Fără minciuni. Un tip mai practic l-a numit decolportor. Fostul coordonator al proiectului l-a botezat mai pompos și i-a spus **decolportor universal**. Când și-a dat demisia l-a alintat „uni-vax".

Matilda își desena pe față semnul unei satisfacții pe care doar cu ochii închiși o poți savura cum se cuvine. Matilda zâmbea încruntată către cel care nu ținea para de duș sau poate doar ei.

Fără pic de recunoștință pentru instalatorul care nu fusese în stare să permită reglarea temperaturii apei după voia ei. A Matildei, nu a apei.

După ce înghițiseră ideea lui Marcel, necunoscuții din concern aprobaseră o schemă de personal dubioasă, pe care nici NSA nu o mai înțelegea de-acum, semn sigur al unei incoerențe logice care lăsa spațiu infinit creativității. Un infinit mai mic, dar perfect uman.

Spărgători de coduri, specialiști în securitate, specialiști în phishing, modelatori de scheme de citire a rictusurilor și altor scheme faciale, dermatologi și tot așa alcătuiau o armată regrupată în spatele tastaturilor, o miliție de barbari gata de raiduri în casele, mașinile și potecile cunoscuților lui.

A fost foarte distractiv la început. Marcel nu se mai distrase muncind de pe când învăța să meargă pe bicicletă. Armata de chimiști cu

creiere fierbinți le aprindeau lobii frontali cu vapori pentru care LSD era doar o idee de versiune beta.

Atunci s-a născut super-spider, spionul suprem, vidanjorul literelor nescrise, grimaselor indecent eliberate subconștient, detectorul de sentimente și senzații suborganicus maximus, cu un nume dat în ciuda epigramei: FAKE.OFF, iar platforma ce adăpostea toate aceste rutine avea numele public Fakeoff.tru, alintată FKT.

Mantre, limbaj non-verbal, tehnici de autosugestie, datini, obiceiuri religioase și laice, toate erau înghesuite organizat în Arca Gândurilor Traduse, spuse-nespuse, dar foarte pe bune: Fakeoff.tru.

Păi uite ce face: tot ce nu face. În spatele fiecărei camere de tabletă, telefon smart, cameră de supraveghere undsoweiterundsofort stă un colector, care trimite figura din fața camerei spre serverele care interpretau, catalogau, organizau, clasificau, dădeau note.

Să luăm un exemplu: în timp ce doamna X își balea sau zappa Facebook-ul, Instagramul sau orice altă bazaconie (asocială) de socializare, în timp ce urmăreai un filmuleț pe orice ecran mai deștept, hop apărea figura subiectului de analizat (voluntar: Marcel), transmis în mod subliminal, observabil sau nu, să zicem al unsprezecelea cadru pe secundă, ăla pe care îl vezi, dar nu îl percepi propriu-zis conștient.

Ce să crezi, dar când figura subiectului respectiv (voluntar: Marcel) este transmisă naște o reacție în privitor, care, culmea, se exteriorizează invariabil, pentru că se simte confortabil, în intimitate, în pat, pe closet, în cadă sau similar. Gen, se relaxează în felul lui. Ei, exact așa relaxat face grimasa perfectă sau, mai bine, vorbește singur. Aceste date, grimase sau sunete, se analizează cu rutinele explicate și sintetizate mai apoi, pentru a-i fi transmise subiectului de analizat (hai, că știți deja). Am picat de acord că primul subiect a fost Marcel. Acestea au fost ideile principale. Întrebările care sosesc sunt simple: Egoist? Prudent?... Cinstit???

Eva își potrivea șuvița în telefon. Se pregătea să scrie un mesaj, unul care s-ar fi lungit probabil. Încă nu se hotărâse dacă să-l scrie cu majuscule. De ce își amintea de taică-su? Era mai tânăr. Parcă nu și-l amintea așa decât din poze, ceea ce o miră. Era mai atentă în această mirare, adâncindu-și gândurile despre el.

De ce se gândea acum la un Marcel tânăr, prea tânăr să fie un tată serios? Nici acum nu era ACEL tată serios pe care îl vedea în fiecare zi în jur, la mulți alți copii colegi cu ea.

Tații celorlalți nu prea erau așa.

Senzorii faciali înregistrau. Traductorii detectau atenție și rutinele interpretau implicare, de bună seamă afecțiune. Marcel era tânăr în imaginea transmisă, era și ceva camaraderie acolo din partea Evei. I-ar fi aranjat bretonul, sau doar l-ar fi contrazis. Ipotezele simplificatoare ale rutinelor fuseseră eludate. Sooo FKT.

Era la masă și își dorea unt, unt moale, la temperatura camerei. Din păcate untul era în frigider. De ce nu-l scosese mai devreme? Nu contează, de fapt poate nici nu își dorea atât de tare. Păcat de feliile de pâine, păreau acum din ce în ce mai... perfecte. Hm... Untul era în stânga lui, moale, tocmai bine. Matilda îl scosese? Hm... Dacă el totuși nu se juca, dacă era chiar Dumnezeu? Heeei, stai așa! Să nu uităm defectele: ce Dumnezeu ar avea riduri și arsuri la stomac? Ce prostie! Normal, era un dumnezeu mai mic.. Hm. Rana din șoldul drept. Nu. Era doar un om norocos. Sau poate avea o cale specială. O cale mai rapidă spre El. Scurtătura. Spre Ei. Tânguitul televizorului era doar parte din tablou.

Poate asta este explicația. Nu este worm, nici troian, nici eroare, nici bug, nici glitch, era intervenție divină.

Dumnezeu este on-line, bineînțeles.

Fakeoff.tru

Programul avea bug-urile lui. Foștilor colegi de școală le trimitea, firesc, imagini cu Marcel de atunci, însă încordarea acestora de a-și aminti cine era cel ce apărea în gândurile lor era etichetată diferit: nepăsare, hiper-atenție, agitație. Chiar conta părerea acestor indivizi pe care nu îi mai văzuse de douăzeci de ani sau această exagerare nu se datora spiritului meticulos al detaliului, ci unei „cochetării" neașteptate. Statistic acele păreri erau o abatere, o împrăștiere, așa că ce pondere le-ar putea acorda un creier normal?!

Supraîncărcarea cu rutine, subrutine și blocuri de decizie cădea puțin în desuet.

Până la urmă Marcel a intrat primul, un cobai voluntar, nerăbdător. Ha, tot Marcel a și ieșit primul.

Max era absorbit de Clash Royale. Dincolo de smartphone intuise scurt un rege departe-aproape, foarte cunoscut lui, parcă. Parcă era taică-su. În joc, regele acela, taică-su, îi putea ataca și distruge munca de câteva luni. Sau nu. Ce prostie! De ce se gândise la asta, doar tati îi cumpărase telefonul. Dragul de el...

I se făcu frică. Frica venise pregătită, își căra armata de profesioniști: atacul de panică, remușcarea, necunoscutul, veșnicia. În urmă cu șapte ani (sau poate opt) fusese asaltat în mod neașteptat de aritmii, semn că inima lui își dorea atenție. Doctorul îi instalase un holter și în acest răstimp, de fiecare dată când se efectua măsurarea tensiunii arteriale devenea brusc atent, un imbold pierdut în spaimele ancestrale ale omului peșterii, starea anxioasă determinată de variații profund organice, greu de anticipat și explicat.

Da. Îi era frică. Nu se compara cu ceea ce credea că ar fi spaima primelor salturi cu parașuta, spaima de răni sau alte influențe și sechele cuantificabile organic. De dragul comparației am putea spune că era o spaimă similară unei operații pe creier.

Înțelesese de la unii dintre membrii echipei sale efectele lobotomiei, modificările comportamentale posibile ce îi urmau. S-ar putea petrece orice în timpul confruntării cu decolportorul. Adevărul golgoluț! Cum îl va transforma și cine va deveni după această aventură nu putea anticipa nimeni și nici nu era convins că era pregătit. De parcă ar putea fi cineva pe deplin pregătit pentru asta!

Seara dinaintea experimentului a fost una foarte lungă, urmată de experiențe onirice pe măsură. Probabil că omenirea post-decolportor se va transforma într-un rai, măcar social, căci cunoscându-și oglindirea oricărei persoane îi va fi cu neputință să mai greșească la fel, fiind forțat intrinsec să se schimbe, să devină o persoană minunată.

Presiunea era gigantică. Își scria raportul și parcă își scria testamentul. Cum să mai iasă din birou și să dea ochii cu toți acei oameni, după ce știa ce gândesc despre el?! Ei bine, nu, nu putea fi atât de îngrozitor pe cât credeau ei, atât de incompetent, naiv, prea norocos, strâmb, mai ales însoțit de halena aceea. Nu, uite, sunt atâția care cred contrariul și urma lista în mintea lui, înfierbântată, un motor prea turat. Ajunse la ultima parte a raportului final de evaluare a prototipului. Urmau întrebările referitoare la recomandarea utilizării ulterioare a aparatului, îmbunătățirea sau introducerea sa în utilizarea în masă.

Aici se poticni.

Rebeca și-l dorea doar al ei. Îl ura cu multă afecțiune, drăgăstos. Ce are ea și nu am eu, de ce nu găsește mai mult loc pentru mine, chestiile obișnuite, fără manii sau obsesii diferite fundamental de cele

corespunzătoare situației. Îl iubea în același timp intens, parțial pasional, parțial compulsiv, dar cu spaima că totuși nu va mai dura și cu ura că se amăgesc. S-ar fi dus la Matilda aia să îi spună. Să îi spună tot. Sau nu, mai bine s-o mintă, de pildă că e gravidă. Hm. Mă duc mâine. Aș putea să o amenințe. Aș putea să o omor.

Detectivul pe care îl angajase să îl supravegheze pe Marcel parcă ar fi copiat din Facebook-ul familiei, iar asta îi acrea și mai rău concluziile. Ce dacă zice mama că doar îi stric familia, ce dacă...

Lui Marcel îi era lene. Verifica cu cei trei project manager asistenți rutinele și programele de sinteză a informației, un pic neatent, un pic obosit și foarte în dorul lelii. Îl lovi cu pasiune ideea glazură, cum spunea Max când era asaltat de idei ale ideilor. Genial, își zise, genial. Asta va schimba cu adevărat tot. Ei bine, dar de ce să nu bag o rutină simplă de interogare pe Fakeoff: ce părere am eu despre mine?

Hai, domnule, fii serios!

Sunt foarte serios, e în buget.

Furie. Ură. Frustrare.

CUM pot să gândească așa despre el?! Cum de îl pot percepe așa?!

Nu, nu e nici urmă de eroare de interpretare. Toată armata asta de psihologi, antropologi, ingineri, geneticieni, IT-iști, secretare și alte specii de manageri și specialiști nu greșește. Cu toată puterea îl lovi sentimentul cel mai acut care fusese determinat în aprecierile celorlalți referitor la el: nepăsarea. Chiar așa? Nu, nu era nepăsarea că un perete e murdar sau colorat aiurea, nici măcar asta. Pe scurt, într-o lume paralelă el putea foarte bine să nu existe și mersi bine asta să nu conteze absolut deloc pentru Ceilalți.

Momentul de introspecție al propriei păreri despre sine era cel puțin confuz.

Auzea sunetul genetic al impulsului de a merge mai departe acolo unde telomerii săi luau marea pauză. Mind the GAP. De sub șaua mașinii timpului, cromozomii ocupau spațiul.

Analizele de sânge erau întotdeauna o experiență pământie pentru Marcel și pentru băieți, cel puțin pentru doi dintre ei. Doi din trei. Hai, tati, doi din treei. Rien ne va plus.

Stay focused.

Povestirea îi mai scăpa uneori, mai des decât uneori. Semiconductori.

Da. Roman îl privea cu ochii migdalați-fistic proaspăt, în teaca lor alungită, două săbii ritualice ce refuzau să dea sânge. Doar ardeau sfredelitor.

Marcel nici nu mai putea să îl țină în brațe. Empatia îl moleșea organizat, se scurgea odată cu Roman, în brațele zeului somnului.

Se simțea o pungă de sânge, prea greu să se replieze, prea delicat pentru fi impenetrabil, fapt ce îl obliga să se miște încet, din teama că s-ar putea sparge.

Când erau și mai mici, îi ținea în brațe la analize, suficient de strâns pentru a-i proteja de a se răni din grabă, suficient de unificator sau pacificator pentru a le permite să se simtă iubiți, apărați. Roman și Max țineau minte.

De data aceasta băieții crescuseră. Roman îl privea pe Marcel cum se scurge și asta îl irita la culme. Aici, la cabinet, nu îi cunoștea nimeni, Roman nu era iritat că Marcel îl poate face de râs, era furios că cineva îl rănea pe tati, că cineva îl programase greșit să fie acolo și să poată leșina. Poate că era o dovadă a faptului că băieții își doreau suficient de mult ca Marcel să rămână un zeu.

Neprețuit.

Ce-ar mai râde profesorul de religie cu aer hipiot al lui Max!

Uite, domnule, cum o mașină conectată la rețea ilumineză într-o clipă în stil mare: Pogorârea Sfântului Duh și o întâlnire de lucru cu Marx, Iulius Cezar, Engels, Rousseau, Mao, Kim Ir Sen, Goebbels și Lenin în același timp. Tipii cu doctrina și tipul cu providența, furnizori comuni de viziune: omul ideal, empatic, moral, perfect echilibru al libertății și constrângerii. Totul sub stigmatul delicat al liberului arbitru. Forțat să trăiești în aceeași barcă cu nevasta, mama, amanta și soacra, pierdut în ocean. Hai, și mama amantei. Pentru asezonare merge și amantul nevestei, sau ca binecuvântare. Pe cine ai mânca prima, pe cine ai arunca peste bord. Îți permiți asta?

Este sâcâitoare curiozitatea de a ști cât de bruscă poate fi autocunoașterea indusă de aparat, de decolportorul universal, dezbrăcându-i pe toți ceilalți.

Ce mai rămâne din hainele împăratului?

Cred că sunt niște etape, pași ai limbajului comun, ca în orice religie, dar chiar asta poate fi cea mai modernă religie, religia evoluată, cu zeul unic, unic pentru fiecare, zeul à la carte.

Fără steluțe Michelin.

Doar cerul gol, nud.

Când le comunicase decizia lui celor la securitatea cibernetică fusese prea puțin surprins, poate doar nițel deranjat că unul dintre project managerii juniori dispusese deja colectarea și interpretarea datelor de autoevaluare pentru Marcel. Toate camerele care îl înconjurau lucraseră deja intens. Habar nu avea dacă este gata de testul cel nou, să afle propria sa părere despre el. Parcă era în bancul cu cei doi psihologi care se întâlnesc pe stradă: salut, tu ești bine, dar eu?

Îl mânca acum curiozitatea de a determina cine era el în ochii lui, criză a egoistului sau un sfânt mucenic, însă poate că tocmai această nerăbdare îi trăda narcisismul.

Cam tot ce l-a ajutat pe el să fie ceilalți l-a transformat evident. Dacă l-a transformat într-un experiment ratat pare greu de decis.

Pentru totdeauna. Totdeauna poate avea un timp al începutului etern sau o cinematică a concluziilor eterne. O fotografie veșnică. Save game.

La sfârșit, s-a întrebat ce rămăsese din el.

Mai apoi, după sfârșit, s-a întrebat cine rămăsese el.

Lasă, Marcel, dragul meu, lasă. Suntem oricum împreună, cu toții, și eu, și eu.

Uită-te aici, și eu. Da, da, aici. Și eu.

Auto-tot-cunoscătorul zâmbea condescendent din spatele și fața oglinzii și ecranelor aliniate.

Paul citea atent declarația înainte de a o semna. Polițistul de la judiciar și criminalistul mâncau nepăsători colivă. Limitatorul de tensiune se pare că nu funcționase. Creierul lui Marcel fusese prăjit în câteva secunde de la începutul primei simulări.

Într-o altă încăpere, Marcel stătea într-o cutie. Cu capul gol, gânduri la rece.

Versiunea finală: care este părerea lui Dumnezeu despre el. Poate că jocul adevărat începe cu părerile celorlalți și continuă cu judecata. Judecata în oglindă.

Amnezic

de Călin Sămărghițan

Ușa dădea spre grădină. Liviu o împinse ușor cu piciorul, iar scârțâitul ei fu semnul ca păunii din curte să vină gonind spre el știind că vor primi ceva special. Din sacul din brațe le presără grăunțele prin iarba crudă de la picioare. Păunița cea mică, ce ieșise din găoace în palmele sale, înclină capul privindu-l cu un singur ochi, așa cum uneori privea cerul, ori vreo creangă îndepărtată pe care voia să ajungă.

Vântul sufla mai potolit iar frigul nu mai era atât de aspru aici sub munte, erau deja semne bune de primăvară, chiar dacă soarele amiezii mai avea doar puțin până să dispară dincolo de crestele ascuțite ale Bucegilor. Colții Morarului se vedeau bine din curtea casei, ieșind ascuțiți din negura ce-i acoperise aproape întreaga iarnă. De când fugise păunul bătrân înălțase mai mult gardul de plasă, cu ajutorul unui vecin care se dovedi foarte priceput. Asta își mai amintea, cum înălțaseră gardul împreună, partea de sus îndoind-o spre interior, ca maiestuoasele păsări să nu mai poată evada. Acum era și el mai liniștit. Își mai amintea cum plecase în căutarea lui, spre pantele abrupte, peste jnepenii încâlciți, pe sub brazii uscați de vreme, de timp și de oboseală. Așa i se păreau uneori brazii bătrâni de pe Valea Cerbului. Până acolo ajunsese căutându-și păunul rătăcit. Nu-și mai amintea însă unde și cum îl găsise, iar terapia pe care o urmase aproape jumătate de an nu adusese nimic la suprafață.

Abandonase de mult ideea de a-și mai aminti, bucuros că-și avea din nou păunul în curte, domn peste tot păsăretul, așa cum fusese întotdeauna, fericit că se putea bucura mai departe de penajul lui colorat, de blândețea cu care îi mânca din palmă. Fusese primul lui păun, avea și nume, îl chema Vladimir. Așa i se păruse potrivit, aducea a nume de voievod și spunea ceva despre atitudinea princiară ce nu-l părăsea niciodată. Își mai amintea ploaia cruntă care se pornise atunci și că se mai întâlnise cu cineva, dar nu mai știa cu cine. Acea

persoană, pe care nu şi-o putea readuce în minte, îi spusese probabil unde să caute. Ce se întâmplase în amănunt însă nu şi-a mai putut aminti niciodată. Acum, cu gardul cel nou, era mai liniştit. Sub soarele galben păunii ciuguleau la picioarele sale, iar Vladimir îşi desfăcu în semn de recunoştință, în fața stăpânului, coada sa magnifică cu zeci de ochi violeți. Ce rost avea să-şi mai amintească?

— Liviu! Cum îs trebile, om bun? Tăte bune? se iți în curtea vecină un bătrân plecat de mult spre vârsta a treia, sprijinit într-un toaig noduros de munte.

— Domnu' Ilie, da, mulțumesc! Uitați, le dau de mâncare.

— Frumoşi! Frumoşi păunii tăi, Liviule! Tătdeuna mi-or plăcut.

— Şi chiar nu vă deranjează când țipă? Mă gândesc deseori...

— Nu..., nu! Stăi matale liniştit. Ba chiar îmi place! Au ceva..., parcă ar striga de pe cea lume!

— Ceva tragic, nea Ilie, aşa mi s-a părut întotdeauna.

— Tragic, da, am uitat iar cuvântu' ista.

— Nea Ilie, să mai vii la o poveste odată.

— Bine, domnişorule. Când ăi ave timp, o să viu. Dar îți spui iară, n-o fo' lucru curat cum ți-ai găsit matale păunul ăl bătrân. Nu, nu!

— Nea Ilie, bine că-i aici în bătătură! Asta contează şi atât.

— Nu, nu! îşi prelungi bătrânul vorbele, dispărând după colțul casei.

Ilie era vecinul care-l ajutase cu gardul. Om priceput, simplu, blând şi sfătos ca un bunic. Dacă stăteai să-l asculți prindeai lucruri adânci, chiar dacă el nu-şi dădea seama de asta. El zicea înainte amintiri ori povețe desprinse dintr-o viață destul de încercată. Îi plăcea țuica bună, dar cu măsură, iar Liviu ştia întotdeauna cum să-l primească şi cum să-i dezlege baierile poveştilor.

— N-o mai vinit de mult don'şoara, îi spunea mereu. Să-ți aduci pe cineva la trebile casei. Nu trebuie să stai singur, că ți-a hi urât.

Vorbea de Amalia. Bătrânului îi plăcuse întotdeauna să stea cu ea la poveşti. După incidentul cu păunul rătăcit şi prima spitalizare nu mai venise însă decât o singură dată. Îl vizitase şi la spital, la Braşov, dar atunci stătuse o zi întreagă în fața ei, fără să-i poată spune nimic. Nici unde a fost, nici cum a găsit păunul, nici cum s-a întors. Nimic. De parcă acolo sus în munte cineva îi luase mințile. Medicii nu-i dădeau de cap. Nu avea lovituri, nici măcar o zgârietură, dar nu-şi amintea nimic. Poliția şi Salvamontul cercetaseră două zile împrejurimile, dar nu găsiră nimic deosebit care să le atragă atenția, sau vreun indiciu despre ce se întâmplase pe vale ori sus înspre coamă.

La singura vizită pe care Amalia i-o făcuse acasă venise cu mâncare, cu prăjituri, cu portocale, ca la un bolnav, ca la un dus cu mintea. A plâns. Au plâns împreună simțind că totul se sfârșise. Se cufundă în ochii ei, în zâmbetul ei, în îmbrățișările ei, dar n-o mai regăsea, de parcă ar fi fost o străină. Se pierdu în tristețea ei că-l pierduse. Căută în cotloanele inimii sale urmele iubirii de odinioară, dar nu mai erau acolo decât firave umbre ca niște stinse ecouri. Nicio văpaie, niciun dor și își dădură seama că totul se sfârșise. Discutaseră de serviciu, de păunii lui, de concediul planificat împreună în Portugalia, dar nu se mai lega nimic. Se jucase cu degetele în părul ei lung, încercă să se îmbete cu parfumul ei discret cum făcea oarecând, dar nu mai găsi nimic și parcă îi era frică s-o mai atingă. Îl chemară pe nea Ilie să le povestească de ziua întoarcerii.

— Don'șoara Amalia, zicea bătrânul, toată ziua aia o plouat, dar când o vinit era oprită. Iar dumnealui era uscat, uscat. De parcă nu venea tocmai din ploaie. Venea uscat, cu păunul lui în brațe, pe valea aceea, la vale, așa..., și s-o oprit în fața porții ș-o zâs: Nea Ilie, m-am întors! Am găsit păunul. Atât, ș-o intrat în casă. A doua zi nici n-o ieșit afară, eu îl tot strigam și dumnealui nimic, nimic. Or venit colegii de la muzeu: Liviule, ce mai faci? Nimic! Când o venit mămucă-sa, n-o știut ce să-i povestească, el zicea atât: „Moșu"! L-or dus la doctori, dar el e bine, uite, sănătos. Dar când îi vine, pleacă așa, în munte. Și dus îi, cum pleacă păunul să caute pui de șerpi.

Amalia stătuse atunci până a doua zi, dar el, după ce a mâncat de dimineață, a ieșit din curte și s-a dus înapoi pe vale în sus, fără nicio explicație. Amalia l-a așteptat toată ziua, dar la întoarcere n-a putut scoate nimic de la el și se simți și mai străină. Plecă tristă și abătută în aceeași seară și de atunci nu mai veni.

„Bătrânii vorbeau de cărări nebătute de om" le mai spuse nea Ilie, „poteci neștiute, tuneluri ascunse, stânci mișcătoare... Babele, Sfinxul nu-s povești. Păunu' îi pasere cu mulți ochi, dansul lui cheamă ploaia și pe spinarea lui călătoresc duhurile pădurii. El știe și vede toate cărările cele."

Tolba de povești a lui nea Ilie nu avea fund, aveai impresia că le știe pe toate și arăta mare respect pentru cele din bătrâni. Tot el îi mai aducea mâncare uneori, îi lua pâine când îl vedea că nu mânca cu zilele, brânză frământată de el, mămăligă proaspătă, ori câte o strachină de bulz ciobănesc făcut în cărbuni.

Acum avea și un vecin nou. De vreo trei-patru luni, de pe la începutul iernii, se mută în apropiere un domn, Maier. Tânăr și în putere

– cum zicea nea Ilie, o constituție atletică de invidiat pentru orice sportiv de performanță, întotdeauna tuns și ras proaspăt de parcă era scos din cutie. Le spusese că se săturase de București, sufocat de vacarmul și aglomerația de acolo, și căutând să se retragă în liniște venise la poalele Bucegilor. Găsise aici pacea căutată, o armonie a locului și blândețea discretă oamenilor de munte. Era o căscioară de vânzare chiar pe strada lor și în câteva zile se mută acolo cu puțina lui mobilă și o mașină destul de ruginită. I se păruse ciudată mașina aceea, nu i se potrivea. După port și după vorbă părea înstărit și bine educat, dar mașina era ca vai de ea. Maier se purta prietenos și parcă zâmbea din colțurile gurii întotdeauna.

Era foarte amabil și atent acest domn Maier. Se oferise chiar să-l ducă la Brașov cu mașina lui ruginită, la vizitele medicale pe care le făcea cu regularitate. De cinci, șase ori fuseseră. Avea o răbdare de fier, își lua câte o carte de citit sau butona pe internet cât stătea să-l aștepte până își termina el discuțiile și terapia.

Exista un lucru pe care Liviu îl aprecia cel mai mult la noul său vecin: Pe când mama sa era grijulie și disperată ca în fața unui grav bolnav, în timp ce frumoasa Amalia nu mai dăduse niciun semn de câteva luni de zile, când colegii îl părăsiseră, domnul Maier nu-l trata niciodată ca pe un bolnav, cu atât mai puțin ca pe unu cu mintea plecată. Nu se interesa câtuși de puțin nici de tratamentele primite, nici nu-l întrebase măcar o dată de sănătate ori de ce se întâmplase atunci pe munte. Cu toate acestea lui Liviu nu putu să-i scape o remarcă făcută de domnul Maier într-o discuție amicală în mașină. Acesta știa cu precizie diagnosticul de amnezie anterogradă pe care i-l puseseră medicii. Era un alt cuvânt pe care nea Ilie nu-l reținuse niciodată și, deși domnul Maier îl atribuise unei alte persoane, se potrivea mult prea exact cu concluziile medicilor săi. Sau poate că nu era decât o coincidență ceva mai stridentă. Oricum, nu-i păsa.

Altceva însă nu se potrivea la domnul Maier. Liviu n-ar fi putut spune ce anume, dar era un sentiment pe care îl simțea de câte ori se intersectaseră, apăsător în drumurile lor mai lungi și ori de câte ori purtau un dialog. La început se arătase interesat de niște documente vechi, scrise de mână, greu descifrabile, ale cantacuzinilor care locuiseră prin acele locuri, documente pe care Liviu le studiase odată în amănunt, dar le abandonase în ultimul timp, și a căror cópii le mai păstra risipite prin sertare. Domnul Maier însă nu era un băgăreț și renunțase, nu era insistent, nu era deranjant, chiar dacă amabilitățile lui erau artificiale, impuse, sobre.

În ultimul timp nu mai vorbiseră decât despre păuni, ce mănâncă, cum îi creşti, dacă sunt pretenţioşi. Devenise un vecin apropiat, prietenos, fără secrete, în afară de unul singur: domnul Maier primea cam la două săptămâni doi, trei vizitatori, mereu aceiaşi şi despre care nu vorbea niciodată. Coborau dintr-o maşină de teren cu geamuri negre, cu rucsac în spate şi întotdeauna cu o valijoară pătrată ce părea mai grea decât ar fi trebuit. Stăteau în liniște în casă jumătate de zi. Nu stăteau niciodată peste noapte, niciodată nu urcau pe munte, cum te-ai fi aşteptat poate de la nişte turişti. Apoi plecau la fel de tăcut şi de misterios precum veniseră. Liviu nu întrebase niciodată de ei, nici nu voia să ştie cine sunt şi se purta ca şi cum nu i-ar fi văzut niciodată. Nu voia să tulbure discreţia legată de prietenii săi a domnului Maier care era mereu atât de amabil, care nici el nu-l sâcâia cu întrebările pe care medicii şi psihologii i le puneau întruna. În plus, era de asemenea bun amic şi cu nea Ilie şi nu voia să le strice apele.

Tot nea Ilie îl trimise odată la preot: „rugaţi-i să vă facă o milftă, ceva". „O molitvă, nea Ilie, aşa îi zice" îi răspunse Liviu şi îl ascultă, se duse la noua mănăstire de sub munte. Veni după jumătate de zi şi chiar dacă nimeni nu observă vreo schimbare, putea fi văzut din când în când luând drumul acelei mănăstiri.

La serviciu nu mai mergea şi nici nu-şi clarificase lucrurile acolo, deşi insistenţele mamei îl presară mult timp. Zilele se scurgeau molcom, iar Liviu le petrecea într-o liniște împăcată, atent doar la grija lui de fiecare zi pentru păuni. Iar când brusc simţea chemarea să urce în munte, era ca o sete. Ca nevoia de a respira aer proaspăt. Să plece! Lăsa toate şi pleca. O dată nea Ilie se ţinu după el, rugându-l să-l ia să meargă împreună:

— Dom' Liviu, luaţi-mă şi pe mine. Să văd şi eu unde mergeţi.

— Nu se poate, nea Ilie: Trebuie să merg singur. Neînsoţit.

— Eu ştiu toate potecile. Să nu vă rătăciţi, să nu daţi peste vreun urs în cale.

— Capre! Capre sălbatice, da, am văzut, urs nu.

— Un însoţitor pe cale e bun oricând, insistase bătrânul.

— Nu pot să vă iau. Dacă nu te cheamă nu poţi să mergi. Nu se poate altfel.

— Păi cum?

— Uite-aşa! Te cheamă şi mergi. Nu te cheamă, nu mergi; mai bine stai în ale tale.

— Bine, dom' Liviu. Cum spui matale, că eşti om citit. Am să aştept când vă-ntoarceţi.

— Nu ştiu.

Dar când s-a întors n-a mai putut spune unde a fost. Nici măcar nu-şi amintea să fi fost plecat undeva.

Iar azi simți din nou. Iarba mirosea a proaspăt, vântul abia adia şi îi aduse cumva amintirea părului lung al Amaliei. Departe. O amintire pe care poate ar fi dorit să o poată uita. Dar asta nu putea, era o amintire rămasă în ceață, dar n-o putea alunga. Primăvara era tot mai caldă, iar dacă era să-i dea crezare lui nea Ilie vara se anunța lungă şi secetoasă. „Dar aici, sub munte, nu va fi niciodată uscată" adăugase atunci. Din săculețul ținut în brațe le aruncă păunilor tot mălaiul, boabele de orz şi floarea soarelui. Păunița cea mică îl privi cu un singur ochi, aşa cum privea uneori cerul... Păsările păşeau atente, căutând cu ciocul pe sub frunzele de iarbă propriile lui amintiri. Amnezic? Îşi amintea din nou, foarte limpede, totul. Muntele cum se apleca tot mai mult peste el. De pe Valea cerbului se auzea un bocănit de copite. Un şuier printre acele de bard, abia auzit. Un foşnet de furişare a unui animal sălbatic prin pădure. Ca o nălucire de şoapte.

Recunoscu chemarea. Limpede şi precisă. De nerefuzat. Cei o mie de ochi ai păunilor clipiră aprobator. Moşul! Lăsă săculețul pe un trunchi tăiat, lângă uşă. Ieşi din grădină închizând atent poarta în urma lui, de parcă n-ar fi trebuit să se mai întoarcă niciodată şi începu să urce drumul de piatră. Păunii țipau tragic undeva în urmă. „Nea Ilie va şti să le poarte grija." Soarele îi turtea umbra miezii, îngrămădindu-i-o sub tălpi. Acelaşi soare care, la o distanță sigură, îi agăță o a doua umbră, cu mult în spate. Domnul Maier reuşi de această dată să-i surprindă plecarea şi îl urmă fără să stea pe gânduri de la mare distanță, doar cât să nu-l piardă din ochi.

Târziu, Liviu se abătu din drumul de piatră şi o luă de-a dreptul prin pădure. Îşi amintea acum foarte bine pe unde se întorsese atunci, cu păunul în brațe. Cu Vladimir. Îşi aminti piatra pe care se odihnise. Tentaculele rădăcinilor peste care sărise sprinten. „Încinge-va picioarele mele ca ale cerbului şi peste cele înalte mă va pune". Ferigile mari dispăruseră peste iarnă, dar acum îşi întindeau din nou crengile tinere răsucite ca nişte cochilii. Parcă-i arătau încotro să se ducă. Cunoştea pădurea după miros, după foşnet, după felul cum vântul şuiera prin acele ascuțite de brad, după cum simțea vibrația stâncilor în mijlocul pieptului. Urcuşul deveni tot mai abrupt, piatra tot mai aspră, brazii rari şi scheletici sub soarele orbitor. Înainta frenetic, ca hipnotizat, cu privirea țintă înainte. Domnul Maier gâfâia în urma

lui, plămânii nu mai aveau aer îndeajuns, iar inima stătea să-i explodeze sub efortul depus. Se antrenase în cele mai aspre condiții, dar acum își simțea propriile limite supuse unei încercări mai grele decât își închipuise vreodată. Mult deasupra se zărea o scobitură în stâncă și presupuse că era locul spre care se îndreptau, neștiind însă dacă resursele sale fizice îi vor mai permite să ajungă până acolo.

Liviu simțea că plutește. Își amintea drumul atât de bine!, ochii nu mai vedeau decât gălbenușul din cer când poteca jivinelor pădurii dispăruse, topită de setea regăsirii. Acesta era drumul, stânca, marginea lumii tivită cu brazi, cerul deschis pe dinăuntru. Ce limpede era totul! Cât de simplu! Mâinile lui se subțiară ca niște fire și deveniră prelungiri ale rădăcinilor din pământ, picioarele se prefăcură în ape verzi, transparente. Din umeri îi creșteau aripi de fum. Mii de ochi priveau de deasupra, schimbând culori. Ajunse la o jumătate de pas de scobitura din zidul de piatră. Ar fi trebuit să fie aspră, dar nu opunea nicio rezistență degetelor sale. Păși înainte și doar sub privirea fierbinte a soarelui bolta din stâncă se deschise, pereții se dădură în lături, îmbrățișându-l. Moșul îl privea, zâmbind înțelegător, risipind ultima îndoială. Simți năvălind în plămâni spațiul larg, generos, al distanțelor infinite dintre moleculele pietrei, vântul umplu locul pe care îl ocupase cândva trupul său de carne și totul se stinse în urma lui, acum când își amintea atât de limpede, le nivelul cel mai deplin al ființei sale diafane, drumul pe care îl avea de făcut și pe care nu mai păşise niciodată.

Când Maier ajunse sub bolta de piatră nu mai zări decât două acvile rotindu-se pe cer și o stâncă albă ca un moș împietrit, scrutând prăpăstiile de deasupra.

Întâlnire nocturnă

de Sergiu Someșan

— Știi care este diferența dintre un psiholog și un psihiatru? m-a întrebat pe nepusă masă bătrânul meu prieten, Virgil.

Discuția avea loc la una din mesele restaurantului „Gaura Dulce" aflat chiar în spatele Cerbului Carpatin din Brașov și cum tocmai terminasem a treia bere nu prea mai eram foarte atent la spusele lui. Mai ales că de când se pensionase avea uneori obiceiul, cu sau fără bere la bord, să vorbească de cele mai multe ori în dodii.

— Nu știu, am răspuns eu mecanic deși parcă îl mai auzisem și altă dată abordând subiectul.

A ridicat un deget în sus ca pentru a-mi atrage atenția, un obicei rămas din vremurile în care fusese profesor de biologie și îndesa denumiri latinești de plante și animale în capetele elevilor.

— La psiholog te duci singur, începu el ritos, iar la psihiatru te duc prietenii.

Făcu o pauză de efect, mai comandă câte o bere apoi mă privi atent în ochi. Cum nu am spus nimic, în cele din urmă mă întrebă:

— Ei, cu tine cum vrei să procedăm?

L-am privit urât:

— Ce naiba ți se pare că este în neregulă cu mine?

Ridică din umeri fără să spună nimic, gustă din berea proaspăt adusă și abia după ce privi în jur, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu ne ascultă nimeni, continuă:

— Mi-au spus unii prieteni că te-au văzut vorbind singur pe stradă.

De data asta am ridicat eu din umeri: nu-mi aminteam să se fi întâmplat vreodată așa ceva.

— Nu da din umeri, a spus el. Problema este mai gravă decât crezi tu. Chiar ei m-au rugat să stau de vorbă cu tine.

— Prostii, am răspuns eu. Cine știe ce mormăiam și eu sau poate vorbeam la telefon și poate au crezut că am luat-o razna.

Virgil a ridicat iar degetul ca să îmi atragă atenția:

— Adam! Nu a fost o singură dată și nici nu mormăiai. Te certai cu voce tare cu cineva care nu era acolo.

M-am încruntat încercând să-mi aduc aminte dar nu se ivea nimic în mintea mea nimic oarecum încețoșată de alcool.

— Nu cred așa ceva! Cine știe ce li s-o fi părut.

— Era seara, era târziu și tu te plimbai de unul singur pe Strada Sforii. La un moment dat te-ai oprit, ai început să pipăi zidurile și în cele din urmă când s-a mai apropiat a auzit cum te certai cu cineva. Chiar dacă nu era foarte multă lumină, a văzut clar că nu mai era nimeni acolo. Prietenului de care îți spuneam i s-a făcut frică și a preferat să se întoarcă.

Am început să râd în hohote și l-am privit amuzat:

— Ar fi fost bine dacă nu i se făcea chiar așa de frică și ar fi venit să stea de vorbă cu mine. S-ar fi lămurit imediat despre ce anume este vorba.

Virgil plecă capul într-o parte și pentru că, în mod vădit, nu mă credea, i-am explicat:

— Îți mai aduci aminte că am scris un roman la care acțiunea se petrecea aproape în întregime pe Strada Sforii?

— Da, parcă da, a răspuns el. Și ce-i cu asta?

Strada Sforii este, după câte mă documentasem eu, cea mai îngustă stradelă din Europa și de câte ori treceam pe acolo mă gândeam că ar fi numai bună pentru a se întâmpla ceva horror pe ea, bineînțeles asta doar într-un roman. Zis și făcut și în numai câteva luni am trimis la editură un roman polițist cu un criminal care ucidea fete virgine pe strada cu pricina pentru a înfăptui un ritual satanic.

L-am lămurit și pe el în cele din urmă:

— În timp ce scriam la roman țin minte că m-am plimbat de foarte multe ori pe strada respectivă și încercam să îmi imaginez unde să plasez crimele, unde aveau să caute probe criminaliștii și unde anume pe peretele străzii urmau să găsească indicii.

Am mai luat o gură de bere și am spus triumfător:

— *„Quod erat demonstrandum"* cum ar fi zis fosta noastră colegă, profesoara de latină Dudescu.

Virgil clătină din capul lui mare și pleșuv și mă privi neîncrezător.

— Să fie cum zici tu în cazul ăsta. Explică-mi atunci de ce, tot într-o seară târziu te certai cu cineva pe sub Poarta Schei?

— Pe sub Poarta Schei nu am vorbit cu nimeni. Despre Poarta Schei nu am scris niciun roman.

— Așa m-am gândit și eu, spuse el și mă privi atent. Totuși amicul care te-a auzit vorbind și-a făcut curaj și s-a apropiat mai mult de tine și a auzit clar cum te certai cu cineva pe care o numeai Isabel. A privit în jur să vadă dacă nu există totuși cineva, s-a uitat atent dacă nu vorbeai cumva la telefon dar erau absolut singur și gesticulai destul de furios spre cineva invizibil.

Am zâmbit larg.

— Așa ceva e imposibil! Nu se poate, cred că totuși i s-a părut așa că du-l pe el la psiholog sau la psihiatru.

— Și de ce mă rog ar fi imposibil? întrebă el imperturbabil.

Am ridicat din umeri:

— Pentru că Isabel este personajul meu preferat. Cu ea nu m-aș putea certa niciodată.

M-a privit lung înainte să vorbească iar și în cele din urmă m-a întrebat:

— Tu te auzi ce vorbești?

Da, stăteam destul de bine cu urechile așa că auzeam foarte bine pentru vârsta mea, lucru pe care i l-am comunicat și lui.

A clătinat iar din cap și am văzut o doză de îngrijorare în ochii lui:

— Adam, tu spui că nu vorbeai singur pe stradă, nu fiindcă ai avea argumente logice ci fiindcă tu te împaci prea bine cu personajul tău imaginar ca să te porți certa cu el.

— Asta cam așa este! am spus eu și pe urmă discuția a alunecat spre logica fuzzy, logică care se știe că admite o infinitate de răspunsuri între un *„da"* cert și un *„nu"* categoric.

După încă o bere, problemele mele parcă nu mai erau chiar atât de acute, nici pentru mine nici pentru el, astfel că ne-am despărțit tot buni prieteni urmând să reluăm discuția cu alt prilej.

El stătea destul de aproape de restaurant așa că după ce l-am lăsat la poartă am pornit-o și eu spre casă. Locuiam pe strada Castelului și bineînțeles că aș fi putut ajunge acasă pe scurtătură dar discuția cu Virgil m-a făcut să ocolesc puțin și să o iau pe strada Sforii. Poate pentru a-mi demonstra mie însumi că Virgil vorbise numai prostii sau poate pentru mă simțeam cu adevărat atras de strada aia.

Cum era aproape miezul nopții, nici nu era de mirare că strada era pustie, așa că m-am putut opri liniștit pe la jumătatea ei ca să cercetez zidul unde îmi imaginasem că schițase criminalul desenul care dusese în cele din urmă la prinderea lui.

M-am oprit și am privit îndelung zidul: într-o vreme, în timp ce scriam textul, trăiam așa de mult în atmosfera romanului încât îmi

imaginam în cele din urmă că într-adevăr, era desenat ceva acolo. Zidul era vechi, acoperit cu pete de licheni și mușchi, așa pentru cineva cu o imaginație bogată ca a mea nici nu era prea greu să i se pară că acolo era un desen.

Am privit spre un capăt al străzii, apoi spre celălalt și văzând că tot nu vine nimeni am închis ochii și am pus palmele pe zid.

— Vino! s-a auzit o șoaptă aspră dar eu nu am deschis ochii fiindcă știam că nu avea cum să fie nimeni dincolo de ziduri.

— Vino! s-a auzit iar vocea și deși era numai o șoaptă, părea prea reală ca să fie numai o părere, așa că am deschis ochii.

Pe peretele înnegrit de vreme apăruse un dreptunghi fosforescent care devenea tot mai clar pe măsură ce timpul trecea. Era ca o ușă luminoasă dincolo de care se zăreau câteva siluete.

— Vino, a șoptit iar cineva și abia atunci l-am recunoscut pe cel care mă chema cu o voce persuasivă.

Era Grancea, un vânător zgârcit și pătimaș căruia i-am descris moartea întruna din cele mai premiate povestiri ale mele, dovadă că era realistă și a plăcut și altora. O vreme m-am simțit vinovat de moartea lui sângeroasă, a murit atunci când pușca lui veche, confecționată artizanal, i-a explodat în față. Pe urmă m-am convins că nu eu l-am ucis, fie și în povestire, ci el singur era vinovat pentru faptul că a murit. Deși era bogat și împătimit de vânătoare, prefera să umble prin păduri cu „flinta" lui veche cum o numea el în loc să își cumpere o armă ca lumea.

— Vino, mă chemă el iar cu o voce mieroasă și, deși știam că nu avea deloc sentimente bune față de mine, am făcut fără să vreau un pas în față.

Din grupul de siluete din spatele lui s-a desprins o fată subțirică și blondă și a întins o mână spre mine:

— Stai! Nu trebuie să vii.

Era Isabel, fără îndoială și i-am zâmbit ca unei cunoștințe vechi.

— De ce să nu vină? a întrebat Grancea cu vocea lui aspră pe care o folosea de obicei. Lasă-l să vină să vadă și el cum este aici.

— Nu trebuie să vină, i-a răspuns Isabel privindu-l dintr-o parte și cam nepăsătoare.

— Și de ce mă rog? a întrebat individul plin de patos. Doar pentru că așa vrei tu?

— Nici vorbă, a spus blând Isabel. Nu trebuie să vină pentru că încă nu i-a venit vremea. Mai are multe de scris.

Mi-a mai zâmbit încă odată cald apoi a prins marginile dreptunghiului luminos și a început să tragă de ele și să le apropie până când s-a făcut iar întuneric și în fața mea a rămas doar zidul plin de licheni și mușchi.

Picioarele mi s-au muiat și am căzut în genunchi, cu ochii închiși. Nu știu cât am rămas așa dar în cele din urmă am auzit voci în apropiere și am deschis ochii, dar în fața mea nu am văzut decât peretele cenușiu.

— Cred că i s-a făcut rău, a spus o voce tânără de fată apoi imediat o altă voce de fată m-a întrebat.

— Domnule, vi s-a făcut rău?

Lângă mine erau două fete tinere și eu am întors capul spre ele și am încercat să mă ridic în picioare.

— Nici vorbă, am răspuns eu cu o voce slabă. M-am oprit doar puțin să mă gândesc.

Prima din ele chicoti și spuse:

— Ciudat loc ați găsit să vă gândiți. Pe Strada Sforii și la miezul nopții!

Le-am privit ceva mai bine în lumina slabă a felinarului. Erau tinere, drăguțe și una dintre ele semăna puțin cu Isabel. Chiar voiam să le întreb eu pe ele ce caută acolo la miezul nopții când una dintre ele mi-a explicat singură:

— Noi cel puțin am pierdut un pariu așa că am fost nevoite să venim pe aici dar dumneavoastră ați fi putut să vă alegeți alt loc de meditație.

— Promit că pe viitor așa am să fac, am spus eu și poate de la discuție sau de aerul rece mi-am mai revenit puțin și am pornit cu pași mărunți spre capătul străzii.

Văzând că mă clatin una dintre ele m-a prins de subțioară și m-a sprijinit.

— Să vă ajut până ajungeți la capătul străzii. Locuiți departe?

— Prin apropiere, pe strada Castelului.

Am zâmbit și am continuat:

— Aș putea spune chiar că sunt un bătrân castelan. Un bătrân și hodorogit castelan.

Fetele au chicotit iar și după ce am ajuns la capătul străzi m-au ajutat să mă așez pe racordul de gaz al unei case apoi m-au întrebat:

— Sigur vă descurcați singur de aici?

— Vă mulțumesc, mă descurc, nu mai este nicio problemă.

Au plecat cu pas săltat și am auzit cum cea care semăna puțin cu Isabel îi spunea celeilalte.

— Măcar aici poate chema o ambulanța dacă are nevoie. Pe strada Sforii chiar nu putea intra nimeni după el dacă i se făcea rău.

După ce s-au depărtat, m-am ridicat și eu cu greu în picioare și am hotărât ca de acum înainte să reduc numărul de beri băute într-o seară la două indiferent cât ar insista Virgil. El avea casa la o aruncătură de băț de restaurantul nostru preferat dar eu mai aveam de mers până când ajungeam acasă.

Și în timp ce mergeam încet spre casă mi-am adus aminte ce a spus Isabel: că mai am încă multe de scris.

Plănuiam ca atunci când voi ajunge acasă să fac o cafea mare și tare și să încep să scriu. Voi începe să scriu chiar despre ciudatele întâmplări din seara asta continuând apoi cu cele ce vor mai fi să fie.

La revedere, domnișoară Ruth!

de Lucian-Vasile Szabo

— Ruth, mă luase mama în primire pe un ton mustrător, așa cum nu o mai făcuse demult. Nu mai tot vagabonda atâta! Mai stai și pe acasă, că ești fată mare de acum.

— Dar ce am făcut? i-am răspuns cam neatentă, pentru că eram sătulă de poliloghiile ei. Mă tot uitam către ușă, ca să o pot șterge cât mai repede de acolo.

— Păi asta e problema, că umbli pe toate coclaurile, Dumnezeu știe pe unde. Acasă nu faci mai nimic. Începea să ridice tonul, ceea ce nu era de bine. Hai să stăm de vorbă, să vedem ce este de făcut că nu prea mai răzbesc singură.

— Te ajut, cum să nu! am făcut eu o repliere strategică, cu gândul să o îmbunez, să pot pleca rapid. Dau repede o tură pe afară, iar apoi stau de vorbă cu tine cât vrei.

— Du-te, dar să te întorci repede! Și ai grijă de bicicletă. Nu o mai lăsa aruncată pe la cosmodrom, că ți-o calcă vreun rover.

Am țâșnit. Așa era cu mama. O îmbunam repede. Aș fi vrut să fiu mai cuminte. Știam că nu stăteam prea mult pe acasă, că nu o ajutam destul. Când mă gândeam îmi părea rău, o apăsare la inimă. Dar altceva mă trăgea afară, mă făcea să sar pe bicicletă și să pedalez până simțeam că mă sfârșesc și mă topesc în iarba verde ori pârlită a câmpului. Altădată pedalam încet, inspirând aerul încet și lung până începeam să plutesc, că sunt doar aer, una cu cerul, că mă prefir spre nori ca o ploaie inversă, ca un abur. Apoi expiram, la fel de lent, infinit de încet, ca să-mi reintru în trup, să mă reconturez pe bicicleta devenită o parte din mine, un întreg indisolubil, înaintând cu rostogoliri tandre pe drumul de pământ bătucit, dar și către un viitor îndărătnic, frisonant. Simt și acum acea bucurie, acea explozie lentă în lume, acea înrudire cu tot ce mă înconjura. Pedalam către locul de întâlnire cu prietenii mei, dar și către lumea din sufletul meu, infinită, nestăpânită.

Era pe vremea trecerii de la porumbul de fiert la cel de copt. Trebuie să fi mâncat prune din prun, să fi băut lapte abia muls, să fi alergat cu tălpile goale prin iarba arsă și pe asfaltul încins ca să înțelegi acest lucru. Era după Sf. Mărie, spre sfârșitul lui august, atunci când începe să aburească țuica la țeava cazanului, nopțile să te taie, uneori, din senin, cu răsuflări răcoroase, iar tutunul să se usuce singur pe tulpină. Trecuse vremea porumbului de lapte. Trecuse și cea a știuleților cu boabele ca de brânză, ce se sfărâmă între dinții pofticioși. Acum bobul era ca un miez de nucă, dacă îl învârteai încet pe jar, doar pe jar, stingând flăcările ce răsar năbădăioase cu vin ori chiar cu bere.

E bine să fii fată, să fii șatenă și înaltă. Și e plăcut când băieții scormonesc curioși cu privirea prin decolteul pe care nu îl ai, prin țesătura deasă, vai, prea deasă, a unui tricou primit cadou de la niște rude ce lucrează la un parc de distracții aproape de Saturn. Așa gândeam atunci. Mergeam la prietenii mei, pe insula Ghiulem, între două brațe ale Colentinei. Mi-am rezemat bicicleta de gardul de sârmă al cosmodromului la ora zece. Știu sigur acest lucru, deoarece tocmai pleca naveta de seară către Venus. Am privit-o câteva clipe cum lasă jeturi multicolore în urmă, ca niște artificii răzlețe și înfundate, acoperind o bucată de cer și miile de stele sticloase și pulsând acolo.

Povestea aceasta a început așa domol, cu imaginea porumbului nostru cel de toate zilele, însă o să vedeți că nu e deloc una liniștită. Toate poveștile au un final fericit. Desigur, doar pentru unii. Zmeul și vrăjitoarea nu pot spune că sunt prea bucuroși. Maxim Gorki spunea undeva că toate poveștile sunt triste. Dar cine mai citește astăzi Maxim Gorki? De fapt, cine mai citește orice în timpul nostru, în afară de câțiva bătrâni rătăciți și de câțiva muzeografi instalați în fostele biblioteci de pe vremuri? Pe mine m-a învățat bunica, poate ultima scriitoare de pe Pământ. Scrie și acum, cu bucăți de grafit, pe care și le ascute singură.

Și mie îmi plăcea mult porumbul. Și copt, și fiert. Nu mă omoram după țuică, însă îmi luam conștiincioasă rația în fiecare dimineață. Pe stomacul gol, așa cum cereau instrucțiunile. Lăsasem în spate Bucureștiul. Bunica îmi povestise că, pe vremea când ea era de vârsta mea, orașul avea clădiri înalte, unele chiar cu zece sau douăzeci de etaje. Mai mult, erau construite în sus și nu în jos, cum se obișnuiește astăzi. Și mai spunea că fiecare clădire era luminată cu ceva, iar oamenii nu puteau să vadă atât de bine în noapte, cum se întâmplă în

prezent. Privisem orașul de pe pod și nu văzusem decât casele risipite printre pruni, mici și chircite față de pomii înalți și cu ramurile risipite peste acoperișuri. Mă bucurasem când văzusem atâtea prune pe crengi. Știam că vom avea mult gem la iarnă. Și mai ales că va fi multă-multă țuică, să fie toată lumea fericită...

Chiar era vremea porumbului copt. Îi simțeam mirosul de departe. Simțeam chiar frenezia excitată a prietenilor mei învârtind țepușele cu știuleții puși pe jar. Am abandonat bicicleta lângă gard, mi-am dezlipit ochii de la naveta cosmică de prânz, devenită repede un punct mișcător, dar insignifiant pe cer, și am pășit grăbită către malul Colentinei, către focul pârguit în cărbunii încinși de sub boabele ce stăteau să plesnească.

— Mamă, ești aici? am întrebat speriată, după ce m-am smuls din cheagul unui somn ca de smoală. Mamă, ești acasă?

Niciun răspuns. Eram în pat, în cămașă de noapte albă, una nouă, de care nu-mi aminteam. Soarele se arunca năpraznic prin fereastră, lovindu-mă peste față, deci era trecut de ora două. Mă dezvelisem, iar un vânt subțire se strecura prin ușa întredeschisă, făcându-mă să tremur ușor. Nu eram în patul meu, în camera mea, în hainele mele. Când am dat să mă ridic o durere de nespus parcă m-a tăiat pe din două. Aproape am leșinat. Nu știu cât am stat așa, privind fără să văd către ușa dincolo de care nu vedeam nimic și de unde nu venea nimeni. Cu o imensă teamă, am deschis ochii din nou și am ridicat mâna dreaptă ca să alung o muscă ce își făcea de lucru pe nasul meu. M-am răsucit ușor, ca să nu mai simt durerea aceea mortală, și am încercat să-mi cobor picioarele. Iar atunci mi-am amintit.

Trecusem prin gardul din plasă de sârmă al cosmodromului, așa cum făceam de obicei, după ce lăsasem bicicleta pe din afară. Poteca ducea prin iarba înaltă de aproape jumătate de metru către clădirea părăsită a unei stații de pompare a apei. Băieții spuneau multe povești cu această clădire. Se știa că era în acel loc de pe vremea când în acel loc fusese o unitate militară după războiul din 2045. Rușii stătuseră acolo cu avioanele ce le mai rămăseseră, după ce chinezii veniseră zeci de milioane și le ocupaseră întâi Siberia, iar apoi au trecut munții și au venit spre Europa, spre noi. Rușii nu i-au putut opri. Noroc cu europenii. Așa că rușii și-au adus lângă Bucureștiul deja părăsit flota de avioane. Când războiul s-a încheiat nu a câștigat nimeni. Mulți s-au refugiat pe stațiile orbitale, dar și mai mulți au murit. Atunci a fost construit cosmodromul, iar numele îi vine de la

ruși. Deși Martin tot spune că vine de la Cosma, un astronaut român, primul comandat al stației Europa Unită de lângă Neptun. Clădirea pompelor a rămas părăsită, departe de piste, undeva la vreo cinci kilometri. Rar vine cineva de la pază, și mai rar vreun oficial, Ceva mai departe, mai aproape de piste, de fapt, este un alt gard, din beton, cu senzori și bine păzit pe dinăuntru.

Iarba ce îngusta cărarea mă gâdila la glezne. Și-mi plăcea.

Băieții erau acolo, în cuibul nostru din partea de vest a clădirii. Stăteau în fund la umbra mărului păduret aflat la câțiva metri. Cu ei se găsea și Alexandrina, prietena mea cam deșirată, cu părul ei cânepiu legat cu o fundă roșie îngustă. Răscolea jarul cu o surcică, iar de unde eram nu puteam să-mi dau seama unde se termină mâna și unde începe bățul. Porumbii, toți puși în țepușe, se coceau încet, iar mirosul îl simțisem de la gard.

— Ai venit, m-a întâmpinat Ronald, cel mai mare dintre noi, înalt, bine făcut, atlet desăvârșit și cu multe coșuri pe față. Îi plăcea fizica, ne înnebunea cu legile lui Newton și Ohm, fiind foarte convins că va deveni explorator dincolo de Brățara de zale de dincolo de Pluto, asteroizii de care încă niciun om nu a putut să treacă. Aștepta să facă 18 ani, ca să poată să între într-o colonie de educație științifico-militară, poate chiar pe stația „Dumitru Prunariu" de pe orbita lui Marte. Mă gândeam la toate acestea pentru că îmi plăcea Roland și visam să mă ia cu el la capătul lumii, să stăm pe mătăsoasa iarbă artificială a unui avanpost și să privim trecerile vijelioase ale asteroizilor din Brățara de zale. Rămăsesem dincolo de conductele groase de metal ce se încăpățânau să nu ruginească, folosite odinioară pentru a aspira apa din Colentina, gâtuită ceva mai departe, acolo unde, în urmă cu zeci de ani, fusese lacul Herăstrău. Îmi plăcea și mie să stau cu spatele lipit de oțelul călduț și să-l privesc pe Roland, să-l ascult vorbind și să mă prefac câteodată că mă enervează.

Acum, acest gând îmi face rău. Imaginea se înnorează rapid, durerea urcă din fiecare fibră a corpului, iar greața vine din stomac, din piept, din inimă. Mă răsucesc tăiată de durere și vomit icnit, mai mult fiere și necaz. Simt cum cad din pat și mă izbesc cu capul de podeaua de lemn mânjită cu propria-mi vomă. Împing cu piciorul în rama patului și reușesc să mă întorc pe spate. Rămân așa, aproape leșinată. E întuneric în cameră și în viața mea, cu flash-uri din acea seară de groază. Mă văd pe mine trântită pe spate, simt bulgării de pământ sfărâmându-se sub coastele mele ce stau să plesnească. Deasupra mea este un corp greu, o mână ce-și face loc între picioarele mele, o

față știrbă și rânjită deasupra feței mele. Îmi înfig mâinile în claia lui puturoasă, trag, dar el nu se clintește. Încerc să-i bag degetele în ochi, iar el se înfurie și mă pocnește cu pumnul peste nas. Nu mai mișc, nu mai am putere să ripostez. Sângele îmi curge din nas în jurul gurii, iar el îl linge hulpav. M-a trezit durerea ascuțită din pântece, când m-a pătruns cu brutalitate. Am țipat și l-am lovit cu pumnul în ureche. Mi-a ridicat capul și mi l-a izbit de pământ. Atunci s-a întunecat totul...

— Ruth, Doamne, Ruth! țipă mama acum, dar nu aud decât șoapte, mai mult îi citesc pe buze disperarea.

— Pune-l să o muște de umăr, Eli! Tare! Să-și înfigă dinții în carnea ei slăbănoagă! se agită o fată plinuță, brunetă, cu părul tuns perie. Se agită în spatele tânărului aproape goală, doar cu un tricou scurt care-i acoperă bine sânii mici, abia vizibili, și în niște chiloți vișinii, înguști, făcându-i fundul să pară și mai mare. Își proptise mâna stângă în spătar și dreapta în brațul de sprijin al scaunului. Privea scena violului derulată pe ecranul lat din fața lor, surescitată, încercând efectiv să năvălească în scenariu cu muntele ei de emoții.

— Adela, mă lași!? Ăsta-i proiectul meu pentru cursul Digital Narrative, nu e distracția ta! se întoarce cumva și furios, și amuzat către fata ce-i respiră sacadat în ureche. Un pic de viol artistic mai acceptă ăștia la școală, dar cu sadismele astea ale tale cred că depășesc măsura!

— Ei, da' nu! Partea asta e numai pentru noi, așa... Să ne simțim bine, se repliază fata și dă să atingă zona plată pentru comenzi a tastaturii.

— Nu! sare tânărul rapid și îi împinge mâna. Îți dau eu să te simți bine!

O prinde în brațe și o împinge atent, dar decis spre colțul camerei, acolo unde o saltea este pusă direct pe podeaua de lemn, cu două cearșafuri roșii mototolite pe ea. Începe să o sărute pe gât înainte să o împingă pe patul improvizat.

— Stai, ce faci? șoptește Adela. Pare că nu înțelege.

— Să ne simțim bine, nu asta ai spus?

— Mă referam la povestea ta digitală...

Nu mai continuă, deoarece o sărută apăsat și-și bagă mâna în chiloții ei vișinii.

— Ai putea să..., începe el când vede că fata nu este foarte participativă. Pune și tu mâna!

— Da, sigur, face ea și-l trage spre ea, desfăcându-și picioarele larg. Apoi îi prinde umerii în palme și-i apropie trupul de al ei aproape cu violență.

Eli se agită câteva secunde, neștiind dacă trebuie să continue să o penetreze sau să se desfacă din strânsoarea fetei, deoarece abia mai respiră.

— Mai ușor, te rog, îi șoptește nu prea drăgăstos în ureche.

— Poftim?

— Mă sufoc!

— A, de ce nu spui așa? vine răspunsul pe cel mai neutru ton posibil. Bagă mai departe!

Slăbește strânsoarea, iar el își ridică ușor capul. Vede că ea privește spre dreapta, cu ochii largi deschiși la ecranul computerului.

— Adela, ce dracului!? exclamă și se oprește din nou.

Își înfige dinții în umărul ei drept.

— Hei, mă doare! Ce te-a apucat?

— Păi nu ziceai să o mușc pe aia!? Încerc pe tine...

— Ia vezi că mă supăr! Acu' te dau jos!

După câteva minute, tânărul se dă la o parte singur își recuperează blugii cu multe buzunare, scurți până la genunchi, îi miroase circumspect și constată că nu put atât de tare. Se îmbracă. Fata a intrat în baie, de unde se aude apa curgând. Pe când Eli se reașează în scaun, ea se întoarce, având pe față stropi de apă. Acum mai poartă doar tricoul. Chiloții vișinii au rămas printre cutele cearșafurilor roșii. Vine din nou în spatele lui și privește fascinată cum degetele lui ating punctele sensibile, abia conturate ale ecranului, făcând vântul să bată încet pe deasupra ierbii de lângă vechea stație de pompare, să scuture ușor frunzele mărului pădureț, lăsând câte un fruct să respecte legea gravitației și să ajungă pe pământul brun de la bază.

— Ceva lipsește, șoptește Eli meditativ, după ce degetele lui delicate s-au oprit, iar el s-a dat puțin în spate, cu tot cu scaun, pentru a-și admira opera. E prea brusc totul, mormăie mai departe.

— Aș vrea să fiu acolo când prezinți, pufnește fata în spatele lui. Să văd ce mutră face profesoara ta de Digital Narrative când o să vadă creația ta.

— Păi ce nu e în regulă? se miră el. Că arată bine. Povestea e vie.

— Vie, dar cam abruptă.

— Ok, face după câteva secunde de deliberare, iar degetele încep din nou să alerge pe ecran. Ne întoarcem și băgăm ceva aici.

Ruth e din nou dincolo de conductele metalice vechi. Aude pe cineva venind, dar nu se gândește că e vreun pericol. Sunt cinci bărbați, rătăcitori, așa cum fuseseră milioane în ultimele decenii. În ultimul timp se răriseră și nici nu mai erau violenți. Dar știrbul o prinde în brațe. Salivează și o privește pofticios. Ruth țipă, iar prietenii ei o rup la fugă.

— Deci tot la viol ajungi, se alintă Adela, și-l mușcă ușor de urechea dreaptă. Hai, să o muște de umăr, se pisicește ea.

— Altădată, face Eli iritat. Iată! Degetele îi aleargă pe tastatură, iar pe ecran știrbul soios o izbește pe Ruth cu capul de pământ.

— Ești sigur că profesoarei o să-i placă partea asta? Poate îți dă o notă mică din cauza violenței.

— E greu să faci un astfel de material. Digital Storytelling nu este pentru oricine, răspunde tânărul cam iritat. Și apoi nici nu trebuie să prezint și partea asta. Hai, pace acum. Mă duc să fac o baie, că de trei zile...

Pe ecran, Ruth rămâne încremenită sub atacatorul ei imobil.

Apa caldă curgându-i din creștet prin păr, iar de acolo la vale pe trup, îl face să se crispeze un pic, la început, dar apoi se simte învăluit de o plăcere irespirabilă. Fiecare fibră a trupului se lasă mângâiată parcă de de picăturile experte, venite cu presiune din sita dușului generos. Minute în șir lasă apa să cadă, uitând aproape unde se află. Se șterge apoi cu gesturi viguroase, frecându-se cu prosopul până rămâne zvântat cu totul. Alte minute le petrece în fața oglinzii, aranjându-și bărbița blondă. Părăsește baia, decis să se întoarcă la proiectul lui.

— Sigur, și pe la spate e bine, aude vocea Adelei. Doar să nu te oprești!

Pe salteaua cu așternuturile lui murdare fata stă aplecată în față, în genunchi și cu mâinile proptite în cearșaful roșu. În spatele ei, un tânăr slăbănog, gol, cu părul lung, negru, ușor cârlionțat, se străduie să simtă fiorul dragostei și al împreunării.

— Salut, Raul, face Eli în trecere. Cum o mai duci?

— Da, sigur, răspunde cârlionțatul, părând mai preocupat de fundul bombat din fața lui și nu de amabilitățile prietenului.

— Băi, dar ce mama dracului ați făcut aici cu proiectul meu? izbucnește Eli când vede câțiva drăcușori verzi pe ecran rânjind tâmp în timp ce înfig câte un trident în trupul însângerat deja al violatorului lui Ruth. Fata stă rezemată în fund, cu spatele la conducta uriașă și pare că se amuză.

— Păi își merită pedeapsa, gâfâie Raul, oprindu-se, doar pentru o clipă, din acel du-te-vino nu prea convingător. O să-i placă profesoarei, te asigur. Iar Adela izbucnește într-un râs ce aduce a grohăit.

— Da, dar asta o să-i placă? se înfurie Eli și-i trage slăbănogului un șut în dos, prăbușindu-l peste partenera de amor.

— Ce ai, mă?! Ai înnebunit? sare Adela în picioare și vine la el cu pumnul strâns, gata să-l lovească. Eli ridică brațele ca să-și apere fața, însă fata schimbă tactica și-i trântește un picior în testicule.

— Curvă proastă! strigă tânărul, dar se vede că mai mult se chinuie să fie furios. Îți dau eu!

— Hai nu te înfuria, că e prietena noastră, face Raul calm, cu mâinile ridicate, după ce fata s-a ascuns în spatele lui. A fost o glumă. Dai la o parte aia. Eu aș tăia și violul. Nu cred că e nevoie de el. Oricum, povestea este deosebită. La treabă, Adela, se întoarce apoi către fată. Zâmbind, o conduce către salteaua cu cearșafuri roșii mototolite.

— Nu te pricepi tu prea mult, dar cred că aici ai nimerit-o, se calmează Eli. Se așează în scaunul larg, iar degetele încep din nou să alerge pe ecran. Cu atingeri delicate convertește numere și simboluri în imagini.

— Da, a nimerit-o! chicotește fata așezată din nou în genunchi cu Raul la spate.

— Radem drăcușorii, mormăie Eli, absorbit tot mai mult de scenele pline de sânge și viață conturate dincolo de ecran, fără să bage în seamă încleștarea amoroasă a prietenilor de lângă el. Și violul acesta e cam lung, vorbește pentru sine. Îl mai reducem și compunem acum o scenă de după, cu Ruth bolnavă. Mai mult sentiment, ce dracu! Strigă din senin. Mai multă emoție!

— Ce vrei? se bâlbâie Raul, având impresia că lor li se adresează. Ce emoție?

— Lasă-l, că e dus, îi răspunde Adela. Nu cu noi vorbește. Dă-i mai departe!

— Bolnavă, dar trebuie să-și revină, mormăie Eli, iar din buricele degetelor lui se nasc imagini noi, cu Ruth mai înseninată, trăgând o dușcă din sticla cu țuică de prune. Așa, așa, o gură bună, iar apoi o plimbare, se alintă tânărul.

— Hei, Raul, ia vino încoace să ți-o frec eu puțin, se aude vocea Adelei. Că așa ne prinde primăvara aici pe saltea!

— Mamă, vezi că ies puțin să mă plimb cu bicicleta, spune Ruth tare din ușă. Nu stau mult. Merg doar pe aici pe aproape.

— Te rog să nu pleci, se aude vocea mamei, care apare în cadrul ușii purtând un șorț înflorat, stropit cu făină. Ai uitat ce ți s-a întâmplat? întreabă ea rugător.

— Nu am uitat, răspunde fata și iese pe poartă. Dar am nevoie de aer. Mă simt mai bine acum.

E cu fața către zarea nesfârșită, privind drumul cu piatră măruntă ce se pierde departe, pe lângă uriașele tuburi de aerisire ale locuințelor subterane din cartierul Colentina. Nu este nimeni. În stânga, peste apa chinuită a Dâmboviței, se află clădirile pitice ale cosmodromului. Naveta de prânz dinspre Saturn tocmai aterizează. Face un zgomot ușor. Nu se vede nimeni pe aproape. Încalecă, dar cu mare grijă. Fesele i se apropie temătoare de pielea roasă a șeii, neîndrăznind să se lipească prea tare de ea. O durere palidă urcă spre abdomen, o senzație sâcâitoare mai degrabă. Împinge cu piciorul în pietrișul drumului, ca apoi să pedaleze ușor, tăind câmpia acoperită de iarbă înaltă, dar deja uscată. Pedalează, iar durerea i se transformă într-o plăcere tot mai mare, într-o bucurie de necuprins, înaintând așa, cu vântul rebel trecându-și degetele moi prin părul ei, atingându-i pielea delicată a picioarelor până spre coapse, o plăcere năvălitoare, halucinantă, gata să o dea peste cap în iarba înaltă de la marginea drumului. Înaintează ca în vis. Nu mai știe cine este, unde este, dacă pedalează sau plutește, dacă este de pe lumea asta ori doar o închipuire, un fluture de o zi, fără viitor, fără iluzii, dor un strop de bucurie explodat în soare.

— Ce faci, Eli, ai scos-o iar la plimbare? E Adela. S-a postat din nou lângă el. O dâră de spermă îi curge pe obrazul stâng, chiar aproape de el. Ce rânjești așa, face când îi simte privirea scormonitoare, dezaprobatoare.

— Ai ceva pe obraz, îi spune și se întoarce la fata de pe ecran.

—Hai, că nu-i mare lucru, face tânăra de lângă el, ștergându-se leneș cu dosul palmei. Doar ai mai văzut așa ceva.

— Te rog să mă lași acum, replică el ofuscat. Am de lucru!

— Nu ai spus că ai terminat? nu se lasă ea. Ce tot o plimbi de colo-colo? Te-ai îndrăgostit de tipa asta inventată?

— Du-te de aici, nu mai vorbi prostii!

— Ei, lasă că îi arăt eu ei! Și cu două atingeri de deget de ecran o dă pe Ruth peste cap într-o groapă de la o gură de aerisire de la o autostradă subterană.

— Ești de groază, izbucnește Eli surprins. Unde este acum?

— Cum unde? în iarbă, răspunde Adela, retrasă strategic câțiva pași în spate, ca tânărul să nu o poată ajunge. E cu cracii-n sus în iarbă.

Dar nu este acolo. Iscodesc minute în șir amândoi, dar nu dau de ea. Și nici de bicicletă.

— Ai șters-o tu, face și Raul venit de la baie. Șmecherule, tu ai ascuns-o.

— În mod sigur nu, face Eli.

— Nu vreți să coborâm să mâncăm ceva? Am o foame de lup, propune Adela. Îi dai tu de cap când ne întoarcem.

În ușa blocului un ins cu o manta militară pe el, cu o căciulă enormă pe cap și cu o lopată cât un blat de masă în mâini curăță zăpada. A făcut-o de mai multe ori, pentru că în stânga și dreapta sunt deja mormane de zăpadă de peste un metru. Bill, câinele comunitar, apare efectiv din noianul alb, dă din coadă și începe să-i lingă mâinile lui Eli.

— Cel mai bun prieten al omului, nu? se aude vocea groasă, dar plăcută a Adelei. Te iubește necondiționat.

— Hei, Bill! se apleacă tânărul către el, îl prinde de urechi și-l scutură afectuos. Stai la căldură sub zăpadă, șmechere!

— Valea, valea de aici, că vă iau cu lopata, face milităros omul cu lopata. Vouă vă arde de joacă aici, în loc să puneți osu® la treabă!

— Să mergem, Eli, se întoarce Raul către ei. Poți să iei javra cu tine. Că ai învățat-o să aștepte cuminte la ușă.

Pornesc pe strada îngustată de nămeți, unde automobilele stau ascunse sub căciuli de zăpadă pe lângă blocurile turn din cartier. Înaintează pe carosabil, pe acolo pe unde trec mașinile, frământând sub pneuri zăpada scăpată de lamele neputincioase ale plugurilor. O camionetă derapează ușor și e gata să-i strivească de un autoturism parcat mai în stradă. Se feresc la timp, sărind prin fața și spatele mașinii, cu Adela și Raul căzuți efectiv în zăpadă. Și cu Bill lătrând furios la șoferul neatent. Se regrupează și pornesc în linie pe o aleea unui părculeț dintre blocuri. Pizzeria se vede pe colț, cu ferestrele luminate, îmbietoare.

— Bill, rămâi aici, se întoarce Eli către câine. Aștepți la locul tău cuminte.

— Ei, dar locu lui e un morman de zăpadă! constată Adela. Cred că trebuie să-l iei înăuntru! Mor de foame...

— Și eu, sare Raul. Să-i facem un culcuș! Începe să bătucească zăpada cu picioarele. Se mișcă caraghios, iar Bill crede că se joacă. Sare în jurul lui și latră.

Din susul străduței apare un biciclist. Vine direct către ei cu viteză.

— Ce dracu'!? se miră Eli, dar nu apucă să termine, că roata din față a vehiculului se proptește în nămeți, iar biciclistul cade peste el și-l doboară în zăpadă.

Se ridică repede și privește către fata în haine de vară căzută într-o parte. O recunoaște imediat.

— O, dar e chiar tipa din filmul tău! izbucnește Adela. Cum a ajuns aici?

Bill o latră furios, apoi sare și o mușcă de picior, sub genunchi. Îi sfâșie pielea, dar nu curge sânge. Câinele dă să își înfigă colții a doua oară, însă Raul îl oprește, aruncându-se asupra lui. Ruth se sperie și mai tare. Sare în picioare și dă să fugă. Dar alunecă și se prăbușește chiar în ușa pizzeriei. Dă cu capul de asfaltul curățat al trotuarului. Ochiul drept îi sare din orbită. Rămâne atârnat de câteva firișoare colorate către ureche.

Alien Rock

(STARURILE ROCK ȘI POSIBILITATEA EXISTENȚEI EXTRATERESTRE ÎN LUMEA NOASTRĂ)

de Gheorghe Tănase

Fenomenul global al prezenței extraterestre pe Pământ nu avea cum să nu influențeze marile spirite ale Rock-ului pe tot parcursul anilor '50 – '90.

Și nu putem să începem decât cu Regele; regele incontestabil al Rock'N'Roll-ului, a fost un martor ocular al manifestării fenomenului OZN. Desigur că vom recunoaște aici pe cel mai adorat star rock al tuturor timpurilor: Elvis Presley. Îl putem considera pe acesta ca o primă vedetă de nivel mondial care a îmbrățișat cu ardoare ideea realității existenței OZN-urilor și asta pe tot parcursul vieții sale.

Elvis, de departe, a avut cea mai puternică credință legată de existența OZN-urilor, având parte de mai multe „contacte" cu acestea. Totul a început în chiar noaptea nașterii sale – la 8 ianuarie 1935 – atunci când o lumina ciudată, neidentificată, a fost observată pe cerul de deasupra casei din Tupelo, Missisippi, în care Elvis a și copilărit. Episodul a fost confirmat de mai mulți martori ai momentului dar cel mai credibil este tatăl său, Vernon, care a spus că deasupra casei lor a apărut o lumină puternică, albastră.

Mai mult decât atât, Elvis ar fi fost *„contactat telepatic de două ființe extraterestre la vârsta de opt ani"*, entități care i-au oferit copilului Presley o scurtă introspecție în mărețul său viitor muzical.

Cel mai apropiat prieten al lui și totodată stilistul rock-star-ului, Larry Geller, recunoaște că a văzut, de mai multe ori, obiecte ciudate pe cerul Graceland-ului.

Deși Elvis nu a mers niciodată atât de departe încât să pretindă că a fost contactat direct de extratereștri, Larry Geller declara că Regele era foarte deschis posibilității ca viața să existe și în multe alte lumi nepământene.

Tot Geller vorbește despre colecția de peste 350 de volume a lui Elvis, referitoare la subiecte „new age", printre care unele concentrate în special pe problematica OZN-urilor. Transporta cu el această colecție de ficare dată când călătorea.

Se crede că starurile rock văd mai des imagini ale obiectelor zburătoare neidentificate – așa-numitele OZN-uri – grație unei trăsături comune: *„sunt toți indivizi creativi și flexibili", călătoresc mult și des pe tot pe globul și având bani, evident au posibilități să afle mai multe în domeniu.*

Ca parte atât de comună din stilul de viață al acestor oameni – drogurile ar avea de-a face cu aceste întâlniri? *„Sunt de părere că acești artiști sunt meniți să reprezinte lianți între oameni și extratereștri; meniți să obțină informații care să ne ajute, aici pe Pământ, în viitor"*, adăugă Luckman.

Entuziaști ai ideii existenței extratereștrilor pe Pământ au mai fost și alte celebrități precum Jimi Hendrix, John Lennon, Olivia Newton John și Michael Jackson. Alții, precum fostul solist al trupei VAN HALEN, Sammy Hagar a avut cu siguranță parte de experiențe ieșite din comun. La vârsta de 4 ani, Hagar a văzut un OZN deasupra unui câmp din satul în care locuia alături de părinții săi, dar de departe, cea mai ciudată întâmplare a fost atunci când... extratereştrii chiar l-au răpit!

Extratereștrii au *„intrat în mintea mea ca printr-o conexiune wireless; a fost ceva real, erau conectați la corpul meu"* spune rockerul, care crede că i-a fost băgat ceva în creier ca într-un fel de experiențe care se făceau cu el. Să-l credem? Poate după ce îi ascultăm muzica.

Dau numai câteva exemple (muzicale) pe care vă rog să le (re)ascultați!

Merită.

MEGADETH – Hangar 18: Nick Menza, tobosarul formației în perioada compunerii acestei piese (anii '90), credea din tot sufletul în extratereștri. El și-a adus aportul la această melodie, care descrie un loc ultrasecret deținut de Baza Aeriană Wright Patterson din Ohio, unde guvernul american ascunde cadavrele extratereștrilor și navele spațiale prăbușite ale acestora.

DAVID BOWIE – Starman: se vorbește despre creaturi extraterestre care așteaptă sus pe cer să primească un semn de la tinerii pământeni pe care vor să-i vadă strălucind. Alte melodii din anii '70,

care ating aceeași temă, compuse de David Bowie sunt „Space Oddity" sau „Loving the Alien".

RADIOHEAD – Subterranean Homesick Alien: o melodie a cărei esență este aceea că ar fi mai bine dacă am fi salvați de platitudinea existenței umane de către o navă spațială extraterestră, care să ne răpească și să ne ducă într-o altă lume.

BILLY LEE RILEY – Flying Saucer Rock N 'Roll: o piesă clasică a genului, care ne vorbește despre „extratereștrii" rock-and-roll. Ei stârnesc o adevărată revoluție pe Pământ și sunt, așa cum bănuiți, mici și verzi! Cântecul poate fi interpretat și ca o metaforă referitoare la muzicienii adepți ai acestui stil controversat.

BELVEDERE – And You thought the Doctor's Probe Hunt: formația canadiană de skate-punk descrie o răpire extraterestră al cărei rezultat este o ședință temeinică de spălare a creierului. Ceea ce la unii nu ar strica!

PIXIES – Motorway to Roswell: și formația Pixies cântă despre extratereștrii căzuți în 3 iulie 1947 la Roswell și devin, în mod tragic, "exponate" folosite în scopuri macabre ale guvernului SUA.

QUEEN – Flash Gordon: piesa a făcut parte de pe coloana sonoră a filmului omonim, lansat în 1980 și prezintă o viziune mai puțin optimistă asupra invaziei extraterestre! Creaturile sunt malefice și nu ne vor binele! De ce ar face-o?

BLONDIE – Rapture: nu ți se pare normal ca după o noapte de dans să fii atacat de un marțian care îți va devora capul? Nu râdeți, oricând ți se poate întâmpla una ca asta...

THE KILLERS – Spaceman: protagonistul este răpit de extratereștri și dus la bordul navei acestora. El speră să aibă ocazia să călătorească prin galaxii, dar observă că, de fapt, nu este altceva decât un obiect de studiu. Se întoarce acasă, unde nimeni nu îl crede...

CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL – It Came Out Of The Sky: fermierul Jody din Moline își conducea fără probleme tractorul când este speriat de „ceva" ce pică din cer... bineînțeles, este vorba

despre ceva provenit din mediul extraterestru! Râdem noi, dar melodia este inspirată dintr-un caz real foarte bine documentat de către poliția locală!

KLAATU – Calling Occupants Of Interplanetary Craft: rockerii canadieni au un mesaj simplu din partea extratereștrilor: *„suntem prietenii voștri"* melodie devenită în epoca anilor '60 un adevărat imn al înfrățirii intergalactice.

THE BYRDS – Mr. Spaceman: country-rockerii de la The Byrds au scris această piesă, inspirați de ideea unei întâlniri cu un extraterestru care a refuzat, însă, să îi ia cu el într-o călătorie prin lumile universului.

BLINK 182 – Aliens Exist: nu se putea să lipsească un mic examen proctologic efectuat de creaturile de pe altă planetă... Doar vorbim despre excentricii de la Blink 182! De curând, fostul lor „şef", Tom DeLonge, s-a pus serios pe treabă înființând TO THE STARS ACADEMY. Lui i se datorează dovezile existenței OZN-urilor apărute în presa mondială, către sfârșitul anului 2017. La mai multe!

YES – Starship Trooper: deși cântecul celebrei formații de rock progresiv vorbește despre o putere supranaturală care protejează Pământul, mulți fani au speculat că, de fapt, personajul central este un Dumnezeu misterios, văzut de data asta – în mod neconvențional – ca un extraterestru suprem.

JEFFERSON AIRPLANE – Have You Seen the Saucers: formația americană a scris cântecul într-o perioadă (anii '50) în care ideea unei invazii extraterestre era în mințile tuturor americanilor, ani ai unor apariții masive de „farfurii zburătoare" chiar și deasupra Capitoliului din Washington.

Lista ar putea continua, ea fiind mult mai bogată și mărturiile mult mai numeroase. În plus, dacă ați și ascultat melodiile propuse și tot nu sunteți convinși, înseamnă că OZN-urile și EXTRATERESTRII nu există... decât în muzica celor de mai sus!

Poveste de la marginea orașului

de Daniel Timariu

Nimeni nu mai ținea minte cum ajunseseră *grăsimile* în lumea noastră. Fuseseră aduse în jurul planetei, le găsiseră astronomii sau erau un experiment guvernamental scăpat de sub control și, de aici încolo, ițele conspirațiilor duceau peste tot și către niciunde. Oficial, grămezile de proteine, aminoacizi și zaharuri, poreclite *grăsimi*, fuseseră reperate de sonda Exploratorul 23, trimisă să fotografieze planetoizii din centura Kuiper. Printre ei automatele de pe sondă au găsit o *grăsime*. Apoi o alta. Datele trimise către pământ, interpretate inițial de cercetătorii de la Măgurele, au produs rumoare și neîncredere. Dar, când celor de la Măgurele li s-au alăturat cercetători de la NASA și ESA, lucrurile au degenerat rapid dintr-o deschidere spre dialog într-o secretomanie specifică birocrației de oriunde și din orice vremuri. Care, din fericire, nici ea nu a durat prea mult. Străbătând spațiul cu viteze ce sfidau teoria relativității, grăsimile s-au poziționat orbital în jurul pământului. Una, două, apoi tot mai multe până li s-a pierdut numărul. Iar atunci când s-au stabilizat, au început să cadă.

Se angajase de curând ghid turistic. Oana, iubita din liceu, fugise în *grăsimea* de lângă Timișoara cu cel mai bun prieten al său. Un individ blond cu nume slav, nici măcar sârb, român cu strămoșii uitați în negurile timpului. De fiecare dată când își amintea săruturile lor, privirile furișate în timpul orelor, îmbrățișările calde de pe băncile din parcuri, îl cuprindea o stare ambiguă de romantism și furie oarbă. Nu, nu o ura. Putea să discearnă între dragoste și ură. O iubea cel puțin la fel ca în prima zi din clasa a IX-a, când a remarcat-o în a doua bancă de pe rândul din mijloc. Tot de atunci datează și rivalitatea cu Milan, șarpele care s-a prefăcut ani în șir că-i este prieten pentru a fugi cu ea la prima ocazie.

Când *grăsimea* a aterizat lângă Pădurea Verde, zeci de mii de oameni, în mașini, în autobuze, cu bicicletele sau pe jos au pornit spre

imensul bulgăre auriu. Se putea vedea din orice colț al orașului, era mai înalt decât turlele catedralei ortodoxe, mai înalt decât turnurile centralei electrice, mai înalt chiar și decât zgârie norul de la centrul de business. Însă nu doar prin înălțime era copleșitor. Radia lumină, de parcă era un mic soare ascuns timid în spatele pădurii, fără să fie cald, fără să sperie. Ăsta a fost primul lucru remarcat de cei ajunși lângă el. Printre care și primarul, Nicolae Șerban, care imediat a ținut o conferință pe Facebook, subliniind importanța pentru oraș apoi faptul că el va ști cum să gestioneze problema în interesul cetățenilor și a orașului. Desigur, aproape imediat armata a bruiat semnalele, survolând zona cu elicoptere, drone, avioane de vânătoare, parașutiști, tot ce aveau ei mai bun. Un corp de armată și-a făcut tabăra lângă *grăsime*, înconjurând zona cu sârmă ghimpată, benzi fluorescente și soldați plictisiți în haine de Afganistan. Tancurile au venit mai târziu, făcându-și cu greu loc printre corturile curioșilor.

După câteva săptămâni lucrurile s-au mai calmat. *Grăsimi* de exact aceeași dimensiune cădeau peste tot, în apropierea orașelor, a centrelor universitare, a garnizoanelor sau chiar a parlamentelor, o supremă sfidare la adresa aleșilor. În Timișoara a mai căzut unul, înspre Șag, aproape de Mănăstire, unde a avut parte de primiri nu tocmai creștinești. Apoi a fost sfințit și lucrurile s-au așezat într-o matcă civilizată. Din motive obscure, armata și-a concentrat interesul doar asupra primului bulgăre, făcând complet abstracție de al doilea. De altfel în comunicatele oficiale se vorbea doar de *grăsimea* de la Pădurea Verde, de cealaltă, nenumită niciodată, nu se pomenea. Până și primarul era la fel de evaziv, spunând doar că prezența celeilalte *grăsimi* era opera opoziției, geloasă pe succesul proiectelor lui. Fanii primarului îl aprobau. Ceilalți se încruntau.

Aici dispăruseră Oana cu Milan, într-o dimineață de sâmbătă, după ce plecaseră de la un concert ținut de o trupă din Cluj în locul numit *La Căpițe*. Bogdan ajunsese mai târziu, avea invitație de la Freaky, basistul de la IPR, spera că Oana îi va ține un loc. Când a ajuns, așa cum a bănuit, cu ea erau Ela și Andreea, dar și Radu și Milan, ultimul o ținea de după umeri pe Oana.

— Salut, bă!

Milan s-a depărtat șerpește de Oana, alunecând, fără să ridice ochii spre Bogdan. Gestul l-a îngrețoșat. Muzica, mișcarea haotică a celor din jur, care-l făceau de obicei să se simtă bine, îi păreau acum artificiale, de parcă o gloată de actori amatori puneau în scenă o mare piesă fără pic de talent. Dacă ar fi putut, dacă nu ar fi fost atât de laș,

după cum se gratula ulterior, de fiecare dată când își amintea scena, ar fi strigat la ei să lase naibii aerele de vedete și să-și dea măștile jos. Nu se îndoia că în spatele fețelor preocupate cu toții rânjeau, sărbătorind umilirea lui publică.

I-a salutat fără nicio tragere de inimă pe toți ceilalți, așezându-se lângă Oana.

— Oana?

Se aștepta ca ea să sară cu scuze, le simțea venind și era pregătit să le accepte fără reproșuri. Cel puțin aici, în public. În schimb, Oana l-a sărutat cald și umed, de parcă doar ei doi mai erau pe pământ, ultimii dintre semenii lor. A înghițit cu privind-o de aproape în ochi pregătit să primească lovitura de grație. Se simțea gata înjunghiat, precum Cezar pe scările senatului, acum doar așteptând ca trădarea să-și facă efectul iar el să crape, sau să explodeze. Nici el nu știa ce anume și cum.

— Ai întârziat, te aștept de două ore. Unde ai fost?

Ah, vicleană mică! Era conștient că atmosfera se înseninase, chiar el simțea o mare ușurare, ca și cum totul fusese doar o farsă drăguță, jucată pentru amuzamentul celor din jur.

— A trebuit să o duc pe mama la Șag, știi că-i place să piardă câteva ore cu prietenele ei pe lângă *sfeclă*.

Adolescenții numeau *grăsimea sfeclă*, aruncând în ea cu pietre sau cu sticle de bere iar ea le înghițea hulpav, învinețindu-se o clipă în locul de impact. Culoarea chiar semăna cu cea a sfeclei roșii fierte.

— S-a făcut frig, am crezut că ai uitat de mine.

Fata s-a ghemuit în el, alungându-i și ultima urmă de supărare.

— Șireată mică! Afurisit să fiu / De nu-mi ești dragă! Haos ar fi iarăși / Când nu te-aș mai iubi.

— Iar reciți din cine știe ce poet sau tu le-ai scris? Vai, ce drăguț!

A strâns-o la piept. Cum să-i spună că e din Shakespeare fără a părea iar tocilarul din clasele mici, cel privit de sus de ceilalți băieți și ocolit de fete. Noroc cu genetica. Acum era înalt, solid și suficient de atrăgător pentru a suci capul majorității fetelor.

Cam în acest moment și-a adus aminte de Milan și de brațul lui neobișnuit de lung. A simțit cum inima pompează ca disperata, cum adrenalina îi inundă corpul și cum pumnii se strâng spasmodic. S-a întors încet, cu grijă, pentru a nu deranja superba ființă de la piept. Milan îl privea ca hipnotizat.

— Ce mai faci, omule?

Erau vecini de stradă, fuseseră colegi în grădiniță, în școala primară, în gimnaziu și în liceu. Dăduseră împreună la facultatea de Calculatoare și, dacă totul ar fi mers ca până acum, urmau să fie colegi și următorii cinci ani. Ce-l apucase? se întreba disperat Bogdan. Ce resorturi ascunse îl făcuseră să se lege de iubita lui? Când fuseseră mici cei doi păreau de aceeași constituție. Apoi, în gimnaziu, Milan se înălțase mai mult. După care brusc, de parcă înghițise o boabă de fasole de la Jack, Bogdan începuse să se înalțe. Cam tot pe atunci s-a apucat de tenis, apoi de înot și aikido. Înotul i-a dezvoltat umerii, tenisul, alonja iar artele marțiale stăpânirea de sine, care devenise un fel de sinonim al lui. În seara asta însă nu se mai simțea la fel de stăpân pe el, ca în urmă o zi, sau ca acum o oră. Îl privea pe Milan, o mirosea pe Oana și își simțea sufletul ca o pasăre prinsă într-o colivie, ca un xenomorf gata de a se elibera de constrângerea coastelor.

— Eu, bine.

Milan avea irișii albaștri și restul ochilor de un alb perfect. Nicio vinișoară nu le strica perfecțiunea. Ciudat, în lumina lămpilor de la mese, ce aruncau umbre peste toți, mai mult ascunzând decât luminând, lui Bogdan i se păru o clipă că ochii lui Milan sunt ca două faruri, dintr-o închisoare în care el era prizonierul. În loc să-l facă pe Milan să-și plece ochii rușinat de atitudinea lui, Bogdan se trezi că-și pleacă el privirea, căutând pe masă un ceva de care nu avea nevoie. Un pahar, sau o bere, sau doar un suc. Mângâie tăcut părul șaten al Oanei, după care reîncercă să intre în dialog cu prietenul Milan.

— Ai ajuns mai repede.

Milan ar fi trebuit să vină cu el până la *sfeclă* unde le dusese pe ambele mame. Acum realiza că-i spusese că azi stă acasă, îl durea capul, sau ceva similar. Nu mai ținea minte, dar vedea prea bine că totul fusese o minciună, o cursă în care el căzuse fără să vrea.

— Nu înțelegi, îi spuse atunci Milan, de parcă așteptase ca Bogdan să-și termine raționamentul. Mă simțeam rău. După care nu m-am mai simțit rău.

— Să te simți bine, ca să nu te simți rău, îl ironiză Bogdan. Parcă ai fi Hagi.

Însă fața lui Milan nu părea a reflecta înțelegerea glumei. Era imobilă, strălucea cumva în semiobscuritatea grădinii de La Căpițe. Oana oftă ușor, arătând că auzea discuția, chiar dacă părea detașată, discutând pe un ton jos cu Ela și Andreea.

— Mi-a fost mai bine, continuă neabătut Milan. Și atunci m-au urcat pe motor și am venit aici să vorbesc cu tine.

— Am observat.

— Și cu Oana, dar mai ales cu tine.

Tonul crescuse în intensitate, obligându-i pe ceilalți să înceteze discuțiile. Lui Bogdan i se părea că este într-un roller coaster. Fusese sus, apoi jos, acum iar urca și simțea din nou cum adrenalina îi furnică pielea. Căcatul de Milan se distra cu el, iar Oana, Oana se dezlipise și o simțea cum așteaptă încordată reacția lui. De fapt, cu toții erau atenți la el, de parcă jucau într-o piesă binecunoscută, în care punctul culminant urma, iar calitatea lui depindea de talentul actorului principal. Iar el nu se simțea în stare să-și interpreteze rolul. Ar fi vrut să-l prindă pe Milan de gât și să-l salte într-o mână având chipul schimonosit de furie, în timp ce picioarele fostului lui prieten ar fi atârnat molatice la un metru de sol. După care l-ar fi aruncat ca pe un gunoi, dincolo de gard, în aplauzele mulțimii. Doar că nu era sigur că vor fi aplauze sau că le va merita după tot circul. Nu se îndoia de puterea lui, atunci și acolo dacă situația ar fi cerut, dacă rolul i-ar fi cerut-o, l-ar fi lovit pe Milan precum Hulk pe Loki, fluturându-l ca pe o rufă demnă de dispreț. Din nou, alungă din minte imaginea, când își închipui spaima din ochii Oanei. Respiră adânc, amintindu-și de exercițiile de respirație de la cursurile de aikido. Trebuia să fie calm, trebuia să fie stăpân pe sine, trebuia, trebuia.

— Am văzut că ai pornit discuția și fără mine.

— Te așteptam.

Ticălosul, trădătorul!

— Sunt aici, spune!

Glasul i se gâtuise iar vorbele, aproape scuipate, aveau un timbru strident, de om înfrânt. Îi fu ciudă să le audă, de parcă nu erau ale lui. Acum se ura și pe el, își ura privirile încărcate cu reproșuri, transpirația abundentă care i se prelingea pe ceafă, vocea nefirească. Trebuia neapărat să-și recapete controlul respirației. Dacă nu mai gâfâia, corpul își va reveni. Adrenalina se va topi, iar el va putea să poarte o discuție decentă, indiferent de vorbele nemernicului.

— Spune, Milan.

— Am visat că erai Ghid, că intrai în *sfeclă*, deschizând culoare noi, niciodată găsite de alții, că toți te urmau înfricoșați, uimiți de talentul tău. Râuri, râuri de oameni, din toată lumea curgea pe lângă tine, intrând și ieșind. Intrând bolnavi și ieșind sănătoși, intrând bătrâni și ieșind tineri, intrând răi și ieșind buni. Mii și mii de oameni, de toate culorile, de toate naționalitățile, de toate genurile. Milioane de ființe șovăielnice, care prindeau putere când tu le ghidai.

Ochii lui Milan crescuseră până la dimensiunile unei farfurioare de ceai. Lui Bogdan i se părea că semănau cu două luni pline. Misterioase și nefiresc de apropiate.

— Apoi te-ai oprit să-i ghidezi pe oameni și m-ai prins pe mine într-o mână și pe Oana în cealaltă și ne-ai aruncat în spațiu.

Nu mai auzea altceva decât respirația lui Milan. Grea, bolnăvicioasă, purtând în ea germenii unei alte realități, a uneia închipuită de mintea perversă a unui trădător, a unui prieten închipuit. Nu era nimic ciudat în visul lui. Ziarele online nu pridideau să publice așa zisele premoniții ale clarvăzătorilor amatori.

— Atunci m-am trezit plin de transpirație. M-am suit pe motor și am venit repede încoace. Trebuia să-ți povestesc!

Toți cei din jur dădeau din cap încântați de poveste. Muzica a revenit la decibelii de dinainte, doar Oana s-a depărtat un pic, de parcă brusc pasiunea ei se stinsese în coșmarul lui Milan, ca o țigară într-o baltă de pe trotuar.

Uriașul aglomerat auriu, format din aminoacizi, proteine saturate, zaharuri și altele asemenea, arăta mai degrabă a cartof, turtit în locul contactului cu solul, alungit în două direcții, cu mici gurguie tremurătoare. Suprafața îi era pătată și avea multe neregularități, deși impresia generală era una de uniformitate. De la distanță așa arăta, ca o sferă galben-aurie, cu suprafața perfect netedă și strălucitoare. Din apropiere lucrurile se schimbau, așa cum se întâmplă și cu oamenii după ce ajungi să-i cunoști.

Bogdan privea nemulțumit la oamenii adunați în jurul *grăsimii*. Majoritatea erau bătrâni, printre care și mama lui. Stăteau pe scaune de camping, sau pe băncile aranjate de măicuțele de la Mănăstirea Șag. Din când în când, întindeau mâinile către suprafața gelatinoasă a bulgărelui venit din spațiu. În întunericul nopții se vedea cum mici limbi aurii, ca un foc, ieșeau din grăsime și lingeau mâinile osoase și descărnate ale bătrânilor. Închideau ochii, oftând la unison, frecându-și palmele fericiți, cu un zgomot neplăcut, de foșnet de hârtii prea mult uscate.

— Hai, mamă, e timpul să mergem acasă!

Știa că avea vocea nepotrivit de dură. De obicei încerca să le acorde un pic de atenție, le saluta pe călugărițe, îi saluta și pe ceilalți, și dădea un *high five* cu nea Vasile, fostul portar de la Electromotor, acum imobilizat în cărucior, suferind de reumatism, gută și multe altele. Dar nu azi, nu în seara asta, nu după ce Oana s-a lăsat îmbrăți-

șată de Milan, trădătorul. Amintirea, încă atât de proaspătă, îl făcu să urle nervos:

— Hai o dată, crezi că voi sta toată noaptea aici?

Măicuțele sâsâiră nemulțumite, ca un cuib de vipere. Nea Vasile dădu din cap supărat, arătându-și dezamăgirea printr-o grimasă disprețuitoare. Du-te dracu', se gândi Bogdan. Și tu, și tu, și tu! Îi numi el în gând privindu-i cu furie pe rând. Nu v-am cerut eu să veniți aici, să stați ca niște popândăi nevolnici, crezând că ce? Că vă veți vindeca de la radiațiile unui rahat din cosmos? Probabil că veți muri la fel de bătrâni, dar mai proști!

Peste micul grup de bătrâni se lăsă liniștea. Nu se mai auzeau decât insectele și orăcăitul broaștelor. Închise ochii, brusc rușinat. Vorbise cu voce tare. Toată furia ieșise brusc afară, țâșnind ca un gheizer și împroșcându-i pe toți. Se întoarse cu spatele și porni încet spre mașina lăsată cu motorul pornit. Nu mai spera la nimic, o uriașă greață îi stăpânea stomacul, dându-i amețeli. Se sprijini cu o mână de aripa mașinii și vomită. Îl durea capul, avea ochii plin de lacrimi, din nas îi curgeau muci. Se simțea mizerabil.

Auzea șoaptele din spate iar nu peste mult timp mâna mică și osoasă a mamei îi poposi pe umăr.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic! Lasă-mă-n pace!

De ce o mințea? Se aplecă din nou cu aceeași senzație de greață, de vomă, de scârbă pentru toți acești oameni rupți de realitate. De realitatea lui.

— Spune-mi.

— N-ai înțelege!

— Am fost și eu tânără.

— Ai fost...

Farurile unei mașini măturară o clipă chipurile pline de bonomie ale măicuțelor. Bogdan își îndreptă spatele și urmări cum două umbre coboară. Se țineau de mână. Știa, fără să le fi văzut chipurile, că sunt cei doi prieteni, foști prieteni, trădătorii! Își șterse lacrimile și îi făcu semn mamei să tacă. La fel făceau și restul bătrânilor, de parcă știau că asistă la o scenetă ruptă din viața lui. Poate că rememorau întâmplări asemănătoare, poate doar înțelepciunea le spunea să tacă. Doar să privească.

La fel făcea și el. Privindu-și destinul cum se răsucește, cum șerpuiește strângându-l și lovindu-l nemilos.

— Bogdan!

Vocea fetei îl făcu să se îndoaie. Preferă să fugă, ascuns de umbre. Mama înălță din umeri, la unison cu restul.

— Nu-i aici.

Grăsimea avea porți, ca niște intrări în peșteri, luminate cald, în galben și portocaliu. Presa le numea guri, iar administrația puțuri. Oamenii le numeau, simplu, intrări. Nu aveau uși, nu aveau nici praguri. Când se deschideau puteai intra, când se redeschideau puteai ieși. Era simplu și multă lume ajunsese să *călătorească* pierdută prin spațiile vaste din interiorul bulgărelui. Exista o singură problemă. Sau mai multe, dar una era evidentă. *Grăsimea* își deschidea porțile doar unora și doar uneori.

Bogdan știa prea bine ce se afla în interior, era unul dintre puținii, binecuvântați după cum spunea maicile, cu harul de a putea intra și ieși când dorea. Trebuia doar să se apropie de bulgărele ce lucea galben-hipnotic și o poartă, o intrare, se decupa pe suprafața aproape dreaptă la nivelul solului.

Prima dată când a intrat a făcut-o de curiozitate. Stareța mânăstirii tocmai însoțea soborul de preoți ce sfințise ciudatul obiect, spre masa întinsă la marginea grădinii. Enoriași, călugări, oameni de vază ai orașului, domni și doamne, mici afaceriști cu toții dispăruseră spre mult mai pământescul ospăț, lăsând în jurul bulgărelui hârtii și sticle goale. Slujba durase prea mult, soarele, la început curios, alunecase spre asfințit. Mai erau doar el și mama, bătrânele măicuțe, nea Vasile și ceilalți, la fel de tăcuți atunci, ca și acum. Din când în când își întindeau mâinile, privindu-le cum sunt învăluite de limbi strălucitoare. Băiatul întinse și el mâinile, dar nici-o limbă nu-l întâmpină și bătrânii oftară înțelept, pentru ca imediat un țipăt de uimire să le schimbe trăsăturile. O poartă, un intrând, o boltă se deschise în fața lui Bogdan, iar el, fără nicio șovăire, păși dincolo.

Se întoarse incredul și-l văzu pe nea Vasile cum îi face semn.

— Du-te băiete, vezi cum e!

Maicile încuviințară și ele, așezându-se mai bine, și mai strâns, pe banca din lemn negeluit. Doar mama oftă, fără a-și lua privirile îngrijorate din ochii lui. Înălță din umeri. Nu pentru ei intrase, nici măcar de curiozitate, își dădu el seama atunci. I se rupea de bulgărele ăsta slinos, de fandoseala din jurul lui, de misterul ce-l înconjura. Cu două zile în urmă o surprinse pe Oana trimițându-i o bezea nemernicului. Îi venea greu până și să-i pronunțe numele. Uneori îi zicea

Nenumitul, de parcă făcea partea din gașca lui Harry Potter și umbla pe tărâmurile mistice ale vrăjitorilor.

— Scârba naibii!

Știa că se lăsa tot mai mult pradă unei furii nestăvilite. Ah, Oana! Îi văzuse privirea, zâmbetul acela mieros cum se îndreaptă spre altul. Zâmbetul lui, privirea lui, dulceața lui! Nu crezuse niciodată că ceva poate durea atât de mult. Înghiți cu greu și își șterse cu mâneca tricoului nasul și lacrimile.

Interiorul era așa cum se așteptase să fie. Din același material moale și cald. Deloc grețos, în ciuda aspectului de munte de grăsime de gâscă. Pereții formau un culoar ce șerpuia, asemenea unei poteci printr-o pădure. Nu-i vedea capătul. Uneori părea că urcă, alteori că o ia la vale. Nu vedea nimic interesant și curând își pierdu și bruma de interes. Întinse mâna și, ca o cortină, în fața lui apăru o ieșire. Bătrânii erau tot acolo, zâmbindu-i încurajator.

— Cum a fost? Ce ai văzut?

— Nimic, ce să văd? Ce credeți voi că aș putea vedea într-un rahat galben?!

Toți îl aprobară, de parcă la urechile lor ajungeau alte cuvinte.

Se urcă în mașină și plecă spre casă.

Abia la a treia *călătorie*, după cum ajunsese să fie numită intrarea și ieșirea *călătorilor* din *grăsime*, văzu și altceva. Pe pereții acoperiți de un praf din particule galbene și portocalii, cu diverse grade de luminozitate sau întunecime, atunci când trecea cu mâna se formau desene complicate. Praful lua diverse forme, ca un graffiti tridimensional, format din jocuri de galben și umbre. Nu-l luă în seamă. Se sprijinise de zid doar pentru a-și limpezi gândurile. Îi era tot mai clar că privirile amuzate ale băieților, că zâmbetele disprețuitoare, că ciudata apropiere a altor fete, se datorau Oanei și lui Milan, ticălosul care-i înnegura visele.

Mâna îi alunecă prin praful de pe zid. Era încărcat electrostatic, tot părul i se zburli. Îi plăcea. Curând, desena cu frenezie. De fapt nu desena, compunea. Construia scene de vânătoare, peisaje exotice, castele și orașe cu turnuri nemaivăzute, apoi o desenă pe Oana, îmbrățișată de Milan, pe terasa de la Căpițe. Șterse totul și fugi să vadă cu ochii lui, să priceapă ce era de priceput. De neînțelesul. De nesuportatul.

Acum erau chiar lângă el, ținându-se de mână, zâmbind bătrânilor. Care le zâmbeau la rândul lor. De unde atâta fericire? Rămase as-

cuns, invidios pe succesul lor. Ros de porniri contradictorii. Trebuia oare să se arate, să-și înfrunte soarta, dar era de preferat umbra tufișurilor, joaca de nestăvilit a stomacului, gustul amar al fierii?

— Bogdan, hai, ieși de acolo!

Glasul mamei îi aduse aminte că nu se putea ascunde ca un copil sub masă, sperând să nu fie văzut, luat la rost, inclus în cercul adulților.

— Oana.

Chipurile celor doi erau luminate de razele blânde ale *grăsimii*. Văzu că Nenumitul schiță gestul de a-și retrage mâna și că Oana ridică bărbia, înfruntându-i privirea. Ca întotdeauna, mândră, hotărâtă, inteligentă. Durerea din stomac se liniști, pieptul îi tresăltă violent și reîncepu să respire. O iubea, fără-ndoială. Nu avea nevoie de cuvinte pentru a ști ce simțea.

— Ați venit.

Doar o acceptare a unei stări deja atinse. Bătrânii murmurară ceva neinteligibil. Printre ei o zări și pe mama. Când plecase de lângă el?

— Vrem să *călătorim*.

Aprobă în tăcere. Îi privea cutele din jurul ochilor, linia pometilor, roșul buzelor, puful auriu de pe brațe.

Praful nu doar că se aglomera în mari scene doar imaginate de el, ci prevedea ce va urma, adăugând detalii, construind scenelor un trecut, un viitor. Putea vedea cum mărețele lupte căpătau un sens. Vedea intriga, vedea comploturile ce precedaseră bătălia. Admira, uneori bucuros, alteori zâmbind trist, urmările. Ca într-o bandă desenată, personajele se schimbau de la un cadru la altul, bule cu texte le animau buzele, schimbări subtile în ceața prafului, le alterau stările, făcându-i să hohotească, sau să tacă privind cu amar destinul potrivnic. Un deget, doar cu un deget și lumea lor se schimba, în bine sau în rău, generând o suită de mici alterări ale viitorului și trecutului deopotrivă. Nu putea controla totul, constatase. Acum finalul era fericit, acum era înecat în lacrimi. Comedia se vărsa în cupa de pelin, iar boala orna dulciurile casei.

— Dar dacă...?

Abia conștientiză când peretele se umplu de chipurile bătrânilor. Trecut. Viitor. Unul interesant, celălalt previzibil. Nu putu privi viitorul mamei. Șterse nervos praful, creând un peisaj din copilărie. Cu Lacul Buhui, înconjurat de arbori, de familii ieșite la iarbă verde. Lăsă peisajul să se umple cu detalii, urmări cum pești sar după insecte și cum rațele își iau zborul. Apoi întinse mâinile și ieși.

Măicuțele stăteau pe băncile lor, înconjurate de alți și alți curioși.

— Ne duci și pe noi?

— Vrem să călătorim.

— Ia-i de du-i, Bogdane!

— Da, băiete.

Acum voiau Oana și Milan. Ar fi preferat să nu-i ducă, să-i lase așa cum credeau ei că sunt. Îndrăgostiți, cu un viitor. Să nu le arate ceea ce văzuse el. Ar fi incorect, se admonestă în gând, urmărind, tot mai destins, micile pete de pe irișii Oanei. Le voi construi și lor viitorul.

— După care, le șopti el în timp ce peretele frământa indecis, aveți libertatea de a alege.

Le luă mâinile, arătându-le cum să le lipească, cum să le scufunde în praful auriu, cum să le miște încet, fără grabă, fără frică, cu speranță. Se depărtă, admirându-le munca. Vor uita, zâmbi trist, vor crede că totul e posibil, sau, mai rău, că sunt călăuziți de o forță exterioară, incapabili să-și stăpânească impulsurile, dorința distructivă de a nu asculta de celălalt.

Ieși din *grăsime*, lăsându-i singuri. Bătrânii îl priviră întrebători.

— Viitorul meu nu se intersectează cu al lor, le răspunse el.

Dacă extrapolăm teoria lui Feynman, atunci între naștere și moarte există o infinitate de istorii, din care omul urmează una singură. Pe care dintre ele? Incertitudinea își face loc. Putem ști oricând povestea în care se află omul, fără a cunoaște momentul, la ce distanță este de moarte, sau putem afla momentul, fără a ști pe care dintre multitudinile de istorii a apucat-o. Probabilitatea de a fi într-un loc, de a ști momentul și firul istoric, reduce totul la o singularitate. De unde, fără a ști prin ce mijloc, *grăsimea* oferă o vedere completă asupra istoriilor, trecut și viitor deopotrivă. El, alături de alții, o descoperiseră, desenând mici ferestre în trena zeilor pentru curioși. Exista un singur mod de a întrezări, prin praful strălucitor, destinul. Să-ți folosești liberul arbitru, ca pe o pârghie capabilă să miște galaxii. Dacă ar fi altfel, săgeata timpului nu ar corespunde cu cea psihologică, iar aceasta nu ar merge în sensul creșterii entropiei. Nebunia ne-ar cuprinde pe toți. Cana s-ar recompune din cioburi, celulele ar întineri, iar spaima nu ar mai fi de necunoscut, ci de ceea ce știi că va trebui să suporți din nou. Și din nou.

Ochi de stele

de Marc Ulieriu

„...and remember, thatisall in yourhead!"
Gorillaz

— Au venit niște *messieurs* în costume întunecate și au luat-o, spune încet Bătrâna.

— Cum adică au luat-o? întreabă Avocatul.

— Pur și simplu. Au vorbit cu Gitanul. Părea că se cunosc. I-au dat un pachet, bani... Am aflat, mai târziu, de la una dintre fătucile lui că era vorba despre 25.000 de dolari. O sumă imensă pentru acei ani. Gitanul a fost de acord. A scos-o, a condus-o la mașina lor neagră. Ea nu a zis nimic... Am văzut totul cu ochii mei, eram aici, în *living*, pe terasă. Când a plecat mașina, m-a observat și ea. Mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna. Poate-i e mai bine acum. *Mon Dieu*... Cine știe?! S-a întâmplat în urmă cu șase, poate șapte ani. De atunci, nu am mai văzut-o.

Ochii Bătrânei se umezesc.

— Acum trebuie să fie o tânără domniță în toată firea. Sper că încă mai cântă la pian. Cânta așa frumos. *Si magnifique*...

Vocea femeii se înecă într-o convulsie de tusete seci. Avocatul își dă jos ochelarii groși de pe nas și vrea să-i șteargă. Bagă mâna în buzunarul sacoului său de culoarea untului, după batistă, dar când o scoate, își dă seama că e umedă, plină de sudoare. Cumpănește situația pentru o clipă, apoi, neștiind ce să facă, se mai șterge o dată pe față, își bagă batista înapoi și își pune tacticos ochelarii aburiți, la loc, pe vârful nasului.

— Vă deranjează dacă-mi aprind o țigară?

— *S'il vous plaît*. Stați că mă duc până în *cuisine*, să vă aduc o scrumieră. Doriți sifon?

Probabil că nu și-a mai spălat paharele de un secol!

— Nu, nu, săru'mâna.

E o după-amiază toridă de vara. Mirosurile grele – un *joint* de mâncare proastă, jeg, transpirație, dejecții umane – de pe scara vilei vechi se strecoară insistent pe sub ușa masivă de la intrare dimpreună cu cele de pe stradă: zoaiele verzi și întunecate scurse din tomberoanele de gunoi clocotesc ușurel sub razele fierbinți ale soarelui. Peste toate acestea – praful și olmul apartamentului. Un apartament uriaș, cu arcade, tavan înalt și cameră pentru servitoare, specific vilelor bucureștene din perioada interbelică... dar care pare pustiu, de parcă nimic nu ar mai viețui aici de ani de zile.

Bătrâna nu mai e în stare să-și facă curat. Iar când fusese la toaletă, Avocatul rămăsese cu gura căscată: o apă galbenă umplea jumătate de cada – probabil, Bătrâna făcuse baie în urmă cu câteva zile și acum folosea apa aceea pentru closet. Lumina becului foarte slab făcea ca apa din cadă, igrasia de pe pereți, faianța crăpată și WC-ul ciobit să arate și mai patetice decât erau în realitate. Întregul apartament era la fel de uzat ca și proprietara lui. *O casă... sufocantă*, se trezește gândind Avocatul. Singurul lucru de valoare de aici este acel pian imens, vechi și negru, construit în anul 1881 de către meșterul vienez Ignaz Bösendorfer, așa cum arată o neobișnuită plăcuță de aur prinsă pe o latură, pian la care, în urmă cu 12 ani, poate mai mult, Fata învățase să cânte.

Avocatul nu o mai așteaptă pe Bătrână să se întoarcă și își aprinde un Marlboro roșu. De undeva din cartier, două manele diferite încep să urle în același timp, acoperind parțial muzica *dance* care vine de la un casetofon aflat cel mai probabil într-un apartament de pe scara Bătrânei. *DJ Bobo tot ce vrei!*

Femeia se întoarce târșâindu-și șlapii de plastic și se așază pe canapeaua maronie acoperită pe jumătate cu un pled gros și roz, găurit și descusut în câteva locuri.

— Al treilea meu bărbat, cel român, a murit de cancer la plămâni, să știți. Asta e tot ce mai am de la el, spune ea întinzând o scrumieră ciobită pe care este pictată emblema din anii '80 a formației de fotbal Steaua București.

O vreme, nici unul nu mai zic nimic. Avocatul e foarte obosit, îi e greață și are acea senzație ciudată pe care o trăiește mereu când vorbește cu cineva în vârstă – milă și compasiune și frică și repulsie și încă ceva, nedeslușit, toate în același timp, un sentiment pe care nu-l poate înțelege și care îl irită.

Bătrâna e trecută de optzeci și ceva de ani, poate nouăzeci – chiar nu vrea să o întrebe ce vârstă are! – pielea-i e zbârcită, ciupită și pă-

tată, smocuri subțiri de păr alb-gălbui îi dezvăluie scalpul, ochii șterși, odată verzi, par a privi undeva dincolo de el. Și, totuși, în capotul ei răpciugos, cu picioarele goale și vocea cu un accent nefiresc, jumătate franțuz, jumătate nedeslușit, pare destul de lucidă. Ceva nu se leagă, însă.

— Doamnă, spuneți că Fata ar fi fost răpită, mă rog, luată, a plecat de aici, în urmă cu șapte ani și că de atunci nu s-ar mai fi întors niciodată. Dar Profesorul mi-a mărturisit că s-a întâlnit cu ea, anul acesta. Aici, la dumneavoastră, la un *partie*! *Cu toate că, acum, mi-e greu să cred asta...*

— Tinere, îți spun adevărul. Mereu am spus adevărul. *Ma fille* nu s-a mai întors. Nici nu mai avea la cine. Ai văzut că în locul în care se ridica casa Gitanului, acum este o terasă. La incendiu, Gitanul, femeia lui, copiii – toți au ars de vii, ca niște șobolani... Doamne, Doamne!

— Și când a fost răpită fata, n-ați anunțat poliția?

— Miliția? Nu, n-am anunțat-o. Mi-a fost frică... nu știu de ce. Iar fata s-a suit de bunăvoie în acea mașină. De fapt...

— Spuneți, vă rog.

Bătrâna tace, pare să se gândească atent la ce urmează să-i împărtășească Avocatului. Bărbatul își stinge țigara și își aprinde pe loc alta. Se uită încurajator la femeie, aproape zâmbindu-i, dar privirea acesteia e captată de o icoană, de fapt o hârtie veche, îngălbenită, lipită cu scoci pe perete. Îl înfățișează pe Iisus rugându-se pe Muntele Măslinilor.

— Doamne, Doamne, Doamne... spune stins bătrâna, apoi se înecă din nou într-un acces violent de tuse.

— De fapt, e foarte, foarte *bizarre* ce s-a întâmplat. Știți, domnii aceia în costume, dar nu așa ca dumneavoastră, ci în costume *din acelea*, gri-închis, și toți tunși scurt și cu ochelari de soare cu rama groasă și mașina lor... Știți ce era? O Dacie neagra. Cine mai merge astăzi într-o Dacie neagră?

Avocatului îi pică fisa și nu se poate abține – pufnește. *E absurd!* Iar baba e, cu siguranță, dusă cu pluta.

— Doamnă...

— Nu mă crezi, nu-i așa?

— Eh, daca spuneți dumneavoastră că i-ați văzut...

— Domnule Avocat, nu mint. Au trecut șase ani, poate șapte și ești singurul om cu care am vorbit despre Fată, în tot timpul asta. Oamenii aceia erau de la Securitate. *Îi cunosc eu*. Oho, îi cunosc mai mult decât aș vrea...

— Doamnă, dar Securitatea...

— Unsprezece ani am stat închisă, mi-au distrus cariera și viața și sufletul! *Mon âme!* – probabil, dacă ar mai fi fost în stare, femeia ar fi ridicat vocea, dar cum nu-și mai permite asta, își pierde repede glasul și scoate un fel de pițigăiat prelung și hârșiit, amestecând cuvintele de-a valma.

— Sunt ultima din familia mea, o familie de... și după ce am văzut atât de multe, m-am întors aici și a urmat tortura... Și am înțeles... lumea cealaltă, lumea cealaltă... *Une chance, une chance.* Nicolas! Și telefoane de amenințări... *Merde!* Să-i ia dracu' pe toți! Doamne, iartă-mă!

Avocatul o privește cu spaimă. Bătrâna devine brusc roșie în obraji, câteva bale îi atârnă pe la colțurile gurii, iar privirea îi este bulbucată. Capul i se leagănă ușor în cercuri concentrice și mâinile îi tremură.

— Doamnă! Doamnă! Sunteți bine? Doamnă? Doamnă?

Avocatul se ridică brusc de pe canapea. Eliberată de greutatea sa, aceasta tresare puternic, scrâșnește. Avocatul fuge spre bucătărie în căutarea unui pahar cu apa. *La dracu', la dracu' la dracu'!* Găsește o ceașcă, încearcă să dea drumul la chiuveta. Din sufragerie, se aude un fel de horcăit lugubru. Prin chiuvetă, mișună doi gândaci mari, grași și negri. Avocatul tresare. Robinetul, plin de rugină și jeg, e înțepenit. Avocatul fuge în baie. Aprinde lumina aceea obscură. În timp ce umple cana cu apă, vede că pe oglindă este prins un abțibild care face reclamă la o pastă de dinți din anii '70 probabil. Pe el, e desenată o periuță caricaturală cu ochi, nas și gură care are drept păr pasta Flora. Periuța zâmbește. Din capul ei iese un gând: «Nu uita! Spală-te pe dințișori în fiecare ziulică!». *La dracu'!* Apa curge încet dar, în cele din urmă, cana se umple. Avocatul se întoarce agitat în sufragerie, vărsând mare parte din apă pe hol.

Bătrâna pare că își revenise: își șterse cu mânecile capotului balele de la gură și fața îi era acum la fel de palidă ca de obicei. Avocatul rămâne pironit în picioare la intrarea din sufragerie, cu cana în mână.

— Știți, de obicei, durează ceva vreme până când un copil care învață să cânte la pian este în stare să interpreteze cap-coadă o partitură. De obicei, asta se întâmplă în trei-patru luni, după cel puțin douăzeci de ore de lecții și vorbim despre melodii simple. Fata a interpretat impecabil *Andante* la *Piano Concerto No. 21* la a treia lecție. Așa, pur și simplu – bătrâna pocnește din degete. *Impeccable!*

Vocea bătrânei devine deosebit de calmă și de profundă, un crâmpei din ce era pe vremuri. În timp ce vorbește, se uită la pian, de parcă o vede acolo, aievea, pe copilă.

— Eu nu am fost niciodată o profesoară de pian adevărată, am dat lecții ca să am din ce trăi, dar *ma fille* era un talent. Nu avea nici măcar partitura, nu învățase bine nici toate notele... avea numai cinci anișori. (*Anișori – dințișori!?*) Doamne, Doamne! ce frumușică era. Mi-am dat seama mai târziu că, de fapt, venea la mine nu ca sa o învăț, ci pentru că nu avea un pian al ei, la care să cânte cât poftește. Gitanul râdea de ea și zicea că o să scoată bani de pe urma ei, dar i-a plătit întotdeauna lecțiile la timp. Și, ani de zile, a lăsat-o în pace. Asta până în *acea* zi. Era vara, ca acum, pe la prânz, când au venit...

Fără să-și dea seama ce face, Avocatul bea apa sălcie din cană și, apoi, își aprinde o nouă țigară. Îi mai trecuse puțin greața, dar ace reci și prelungi îi înțeapă tâmplele, își simte genunchii moleșiți și un nou val de sudoare îi scaldă cămașa albastră. Muncise prea mult în ultima vreme. Iar problema aceasta a testamentului Profesorului era tot ce-i mai lipsea de pe cap.

— Era o fată foarte ciudată, specială, cu *grâce*, har.

Bătrâna parcă recită o litanie. Ochii ei verzui nu se dezlipesc de pianul vechi, iar vocea – acum, deosebit de clară – are un ritm precis, aproape hipnotic.

— Mereu m-am gândit că *ma fille* nu s-a născut la timpul care trebuie. Sau, mai bine spus, în lumea care trebuie. Aș fi vrut... aș fi vrut atât de mult să fi putut, cumva, să fie cu mine la Paris, în '21. Oh, oh, oh – chicotește ea – ce ravagii ar mai fi făcut în cafenele sau la cabaret. Și l-ar fi cunoscut și pe Gaspard, poetul meu dement și anarhist, *mon premier mari*. Offf... Era atât de *jolie*, de specială. De *pură* – ca un înger. Și știa atât de multe lucruri... Odată, mi-a arătat biblioteca ei. De fapt, mansarda Gitanului. O umpluse ochi de cărți, cărți vechi, unele interzise. Nu știu de unde făcuse rost de ele... din case vechi, din cartier, de la anticariate. Avea un birou și un pat acolo și citea la lumânare. Îmi spunea că nu poate dormi mai mult de trei-patru ore pe noapte. Erau cărți de sus până jos, pe toți pereții și pe podea, în saci groși de cânepă. Chiar și sub birou. Numea acel loc Laborator. Mergea la școală, apoi venea să cânte o oră și jumătate la pian și pe urmă se retrăgea acolo. Zicea mereu că e îndrăgostită de cărți și de pian... Era mereu albă la față, dar avea, așa, o sclipire magică în ochi... *Ochi de stele și piele de Lună. Oare unde naiba am auzit asta? În fine, nu contează!*

Bătrâna tace o clipă, apoi continuă:

— I-a citit pe toți filosofii și scriitorii clasici și ajunsese, chiar înainte să... plece... să fie pasionată de inventică. Mi-a împuiat capul cu un inventator nebun... Tesla, parcă. Nicolas Tesla. Zicea că dacă *mon-*

sieur Tesla ar fi fost ajutat să-și dezvolte toate invențiile, am fi trăit într-o cu totul altă lume... Că nu înțelege cum este posibil să nu se fi întâmplat...

Avocatul își dă seama că de la o vreme, nu poate spune exact de când, manelele și *dance*-ul s-au oprit. E o liniște molcomă, de după-amiază, acum. Se uită și el la pian, încearcă să-și închipuie Fata cum cântă acolo. Profesorul îi lăsase Fetei toată averea sa – un apartament uriaș, nu departe de aici, cu vedere la parcul Cișmigiu, o casă de vacanță la Sinaia, o garsonieră și o mică galerie de artă la Salzburg, plus un cont considerabil în bancă.

Avocatul vrea să spună ceva, dar observă că bătrâna respiră ușor și regulat, are ochii închiși – probabil, ațipise. Neștiind ce să facă, stă o vreme acolo pe canapea, apoi se ridică ușor și o învelește pe femeie cu pledul acela gros. Atmosfera din living este din ce în ce mai apăsătoare, pereții scorojiți parcă i se prăbușesc în cap. Masa fără scaune, canapeaua și pianul – tot mobilierul camerei – capătă aievea proporții grotești, vrând să-l strivească. *Sunt foarte obosit! Oh, fir-ar!* Ia cana se duce la baie și își toarnă niște apă. O bea hulpav, apoi își dă cu apă rece pe față și pe ceafă. Privește în oglinda spartă pe care se află abțibildul cu periuța. Din oglindă, un tânăr gras, cu ochii mari și roșii, început de strabism, cărare pe mijloc și fața palidă se uită la el. Se întoarce în sufragerie, mai fumează o țigară, privește absent pianul. Intonează în gând *Elvira Madigan*. Pe pian se află un mileu, iar pe mileu un bibelou – o femeie jumătate dezbrăcată, o Atena kitschoasă.

Din câte aflase până acum, Bătrâna era ultima persoană în viață care o văzuse pe Fată. Desigur, ea și bărbații din Dacie... Casa Fetei, familia ei adoptivă și miile de cărți pe care le avea arseseră toate în acel incendiu cumplit care mistuise jumătate din cartier, la nici trei săptămâni după misterioasa ei dispariție. Colegii de la facultatea de filosofie care vorbiseră cu el i-au spus că nu frecventase decât primul semestru al anului întâi; se pare că Fata nu avusese relații strânse cu nimeni. Cu excepția Profesorului.

— Doamnă? încercă el, șoptit.

Avocatul se gândește să plece, dar în loc să se ducă spre ieșire, părăsește sufrageria și intră în dormitor. Un miros acru, combinat cu levănțică. Draperiile groase, probabil roșii, sunt trase. Avocatul pipăie peretele până când găsește comutatorul. Se aprinde un bec la fel de difuz ca și cel din baie, spânzurat direct de tavan. Vede un străvechi și masiv pat matrimonial, încadrat de două noptiere diferite, un șifonier uriaș, un balansoar și o măsuță de lemn, cu trei picioare.

Pe măsuță se află o vază cu nouă trandafiri ofiliți, atât de vechi încât căpătaseră mucegai. Câteva muște încep să bâzâie în jurul becului. *Ce dracu' caut aici?*

Deschide șifonierul. Boarfe vechi, multe uzate, rupte. Printre ele, dă peste o rochie albastră, de gală, înfășurată într-un giulgiu de tifon și levănțică. În ciuda faptului că fusese croită în urmă cu un secol, rochia arată strălucitor, e ca noua. O pune cu grijă la loc. Cotrobăind printr-un raft plin de dresuri și chiloți, Avocatul descoperă o cutie de bijuterii. E încuiată. Încercă să o forțeze, dar mecanismul nu cedează. Pune cutia lângă trandafiri și se întoarce în sufragerie. Bătrâna, cu gura căscată, pare cufundată într-un somn adânc. *Parcă e moartă!* Avocatul se apropie, bagă mâna în buzunarul stâng al capotului, apoi în cel drept și scoate o cheie mică, de argint. Se întoarce încet în dormitor. Șiroaie groase de transpirație îi curg din cap pe toată fața.

Se așază pe balansoar și deschide cutia. Primul lucru care îi atrage atenția este un ceas de buzunar, masiv, de aur. Pe capac e inscripționat un mesaj simplu: «Cu drag, de la N. Malaxa». Avocatul pune ceasul pe măsuță. Scoate din cutie câteva broșe, inele, clame de păr, o verighetă, cercei, șiraguri de pietre semi-prețioase. La fund, învelit în plastic, se află un pachet cu multe fotografii și hârtii. I se pare că din sufragerie se aude un nou horcăit. Sau poate cineva apăsase o clapetă a pianului? Închisese ușa dormitorului, așa că nu poate fi sigur dacă Bătrâna se trezise sau nu. Speriat, Avocatul scotocește repede printre hârtii. Acte vechi, scrisori, felicitări, fotografii sepia mâncate de timp. Cele mai multe înfățișează o femeie blondă, voluptoasă, deosebit de frumoasă, cu fața în formă de inimă, ochi imenși, probabil verzi sau albaștri, și buze groase. În unele poze, femeia e îmbrăcată în rochia albastră, de gală, pe care o găsise în șifonier. *Nu poate fi baba! E imposibil. Ar însemna că are cel puțin 100 de ani!* Și totuși – în majoritatea fotografiilor, femeia cântă în diverse cabareturi, cafenele sau chiar la opere, în Paris, Londra, Veneția sau Viena. Găsește și un afiș ros, pe jumătate distrus... Femeia de pe afiș aduce izbitor cu cea din fotografii, iar numele este negreșit al Bătrânei. Ochii Avocatului rămân însă pironiți pe ultima fotografie din pachet. Aceasta o înfățișează pe... *Bătrână?...* femeia blondă cântând într-un club franțuzesc... Femeia este aici foarte tânără, aproape o domnișoară. Iar într-un colț al fotografiei, se întrezărește un semiprofil. Cineva o acompaniază la pian. *Ha, ha, ha ce aiureală! O simplă coincidență! Se mai întâmplă, nu? Nu, nu e Ea. Nu are cum să fie.* Și totuși, acel zâmbet,

acea sclipire sfredelitoare și seducătoare din ochii migdalați. *Ochi de stele? Ești obosit, boule! Ești prea obosit!* Nicio fotografie nu e însemnată, însă aceasta are notat pe spate anul în care fusese făcută. 1921. Avocatul o pune precipitat la loc, lepădându-se de ea, de parcă l-ar fi înțepat. Auzise un nou horcăit? O altă notă muzicală?

Cercetează din nou metodic pachetul, încercând să găsească ceva care să aibă legătură cu fata. Dă peste ceea ce pare o schiță, de asemenea extrem de veche și elaborată, a unui aparat foarte complicat din care nu înțelege nimic, apoi, în cele din urmă, peste o felicitare. „Te iubesc! La mulți ani! Sper să ne revedem *dincolo*." Deși este semnată cu o singură inițială, A., Avocatul nu are nici un dubiu. O felicitare veche, ce-i drept, de pe vremea comunismului, după grafica simplă și hârtia proastă pe care e tipărită, dar cât se poate de *colorată*. Nu mai găsește nimic altceva, pune totul la loc și dă să închidă cutia. Apoi, aproape inconștient, desface din nou pachetul, caută poza din 1921 și felicitarea, le scoate și le bagă cu grijă în buzunarul interior al sacoului. Pune cutia la loc, închide șifonierul, dar, în loc să se întoarcă în sufragerie, se pune din nou pe balansoar și începe să se legene.

Brusc, ușa de lemn se deschide cu un scârțâit. Avocatul e cuprins de o panică fără margini, simte cum i se scurge tot sângele din vene, strânge puternic brațele balansoarului, simte nevoia stringentă să se ridice, însă rămâne înțepenit în balansoar. Cumva, intuiția îi spune că nu va intra Bătrâna, iar în același timp știe că nu mai e nimeni altcineva în apartament. În cadrul ușii se găsește... cineva. Uneori, arată ca un băiat de 11-12 ani, alteori arată ca un bărbat foarte scund și slab. Are ochii mari și verzi, nefiresc de triști, cu cearcăne întunecate și o privire fixă, fața îi este palidă și părul, șaten închis, tuns foarte scurt. Este îmbrăcat în ceea ce pare o uniformă albastră cu o croială fistichie, după o modă extrem de veche. Face trei pași, apoi îl țintuiește cu privirea pe Avocat. Acesta încearcă să spună ceva, încearcă din nou să se ridice, dar realizează îngrozit că niciun mușchi nu-i mai dă ascultare. Băiatul îl privește o vreme, apoi începe să vorbească cu o voce egală, domoală, aproape în șoaptă:

— Liniștește-te, *boierașule*, liniștește-te! Îți voi spune trei lucruri. Primul lucru pe care ți-l voi spune este că totul e aici! – și plesnește din degete. Erwin a intuit corect: evenimentele nu se întâmplă într-o succesiune, ci simultan. Începutul și sfârșitul, nașterea și moartea, ceea ce a fost și ceea ce va să vie – totul e scris în *stele* dintotdeauna. Până și uliul pandurului a știut asta și de aceea nu l-a lăsat să moară.

Pe cine dracu' nu a lăsat să moară? Ce uliu? Pandur...?!.

— Cel de-al doilea lucru pe care ți-l voi spune este că orice curte are o poartă! – și mâinile sale mici, cu palmele desfăcute, se depărtează una de alta. Puțini, foarte puțini, *happy few* au simțurile îndeajuns de ascuțite ca să intuiască adevărul. Îndrăgostiții, poeții, filosofii, misticii... dar cei mai mulți fug de adevăr sau înnebunesc. La fel ca și pustnicul de pe munte (*Care pustnic?*), domnița cu *ochi de stele* pe care o cauți nici nu a fugit, nici nu a înnebunit. Este, cu adevărat, foarte curajoasă, specială, cu har. Locul ei nu e aici!

— Da? se trezește spunând avocatul cu o voce candidă.

— Cel de-al treilea lucru pe care ți-l voi spune este că între miracol și accident nu e nicio diferență! – și își lovi palmele. Nimic, dar absolut nimic nu este perfect, întotdeauna se produc erori... Iar pentru că, în urmă cu multă-multă vreme, cineva a făcut ceva total neașteptat, ceva ce nu trebuia să facă și s-a întors aici, toți cei care o caută pe domniță nu o vor găsi niciodată. Nu mai este aici. (*E moartă?*). Dar, dintre toți, tu singur ai putea. Păcat că ai uitat ceva!

Ce? Ce am uitat? Ce am uitat? se întreabă Avocatul, dar de data aceasta nu mai e în stare să scoată niciun cuvânt.

— Liniștește-te, *boierașule*, liniștește-te! Nu o să mă mai vezi. Când vei pleca de aici, vei uita cu desăvârșire că ne-am întâlnit, dar poate îți vei aduce aminte cuvintele mele.

Fără să mai spună altceva, băiatul-bărbat îi întoarce spatele, iese din cameră și închide cu grijă ușa după el. De dincolo se aude ca și cum cineva se joacă la clapetele pianului. Apoi, liniște.

Avocatul stă o vreme legănându-se absent în balansoar. Apoi, se gândește la frumoasa femeia blondă / Bătrână, la Malaxa, la Profesor și la Fata cu ochi de stele, încearcă să pună cap la cap puținul pe care-l aflase, să caute alte conexiuni și indicii, să formuleze ipoteze. E moleșit și transpirat ca un porc.

Se ridică brusc din balansoar, stinge lumina și iese din dormitor. Pe hol e o beznă deplină. *Ce mama dracului?* Găsește, bâjbâind, drumul până în *living* și vede că se făcuse noapte. (*?!*) Bătrâna se afla în aceeași poziție în care o lăsase în urmă cu câteva... *minute? ore?*, fața ei e scăldată în lumina Lunii, iar de afară se aud melodii arăbești și greieri. *What the fuck? Am adormit acolo? Și cât am dormit?* Se uită la ceas – e 22:16. *Cum naiba nu m-a sunat nimeni în tot timpul ăsta?* Își scoate cele două telefoane mobile – nu vede niciun apel nepreluat, iar Zapp-ul are semnal maxim. Ajunsese imediat după prânz la Bătrână. Nu mai era sigur, dar oricum cândva între 14:00 și 15:00. *Ce dracu am făcut în tot timpul ăsta?*

Își ia servieta de lângă canapea și scoate o carte de vizită. E sigur că Bătrâna nu-l va suna niciodată, dar lasă cartea pe masa goală, plină de praf, din sufragerie. Aruncă o ultimă privire în cameră – pianul, Atena, canapeaua, Bătrâna, masa, Iisus pe Muntele Măslinilor. *Ce zi de tot rahatul!*

Iese din apartament și coboară năuc scara în spirală. La ieșire îl așteaptă un grup de tineri, majoritatea rromi, care deși îi aruncă priviri întrebătoare, se dau la o parte din calea lui și nu spun nimic. Avocatul își cheamă un taxi și bagă mâna în buzunar după pachetul de țigări, dar găsește cheia de argint de la cutia Bătrânei. *Oh, la dracu! Nici pentru o mie de coco nu mă mai întorc acolo!* Apoi, caută febril în buzunarul interior al sacoului. Nu găsește nici fotografia, nici felicitarea, cu toate că știe foarte clar că ultimul lucru pe care l-a făcut înainte să iasă din dormitorul Bătrânei a fost să le vâre în sacou. *Mi-or fi căzut, dă-le dracu', asta e!* În taxi, James Blunt lălăie o baladă, iar Avocatul își aduce aminte de prima lui iubită și înjură în gând.

Pe la unsprezece fără un sfert, este deja acasă, în Aviației, pe Elena Caragiani. Ia o aspirină, face un duș lung, apoi coboară la non-stopul din colț, de unde își cumpără țigări și bere. Bea două cutii de Beck's și adoarme pe canapeaua din sufragerie, în timp ce se gândește din nou la prima iubită și se uită pe Eurosport, la *snooker*.

Are un vis ciudat.

Se făcea că era, ca în vremurile bune, împreună cu prietenii lui din adolescență, Micuțu' și Blondu'. Mergeau într-un soi de troleibuz fără roți care mai degrabă plutea deasupra pământului. În mod bizar, acesta o tăia drept prin Parcul Tineretului din București care, în vis, căpătase dimensiuni gigantice, iar o parte dintre copacii săi se înălțau aiurea, până la cer, și printre ei se întrezăreau draperiile roșii din dormitorul Bătrânei. La un moment dat, troleibuzul a oprit, iar prietenii lui au strigat la el să coboare, că vin controlorii, dar el a rămas înțepenit acolo. Prietenii lui au coborât în fugă. Când să sară și el, ușile erau deja închise, iar cei doi au mai apucat să-i spună în cor că a uitat ceva. *Ce? Ce am uitat? Ce am uitat?* se întreabă Avocatul. Troleibuzul a repornit printre copacii uriași, dar în mașină nu se urcaseră controlorii, ci Iisus, un Iisus întunecat, ca o umbră în care totuși puteai să-i ghicești trăsăturile. Arăta ca pe Muntele Măslinilor. Fără să conștientizeze de ce, Avocatului îi veni să plângă. Simțea că toate astea au oarecum legătură cu iubita lui pierdută... sau cu fata cu ochi de stele? Iisus s-a apropiat de el și l-a sfătuit pe un ton vesel: «Nu uita! Spală-te pe dințișori în fiecare ziulică!». «Da?», i-a răspuns Avocatul cu o voce candidă. *Nu uita, nu uita, nu uita! Ce am uitat?*

Troleibuzul a traversat parcul cu copaci giganți și a oprit din nou, dar nu la stația Constantin Brâncoveanu, ci în fața... unui cabaret. Când a coborât, Avocatul a observat surprins în geamuri că este gătit ca pentru un mare bal, cu frac și papion și mănuși albe. A intrat în cabaret, dar acesta era pustiu. A ieșit pe terasă. Era o după-amiază toridă de vară, cerul – de un albastru imperial, oceanul (*Ce ocean?!*) – liniștit și curat ca un cristal, o briză plăcută. Un valet înalt, foarte solid și tuciuriu (*Gitane, tu ești ?*) îi aduce un pahar cu Martini. Încet, încet, mai întâi în surdină, apoi într-un crescendo plăcut, de la pianul din cabaret începe să se audă un *Andante*. Avocatul știe cine interpretează, dar nu se întoarce să o privească. Este hipnotizat de valurile domoli ale oceanului. Lângă el, apare un domn elegant între două vârste. Are cărare pe mijloc, la fel ca și Avocatul, o privire pătrunzătoare, nas acvilin și o mustață neagră de toată frumusețea. «Un tânăr gentilom m-a convins să mă întorc în patria tatălui meu. Poate acolo voi inventa tot ceea ce n-am reușit aici. Poate acolo voi schimba lumea.» «Da?», îi răspunde Avocatul. Bărbatul îi face un semn să-l urmeze, iar Avocatul este condus în cabaret unde-l așteaptă o mulțime de petrecăreți, apăruți de niciunde. Și Fata. Este îmbrăcată în rochia albastră de gală, care păstrează un iz plăcut de levănțică. Face o plecăciune. «Sir?» «Da?» îi răspunde Avocatul. Fata îl ia de mână și încep să danseze. Pe scena cabaretului, se urcă femeia blondă care este de asemenea îmbrăcată în rochia albastră. Începe să interpreteze o romanță necunoscută Avocatului. Nicolae Malaxa îi aruncă un buchet cu nouă trandafiri, râde și aplaudă frenetic. Avocatul, însă, nu are ochi decât pentru Fată. Pentru parul ei lung, castaniu-închis și curat, pentru ochii ei migdalați, atât de albaștri și sclipitori și... *pielea de Lună*. Fata îi zâmbește șmecherește și îi șoptește ceva la ureche. Avocatul nu aude pentru că, acum, femeia blondă și Malaxa interpretează în duet piesa *Clint Eastwood* a formației Gorillaz (*?!*). Fata aproape țipă pentru a se face auzită: «*Schița! Nici nu te-ai uitat pe ea. Este un prototip de-al lui Nicolas. Une chance entre deux mondes. O invenție care a schimbat lumea.*» Avocatul îl caută cu privirea pe mustăciosul cu care stătuse pe terasă... și se trezește din somn zbuciumat.

Se uită la ceas: 25 iunie, cinci fără un sfert, dimineața. *Noaptea de sânziene. Morții mă'sii!* Se duce la baie, se spală mecanic pe dinți, apoi iese pe balcon, își aranjează părul și își aprinde o țigară. Inspiră cu patos fumul și privește lung și perplex strada, de parcă atunci ar vedea-o pentru prima dată.

Unde mama naibii sunt?

În excursie

de Dănuț Ungureanu

Se distraseră grozav pe seama mea, numindu-mă „copilot", adică ăla care stă în dreapta șoferului și trebuie să-i bage mințile-n cap, ba că n-a luat-o pe unde trebuie, ba că nu ține mâinile pe volan, ba că o calcă prea tare, sau prea încet, ba că nu știe să depășească, ori vrea să-i întreacă pe toți, așa că până la urmă, de fapt, îl cam scoate din minți.

Eu însă, în sinea mea, optimist cum mă știau toți, înclinam mai degrabă spre sintagma „locul mortului". Când un pom se repede spre parbriz cu o sută treizeci la oră, instinctul de conservare al șoferului e mai tare decât bunele maniere.

Ne întorceam de la mare formula clasică: Bianca la colac, eu unde-am mai zis, în spate Adina și bărba-su Oase (cel mai slab om din lume), certându-se în legătură cu frumusețile peisajului. Niciunul din noi, ăștialalți, n-aveam permis de conducere. Skoda înfuleca autostrada cu zecile de kilometri între două bârfe.

— Mira-m-aș, am zis cu un ton deștept, să fie drumul atât de liber până la București. Parcă văd că după Cernavodă o să ne târâm bară la bară...

— Ia, nu mai cobi, îmi reteză Bianca avântul. Mai bine deschide Waze pe mobilul meu și vezi cum e șoseaua mai încolo.

— Ferească sfântul! m-am speriat. De câte ori mă ating de telefonul tău se-ntâmplă ceva. Ba face o poză, ba sună la soacră-mea, ba... Parcă e posedat, mulțumesc, nu! Și-apoi, dacă aflăm că-i blocaj în față, la ce ne folosește? Că doar n-o s-o luăm peste câmp...

Oase și Adina tocmai încheiaseră extenuați dezbaterea „ăla din stânga e un lan de rapiță sau de lucernă?" Așa că ea se putea concentra în voie asupra mea.

— Chiar și-așa, Dănuțule, îmi zise, e bine să fie omul informat. Mai reduce din stresul surprizei. Ia, uită-te pe celularul meu, c-am descărcat alaltăieri o aplicație mai tare ca Waze. Îți dă tot mură-n gură, și cu legături, sugestii, soluții, alea-alea... E pentru proști.

— Mersi! i-am răspuns înțepat. De ce nu te uiți tu?

— Mi-e lene, argumentă ea imbatabil.

Ne-apropiam de Cernavodă și parcă se mai înmulțiseră mașinile. Am luat aparatul Adinei și-am deschis aplicația cu pricina, „Safetrip" sau ceva gen. Într-adevăr, era foarte prietenoasă, așa că după numai un minut navigam voios, instruindu-mă cu privire la drumul care se așternea în fața noastră.

— Aha! am exclamat triumfător, așteptând ca ei să mă întrebe curioși ce și cum.

Însă gașca căzuse de mult în apatia de cale lungă, de unde n-o puteam scoate doar cu un simplu „aha".

— Eu nu cred că-i rapiță, căscă Oase. În primul rând că rapița e mai galbenă și-apoi...

Noroc cu Bianca.

— Ia zi, Dănuț, avem ceva în față?

— Păi da, am zis, consultând iar aplicația, ăștia zic că pe tronsonul Cernavodă-Fetești se circulă pe-o singură bandă, din cauza unui accident grav.

— Brrr! făcu Adina, nu suport să văd sânge. Poate se rezolvă până ajungem noi acolo. Vezi dacă-ți dă și vreo știre în legătură cu asta.

Am mai făcut vreo zece kilometri. Ceva mai departe, pe dreapta, am zărit un loc de refugiu.

— Ia oprește acolo, Bianca, am spus furios. Oprește imediat!

Era ceva în tonul meu care a făcut-o să se conformeze imediat. Am coborât trântind portiera și ceilalți m-au urmat nedumeriți.

— Ce-ai pățit, Dănuțule? mă întrebă Adina.

Era clar impresionată.

— Nu-mi plac glumele proaste, am mârâit.

— Habar n-am ce vrei să spui.

I-am aruncat telefonul mobil. Ea îl prinse fără probleme.

— Citește cu voce tare, să se distreze și ceilalți. Sau ați copt-o împreună?

Începu să citească știrea pe care o citisem eu însumi cu un minut înainte, pe aplicația minune.

„News alert, 14 august, 18:22. Circulația este blocată pe Autostrada Soarelui, la kilometrul 142, după localitatea Fetești. Nu mai puțin de șapte autoturisme și un autotren au fost implicate într-un grav accident soldat cu victime. Din primele informații, în accident și-au pierdut viața scriitorul Dănuț Ungureanu și ceilalți trei pasageri ai mașinii cu care se întorceau de pe litoral..."

Adina tăcu descumpănită. Așteptam să zică vreunul ceva, dar numai Oase izbucni într-un râs isteric, care-mi zbârli părul pe ceafă.

— Ce tareee! Hai, că-i tare asta! Haaai, că-i...

— Să mor eu dacă știu ceva, se jură Adina. Bianca, știi că nu fac eu de-astea... Zău, mă...

Am respirat adânc, ceva mai calm.

— Așa, și-atunci?

— Ce știu eu? Sunt o groază de tâmpiți în stare să ne ia la mișto. Am vreo trei amici hackeri, care... Dă-i în mă-sa, aflăm când ajungem acasă. Hai să plecăm, că Biancăi nu-i place să conducă pe-ntuneric.

Am pornit iar, dar după numai un kilometru ne-am poticnit în coada unui șir lung de mașini care se târau cu viteza melcului. N-am comentat niciunul. Soarele începuse să alunece tot mai repede pe panta spre apus. Iar noi nici măcar nu reușeam să ne dăm seama unde începe coloana din față.

— Auziți, mă? sparse tăcerea Bianca, la un moment dat. Ce-ar fi s-o dăm în puii mei de autostradă și să ne băgăm la prima ieșire spre Fetești? O luăm pe drumul vechi spre București..

— Păi, da, râse Oase ca prostul, și scăpăm și cu viață din accidentul ăla mortal.

L-am înjurat toți trei cum ne-a venit la gură, dar am încuviințat imediat propunerea Biancăi, eu cel puțin simțind – naiba știe de ce, că mi s-a luat o piatră de pe inimă. Hai, la Fetești!

Am trecut prin orășelul de provincie fără să înregistrăm detalii, sunete, chipuri. Parcă traversam un decor de mucava. Bianca ținea strada principală, iar Oase și Adina comunicau monosilabic, ei știau ce. Ascultând de-un impuls vag, am deschis din nou aplicația pe telefonul care rămăsese, habar n-am de ce, la mine. Am scos un strigăt de uimire.

Blocajul de pe autostradă dispăruse ca și cum n-ar fi fost. Dar oricum nu știu dacă mai avea vreunul din noi chef să ne întoarcem. Am căutat știrea despre accidentul în care, chipurile, fuseserăm implicați. N-am mai dat de ea pe nicăieri.

Am găsit în schimb alta. Le-am citit-o și lor.

„News alert, 14 august, 19:35. Catastrofă feroviară în județul Călărași! Un tren de marfă a deraiat duminică după-amiază la ieșirea din localitatea Dragalina, blocând calea ferată și Drumul Național 3. Unul dintre vagoanele încărcate cu fier vechi a strivit un autoturism Skoda, cu număr de București, omorându-i pe loc pe cei patru ocupanți ai mașinii. Deocamdată, trupurile mutilate nu au putut fi identificate..."

Bianca frână încet, oprind mașina pe marginea drumului, în bălăriile dintre doi plopi. Nu mai venea nimeni, nici din spate, nici din față. Am coborât iarăși. Oase începu să-și dezmorțească mădularele lungi, ca o lăcustă uriașă.Venea o seară plăcută de vară, cu țârâit de greieri și toate celelalte.

— Dacă-i o glumă, deja începe să meargă prea departe, spuse Bianca. Dă-mi o țigară, Adi...

Nu mai fuma de șase luni.

— Și dacă nu e?

— Mamă, să vezi bătută ce le trag când ajung la job, se ambală Adina. Bulangiii ne urmăresc pe-un GPS, sau ceva și în funcție de unde suntem ne plantează niște fakenews. Ați mai auzit careva de aplicația asta a mea?

Apoi pătrunse, în sfârșit, întrebarea lui Oase.

— Cum adică, dacă nu e glumă? Vezi vreun tren pe șinele alea? Ce tot bați câmpii, retardatule?

El râse strepezit.

— Nu știu, să-l întrebăm pe Dănuț, el e cu sefeurile. De unde-ai descărcat aplicația asta?

— Cine-și mai amintește, se strâmbă Adina. Din Google Play, sau ceva. Hai, mă, că aici e mâna lui Vidreanu, de la IT, el mi-a recomandat-o. Și i-am dat și-o bere...

— Te-ajut să-l bați, i-am promis înveselit.

— Vidreanule, venim! mă completă Bianca, trăgând ca disperata din țigară.

Dar Oase, de colo, să nu ne strice el cheful?

— Ia să presupunem, făcu el pe geniul, că asta e cea mai mare invenție din istoria omenirii. Aplicația care prevede viitorul cu probabilitate de sută la sută.

— Nu există așa ceva, domnu' tocilar, îl înghionti Adina.

— Știu, dar dacă ne-apropiem asimptotic de sută la sută, folosind o cantitate uriașă de date,la un moment dat nici nu mai contează diferența, nu? Treaba e ca și făcută, direcția stabilită, universul dă numai un bobârnac spre cel mai probabil viitor. Sau lume...

Și-mi făcu superior cu ochiul.

— Dar știrile cum apar și dispar? Te-ai jucat cu sticluța plată din buzunar? l-am contrat. Ia suflă! Lasă-mă pe mine să inventez bazaconii pentru edituri. Iar voi găsiți-vă acum câte un tufiș, să-l stropiți, că nu mai vreau să ne oprim până acasă.

Oase se conformă, bodogănind. Nu prea tare, doar cât să fie sigur că-l aud.

— Păi nu-i zice „Safetrip", sau așa ceva? Ca să fii în siguranță, trebuie să te prevină de ce s-ar putea întâmpla...

Bianca strivi chiștocul sub talpă.

— Deci cum facem? Mergem mai departe, prin Dragalina?

— Ce, ești nebună? sări Oase ca ars.

Ar fi trebuit să râdem de el, dar n-am făcut-o niciunul.

— Ăăă, făcu Adina, uite ce zic eu. Ca să verificăm mecanismul farsei, ne-ntoarcem jumătate de kilometru și-o luăm pe DN 21, spre Călărași. Dacă e cum bănuiesc eu, știrea de adineauri o să dispară și-n locul ei o să apară altă tâmpenie.

— Sau dacă e cum bănuiesc eu, mormăi Oase.

Acum eram sigur c-a umblat la sticluța cu Stalinskaya.

— Mie m-e totuna, spuse încet Bianca.

Am privit-o surprins, știind că se teme să conducă pe înserat sau noaptea. Apoi mi-am dat seama. Mai mult o îngrozea telefonul din mâna mea.

— Uite care-i chestia, am început nervos, suntem oameni în toată firea și nu...

— Hai să mergem prin Călărași, Dănuț, a zis repede Bianca. Dacă ne prinde noaptea și nu mai pot să conduc, găsim o pensiune, ceva, dormim acolo. Te rog...

N-a scos nimeni o vorbă. Am înapoiat încă o dată telefonul.

— Ține-ți beleaua, Adi, am zis. Bine, facem cum vreți voi.

Mergeam de vreo douăzeci de minute. Rulam încet, poate fiindcă se înstăpânise lumina aia crepusculară, când îi e cel mai rău șoferului. Dar poate și din alt motiv. Încotro să ne grăbim?

Apoi Adina ne anunță că știrea cu trenul deraiat nu mai e nici ea pe nicăieri. N-am comentat. Așteptam continuarea glumei lui Vidreanu de la IT. Așteptam un sms, ori un mess, ceva de genul „este că v-ați pișat pe voi de frică?" L-aș fi iubit pentru mesajul ăla. Cred că l-am fi iubit cu toții.

Dar nu venea niciun mesaj. Și nu venea nicio știre.

După alți câțiva kilometri, s-a ivit în depărtare linia de luminițe de la marginea orașului. Iar noi înaintam încet către ele. Atunci Adina sughiță de spaimă și Bianca opri Skoda, pentru a treia oară în ziua aceea.

— Ia zi, mă... rosti Oase, și el gâtuit.

„News alert, 14 august, 21:15. Ciocnire sângeroasă în lumea interlopă. Un violent schimb de focuri a avut loc la intrarea în municipiul Călărași,

între două cunoscute clanuri care își dispută teritoriul. Intervenția forțelor de ordine a dus la escaladarea conflictului, cu pierderi de vieți în ambele tabere. Tirului încrucișat i-au căzut victime și patru cetățeni nevinovați, care se întorceau de la mare, cu autoturismul Skoda 24-B-YMR. Iată numele celor împușcați mortal..."

Urmau numele noastre, firește, Oase cu ăla din acte. Octav Asecăriței.

— Băi, zise el halucinant, mai bine o lălăim prin țară până găsim ceva mai ușor, niște fracturi, niște zgârieturi...

— Ce facem noi acuma? murmură Bianca, rezemându-se de capotă.

Puțin înainte de răsărit, m-am trezit brusc, înfiorat de un coșmar pe care nu mi-l mai puteam aminti. M-am mișcat ca să-mi eliberez brațul de sub trupul Biancăi, care adormise sprijinită de mine și atunci s-a trezit și ea, ametită. I-a trebuit un minut întreg să-și dea seama unde suntem, ce facem noi acolo. Presat de vezică, am deschis portiera, ca să mă duc ceva mai departe, pe marginea drumului învăluit de pâcla zorilor. Se lăsase o răcoare nepotrivită lui august. Am aruncat o privire pe bancheta din spate.

— Bianca, unde sunt ăștia? am întrebat.

Ea căscă, dând nedumerită din umeri.

— Habar n-am, pe-aici... Am dormit tun. S-or fi dus și ei ca oamenii...

Am privit în jur. Doar o bucată de drum, de vreo cincizeci de metri, se zărea prin pâclă, în față și-n spate, și tot atâta câmp pustiu.

— Adi! Oase!

Strigătul se înfundă în pătura cenușie. Am așteptat, dar n-am primit niciun răspuns.

— Unde s-au dus, mă?

Ne-am băgat la loc în mașină, fiindcă deja răcoarea ne pătrunsese prin tricourile subțiri. Atunci am văzut pe bancheta din spate telefonul Adinei. Dacă își lăsase aparatul, nu puteau fi departe. Adi era dependentă de sculele ei.

Dar am așteptat mai bine de-un sfert de oră și tot n-au apărut. Între timp, răsărise soarele și umezeala se evapora. Puteam privi acum până departe. Ei nu se zăreau nicăieri.

— Ia sună-l pe Octav, îmi dădu Bianca o idee.

Am scos telefonul meu și-am constatat indispus că se descărcase de tot.

— Băga-mi-aș... Sună-l tu!

— Și-al meu s-a descărcat, făcu ea rușinată. N-am crezut că stăm atâta pe drum...

M-am întins spre telefonul Adinei. Mort, ca și ale noastre.

— Măcar nu mai aflăm ce belele ne-așteaptă pe drum, am încercat un spirit de glumă. Ce ne trebuie nouă acuma e o priză ca la mama ei. Hai, pornește mașina, să mergem în oraș.

— Și-ai noștri? protestă slab Bianca.

Am deschis portiera și-am mai urlat o dată.

— Adiii! Oaseee!

Nimic.

— Vezi? Ăștia au luat-o demult pe jos. Sunt deja la cafele. Hai, calc-o!

Am știut ce-o să urmeze cu o fracțiune de secundă înainte ca ea să răsucească cheia în contact. Mașina tuși sec de câteva ori, ca un astmatic cu experiență. Făcu asta de mai multe ori, până am atins mâna Biancăi.

— Las-o baltă. A fost noaptea bateriilor sucombate. Trebuie să mergem pe jos.

De obicei foarte comodă, Bianca nu zise nici pâs. O pornirăm cu pas vioi spre orașul care se zărea la vreo trei, patru kilometri. În jumătate de ceas treceam deja pe lângă primele clădiri, de la periferie. Apoi am încetinit și în cele din urmă ne-am oprit de tot.

Priveam fără să înțelegem. Soarele strălucea pe cer, dimineața își intra în drepturi, dar cu toate astea pe stradă nu circula nicio mașină. Mai mult, nu era țipenie de om. M-am uitat prin niște curți, dar nici acolo n-am sesizat vreo mișcare. Bianca m-a luat de mână și nu mi-a mai dat drumul.

Am umblat așa încă o jumătate de ceas, drept înainte, pe strada Sloboziei, prin orașul pustiu, până am ajuns în centru, în spațiul deschis din fața Hotelului Călărași. Acolo ne-am oprit din nou, copleșiți de pustiul din jur. Părea că întregul oraș fusese părăsit de locuitori fără ca ei să lase în urmă semnele unei plecări precipitate, panicate. Ne-am privit năuci, incapabili să punem lucrurile cap la cap.

— Să mergem la poliție, am rostit cu glas straniu și nu-mi venea să cred că sunt vorbele mele.

— Mai bine pe faleză, îngăimă Bianca una și mai și. Poate e vreo sărbătoare, s-au adunați toți acolo.

Mi s-a părut cel mai firesc lucru cu putință. Aveam nevoie de asta. Am ieșit din nou pe Sloboziei și ne-am mai dus vreo două sute de

metri, până-n promenada de pe malul brațului Borcea. Ne-am așezat pe una din bănci, ca doi îndrăgostiți, și-am privit. Am privit foarte multă vreme.

Drept în fața noastră, chiar unde brațul o cotește brusc spre sud, pe celălalt mal, fusese amenajată odinioară o mică plajă în formă de semilună, pentru calocuitorii să se bucure de soare și de apa răcoroasă. Acolo se înălța acum, acoperind priveliștea către Dunărea mare și-o bună parte din cer, o cetate imensă, cu ziduri și turnuri de sticlă albăstrie, un oraș în transparența căruia mișunau mii de oameni pe care depărtarea îi făcea să semene cu niște furnici neobosite. Întâi m-am minunat că nu văzuserăm uriașa alcătuire mai devreme, când rătăceam prin orașul pustiu. Am simțit-o pe Bianca înfiorându-se și, pe măsură ce ne recăpătam respirația, ne-am lăsat pradă plăcerii de-a cerceta, lacomi de amănunte, copleșitoarea zidire de cleștar. Părea că păsiserăm deodată prin porțile unui vis al viselor, o plăsmuire pe care o așteptaserăm toată viața, așa cum aștepți, de la o zi la alta, eliberarea definitivă de griji și frământări, de temeri, dureri și necazuri, de spaime. Așa cum aștepți pacea...

Turnurile erau stalagmite translucide, lujeri enormi ai unei grădini de cristal, în cuprinsul căreia numai niște ființe fermecate puteau viețui. Iar zidurile care le împrejmuiau, înspăimântător de frumoase și ele, emanau putere chiar din subțirimea aparentă a sticlei, dincolo de care oricine s-ar fi găsit în deplină siguranță. Da, chiar așa am și simțit, că nicio amenințare n-ar fi putut pătrunde dincolo de fragilitatea aceea.

„Teoria universală a lui Oase..." am murmurat în sine-mi. „Nu poți refuza lumile la nesfârșit..."

Când am ajuns la înălțimea amețitoare în care se cufundau țuguiele citadelei, ochii începuseră să ne lăcrimeze. Am coborât privirile pe luntrea care traversa apa, în vreme ce razele soarelui la amiază făceau să pâlpâie în jurul ei mii de flăcări lichide. Un singur om vâslea lent, cu fața spre noi, și când s-a apropiat la vreo sută de metri s-a oprit ca să ne facă semn cu mâna. Luntrea și vâslele păreau de cristal, el însuși parcă era acoperit cu un strat subțire de sticlă, spațiul dintre noi vibra delicat, ca și cum n-ar fi fost plin cu văzduh, ci cu altceva, mai dens, mai potrivit pentru a ține lucrurile laolaltă, ca să nu se risipească în patru zări, cum fac de obicei visele omenești. Am simțit binele răbufnind dinăuntrul meu prin fiecare por, un preaplin de căldură și liniște.

Ne-așteaptă, i-am zis Biancăi. Să mergem la marginea apei...

Legea arestării universale

de Ovidiu Vitan

George sări uimit de la birou, dărâmând fotoliul pe care stătuse până atunci. Nu, nu putea fi adevărat!

Urâse întotdeauna dictatura. Mânca dictatură pe pâine, dimineața, la prânz şi seara, şi n-ar fi zis nu nici vreunei gustări intermediare! Iar partidul aflat la putere, se ştia prea bine, se trăgea din partidul care exercitase dictatura, ulterior lepădându-şi pielea compromisă şi devenind un monstru şi mai puternic, clădit însă astfel pe minciună. De aceea, George nu îşi imaginase vreodată că liderul partidului de la guvernare, Oliviu Dragomir, putea spune adevărul şi, ca urmare, când acesta scăpase şi informații reale, George nu îl crezuse.

Acum însă, privind ecranul din fața sa, nu mai putea nega evidența: de data aceasta, Oliviu Dragomir nu minţise. Iar asta schimba totul, îşi spuse George, parcă abia acum începând să se îngrozească.

Auzi soneria telefonului – îşi dădu seama – abia a cincea sau a şasea oară.

— Te uiți la televizor?! Răsună vocea surescitată a prietenului său Paul.

— Nu, mă uitam la institutul de geomagnetism, văd că a apărut o...

— Este revoltător! Au arestat-o pe Codrea!

— Poftim?! Pe şefa Parchetului Contra Mitei? De ce?

— Nu ştiu, dar vino în piață, trebuie s-o apărăm!

— Paul, ascultă-mă... Nu vin în nicio piață.

— Cum adică nu vii?

— Nu mai e important. Dragomir a avut dreptate!

— Eşti nebun?! Te-ai dat şi tu cu ei?!

În altă situație, ar fi zâmbit cu gândul la dușmănia feroce, înverșunată și frumoasă din sufletul prietenului său; acum însă era mult prea agitat. Aprinse televizorul și, previzibil, Oliviu Dragomir umplu ecranul, etalându-și pilozitatea facială cu mândria cu care starletele porno își lasă, pe pubisul bine îngrijit, un ciuf ironic:

— ... acțiunile Parchetului Contra Mitei au avut ca scop discreditarea partidului, fiind conduse de Liliana Codrea la ordinul și cu finanțarea unor anumite forțe externe. Campania a vizat, de asemenea, arestarea liderilor partidului, acuzați pe nedrept de furt, trafic de influ...

Dragomir se întrerupse brusc, uitându-se în spate, de unde începuse să se audă o rumoare ce creștea în intensitate; apoi în cadru, lângă liderul partidului, apăru Liliana Codrea.

— Ce se întâmplă? transpiră Dragomir. Această persoană a fost arestată, de ce o văd liberă?!

— Greșiți, zâmbi femeia. Liliana Codrea a fost arestată. Eu nu sunt Liliana Codrea.

— D-dar cine sunteți?

— Eu sunt Liliana Codrea.

Oliviu Dragomir era complet descumpănit. Apoi holbă ochii și mai mari: în cadru apăru și Liliana Codrea. După care grupul se îmbogăți cu Liliana Codrea. În jurul lui Dragomir erau acum trei Liliane Codrea. Pardon, patru: li se alătură încă o Liliana Codrea. Ecranul fu umplut apoi de un grup de șase persoane – mai exact, era vorba de Liliana Codrea, Liliana Codrea, Liliana Codrea, Liliana Codrea, Liliana Codrea și, poate șocant, Liliana Codrea! Regia de platou comută pe o cameră panoramică și întreaga țară putu vedea cum, în curând, studioul și Oliviu Dragomir, care dădea din colț în colț, fuseseră cotropiți de cel puțin 50 de procurori-șefi ai Parchetului Contra Mitei. George însă deja înțelesese de unde veneau aceștia și izbucni într-un râs isteric.

— Domnule Dragomir, mințiți lumea de zeci de ani, de când ați intrat în politică și afaceri. Zilele trecute ați spus însă, pentru prima dată, adevărul – că există o țară paralelă. Da, e adevărat, există o țară paralelă – *într-o lume paralelă!* De fapt, există nenumărate țări paralele și lumi paralele. Iar Lilianele Codrea din acestea se revarsă acum în lumea dumneavoastră pentru a-și apăra geamăna cuantică.

— Dar cum e posibil?!

— Probabil minciunile dumneavoastră sfruntate au creat, în timp, o tensiune existențială atât de mare încât realitatea, tensionată

aproape de punctul de rupere, stătea să cedeze. Iar când ați spus și dumneavoastră odată adevărul, structura realității a cedat și s-a creat o breșă prin care se poate călători între lumile paralele.

— Vă bateți joc de mine?!

Liliana Codrea izbucni în râs:

— Bineînțeles! Am ajuns aici datorită tehnologiei.

Un hohot de râs cuprinse țara. George deja se tăvălea pe jos.

— Bine, dar... înseamnă că undeva, acolo, există și miliarde de Oliviu Dragomir, care vor veni să mă salveze și să vă aresteze!

— Dle Dragomir, spuse ea, mustăcind, nu are cine să vină: *în tot universul, Oliviu Dragomir a fost arestat și condamnat la ani grei de închisoare.* Aici e singura lume paralelă în care Oliviu Dragomir se mai află în libertate.

— Asta este o porcărie!

— Chiar mai mult decât credeți! zâmbi amuzată Liliana Codrea.

— O să lupt! O să mă apăr! O să...

— Nu vă mai obosiți, îl întrerupse cu calm procurorul-șef, făcând, în același timp, un semn discret cu mâna unor ofițeri din spatele lui Dragomir. V-am arestat de miliarde de ori, vă știm stratagemele și șmecheriile din tot universul!

— Ah, deci acum sunt răul suprem, un fel de diavol... încercă Oliviu Dragomir o diversiune.

— Nu mă gândisem, dar dacă tot ați zis...

Brusc deveni serioasă. Spre nedumerirea țării, se întoarse parțial, ridică încet un picior... și îi trosni un mawashi-geri în piept lui Dragomir, proiectându-l în brațele ofițerilor:

— Pașol na turbinca!

Experimentul 20

de Marius Voinescu

Bun, așadar e clar că nu am înnebunit. Dar ceva nu este, totuși, în regulă cu mine. Transpir râuri, ochii îmi sar dintr-un colț în altul al camerei şi de abia că pot să scriu la cât îmi tremură mâinile.

Presupun că singurul meu noroc este că nu trebuie să dau declarații la poliție, sau în fața curții marțiale. Dar în acest momentul nu am curaj nici măcar să discut cu un psiholog, să-mi confirme ceea ce încă cred. Ce ciudat îmi pare acum, mie, Dan Catargiu, să vorbesc de lipsă de curaj, să-mi fie frică să consemnez o mărturie pe o bucată de hârtie.

Şi totuşi cuvintele îmi vin greu, la fiecare zgomot întorc capul spre uşa cabanei – doar creaturi ale pădurii și propriile-mi răsuflări. Nu ştiu ce am să fac cu scrisoarea: să o las la o agenție media? Nu, o va dezminți ca pe o nebunie. S-o las la familie? Da, sigur, dacă se coboară Iisus din ceruri oferindu-ne sanctuar mie și celor dragi.

Poate... să o las la o bibliotecă? Da, mai degrabă. Un student o va lua, va râde crezând că e o povestire horror, o va mototoli şi apoi... o va uita. Dar eu nu va trebui să-mi îngreunez conştiința că el... creatura, va hăitui un pierde vară, probabil un student la drept, sau medicină. Mult mai bine decât nişte jandarmi cu familie sau editori conştiincioși. Și cineva va şti!

Să încep. Sunt... adică am fost, soldat la Brigada Vânătorilor de Munte Braşov. Asemeni tatălui şi bunicului mă credeam profesionist. Mi-am pregătit trupul şi mintea pentru apărarea patriei. Am făcut tururi în Afganistan şi Iraq. Încă un motiv pentru care nu aș lăsa în ruptul capului scrisoarea la familie. Cum să trăiesc cu asemenea umilință? În ochii părintelui, să ştie că fiul lui e un dezertor, un șoarece care abandonează nava în derivă.

Totul a început pe 17 martie 2020. Părea o misiune de rutină... da, ce bine ar fi fost să fie aşa. Dimineața s-a desfășurat în mod normal, de la ora cinci, eu şi câțiva colegi, am ieşit să facem o alergare pe Tâmpa şi înapoi. La șapte începea tura mea de dimineață. Ajuns îna-

poi la garnizoană, mi-am îmbrăcat uniforma şi am păşit spre biroul comandantului de tură.

M-a prins pe coridor, avea o privire stranie, severă – mult mai severă ca de obicei. Mi-a ordonat să mă pregătesc pentru o plecare urgentă la București. Grupul nostru avea să ofere escortă militară unei echipe de cercetători străini care vor oferi asistență la un experiment român.

Da, să trăiți, am răspuns.

Și de ce nu, îmi plăcea să cunosc fețe noi. Atunci mi-a spus, clar și scurt, cu o privire mai rece ca vârful Omul în ianuarie.

Totul e strict secret. Dacă deschizi gura în fața vreunei persoane neimplicate, îți riști atât cariera și mai ales libertatea.

Am dat din cap. Britanicii și Americanii aveau secretele lor, ca și noi de altfel. Nu de puține ori mi s-a cerut să execut ordine fără să știu despre ce era vorba. Meseria o cerea.

Ne-am luat armele, vestele antiglonț şi am pornit în vehiculele blindate. Mi-am țintuit ochii pe drum, ocupat cu condusul. De obicei, eu și colegii mai glumeam despre o aventură sau alta. Acum însă, s-a lăsat o liniște ca de mormânt. Le oferise comandantul aceeași senzație stranie? Cu toții aveau o privire asemeni unor lupi flămânzi gata să se asmută asupra căprioarei rănite.

Odată ajunși la București, am aşteptat la un aeroport militar sosirea elicopterului cu echipa de străini. Nu am stat mult și odată ajunși pe pământ românesc, cercetătorii s-au îmbarcat, fără a scoate nicio vorbă, în vehicule.

Un alt coleg a preluat condusul, în timp ce eu și Dan Voicu am stat în spate, alături de o cercetatoare britanică. Știam că nu puteam să-i cer detalii despre experiment, dar îi puteam măcar afla numele.

S-a prezentat ca Helen Baker. Femeia era frumoasă și se observa clar că ascundea secrete valoroase în spatele ochelarilor cu ramă arămie. Oare de ce avea atâta nevoie de protecția unei întregi unități de gardă?

Pe drumul de întoarcere am primit ordin să oprim GPS-ul, popas nu vom face, doar să urmărim mașina comandantului. Parcă ne îndreptam spre Brașov ori Sighișoara. Drumul îmi era necunoscut și, cu toate că știam destul de bine șoselele țării, aceasta parcă fusese construită recent, doar pentru noi. Trecând printr-o pădure, un iepure ne sare în față, devenind victima cauciucurilor grele ale vehiculului militar.

După o vreme, am ajuns la destinație. Un depozit modern apărat de un gard electric și un zid de beton armat. Paznicii au ridicat bariera, permițându-ne să intrăm. Înăuntru era o liniște sumbră. Cercetătorii români și-au salutat colegii cu un zâmbet fugar și o strângere de mână. Nouă nu ne era permis să le ascultăm conversațiile, așa că i-am condus pe un coridor până la o sală enormă, plină de mașinării care... îmi lipsesc cuvintele să le descriu. Gândindu-mă mai bine, cred că nu vreau să știu mintea cui le-a conceput, sau cum!

Lângă unul din pereți era un orologiu. Dar nu orice ceas, ci o operă de artă dintr-un lemn prelucrat cu o asemenea măiestrie încât cele mai renumite case de licitații s-ar chinui să găsească unul asemănător. Mă bătea gândul să întreb ce valoare avea, tata era mare colecționar. Însă ochii mi-au fost atrași de altceva, un portret al însuși faimosului Vlad Țepeș.

Ori cineva iubea istoria sau făcea aluzie la vampiri. În orice caz eram tare curios să aflu ce se petrecea aici.

Savanții nu vorbeau, fiecare își cunoștea locul. Operau foarte concentrați la aparate.

Este ora nouăsprezece treizeci, începe experimentul douăzeci, rosti unul din ei.

Helen s-a dus împreună cu un asistent spre o cameră adiacentă, aducând de acolo o masă chirurgicală pe roți și un suflu de un polar răbufni în sală.

Pe masă era lungit un trup ce părea uman, însă nu puteam fi sigur, era acoperit cu o prelată din plastic. Comandantul ne-a îndemnat să păstrăm distanța, pedepsind orice șoaptă cu o privire ce făcea camera frigorifică să pară călduroasă.

Doctorii au pornit aparatele. Se auzi un huruit perturbator și lumini ciudate se reflectau în mașinării. Ceasul bătu ora opt seara.

În acel moment, doi doctori au apropiat niște electrozi de trupul celui lungit pe masă. Un curent puternic i-a trecut prin corp, provocându-i convulsii spasmotice iar zgomotul aparatelor deveni insuportabil. Alte măsurători, calcule, gesturi stranii! Deodată, șeful echipei ordonă sistarea. Și-au întors spatele și au început să zică, clătindând din cap: „Another Failure" – alt eșec.

Ce bine, ce bine ar fi să *nu* le iasă experimentul Frankenstein. Cinci secunde, la cinci secunde după ce declarația eșecului a fost anunțată, lumina s-a stins!

Singura licărire, ce devenise o rază electrizantă, era emanată... din cadavru. Îmi auzeam tare bătăile inimii și o alarmă îmi bubuia în cre-

ier. Trupul celui întins a început apoi să leviteze. Nu mai suportam, am ridicat arma, incapabil să tolerez nebunia.

Helen și-a ridicat brațul, ea și comandantul țipau la mine. Au scos și ceilalți mitralierele. Se auzi ca și cum ceva ar fi crăpat și toate luminile s-au aprins. Trupul a căzut de pe masă, rostogolindu-se pe podea.

Acoperământul de plastic îl dezveli, viziunea arătării cicatrizându-mi permanent retinele. Imposibil să fie om, pielea era albă ca varul, cu ochii cât o mărgea neagră înconjurată de o membrană roșiatică. Gura, ca a unui rechin, cu rând după rând de dinți ca sulițe de fildeș.

Se ridică și se năpusti înfometat spre unul dintre cercetători. Îi sfâșie gâtul cu fălcile. Am deschis focul, frații de armă urmându-mi exemplul. Însă gloanțele nu aveau niciun efect. Monstrul prădător s-a aruncat asupra lui Dan, proiectându-l în mașinării, izbindu-mă și pe mine de un perete.

M-am ridicat, apoi am fugit spre ușă, ignorând cu orice preț țipetele înnebunitoare. Am alergat spre poartă. Un gardian a încercat să mă oprească, zadarnic. L-am împins din calea mea și m-am făcut dispărut în pădure, ca un animal speriat.

Și acum sunt aici. Într-o cabană abandonată, scriind la lumina lanternei muribunde. De trei zile tot fug, fără să dorm prea mult. Când am încercat, au venit coșmarurile. Vlad Țepeș transformându-se în rechinul terestru, devorând oameni, fără frica armelor.

Ieri m-am întâlnit cu un pădurar, i-am cerut telefonul să mai aflu ceva știri. Nimic! Aceleași scandaluri politice și cancan monden. Nici cea mai mică mențiune despre experiment sau despre monstrul care scăpase.

Un singur gând mă poate liniști. Dacă acea creatură rămâne în pădure, poate, poate se va mulțumi cu sângele câtorva animale. Dar... oare pentru cât timp?!

Cuprins

Cuvânt înainte 5
Introducere 7
Mulțumiri 9
Florin Munteanu: Străpungeri în Mintea colectivă sau drumul către Homo Universalis 11
Ruxandra Moaşa Nazare şi **Johanna Haltrich:** Literatura SF în colecțiile Bibliotecii Județene "George Barițiu" Braşov 19
Clubul Antares, Brașov 23
Scurtă istorie a orașului Brașov 29
Alexandru Stănescu: Portul tradițional al Junilor din Schei 43
Victor Nicolae Aloman: Erotika neurotika 52
Desiree Barracco: Vis împlinit 64
Adrian Barbu: ilustrație la text
Mihai A. Bălăiță, Alexandru I. Bratu: Patriot în viitor 66
Mircea Boboc: Crowley 70
Lucian Dragoș Bogdan: Într-o dimineață la apus 75
Anamaria Borlan: Cealaltă istorie 86
Adrian Brăteanu: Sânge de haită 97
Roxana Brânceanu: Toate poveștile lor 100
Ovidiu Bufnilă: Orient Expres 111
Voicu Bugariu: Empatie 120
Eugen Cadaru: Printre fantome 123
Aurel Cărășel: Gunoier de timp 131
George Ceaușu: Defecțiune etnică 143
George Cornilă: Luna vânătorului 161
Sandra Coroioan: Username: Stardust4Tears 168
Georgi Cristu: Certesia 176
Paul Dimulescu: Cătușe 181
Nic Dobre: Impas 189
Fantomatika: Amintiri suprapuse 196
Dan D. Farcaș: Incidentul din sera 123 203
Horea Gabriel Florea: Unirea elementelor
Elisa Maria Foca: Unirea
Cătălina Fometici: Părul Medusei 215
Livia Furia: Vânătorul de recompense 226
Andrei Gaceff: Voci în care poți avea încredere 233
Horia Gârbea: 2028. Focul 243
Florin Giurcă: Nikaule Makeda 248
Mircea Liviu Goga: Țara libertății 264
Alexandra Gold și **Alexandru Lamba:** Moș Ion Roată 268
Lucian Ionică: Visul 271

Edmond D. Kreibik: Praporul 279
Antonela Cristina Lungu: Povestea "motivelor mele" 286
Antonela Cristina Lungu: Scrisoare către trecut 289
Cristian Lungu: Defecțiune 293
Andra Lupșa: Aventura timpului 298
Teodora Matei: La capătul timpului 302
Victor Martin: Autopsia 311
Lucian Merișca: Să zbori într-o lume mai bună 319
Diana Metea: Jocul timpului 325
Mihaela Muraru-Mândrea: Captivi între lungime și lățime 327
Dan Ninoiu: Iarna Păscălierului 329
Timeea Ada Nistor: Ciudatul 342
Dodo Niță: Banda desenată pleacă la război 360
Sebastian Oacheș: Indicele creativității 368
Constantin D. Pavel: 2.1.18. 378
Cezar Pârlog: Coborârea 380
Cezar Pârlog: Psihedelic 3 384
Ovidiu Petcu: Istorie interzisă 388
Cătălin Poenaru: Bătălia 403
Dan Rădoiu: Demonul de pe umeri 406
Roger Rois: Like 428
Cătălin Iulius Rojisteanu: Decolportorul universal 433
Călin Sămărghițan: Amnezic 444
Sergiu Someșan: Întâlnire nocturnă 451
Lucian-Vasile Szabo: La revedere, domnișoară Ruth! 457
Gheorghe Tănase: Alien Rock 468
Daniel Timariu: Poveste de la marginea orașului 472
Marc Ulieriu: Ochi de stele 483
Dănuț Ungureanu: În excursie 494
Ovidiu Vitan: Legea arestării universale 502
Marius Voinescu: Experimentul 20 505

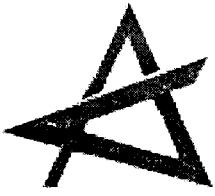

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025